TERÖRÜN PERDE ARKASI

HARUN YAHYA

Birinci Baskı, İstanbul, Mayıs 1997
İkinci Baskı, İstanbul, Ekim 2000
Üçüncü Baskı, İstanbul, Kasım 2002

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad.
Hamam Sok. No.2 K.6 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: 0212 655 58 22
Tel: 0212 655 58 12

Baskı: Seçil Ofset
100. Yıl Mahallesi Matbaacılar Sitesi MAS-SİT
4. Cad. No: 77 Bağcılar - İstanbul

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist

felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

Herşeyden önce, bu kitapta ele alınan "terör" kavramının günlük lisanda kullanılan terör kavramından daha geniş bir kapsamı olduğuna dikkat çekmek yerinde olur. Güncel Türkçe'deki terör kavramı, genellikle kurulu düzene karşı yürütülen ideolojik ve silahlı mücadeleyi ifade etmektedir. Oysa terör, en geniş anlamda, yoğun ve sistematik bir korkuyu ve bu korkuya neden olabilecek her türlü şiddet eylemini içerir. Bu nedenle, kurulu düzene karşı terör uygulanabildiği gibi, kurulu düzen tarafından da terör uygulanabilir. Ancak her iki durumda da terörün kendisine yöneldiği hedef, dolaylı ya da doğrudan halkın kendisi olmaktadır.

Bir terör örgütü, halkı kendi yanına çekebilmek için terör uygular: Elde edeceği korkunun kendisine güç vereceğini, bu güç sayesinde de halkı, ya da çoğu kez halkın bir bölümünü kendisine destekçi kılabileceğini hesaplar. Gerilla savaşının temelini oluşturan "kurtarılmış bölge" kavramı da budur: Örgütün uyguladığı terörden dolayı dehşete kapılan insanlar, güvenliği yine örgüte sığınmakta bulurlar. Bu zoraki taraftarlar, merkezi otoriteden bağımsızlaştırılmış, yani sözde "kurtarılmış" toprak parçaları oluştururlar. Hedef "kurtarılmış bölge"lerin giderek yayılması ve sonuçta tüm ülkenin ele geçirilmesidir. Çin Devrimi'nin lideri Mao Tse-Tung tarafından geliştirilen ve uygulanan bu gerilla savaşı teorisi, Mao'nun ardından dünyanın çeşitli bölgelerindeki terör örgütleri tarafından da kullanılmıştır. Aynı yöntemin kırsal alanda değil de, şehirde yürütülen versiyonu ise, Vladimir I. Lenin'in çizdiği yolu izler.

Bu sözünü ettiğimiz terör türü, "terör" dendiğinde ilk anlaşılan şeydir ve genellikle "sol terör" olarak tanımlanır.

Ancak bir de Üçüncü Dünya ülkelerinde rastlanan ve kurulu düzenin kendisi tarafından uygulanan bir "faşist terör" vardır. Aslında buradaki mantık, sol terördeki mantığın bir "makro" uygulamasından başka bir şey değildir. Kurulu düzenin sahibi olan devlet, baskıcı bir devlettir; toplumu adaletsiz bir biçimde yönetmekte, yöneticiler kendi menfaatleri için her türlü yolsuzluğu uygulamaktadır. Ve bu yüzden yönetim çeşitli toplumsal muhalefetlerle karşı karşıyadır. Bu muhalefetlerin belki bir kısmı da üstte değindiğimiz türden bir "sol terör"ü kendisine yöntem olarak benimsemiştir. Bu

durumda, söz konusu devlet, muhalefetten daha güçlü olduğunu kanıtlamak için yine aynı formülü kullanır: Terör uygular ki, halk kendisinden korksun. Ve bu korku ona güç sağlasın.

"Üçüncü Dünya" olarak tanımlanan coğrafyadaki devletlerin önemli bir bölümü bu tarif ettiğimiz "terörist devlet" tanımına uyarlar. Belki her yıl "terörist devletler" listeleri yayınlayan büyük devletlerle işbirliği içindedirler ve bu yüzden adları bu listelerde geçmez. Ama belki de o listelerin tepesine konan devletlerden çok daha teröristtirler.

Büyük devletler ise, kendilerini başka devletleri "terörist" ilan edecek kadar terörden ari sayarlar, çünkü kendi terör evrelerini aşmışlardır. Terörü, kuruluş aşamalarında uygulamışlar ve bu sayede istedikleri gibi —yani genelde homojen— bir toplum elde etmişlerdir ve artık onu gerekli görmemektedirler. (Fransız sosyolog Ernest Renan'ın da belirttiği gibi, Batı'daki ulus-devletlerin hemen hepsi, toplumlarını homojenleştirmelerine yaramış olan toplu katliamların ve "techir"lerin ürünleridirler.[1]) Üçüncü Dünya faşizmi, henüz bu evrenin içinde olduğu için terörü kullanmaktadır. Buna karşılık, modern Batılı devletlerin önemli bir bölümü, toplumu yönlendirmek için çok daha sofistike bir yöntem olan propaganda ve eğitimi kullanırlar.

Ancak kimi zaman söz konusu Batılı kapitalist devletlerin de teröre başvurdukları olur. Bunu kuşkusuz Üçüncü Dünya'nın otoriter rejimleri gibi açık açık yapmazlar. Aksine, son derece gizli bazı "terör timleri" oluştururlar. Bunların amacı, kurulu düzenin bekasına, o düzen tarafından konmuş olan kuralları gizlice çiğneyerek yardımcı olmaktır.

Batılı kapitalist devletlerin uyguladığı bu "gizli devlet terörü"nün iki farklı stratejik amacı olur genellikle: Birincisi, tehlikeli rejim muhaliflerinin ortadan kaldırılması ya da susturulmasıdır. Özellikle de düşüncelerinin rejim için tehlike oluşturduğu düşünülen entellektüeller ile siyasi parti ya da sivil toplum liderleri hedef alınır. İkincisi ise, toplum üzerinde etki yaratacağı kestirilen hedeflere yapılacak saldırılarla, toplumu istenen biçimde yönlendirmektir. Yani provokasyon. Provokasyonlarda kimi zaman önemli bir toplumsal figür öldürülür, kimi zaman da rastgele toplu cinayetler işlenir, örneğin kalabalık bir merkez bombalanır ya da topluluk üzerine rastgele ateş açılır. Burada amaç, ölenleri öldürmüş olmak değildir; ölenleri kullanarak toplumun düşüncesini değiştirmektir. Çoğu provokasyon, "sakıncalı" görülen bir adresin üzerine suç atmak için yapılır.

Kısacası, terör, hem devlete karşı savaşanlar, hem de bazı devletler tarafından etkili bir yöntem olarak dünyanın dört bir köşesinde uygulanmaktadır. Amaçlar farklıdır, ama izlenen yöntem ortaktır.

Ancak bu noktada terörün çok ilginç bir özelliği dikkat çeker. Terörü bir yöntem olarak benimseyenler, kimi zaman giderek birbirleri ile pragmatik bir ittifak içine girmektedirler. Çünkü terör, ilk başta bir "ideal" için b~aşlatılmış olsa da, giderek bir mesleğe, hatta kimi zaman oldukça karlı bir mesleğe dönüşebilmektedir. Terörü

uygulayanlar, özellikle de devlet adına uygulayanlar, ellerindeki silahın kendilerine sağladığı birtakım "rant"ları elde etmektedirler. Bu noktada, artık idealler kaybolur. Terörün varlığının koruması bizzat bir amaç haline gelir.

Terörün varlığının korunması için de, bir karşı-terörün varlığının korunması şarttır. Eğer sol teröristler olmasa, sağ teröristlerin varlığının bir anlamı kalmaz çünkü. Eğer "devleti yıkmak için çalışan komünist teröristler" yoksa, o komünistlere karşı el altından ya da açık açık savaş yürütsünler diye kurulan sağ terör timleri, varlık nedenlerini yitirmiş olurlar.

İşte bu yüzden, terörizmin dünyası son derece karmaşık ve muğlaktır. Hiç umulmadık ilişkiler hiç umulmadık gruplar arasında yaşanabilir. İstihbarat örgütleri ile terörist gruplar arasında, ya da zıt görünen terörist grupların kendi aralarında beklenmedik bağlantılar kurulabilir.

Ve bu kitap, terör dünyasının perde arkasında yaşanan bu umulmadık ve beklenmedik bağları gözler önüne sermektedir.

İsrail Bağlantısının Anlamı

Kitabı okumaya başlayan okuyucular hemen göreceklerdir: Bu kitapta diğer herhangi bir terör odağından daha fazla, İsrail kaynaklı özellikle de başta Mossad olmak üzere İsrail gizli servislerinden kaynak bulan teröre dikkat çekmektedir. Diğer terör odakları ele alınırken de, bunların sahip oldukları İsrail bağlantısı özellikle vurgulanmaktadır.

Bu nedenle, neden İsrail üzerinde bu denli durulduğu sorusuna açıklık getirmek gerekiyor. Öncelikle terörün kullanımı ile ilgili iki önemli prensibi vurgulamakta yarar var.

Birincisi; terörün gerçek kaynağının devlet bazında oluşudur. Evet dünyanın dört bir yanında "terör örgütleri" vardır, ama bu örgütlerin uyguladığı terörün arkasında devletler vardır. Bir ülkede etkili bir biçimde terör uygulayan bir örgüt, mutlaka başka devlet ya da devletler tarafından destekleniyordur. Modern çağın yegane siyasi birimi devlet olduğuna göre, terör örgütlerini devletlerden bağımsız ve kendi başlarına ayakta duran odaklar olarak düşünmek doğru olmaz. Terör örgütleri, belki kendi içlerinde belirli bir ideolojiye hizmet ettiklerini düşünüyor olabilirler, ama gerçekte devletler arası güç mücadelelerinin birer aracısıdırlar.

Dolayısıyla eğer uluslararası terörün kaynakları aranacaksa, bu kaynakların devletler bazında aranması gerekir.

Eğer bir devlet kendisine yöntem olarak terörü benimsiyorsa, bu onun siyasi bir rahatsızlık ya da beklenti içinde olduğunu gösterir. Bir başka deyişle, eğer bir devlet teröre başvuruyorsa, ya kendisini tehdit altında hissetmektedir ya da ulaşmak istediği büyük bir siyasi hedef vardır, örneğin siyasi bir hegemonyanın peşindedir. Buna karşın, kendisini tehdit altında hissetmeyen, hegemonik hesapları da olmayan bir devletin teröre başvurması beklenmez. Örneğin İsveç gibi "kimseyle başı belada olmayan" bir devletin, teröre eğilim göstermesi pek olası değildir.

Bu iki prensibi göz önünde bulundurarak dünya siyasetine bir göz attığımızda ise, İsrail'in oldukça müstesna bir yere sahip olduğunu görürüz. Çünkü İsrail, terörü bir yöntem olarak benimseyebilecek devletlerin iki temel özelliğine fazlasıyla sahiptir. Kendisini tehdit altında hissetmektedir; çünkü düşman bir Müslüman-Arap coğrafyasının ortasında 4 milyonluk nüfusuyla daimi bir yaşam mücadelesi içindedir. Ayrıca büyük bir siyasi hedefi vardır; kurulduğu günden bu yana, hem söz konusu tehdidi bertaraf edebilmek, hem de kendisine "vaadedildiğine" inandığı toprakları ele geçirmek için Ortadoğu'da siyasi ve hatta askeri bir hegemonya kurmak için çabalamaktadır.

Bu iki faktör, İsrail'i, terörü bir yöntem olarak benimsemeye yatkın devletler listesinin en başlarına açık bir biçimde yerleştirir.

En az bunun kadar önemli olan bir başka nokta ise şudur: İsrail, geniş çapta bir terör programı uygulayabilecek bir güce de sahiptir. Yahudi Devleti'nin Ortadoğu'daki gücü tartışılmaz. Ancak bunun da ötesinde, stratejik hesapları Latin Amerika'dan Uzakdoğu Asya'ya kadar uzanmaktadır (bunu kitabın içinde inceleyeceğiz). Çünkü İsrail, kendi stratejik geleceğinin, yalnızca içinde yaşadığı bölgenin şartları tarafından değil, aynı zamanda tüm bir dünya sistemi tarafından belirleneceğini düşünmektedir. Ve bu nedenle de anılan dev coğrafya içinde, İsrailli profesör Benjamin Beit-Hallahmi'nin "İsrail'in dünya savaşı" dediği büyük mücadeleyi yürütmektedir.

Bir diğer önemli nokta ise, İsrail'in bu "dünya savaşı"nın son derece örtülü bir biçimde yürütmesidir. Terörün kaynağı olmak için en az İsrail kadar önemli "gerekçe"lere sahip olan ABD'nin uluslararası terördeki rolü, daha kolay ve açık bir biçimde görülebilir. Ancak İsrail, uluslararası terördeki rolünü çok daha ustaca gizleyebilmektedir. Bunu yapabilmek için kullandığı en büyük araç ise, "Yahudi Soykırımı" efsanesinin kendisine kazandırdığı dokunulmazlık kalkanıdır.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı, mantıksal bir analiz, bizi İsrail'in uluslararası terörde önemli fakat çok az farkedilen bir rolü olduğu sonucuna vardırmaktadır ki, kitabın içinde incelenen somut verilerin ortaya koyduğu tablo da bunu doğrulamaktadır.

Kitabın içinde sık sık vurgulayacağımız İsrail bağlantısının anlamı ve gerekçesi de budur.

Masonik Bağlantı

Kitabı okuyanlar, İsrail kadar bir diğer terör kaynağının daha sık sık anıldığını göreceklerdir: Masonluk, özellikle de örgütün İtalya'da deşifre edilmiş kolu olan P2 Locası.

Bu durum, bazıları tarafından ilk başta yadırganabilir. Çünkü bu örgütün, hümanistik prensiplere bağlı bir elit kulübü olduğunu ve terörle pek bir ilgisi olamayacağını düşünebilirler.

Oysa söz konusu örgüt, büyük siyasi hedeflere sahiptir ve bu nedenle de, tarih boyunca olduğu gibi bugün de terörle ilişkilidir. Kuşkusuz bu durum örgütün üyelerinin hepsi tarafından bilinmez, aksine çoğu bu durumdan habersizdirler. Terör bağlantısını kuranlar örgütü yöneten çekirdek kadrodur, bağlantıdan habersiz olan diğerlerini ise daha "legal" amaçlar için kullanmaktadırlar. Terör bağlantısı, sıradan mason localarından değil, çekirdek kadronun oluşturduğu özel ve izole localardan yürütülür ki, İtalya'daki P2 Locası buna bir örnektir.

Masonluk üzerinde durmamızın bir diğer önemli nedeni ise, örgütü yöneten çekirdek kadronun, bir yandan da uluslararası terörün etkili odağı olan İsrail'le yakın ilişki içinde oluşudur. Masonluk, İsrail kurulmadan çok daha önceleri Yahudi sermayesiyle ve Yahudi politik gücüyle ittifak yapmış bir örgüttür. Felsefi bir ortak zemin üzerinde gelişen ittifak, iki tarafından ortak düşmanı olan kurulu dinlere karşı

büyük bir mücadele vermiş ve günümüze kadar da kesintisiz sürmüştür. İki güç arasındaki bu tarihsel ittifak, daha önceki bazı çalışmalarımızda çok ayrıntılı biçimde incelenmişti.

Örgüt, özellikle örgütün P2 benzeri localarda bir araya gelen çekirdek kadrosu, bugün de dünyadaki Yahudi sermayesiyle ve Yahudi politik gücüyle ve buna bağlı olarak da İsrail'le yakın ilişki içindedir. Ve İsrail'in uyguladığı global terörde önemli bir aracılık görevi üstlenmektedir. Kitabın içinde bunun örneklerini inceleyeceğiz.

Terörün Perde Arkası

Tüm bunların ardından, Terörün Perde Arkası'nın İçeriği hakkında biraz önbilgi vermekte yarar var.

Kitap, İsrail gizli servisini inceleyen bir bölümle başlıyor. Bu bölümde Mossad'ın çeşitli eylemlerinin bilinmeyen yönleri ve örgütün diğer gizli servislerle olan ilişkileri konu ediniliyor.

İkinci bölüm, Vatikan'ı konu ediyor. Katolik dünyasının merkezinin nasıl masonlar tarafından dejenere edildiği, "33 günlük Papa" I. Jean Paul'ün örgüt tarafından nasıl ortadan kaldırıldığı ve Vatikan'daki bu masonik etkinin Papalığın Yahudiler'e ve İsrail'e olan tavrına nasıl etki ettiği inceleniyor.

Üçüncü bölüm, mafyanın ve silah tüccarlarının bilinmeyen dünyasından bazı önemli bilgiler veriyor. Amerika'daki mafya dünyasının İsrail'le olan ilişkileri ve İsrail'in Yahudi silah tüccarları aracılığıyla çeşitli terör örgütleri ile kurduğu bağlantılar ortaya konuyor.

Dördüncü bölüm, P2 Mason Locası skandalı ile ilgili. Locanın İsrail'le ve Mossad'la olan ilişkilerine değinerek başlanan araştırma, P2'nin ülke içinde ulaştığı inanılmaz gücü ve yürüttüğü kirli işleri tüm açıklığı ile ortaya seriyor.

Beşinci bölüm, ünlü Gladio örgütü ile ilgili. İtalya'da ortaya çıkartılan ve "rejimin bekası" adına bir çok cinayet ve sabotaj gerçekleştiren ve sayısız yasadışı faaliyet yürüten "kontrgerilla" örgütünün P2 Locası ile olan ilişkisi, P2 üzerinden kurulan Mossad bağlantısı ve mafya bağlantısı ele alınıyor.

Altıncı bölüm, öncekilerden çok daha farklı bir konuya el atarak, dünyanın dört bir yanındaki "antisemit terör"ün perde arkasında kalan bazı şok edici gerçekleri gösteriyor. İsrail'in, "Yahudi kimliğinin bekası için Yahudi düşmanlığına gerek vardır" mantığı ile antisemitizmi nasıl körüklediği ve el altından desteklediğinin örnekleri ortaya konuyor.

Bundan sonraki iki bölüm ise, devlet terörüne kaynaklık eden iki temel ideolojiyi bunların somut örneklerini inceliyor. Yedinci bölüm, Faşizm ile ilgili. Konu, Faşizmin felsefesinin terörle olan "bire-bir" ilişkisi ve çeşitli faşizm örneklerinin teröre olan bağlılıkları. Ayrıca, kitabın genelinde olduğu gibi, bu bölümde de "perde arkası"nda kalan İsrail bağlantısı inceleniyor.

Sekizinci bölümdeki konu ise, öteki uçta yer alan Komünist terör. Marksizmin teorik gelişimi ve SSCB'deki uygulanışında kalıtımsal olarak yer alan terör geleneği vurgulanırken, bir yandan da söz konusu ideolojinin terörün malum uluslararası kaynakları ile ilişkisi ele alınıyor.

Kitapta ortaya konan ilişkiler, bazı okuyucular tarafından ilk anda kabul edilmek istenmeyebilir. Bu kuşkusuz belirli bir "dünya görüşü" ve kazanılmış entellektüel alışkanlıklar ile ilişkilidir. Eğer bir insan, dünyadaki sosyo-politik sistemin tam da göründüğü gibi olduğuna ve hiçbir "gizli yanı" bulunmadığına sıkı sıkıya inanıyorsa, bu kitabı yadırgaması doğaldır. Ama bu önyargıdan kurtularak objektif bir biçimde kitabı değerlendirmesini öneririz.

Çünkü ortaya konan bağlantılar, bir hayli "beklenmedik" de olsalar, son derece somuttur.

İsrail'in Uluslararası Cinayet Şebekesi: Mossad

Ve Rab Musa'ya söyleyip dedi:
İsrailoğulları'na vermekte olduğum
Kenan diyarına casusluk
yapmaları için adamlar gönder.
Eski Ahit, Sayılar, 13/1

Mossad; tüm dünyada faaliyet gösteren, en gizli, en bilinmeyen, en korkutucu ve belki de en "etkili" istihbarat örgütü... Çoğu kimse İsrail gibi "küçük" bir devletin niçin böyle bir organizasyona sahip olduğunu, ve nasıl olup da onu bu kadar başarıyla çalıştırdığını anlayamaz. Bunu anlayabilmek için İsrail'in içinde bulunduğu sendromları, bu sendromlara yol açan coğrafi, sosyo-politik ve psikolojik sebepleri, ve İsrail'in orta ve uzun vadeli planlarını iyi analiz etmek gerekir. "Süper Güç" ABD'nin haberalma aygıtı CIA'dan sonra dünyada bu kadar etkin tek istihbarat örgütünün İsrail'e ait olması ancak bu saydığımız ve ilerleyen sayfalarda izah edilecek sebeplerden kaynaklanmaktadır.

Mossad'ın global ölçekte 20.000 kişisi faal, 15.000 kişisi ise "uyuyan" (göreve hazır durumda bekletilen) olmak üzere yaklaşık olarak 35.000 ajanı bulunmaktadır. Bu ajanların oluşturduğu örgüt, Şubat 1978 tarihli *Time* dergisine göre dünyanın en başarılı istihbarat servislerinden biridir. Onu bu konuma getiren üstünlüğü ise, mükemmel bir organizasyona sahip olması ve dışarıdan içeriye sızılmasının mümkün olmayışıdır.

Mossad'dan önce İsrail Devleti'nin istihbaratı SHAI isimli örgüt tarafından sağlanıyordu. MOSSAD'ın kurulmasıyla bambaşka bir yapılanmaya gidildi ve dünyanın en tehlikeli "cinayet şebekesi" oluşturuldu. Bu cinayet şebekesi tüm dünyada mafyayı, terör örgütlerini ve kontrgerillayı örgütledi. Bu konunun ayrıntıları ilerleyen bölümlerde görülecektir.

İsrail'in Mossad henüz yokken gizli kapaklı işlerini yürüten örgüt SHAI'dir ve bu, İbranice "Bilgi (İstihbarat) Servisi" anlamında "Sherut Yediot" kelimelerinin baş harflerinden oluşan bir kısaltmadır. SHAI, 1948'e kadar Haganah'ın (Devlet öncesi yahudi ordusu) istihbarat bölümü olarak görev yapar. Ancak İsrail Devleti'nin resmen kurulmasıyla Haganah İsrail Ordusu'nun içinde erir ve dolayısıyla SHAI de izleyen altı hafta içinde görevini yeni kurulan istihbarat servisi Mossad'a bırakır.

SHAI'nin son başkanı Isser Beeri, örgütün son toplantısında yaptığı açıklamada, Ben Gurion'un SHAI'nin dağıtılmasını istediğini ve bunun yerine çok daha profesyonel ve iyi organize olmuş yeni birimler kurulmasını emrettiğini duyurur. Anlaşıldığı

kadarıyla olay sadece basit bir isim değişikliği değildir. Artık resmen bir Devlet kurulmuştur ve İsrail, yeni oluşumlar ve yeni hedefler doğrultusunda daha güçlü ve etkin bir gizli servise ihtiyaç duyacaktır.

İşte bu aranılan özelliklere sahip örgüt, 1 Nisan 1951'de Mossad adı ile çalışmalarına başlar. İbranicesi "Ha-Mossad Le-modi'in Ule-tafkidim Meyuhadim", yani Özel Konular ve İstihbarat Örgütü'dür.

Mossad'da ilk Başkanlık görevini, bir hahamın oğlu olan Reuven Shiloah üstlenir. Shiloah, görevi çok kısa sürmesine rağmen teşkilatın temel kurallarını belirleyen kişi olmuştur. Ona göre başarılı bir haberalma örgütü düşmanlarının "kimlik tesbitini" açıkça yapmalı, bunlar hakkında geniş çaplı bilgi sahibi olmalı ve müttefik edinmek amacıyla sürekli bir arayışta olmalıdır. Ortadoğu'da, kendini zorla içine "zerkettiği" coğrafyada, bu sevilmeyen yeni devlet dostuyla düşmanını iyi ayırabilmelidir.

Shiloah'ın kişisel görüşleri kısa zamanda İsrail Devleti'nin stratejileri haline gelir.

İsrail'in Haberalma Organları

İsrail Devleti'nin istihbarat çalışmalarında, Mossad'ın yanısıra bir kaç örgüt daha görev yapmaktadır. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1. Askeri İstihbarat Bölümü "Aman"
2. İç Güvenlik Servisi "Shin Bet"
3. Yabancı İstihbarat Servisi "Varash Komitesi"
4. Aliyah Bet Enstitüsü

Aman

İbranice adı "İstihbarat Kanadı" anlamında "Agaf ha-Modi'in"dir. Görev yelpazesi Arap orduları hakkında bilgi toplamaktan, İsrail ordusu içindeki güvenliği temin etmeye kadar uzanabilmektedir.

Aman çok iyi organize edilmiş askeri bir birliktir. Altı kademeden oluşur. En etkin iki bölümü "Collection" ve "Production"dır. "Collection" bölümü sınır ötesine ajanlar göndermekten, radyo kanallarını ele geçirmekten, ve gerekli görüldüğü taktirde hedef ülkelerdeki telefon konuşmalarını dinlemekten sorumludur. "Production" bölümünde görev yapan 3.000 memurun temel sorumluluğu ise, yabancı ülkelerden çalınan belgelerin ve sızdırılan bilgilerin analizidir. Bu analizler raporlar halinde politikacılara sunulur ve bunların karar almalarında rol oynar. "Aman" basına verilen bilgileri de kontrol altında tutar.

Aman'ın bir başka bölümü, sınır ötesi harekatlar için oluşturduğu Sayeret Matkal adlı çok gizli bir komando birliğidir. Bu bölümün faaliyetlerine bir örnek olarak, Unit 131 adında ve Sayeret Matkal'a bağlı bir kolun 30 Haziran 1954'te Mısır'da dözenlemiş olduğu bir operasyon gösterilebilir.

"Operation Susannah" adlı harekat bir seri sabotaj görevidir. Bombaların hedefi ise Mısır askeri üsleri değildir. Hedef olarak tamamen sivil kurumlar olan İngiliz ve

Amerikan enstitüleri, sinema salonları ve postaneler seçilmiştir. Operasyonun temel amacı Washington ve Londra'da Mısırlılara karşı bir öfkenin provoke edilmesi ve Kahire'deki yeni hükümetin istikrarsız, güvenilmez bir yapıda gösterilmesidir. Bu operasyonun başına bir Alman Yahudisi olan Avraham Seidenwerg getirilir. Seidenwerg, 1952 yılında Unit 131'e alındığında ordudan atılmış, işsiz ve boşanmış biridir. Yani düşman topraklarında gerçekleştirilecek tehlikeli görevler için "biçilmiş kaftan"dır. Askeri İstihbarat ona bir Kibbutz üyesinin kimliğini verir. Artık yeni adı Paul Frank'dır. Frank iki yıl içinde kendisine verilen ufak çaplı görevleri başarıyla sonuçlandırır ve Mısır'da düzenlenecek operasyonu yönetmeye hak kazanır.

Ardı ardına patlayan bombalardan sonra, eylemcilerden biri, Philip Nathanson, üzerinde patlayıcılarla yakalanınca Operation Susannah sona erdirilir. Ancak Mısır hükümeti basına şiddetli bir sansür uyguladığından harekat istenilen sonuçları vermemiştir.

Aman'ın bir diğer eylem kolu ise, Gadna adı verilen yarı askeri bir gençlik grubudur.

Tüm bu gizli operasyon grupları sayesinde Aman, Mossad'ın stratejik planlarını uygulayabileceği uygun zeminler meydana getirme görevini yürütür. 1989 yılından beri Mossad'ın başında bulunan Shabtai Shavit'in açıklamaları da Aman'ın önemini vurgular niteliktedir. Buna göre Mossad, yeni dönem politikalarında, dış istihbarat bağlantılarını Aman'a bağlı olarak çalışan ve İsrail elçiliklerinde görev yapan askeri ateşeler aracılığıyla yürütecektir.

Shin Bet

"Genel Güvenlik Servisi" anlamına gelen Shin Bet, İsrail'in yurtiçi gizli servisidir. İbranicesi Sherut-ha-Bitachon ha-Khali'dir· "Destek" ve "Operasyon" olmak üzere iki bölüme ayrılır. Destek bölümünde, sorgulama teknolojileri, koordinasyon ve operasyonlar için lojistik destek vardır. Operasyon bölümü ise üç aygıttan müteşekkildir:

1. Koruma ve güvenlik. (İsrail elçiliklerini ve görevlilerini, Başkan'ı ve İsrail Savunma Sanayini şemsiyesi altına alır.)

2. Müslüman ülkelerle ilişkileri yürüten teşkilat. (Özellikle İsrail sınırlarındaki Arap ülkeleriyle ilgilenir.)

3. Müslümanlar olmayan ülkelerle ilişkileri yürüten teşkilat. (En geniş kadroya sahip ve en önemli departmanlardan biridir. Karşı-casusluk, yabancı diplomatların takibi görevlerinin yanı sıra, komünistlerle ve diğer politik aşırı-uçlarla mücadele eder.)

Varash Komitesi

Bu servisin ilk başkanı Boris Guriel'dir.

Yabancı İstihbarat Servisi Varash'ın toplantı yeri ve saati, görevlileri ve üst düzey askeri yetkiler dışında kimse tarafından bilinmez. Bu bilgi dikkatlice saklanır. Varash'ın

faaliyetleri de halka hiç açıklanmamıştır. Varash'ın temel görevi, çeşitli gizli servisler arasında bağlantı kurmaktır.

Politika Şubesi, Machlakit Medinit adıyla, İsrail istihbaratının denizaşırı kolunu oluşturur. Bu şubenin ajanları diğer gizli servislerle bağlantı halindedirler. Politika Şubesi ajanları operasyonlarını Londra, Roma, Paris, Viyana, Bonn ve Cenevre gibi Avrupa'nın büyük başkentlerinde bulunan İsrail konsolosluklarında diplomasi kisvesi altında yürütürler. Böylece diplomatların sahip oldukları bir çok ayrıcalıktan ve en önemlisi dokunulmazlık zırhından faydalanabilirler.

Aliyah Bet Enstitüsü

İbranice "ha-Mossad le-Aliyah Bet" olan örgüt, isim benzerliğine rağmen Mossad teşkilatıyla karıştırılmamalıdır.

Shaul Avigur başkanlığında ilk kurulduğu dönemde, Yahudileri gizlice Filistin'e kaçırma görevini üstlenmiş olan örgüt, Davlet kurulduktan sonra bu iş yasal hale gelince çalışmalarını değişik yönlere kaydırmak zorunda kalır.

Siyonistlerin "yapay antisemitizm yaratma" taktiklerini uygulama görevini bu bölüm üstlenmiştir. Bunun en güzel örneklerinden birisi "Operation Magic Carpet" (Sihirli Halı Operasyonu)dur. Bu gizli görevin amacı, Yemen ve Aden topraklarında yaşayan Yahudilerin İsrail'e kaçırılmasıdır. Amerikan orijinli Near East Air Transport Corporation bu amaçla kurulur ve başına da bir İngiliz işadamı görünümündeki Richard Armstrong geçer. Aslında bu kişinin gerçek adı Sholomo Hillel'dir ve o da Mossad ajanıdır. Şirket 1948-1949 yılları arasında elli bin Yahudinin İsrail'e ulaşmasını sağlar.

İki yıl süren aktif anti-semitik baskıdan sonra, Irak Hükümeti, ülkeyi terketmeyi arzulayan her Yahudinin bu hakkı kullanabilmesini sağlayan yasayı meclisten geçirir. Yahudilerin tek yapmaları gereken şey, Irak vatandaşlığından feragat etmeleridir. Aslında bu yasanın, İsrail'e savaş açmış ve yüzlerce Yahudiyi siyonist aktiviteleri yüzünden tutuklamış bir rejim tarafından çıkarılmış olması şaşırtıcıdır. Ancak herşey, göç kapılarını açan Başbakan Tevfik El-Sawidi'nin durumu incelendiğinde aydınlanacaktır. O, aynı zamanda Iraq Tours isimli şirketin Yönetim Kurulu Başkanı'dır, bu şirket ise Near East Air Transport Corporation'un yetkili acentası olarak çalışmaktadır. Sözün kısası, Irak yönetimi, İsrail Gizli Servisi'nden hiç beklemediği şekilde bir darbe yemiştir. Bu darbenin kaynağı da Aliyah Bet'tir.

Son günlerde basında çıkan bir haber de İsrail'in bu yapay anti-semitizm çalışmalarını gözler önüne sermiştir. 1997 Nisanında, Gazze Şeridi'nde bulunan Yahudi yerleşim yerleri Kfar Darom ve Netzarim yakınlarında intihar saldırıları gerçekleştirilmiş, bunun neticesinde yakalanan İbrahim Halebi adındaki Filistinli ilginç açıklamalarda bulunmuştur. Halebi'ye göre bu intihar saldırılarının arkasında İsrail'in İç Güvenlik Servisi Shin Bet vardır. Filistin güvenlik güçlerinin düzenlediği basın toplantısında konuşan Halebi, kullanılan patlayıcıları Shin Bet istihbarat görevlilerinin sağladıklarını söylemiştir.

Mossad'ın Eylem Metodları

Mossad propaganda mahiyetindeki, büyük stratejik önemi olmayan eylemlerini açık bir güç gösterisi şeklinde yapar. Bunların sonuçlarını da yine kendi kontrolündeki basın organları aracılığıyla dünya kamuoyuna duyurur. "Entebbe Baskını" gibi operasyonlar bu sınıfa dahildir. Ancak İsrail'in ve siyonizmin menfaatlerini doğrudan ilgilendiren ciddi konularda son derece gizli ve örtülü bir politika uygulanmaktadır. Mossad bu gibi durumlarda kendi eylemlerini başka kişi ve örgütlere yıkarak, tamamen ilgisiz bir tutum takınır. Bunu da yine dünya çapında kendine bağlı basın organları, gazeteci ve yazarlar, film yönetmenleri, siyasi yorumcular kanalıyla kamuoyuna benimsetir.

Türkiye'de de yapısı itibariyle bu konuda idealist yaklaşımları olan bazı özel TV kanalları sayesinde, Mossad patentli bazı filmleri izlemek mümkün olmaktadır. "Zalim" Filistinlilerin rehin aldığı "mazlum" Yahudilerin öyküsünün anlatıldığı "Delta Force", Münih Olimpiyat Köyü'ndeki olayların İsrail lehinde çarpıtılarak aktarıldığı "Münih'te 21 Saat" bunlardan sadece bir kaçıdır.

1972'de Münih Olimpiyat Köyü'nü basan Filistinlilerin öldürülmesi, 1976 Entebbe Baskını... Bu eylemler hakkında filmler çekilmiş, kitaplar yazılmış ve Mossad dünya kamuoyuna yalnızca İsrail Devleti'ni çıkarlarını koruyan, diğer devletlerin içişlerine karışmayan, kahraman bir örgüt gibi tanıtılmıştır.

Nazi savaş suçlusu olarak lanse edilen Adolf Eichmann ve İsrail'in nükleer santralı Dimona ile ilgili bilgileri basına sızdıran Mordecai Vanunu'nun kaçırılmaları gibi eylemler tüm dünyaya "İsrail'e ihanet edenleri nerede olurlarsa olsunlar buluruz, cezalandırırız" mesajı vermek için düzenlenmiş Mossad eylemleridir. Bu eylemler dünya kamuoyu önünde rahatlıkla gerçekleştirilir. Daha sonra basın organları aracılığıyla da sıkça gündeme getirilerek Mossad'ın caydırıcı mesajı kitlelere ulaştırılmış olur.

CIA'dan bürokratik kanallarla elde edilebilecek enformasyonları, Mossad'ın bir güç gösterisi yapmak amacıyla köstebek kullanarak sızdırmasını da bu grup eylemlere dahil edebiliriz.

Tüm dünyaya yayılmış örümcek ağını andırır şebekesiyle Mossad'ın, uyuşturucu ve silah ticaretinin hatırı sayılır bir bölümünde parmağı vardır. Kendi çıkarlarına ters düşebilecek "sevkiyatlara" ise kesinlikle izin vermez. Papa ve Kennedy suikastleri, Olof Palme'nin öldürülmesi, Maxwell'in sır dolu ölümü, Türkiye'nin güneydoğusundaki eylemler, çeşitli ülkelerdeki faili meçhul cinayetler, mafyanın örgütlenmesi, kontrgerilla ve terör örgütlerinin teşkilatlandırılması, tüm dünyadaki kontralara verilen destekler hep Mossad'ın belirli noktalardan müdahaleleriyle sonuçlanmaktadır. *2000'e Doğru* dergisi bu konuda şu saptamada bulunmaktadır:

Mossad, Kıbrıs'tan Sibirya'ya uzanan Irak, Suudi Arabistan, Pakistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ne Seylan üzerinden ajan sokan tek örgüt, ve Afrika ve Latin

Amerika'ya ajan ihraç eden en belalı şirkettir. Türkiye'de Güneydoğu Sorunu'na ilişkin sıkı önlemler alınırken okun sivri ucunu Irak ve Suriye'ye yöneltmeye çalışan, bu arada Türkiye'yle ilişkileri geliştirmeye çalışan bir örgüt şeması çizer Mossad.[8]

Mossad Kuzey Irak'taki Barzani bağlantısıyla, Orta Asya'daki Türk Devletleri'nde İslam aleyhinde gösterdiği yoğun propaganda faaliyetleri ve bu ülkelerin birçok yeraltı kaynaklarının kullanımını kendi tekeline almasıyla, Ortadoğu'da maaşa bağladığı piyon devlet başkanlarıyla, Bosna-Hersek'te müslümanların maruz kaldığı katliamlara yaptığı katkılarla, sürgün ettiği aydın Filistinlilerle, Latin Amerika'daki uyuşturucu işini organize eden kontralarıyla, gündemi meşgul eden bir yeraltı örgütüdür.

Mossad'ın Açık Eylemleri

1969 yılında Fransa Devlet Başkanı Charles de Gaulle'ün İsrail'e göndermekten kaçındığı 5 roket-atar hücumbotunu, Mossad düzenlediği bir operasyonla kaçırır.

İsrailli komandoların 1970 yılında Mısır'ın Şedvan Adası'na düzenledikleri "Rodos Operasyonu", Sayeret Matkal'ın 1972'de beş üst düzey Suriyeli istihbarat görevlisini kaçırdığı "Sepet Operasyonu" da Mossad'ın başarılı eylemlerindendir.

1972 yılında FKÖ'lülerin Münih Olimpiyat Köyü'nde İsrailli sporculara yönelik yaptığı baskın bahane edilir ve 12 Filistinli, Golda Meir tarafından kurulmuş olan X Komitesi tarafından tek tek katledilir. Mossad'ın ölüm listesindeki 12 kişi tek tek "temizlenirken" Filistinli olmayan birçok kişi de bu 12 kişinin yanında ölüm timlerinin hedefi olur. Bu kişiler arasında eylemle en ufak ilgisi olmayan Filistinli aydınlar da bulunmaktadır.

2 Ağustos 1976 Entebbe Baskını, Mossad ajanlarının giriştiği önemli eylemlerden biriydi. Uganda sınırları içinde FKÖ tarafından esir alınan uçaktaki İsrailli yolcular Entebbe Havaalanı'ndan kurtarıldı. Bu baskın Mossad'ın tüm dünyaya bir gövde gösterisi oldu. Entebbe Baskını hemen filme alınmış ve "Entebbe" adıyla gösterilerek dünya çapında Mossad propagandası yapılmıştır.

İsrailli deniz komandolarının El-Fetih eylemlerinde kullanılan Lübnan'ın Tyre limanında demirli gemileri batırmaları, Lübnan'daki FKÖ kamplarının bombalanması hep Mossad'ın planlı eylemlerindendir. Bu eylemler dünya kamuoyunun önünde açıklıkla yapılarak, İsrail'in FKÖ-İsrail mücadelesi veren bir ulus olduğu imajı verilerek dünya çapındaki asıl eylemlerinin meraklı gözlerden saklanması sağlanır.

İsrail Dimona nükleer santraline sahip olduğu halde Bağdat yakınlarındaki Osirak nükleer reaktörünü havaya uçurarak dünya kamuoyuna nükleer silahlara karşı bir imaj verme gayretini de sürdürür.

Ebu Cihad "269. Birim" tarafından 1988 yılında evinde öldürülür. 1989 yılında İsrail komandoları Hamas lideri Şeyh Abdülkerim Obeid'i kaçırır. 1992'de Hizbullah lider kadrosundan Abbas Musavi Güney Lübnan'da İsrail timleri tarafından öldürülürken, Körfez Savaşı sırasında Scud füzesi saldırılarına misilleme olarak Irak lideri Saddam'ı öldürmek için "269. Birim" komando timinin Türkiye üzerinden Irak'a

girmesine ilişkin plan tim görevlilerinden birinin kazayla silahını erken ateşlemesi üzerine yarım kalır. Bu operasyonun detaylarını İsrail Genelkurmay Başkanı General Ehud Barak ve Aman Başkanı'ndan oluşan bir grup saptamıştır. 1994 yılında da İslami Cihad üyesi gazeteci Hani Abed Gazze Şeridi'nde arabasına konulan bombayla öldürülür.

Aman tarafından yürütülen operasyonla İslami Cihad örgütü lideri Fethi Şakaki Ekim 1995 tarihinde Malta'da öldürüldü. Saldırının kim tarafından düzenlendiği resmi olarak ortaya çıkmadıysa da, İsrail tarafından gerçekleştirildiği biliniyordu. Kaddafi'nin bu operasyonda Aman'a yardım etmesi iddiası ise bir başka çarpıcı gerçektir.

Bir süre sonra da yine Filistin direnişinin önemli isimlerinden biri olan Yahya Ayaş öldürülür. Mossad Ayaş'ı cep telefonuna yerleştirdiği patlayıcı ile ortadan kaldırmıştır.

Entebbe Baskını ve İdi Amin'in Misyonu

27 Haziran 1976'da, Paris-Tel Aviv seferini yapmakta olan 139 sefer sayılı Air France uçağı, teröristlerce kaşırılarak Uganda'nın Entebbe Havaalanı'na indirilir.

Basına yansıtıldığı kadarıyla teröristlerin liderleri, ikisi FKÖ'ye mensup Filistinli, diğer ikisi ise Baader-Meinhof Çetesi üyesi toplam 4 kişidir ve uçağı da hapisteki arkadaşlarını serbest bıraktırmak amacıyla kaçırmışlardır. Ancak olayı ayrıntılarıyla incelediğimizde bu "senaryo" ile uyuşmayan bir çok ayrıntı ile karşılaşmaktayız.

Uçakta mürettebat ile birlikte 250 kadar yolcu vardır ve bunların 83 tanesi İsraillidir. Çok iyi silahlanmış oldukları görülen teröristler, uçaktaki tüm Yahudileri alıkoyarken, kalan yolcuların hepsinin gitmelerine izin verirler. Teröristlerin kalabalık arasından Yahudileri bularak yaptıkları bu seçim insanlara, Nazilerin toplama kamplarına gelenler arasından gaz odalarına yollamak üzere Yahudileri seçmelerini anımsatmıştır.

Terörist grubun lideri konumundaki kişi Wilfred Boese'dir. Boese, Baader-Meinhof Çetesi'ne üyedir ve Avrupa polis teşkilatları tarafından aranılan bir suçludur. Ancak asıl önemli özelliği "Çakal" Carlos olarak tanınan "suç makinesi"nin yakın dostu, yardımcısı ve teknik danışmanı olarak tanınmasıdır. Terörist gruptaki bir diğer kişi, Gabriele, Alman uyruklu bir suçludur fakat o da kendisini Halime isminde bir Filistinli olarak tanıtmıştır. Carlos'un onunla da organik bir bağı vardır: Gabriele ve "Çakal"ın birlikte yaşadıkları bilinmektedir.

Boese ve Gabriele'in yanısıra, uçakta Carlos'un da bulunduğu açıklanır. Çakal "İlich Ramirez Sanchez" Carlos dünyaca tanınan bir teröristtir ve pek çok şiddet eylemine karıştığı için o da Boese gibi dünyanın her köşesinde aranmaktadır. Üstelik hareketleri gizli servisler tarafından adım adım takip ediliği halde bir türlü yakalamak mümkün olmamıştır. Bu durum da onun bazı istihbarat teşkilatları ve özellikle de yakın bağlantıda olduğu Mossad tarafından taşeron olarak kullanıldığı imajını güçlendirmektedir.

Peki ama teröristlerin açık kimlikleri böyleyken, neden kendilerini Filistinli olarak lnse etmek yoluna gitmişlerdir? Eylemin ayrıntılarını incelemeye devam edelim.

Uçağın kaçırılarak indirildiği yer özellikle seçilmiştir. O sırada Uganda'nın başında İdi Amin görev yapmaktadır ve İsrail ile oldukça sıcak ilişkilere sahiptir. Daha 1963 Nisanında, o zaman İsrail Savunma Bakanlığı'nda Müsteşar olan Şimon Peres Uganda ile askeri işbirliği yolunu açmıştır. Dışişleri Bakanı Golda Meir İsrail-Uganda arasında yardım ve işbirliği anlaşması imzalar. Mossad'ın askeri kanadı Uganda Ordusu'nun eğitimi görevini üstlenir ve ihtiyaç duyulan tüm teçhizatı tedarik eder. İsrail'in bu "yakın ilgi" politikası 1967'de Arap ordularıyla yapılan savaştan hemen sonra artarak gelişir ve İsrailliler, Afrika ülkeleri üzerinde daha fazla söz sahibi olabilmek amacıyla aktif bir siyaset benimserler. Uganda'da kurulan askeri eğitim merkezleri bu aktif siyasetin meyveleridir. 1971'e gelindiğinde 26 adet eğitim ve taşıma uçağı Ugandalılara teslim edilmiş, İsrailli danışmanlar bu ülkeyi "komşu kapısı" yapmışlardır. Zamanla kurulan sıcak ilişkiler güçlenecek ve İsrail'in "adamı" İdi Amin, henüz orduda albay rütbesinde olduğu yıllarda, Devlet Başkanı Milton Obote'yi karşısına almak pahasına İsrail'i savunup destekleyecektir.

İsrail'in Uganda'daki askeri birliğinin komutanı, Albay Bar-Lev, 1970'lerde Uganda'daki yabancı uzmanların faaliyetlerine son verilmesi kararı alındığında, İdi Amin'i ikna edebilmiş ve iki ülke arasında üç yıllık bir askeri eğitim programı imzalanmıştır. Amin tüm bu yardımları karşılığında, ilerleyen yıllarda fazlasıyla ödüllendirilecektir.

Ugandalı askerler eğitim amacıyla dönüşümlü olarak İsrail'e gönderiliyordu. Bu arada İdi Amin de sık sık yahudi ülkesini ziyaret ediyor, yeni dostluklar kuruyordu. Bir süre sonra Amin, çok nadiren yabancılara layık görülen "Paraşütçü Nişan Madalyası" ile şereflendirilir. Moritanya seyahatinde nişanını gururla göğsünde taşımaktadır.

İlişkiler, Amin'in Uganda'nın başkenti Kampala'da İsrail Askeri Ataşesi olarak görev yapan Za'av Şaham'dan özel bir operasyon isteğiyle doruğa ulaşır. Kongo'dan çok yüklü miktarda altın çalınmıştır ve bunların elden çıkarılması için İsrail'den yardım talep edilmektedir. İsrailli bankerler, altının kaynağını fazla "kurcalamadan" satış işlemlerini gerçekleştirirler.

1970 yılına girildiğinde Uganda'yı çalkantılı günler beklemektedir. Askeri bir darbeyle "anti-siyonist" Devlet Başkanı Milton Obote devrilir ve yerine İsrail'in "yakın müttefiki" İdi Amin başa geçer. Darbenin her aşamasında Mossad'ın desteği Amin'in yanındadır. CIA ve MI6 da bu darbeye bulaşmış görünmektedir.

Amin Uganda'nın başına geçer geçmez İsrail ve İsraillilerden nefret eden bir yahudi düşmanı görünümüne bürünür. Bu tavır, geçmişini bilenler tarafından komik bulunmaktadır.

Böylece 1976 yılına gelindiğinde, Air France uçağı önceden planlandığı şekilde Uganda'ya kaçırılır ve Entebbe Havaalanı'na indirilir. İsrail bu gizli operasyon sayesinde bir taşla iki kuş avlayacaktır: Hem "yapay anti-semitizm yaratma"

faaliyetlerine bir yenisi eklenecek, İdi Amin yahudi düşmanı görüntüsünü tazeleyecek ve İsrailli askeri timlerin yapacağı rehine kurtarma operasyonu açık bir güç gösterisi olarak dünyaya duyurulacaktır. Her ne kadar "Entebbe" filminde Amin İsraillilere karşı hiç de dostane olmayan tavırlar sergiliyor gibi görünse de, hergün onları ziyaret ettiği, onların koruyucusu pozunda dolaştığı da bilinmektedir. Uçaktaki rehinelerden birinin günlüğünde göze çarpan şu satırlar, son derece çarpıcıdır:

İdi Amin Uganda'daki kalışımız süresince mümkün olduğu kadar rahat edebilmemiz için elinden geleni yapacağını söyledi. Afrikalı kadınlar bulunduğumuz yere koltuk taşıyorlardı. Hepimize yetecek sayıda koltuk getirdiler. Bundan sonra kahvaltı verildi: Çay, muz, ekmek, tereyağı, yumurta ve hatta patates. Arkadan bir doktorla bir hemşire geldi. Her birimize hasta olup olmadığımızı ya da tıbbi müdahale gerektiren herhangi bir şeyimiz olup olmadığını sordular.

Sonunda Mossad'ın ölüm timleri bitirici vuruşu gerçekleştirirler. Sayeret Matkal, Sayeret Tzanhanim ve Sayeret Golani Timleri başarılı bir operasyonla rehineleri kurtarırlar. Taaruz Gücü Komandoları ilk ateşi açtıklarında, bir dakika kadar bir süre içinde 7 teröristi avlamışlardır. Diğer üçünün ise Timler tarafından gizlice esir alındığı sanılmaktadır. Açılan ateş sırasında sadece iki yolcu hayatını kaybetmiş, İsrail askerleri ise sadece Seçkinler Birliği'nin lideri Teğmen Yonatan Netanyahu'nun öldüğünü açıklamışlardır. Netanyahu Ugandalı bir Sniper'ın (keskin nişancı) silahından fırlayan kurşunla vurulmuştu. Operasyon dünyaya şaşırtıcı boyutlarda destansı öğelere sahip askeri bir "macera" olarak tanıtılır. Komandolar da "savaşçılar"ın ruhuna sahip, askeri istihbarat ve rehine kurtarma konularında son derece iyi eğitim görmüş cesur insanlar olarak lanse edilir.

Operasyon esnasında nedense havaalanında çok az Uganda askeri bulunmaktadır ve bunlar operasyona hemen hiç müdahale etmemişlerdir. Operasyon son derece dakik yürütülmüş ve Uganda Ordusu'nun askeri destek ekipleri havaalanına ulaştıklarında rehineler uçaktan çıkarılmışlardır.

Görünürde operasyonla ilgili hiçbir bilgi dışarı sızdırılmamıştı ama çok sayıda gazeteci olayı dramatik boyutlarda ele alarak yazıya dökmüş, bir kaç hafta içinde tüm dünya basınında operasyonla ilgili methiyeler birbiri ardınca yayınlanmaya başlamıştı. Bu gelişmeleri müteakiben baskınla ilgili kitaplar yayımlandı ve bir de film çevrildi. Başrollerde dünyanın en meşhur aktörlerinden Burt Lanchester, Kirk Douglas, Elizabeth Taylor vardı.

Üzerinden yıllar geçtikten sonra, insanların hatırlarında Entebbe Havaalanında bir uçak kaçırma olayının yaşandığı, FKÖ'nün yeni bir terörist eylem amacıyla masum İsraillileri rehin aldığı ve mükemmel organizasyonuyla İsrail timlerinin rehineleri kurtardığı kaldı. "Operasyon" amacına ulaştı sözün kısası.

Münih Olimpiyat Köyü Baskını Üzerindeki Şüpheler

1972 yılında Münih Olimpiyat Köyü'nde İsrailli sporcuların bir grup özel tim tarafından kurtarma operasyonu sırasında öldürülmesi, "başarılı" Mossad eylemlerinden biridir.

İsrailli sporcular Olimpiyat öncesi yapılan onca tehdide rağmen neden korumasızdı, Olimpiyat Köyünde, olay esnasında neden hiç polis yoktu ve bu sporcuların kurtarılması için neden Filistinlilerin istekleri ısrarla yerine getirilmedi? Moshe Dayan'ın Başkanlığı'nda Mossad Şefi Zwi Zamir'in de aralarında bulunduğu, Münih'e gelen özel tim, kurtarma adı verilen katliamda ne gibi rol aldı? Golda Meir ve Zwi Zamir neden ısrarla uzlaşmaya yanaşmadı? Herkes özel timin Filistinlileri ve İsrailli sporcuları öldürdüğünü bildiği halde bu neden kamuoyundan gizli tutuldu ve katliamı Filistinliler yapmış gibi göstererek Golda Meir'in kurduğu X Komitesi tarafından birçok Filistinli aydın katledildi? Neden İsrailli sporcuların sürekli korumaları baskın sırasında görevleri başında değildi?

Tüm bu soruların cevapları hep aynı noktada kilitlenmektedir: Mossad bu eylemi propaganda amaçlı bir şova dönüştürmüş, Filistinli teröristlerin yanısıra İsrailli sporcuları da öldürtmüştür. Sporcuların ölümü FKÖ'ye yıkılmış, olayın ardından bir çok Filistinli aydın da olayla ilgili oldukları iddia edilerek vurulmuştur. Mossad'ın güvendiği dostlarından Yahudi Markus Wolf Doğu Alman Gizli Servisi STASI'nin başındadır ve Filistinli eylemcilerin kullandıkları silahları temin eden kişinin de kendisi olduğu iddialar arasındadır.

Sonradan yayınlanan bir deklarasyonda, Filistin Devrimci Destek Grubu, bu rehine pazarlığının İsrail hapishanelerindeki 200 Filistinliyi kurtarmak amacıyla yapıldığını açıklar. Bunun için İsrailli sporcular rehin alınır ve Alman polisiyle bir anlaşma yapılır. Ancak en başından itibaren Almanların bu anlaşmaya sadık kalmaya hiç niyeti yoktur, çünkü Bonn'daki İsrailli yetkililer hiçbir şekilde rehine-mahkum değiş tokuşuna yanaşmamaktadır. Tel Aviv'den gelen ve başkanlığını Moshe Dayan'ın yaptığı özel tim, Alman polisiyle toplantıya girer. Bu timde Mossad'ın başı Zwi Zamir de bulunmaktadır. Operasyonun hemen öncesinde Tel Aviv-Münih seferini yapan bir Boeing 737 ile iki İsrailli uzman Almanya'ya gelir. Kimlikleri çok gizli tutulan bu subaylar, operasyonun stratejik adımları için görüş bildirirler. Ardından ölüm operasyonuna yeşil ışık yakılır. Filistinlilerin yanında masum İsrailli sporcular da vurularak öldürülür. Her Filistinli eylemci için ikişer keskin nişancı olması gerekirken, 11 Filistinlinin bulunduğu yere sadece 5 vurucu görderilir. Bu yüzden atış kontrolü kaybolur ve nişancılar tüm hareketli hedefleri "nötralize" ederler. Kurtarma helikopterini kullanan pilot bile açılan ateş sonucu hayatını kaybeder. Yardımcı pilot yere yatarak ölü taklidi yapar ve canını kurtarmayı başarır.

Almah polisi İsrailli sporcuların kimler tarafından öldürüldüğünü kesin olarak ortaya çıkarabilecek otopsi sonuçlarını halka açıklamayı reddetmiştir. Tüm bunların bilançosu olarak FKÖ ve terörizme duyulan nefret bir kat daha artar, bir çok Filistinli

aydın öldürülür, ve Mossad dünya çapında terörizmi bir kez daha kınadığını duyurur. Yahudi Dayanışma Birliği Başkanı Bertram Zweiben, verdiği demeçte "bunun misillemesi ancak dünya çapında Arap diplomatlarının öldürülmesiyle olabilir" diye konuşur. Çok açık bir mesajdır bu.

Mossad'ın Nükleer Oyunları

Mossad'ın en önemli görevlerinden biri de İsrail'in büyük bir nükleer güce ulaşmasıdır. Nükleer saldırı silahları dünyada çok az devletin sahip olduğu bir avantajdır ve caydırıcı özellikleri de tüm konvansiyonel silahların üzerindedir. Ortadoğu'da henüz nükleer silah üretebilecek teknolojiye ulaşmış devlet İsrail'in haricinde yoktur ve bu ayrıcalığını İsrail asla kaybetmek istememektedir. Bununsa tek yolu vardır, kendi gücü korunup geliştirilirken, tehdit arzedebilecek tüm düşmanların nükleer güce sahip olma girişimleri engellenmelidir.

İsrail'in kuruluşundan itibaren Devlet Başkanı Ben Gurion, nükleer güç elde etmeyi Devletinin en önemli stratejik hedeflerinden birisi olarak açıklar ve İsrail kurulduktan henüz 7 ay sonra , Fransız Atomik Enerji Komisyonu üyesi ve Fransız atom bombasının mimarı Maurice Surdin İsrail'e getirtilir. Rus kökenli bir Yahudi olan Maurice (asıl adıyla Moshe Surdin) önderliğinde, İsrail Atomik Enerji Komisyonu 1952'de faaliyete geçer. Komisyonun başına Ernst David Bergman getirilir. Ben Gurion, bilim adamları, askerler ve politik danışmanlar, nükleer bir reaktör satın almak için her fırsatı değerlendirmeye çalışırlar. Bu fırsat karşılarına 1955 yılında çıkacaktır.

Tel Aviv'in 10 mil güneyindeki Nahal Sorek'te Eisenhover'ın "barış için atom programı" dahilinde küçük bir reaktör oluşturulur. Aynı yıl Şimon Peres daha büyük bir tanesi için Fransa Hükümeti ile temasa geçer. Ben Natan, Fransa'nın İsrail'e nükleer reaktör vermesi için yoğun lobi faaliyetlerinde bulunur. 3 Ekim 1957'de Bourgers Maunoury ve Dışişleri Bakanı Pineau, Peres ve Natan ile gizli bir antlaşma imzalar. Anlaşma 24 megawatlık bir reaktörün gerekli tüm teknik donanımı ile İsrail'e verilmesini içermektedir.

İsrail'de nükleer santral projesi tarihte görülmediği kadar gizli yürütülmüştü. Peres, İsrail istihbaratından nükleer santrallerine koruma vermesini istemedi. Çünkü ona göre İsrail'in nükleer gücünün, tamamen bağımsız bir "nükleer istihbarat servisine" ihtiyacı vardı. 1957'de Peres, nükleer meseleler için bu istihbarat servisini kurdu ve başına Bünyamin Blumberg'i getirdi. Blumberg daha önce Haganah'da çalışmış, 1948-49 Savaşı'ndan sonra Shin-Bet'e katılmış bir uzmandı. Shin-Bet'in "Lakam" departmanındaki görevi, Savunma Bakanlığı adına çeşitli projeler üstünde çalışan fabrikaların güvenliğini sağlamak ve bu projelerin gizliliğini korumaktı. Lakam ajanları bilim ataşeleri olarak Avrupa ve ABD'deki İsrail konsolosluklarına giderler ve edindikleri bilgileri Dışişleri Bakanlığı'ndan önce kendi ofislerine rapor ederlerdi. Bilim danışmanları halktan her türlü enformasyonu almakla ve gönderildikleri ülkedeki bütün bilim adamları ile ilişkiye geçmekle yükümlüydüler. Peres'in desteği ile Blumberg,

Lakam istihbaratını diğer branşlardan ayrı tutuyordu. Isser Harel'e göre "Devletin üst düzeyinde bazı kişiler bile Lakam'ı oluşturan ünitelerden habersizdi"

Fransa'dan gelecek yeni reaktör en üst derecede gizlilik konumuna sahipti. Bu reaktör için Negev Çölü seçildi. (Negev Tevrat'ta Hz. İbrahim'in sevdiği vaha olarak geçer) Bu konuda sadece Lakam değil, Fransız İstihbaratı da hassastı. Paris'ten bir ajan papaz kılığında Negev'e gönderildi. Dimona'daki nükleer santralin inşaatı başladığında yerli halka bir tekstil fabrikasının yapımına başlanıldığı söylendi. Bu fikir Blumberg'indi. Ancak Charles De Gaulle, İsrail'in Dimona Reaktörü'nü askeri amaçlarla kullanacağını hissediyordu ve bu, Fransız Başkanı rahatsız ediyordu. Mayıs 1960'da De Gaulle Dışişleri Bakanı'na, İsrail Konsolosluğu'nu artık Dimona'ya uranyum göndermeyecekleri konusunda haberdar etmesini istedi.

Fransa'nın silah ambargosu koyarak uranyum sevkiyatını durdurması üzerine İsrailliler zor durumda kalmıştı. Ama Moşe Dayan her ne pahasına olursa olsun bir atom bombası istiyordu. "Gerekirse bu nesneyi çalmalıyız" diyordu. Isser Harel'in yerine Mossad Şefi olan Meir Arit'e, 200 ton uranyum bulma görevi verildi. İsrail Gizli Servisi, Brüksel'deki Madenler Genel Merkezi'nin (MGM) depolarında büyük miktarda uranyum bulunduğunu tespit etmişti. Bu uranyum MGM'ye, Belçika Kongosu'nda faaliyet gösteren bir firmadan kalmıştı. Böylece bir operasyon planı yapıldı ve buna kimyadaki bir kurşun bileşeninin adı verildi: "Plumbot Operasyonu".

Operasyonun ilk adımı, uranyumu şüphe çekmeden satın alabilecek bir "iş arkadaşı" bulmaktı. Tabii bu kişi uranyumu olduğu gibi İsrail'e devredecekti. Nihayet Mossad ajanlarından Daniel Aerbel Tel Aviv'e göreve uygun birisini bulduğunu bildirdi. Bu kişi Alman bir işadamı olan Herbert Schulzen'di. Shulzen, Wiesbaden de kurulmuş olan "Asmara Kimya Şirketi"nin ortağıydı. Bu şirket kimyasal ve radyoaktif zehirlenmelere karşı kullanacak yeni ilaçlar ve yöntemler bulmakla uğraşıyordu.

Fakat Shulzen'in küçücük şirketinin 200 ton uranyumu değil işletmek, depo bile edemeyeceği aşikardı. Bunun MGM yöneticileri tarafından anlaşılması zor olmayacağından, Asmara'ya İtalya'dan Sarca adında paravan bir ortak firma bulundu.

Plumbot Operasyonu bir saat gibi kusursuzca işliyordu. MGM'nin elindeki plutonyumu "yasal" yollardan alabilmek için gerekli zemin oluşturulmuştu. Ancak aşılması gereken iki önemli nokta daha vardı. Bunlardan birincisi plutonyumun İsrail'e sevkiyatıydı. İkincisi ise EURATOM (Avrupa Atom Enerjisi Teşkilatı) kontrollerinden sıyrılabilmekti. Eğer teşkilat derinlemesine bir inceleme yaparsa işin iç yüzü meydana çıkabilirdi. Ancak Mossad tüm bunlara hazırlıklıydı. EURATOM başkanı Etienne Hirsch ve Atom Enerjisi Komiserliği başkanı Robert Henry Hirsch bilinçli birer yahudiydi.

Sevkiyatı gerçekleştirmek amacıyla Zürih'te, 24 saat gibi kısa bir sürede "Biscayne Traders Shipping Corporation" isimli paravan bir şirket kuruldu. Ardından bunun aracılığıyla Liberya orijinli bir başka deniz taşımacılığı şirketi meydana getirildi. Şirketin başkanı Daniel Ert tecrübeli bir Mossad ajanıydı. Diğer ortak ise bir Türk armatörü, Burhan Yarısal olarak gösterilmişti. Ancak bu isim sahteydi ve aslında

Burhan Yarısal diye tanıtılan kişi de bir başka Mossad ajanı, Benjamen Yeruşalmi idi[25]. Yarısal/Yeruşalmi 1968 yılının 27 Eylülünde 1,2 milyon mark nakit ödeyerek 78 metre boyunda "Scheersberg" isminde bir tekne satın aldı. Geminin kaptanı Percey Barrov da, rahatlıkla tahmin edilebileceği gibi, bir Mossad ajanıydı.

Barrov ve emrindeki istihbarat subaylarından oluşan mürettebat, EURATOM'dan izin çıkar çıkmaz uranyumu gemilerine yüklediler ve Kıbrıs'a doğru rota çizdiler. 29 Kasım 1968'de, gece yarısına doğru Scherrsberg bir israil tankeriyle Kıbrıs açıklarında buluştu ve yükünü buna devretti.[26] Artık İsrail nükleer güce çok yakındı.

İsrail tankeri "malı" hızla Hayfa Limanı'na ulaştırdı ve uranyum buradan büyük güvenlik önlemleri altında Negev Çölü'ndeki Dimona Nükleer Santrali'ne taşındı. EURATOM uranyumun satış işlemlerindeki gariplikleri ancak 7 ay sonra farketti, ama bu da bir işe yaramayacaktı, olay örtbas edilmişti.

Böylece İsrail nükleer saldırı silahları üretebilecek kapasiteye ulaşır ve hiç gecikmeden bunların hazırlanmasına da başlar. Bu arada yahudi lobilerinin ve İsrail Gizli Servisi'nin yoğun çalışmaları bu nükleer silahların dünyanın gözüne batmasını engeller. *The Samson's Option* adlı kitabında yazar Seymour Hersh, ABD başkanlarını İsrail'in sürekli genişleyen nükleer kapasitesini dünya kamuoyundan saklamakla itham eder. Ayrıca çeşitli çevreler tarafından batılı ülkeler, tüm casus uyduları ve gizli teknolojik "sürveyans" sistemlerine rağmen İsrail'e inanmakla "saflık" gösteriyor olmakla suçlanır. Ancak tüm bunlar sonucu değiştirmez.

Bugün, Nükleer Silahların Sınırlandırılması Antlaşması'nı imzalamamış olan İsrail'in füzeleri, Yakın ve Ortadoğu'da nüfusu 100 bin kişinin üzerindeki her şehri vurabilecek kabiliyettedir. Hedefe isabet oranı son derece yüksek olan Jericho 2B tipi balistik füzeler, taşıyabildikleri nükleer savaş başlıklarıyla 1.660 km'lik hedef çapına sahiptirler ve bu mesafe Türkiye sınırlarındaki her noktaya ulaşabilecekleri anlamına gelir. Bu uzun menzilli füzelerin yanısıra, İsrail ordusunun cephaneliklerinde Jericho 1 tipi 650 km menzilli, ve MGM5-2C Lance tipi 130 km menzilli füzeler bulunmaktadır. İsrail Ordusu ayrıca nükleer savaş başlıklarını yükleyebileceği bombardıman uçakları ve uzun namlulu toplarıyla büyük bir nükleer tehdittir.

Kurulduğu günden bu yana hep ulaşmaya çalıştığı hayali artık İsrail için gerçek olmuştu. Dünyanın en büyük nükleer santralleri arasında girmeyi başaran Dimona ile birlikte, İsrail de dünyanın en güçlü devletleri arasına katılmıştı. Şu an tahmin edildiği kadarıyla (İsrail gerçek rakkamları ve sahip olduğu gücü dikkatle gizlemektedir) İsrail, dünyada ABD, Rusya ve Çin'den sonra dördüncü büyük nükleer güçtür.

Ancak İsrail'in çok önemli bir problemi vardı. Nükleer bir reaktör kurmuş, uranyum çalmış, uzmanlar getirtmiş ve sonunda nükleer silah üretme teknolojisine kavuşmuştu. Fakat tüm bunlar büyük gizlilik içinde yürütülüyordu. Durum böyle olunca da dünyanın bundan haberdar olması beklenemezdi. Oysa nükleer silahların en önemli özellikleri kullanılırlıkları değil, caydırıcılıklarıydı. Nitekim Soğuk Savaş döneminde, dünyanın iki süper gücü, ABD ve SSCB, inanılmaz bir silahlanma yarışına girmişlerdi.

Bunun temelinde ise "düşmanından bir fazla silaha sahip olursan sana saldıramaz" düşüncesi yatmaktaydı. Aynı satrançtaki gibi, taraflar ilk saldırıyı yapabilmek için güç dengesinin kendi lehlerine değişmesini bekliyorlardı. Bunun yolu da daha çok, daha kabiliyetli, vuruş gücü ve savaş başlığı sayısı daha yüksek nükleer silaah üretmekten geçiyordu.

Bu güç İsrail'de vardı. Ama sorum şuydu: Bunu kimse bilmiyordu. İsrail tüm çalışmalarını son derece gizli yürütmüş, planlarını dünyanın gözünden kaçırmayı başarmıştı. Zaten plutonyum çaldığını, kurduğu santrali enerji üretimi için değil askeri amaçları için kullandığını açıklaması da beklenemezdi. Peki o halde sahip olduğu üstün nükleer silahların tanıtımını nasıl yapmalıydı? Kendisi için tehdit oluşturanlara nasıl gözdağı verecekti?

Mossad bunu da sansasyonel biçimde yapmanın yolunu buldu.

Mordecai Vanunu Olayı

1986 yılı Ekim ayında, tüm dünyada yankı uyandıran bir olay gerçekleşti. İsrail'den kaçan bir teknisyen, bir İngiliz gazetesine İsrail'in dev bir nükleer santrale sahip olduğunu ve burada çok sayıda nükleer silah ürettiğini açıkladı. Söz konusu reaktör, Negev Çölü'ne kurulmuş olan Dimona Nükleer Santrali idi. Dünyanın en büyük nükleer santrallerinden biri olan Dimona'da silah üretildiğini haberini basına sızdıra "hain", Mordecai Vanunu adında Dimona'da on yıl geçirmiş bir bilim adamıydı.

İsrail ordusunda askerlik görevini mühendis-teknisyen olarak yaptıktan sonra, Tel Aviv Üniversitesi'nde açılan nükleer fizik kurslarına devam etti. Ardından Dimona'daki Nükleer Araştırma Merkezi Kamag'a (Kirya le-Mechkar Gar'ini) iş başvurusunda bulundu. İşe alınmadan önce ilk olarak Dimona'nın güvenlik subayları tarafından araştırıldı. Bu subayların Shin-Bet ile yakın çalıştıkları bilinmekteydi. Alkol ve uyuşturucu kullanmadığı, sabıkası olmadığı, radikal siyasi görüş taşımadığı tesbit edildikten sonra ilk aşamayı geçtiği bildirildi. Ardından fizik, kimya, matematik ve İngilizce kurslarına yollandı. İki aylık eğitimden sonra sınava alındı ve bunu da başarıyla geçti. Tüm bunların ardından ilk defa Dimona'ya getirildi ve burada bir "sözleşme" imzaladı. Öğrendiği herşeyi gizli tutacağına, gördüğü ve duyduğu hiçbir şeyi başkalarına anlatmayacağına dair yemin etti ve sonunda Vanunu, Dimona'daki görevine başladı.

Bu seremonilerin üzerinden on yıl geçti ve Mordecai Vanunu, elinde bir sürü belge ve fotoğrafla Avustralya'ya "tatile" gitti. Dimona'daki işinden kovulmuş ve parasız kalmıştı. İki ay sonra bir gelişme daha oldu ve Vanunu Hristiyan olmayı tercih etti. Avustralya'da tanıştığı Kolombiya asıllı bir gazeteciyle, Oscar Guerrero ile yakın dostluk kurdu. Ve bir süre sonra da sırrını yeni dostuna söyleyiverdi. Elinde, Dimona'da gece vardiyalarında çektiği iki rulo renkli film vardı ve bunları ne yapacağını bilemiyordu! Guerrero bu filimleri çekebilecek kamerayı nükleer tesise nasıl soktuğunu, neden böyle bir tehlikeyi göze aldığını, çektiği filmleri İsrail'den nasıl çıkardığını hiç sormadı. Bu

detaylara gerek yoktu. Karşısında altın bir yumurta yumurtlamak üzere olan bir tavuk duruyordu. Elindeki sansasyonel haberi bir kaç gazete ve dergiye teklif etti ancak hiçbiri bunun güvenilir bir kaynak olduğuna inanmıyordu. Sonunda *Londra Sunday Times* Guerrero'ya bir şans vermeyi kabul etti. Kısa bir süre sonra İsrail'in nükleer gücü dünyanın gözleri önüne serilmişti. Bu, İsrail'in düşmanlarına açık bir mesajdı: Sakın denemeyin...

Mordecai Vanunu yakalandı ve İsrail'de hapse atıldı, fakat belleklerde cevaplanmamış bazı sorular kalmıştı:

- Vanunu neden vatanına ihanet etti?
- İsrail'in en değerli ve en iyi korunan tesisine bir kamerayı nasıl sokabildi?
- Kimseye yakalanmadan 60 poz film nasıl çekebildi?
- Bu filmleri tesisten nasıl kaçırdı?
- Aceleyle çektiğini söylediği filmlerde tüm ayrıntılar çok net ve berraktı, bunu nasıl başardı?
- Bu filmleri ülke dışına nasıl çıkarabildi?

Detaylarına indikçe daha da çetrefilleşen ve izahı zor bu senaryo, Mossad'ın bilgisi haricinde gerçekleşme imkanı bulamazdı. Dimona'nın onlarca kilometre çapındaki çevre bölgesinde "uçan kuştan" haberdar olan Mossad, elindeki tüm teknolojiye rağmen bu teknisyenin ihanetini görememiş miydi?

Aslında Dimona'nın varlığı, ilk olarak Mordecai Vanunu tarafından ortaya çıkarılmış da değildi. Belirli çevrelerin durumdan, reaktör kurulduğu zamanlardan beri haberi vardı. Kennedy'nin olağanüstü bir suikaste kurban gitmesi, Dimona'ya karşı çıkmasıyla bağdaştırılmamış mıydı? 1980 yılı Aralık'ında Dimona'nın resmini basarak tesisi tanıtan dergi, Türkiye'de yayımlanan Hayat Dergisi değil miydi? 19 Aralık 1960'da Times Dergisi'nin birinci sayfasını muhabir Finney'in "Dimona" başlıklı haberi kaplamamış mıydı?

Aslında İsrail'in gözbebeği tesisi biliniyordu, ama son zamanlarda cesareti artan bazı düşmanlara açık mesaj vermek ve caydırıcılık gösterisi yapılması gerekliydi. Vanunu işte bu planın küçük bir parçasıydı sadece.

Mossad'ın Bir Başka Casusluk Numarası: "Eichmann'ın Kaçırılması"

İsrail’in ulusal propaganda konusu olan "Soykırım" anlatımını tüm dünya çapında canlı tutmak Mossad'ın işlevlerinden birisidir. Bu amaçla düzenlenmiş olan operasyonlardan biri de ünlü "Eichmann Olayı"dır. Nazi Almanyası'nda Yahudi konusuyla ilgilenen en üst düzeyiki SS'den birisidir Adolf Eichmann. Savaş sonrasında, Mossad'ın verdiği bilgilere göre, Mossad tarafından gizlendiği Arjantin'de yakalanıp İsrail'e götürülür ve yargılandıktan sonra idam edilir. Şimdi bu operasyonun detaylarını inceleyelim.

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından Eichmann, savaş suçlusu olarak hapse atılmıştır. 1950'de hapisten kaçar ve Arjantin'e sığınır. Burada on yıl boyunca Ricardo Klement adıyla burada yaşar. Fakat Mossad onun peşindedir. Sonunda İsrail Gizli Servisi'nin ajanları Eichmann'ın izini yakalarlar ve operasyon planı yapılır.

11 Mayıs 1960'da akşam saat 18:30 da, Eichmann her zamanki gibi otobüsten indiğinde, 3 kişi tarafından etrafı sarılır. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, bekleyen bir arabaya bindirilip, Buenos Aires'te kiralık bir eve götürülür. Yakalanışı esnasında hiçbir direnişle karşılaşılmadığından, sodyum pentatol gibi bir uyuşturucu, ya da kaçmasını engelleyecek ip veya kelepçe kullanılmaz. Eichmann kendisini kaçıranlara karşı koymaz, ve dudaklarının arasından şu sözler çıkar: "İsraillilerin elinde olduğumu biliyorum" (Daha sonra, bir gazetede Ben Gurion'un kendisinin bulunup yakalanmasını istediğini okuduğunu açıklayacaktır.)

Böylece Mossad elemanları Eichmann'ı İsrail'e götürürler. Hem ABD hem de SSCB bu operasyona destek verirler. Sözde Soykırım suçlularının yargılanmaları konusunda hassasiyetlerini göstermektedirler. Eichmann 1961 yılında Nisan-Aralık ayları arasında mahkemeye çıkarılır, yargılanır ve suçlu bulunur. 1962 yılına gelindiğinde bir savaş suçlusu olarak Ramleh Hapishanesi'ne atılmıştır. Aynı yıl burada asılarak cezası infaz edilir. Ölüsü de yakılır ve külleri de Akdeniz'in sularına savrulur. Eichmann'ın bilinen öyküsü böyledir. Fakat arkasında hiçbir iz bırakmadan tarihe gömülmüştür, kaçırılıp İsrail'e getirilen ve yargılanarak idam edilen kişinin gerçekten Eichmann olup olmadığı bile sadece Mossad tarafından bilinen bir sırdır.

Eichmann'ın Siyonistlerle İlişkileri

Adolf Eichmann, III. Reich'in "Yahudi İşleri" sorumlusu olduğu yıllarda gizli bağlantılar kurmuş biriydi. "Yahudi düşmanı" olmaktan çok, Siyonistlerin Alman Yahudilerini Filistin'e transfer etme hedefine destek olan bir yardımcı görünümündeydi. Öte yandan, kültürlerini incelediği Yahudilere de giderek daha fazla hayranlık besliyordu. Şalom'un ifadesine göre "Eichmann hiçbir zaman Yahudi karşıtı olmadığını her zaman Yahudileri sevdiğini söylüyordu".[29] Eichmann'ın gençlik arkadaşlarından çalıştığı şirkete kadar hepsi, Yahudi cemaatinin içindeydi. Masonlara yaklaşması da bu sıralarda oldu ve Schlaraffia Locası'na kabul edildi.

Bu gelişmelerin hemen ardından da bir Nazi olarak daha iyi görev yapılacağına inandığından SS teşkilatına alındı. O yıllarda bugün bilinenin tam aksine Nazi Partisi Yahudi ve masonlarla dolup taşmaktaydı. Eichmann'ın görevindeki ilk işi masonluk hakkındaki bütün bilgileri dosyalamak ve masonluk müzesini kurmak oldu. Ardından Yahudilerle ilgili yepyeni bir bölüme geçti.

Eichmann'ın kariyerindeki hızlı yükseliş de bu sıralarda başladı. Öncelikle tam bir siyonist olarak yetiştirildi. Hatta Theodor Herzl'in "Der Judenstaat"ını (Yahudi Devleti) okuduktan sonra siyonizmi SS arkadaşları arasında yaymayı amaçladı. Eichmann'a verilen görev Almanya'daki Yahudilerin sağ ve güvenli şekilde Filistin'e

yerleştirilmesiydi. O tarihte Nazi Partisi'nde Yahudi işlerine bakan görevlilerin izlediği politikanın özü, eski şartlardan nefret eden ve Filistin'e göç etmeyi istemeyen Alman Yahudilerinin üzerindeki siyonist etkiyi genişletmekti. Özel eğitilmiş olan SS subayları Siyonist çalışmaları teşvik ederken anti siyonist olanları da engelliyorlardı. Hatta Eichmann 1935 yılında Alman polis kararnamesinde, Filistin'e göç etmeye eğilimli olan siyonist gençlerin, diğer Yahudilere oranla kayırılmasını öneren bir kanun çıkarılmasını da başarmıştı.

Amaçlanan tek şey Alman Yahudilerinin kendi istekleriyle ya da bilinen diğer yollardan Filistin'e göç etmelerini sağlamaktı. Aynı yıl içinde Eichmann, Haavarah-Transfer adıyla bilinen bir antlaşmanın Nazi otoriteleri ve Filistin Yahudi Acentası arasında yapılmasını sağladı. Bu antlaşmaya göre Filistin'e gidecek olan Yahudiler paralarını da yanlarında götürebileceklerdi. Bunların yanısıra Eichmann Filistin'e gidecek öncülerin kullanması için 6 milyon poundun da toplanması işiyle ilgilendi.

1937 yılında Eichmann, Filistin topraklarının Yahudilerin yerleşmesine uygun olup olmadığını araştırmak üzere Filistin'e gitti. O sıralarda bir Nazi'nin ülke dışına çıkması özellikle uzak bölgelere gitmesi yasaktı.Bu hareket doğal olarak garip karşılandı·

Eichmann bir yıl sonra Yahudi Göç Ofisi'nin Viyana Başkanı olarak Viyana'ya atandı. Burada siyonist delege Motze Bar Gilad'la bir antlaşma imzaladı. Bu antlaşma uyarınca, Eichmann genç Yahudilerin eğitilmesi için Viyana dışında bir çiftlik satın aldı. Gerekli malzeme sağlanarak burası bir savaş kampı haline getirildi. Elbetteki kampın ve eğitilen Yahudilerin korunması da Nazi askerlerine aitti. 1938'in sonuna kadar bu kampta 1.000 kadar Yahudi genç eğitildi. Bu gençler daha sonra Filistin'de bir çok Müslüman Arab'ın öldürülmesinden sorumlu Haganah, Stern ve Irgun çetelerinin kadrolarını oluşturdular.

Aynı sırada 150.000 kadar Yahudinin kanuni yollardan yurt dışına çıkarılması ve Filistin'e yerleştirilmesi yine Eichmann'ın sayesinde gerçekleştiriliyordu. 1939'da Prag'daki Yahudiler için, bir başka Yahudi göç bürosu kurdu.

1939 Şubatı'nda Viyana'da yapılan bir toplantıda Eichmann, Alman Yahudi liderleri ile bir antlaşmaya vardı. Viyana'da kurduğu kampların aynısının işgal altındaki Prag'da da kurulmasını kararlaştırdılar. 1940 yılında savaş bütün hızıyla devam ederken Eichmann gene Avrupa'dan 35.000 Yahudinin Filistin'e gönderilmesini organize etti. 1941 yılına gelindiğinde Eichmann, 250.000'den fazla Alman Yahudisinin düzenli bir şekilde Filistin'e yerleşmesini sağlamıştı.

Bu Yahudiler göç ederken mal varlıklarının büyük bir bölümünü Yahudi otoritelere bırakıyorlardı. Bu para yeni İsrail Devleti'nin kurulmasında kullanılıyordu. Parası olmayan "niteliksiz" Yahudiler ise Nazi Almanyası'na işgücü sağlamak için kamplarda toplanıyorlardı.

"Eichmann'ın İdamı" Hikayesindeki Kuşkular

Hayatı boyunca Yahudi davasına hizmet etmiş birisinin Mossad tarafından yakalanıp İsrail'e getirildiği ve burada asılarak idam edildiği şeklindeki senaryo hiç inandırıcı değildir. Nitekim bir çok yazar ve araştırmacı bu konunun üzerine gitmiş, karanlıkta kalan sorulara cevap aramışlardır. Bu araştırmanın zorluğu, ortada Mossad'ın bilinmesini istediğinden başka bilginin bulunmayışında gizlidir. Eichmann'la ilgili tüm evraklar kayıplara karışmıştır ve hiçbir yazılı kaynak bulunamamaktadır.

Adolf Hitler'in özel sekreteri Martin Bormann hakkında iki dosya hazırlayan Nazi avcısı Simon Wiesenthal'ın iddiasına göre, Eichmann hiçbir zaman Arjantin'e gitmemiştir. Ölümüne kadar Avrupa'da yaşamış ve orada son nefesini vermiştir. Ayrıca Buenos Aires'deki Alman Büyükelçiliği'ne Arantin'de hiçbir savaş suçlusunun bulunmadığı haber verilmiştir.

Mossad'ın Soykırım Propagandasını Canlı Tutmak İçin Yaptığı 7 Yıllık "Korkunç İvan Şovu"

Eichmann olayının bir benzeri de "Korkunç İvan" davasıydı. Yedi yıl boyunca İsrail mahkemelerinde yargılanan ve basın yoluyla sürekli gündeme getirilen John Demjanjuk, İsrail'in soykırım propagandası yapmak için kullandığı bir şov malzemesine döndü.

Oysa deliller, daha mahkeme başlarken bile bu olayın düzmece olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Duruşmalar sırasında Treblinka'dan kurtulmayı başaran beş kişi olduklarını iddia eden şahıslar Demjanjuk'un Korkunç İvan lakaplı kişi olduğunda ittifak ettiler. Fakat Sovyet arşivleri aksini idda ediyordu. Buna göre tanımlanan Korkunç İvan Manchenko, Demjanjik'tan 9 yaş büyüktü. Fakat Ona karşı büyük bir kampanya başlatılmıştı. Dönemin Adalet Bakanı Avraham Sharir, mahkeme öncesinde Demjanjuk'tan hep Nazi savaş suçlusu diye bahsediyordu. Savunma Avukatı Yoram Sheftel "Mahkemede hiç şansımız yoktu. Davalıya her gün gözdağı veriliyordu. Herkes onu linç etmek istiyordu" demişti.[37] Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Yehuda Bauer ise "Demjanjuk davası, soykırım vahşetini İsrailli genç nesillerin gözleri önüne sunmuş olması açısından son derece önemlidir"[38] diyordu.

Demjanjuk olayında şahitler ve avukatlar görevlerini tam anlamıyla yaptılar. Eichmann'ın avukatı gibi Demjanjuk'un avukatı da Yahudiydi. Bir yetkilinin belirttiği gibi İsrailli avukat Yoram Sheftel Demjanjuk'a yapılabilecek en kötü savunmayı yaptı. Soykırım senaryosu Korkunç İvan temsiliyle yedi sene kamuoyunu meşgul etti. Ve sonunda Demjanjuk serbest kalıp mükafatını aldı.

Kennedy Suikastine Giden Yol

1960 yılında ABD'de yapılan başkanlık seçimlerini Demokrat Parti'nin genç ve karizmatik adayı John F. Kennedy kazandı. Başarılı her lider gibi onun da en az dostları kadar düşmanı vardı.

Özellikle İsrail Lobisi Kennedy'e sıcak bakmıyordu. Amerikan tarihindeki ilk Katolik Başkandı; ayrıca eski bir büyükelçi olan babası Joseph Kennedy de zamanında Lobi tarafından boy hedefi haline getirilmişti. Kennedy de Lobiye ve İsrail'e pek sıcak bakmıyordu; propaganda çalışmaları sırasında Yahudi Lobisi'nden aldığı ve seçim kampanyasına yapılacak yüklü bir bağış karşılığında Ortadoğu politikasını yeniden gözden geçirme teklifi onu Lobi'den bir hayli soğutmuştu.

İlerleyen aylarda da Başkan, İsrail yönetimiyle büyük bir çatışmaya girdi. Anlaşmazlık, İsrail'in nükleer programı nedeniyle patlak vermişti. İsrail Başbakanı Ben-Gurion, hummalı bir nükleer silah üretme programı izliyordu, Kennedy ise nükleer silahlanmayı durdurma programı çerçevesinde Yahudi Devleti'ni bu işten vazgeçmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Pulitzer ödüllü Amerikalı yazar Seymour M. Hersh, *The Sampson Option: Israel, America and the Bomb* adlı kitabında Kennedy ile Ben-Gurion arasında, İsrail'in nükleer programı hakkında "kavga"ya dönüşen fikir ayrılığını ayrıntılarıyla aktarır. Buna göre, bir keresinde dostu Charles Bartlett'e "Bu o... çocuklarının (İsraillilerden bahsediyor) nükleer kapasiteleri konusunda bana sürekli yalan söylediklerini biliyorum" diyen Kennedy, elinden geldiğince Yahudi Devleti'nin Dimona reaktöründeki gizli nükleer çalışmalarını engellemeye çalışmıştı. Ben-Gurion'un yazdığı mektuplarda kendisinden "genç adam" diye söz etmesi ve daha üst bir konumdaymış gibi bir üslup kullanması yüzünden de çileden çıkıyordu.

Bu arada Kennedy'nin Araplara yönelik olumlu bakış açısı da, onu İsrail ve Yahudi Lobisi nezdinde tam anlamıyla boy hedefi haline getirmişti. Kennedy'nin Ortadoğu'da adil bir politika uygulamaya niyetlendiği, daha senatör olduğu sıralarda Fransa'ya karşı bağımsızlık savaşı veren Cezayir'i desteklemesiyle ortaya çıkmıştı. Cezayir'in bağımsızlığını kazanmasını engellemek için Fransa'ya büyük askeri destek veren İsrail, JFK'nın "tehlikeli" biri olduğunu daha o zaman sezmişti. Genç Başkan, Beyaz Saray'a yerleştikten sonra da Arap ülkeleriyle, özellikle de Mısır'la olumlu ilişkiler kurmaya çalışmıştı.

Kısacası, Amerika ve İsrail'deki Yahudi liderler, oldukça büyük bir sorunla karşı karşıya kalmışlardı. Ancak Kennedy halktan çok büyük destek alıyordu ve bir sonraki seçimleri kazanacağına da kesin gözüyle bakılıyordu. Ancak İsrail ve Lobi, bir beş sene daha kendi ideolojilerine ve stratejik çıkarlarına karşıt bir başkana tahammül edemezdi..

Peki ne yapmalıydılar? Kennedy ikna edilemeyecek gibi gözüküyordu; bunu zaten seçimden kısa bir süre önce denemiş ve ters tepkiyle karşılaşmışlardı. Bu durumda Kennedy'nin yerine geçebilecek muhtemel başkanlar üzerinde düşünmek gerekiyordu. Kennedy'nin Cumhuriyetçi Parti'den rakibi olan Nixon da onlar için pek işe yarar gözükmüyordu. Seçimlerde Nixon'a büyük bir destek verip Kennedy'nin kaybetmesini sağlasalar bile, yine de ellerine bir şey geçmeyecekti. Ancak bir başka isim, onlar için çok uygun sinyaller veriyordu. Bu, Kennedy'nin yardımcısı Lyndon B. Johnson'dı. Son

dönemlerde özellikle dış politika konularında Kennedy'le çokça tartışan ve Başkan'la arası oldukça açık olan Johnson, Lobi açısından "ideal Başkan" prototipi çiziyordu. Politik kariyeri boyunca İsrail'e desteğini sık sık vurgulamış ve Başkan Yardımcılığı yaptığı dönem boyunca da Yahudi Devleti'ne olan sempatisini açığa vurmuştu.

Eğer İsrail ve Lobi, bir yolunu bulur da Kennedy'nin yerine Johnson'ı Başkan koltuğuna oturtabilirlerse, oldukça büyük bir iş başarmış olacaklardı. Ama bu normalde mümkün değildi; böyle bir koltuk değişimi için Başkan'ın ya istifa etmesi ya da ölmesi gerekiyordu. Başkan'ın istifa etmeye hiç niyeti yoktu ve geriye tek bir yol kalmıştı...

Suikastte "Son Hüküm": Başkan'ı Mossad Öldürdü!...

Amerikan Kongresi eski üyesi Paul Findley'e göre Kennedy suikasti hakkında üretilen komplo teorileri arasında İsrail'in adı hiç geçmemektedir. Oysa Yahudi Devleti'nin Kennedy'i ortadan kaldırmak için çok fazla sebebi vardır. Ayrıca Findley'in dediği gibi Kennedy suikasti ile ilgili olarak sanık sandalyesine oturtulan Küba lideri Castro, mafya, fanatik anti-komünistler ya da diğer zanlılar bu işin üstesinden gelebilecek güç ve yeteneğe sahip değillerdir. (Oliver Stone'nun *JFK* adlı filminde ortaya konduğu gibi Kennedy suikasti son derece planlı ve sofistike bir eylemdir ve devlet içindeki bazı odakların işin içine karıştığı kesindir.) Findley, Mossad'ın Kennedy'i ortadan kaldırmayı isteyecek nedenlere ve bu işi yapabilecek güç ve yeteneğe kesin olarak sahip olduğunu hatırlatır. Bu gerçeğe rağmen sanıklar listesinde Mossad ve İsrail isimlerinin hiç geçirilmemesi, kuşkuları daha da artırmaktadır.

Kennedy suikastinde Mossad'ın rolü ile ilgili en detaylı çalışma ise Amerikalı araştırmacı Michael Collins Piper'ın 1993 yılında yayınladığı *Final Judgement* (Son Hüküm) adlı kitapta ortaya konur. Piper, 335 sayfa ve 600 dipnottan oluşan kitabında Kennedy suikasti ile ilgili "son hükmü" vermektedir: Suikast Mossad ürünüdür!...

Piper, öncelikle Kennedy ile İsrail yönetimi arasındaki çatışmanın detaylarını inceliyordu. Bu çatışma o kadar keskindi ki, İsrail Başbakanı Ben-Gurion, Nisan 1963'te Kennedy'nin varlığının İsrail'i tehdit ettiğini öne sürerek istifa etmişti.

Suikastin ayrıntılarında çok sayıda Mossad bağlantısı vardı. Piper, New Orleans Savcısı Jim Garrison (*JFK* filminde Kevin Costner'ın canlandırdığı kişi) tarafından suikast ile ilgili olarak soruşturmaya uğrayan Clay Shaw'a dikkat çekiyordu. Çünkü delil yetersizliği ile davadan beraat eden, ancak suikastle ilgisi olduğu aşikar olan Shaw, Mossad'ın paravan şirketi olarak işlev gören bir firmanın yönetim kurulunda çalışıyordu. (Piper'a göre, yönetmen Oliver Stone, *JFK* filminde Clay Shaw'un bu Mossad bağlantısını atlamıştır, çünkü Stone'un en büyük finansörü, Arnon Milchan adlı İsrailli bir silah tüccarıdır).

Piper'ın kitabında konuyla ilgili önemli bilgiler aktaran eski bir Fransız istihbaratçı vardır. Bu kişi, Mossad'ın suikastçilerle bağlantı kurarken, Fransız istihbaratındaki bir ajandan yararlandığını söyler. Mossad'la suikastçiler arasında aracılık yapan bu Fransız ajan, Cezayir yanlısı tutumundan dolayı Kennedy'den nefret etmektedir.

Piper, suikastteki Mossad bağlantısının hasıraltı edilmesine de değinir. Belli kişiler, suçu mümkün olduğunca uzak adreslere göndermeye çalışmışlardır. Suikasti inceleyen Warren Komisyonu'na, sorumlunun KGB olduğu konusunda en çok telkinde bulunan kişi, CIA eski Şefi James J. Angleton'dır. Angleton'ın en önemli özelliği ise İsrail ve Mossad'a olan yakınlığıdır; CIA Şefi olduğu dönemde "Mossad'ın manevi babası" ünvanını kazanmıştır.

Suikastteki "İsrail bağlantısını"nı güçlendiren bir başka nokta ise, Kennedy'nin ardından Başkan olan Johnson'ın İsrail'e olan büyük yakınlığıdır. O tarihe kadar görev yapan Amerikan başkanları içinde "en İsrail yanlısı" sayılan Johnson, ilk kez Yahudi Devleti'ne büyük miktarlarda silah yardımı yapmış, 1967 Savaşı sırasında İsrail'e gizli yollardan askeri araç ve deneyimli personel göndermişti.[40] Paul Findley, Johnson hakkında şunları söylüyor: "İsrail hükümeti Johnson Başkan olursa herşeyin lehlerine dönüşeceğini bilmekteydi ve gerçekten de öyle oldu. Kennedy'nin ölümünden sonra ABD ilk defa İsrail'e çok geniş çapta silah göndermeye başladı. Lobi, Johnson döneminde lobi yapmaya gerek bile duymamıştı.

Kennedy Dosyası'nın Mossad Tarafından Kapattırılışı

Kennedy'nin öldürülmesinin ardından kurulan ve Warren Komisyonu olarak bilinen Senato Özel Soruşturma Komisyonu, cinayeti tek başına hareket eden Lee Harvey Oswald'ın işlediği sonucuna varmıştı. Ancak gerek cinayetin sorumlusu olarak gösterilen Oswald'ın gerekse henüz mahkeme önüne çıkmadan onu öldüren Jack Ruby'nin ve olaya adı karışan bazı kişilerin kuşkulu biçimde öldürülmeleri, gerekse soruşturmanın yürütülmesindeki bazı kuşkulu noktalar, ABD kamuoyunda birçok spekülasyona yol açmıştı. Olayla ilgili olarak toplanan binlerce sayfalık belgenin bugüne dek gizli tutulması da ortaya birçok komplo teorisinin atılmasına neden oldu.

Cinayeti gören 47 şahit, kaza veya hastalık sebebiyle (!) ya da intihar ederek (!) öldü. FBI'ya göre Oswald cinayeti tek başına işlemişti. Tek silah kullanılmıştı. Hiçbir ABD gizli servisi olaya karışmamıştı. Olay böylece basit bir bireysel terör hareketi olarak gösterilmek isteniyordu.

Olayı sözde araştırmak amacıyla iki komisyon kuruldu. 1964 ve 1975'de kurulan Warren ve Rockefeller Komisyonlarında aynı sonuçlara ulaşıldı. Komisyonların raporlarına göre Polonyalı bir Yahudi olan Ruby sıkı bir milliyetçiydi ve katil olarak tanıtılan Oswald'ı da Başkanı'nı öldüren kişiden intikam almak amacıyla vurmuştu. Oysa sonradan, Oswald ve Ruby'nin beraber hareket ettikleri ortaya çıktı.

Olayı gören birçok şahit Warren Komisyonu'nca dinlenmiyor, dinlenenlerin ifadeleri de değiştiriliyordu. Daha sonra, Yahudi senatör Frank Church'ün başkanlığını yaptığı Church Komisyonu'nun hazırladığı raporda da hiçbir sonuca ulaşamaması bu suikastin arkasındaki güçlerle ilgili gerçekler hakkında soru işaretlerinin ortaya çıkmasına sebep oldu.

Ortada çok ilginç gerçekler vardı ve bu gerçeklerin hepsi bir komplonun düzenlenmiş olduğunu açıkça ortaya koymaktaydı. Dikkati dağıtmak için, Kennedy'yi mafyanın öldürdüğü söyleniyordu. Acaba mafya tören güzergahını değiştirebilir miydi? Başkan'ın korumalarını kaldırabilir miydi? FBI'yı, Dallas polisini, Warren komisyonunu yönlendirebilir miydi? Otopsiye müdahale edebilir, medyaya yalan haber yazdırabilir miydi?

Kennedy üç ayrı yerden gelen kurşunlarla vurulmuştu. Bu otopside kanıtlanmış, ama üstü örtülmüştü. Kennedy'nin yanında vurulan Teksas Valisi Conoly'nin kanlı üniforması temizlikçiye, Kennedy'nin limuzini yıkamaya gönderilmişti. Başkan'ın otopsi için açılan beyninin ise kaybolduğu söyleniyordu!

Oswald'ın 2 kurşunundan 8 yara izi çıktığı söyleniyordu. Fakat otopsi gereğince yapılmıyor, bulgular askeri doktorlar tarafından örtbas ediliyordu. Otopsiyi Ordudaki general ve amiraller yönetiyorlardı.

Birçok kaynak Oswald'ın Amerikan gizli servisi CIA adına hareket ettiğini yazdı. Oswald bu tip bir iş için çok daha önceleri "hazırlanmış" bir kişiydi. CIA, suikastten çok daha önceleri Oswald'ı eğitmek için Rusya'ya göndermişti. Oswald Rusya'da kendini Amerika'ya ihanet eden bir vatan haini olarak tanıtmıştı, ama aslında CIA, onun oradaki durumunu en ince ayrıntısına kadar yönetiyordu. Daha sonra Rusya'dan ayrıldı. Küba'da bir delegasyonla görüştü. Bu arada CIA hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu. Oswald, ardından İsviçre'de bir üniversiteye yazıldı. Buradan İngiltere'ye gitti. Sonra Sovyet vatandaşı oldu. 2 yıl sonra Yahudi stratejist Kissinger'in ilerde ortağı olacak olan B. Classon, Oswald'ın ABD'ye dönüşünü ayarladı. FBI ve CIA tüm bu gelişmeleri denetliyordu. Oswald, 1962'de Pentagon'da çalışmaya başladı. 1963'de FBI aniden Oswald'ın KGB ajanı olduğu söylentilerini yaydı, bu konuyla ilgili Oswald'a ait sahte belgeler ortaya çıkarıldı. Böylece Kennedy suikasti öncesi, Oswald'ı bir KGB ajanı gibi gösteren senaryo düzenlenmiş oldu. Kennedy suikastinden 1-2 gün önce Oswald Küba'yı savunan ABD karşıtı yazılar yazdı ve Dallas'da polislerin eline tehdit mektupları verdi. Ve bunu nedense CIA, FBI, Deniz Kuvvetleri haberalma binalarının bulunduğu bir meydanın ortasında yaptı! Bu senaryo, aslında olayın içine Küba ve KGB gibi değişik alternatifler sokmak için yapılmıştı. Kennedy'nin ölümünden sonra ise Oswald'ın CIA ajanlığıyla ilgili tüm belgeler yok edildi.

Olayı ısrarla KGB'nin üzerine atanların başında ise CIA'nın Mossad'la bağlantılarını gerçekleştiren eski CIA Şefi James Jesus Angleton vardı. Dikkati dağıtıp, mafya-Küba teorileri ortaya çıkarmak için mafya-Küba bağlantılı birçok CIA ajanı olayla ilgiliymiş gibi gösterilerek, dikkat başka yönlere çekiliyordu. Bu bir aldatmacaydı. Ayrıca, mafya da zaten Mossad'ın bir uzantısından başka bir şey değildi. ABD Mafyası'nın başı Yahudi Meyer Lansky zaten Mossad'la doğrudan bağlantılı çalışmaktaydı. Mossad'ın bilgisi dışında eylem yapması mümkün değildi. Meyer Lansky, CIA ile de ortak işler yürütüyordu.

Oswald ve onu öldüren Ruby'nin Dallas'taki polis otoriteleriyle ve FBI'yla yakın ilişkileri vardı. FBI Ruby'i birçok görevde kullanmıştı. Ruby konuşmasının engellenmesi için hapiste kendisine kanser yapıcı ilaçlar verildiğini söyler ve esrarengiz bir şekilde kanserden ölür.

Olayla ilgilenen polis M. Tippit, olaydan kısa bir süre sonra elinde Oswald'ın resmiyle suikastçıyı arıyordu! Daha sonra o da öldürüldü. Dallas'da bilinmeyen bir nedenle askeri koruma görevlileri görevlendirilmemişti. Oswald askeriye tarafından 12 saat soruşturuldu. Sonuç açıklanmadı. Kennedy suikastini soruşturan Warren Komisyonu Oswald'ın cinayeti tek başına işlediğini sonucunu çıkardı, fakat Amerikan halkının sadece yüzde 10'u buna inandı.

Suikasti Örtbas Eden "Loca": Warren Komisyonu

Kennedy suikastini çözmek için görevlendirilen Warren Komisyonu'ndaki kişilere bakıldığında, bu kişilerin Kennedy'nin ölüm emrini bizzat vermiş kişiler olduğunu görmek zor değil. İşte Warren Komisyonu'nun "birader"leri:

Earl Warren: 33 Dereceli Büyük Üstad mason, Komisyon'un başkanı.

Allen Dulles: CIA'nın kurucusu, Kennedy'nin görevden almayı düşündüğü mason, CFR, Bilderberg üyesi mafya bağlantılı CIA Şefi, Mossad ile ortak operasyonlar yapıyordu.

Gerald Ford: Mason, aynı zamanda Bilderberg üyesi.Ford, Malta Locası numara 405'e kayıtlıydı. 1963'de 33. dereceye yükseldi.

John McCloy: Mason, CFR, Bilderberg üyesi.

Richard Russell: Mason.

John Sherman Cooper: Rotaryen.

Suikast hakkında komisyonca üretilen teoriler, komisyonun CIA-FBI ve Johnson'a bağlılığıyla ilgili sorular ortaya çıkardı. Çünkü komisyon KGB teorisini ısrarla gündemde tutuyordu. Resmi KGB masalı, medya tarafından da körüklenince, JFK dosyaları açılmadan kapatıldı. FBI Şefi mason Edgar Hoover ve Kennedy'nin yerine Başkan olan Lyndon Johnson kimin emrindeydi? Kennedy'nin karşı çıktığı Vietnam Savaşı'ndan kimin çıkarı olabilirdi? Bu sorular bizi Mossad hipotezine biraz daha yaklaştırıyor. Johnson İsrail'in gelmiş geçmiş en iyi dostu oldu. Hoover Mossad'ın ABD'deki tüm eylemlerini örtbas eden bir "dost"uydu. Vietnam, Arap-İsrail sorunlarına ABD'nin tarafsız yaklaşmasını engelleyen önemli bir faktör oldu. Yahudi silah tüccarları Vietnam'dan önemli karlar elde ederken İsrail, Vietnam krizinden istifade ederek Kennedy'nin karşı çıktığı Dimona'daki nükleer santralin inşasına büyük bir hız verdi.

Suikastte karanlıkta kalmış birçok nokta aralanmış olmasına rağmen, günümüzde bile Yahudi Lobileri kontrolündeki medya kamuoyunu aldatmaktadır. Kennedy belgeselleri, JFK filmi gibi birçok program aracılığıyla olay genelde mafya-Küba-KGB ağırlıklı, bazen de Mossad'dan bağımsız bir CIA-FBI komplosu gibi gösteriliyor. Yahudi Jack Ruby ve Oswald, her ikisi de FBI ajanı olarak çalışmıştı. Kennedy Hoover'ı FBI

şefliğinden almayı planlıyordu. Suikast günü Hoover özel bir iş için (!) Dallas'taydı. 1977 yılında olay hakkında bilgisi olan 10 FBI ajanı garip ve hala açıklanmayan koşullarda öldü.

Suikaste Göz Yuman Mason FBI Şefi Edgar Hoover

Kennedy'nin ölmeden önce görevden almayı düşündüğü FBI Şefi mason Hoover, İsrail'in dostları olan Truman, Johnson ve Nixon dönemlerinde son derece popüler bir yöneticiydi. FBI Şefi'nin iki büyük özelliği daha vardı; çok üst dereceli bir masondu ve bir homoseksüeldi. Anthony Summers'ın yazdığı *Resmi ve Gizli: J. Edgar Hoover'ın Gizli Yaşamı* adlı kitapta Hoover'ın eşcinsel olduğu ve bu gerçeği saptayan mafya babası ve Mossad ajanı Meyer Lansky'nin bunu Hoover'e karşı ölünceye kadar koz olarak kullandığı belirtiliyordu. Hoover'in kadın kılığına girmiş halde cinsel ilişki halindeki fotoğrafları OSS Şefi William Donnovan tarafından Meyer Lansky'ye vermiş ve bu fotoğraflar Meyer Lansky tarafından hayati koz olarak kullanımıştı.

CIA ajanı Carl Duckett'ın, İsrail'in 3 ya da 4 nükleer bombaya sahip olduğu yolundaki 1968 yılına ait çok gizli bir CIA raporu, bir Amerikan Yahudisi olan Zalman Şapiro'nun 4 bombaya yetecek miktardaki 100 kg.'dan fazla zenginleştirilmiş uranyumu İsrail'e kaçırmış olmasına dayanıyordu. Kaçırılan uranyum, Duckett'ın İsrail'in en az on bombaya sahip olduğu şeklindeki değerlendirmesinin de temeliydi. CIA açısından Şapiro, İsrail'e destek olan bir Yahudiden daha fazla bir şeydi. O, nükleer -yakıt-işleme işinde olan, İsrail'e düzenli seyahatler yapan ve İsrail hükümetiyle bazı cüretkar işlere girişen bir Yahudiydi. Pek çok başka yönden de tipik bir çifte sadakat örneğiydi. Litvanya'dan göçeden bir hahamın çok başarılı oğluydu. Şapiro'nun en büyük koruyucusu ise mason Hoover idi.

Kısacası, Kennedy'nin başlattığı, "Amerika'nın İsrail'den bağımsız olabilme mücadelesi" yine Kennedy ile sona erdi...

George Bush'un Yanlışları ve Mossad'ın "Bush Suikasti'"Planı

Kennedy suikastının ardından İsrail ve Mossad bir başka ABD başkanına yönelik bir operasyonu olmadı. Zaten sonraki başkanların çoğu "sorun" çıkarmadı; Johnson, Ford, Carter, Reagan ve Clinton, İsrail'in gönüllü destekçileriydiler. Biraz pürüz yaratan Nixon ise Watergate ile, yani "demokratik" yollardan aşıldı.

Ancak Mossad, bir ABD Başkanı'nı ortadan kaldırmak için Kennedy'nin ardından bir kez daha suikast planı yapmıştı. Suikast "kıl payı" bir farkla gerçekleşmedi.

1988 yılında Beyaz Saraya oturan George Bush'un İsrail Lobisiyle olan ilişkisi inişli-çıkışlıydı. İlk başta, Lobi Bush'a gayet olumlu bakıyordu. Reagan'ın Başkan Yardımcılığı'nı yaptığı dönemde, Lobinin gözüne girmek için Siyonizmi ırkçılık sayan 1975 tarihli Birleşmiş Milletler kararının değişmesine ön-ayak olmuştu. Bu konuda yaptığı bir konuşmada "Siyonizmi ırkçılıkla birleştiren Birleşmiş Milletler kararı bir an

önce geri alınmalıdır... Her ulusun doğal hakkı olan milliyetçiliği İsrail'den esirgenmemelidir" demişti. Körfez Savaşı sırasında da İsrail ve Lobi Bush'tan çok memnun kaldılar. Başkan, savaşı tam Kissinger'ın gösterdiği biçimde, yani İsrail hesaplarına uygun olarak yürütmüştü.

Körfez Savaşı'nın ardından Washington'daki hemen herkes Bush'un bir sonraki seçimi kazanacağına kesin gözüyle bakıyordu. Çünkü Başkan, kazandığı askeri başarıdan dolayı büyük kamuoyu desteği toplamıştı ve Lobi de onu destekliyordu. Ama herşey çok kısa bir süre içinde değişti.

Sorun, ilk olarak ekonomik sıkıntıdan doğdu. Amerikan ekonomisi kötüye gidiyordu ve bu da seçmenleri Bush yönetimi hakkında olumsuz düşünmeye itiyordu. Körfez Savaşı'nın büyüsü kısa sürede geçti ve asıl olarak "eline geçen paraya" bakan sokaktaki Amerikalı, Bush'un aleyhine dönmeye başladı. Ve tam da bu sırada gerçek sorun ortaya çıktı: İsrail'deki Yitzhak Şamir hükümeti, işgal altındaki Batı Şeria'da yeni Yahudi yerleşim bölgeleri inşa etmek için Amerika'dan 10 milyar dolar yardım istediğini açıkladı. Bush bu parayı verebilir ve seçimde Lobinin desteğini kazanabilirdi. Ama parayı verdiğinde ekonomi iyice kötüye gidecekti. Bu nedenle Başkan, İsrail'e hayır demeye karar verdi. Parayı vermediğinde ekonomiyi toparlayabileceğini, hem de bu tavrı nedeniyle Amerikan seçmeninden olumlu puan alacağını düşünmüştü.

Ama yanılmıştı. Amerikan seçmeni, Bush'un İsrail'e para vermeyerek kendileri açısından iyi bir karar aldığını seçimlere kadar unuttular. Ama Lobi, Bush'un hatasını unutmadı. Tüm Yahudi örgütleri, Yahudi kontrollü medya ve İsrail sempatizanları, Bush aleyhinde ateşli bir kampanya başlattılar. İsrail'de Bush'u firavun giysileri içinde gösteren afişler çizilmiş ve altına "Firavunların üstesinden geldik, Bush'un da üstesinden geleceğiz" cümlesi yazılmıştı.

Aslında İsrail'in Bush'a olan nefreti, yalnızca aleyhinde propaganda yapmakla kalmamış, Yahudi Devleti'nin gizli servisi, Başkan'ı öldürmeyi de planlamıştı. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception*'da, Mossad'ın düzenlediği "Bush suikasti" planına da değinmektedir.[54] Ostrovsky'nin yazdığına göre, İsrail, Mossad ve Lobi Bush'u bir numaralı düşman olarak belirledikleri sıralarda, Başkan Yardımcısı Dan Quayle'ye olan sempatilerini koruyorlardı. Çünkü Quayle, Bush'un İsrail'e yönelik son tutumunu desteklemediğini açıkça belli ediyordu. Sicili de Bush'a göre daha temizdi; her zaman İsrail'e olan bağlılığını ifade etmiş ve kanıtlamıştı. Ostrovsky, Başkan ve Yardımcısı arasındaki bu ilginç farkın, ilginç bir şekilde geleneksellleşmiş bir durum olduğuna, daha önce de İsrail'le çatışan başkanların yanından İsrail'e sürekli göz kırpan Başkan Yardımcıları'nın hep var olduğuna dikkat çekiyor. Eski ajan, bu konuda Eisenhower dönemini, Kennedy-Johnson ve Nixon-Ford yönetimlerini örnek veriyor. Bu ilginç durumun tek mantıklı açıklaması ise Başkanlık koltuğunda oturan kişinin İsrail'e hayır demeyi göze alabilirken, bir sonraki dönemde Lobinin desteğiyle Başkan olmayı uman Başkan Yardımcısı'nın siyasi kariyerini düşünüyor olması...

Bir başka deyişle, İsrailliler daha önce Kennedy'e uyguladıkları planı, "Başkan'ı vur, Yardımcısı'nı getir" formülünü uygulamaya karar vermişlerdi.

Ostrovsky'nin yazdığına göre, Bush suikasti, 1991'de Madrid'de yapılan Arap-İsrail barış görüşmeleri sırasında gerçekleştirilecekti. O sıralar görüşmelerin yapılacağı Madrid Sarayı dünyanın en iyi korunan yeri sayılırdı; Madrid polisi olağanüstü güvenlik önlemleri almış, ayrıca konferansa katılan liderler de kendi güvenlik servisleri tarafından koruma altına alınmıştı. Kimse, bu güvenlik önlemlerini aşıp, hem İspanyol polisi, hem de CIA tarafından korunan Bush'u vurmayı başaramazdı. Ancak Ostrovsky'nin belirttiği gibi Mossad, konferansın güvenlik sisteminin sorumluluğunu İspanyol servisleriyle ortak olarak üstlenmişti ve doğal olarak alınan güvenlik önlemlerinin detaylı bir planına sahipti. Mossad yönetimi, Bush'u öldürmek için ne yapılması gerektiğini de hesaplamıştı. Bu iş için Mossad içinde özel bir "Kidon Grubu" (infaz timi) görevlendirilmiş ve bunlar da üç Mossad işbirlikçisi profesyonel Filistinli'yi bu iş için ayarlamışlardı. Suikasti, Mossad'ın hazırladığı plana göre bu üç Filistinli — Ostrovsky adlarını Beijdun Salameh, Muhammed Hüseyin ve Hüseyin Şahin olarak veriyor— yapacak ve suç da Filistin örgütlerinin en radikallerinden Ebu Nidal üzerine atılacaktı. Mossad, söz konusu üç militanın Bush'a yaklaşmasını sağlayacak, suikastin ardından da Bush'u koruyamadıkları için üzgün olduklarını ama zaten kendilerinin birinci görevlerinin bu olmadığını açıklayacaklardı.

Ancak Ostrovsky'nin yazdığına göre, bu plan, gerçekleşmesi hesaplanan günden kısa bir süre önce, Mossad içindeki bazı ılımlı elemanlar tarafından medyaya sızdırıldı. Jack Anderson ve Jane Hunter gibi Ortadoğu konusunda uzman sayılan gazeteciler, bu planı köşelerinde yazdılar. Bunun üzerine de Mossad suikastten vazgeçti. Amerika, ikinci bir Kennedy vakasının eşiğinden dönmüştü.

Ancak İsrail yine de kısa bir süre sonra öldürerek değil ama daha "demokratik" bir yoldan kurtuldu Bush'tan. 1992 seçimlerinde tüm Yahudi örgütleri, tüm İsrail sempatizanı medya, Bush aleyhinde yoğun bir kampanya izlerken, Bush'un rakibine de büyük destek verdiler. Başkan seçildiğinde İsrail'in çıkarlarını korumak için herşeyi yapacağına söz veren Clinton, seçimleri kazandı ve Beyaz Saray'a oturdu.

Basın Kralı, Mossad Ajanı Maxwell'in Sır Dolu Ölümü

Basın kralı olarak bilinen ve dünyada sayısız yayın organından oluşan dev bir kartelin sahibi Robert Maxwell... 54 metrelik lüks teknesiyle denize açılıyor ve bu onun son son deniz yolculuğu oluyor. İddialara göre güvertede dolaştığı sırada kalp krizi geçiriyor ve denize düşerek boğuluyor. Ardından bir çok soru işareti bırakarak tarihe karışıyor. Cenaze töreni görkemli bir şekilde Kudüs'te yapılıyor. Törene İsrail Devlet Başkanı Haim Herzog, Başbakan Yitzhak Şamir ve çok sayıda üst düzey politikacı ve devlet adamı katılıyor.

Şimdi bu esrarengiz olayın perde arkasını detaylarıyla inceleyelim.

Maxwel'in ölümünün resmen açıklanmasından 45 dakika önce, gazetesine bildiren *Jerusalem Post* gazetesi polis muhabirinin kimliği hala gizli tutuluyor. Gazetenin bir yazarı olan Fettman, bu gazetenin olayı 45 dakika önceden nasıl bildiği sorusuna cevap veremiyor.

İngiltere'de yayınlanan *Sunday Sports* gazetesi KGB istihbaratına dayanarak denizde boğulan kişinin Maxwell'in kullandığı dublör Andreas olduğu ve Maxwell'in katılmadığı bazı toplantılara bu kişinin gönderildiğini bildiriyor.

Bugüne dek elde edilen bulgular, Maxwell'in hala hayatta olabileceği yolundaki şüpheleri doğrular niteliktedir. Maxwell'e ait olduğu iddia edilen ve Kanarya Adaları'nda denizden çıkarılan cesedin zehirli gazla kalp krizi geçirtilerek öldürülen Andreas olduğu ve çalışanlarının emeklilik sigortalarından 426 milyon sterlin çaldığı öne sürülen Maxwell'in, Güney Amerika'da gizli bir yere gitmiş olmasının kuvvetli bir ihtimaldir.

Maxwell'in öldüğünü "ispatlamak" için İsrail'de, Tel Aviv'deki sağlık Enstitüsü'nde ölümünden dört gün sonra cesedine gizli bir otopsi yapılır. Otopsiyi yapan İsrailli doktorlar diş yapısından cesedin kesinlikle Maxwell'e ait olduğunu iddia ederler. Ancak kısa bir süre sonra İngiliz *Guardian* gazetesi, bu otopsi sonuçlarının gerçeği yansıtmadığını, diş ve parmak izi incelemelerinin doğru olmadığını iddia eder. Ayrıca otopside Maxwell'in kulağına benzemeyen bir kulak yapısı saptanmıştır.

Böylece sır dolu bu ölüme yeni soru işaretleri eklenmiş oldu. Şimdi akıllara takılan sorular şunlardı:

- Her zaman yanında bir sekreter bulunduran Maxwell, yatına neden yalnız başına binmişti?

- Kaybolduğu anlaşılınca kaptan neden İspanyol makamları yerine Londra'yı haberdar etti? Neden denizde hemen bir aramaya başlanmadı?

- Adli Tıp uzmanları yatı neden incelemedi?

- Yatta daima 4 kişi devriye gezerdi. Neden kimse, Maxwell'in denize düştüğünü görmedi, duymadı?

- İngiliz-İsrail dostluk derneği toplantısında bir konuşma yapması gereken Maxwell bunu niye iptal etti?

Kayboluşundan bir süre önce Pulitzer ödüllü yazar Seymour M. Hersh, *The Sampson's Option* adlı kitapta Maxwell'in Mossad ajanı olduğunu açıklamıştı. bunun üzerine Maxwell'in sahibi olduğu Mirror Grubu'nun borsaya kote edilmiş hisse senetlerinde hızlı bir değer kaybı başladı. Zaman kısaydı. Bunun nedeni 68 yaşındaki Maxwell'in iş imparatorluğu çökmeden öldürülmesiydi. Durumunu savunması engellenmeliydi; ayrıca İsrail ajanlarına yaptığı tehditleri gerçekleştirmemeliydi. Bundan hemen sonra görev emri sona eren ve deşifre olan Maxwell garip bir ölüme doğru yol aldı. İngiltere'de yayınlanan *Business Age* dergisinin yazarlarından Kevin Cahill yönetimindeki bir gazeteci ekibi İspanya, İsrail, ABD, Kanada ve İrlanda'da yaptıkları araştırma ve röportajlardan sonra Robert Maxwell'in Mossad'ın

denetimindeki eski ajanlarca öldürüldüğü sonucuna vardılar. Hersh kitabında Maxwell'in kısa süre içerisinde iflas edeceği kehanetinde de bulunmuştu. İşin ilginç yanı, Maxwell'in cesedinin bulunmasından üç gün önce, yani 2 Kasım 1991'de İsrail kabinesine yakın bir yetkili Hersch'e Maxwell'in safdışı edilmek üzere olduğunu söylemişti.

Maxwell'in kullanılma fikri dönemin başbakanı Yitzhak Şamir'den gelmişti ama operasyon tamamen Mossad'ın kontrolü altındaydı. Konjonktürel şartların değişmesi yüzünden İsrail ile Sovyetler Birliği arasında para akışını sağlayan Maxwell'in bir değeri kalmamış, üstüne üstlük kendisine verilen paraların bir kısmını hesabına geçirmiş ve geri ödenmesi istenince de şantaj yapmaya kalkmıştı. İsrail parasıyla milyarder durumuna geçen Maxwell İsrail'deki bir çok kuruluşa borçluydu ve onlar Maxwell'e ödemesi için baskı yaptıkça, o da bunları açıklamakla tehdit ediyordu. Bütün şartlar Maxwell'in aleyhine gelişmişti. Otopsi yapmak isteyen birçok doktorun isteği her nedense Maxwell'in ailesi ve avukatlarınca geri çevrildi. İsrail'de yapılan gizli otopsiden sonra Maxwell Kudüs'te devlet töreniyle gömüldü.

Mossad Türkiye'de Ne Yaptı?

İsrail, 1948'de kendisini zorla "zerkettiği" coğrafyada tutunabilmek için orta ve uzun vadeli bir çok plan yapmakta, gizli stratejiler geliştirmektedir. Ortadoğu'nun tek nükleer gücü olmaya çabalaması, etrafını sarmış Arap ülkelerine karşı gelişen her hareketi desteklemesi ve bu ülkelerde iç karışıklıklar yaratarak bunları güçten düşürmeye çalışması, dünya çapındaki lobileri ve gizli servisiyle faaliyetlerine meşru zemin yaratmaya çalışması İsrail Devleti'nin hep bilinen faaliyetleridir. Belki de bu faaliyetler, kendine yaşama alanı yaratmaya çalışan ufacık bir devletin bekaası için mecburen başvurduğu taktiklerdir diye düşünülebilir. Oysa Yahudi Devleti'nin özellikle gizli servisi aracılığıyla giriştiği faaliyetler, Tevrat kaynaklı "Büyük İsrail" hayalleri ve Yeni Dünya Düzeni çabaları, vurgulanan bu "mazlum devlet" imajıyla hiç bağdaşmamaktadır. İsrail'in gizli çalışmaları "kendini savunma" durumunu geçmiş, tam bir saldırı ve istila pozisyonuna girmiştir.

Peki bu pozisyonda Türkiye'nin yeri nedir? Türkiye Cumhuriyeti, Ortadoğu'nun en büyük ve en güçlü ülkesidir ve jeo-stratejik konumu itibarıyla çok da "değerlidir". Üstelik İsrail'i kuşatan müslüman coğrafyanın içindeki tek demokratik parlamenter rejime sahip ülkedir. Bu önemli konumu itibarıyle Türkiye'nin, Ariel Şaron'un değimiyle "İsrail'in ilgi alanı içinde" olmaması mümkün değildir. *Liberation* gazetesinde yayımlanan bir haber de bu sözleri destekler niteliktedir. Buna göre bir İsrailli yönetici, Türkiye'nin kendileri için bir stratejik derinlik sağladığını, özellikle onların akciğeri olduğunu, ve onsuz boğulacaklarını söylemiştir.[57] Filistin Kurtuluş Örgütü lideri Yaser Arafat da yaptığı bir konuşmasında Türklere seslenerek "Ortadoğu'da yeni tuzaklarla karşıkarşıyayız. Türkiye'yi de içeren bir takın siyonist faaliyetlerin haberlerini alıyoruz. Kesinlikle sizi bir çembere sokmaya çalışıyorlar. Dikkatli olun" diye uyarmıştı.

İsrail'le Türkiye arasında ilk diplomatik ilişkiler 9 Mart 1950'de kuruldu. Cumhuriyet Halk Partisi iktidarının İsrail'le ilişki kurmasıyla Türkiye'nin Arap ülkeleriyle karşılaşacağı zorluklar da başlıyordu. İsrail'in tanınması daha sonra iktidarı devralan Demokrat Parti lideri Adnan Menderes'e CHP tarafından bırakılan "bir dış politika yükü" olarak görüldü.

1954'te Türkiye dünyada hiçbir ülkenin olmadığı şekilde, üç uluslararası savunma paktına bağlıydı. Bu alışılmadık statü, İsrail yetkililerinin Ankara'yı öncelikli politik ve askeri dikkat merkezi yaptı. Türkiye'nin açık istihbarat için geniş bir faaliyet alanı oluşturduğunu ileri süren İsrailli politikacılar, istihbarat toplamak amacıyla Ankara temsilciliğine askeri ateşe bulundurulmasını önerdiler. İsrail'in Türkiye'deki faaliyetleri için Türkiye'nin politik pozisyonu önemli bir nedendi. Ortadoğu'daki kilit coğrafi pozisyonuyla Türkiye'nin İsrail için değeri artmaktaydı.

İsrail Dışişleri Bakanlığı Genel Direktörü Walter Eitan, Türkiye'nin Ortadoğu'daki gelişmelerle ilgili bilgi için en iyi istihbarat kaynağı olduğunu söyledi. Bu amaçlarla İsrail Ankara temsilciliğinde daha etkili iletişim faaliyetleri planladı ve Türkiye'nin Irak ve Suriye sınırlarına yakın şehirlerinde konsolosluklar kurmak için çabalar harcadı. 1956 yılında Süveyş Kanalı krizini takiben Türkiye'nin İsrail'e karşı net bir tavır takınmasının ardından 23 Kasım 1956'da Tel Aviv büyükelçisi Şevkati İstinyeli İsrail'den ayrıldı. 22 Aralık 1956'da da İsrail Ankara'daki elçisi Maurice Fisher'i geri çağırdı.

İsrail bu dönemde Ben Gurion tarafından geliştirilen "Periphery" yaklaşımına göre Arap dünyasının etrafında yeralan İran ve Türkiye'nin oluşturduğu "kuzey bağlantısı" ile diğer uçta yeralan Etiyopya'nın bulunduğu "güney bağlantısı" işbirliği alanının temelini oluşturuyordu.

Türkiye'nin önemi İsrail'i kuşatan arap dünyasının "kalbinde" yeralması ve coğrafi açıdan bu bölgenin "dış noktasını" oluşturmasından kaynaklanıyordu.

Bölgede güvenliğini sağlamanın yolunu "düşmanlarının ardına dolaşıp vurma" stratejisi temeline oturtan İsrail, askeri istihbarat Aman tarafından organize edilecek bu işbirliğinde Türkiye'nin müdahale alanları olarak Suriye ve Lübnan'ı belirlemişti.

İsrail yönetimi 1957 yılı Ağustos ayında Mossad'ın Ortadoğu Bölüm Başkanı ve çok deneyimli bir istihbaratçı olan Eliyahu Sasson'u Ankara'ya büyükelçi olarak atadı. Türkiye'yi işbirliğine ikna etmekle görevlendirilen Sasson sık sık Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ile biraraya gelerek işbirliği konusunu ele aldılar. Bu görüşmelere İsrail Dışişleri Bakanlığının ordu ve istihbarat birimleri arasındaki koordinasyonu sağlayan "Özel Görevler" danışmanı ve sonradan Mossad'ın başına getirilen Reuven Shiolah aracılık etmişti.

Şam doğumlu ve bir arap uzmanı olan Eliyahu Sasson, Ankara'da görev yaptığı süre içinde iki ülke arasındaki "geniş alan faaliyeti" potansiyeline rağmen "Politik Taksim" adını verdikleri istihbarat alışverişi yoksunluğundan dolayı hem ajan hem de diplomatlık yapmak zorunda kalma münasebetsizliğinden yakınıyordu.

Ankara'da yapılan heyetlerarası istihbarat toplantılarında Türk grubuna MAH reisi Hüseyin Avni Göktürk, İsrail grubuna da Mossad Şefi Reuven Shiolah Başkanlık etti.

Böylece Türkiye-İsrail ve İran arasında üçlü işbirliği ağı Trident kuruldu.

Bu dönemde Mossad'la ilişkiler öylesine tuhaflaşmıştı ki Adana ve çevresi İsrailliler'e çalışma alanı olarak verilirken MAH'ın hizmet reisi Ziya Selışık, İsrail elçiliğinden dışarı çıkmaz olmuştu.

Türkiye ile İsrail arasındaki işbirliğinin bu denli gelişmesinde iki ülke liderlerinin geçmişlerinde aldıkları eğitimlerin de büyük rolü vardı. Türk Cumhurbaşkanı Celal Bayar, merkezi Avrupa'daki Evrensel İsrail Birliği tarafından Yahudilere lisan öğretmek amacıyla dünyanın dört bir yanında kurulan Alliance Israelite okulunun Bursa şubesinden, İsrail'in kurucusu Ben Gurion da İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olmuştu.

İşbirliği anlaşmasının yarattığı olumlu havanın ardından Türkiye'deki NATO üslerine ait binaların inşaatı İsrailli Solel Boneh adlı inşaat firmasına verildi. Solel Boneh, İsrail devletinin stratejik bölgelerde kullanmak üzere planladığı her türlü bina ve kompleksin inşaatını üstlenmişti. Yaptığı "güvenli" inşaatlarla ünlü bu firmanın bu özelliğinden Türkiye'deki NATO Ortak Savunma Tesisleri de nasibini almıştı.

Amerikan ve Türk yöneticiler yüksek derecede stratejik öneme sahip bu tesislerin inşasını bir İsrail firmasına vermesinin faturasının ne olabileceğini bundan 30 yıl sonra anladılar. Amerikan donanmasında görev yapan Amerikan Yahudisi John Pollard'ın "en sadık müttefiklerinden" İsrail hesabına casusluk yaptığının anlaşıldığı 1988 yılında başlatılan soruşturmanın boyutları genişledikçe herkesi şoka uğratacak birtakım bilgilere de ulaşıldı. Amerikan Adalet Bakanlığı tarafından yürütülen soruşturmada Türkiye'deki ortak savunma tesisleri ve bunların içinde saklanan nükleer silahlara ait gizli bilgiler, Pakistan ve Suudi Arabistan'ın savunmasıyla ilgili yüksek dereceli gizliliğe haiz bilgilerin Sovyetler'in eline nasıl geçtiği de ortaya çıktı.[63]

1964 yılı Temmuz ayında İsmet İnönü Paris'te Mossad'ın Şefi Meir Amit'in "gözde ajanı" olarak yetiştirdiği İsrail Başbakanı Eshkol Levi ile buluşmuştu. Ziyaret, askeri istihbarat Aman'ın başındaki General Aharon Yariv'in kurumunun etkisini genişletmek için her tür olanağı harekete geçirmek için seferberlik ilan ettiği döneme rastlamıştı. Yariv'in bu istihbarat seferberliği içinde en büyük önem atfettiği konu ise bölgede görev yapan NATO askeri istihbarat servisleri ile işbirliğini geliştirmekti.

İstihbarat alanındaki ilişkileri "rutin" bir işbirliğine giren iki ülke görevlilerini 17 Mayıs 1971 tarihinde İsrail'in İstanbul Başkonsolosu Efraim Elrom'un THKP-C tarafından kaçırılması biraraya getirdi. Mossad ajanı olduğu gerekçesiyle kaçırılan ve nerede olduğu bilinmeyen Elrom'un bulunması için iki ülke gizli servis görevlileri bir kurtarma operasyonunun üzerinde çalışıyorlardı ki, 23 Mayıs günü Elrom'un cesedi İstanbul Nişantaşı'nda bir apartman dairesinde bulundu. Bu olayın ardından silahlı Türk solu ve özellikle de THKP-C üzerinde "çalışmaya" başlayan Mossad çok kısa bir süre içinde bu örgütlerin Lübnan ve ispanya'daki Filistin kamplarındaki silahlı eğitim

notlarından mali kaynaklarına kadar elindeki bütün bilgileri Türk istihbaratına vererek THKP-C üyelerinin tek tek yakalanmaları ve hatta öldürülmelerinde büyük rol oynadı.

Bu yardımı doğrulayan bir Türk istihbarat yetkilisi "Sol Elrom'u öldürerek hayatının hatasını yaptı. Bu hem fiziksel bir darbe yemelerine hem de dünya medyasını elinde tutan Yahudi cemaatinin sempatisini yitirmelerine yol açtı" değerlendirmesini yapıyordu."

1980'lere geldiğimizde Savunma Bakanı Ariel Sharon, İsrail'in "ulusal güvenlik çıkar alanlarının" genişletilerek bu konseptin içine "Ortadoğu ve Kızıldeniz'den öteye Türkiye,İran, Pakistan'la Basra Körfezi, Orta ve Kuzey Afrika'nın da dahil edilmesi" çağrısında bulundu. Görev yaptığı süre içinde Lübnan'ı kan gölüne çevirecek olan Sharon, İsrail'in Ulusal güvenliğinin güneyde Kenya'dan Türkiye'ye, batıda Moritanya'dan Pakistan'a kadar olan geniş bölgedeki olayları etkileyebilmesine bağlıyordu.

İsrail cephesinde bu gelişmeler olurken Milli Selamet Partisi, Türkiye'nin "Yahudilerle ilişkisini kesmediği" için Dışişleri Bakanı Hayrettin Erkmen hakkında bir gensoru önergesi vererek bakanlıktan düşmesini sağlıyordu.

12 Eylül'le birlikte Türkiye İsrail'le maslahatgüzarlık düzeyinde yürüttüğü diplomatik temsili en alt seviyeye indirme kararı aldı.

15 Mayıs 1982'de Türkiye'ye gelen ABD Dışişleri Bakanı Alexander Haig, İsraillilerin isteği üzerine Ankara'daki temasları sırasında Türkiye'nin Tel Aviv'e karşı izlediği sert tutumu yumuşatması konusunu bir kez de "yüzyüze" anımsattı.

Bernard Lewis, Henry Kissinger, Richard Perle, Zbigniew Brzezinski, George Harris, Morton Abramowitz, Paul Henze, Moris Amitay, Stephen Solarz, Nelson Ledsky, Ellen Laipson, Moris Abram bu isimler Mossad'ın Türkiye'yi nasıl bir ilgi alanı haline getirdiğinin en açık göstergeleri olarak boy gösterdiler.

Mossad'ın Türkiye'deki geniş faaliyetleri Terör, Güneydoğu, faili meçhuller gibi hassas konuları içeriyor.

Emekli albay ve avukat Emin Değer'e göre istikrarlı bir Türkiye istemeyen Mossad'ın, Türkiye'deki terörün tırmanmasında parmağı olabilirdi. Değer, 12 Mart öncesi ve 12 Eylül öncesindeki olaylara, 1 Mayıs 1977 olaylarına Mossad'ın karışmış olabileceğini belirtiyordu. 1940'ların sonunda İstanbul Mossad ajanları için önemli bir merkezdi.[65]

Türkiye bir çok gizli servisin ajanlarının cirit attığı bir ülkeydi. Bunun en açık göstergesi de CIA geçmişine sahip ABD büyükelçileriydi kuşkusuz.

1950 sonrasında Türkiye'ye gelenlerin ortak yönü, siyasi anlamda dünyanın sıcak bölgelerinde savaş içinde "pişerek" yetişmiş olmalarıydı. Çoğu "Crisis Management" (Kriz Yönetimi) deneyimi olan parlak diplomatlardı. Büyükelçilerin çoğu bir dönem uzun veya kısa CIA bünyesinde analist olarak görev yapmıştı. Örneğin Commer, Türkiye'den sonra ABD'nin savaş halinde olduğu Vietnam'a gönderilmiş, daha sonra da ABD Savunma Bakan Yardımcısı olmuştu. Türkiye'ye uygulanan ekonomik ambargonun

mucidi Spiers da bir dönem CIA'da analistlik yapmış seçkin diplomatlar arasındaydı. Yetiştirilme tarzı açısından önce İslam ülkelerinde gezdirilmiş, batı başkentlerinde önemli görevlerde bulunmuş ve nihayet Türkiye'ye atanmıştı. James Spain de uzun yıllar Hindistan, Afganistan ve Pakistan'da görev yaptıktan sefir olarak Ankara'ya gelmişti. Onun da biyografisinde, CIA'da analist olarak çalıştığı maddesi yer alıyordu. Hatta bir dönem CIA'da çalışmış olması Türkiye'ye atanacağı sırada ABD Kongresi'nde bazı sorunlar yaratmış, Şükrü Elekdağ'ın aracılığı ile konu Ankara'ya sordurulmuş, Ankara'nın bir sakınca görmediğini Washington'a bildirmesi üzerine Türkiye'ye gelmişti.[66]

Gazeteci-yazar Fehmi Koru da Mossad'ın Türkiye üzerinde planları olduğunu şöyle belirtiyor:

Mutlaka İsrail'in Türkiye üzerinde planları vardır. Türkiye'deki yönetim konusunda düşünceleri vardır. Bu amaçla da kendilerini güvenlikten yoksun amaçlı gelişmeleri hissedecekleri zaman ellerinden gelen bütün gücü ortaya koyarak Türkiye'nin alacağı biçimi etkilemeye çalışmaları normaldir. Bunu nasıl yapabilir? Bunu iki şekilde yapıyor İsrail. Bir, Mossad'ın çekirdek bir kadrosu var.. Vurucu timleri var. Bir günlüğüne Türkiye'ye gelip dönebilecek durumdadırlar. İsrail'den gelmesi İsrail'e dönmesi gerekmez. Dünyanın çeşitli yerlerinden gelip oralara dönebilirler...

Demek ki iki şekilde yapabilir:

1. Kendi çok iyi yetişmiş elemanlarıyla... Vurucu tim de olabilir, istihbarat görevlileri de olabilir. Herhangi bir ülkeye gönderip hedef noktayı halledip dönerler.

2. Bir de kendi ülkemizin içerisinde onlarla işbirliği yapabilecek olan, kendi ırklarından olabilir bu, başka ırktan da olabilir.

Milliyet gazetesinde Yonca Özkaya, İsrail ve ABD'nin Türkiye üzerine son planını ele almıştı. Plan, *Every Spy a Prince* kitabının yazarı ve Mossad'ın sözcüsü Melman'ın imzasıyla çıkan haberden alıntı yapılarak aktarılıyor:

İran'a karşı Türkiye'yle birlikte hareket etmeyi planlayan ABD ve İsrail yetkililerinin Şubat ayı sonunda Washington'da "ABD, Türkiye ve İsrail'in Ortak Çıkarları" başlıklı bir belge hazırladığı bildirildi. İsrail gazetesi *Haaretz*'de 12 Mart'ta Yossi Melman imzasıyla çıkan "Türkiye Seçeneği Tekrar Gündemde" başlıklı makalede, Amerikalıların İran'a karşı bölgede bir karşı güç oluşturmak istendiğinden söz ediliyor. Melman'ın makalesi şöyle: "İsrail Başbakanı Yitzhak Rabin, önceki gün ABD'de Başkan Clinton ile bir araya geldi. Görüşmede ele alınan konular arasında 'Türkiye seçeneği'de yer alıyor. "Türkiye seçeneği" terimi, diplomasi ve Ortadoğu siyasi ilişkileri uzmanı Yahudi asıllı Amerikalı Profesör Nadav Safran'a ait. İsrail Dışişleri Bakanı Şimon Peres, geçen ay Washington'da Amerika'lı yetkililerle görüşürken Türkiye'ye bu konuda daha fazla destek olunması konuşuldu." [68]

Türkiye'nin İsrail çıkarlarına paralel destek bulabileceği, 1986 Nisanı'nda Mehmet Altan'ın "Batı, Türkiye'nin nereye kadar kalkınmasını ister" sorusuna Süleyman Demirel'in verdiği cevapta da hissediliyordu:

Batı'nın Türkiye'ye karşı dış politikasını ayarlarken gözettiği iki husus vardır. Bir tanesi Türkiye'nin Yunanistan'ı ezecek güce sahip olmaması, diğeri de bir gün İsrail için tehlike teşkil edebilecek güce sahip olmamasıdır. Gerek İsrail gerek Yunanistan batı'nın karakollarıdır. Ayrı devletlerdir ama bunları Batı ile müşterek saymak lazımdır.

Batı ile karşılıklı menfaatler dendiği zaman, bizim menfaatimiz güçlenmek ve kuvvetlenmektir. Onların menfaati de, onların gayelerini aşan kuvvetlendirmeye mani olmaktır. Bütün mesele onların iradesine tabi olmadan güçlenip, kuvvetlenmeyi başarabilmektir.[69]

Türkiye-İsrail Askeri Anlaşması'yla Mossad'ın Türkiye içindeki etkinliği bir başka boyut kazandı. *Wall Street Journal* gazetesinin Amerikalı ve İsrailli yetkililere dayanarak verdiği haberde, Türkiye ile İsrail arasında imzalanan askeri işbirliği anlaşmasının gizli maddelerinde Mossad'a Türkiye sınırları içinde eylem izni verildiği belirtildi. Gazetenin söz konusu anlaşma ile ilgili olarak yayınladığı gizli madde şöyledir: "İsrail ajanları özellikle İran ve Suriye ile ilgili olarak Türk toprakları üzerinde bilgi toplama operasyonları düzenleyecektir." Bu madde Mossad'a Türkiye sınırları içinde yasal olarak İran, Suriye, Filistin ve gerekli görürse tüm İslam ülkelerinin vatandaşlarını tutuklama yetkisi vermektedir. Filistinli üç üniversite öğrencisinin 21 Mayıs 1996 tarihinde ülkelerine dönmek için geldikleri Atatürk Havalimanı'nda Mossad ajanları tarafından gözaltına alınarak İsrail'e götürülmesi bu uygulamanın bir örneğidir.

Araştırmacı yazar Suat Parlar'da 20.500 kilometre karelik topraklarında nükleer deneme imkanı olmayan İsrail'in nükleer deneme için Türkiye'yi seçtiğini belirtir.

İsrail Genelkurmay Başkan Yardımcısı Matan Vilnai'nin temasları Türkiye-İsrail askeri işbirliği anlaşmasının sadece İsrail savaş uçaklarının Türk hava sahasında eğitim uçuşları yapmasıyla sınırlı olmadığını göstermiştir. Anlaşmaya göre Türkiye, sınırlarını İsrail savaş uçaklarına emanet edecektir.

İsrail ABD'nin de desteğiyle bölgede bir "Terör Devleti" olmaya devam etmektedir. Şii-sünni çatışması, Türk-Kürt, laik-antilaik ayrımı Mossad'ın Ortadoğu'da kullandığı böl ve parçala ilkesinin bir sonucu olarak sürekli körüklenmektedir. Sahte dinci örgütler, kontra terör örgütleri, izi bir türlü bulunamayan bombaların ve cinayetlerin arkasındaki asıl gücü gözardı etmek Türkiye'yi karanlıklara kendi elimizle itmekten başka birşey olmayacaktır.

80 Sonrası Gelişmeler

12 Eylül Darbesi gerçekleşmeden önce, başlarında Hahambaşı David Asseo olduğu halde, Türk Musevi Cemaati'nin yoğun bir propaganda faaliyetine tanık olmuştuk. O dönemde MSP'nin Genel Başkanı olan Necmettin Erbakan, yaptığı konuşmalarda anti-siyonist mesajlar veriyor, bu konuşmalar Ankara'daki Amerikan Askeri Yardım Dairesi mensuplarının Türk komutanlarla yaptıkları özel sohbetlerde tartışılıyordu. Türkiye'nin radikal islama kaydığı endişesi vardı.

Bu olaylar 12 Eylül'e 6 ay kala bir Musevi-Türk heyetinin Amerika'ya gitmesine yol açtı. Heyet, Türkiye'deki gidişatın cemaatleri için tehlike arzettiğini vurgulamış, gerekmesi halinde hızlı bir göç için yolun açık tutulması dileğinde bulunmuştu. Amerikan makamları, dünyanın her köşesindeki Musevi taleplerine hassas olduğundan Türkiye Musevileri'nin girişimi çabucak yanıt bulmuş, "göçün mümkün olabileceği, ancak buna gerek kalmayacağı umudunun korunduğu, bu yüzden acele edilmemesi gerektiği" konusunda cemaate telkinlerde bulunulmuştu.

12 Eylül'le birlikte Musevi cemaatinin göreceli bir rahatlamaya kavuştuğu Hahambaşı David Aseo'nun Milli Güvenlik Konseyi'ne çektiği bir telgrafta "Türk Musevileri askeri yönetim altında kendilerini huzurlu hissediyor" demesinden belli olmuştu...

Yahudi Lobisi'nin önde gelen isimlerinden Brzezinski'nin ifadelerinde de 12 Eylül'ün perde arkasında kalan gizli "galiplerine" göndermeler vardı. Brzezinski şunları söylüyordu:

İran'da meydana gelen devrim Başkan Carter'ın huzurunda tartışılırken ben Türkiye'de bir siyasal değişikliğin harekete geçmesi gerektiğini ifade ettikten sonra, Türkiye'de Brezilya'da olduğu gibi bir askeri idareninki, zamanla sivil idareye dönüşmektedir, en iyi çare olduğunu savundum.

12 Eylül dönemindeki ABD Büyükelçileri de sadece CIA'nın ünlü analistleri değil aynı zamanda Cosmos Kulüp gibi üst düzey mason localarına da üye olan şahıslardı. Massachusetts Avenue 2121 numaradaki Cosmos Kulüp Washington'un elit yerlerinden birisiydi. Yıllık aidatı 4 bin dolar olan klübe üye olmak için zengin olmak yetmiyor, zenginliği bir özel ilgi alanı ile, ama mutlaka süslemek gerekiyordu. Briç masalarında III. Dünya Ülkelerinin kaderlerinin konuşulduğu klübe, ne kadar süslenirlerse süslensinler, kadınların girmesi mümkün değildi. Eğer mümkün olsa 150 yıllık maun kapısının üzerinde "Kadınlar Giremez" yazmazdı.

12 Eylül döneminin ABD Büyükelçisi James Spain de Cosmos Kulübün üyeleri arasındaydı. James Spain, Commer, Paul Henze gibi tanıdık isimler Rand Corporation'in araştırma konseyinde askeri stratejistti.

Tüm bunları niye anlatıyoruz? Mossad'ın ve dolayısıyla İsrail'in stratejik çıkarları konusunda başka ülkelerin içişlerine karıştığı, yöneticileri manipüle ettiği ve suikast, bombalama ya da provakasyon gibi eylemleri düzenlediği bilinen bir gerçek. Ancak bunları nasıl yapıyor? Doğrudan eylem planı yaptığında hemen hemen tüm gizli servisler operasyonlarını iki ya da üç "taşeron" üzerinden gerçekleştirirler. Böylece operasyonun herhangi bir aşamasında piyonlardan biri yakalanacak olursa kimse gerçek "patrol"la arasında bağlantı kuramayacaktır. Ancak gizli servislerin kullandığı bir diğer yöntem de bir ülkedeki mevcut yapıyı ajite ederek, ya da yepyeni bir yapı oluşmasını sağlayarak bu yapının sonuçta kendi istedikleri sisteme dönmesini sağlamaktır. İsrail'in bekaasına zarar verebilecek siyasi bir gidiş herşekilde durdurulmalıdır. Bu yüzden Mossad, o ülkede bir yandan yeraltı faaliyetleri yürütürken,

diğer yandan da kendi yandaşları olan yöneticiler, politikacılar, başkanlar göndererek, ya da ülkede bulunanları kullanarak gerekli altyapıyı oluşturmaya çalışır. Burada anlatılan ve örnekleri verilen tüm bağlantılar da bunun kanıtıdır.

İşte Türkiye'de de 1980'den itibaren bu faaliyetler büyük ivme kazanmıştır.

İran'ın başını çektiği bir grup Arap ülkesinin her yıl İsrail'in Birleşmiş Milletler'de temsil edilmesinin yasaklanmasına ilişkin önerisine "çekimser" oy veren Türkiye 1989 yılında ilk kez "hayır" oyu verdi. Bu karardan önce Dışişleri Bakanı Mesut Yılmaz'ın New York'ta American Jewish Committee üyesi George Gruen ile yaptığı görüşmede Türkiye'nin alacağı tavrı muhatabına bildirmişti.

Hiram Abas değerli bir Ortadoğu uzmanıydı. Ölümünden bir yıl önce 6 eylül 1989 tarihli raporunda ABD'nin Ortadoğu politikasını tahlil ederken Türkiye'nin Ortadoğu'daki gelişmeleri yakından ve dikkatle izlemesi gerektiğini düşünüyordu. Hiram Abas raporunda şöyle diyordu:

Amerika'nın Kissinger devri döneminden itibaren bir Ortadoğu planı mevcuttur ve Amerika'nın politik, ekonomik yönden bölgeye hakim olabilmesini hedeflemektedir. Bu plana göre:

1. Bölgede Amerika'nın jandarmalığını yapacak olan İsrail, büyük İsrail planına uygun vaziyette Fırat-Nil nehirleri arasındaki sahada hakim ve etkili duruma girmelidir.

2. Bölgedeki Alevi, Sünni, Hıristiyan toplumları, Ermeniler, Kürtler, ekalliyetler kullanılarak, bölünerek, plana karşı gücü meydana getirebilecek devletler zayıflatılmalı ve iç problemleri ile uğraşır duruma sokulmalıdır.

3. Filistin davasını ortadan kaldırmak için, Lübnan bölünmeli ve topraklarının güney bölümü üzerinde bir Filistin iskanı imkanı sağlanmalıdır.

4. İsrail ve Suriye arasındaki Golan problemini çözüme ulaştırmak yönünden Lübnan'ın büyük bir bölgesinin Suriye'ye verilmesi gerekmektedir.

5. Suriye Lübnan'da olaylara batmış Amerika ile işbirliği içerisinde tam görülmüş ve diğer İslam ülkelerinin tepkisini çekmiş, zayıflamıştır. PKK'yı desteklemesi muvacehesinde Türkiye'nin çok sert şekilde üzerine gitmesi mümkündür. Tepki gösterebilmesi imkanına sahip bulunmamaktadır.

6. Lübnan'daki gelişmeleri Türkiye yakinen takip etmelidir. Ortadoğudaki politik gelişmelerin ve değişimlerin en iyi takip edilebileceği saha Lübnan'dır. Sahada istihbarat olanaklarımız üst seviyede götürülmelidir.

Hiram Abas'ın dikkat çektiği "Büyük İsrail Planı"nın alanen konuşulması bazı kesimleri öylesine rahatsız etmişti ki Abas hakkında bu dönemde yoğun karalama kampanyaları yapılmaya başlandı.

Irak Kuveyt'i işgal etmiş, Türkiye için yeni ve aktif bir dış politika devri başlamıştı. Ölümünden 35 gün önce Hiram Abas 21 Ağustos 1990 tarihinde Körfez Krizi ile ilgili bir rapor yazarak Cumhurbaşkanı Turgut Özal'a sundu. Raporunda bağımsız enformasyondan bahsettiği bölüm dikkat çekiciydi:

Günümüzde televizyon ve basın ajansları her büyük olayı anında dünyanın her tarafına duyurmakta ve dolayısıyla olayların takibinde belki de Dışişleri Bakanlığı ve diğer dış örgütlerin önüne geçebilmektedirler. Ancak dış basın ve yayın büyük ölçüde Amerika ve İsrail kontrolündedir. Dolayısıyla bu bilgileri milli kaynaklarımıza tetkik edecek bir seviyeye ulaşamazsak, dezinformasyona maruz kalmamız tehlikesi ortaya çıkmaktadır.[76]

İsrail'in basını yönlendirmesi konusundaki teşhisleri dikkatlerin bir kez daha Abas'a çevrilmesine sebep oldu. Bu arada Abas boş durmuyor Emeç ve Aksoy cinayetlerinin dış gizli servislerle olan ilişkisini çözmeye uğraşıyordu.

Hiram Abas, Emeç ve Aksoy cinayetlerinin arkasında kimlerin olduğunu tesbite çalışıyor, "bu suikastler ayrı örgütlerin de faaliyetleri olsa, arkasında yabancı devlet ve planlama desteği olup, olmadığı hususlarının öğrenilmesi lüzumludur. Çünkü sonuç ve güdüler, gayenin Türkiye'nin stabilitesini bozmak olduğunu düşündürmektedir" diyordu.

Bu hayati raporlar Hiram Abas'ın son raporları oldular. Hiram Abas sol taşaron örgütlerden biri tarafından 26 Eylül 1990 tarihinde öldürüldü. Gladio'nun sol kanadının temsilcisi olan bu örgüt rakip sol grupları ihbar etmesi ve mafyayla ve uyuşturucu satıcılarıyla yakın temaslarıyla tanınmış bir oluşumdu.

Stratejik doğrultusu önemli yanıltmalarla değiştirilen Türkiye Eylül 1992'de yıllardır kapalı olan Kudüs Başkonsolosluğu'nu da hizmete açtı.

Bundan sonra iki ülke arasındaki işbirliği askeri işbirliği anlaşmasının imzalanması noktasına kadar vardı.

Mossad'ın ABD'li Dostu Abramowitz

Mossad'ın Türkiye faaliyetleri değerlendirilirken unutulmaması gereken bir isim de ABD'nin eski Ankara büyükelçisi Morton Abramowitz'dir. Abramowitz, ABD-Çin istihbarat işbirliğinin mimarlarından ve CIA ile Amerikan Dışişleri'nin eski koordinatörlerindendir. Bulunduğu ülkelerde "karıştırıcı" faaliyetlerde bulunduğu, birçok Üçüncü Dünya ülkesindeki akıl almaz işlerde parmak izi bıraktığı söylenmektedir. Tecrübeli büyükelçi Türkiye'deki ilk yılında, "demokrat adam" imajı yaratmak dışarda pek önemli bir faaliyette bulunmamıştı. Veya bulunmuştu da kimsenin ruhu duymadı. Zaten asıl korku da buydu. NATO ve istihbarat uzmanları da Abramowitz'i yakından tanıyorlar, "siz onu yakından takip edin. Hiç kuşkusuz bulutlar dağılınca Güneydoğu'ya gidecektir" diyorlardı.

Abramowitz Türkiye'ye büyükelçi olarak atanmadan önce, yollanılması düşünülen bütün ülkelerden reddedilmişti. Mısır, Malezya ve Pakistan, bu şahsın ülkelerine büyükelçi oalarak atanmasına karşı çıkmışlardı. Her üç ülkenin de Washington'a bildirdikleri gerekçe şuydu: "Bahse konu olan kişi CIA ajanıdır. Görev yaptığı ülkelerin içişlerine karışmayı alışkanlık haline getirmiştir. İstemiyoruz."

Mossad ajanı olarak da kabul edilen Yahudi Abramowitz'in ABD'nin Türkiye Büyükelçisi olduktan sonra 1989 yılında ilk özel ziyaretini Jak Kamhi'ye yapması ise oldukça düşündürücüydü. Abramowitz, ABD'nin kontrgerilla örgütlenmesinde önde gelen kuruluşu AID ile TOBB arasında da bir anlaşmanın öncülüğünü yapmıştı.

1989 yılında AID'in Türkiye'nin önde gelen özel sektör kuruluşlarıyla işbirliği yapacağı açıklanmıştı. Hatta ABD Büyükelçisi Abramowitz ile TOBB Başkanı Ali Coşkun'un imzaladıkları bir de anlaşma parafe edilmişti. Anlaşmanın imzalanmasından bir hafta önce Ali Coşkun "bu uzman kuruluşun bilgi birikiminden yararlanacağız" diye demeç vermişti.

Türkiye'den ayrıldıktan sonra Clinton yönetiminde de önemli bir konuma gelen Abramowitz'in Çekiç Güç konusunda da ilginç fikirleri vardı. Ona göre Çekiç Güç, Türkiye için herhangi bir karar konusu olamazdı. Bu ideolojik bir meseleydi. Çekiç Güç'ün muhafazası Türkiye'nin Batı ile kurduğu bağları simgeliyordu. Bu ideolojik simgenin ülkeden uzaklaştırılması, Türkiye'nin tercihini Batı'dan yana değil, Üçüncü Dünya'dan yana yapması olarak algılanacaktı.

Takvimler 7 Mart 1993'ü gösterdiğinde, Abramowitz ani bir ziyaretle Türkiye'ye gelmiştir. Bu ziyaretin sebebi olarak Carnegie Vakfı'nın yayımladığı dergide bir yazı yazacağını, ve bunun için eski dostlarını görmeye geldiğini açıklar. Abramowitz'in Türkiye'ye gelirken belirlenen misyonu, ABD-İsrail-Türkiye üçgenini güçlendirerek Ortadoğu'da Amerikan hegemonyasını pekiştirmektir.[81] Aynı zamanda Türkiye'de islamın gelişimi hakkında inceleme yapmak üzere teşrif etmiştir ve bu gelimeden duyduğu kaygıyı dile getirerek konunun acilen çözülmesini ister. Ziyareti sırasında Erbil ve Zaho'ya da gitmiş ve buralarda 10 gün geçirmiştir. Kürt sorununda ani manevralar dönemi de bu ziyaretin hemen arkasından gerçekleşmiştir. PKK lideri barış taaruzuna geçer, hem de bir profesyonelin kaleme aldığı hemen anlaşılan bir bildiriyi ve stratejiyi açıklayarak...

Öte yandan, Abramowitz, ABD'nin önde gelen "think tank"larından Carnegie Vakfı'nın da başkanıydı. Kurumun amacı, Amerikan Devleti için fikir ve proje üretmekti. İlgi alanı ise genellikle askeri, siyasi ve ekonomik konulardı.

Abramowitz, aynı zamanda ABD'de "208 numaralı komite" üyesiydi. Komite ABD'nin Üçüncü Dünya Ülkeleri'ndeki operasyonlarıyla yakından ilgileniyor, bu ülkelerde gizli veya açık ilişkiler kurup, çalışmalar yürütüyordu.

Ferit İlsever'in de dediği gibi, bütün bu gelişmeler içinde net bir biçimde ortaya çıkan gerçek şudur: ABD Ortadoğu'da "Yeni Dünya Düzeni"ni halkları birbine düşman ederek, kan akıtarak kurmaktadır. Abramowitz'in "barış" ve "insan hakları" şovlarının ardında bölge halkları için yeni tuzaklar yatmaktadır. Kafkaslar'da, Balkanlar'da ve dünyanın en hareketli bölgelerinde de aynı senaryo uygulanmaktadır. Bugün hiçbir ulusal sorun, ABD'ye karşı net tavır almadan çözülemez. Ulusların ve halkların esenliği anti-emperyalizmden geçmektedir.

Mossad, KGB'ye Nasıl Sızdı?

KGB'nin etkin pozisyonlarındaki Yahudi ajanlarına en iyi örnek, İsrail Başbakanı Ben Gurion'un başdanışmanı Israel Beer'dir. Siyonist teşkilatın ilk günlerinde tanınmış bir isim olan Beer, Haganah'ın üst düzeydeki askeri komutanlarındandı. 1950'de politik kariyerine başladığında askeri ve istihbarat örgütleriyle yüksek düzeyli ilişkisine devam etmekteydi.

Beer bir dönem İngiliz Haberalma Teşkilatında da görev yapmıştı. Tabi bu görev aslında İsrail adına casusluk yapmaktı. Haganah'a katıldıktan sonra onlar adına İngiliz Manda Haberalma Teşkilatı'nın Alman Bölümü'nde gönüllü olarak çalışmaya başlayarak güya Siyonist liderleri yakın takibe almıştı. Beer'in Haganah'la olan ilişkisinden haberleri olmayan İngilizler, ona Almanca konuşan Siyonist liderlerle ilgili kayıtlara sınırsız girme iznini vermişler, bu ayrıcalığı elde eden Beer'de Haganah'ın üst düzey yetkililerinin tutuklanmasını engellemişti. (Aynı zamanda da Beer hangi Yahudiler'in İngilizler'e bilgi sağladığını da öğrenebiliyordu.)

Beer Mossad Şefi Isser Harel'in önemli yardımcısı konumuna gelmişti ancak Harel de uzun yılların verdiği tecrübeyle ortada bir gariplik olduğunu sezinliyordu. Mossad'ı dünyanın en iyi haberalma teşkilatları arasına sokan Harel, bu ününü operasyonlarda "insan unsuruna" önem vererek kazanmıştı. Yani karşısındakinin "iyi casus"mu, yoksa "kötü casus"mu olduğunu kolaylıkla anlayabiliyordu. Ve şimdi sezgileri Beer için hiç iyi şeyler söylemiyordu. Aslında onun KGB adına çalıştığından emindi.

Harel'in aradığı kesin kanıt, ona BND'den ulaştırıldı. Beer, Alman Ordusu subaylarına bir konferans vermek üzere Batı Almanya'ya gittiği sırada, bir kaç saatliğine Doğu kesimine geçmişti. Fakat BND tarafından konfirme edilen bu detay Beer'in döndüğünde hazırladığı raporunda görülmüyordu. İsrailli bir ajanın orada ne işi olabilirdi? Beer takibe alındı ve 1961 yılının Mart ayında bir çanta dolusu evrakı sızdırırken suçüstü yakalandı. Tutuklandı ve 10 yıl hapse mahkum edildi. Ancak olay ub noktada çok ilginç bir hal alacaktı: Beer'in kimliği ve geçmişine ilişkin tüm bilinenler sahteydi. Gerçek Beer yıllar önce İspanya İç Savaşı sırasında ölmüştü ve kimliği alınarak başkasına verilmişti. Sahte Israel Beer 1966'da kalp sorunları sebebiyle hayatını kaybetti. Böylece hapisteki kişinin kim olduğu asla öğrenilemedi.

Aslında Mossad da KGB'de köstebek bulunduruyordu. Stanislav Aleksandrovich Levchenko Yahudi asıllı bur KGB ajanıydı. Çaldığı gizli bilgileri Mossad'a sızdırıyordu. KGB içindeki rolü de oldukça aktif ve önemliydi. KGB Levchenko'yu endüstriyel yönden bir tehdit olabilecek biçimde hızlı gelişen Japonya'da görevlendirmişti. Bu göreve seçilmesinin önemli bir nedeni, Moskova Üniversitesi'nin yabancı diller bölümünde okumuş ve ardından da bir kaç kez Japonya'ya giderek Japoncayı çok iyi öğrenmiş olmasıydı. Sovyet Barış Komitesi'nde ve Afrika Asya Dayanışma Komitesi'nde çalışarak zeki bir propagandacı olduğunu göstermiş ve yabancıları da etkileyebileceğini kanıtlamıştı. Ardından Moskova Radyosu için çeviriler hazırladı. *Novoye Vremyo* dergisinde makalele yazdı. KGB onu dış görünümüyle dahi etki uyandırdığından

diplomatik yemeklerde bile kullanıyordu.[85] Levchenko da bu sırada KGB'ye ihanet etmekle meşguldü.

1981 Ağustos'unda askeri mahkeme tarafından ihanetten suçlu bulundu. Ancak bu olayın duyulması Rusya için kötü propaganda olacaktı. Böylece KGB suçunu gizli tutmaya karar verdi.

Bu arada Levchenko Tokyo'daki ABD İstihbaratçılarıyla kontak kurmuştu. Daha sonra Tokyo üzerinden ABD'ye kaçtı. Karargahlarda, FBI ofislerinde, CIA'nın saklı konferans salonlarında, Hava Kuvvetleri üslerinde, Ulusal Savaş Koleji'nde, Kongre'de, Beyaz Saray'da Levchenko, KGB hakkında konuştu. Levchenko disiplinli bir tempoyla haftanın her günü 12 saat CIA'ya bilgi verdi.

Dünyadaki tüm terör örgütlerini silahlandıran Yahudi Henri Curiel de KGB'de yıllarca aktif görev alarak bu bilgileri Mossad'a aktarmıştı. Yahudi Sharansky de, 1977 yılında Sovyet gizli belgelerini CIA ve Mossad'a sızdırmıştı.

KGB'nin En Ünlü Ajanı Kim Philby De Mossad'ın Emrinde

KGB adına İngiliz haberalma teşkilatının içine sızmış ve bu teşkilatın sırlarına 30 yıl boyunca ihanet etmiş bir ajan idi Philby. Kısa bir zamanda bu teşkilatta şef olmuş, yani insan aklının düşleyebileceği tüm casusluk fantazilerini gerçekleştirerek karşı taraf için çalışan haberalma teşkilatı şefi özelliğini kazanmıştı. Oysa Philby ne KGB'ye ne İngiliz Haberalma Teşkilatı'na aitti. Ait olduğu yer Mossad'dı. Ve bu sırrını ustalıkla saklamayı başardı.

OSS ve CIA için İngiliz bağlantısı olan Kim Philby İspanya İç Savaşı'nda meşhur olmuştu. 1943'te Viyana'da Komünist-siyonist ajan Litzi Friedmann ile evlendi. Evliliğindeki şahidi Teddy Kollek'di. Kollek, İsrail teröristlerinin mali desteğini sağlıyordu. Şimdiyse Tel Aviv'in Belediye Başkanı'dır.

Sovyet Köstebeği olarak çalışan Philby 1934'te Hitler taraftarı dergi (Anglo-German Fellowship'i) yayınlamak için Schroder Bank'tan para almıştı. Times daha sonra onu İspanya'ya İçsavaş'ını yazmaya gönderdi... Philby orada General Franco'yla görüştü... 1940'da İngiliz SIS'e alındı. 1949'da Philby, CIA ve FBI ile SIS bağlantı görevlisi olarak Washington'a gönderildi. J. Edgar Hoover (mason FBI Şefi) sık sık CIA'dan James Angleton ve Philby ile Harvey's Restaurant'ta öğle yemekleri yiyordu. Roma'da CIA Şefi iken Angleton, Siyonist teröristler Teddy Kollek ve Jacob Meridor ile yakın olarak çalıştı ve sonradan CIA'nın İsrail Masası'nın Şefi oldu. Amerikan vergi mükelleflerince finanse edilen uluslararası Mossad Casusluk operasyonunu kurmak için Philby'ye yardım etti.

Philby'nin Sovyet ajanı olduğundan şüphelenildiği halde CIA ve FBI'nın çok gizli dosyaları ona gösteriliyordu. 1984'te Tad Szulc, *Washington Post*'ta Philby'nin hiçbir zaman Sovyet ajanı olmadığını fakat CIA kaynaklarına göre üçlü bir ajan olduğunu yazıyordu.

KGB-MI6-CIA Bağlantılı Ajan George Behar

George Blake'i anlamak için, öncelikle, 1922 yılında George Behar adıyla Amsterdam'ın en saygın ve köklü Yahudi ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldiğini bilmekte yarar vardır. Ünlü bir İngiliz okulunda eğitim için geldiği Kahire'de zamanının büyük bölümünü KGB'de uzun süreli çalışmış hem de Mısır komünist partisinin öncülerinden olan dayısı Henri Curiel'in yanında geçirmişti. Curiel kısa zamanda bu zeki delikanlıdaki casusluk potansiyelinin farkına vardı.

Genç Behar Almanlar 1940'da ülkeyi istila ettiklerinde Belçika üzerinden Londra'ya kaçtı. İngiltere'de adını Blake olarak değiştirerek, haberalma teşkilatında çalışmaya başladı. Henri Curiel'in telkinleriyle MI6'a sızdı. 1948'de ilk önemli görevi olan Seul istasyonunun şefliğine atandı. 1955'te, merkezdeki iki yıllık masabaşı çalışmasından sonra, MI6'nın en önemli görev yerlerinden biri olan Berlin'e atandı. Blake bu önemli istasyona atanmakla kalmamış, MI6-CIA ortak komitesinin İngiliz temsilcisi olarak da çalışmaya başlamıştı. Curiel'in de önerisiyle MI6'ya Ortadoğu'da çalışmak istediğini iletti. MI6 bu isteği kabul ederek onu Lübnan'a gönderdi.

Bu sırada CIA Blake'in bir KGB köstebeği olduğunu saptamıştı. Bir sonraki casusluk görevini konuşmak bahanesiyle MI6 yetkilileri tarafından Londra'ya çağrılan Blake, hiçbir şeyden kuşkulanmayarak MI6 merkezine gitti ve aleyhindeki delillerle yüzyüze kaldı. Sonuçta Blake 42 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Hapiste geçen altı aydan sonra 1967'de Blake, eski arkadaşı IRA'nın önde gelenlerinden Sean Bourke'un yardımıyla hapisten kaçtı. Bourke Blake'i birkaç hafta saklamayı başardıktan sonra Ruslar'la bağlantı kurdu. Ruslar'da Blake'i Moskova'ya kaçırdılar. Blake 1990'da Sovyet televizyonunun kendisiyle yaptığı bir söyleşide, 600 CIA ve MI6 ajanına nasıl ihanet ettiğini açıklayarak övündü.

Kızıl Orkestra'dan Bir Yahudi: Leiba Domb

Leiba Domb savaş öncesi Rus Ordu Haberalma Servisi GRU'da çalışmaya başladı. Mayıs 1939'da Domb, Brüksel'e geldi ve hemen işe başladı. Tüm Avrupa'da, Nazi Almanyası'nın içine sızabilecek ve ticari kisveyle işlerini yürütebilecek bir dizi eleman bulmaya çalıştı. Kanada asıllı işadamı Jen Gilbert adlı yeni kimliğiyle Domb, Simexco adında paravan bir şirket kurdu. Bir yıl sonra, buna Paris'te Simex şirketini ekledi. Hiç zaman yitirmeden, kaynaklarını işe almayı başardı. II. Dünya savaşı patlak verdiği sırada, profesyonel ajanlardan, sivil kaynaklardan ve yerel komünistlerden oluşan kalabalık bir ekibi kendi aralarında bölümlere ayırmıştı. Bu çalışma zinciri Kuzey Denizi'nden İsviçre'ye kadar uzanıyordu. Ayrıca, Nazi Almanyası'nın içinde de küçük bir zincir kurmuştu. Bu zincirin halkaları, politik görüşlerini bir sürelik bir kenara bırakıp, hükümetin içinde görev almayı başarmış inançlı Alman komünistleriydi.

Domb paravan şirketi aracılığıyla Alman Todt örgütü arasında yakın ilişki kurmuştu. Bu büyük örgüt Alman savaş cihazları için gereken askeri inşaatların yanısıra, diğer lojistik ayrıntılarla da ilgileniyordu.

Domb Almanya'nın Sovyetler Birliği'ni işgal edeceğini çok önceden haber vermiş, daha sonrada Alman askeri birliklerinin düzeni ve Kafkasya'ya yapılacak saldırıyla ilgili Alman planının ayrıntılarını Moskova'ya iletmeyi sürdürmüştü.

Ekim 1942'de Domb'un KGB adına çalıştığını saptayan Alman Ordu istihbaratı ABWEHR'in ajanları Domb'u funkspiel olarak kullanmaya karar verdiler. Yani Moskova'yı yanıltıcı ve yanlış bilgiyle besleyeceklerdi. Haziran 1943'te Ruslar'ın bu durumun farkında olduğunu gören Almanlar funkspiel'i sona erdirdi. Bu arada Domb ABWEHR ajanlarından kaçarak Moskova'ya gitti.

Moskova'da Kızıl Orkestra'ya ihanetten 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Stalin'in ölümünden sonra serbest bırakıldı ve Polonya'ya geri dönmesine izin verildi.

Polonya'da Siyonizm davasına sarıldı. Polonya Yahudi toplumunun arta kalanlarının lideri oldu. Polonya hükümeti Yahudilerin İsrail'e iltica etmelerine karşı çıkınca da, yetkililerle arasında tartışma çıktı. Yine hapis tehdidiyle karşı karşıya kalan Domb KGB tarafından kurtarıldı.

Domb Polonya'da hapse girmekten kurtulmuştu ama hükümet yetkilileri yaşamının geri kalan bölümünü İsrail'de geçirmek isteyen Domb'a bir türlü iltica izni vermiyorlardı. Sonunda Moskova'dan gelen baskılarla 1974 yılında İsrail'e gitmesine izin verildi. 1983'te Kudüs'te öldü.

Budapeşte'nin Kamburu Gabor Peter

1919'da yeni Macaristan ulusunda devrim rüzgarları eserken, Budapeşte'de iktidarı ele geçiren militanların arasındaydı ve yeraltı teşkilatındaki Gabor Peter adını kullanıyordu. Komünist devrimci Bela Kun'un denetiminde bir Sovyet Cumhuriyeti kurulduğu açıklandığında, tüm militanlar, komünist olmayan muhalefete karşı bir sindirme hareketi başlattılar. Peter terörist bir örgütün başı olarak, Kun'un düşmanlarını yakın takibe aldı ve korkunç işkencelerden sonra da onları boğazlattı. Macarlar Peter'in çetesine "Kızıl Terör" adını vermişlerdi.

Kun'un kısa ömürlü Cumhuriyeti 1919 yılında çöktüğünde Peter ve militan arkadaşları Sovyetler Birliği'ne kaçtılar. Bu çirkin adamdaki potansiyeli gören KGB onu hemen kendi bünyesine kattı. 1930'da Peter Viyana'ya gönderildi.

Peter burada Blau Weiss olarak bilinen siyonist yeraltı örgütünde tanıştığı Litzi Friedman'ı KGB'de kurye olarak kullanmak için işe aldı.

Peter daha sonra Siyonist Litzi Friedman'ın eşi Kim Philby de KGB'de kuryelik yapmak üzere işe aldı. Philby'nin bir gün tarihin en büyük köstebeklerinden biri olacağı o günlerde Peter'in aklına hiç gelmemişti, ama genç İngiliz komünistin işe alınması daha sonraları KGB'deki ününe ün katacaktı. 1930'ların sonuna doğru Stalin'in emirleriyle Sovyet haberalma teşkilatının tüm Yahudilerden arındırılması sırasında KGB'de esen Yahudi karşıtı rüzgardan etkilenmemişti. fakat KGB Şefi Beria'nın teşkilatı Yahudilerden temizleme operasyonunda hemen saf değiştirmiş ve Beria'nın yanında yer almıştı.

Koyu bir Stalinci olan ve Stalin isterse düşünmeden ölüme atılabileceğini söyleyen Peter, Macaristan'ın komünist kıskaca alınması emriyle Budapeşte'ye varmıştı. Burada Macar Haberalma teşkilatı AVH'ı kurarak Macar komünistleri arasında bulabileceği en acımasız Stalinci katilleri işe aldı.

1948 yılında Peter Macaristan'ı tek partili bir polis devletine dönüştürmüştü. Peter Macarlar arasında Macaristan'ın Beria'sı olarak ün salmıştı. 1949 yılında Peter büyük ve uğursuz bir örümcek gibi ülkenin üstüne çökmüştü. Nüfusu yalnızca 9.5 milyon olan Macaristan'da 80.000 jurnalcinin oluşturduğu haberleşme ağı herşeyi, hatta basit vatandaşların en masum konuşmalarını bile anında Peter'e ulaştırdığı için Macarlar tüm hareketlerinde son derece dikkatli davranmak zorundaydılar. Sonunda AVH gece yarısı tutuklamaları başlatmış, bu baskınları işkenceler izlemiş, bazı tutuklular birkaç yıllığına çalışma kamplarına gönderilirken, bazıları da anında öldürülmüşlerdi.

Peter KGB'nin emriyle 1953 yılında tutuklandı. Siyonist haberalma teşkilatlarının ajanı olduğunu itiraf etti. (Siyonist sözcüğü, Stalin'in yeni Yahudi karşıtı temizlik harekatının, yani Yahudi ajanlarının otomatik olarak İsrail haberalma teşkilatının denetiminde değerlendirileceğinin altını çizmek için kullanılmıştı.)

1959'da Peter'in tutuklayıp işkence ettiği Janos Kadar Peter'in serbest bırakılmasını emretti. Peter'e hükümette küçük bir görev verdi. Peter 1993 yılında öldü. Hükümetin emriyle üzerinde hiçbir yazı ve işaret olmayan bir mezara gömüldü.

KGB-ABWEHR-AVH Bağlantılı Yahudi Ajan Kauders

Kauders 1903 yılında Yahudi bir annenin çocuğu olarak Viyana'da doğmuştu. 1939 yılında KGB'de çalışmaya başladı. KGB Kauders'i Alman İstihbaratı ABWEHR'in Sovyetler Birliğindeki ana kaynağı olacak şekilde eğitiyordu. Kauders Moskova'nın yardımıyla ABWEHR'e sürekli önemsiz bilgi aktararak güvenilirliğini kanıtladı. Bu arada Zagreb'deki Amerikan konsolosluğundan diplomatik evrak çalarak ününe ün katıyordu. Alman haberalma teşkilatının lideri Reinhard Gehlen ve ABWEHR'den Wilhelm Canaris Kauders'in bir altın madeni değerinde olduğunu açıkladılar. 1943 yılında Kauders'in verdiği yanıltıcı bilgilerden KGB adına çalıştığı anlaşıldı böylesi bir davranışın cezası idamdı. Ne var ki Kauders üst düzey ilişkilerinden ötürü bu cezadan kurtuldu. Bu arada ABWEHR dağıldı, Nazi haberalma teşkilatı SD idareyi ele geçirdi. Nedense SD, Kauders'in çok özel biri olduğuna ilişkin inancını sürdürdü ve onu Macar haberalma teşkilatı AVH'ya gönderdi. Ama bu da işe yaramadı Kauders bir Alman hapishanesine gönderildi. 1945 yılında Nazi Almanyası artık tüm gücünü yitirdiği bir sırada, Kauders serbest bırakıldı. Avusturya'ya kaçtı, ama birkaç hafta sonra da bu kez bir Nazi ajanı olarak Amerikalılar tarafından tutuklandı.

Kauders bir yıl içinde hapisten kurtularak Avusturya haberalma teşkilatında, bu kez Sovyetler Birliğine karşı çalışmaya başladı. KGB'nin kendisini kaçırma emri verdiğini öğrenen Kauders hemen ortadan kayboldu. 1964 yılında bu kez Viyana'da ortaya çıktı ve CIA'ya işbirliği önerdi. Bundan kuşkulanan CIA onun bu önerisini geri

çevirdi ve Kauders yine ortadan kayboldu. Birkaç yıl sonra Alman haberalma kayıtlarını inceleyen CIA Kauders'in doğu cephesindeki Alman askeri operasyonlarını çökertmek için çalışan bir KGB köstebeği olduğunu anladılar.

HVA-BND-Mossad Bağlantısı

Markus Wolf 1923 yılında komünist oyun yazarı Yahudi Friedrich Wolf'un oğlu olarak dünyaya gelmişti. KGB'yle bağlantılı çalışan Wolf kısa sürede HVA Başkanlığı'na getirildi.

Doğu Almanya İstihbarat Servisinin başında 1958'den 1987'ye kadar Markus Wolf bulunuyordu. Bu soğuk savaşın en gözde casusu, Batı Almanya'da ve diğer NATO ülkelerinde yüzlerce ajan yetiştirdi. Almanya birleştiği zaman, Wolf tutuklanmaktan kurtulmak için Moskova'ya kaçmıştı. Alman Hükümeti'nin kabul ettiğine göre Federal İstihbarat Servisi tarım malzemesi adı altında İsrail gizli servisi Mossad'a askeri malzeme yollamıştı. Oysa bu, Wolf'u hiç şaşırtmıyordu. İyi bilmekteydi ki BND ile Mossad arasında yakın bir işbirliği mevcuttu. Mossad'ın içinde BND'den, BND'nin içinde de Mossad'dan delegeler vardı.[90]

Yahudi şef Markus Wolf'un başkanlığında Doğu Alman gizli servisi HVA, Münih Olimpiyatları'nda İsrailli sporcuların öldürülmesi, Margaret Thatcher'e suikast girişimi, Beyrut'ta 17 CIA ajanının öldürülmesi gibi birçok olaya karışmıştı.

The Post gazetesi, yayınlanan bir köşe yazısında casus Wolf'un şu olaylarla ilişkisi olduğunu iddia etti: 1972 Münih Olimpiyatları'nda İsrailli atletlere karşı düzenlenen Kara Eylül saldırısına silah sağlanması, Margaret Thatcher'i öldürmek için Brighton Grand Hotel'in IRA tarafından bombalanması, 1983'te Beyrut'taki Amerikan Konsolosluğu'nda 17 CIA ajanının öldürülmesi... Yahudi asıllı Wolf, bir kitap yazmak için yakın geçmişte Doğu Berlin'den Moskova'ya gitmişti. Batılı istihbarat kaynaklarına göre gerçekte Wolf, Mikhail Gorbaçov tarafından KGB'nin yeniden düzenlenmesi için Rusya'ya çağrılmıştı. Batılı kaynaklara göre, Sovyetler bir KGB generali olan Wolf'u ve Batı Alman kuruluşlarına yerleştirdiği "adamlarını", Birleşmiş Almanya'yı NATO'dan çıkarmak için kullanmayı planlıyordu.

Doğu Almanya'da reform hareketlerinin lideri olmasına rağmen, birçok Doğu Alman, Wolf'un şimdi resmen dağılmış olan Alman gizli polis örgütü Stasi ile ilişkisini göz önüne alarak, kendisinin gerçek amacı konusunda kuşku duyuyorlardı.

Bu arada BND, pek çok istihbarat örgütünün Mossad'a yaptığı "hizmeti" de yapmış, İsrail aleyhtarı tutukluları "sorgulamaları" için Mossad ajanlarının eline vermişti.

1979'da Almanya'da bir skandal ortaya çıktı. Bu skandal *Der Spiegel*'de açıklandı. Buna göre İsrail ajanları Alman hapishanelerine alınıp, rahatlıkla Filistinli mahkumları sorguya çekebiliyorlardı. Hıristiyan Demokrat Partisi Başkanı Franz Joseph Strauss'da bunu basın toplantısında teyid etmişti. BND ve Mossad ilişkileri Camp David'den sonra daha da kuvvetlenmişti.

BND-Mossad ilişkisinin kilit isimleri arasında eski Nazi subayları da vardı: "BND Başkanı, eski Nazi subayı Gehlen de Mossad'la sıkı işbirliği içindeydi. Gehlen, Alman gizli servisi BND'nin başında bulunduğu sürece BND ile Mossad arasında etkin bir işbirliği vardı. Mossad Almanlarla yaptığı bu işbirliğine karşılık Alman cezaevlerinde bulunan Mossad aleyhtarlarını sorguladı.

BND Başkanı Gehlen emekli olunca, yerine Gerhard Wessel geçti. Gerhard Wessel de Gehlen gibi eski bir Nazi subayıydı. Daha sonraları BND'ye yeni genç isimler de katıldı. Fakat siyonizm ile iyi giden ilişkiler hiç bozulmadı. Eski Nazi ajanlarının İsrail'i güçlendirmeye yardım etmesi böylece sürüp gitti.

Almanya'da kontrgerilla hareketinin adının da "Gehlen Harekatı" olması tabii ki ilginç rastlantılardandı. BND'nin bağlantıları, Yahudi finans lobisi Trilateral ve Rockefeller'a kadar uzanıyordu: BND'den Gehlen, 1955 yılındaki Bilderberg toplantısına katılmıştı.

Manfred Murstein'da Mossad adına BND'de faaliyet gösteren Mossad'ın üst düzey ajanlarındandı. Ernest Volkman konuyu şu şekilde özetliyor:

Manfred Murstein takma adlı Mossad ajanı BND'de çalışıyor. Yıllarca Monzar Al Kassar adlı uyuşturucu ve silah kaçakçısını Mossad adına takip ediyor. Saddam Hüseyin'in gerektiğinde öldürülmesi için yapılan planlardan biri Murstein'a ait. Plan şöyle: Saddam Hüseyin'e yakın bir kişiyi para karşılığı ya da tehditle ayarlayıp Saddam'ın odasının planı istenecek. O kişinin haberi olmadan üstüne patlama gücü yüksek olan patlayıcı yerleştirilecek. Sığınağın tesisatını yapan Alman şirketiyle anlaşılıp bu bombanın ateşlenmesi ayarlanacak.

BND'den Ghunter (Yahudi) David Rockefeller yönetimindeki Trilateral Komisyonu'nun kurulmasında yer aldı.[94]

Wolfgang Lotz 1921 yılında Almanya'da doğmuş bir Yahudiydi. Lotz 16 yaşında yeraltı teşkilatı Haganah'a katılmıştı. 1956 yılında İsrail askeri haberalma teşkilatı Aman ona yaşamını değiştirebilecek bir görevde çalışmak isteyip istemediğini sordu. Bu sırada İsrailliler, Mısır Devlet Başkanı Cemal Nasır'ın füze konusunda uzman eski Alman bilim adamlarıyla diğer ordu uzmanlarını kendi bünyelerine aldığını işitmişlerdi. Aman'ın bu son derece sıkı korunan yapıya sızabilecek bir ajana ihtiyacı vardı. Lotz bu plana en uygun kişiydi. Sarı saçları ve mavi gözleriyle asla bir Yahudiye benzemiyor, aksansız ve kusursuz bir Almanca konuşuyordu. Lotz'un kimliği değiştirildi ve Nazi hedefleri ve ideolojisine yakınlık duyan Kuzey Afrika'da savaşan eski bir Alman askeri oluverdi. BND gerekli evrakların düzenlenmesinde İsrailliler'e yardımcı oldu. Lotz efsanesini tamamlamak amacıyla, BND kaynağı olan sarışın bir Alman kızını da eşi rolüyle ortaya çıkarmışlardı. (Aslen İsrailli olan bu genç kız daha sonra gerçekten de Lotz'un eşi olmuştur.) Lotz 1959 yılında Kahire'ye gitti. Lotz'un yakın ilişki kurduğu Mısırlı üst düzey ordu mensuplarından bazıları, Alman bilim adamlarını yakından tanıyorlardı. Mısırlılar Lotz'u askeri üslere çağırıyor ve burada İsraillilerin çok merak ettikleri konular olan askeri güçlerinden, takviye kuvvetlerinin niteliklerinden,

uçaklarının kapasitesinden rahatça söz ediyorlardı. Mısırlılar 1965 yılının başlarında Rus Ordu Haberalma Servisi GRU'nun yardımıyla Lotz'un yasadışı telsiz yayını yaptığını saptadı. Lotz ve karısı tutuklandı. Lotz BND ajanı rolü oynadı ve karısıyla beraber ömür boyu hapse mahkum oldu. 1967 Savaşı'nda İsrailliler Lotz ve karısı karşılığında 500 Mısırlı tutsağın iade edileceğini söylediğinde, Mısırlılar Lotz'un İsrailli olduğundan emin olabilmişlerdi. Sonuçta gönülsüz bir şekilde anlaşmaya razı oldular.

Fransız Gizli Servisi SDECE-Mossad Bağlantısı

Fransız istihbaratı ve ordusu illegal olarak İsrail gizli servisiyle çok sağlam bir ilişki kurmuştu. Fransa-İsrail gizli servislerinin işbirliğinde en büyük pay Albay Haim Herzog'undu. Fransa Devlet Başkanı De Gaulle'ün gizli servisler konusunda en yakın danışmanı Jacques Foccart'ın Yahudi olması SDECE-Mossad bağlantısının gücünü göstermek açısından küçük bir örnekti.

SDECE İsrail Devleti kurulduktan sonra Mossad'ın oluşmasına da yardım etti. 3 ajanlar (İsrail-Fransa-İngiltere) Süveyş Kanalı'nın istilasında çalışıyorlardı. 1961 ortasında Mossad, SDECE'nin güvenilir bir müttefiği haline geldi. General De Gaulle'ün İsrail Başbakanı David Ben Gurion'la dostluğu bunu etkileyen bir faktördü. 1961'de İsrail'i "dostumuz ve müffetiğimiz" olarak nitelendiriyordu. İsrail'in Dimona'daki Nükleer Santralı Fransızlarla beraber kuruldu. SDECE'nin elemanları İsrail'in bu projesine gönülden yardım ettiler.

1950'li yıllardan beri Fransa ile İsrail arasından su sızmıyordu. Fransız Savunma Bakanı Tel Aviv saatine göre yaşıyordu. İki devletin üst düzey görevlilerinin birbirinden hiçbir saklısı yoktu. İki ülkenin casusları birbirleri için çalışıyorlardı. 1956'da Sosyalist Guy Mollet zamanında Fransız hükümetinin içinde İsrail Savunma sorumlularıyla gizlice çalışacak bir bölüm açıldı. Simon Peres ve yanındaki Mossad ajanlarının Fransa'da Saint Dominique sokağında çalışma yapabilmesi için bir büroları oldu.

Mossad-SDECE bağlantısının bir diğer ajanı, P2 Mason Locası'ydı: P2 Locası'nın üyelerinden Miceli, SDECE'ye de mensup idi. Öte yandan (Yahudi) David Rockefeller koruması altındaki Ricard da Fransız İstihbaratı SDECE'dendi.

1 Temmuz 1981'de SDECE'nin başına Alexander de Marenches'in yerine Pierre Marion geçti. 14 Temmuz törenlerinden hemen sonra Marion Tel Aviv'e bir yolculuk yaptı. Fransız ve İsrail gizli servisleri arasındaki bağı çok güçlü bir hale getirmek için yapılmıştı bu gezi...

İngiliz İstihbarat Servisi MI6-Mossad Bağlantısı

İngiliz istihbarat yüksek düzey yetkililerinden MI6 bölüm şefi Maurice Oldfield ve Peter Wright, Amerika'da CIA Şefi Angleton'un yaptığını İngiltere'de yaptılar. Mossad'la İngiliz istihbaratı arasında sıkı bağlar oluşturdular. Daha sonra Mossad bağlantı subayları MI6 ile Mossad ve CIA arasındakine benzer bir işbirliği anlaşması imzaladılar. (İsrail'in İngiliz İstihbaratı'nda en önemli adamı Maurice Oldfield, Kudüs Belediye

Başkanı Teddy Kollek'e her zaman siyonizmi benimsediğini söylemişti.) Oldfield 1970 yılında MI6'nın başına geçti ve İngiltere'de her zaman İsrail'in savunucusu oldu.

İspanya Gizli Servisi CESID-Mossad Bağlantısı

İspanya'da, 100'den fazla Mossad ajanı çalışmaktadır. İspanya, Mossad'ın operasyonlarını gerçekleştirdiği aktif bir bölge... Mossad İspanya'da en önemli ajanlarını kullandı, göstermelik amaçlarla operasyonlar düzenledi, halen düzenliyor. Sessiz bir şekilde etkili ve güçlü bir teşkilatlanma kurdu. İspanya'da Mossad gayrı resmi bir şekilde çalışıyor ve olayların çoğunda da İspanyol haberalma teşkilatlarıyla işbirliği yapıyor. İspanyol gizli servisi CESID ve Askeri İstihbarat, Mossad'la işbirliği yapıyor. İsrailli casuslar İspanya'da yetkililer tarafından hiçbir takibe uğramamışlardır. Mossad'ın İspanyol gizli servisleriyle yaptığı işbirliği geniş çaplı. Birçok İspanyol askeri, istihbarat görevlisi ve tüm kontra birlikleri eğitimlerini İsrail'de yapıyorlar. Mossad'a bağlı İsrailli diplomatlar İspanya yönetiminde etkili olan partilerle bağlantı kuruyorlar.

Çin Gizli Servisi, "Çift-Silah" Abraham Cohen ve Mossad

Dünyanın en eski istihbarat örgütlerinden biri sayılan Çin Gizli Servisi ile Mossad arasında bir ilişki olabileceği pek kimsenin aklına gelmez. Oysa, Çin istihbaratı içindeki bazı önemli Yahudiler aracılığı ile kurulmuş olan çok ilginç bağlar vardır iki tarafın arasında.

İngiliz, İsrail ve Rus gizli servisleri ile ilgili çok kapsamlı kitaplar yayınlamış olan İngiliz araştırmacı Richard Deacon, *The Chinese Secret Service* adlı kitabında bu konuda ilginç bilgiler verir. Buna göre, iki taraf arasındaki ilişki, herşeyden önce, Çin istihbaratının en üst düzeylerine kadar tırmanmış olan Morris (Moishe) Abraham Cohen'in misyonuna dayanmaktadır.

Cohen, Polonya'dan göçen Yahudi bir ailenin çocuğu olarak 1889'da Londra'da dünyaya gelir. Zeki ve becerikli bir çocuk olarak yetişir, 1905'te ise öğrenimini tamamlayarak, Kanada'ya, aile dostlarının yanına göçer. Kanada'nın Edmonton kentine yerleşir. Kentte bir de "Çin mahallesi" vardır ve Cohen'in Uzakdoğu misyonu da burada başlar. Bir gün soyulmakta olan bir Çinli'ye yardım eder ve bu şekilde başlayan dostluk, Çin mahallesinin önde gelenleriyle tanışmasına yol açar. Cemaatin içinde, o sıralar Çin'de devrim yapmaya uğraşan Sun Yat-Sen'in hizmetindeki gizli servisin "Tsing Chunghui" adlı bir kolu vardır. Cohen'in yetenekleri, Tsing Chunghui'nin şefinin dikkatini çeker ve bu genç Yahudiyi aralarına almaya karar verirler. Teklif, Cohen için caziptir.

Aslında Cohen, Tsing Chunghui'ye kesin olarak kabul edilmeden önce iki yıl boyunca denenir. Sonra da bir "şeref üyesi" yapılır; bu bir yabancı için kolay kolay ulaşılamayacak bir payedir. Bundan sonra Çin istihbaratı içinde hızla yükselen Cohen,

önce Sun Yat-Sen'in sonra da faşist diktatör Chiang Kai-Shek'in en yakın danışmanı haline gelecektir.

Cohen'in Sun Yat-Sen ile tanışması 1910'da olur. Sun, bu genç Yahudinin fikirlerinden çok etkilenir ve onu ABD ve Kanada'yı kapsayan iki aylık gezisine yanında götürür. Gezinin sonunda da Cohen'den, Batılı ülkelerdeki ilişkilerini kullanarak Çin için silah ve cephane temin etmesini ister. Cohen bunu başarmakla kalmaz, kendi seçtiği özel Çinli gençlerden oluşan elit bir askeri birlik kurar. Bu yıllarda, çift tabanca taşıdığı için "Çift-Silah Cohen" adıyla anılmaya başlar. Eğittiği birlikten dolayı kendisine verilen bir ikinci isim ise "General Ma" ya da Çince Mah Kun'dur.

Cohen, I. Dünya Savaşı'nda Çin'in dış politikasına da etki eder. Sun Yat-Sen, Batılı ülkelere karşı uzak durmakta ve Dünya Savaşı'na girmemeyi istemektedir. Cohen ise asıl büyük tehlikenin Japonya olduğunu savunur ve Japonya'ya karşı Batı ile ittifak aranması gerektiğini telkin eder Sun'a. Sun, bir süre sonra da olsa, sonunda Cohen'in çizgisini benimser. Batı ile kurulacak yakınlaşmada en büyük pay ise, yine Cohen'e düşecektir. 1922 yılında Sun Yat-Sen'in isteği ile, Kanada Kuzey İnşaat Şirketi (Nothern Construction Company of Canada) ile Çin'de 500 millik bir demiryolu inşası için anlaşma sağlar. Bu arada asıl misyonunu, yani gizli servisi de ihmal etmemektedir. Eskiden beridir İngiliz gizli servisinin ketumiyet kurallarını beğenen Cohen, aynı sistemi Çin gizli servisine de uygular ve Deacon'a göre İngilizler'den de büyük bir başarı elde eder. Öte yandan, Çin'in silah bağlantılarını genişletmeye devam etmektedir. Hepsinden önemlisi, Cohen Batı'da ilk kez bir "Çin Lobisi"nin çekirdiğini oluşturur; Deacon'a göre, Cohen'in 1922 ile 1924 yılları arasında ABD'ye yaptığı sayısız gezinin en önemli sonucu, "kalıcı bağlantılar kurmak ve daha sonradan "Çin Lobisi" olarak adlandırılacak olan ilişkileri tesis etmek" olmuştur.

Sun Yat-Sen ölünce, Koumintang'ın liderliği Sun'a göre daha faşizan ve dikta yanlısı olan Chiang Kai-Shek'e geçer. Cohen yine sahnededir; kısa sürede Chiang Kai-Shek'in en önemli danışmanı haline gelir. Komünistlere karşı yürütülen mücadeleyi özellikle üstlenir. ABD'ye göçmüş olan Çinli komünistlerin faaliyetlerini Amerikan hükümeti ile kurmuş olduğu ilişkiler sayesinde baltalar. 1927'de, Çin Merkez Bankası'nın en önemli karar mekanizması da ona bağlanır; artık istediği zaman para basabilme yetkisine sahiptir.[103] 1928'de komünistlerin Canton'da düzenledikleri darbe girişimi ise, Cohen tarafından önceden haber alınır ve bir karşı operasyon ile etkisiz hale getirilir.

Cohen, Mao'nun liderliğini yaptığı komünistlerin Çin'i 1949'da tamamen ele geçirmelerinin ardından ülkeyi terk eder ve Kanada'ya gider. Ancak misyonu hala devam etmektedir. Çin'den kaçarak Tayvan adasında "Milliyetçi Çin" adıyla yeni bir devlet kuran Chiang Kai-Shek'in tarafındadır yine. 1956 yılında Komünist Çin'e bir ziyarette bulunur ve tahmin edildiğine göre, Kızıl Çin hükümetine Başkanlık eden Chou En-Lai ile Chiang Kai-Shek arasında kuryelik yapar. 1966'da Pekin'de Sun Yat-Sen'in anısına düzenlenen törenlere katılır. Ve 81 yaşında iken İngiltere'de ölür.

Richard Deacon'a göre, Cohen'in Çin Gizli Servisi içindeki bu çarpıcı kariyeri, gerçekte Çinliler ile Yahudiler arasında farklı dönemlerde ve farklı coğrafyalarda gerçekleşen ilginç işbirliklerinin yalnızca bir örneğidir. Deacon'a göre "iki halk arasında, farklı toplumlar arasında görülen iyi ilişkilerin çok daha ötesinde, geleneksel ve karşılıklı bir birbirini anlama ve saygı vardır". Dahası, Cohen gibi başka Yahudilerin de Çin Gizli Servisi'ne büyük destekleri olmuş, ve dünyanın farklı yörelerinde "Yahudi-Çinli işbirlikleri" gerçekleşmiştir.

"Çift-Silah" Abraham Cohen'in tüm bu maceralı yaşamı ise, sahip olduğu Yahudi kimliği ile yakından ilgilidir. Bu kimlik, Deacon'ın sözünü ettiği "Yahudi-Çinli işbirlikleri"nin çarpıcı bir örneğini oluşturduğu kadar, Cohen'in Batı ile olan ilişkilerinde ve kurduğu "Çin Lobisi"nde de etkili olmuştur. "General Ma"nın Yahudi kimliğinin bir başka sonucu da, Çin ve İsrail gizli servisleri arasındaki ilişki olmuştur. Richard Deacon, Çin gizli servisinin İsrail gizli servisiyle kurduğu ilk ilişkinin Cohen tarafından organize edildiğine dikkat çeker.

Cohen'in "Yahudi bağlantısı", yalnızca İsrail'le ilişki kurulmasında değil, başka Yahudi ajanların Çin gizli servisi saflarına kazandırılmasında da etkili olmuştur. Cohen aracılığı ile Pekin'e kazandırılan bu ajanların en ünlüsü, dünya istihbarat tarihinin en ilginç ve anlaşılması zor simalarından biri olan Macaristan Yahudisi Ignaz Trebitsch ya da daha yaygın ismiyle, Ignatius Timothy Trebitsch Lincoln'dür.

Trebitsch Lincoln'ün yaşamı, biyografisini yazanların bile kafasını karıştıracak kadar komplekstir. Macaristan'ı genç yaşta terk edip önce Güney Afrika'daki petrol kuyularında danışmanlık yapar, sonra da Kanada'ya yerleşir. Orada kendini dine verir ve İngiltere Kilisesi tarafından Montreal Başrahibi ilan edilir. 1903'de İngiltere'ye gider ve bir kaç yıl sonra politikaya bulaşır. İlk büyük çıkışı, İngiliz Parlamentosuna Liberal Parti'den solcu bir milletvekili olarak girmesiyle olur. Ama sağcı çevrelerle de iyi ilişkiler içindedir; özellikle ünlü silah tüccarı Sir Basil Zaharoff ile çok yakın bağlantıları vardır, bazılarına göre bu dönemde onun için bir tür ajanlık yapar.

I. Dünya Savaşı çıktığında İngiliz istihbaratında resmi bir görev almak için çabalar. Ama İngilizler şüphelenirler ve bir süre sonra da şüphelerinde haklı çıkarlar; çünkü Lincoln gerçekte Almanlar adına çalışmaktadır. Lincoln ise farkedildiğini fark eder ve yakalanmadan ülkeyi terk edip New York'a ulaşmayı başarır. Ancak orada yakalanır ve üç yıllık bir hapis cezasına çarptırılır. Cezası bitince de İngilizler tarafından Macaristan'a yollanır.

Macaristan'da Bela Kun'un komünist rejimiyle karşılaşınca sessizce Almanya'ya geçer ve ünlü Kont von Bernstoff'la bağlantı kurar. Dahası, kısa bir süre sonra, Almanya'daki rejimi devirmek ve Versailles Barışı hükümlerini geçersiz kılmak için düzenlenen aşırı sağcı "Kapp komplosu"nun bir parçası olur. Bu darbe denemesi başarısız olunca da, ilk kez, Çin gizli servisi ile bağlantıya geçer. Çinliler, kimseye sadakat duymamasıyla ünlenen bu profesyonel ajana güvenmezler, ama o sıralar Çin

gizli servisinde büyük bir otoriteye sahip olan "Çift-Silah" Abraham Cohen'in ısrarıyla, Lincoln'ü kullanmaya karar verirler.

1920'lerin başında Lincoln'ün nerede ne yaptığı belli değildir, tek bilinen şey, Çinliler tarafından gözlerden uzak bir yerde korunduğudur. Bir süre sonra da Chao Kung ismi ile sahneye çıkar. Ve 20'li yılların ortasında, Richard Deacon'ın yazdığına göre, aynı "Çift-Silah" Abraham Cohen gibi, Çin'de önce Sun Yat-Sen sonra da Chiang Kai-Shek iktidarlarının sağlamlaşması için çalışır. Bu iki lidere, Çinli toprak ağalarına karşı yürüttükleri müdalede taktik ve stratejik yardımlarda bulunur. Batılı gizli servisler hakkında bildiklerinin hepsini de Çinlilere anlatır.

Bu arada Mart 1926'da İngiliz gizli servisine ilginç bir rapor ulaşır; o sıralar bir İngiliz kolonisi olan Seylan'daki bir Budist manastırında bir süredir yaşamakta olan "Dr. Leo Tandler", gerçekte Trebitsch Lincoln'dür! *London Times* 5 Mayıs 1926 tarihli sayısında ise, Lincoln'ün yanında bir SS Subayı olduğu halde Seylan'ı terk ederek Cenova'ya gittiğini yazar (Lincoln artık adı sık sık medyaya taşınan ünlü bir ajandır). Yolda sohbet ettiği bir memura, yakın zamana kadar Çin hükümeti için politik danışmanlık yaptığını ama artık bir Budist rahip olarak inzivaya çekilmeye karar verdiğini söyler. 1926 yılında ise Abbot Chao Kung adıyla İngiltere'ye gizlice girer, idam edilmek üzere olan oğlunu son bir kez görebilmek için.

Budist rahip görüntüsünü korumaktadır, ama 1927'deki bir eylemi, hala Çin gizli servisi adına çalışmakta olduğunu gösterir. Merkeze yolladığı bir raporda "Çin Komünist Partisi'nin işçi sınıfı arasındaki gizli örgütlenmesi" ile ilgili kapsamlı bilgiler sunar ve Chiang Kai-Shek yönetimi buna dayanarak Kiangan bölgesindeki komünist hücrelerin üzerine çok sayıda asker yollayıp solcu işçilerin çoğunu tutuklatır ya da öldürtür.

İlerleyen yıllarda da Lincoln'ün Çin'e olan sadakati devam eder. Artık "açık" oynamaya da başlamıştır. "Çin'in yeniden inşası sekiz yıl alacak" diye bir demeç verir gazetecilere. Kafasında bir "Büyük Çin" projesi vardır. Çin yeterince güçlenince, Fransız Hindiçini'ni Yunan eyaleti sınırından işgal edecek, Tibet'e saldıracak, Hind sınırlarını ve hatta Afganistan ve İran'ı tehdit edecektir. Ve "süper ajan", sonuçta, 1943 Ekiminde Shanghai'de ölür. Efsanesi ise devam eder. Mayıs 1947'de İngiliz basınına yansıyan haberlere göre, Seylan'daki bir gazeteci, Mart 1947 tarihli ve Lincoln imzalı bir mektup almıştır...

Bu ilginç ve karmaşık kimliğin çok yönlü bir ajan olduğuna, hemen her zaman çift taraflı çalıştığına kuşku yoktur. Ama Çin'le olan gerçek dostluğu inkar edilmez. Deacon'a göre, Lincoln, "herkesi kandırmış, bir tek Çinlilere sadık kalmıştı."

"Çift-Silah" Abraham Cohen ve Ignatius Timothy Trebitsch Lincoln gibi Yahudilerin Çin Gizli Servisine ve dolayısıyla da Çin'e karşı bu denli büyük bir yakınlık duymaları, anlamsız değildi. Bu durum, Deacon'ın ifade ettiği gibi, "iki halk arasında, farklı toplumlar arasında görülen iyi ilişkilerin çok daha ötesinde, geleneksel ve

karşılıklı bir birbirini anlama ve saygı" olmasının bir sonucu ve dünyanın farklı yörelerinde gerçekleşmiş olan "Çinli-Yahudi işbirlikleri"nin ilginç bir örneğiydi.

Nitekim Cohen ve Lincoln'ün ardından da Çin Gizli Servisi ile İsrail arasında ilginç ilişkiler kuruldu.

Özellikle Tayvan'la İsrail arasındaki bağlar son derece kapsamlıydı.

Tayvan, 1949'da bağımsız bir devlet haline geldi. Çin'in tümüyle Mao'nun önderliğindeki komünistlerin yönetimine geçmesi üzerine ülkeden ayrılan Chiang Kai-Shek, ailesi ve "kadrosu"yla birlikte Tayvan'a yerleşti ve ülke o tarihten bu yana Chiang ailesi tarafından yönetildi. Chiang Kai-Shek'in Cohen ve Lincoln aracılığıyla edindiği "Yahudi bağlantısı" geleneği ise Soğuk Savaş yıllarında İsrail'le işbirliğine dönüştü. Tayvan, özellikle 70'li yıllarda İsrail'le çok büyük bir askeri işbirliğine girdi. İsrail, Tayvan rejimine 30 kadar Devora hücumbotu sattı (Tayvanlılar bunlara Tsu-Chiang adını veriyorlardı); Tayvan, İsrail yapımı Gabriel füzelerini üretme lisansı aldı; ayrıca, Tayvan'a, yine İsrail yapımı olan Shafrir füzeleri, top mermileri, Galil ve Uzi tüfekleri, askeri içerikli elektronik malzemeler satıldı. Dahası, İsrail Tayvan'a nükleer silah teknolojisi ve kimyasal silahlar konusunda önemli bir "know-how" transferi gerçekleştirdi. Ve, CIA raporlarına göre, Tayvan gizli servisleri İsrail gizli servisi (Mossad) tarafından istihbarat eğitiminden geçirildi.

Öte yandan, "Cohen-Lincoln geleneği", Kızıl Çin'in gizli servisi ile İsrail arasında da bazı ilişkiler kurulmasını sağladı. Richard Deacon'ın yazdığına göre, Numeyri rejimi sırasında İsrail ile Çinliler arasında Sudan merkezli ilginç bir ittifak oluşmuştu. Soyvetler Birliği ile uzun süre flört eden Numeyri, 1971'deki komünist darbe girişiminin arkasında Moskova'nın olduğunu görünce hızla Kremlin'den uzaklaşmıştı. Çin, boşluğu doldurmak için devreye girdi, Çin Gizli Servisi Hartum'da ciddi bir yapılanma oluşturdu. Ve Hartum'daki bu Çin istihbaratı ile İsrail gizli servisi arasında gizli ve önemli ilişkiler kuruldu. 1973'te ortaya çıkan bir rapora göre, bir İsrail ajanı, uzun yıllar boyunca Çinliler ile Yahudi Devleti arasında Afrika'nın çeşitli bölgelerinde ortak operasyonlar düzenlemişti. Bunların başında ise, Mısır lideri Nasır'a yapılması planlanan suikast girişimi geliyordu. (Nasır, İsrailliler için olduğu kadar, Çinliler için de rahatsız edici bir figürdü). Avrupa doğumlu bir Yahudi olan söz konusu Mossad ajanı, Çin Gizli Servisi yetkilileri ile Kahire'de düzenli görüşmeler yapıyordu. Mısır'da İsrail ve Çin adına çeşitli sabotajlar düzenledikten sonra ülkeden ayrıldı ve San Francisco'ya gitti. Oradaki "Çin mahallesi"ne yerleşti ve ölene dek de orada yaşadı.

Herhalde bu, Çin mahallelerindeki "Yahudi-Çinli" işbirliklerinin "Çift-Silah" Abraham Cohen'dan onyıllar sonra yaşanan yeni bir örneğiydi...

Ve Diğer Gizli Servisler...

Mossad diğer ulusların güvenlik servisleriyle Kilowatt adlı uluslararası gizli bir gruba katılarak bağlantı kurdu. Bu gruba İtalya, Belçika, Almanya, İngiltere, Lüksemburg, Hollanda, İsviçre, Danimarka, Kanada, Fransa, İrlanda ve Norveç gizli

servisleri üye. Mossad'ın ayrıca Portekiz, İspanya ve Avusturya ile de bağlantısı var. Bu ülkelerin birçoğunda Mossad'ın istasyonu vardır. Bu istasyonlar genellikle İsrail konsolosluklarında "diplomasi" adı altında operasyonlarını yürütürler.

Norveç'te yakalanan İsrail ölüm komandoları bu duruma şaşmışlardır. Çünkü İsrail ve batılı gizli servislerin varlıkları, bir anlaşma gereği İsrail komandolarına sınırsız bir dokunulmazlık sağlamıştı. Filistinli aydın Wael Zu-alter ve Mahmut Ham Şavi'nin Roma ve Paris'te öldürüldükleri sırada İsrail gizli servis şefi General Zwi Zamir'in de Roma ve Paris'te bulunması yerel gizli servislerin gözünden kaçmış olamaz.

Mossad'ın gizli suikast gruplarından biri de "Tanrı'nın Öfkesidir" (WOG). Bu organizasyon İtalyan, Alman ve Fransız Yahudilerden oluşuyordu. Bu resmi olmayan organizasyonun arkasında Mossad vardı. Plana göre Mossad, hedefi belirleyecek, gereken bilgileri toplayacak ve WOG işi halledecekti. Eğer yanlış giden iş olursa WOG bağımsız gibi hareket edecekti.

Mossad ayrıca Şili İç Güvenlik Servisi'ni, İran'ın Savak teşkilatını, Kolombiya emniyet kuvvetlerini, Arjantin, Batı Almanya, Güney Afrika'yı ve Uganda Diktatörü İdi Amin'in ve Panama eski diktatörü Manuel Noriega'nın Gizli polis örgütünü eğitmiştir.

Mossad'ın ayrıca Japon, Gana, Kenya, Liberya, Singapur gizli servisleri ve Latin Amerika'daki tüm kontra hareketleriyle yakından bağlantısı vardır.

Mossad Faaliyetlerine En Büyük Destek: İsrail Dışında Yaşayan Yahudiler

EL-AL Havayolları Mossad'ın tüm dünyada koruyucu örtüsü görevini görür. Mossad, EL-AL Havayolları'nı o ülkeye rahatlıkla sızmak ve gerekli istihbarat için paravan olarak kullanır.

Mossad'ın Politik Hareket ve Bağlantı Şubesi, gizli ikinci Dışişleri Bakanlığı konumundadır. Mossad'ın politik Hareket Şubesi'nin amacı, hedef ülkelerde endüstriyel ve ticari kuruluşlar oluşturmak ve bunların hükümet üzerinde baskı kurmalarını sağlamak, bu ülkeye danışmanlar gönderip önemli mevkilere ajanlar yerleştirmek. Bu sistem İsrail tarafından dünya çapında uygulanan bir sistem. Endüstriyel ve ticari kuruluşların başında bulunan ülke dışındaki Yahudilerin yanında konsolosluklarda da Mossad ajanları diplomasi adı altında görevlerini sürdürürler.

İsrail'in diğer ülkelerde pek görülmeyen biçimde, İsrail dışında, dünyaya dağılmış Yahudi cemaatinden anlamlı ve sadık bir kadrosu vardır. Bu, ayrıcalıklı bir gönüllü Yahudi yardımcılar şebekesidir. Bu Yahudiler siyasi olsun ya da olmasın bulundukları ülkelerdeki işyerlerini, mevkilerini, görev ve olanaklarını Mossad'ın hizmetine sunarlar.

Dünyanın her yerindeki Yahudi topluluklarında siyonistler ve sempatizanları vardır. Ve bu kişiler İsrail gizli servisine destek verirler. Mossad'a bu kanallarla bilgi ve materyal verilir. Bu kişiler yoluyla propaganda yapılır ve diğer pek çok hedef elde edilir. Mossad'ın aktiviteleri İsrail'in resmi veya resmi olmayan kurumlarıyla bağlantı içindedir. Bu resmi olmayan kurumların bir kısmı özellikle bu iş için kurulmuştur.

İsrail'in gizli servisi çeşitli ülkelerdeki Yahudi toplumlarına, organizasyonlarına dayanır. Bu organizasyonlar ajansı güçlendirir ve bilgi akımını artırır.

Her İsrail vatandaşı potansiyel birer ajandır. Mossad'ın başarısının en önemli nedeni, her İsrail vatandaşını potansiyel bir ajan olarak kabul etmesiydi. Örgütün güçlülüğünün bir nedeni de, Mossad'ın bilgileri toplarken ya da eylemlere girişirken bunları doğrudan kendi ajanlarıyla değil, üçüncü kişiler aracılığıyla yaptırmasıdır.

Bir CIA görevlisine göre, suikast ve kara propaganda gibi psikolojik ve yarı askeri, sabotaj türünden eylemlerin yanında; İsrail istihbarat servisinin işlevlerinden biri de;'Batı'daki İsrail karşıtı grupları susturmak için kullanılmak üzere bilgi toplamaktır. Dünyanın hemen her ülkesinde var olan Yahudi cemaatlerinde, İsrail gizli servisine yoğun destek veren Siyonistlere her türden sempatizan bulunmaktadır. Bu tür bağlantılar özenle kurulmakta, korunmakta ve bilgi, yanıltmaca, propaganda ve başka amaçlarda kullanılmaktadır. Aynı zamanda muhalefeti nötralize etmek için anti-siyonist unsurlara da sızmaya çalışılır.

CIA ve Mossad

Mayıs 1951'de Ben Gurion ABD'ye gider. CIA Başkanı Walter Bedell Smith ve onun yardımcısı Allen Dulles'la yaptığı toplantıda Gurion açık bir teklifte bulunur. İsrail İstihbarat Servisi CIA ile birlikte çalışmak istemektedir. CIA bu teklifi kabul eder. Gurion'un ziyaretinden bir ay sonra Reuven Shiloah, Washington'a giderek detayları görüşür. Bedell Smith, Dulles ve James Jesus Angleton bu konuyla ilgili kişilerdir. Angleton kariyerinin sonuna kadar CIA-Mossad ilişkileri için çalışır. CIA'da da şef olur.

ABD, İsrail oluştuğu anda istihbarat alışverişi için anlaşmıştı. CIA ve FBI yeni arkadaşlarına şifreleme ve şifre çözme için gerekli malzemeyi vermeye ve İsrail yöneticilerine bunları kullanmayı öğretmeye hazırdı. Haim Herzog ve Mossad'ın ilk Şefi Reuven Shiloah İsrail adına ilk bağlantıları kurdular.

CIA merkezinde o zamanlar son derece gizli tutulan özel bir bölüm kurulmuştu. Bu bölümün tek görevi CIA ile Mossad arasındaki ilişkileri yürütmek ve ortak operasyonlar düzenlemekti. Bu bölümün şefi James Jesus Angleton'dur. CIA Savunma Bölümü Başkanı Angleton, İsrailliler ile birlikte Şah karşıtı yüzbinlerce İranlı'ya işkence eden ve öldüren Şah'a bağlı İran gizli servisi SAVAK'ın elemanlarını birlikte eğitmişlerdi. Amerikan ve İsrail gizli servisleri arasındaki bu sıkı işbirliği Angleton döneminde doruk noktasındaydı.

Nixon taraftarı aşırı tutucu Angleton, Amerikan basını ve kamuoyu tarafından şiddetle suçlanmaya başlamıştı. Angleton'un emriyle Şili Devlet Başkanı Allende'nin devrilmesi için CIA kanalıyla darbe düzenlenmiş ve yine onun emriyle CIA ajanları Vietnam Savaşı sırasında onbinlerce Amerikan vatandaşını savaş aleyhtarı oldukları için izletmiş ve haklarında dosyalar düzenletmişti.

"Mossad'ın manevi babası" Angleton, bu göreve tesadüfen seçilmiş birisi değildi tabii.

Angleton İsrail'le 20 yıl boyunca hep çok samimi ilişkiler içinde oldu. Hatta bu samimiyet o kadar ilerlemişti ki, bazı bilgileri Yakındoğu'daki kendi ajansının (CIA) operatör ve analistlerinden bile gizledi. 1984'te Suudi Arabistan'dan, Nikaragualı sandinist hareketin kontralarına silah sağlamak için gizli bir yardım almıştı.

Kudüs ile Tel Aviv arasındaki yolda bir mezarın üzerindeki kayıtta hem İngilizce hem de İbranice şöyle yazar:

James Jesus Angleton 1917-1987. İyi arkadaşımızın anısına...

Ünlü CIA Şefi Angleton onuruna, İsrail'in 3 ana haberalma servisinin başında bulunanlar Kudüs yakınlarında bir tepede bir orman fidanlığı kurdular. Eski bir Mossad görevlisi, CIA Şefi Angleton için "O bizim manevi babamızdı" demişti.

Mossad, Krusçev'in 1956 yılındaki SBKP'nin 20. Genel Kurulu'nda, Stalin yönetimini suçlayan konuşmasını daha önceden ele geçirmiş ve Amerikalılara hediye etmişti. Bu büyük bir siyasi olaydı. CIA Savunma Bölümü Başkanı James Angleton'a bu hediye verilmişti.

CIA'nın diğer şefleri de Angleton'dan farklı değildi. Yahudi şef James Schlesinger CIA'nın başına Nixon tarafından 1972'de getirilmişti. CIA'nın başında 5 ay kalmasına rağmen 1.000 süper ajan yetiştirdi. Bunlar hükümet darbesi yapmada uzmanlaştırılmış kişilerdi. Ayrıca katliam, ihtilal ve her türlü provokasyon işinde uzmanlardı.[120] Schlesinger, aynı zamanda siyonist örgütü B'nai B'rith'e üye idi.

Schlesinger CIA'dan ayrıldıktan sonra Savunma Bakanı oldu. Bunu Henry Kissinger sağlamıştı. Amacı CIA'daki değişmeleri engellemekti. Bir yandan da CIA'yı tamamen elinde tutmaya çalışıyordu. Kissinger'le Schlesinger'in ayrı eğilimleri, ayrı fikirleri, ayrı davranışları ama tek amaçları vardı.

Kissinger, 1968'de Nixon'un milli güvenlikle ilgili özel danışmanlığına getirildi. ABD Başkanı'nın güvenlik müşaviri olan Kissinger, böylece ABD'nin gerçek hükümeti olarak kabul edilen National Security Council (Milli Güvenlik Konseyi) ve görevi bu meclise yardım etmek olan National Security Council Planning Board ve Operations Coordinating Board isimli teşekküllerin kontrolünü ele aldı. CIA Milli Güvenlik Meclisi'ne bağlı. Böylece Kissinger CIA 'ya da hükmetmiş oldu. Daha sonra Nelson Rockefeller'in desteğiyle ABD Dışişleri Bakanı oldu.

Watergate skandalıyla CIA, Amerikan kamuoyunda itibarını kaybetti ve faaliyetleri zayıfladı. Birçok eylemleri ve ajanları da açığa çıktı. Watergate skandalından sonra bir hükümet buhranıyla toplumsal şok geçiren Amerikalılar artık CIA'nın dünyanın dört bir yanında pis işlere bulaşmasını istemiyorlardı. Ama tabi ki bu istekler CIA'yı pek etkilemedi...

İsrail, CIA'yı kontrol altında tutmak için kilit noktalara yerleştirdiği adamlarını kullandı. Pentagon'daki İsrail gücü bunun bir örneğiydi. ABD Genelkurmayı, Pentagon'da her ofiste bir Yahudi sempatizanı olduğunu söylüyordu. Bir çok askeri görevlinin de zaman zaman İsrail adına çalıştığını bilyorlardı.

1977'de ABD Hava Kuvvetleri'nden Joseph Churba'nın İsrail'le gizli ilişkileri olduğu öğrenildi. 1979'da BM Amerika temsilcisi Andrew Young, Filistin Kurtuluş Örgütü temsilcisiyle yaptığı gizli konuşmaları Mossad'a verdi. 1984'de CIA danışmanı Charles Waterman, İsrail Büyükelçiliği'ne yakın bir basımevine bilgi verdi. 1985'de California'da Hutington'un şirketlerinden birinin müdürü Richard Smyth, İsrail'e kanun dışı yollardan nükleer patlamalar için kripto yolladığı ortaya çıkmadan az evvel yok oldu. Ayrıca NATO yanında bir danışma bürosunda da çalışıyordu.

CIA'nın daha sonraki şeflerinden William Casey de başa geldikten sonra yabancı gizli servislerle ilişki içine girmesi gerektiğini anladı. Ama özellikle İsraillilerle gizli bir ortaklık geliştirilmesi gerekiyordu. Hatta 1982'de Tshal'ın İkinci Bürosu'nun şefi General Sagu'yla Langley'deki merkez lokallerinde İsraillilerle yaptığı görüşmelerinde şöyle söylemişti: "Bir probleminiz olduğunda beni aramakta tereddüt etmeyin."

16 Mart 1984'de ilk telefonu kendisi açar. Aynı gün kaçırılan Beyrut şube şefi Buckley'in bulunmasına yardımcı olmak istemektedirister. Bu ilk ve son görüşme olmayacaktır kuşkusuz. Bir sonraki yıl CIA'nın Etiyopya'dan kaçırılan bir ajanının bulunmasında da rolü vardır. Mossad'ın 1985'de İran'ı silahlandırması olayında da Casey iki sorumluyu cesaretlendirmekten çekinmez. Bunlar alışverişi organize eden Başkan Danışmanı McFarlane ve Oliver North'dur.

Casey dönemi boyunca da CIA-Mossad, ABD-İsrail ilişkileri hep "içli-dışlı" olmuştur.

16 Mart 1984'de William Casey 'e Langley'den bir telefon gelir. Beyrut ajanı William Buckley bilinmeyen kişilerce kaçırılmıştır. Buckley sadece bir ajan değil Casey'in OSS'den (Office of Strategic Service) samimi arkadaşıdır. Buckley, CIA 'nın casuslar listesindedir. Bir ihanet olayında basın tarafından tanınmıştır. Bu yüzden onu gerçek kimliğiyle Beyrut'a gönderemezlerdi. Bu öğrenilirse CIA adına bir rezalet çıkabilirdi. Bu yüzden hemen Mossad'ı arar.

Bu iletişim artık çok normal karşılanıyordu. İsrail'in her yere ulaşan "uzun eli" dünyanın en iyi gizli servisi olarak tanınışı, Lübnan'da İsrail ordusunun bulunması ve Casey'in İsrail'e olan kişisel sevgisi bu refleksi açıklıyordu. Ama dahası da vardı. 1983'de de Etiyopya'da Bush'un bir casus arkadaşı kaçırılmıştı. O zaman da Bush ve Casey hemen Mossad'ı aramışlardı. Bunun karşılığında Mossad, ABD gizli servislerinden bir yardım istemişti. Amerikan ordularının çektiği Irak nükleer santrallerinin resmi İsrail'e verildi. Bush, Washington'daki İsrail büyükelçisi Meir Rosen'e "size bir iyilik borçluyum" der. 1985 Ocak ayında Mossad bu sözü hatırlatır. Yahudilerin İsrail'e giderken Sudan'da durdurulduklarını söyler. Düzinelerce ABD uçağı bu Yahudilerin Kızıldeniz'i geçmelerine yardımcı olur. Casey, İsrail casusluk servislerinden yardım isteyen tek istihbarat görevlisi değildi.

CIA Başkanı William Casey 1981 ilkbaharında Yakındoğu'daki Mossad ofislerini ziyaretinden sonra oluşan Mossad hayranlığını asla gizlememiştir. Osirak'ın bombalanması sırasında İsraillilerin uydu resimleri olmasa başarılı olamayacaklardı.

Casey Mossad'la olan güven bağlarını sağlamlaştırmak istemişti. Bu nedenle başa James Angleton getirildi. Angleton, İsrail ile o kadar samimi bir ilişki içerisine girmişti ki, Yakındoğu'yla ilgili özel bilgileri kendi servisinden bile saklıyordu.

Casey Mossad'la ortak ilişkilerinde McFarlane ve Oliver North'u ön plana çıkarmıştır. Oliver North, Beyaz Saray'daki bürosundan hemen terfi edip üst düzeylere yükselmiştir. Ve gizli operasyonların iplerini elinde tutmaya başlamıştır. Bu operasyonlar bazen ABD resmi politikasından farklı yollar da izlemişti. Oliver North İsrail'le ortak çalışmak için devletten William P. Goode adlı bir pasaport, McFarlane ise Amiral Pointdexter adlı bir pasaport alır. North, İsrail'de Peres'in özel danışmanı olan Amiram Nir'le bağlantı kurar. Mossad Hükümetin içinde ve dışında olan Yahudiler sayesinde ABD desteğini kazanmıştır. ABD'nin İsrail'e vermek istemediği teknik bilgileri bu yolla ele geçirebilmektedir. CIA ajanları, Mossad'ın herhangi bir seçkin Yahudiden istediği gibi yardım alacağını bildirirler. ABD, Mossad'ın kendi topraklarındaki operasyonlarına tolerans gösterir. Hatta 1954'de CIA ve Mossad arasında bir antlaşma bile imzalanır.

Mossad'ın bir diğer özelliği de, her ülkeden Yahudilerin desteğini alıyor olmasıdır.

1979'da CIA bir analiz hazırladı. Bu 48 sayfalık raporun adı "İsrail Yabancı Casusluk ve Güvenlik Servisi" idi. Raporda ABD'nin, Mossad'ın operasyonlarında odak noktası olmaya devam edeceği bildiriliyordu ve Mossad'ın operasyon yöntemi de anlatılıyordu. Mossad yıllardır yüksek mevkilerdeki ve hükümetteki yetkililerden faydalanıyordu. Dünyanın her yerindeki Yahudi topluluklarında siyonistler ve sempatizanları vardı. Ve bu kişiler İsrail Gizli Servisi'ne destek veriyorlardı. Mossad'a bu kanallarla bilgi materyalleri verilir, propaganda yapılır ve diğer amaçlarla kullanılır. Mossad'ın çalışmaları İsrail'in resmi olmayan kurumlarıyla bağlantı içindedir. Bu resmi olmayan kurumların bir kısmı özellikle bu iş için kurulmuştur. İsrail'in gizli servisi çeşitli ülkelerdeki Yahudi toplumlarına, organizasyonlarına dayanır. Bu organizasyonlar ajansı güçlendirir ve bilgi akımını artırır. Mossad yetkilileri Yahudi organizasyonlarla çok gizli bir şekilde ilişkiye girer.

CIA-Mossad yakın işbirliğinin yanı sıra Mossad, zaman zaman iplerin kimin elinde olduğunu hatırlatacak uygulamalara da gider. Bir seferinde İsrail Pentagon'dan bir mermi üretme makinesi istemişti. Yetkililer hayır deseler bile İsrail'in alacağını bildikleri için henüz makine üzerindeki çalışmaların bitmediğini söylediler. 1967'de Richard Helms CIA Başkanıydı. İsrail askeri servisi ABD'den bir rapor istedi. Rapor yanlış bilgilerle doluydu. İsrail subayları belgeyi tekrar gönderdiler. Belgedeki bütün yanlışlıklar düzeltilmişti. Ama belgeyi İsrail'in normalde bilmemesi gerekiyordu, çünkü çok gizliydi. Ve İsrailliler Helms'e bir not eklemişlerdi. "Belki de Pentagon bizim ne istediğimizi anlamamıştır..."

Ortadoğu politikasında uzman olan ABD eski Savunma Bakanı yardımcısı Les Sanka'nın açıklamalarına göre İsrail'e yapılan silah satışlarında normal yollar izlenmemektedir. İsrail'e yapılan satışlar diğerlerinden farklıdır. İsrail'in Pentagon'daki

operasyonları her zaman hazır ve en profesyonel yöntemlerdir. ABD sistemini anlayan adamları vardır ve her seviyede, en dipten en yükseğe tanıdıkları vardır.

Bir gün bir İsrailli, ismini vermek istemeyen ABD'li bir subaya geliyor ve İsrail'in istediği askeri araçların listesini veriyor. ABD'li subay olayı şöyle anlatıyor: "Subayın bana uzattığı listede bir not vardı: "Buradaki bilgiler son derece gizlidir ve sizin hiçbirini öğrenmeye yetkiniz yoktur." Bütün belgelerin kopyasını sonradan yok etmekle emrolunmuştum. Belgeler, bazı elektronik araçların kodlarıyla ilgiliydi. Ben içindekileri bilmiyordum, ama İsrail biliyordu."

İsrailliler kendi gizli operasyonlarında kullanmak için teknik ve bilimsel bilgileri de çalarlar. Bu çaldıklarına ABD'nin ve diğer batılı ülkelerin savunma sistemleri de dahildir. Yasak aşkları da bağlantı kurmak için kullanırlar. Kudüslü bir kız Amerikan konsolosluk görevlisiyle aşk yaşadı ve çok gizli belgeleri aldı.

İsrail, Amerikan sistemini değişik yönlerden kontrol altına almış durumdadır. Bu sayede de her istediğini rahatlıkla elde eder. Bunun bir örneğini bir ABD silah uzmanı anlatıyor:

İsrail ajanları ABD sisteminin çok yakın izleyicileridir. Onlarla ilgili her konu, her şehirde bir numaradır. Onlar sizin ne yaptığınızı bilirler, şu an ne yaptığınızdan ve yarın ne yapacağınızdan da haberdardırlar. Şu an ne yaptığınızı ve ne söyleyeceğinizi de bilirler. Kanunları, kanunların geçmişini ve geleceğini de bilirler. Eğer ele geçirmeye uygun gördükleri şeylerde bir problem varsa İsrail gazetelerine haber sızdırırlar. Hemen ertesi gün bir gazeteci hemen Devlet Bakanlığı'na veya Savunma Bakanlığı'na gider. Bu gazeteci sadece İsrail devlet yetkililerinin bilebileceği konular hakkında çok detaylı sorular sorar. Bazen de baskı, doğrudan Yahudi Lobisi AIPAC'tan gelir. İşler tamamen sarpa sarınca bu sefer Kongre üyeleri mektuplar ve telgraflar yollamaya başlarlar. Bir gün İsrailliler bizden gizli bir liste istediler. Belgeyi daha önce Carter'ın sekreteri Harold Brown'la kontrol etmiştik. Kimseye vermememiz gerekiyordu. Onlara "hayır" cevabını verdim. Bir hafta sonra Harold Brown'dan bir telefon geldi. Senatör Henry onu aramış ve neden İsrail'e o belgeleri vermediğimizi sormuş. Belgeleri verdik...

Belgeler gösteriyor ki, 1950'den beri İsrail istihbarat ajanları Amerikan hükümeti yetkililerinden hassas istihbarat ve teknik bilgileri almak için şantaj yapmışlar, gizli dinleme cihazı yerleştirmişler, telle gizlice dinlemişler ve rüşvet teklif etmişlerdir.

Amerikalı Yahudilerin Mossad'a bilgi akışını sağladığından bir şüphe var mı? Yok, aslında yoktur. "CIA, Mossad'la aralarındaki işbirliğinin derecesinin oldukça yakın olduğunu ve o yüzden birbirleriyle ilgili casusluk yapmaya gerek bile kalmadığını onaylamaktadır.

ABD hükümetinin istihbarat kalesi Harvard Üniversitesi profesörü Nadav Safran, Ortadoğu Çalışmaları Merkezi'nin başında bulunuyordu. Safran CIA'dan maddi destek alırken, aynı zamanda Mossad'la da ilişki içinde. Harvard Üniversitesi Basın Müdürü Arthur Rosenthal da CIA'nın maddi desteğini biliyormuş. Amerikan Yahudi Komitesi'nin

2. Başkanı ve Safran'ın Harvard'daki önde gelen kefili Henry Rosovsky'nin CIA bağlantısını bildiği ortaya çıktı.

Yahudi Lobilerinin ve Sermayesinin Gizli Örgütü: CIA

CIA, 1947'de Truman Doktrini'yle birlikte, ABD'nin mason Başkanı Truman tarafından kurulmuştu. 1949'da Başkan'ın onayı ile başka ülkelerin içişlerine karışma yetkisi aldı. CIA, 1953'te İran petrol kaynaklarını millileştiren Musaddık'ın devrilmesi, 1954'te Guatemala Başkanı'nın görevden uzaklaştırılması ve bunun gibi birçok eylem gerçekleştirdi. 1950'li yıllarda ABD Dışişleri Bakanı John Foster Dulles'ın kardeşi Allen Dulles tarafından örgütlenen CIA dünya haritasına yayılan en güçlü Amerikan silahı olarak nitelenir.

CIA'nın ABD için önemini herkes bilir. Fakat CIA'nın göz ardı edilen, daha doğrusu gözler önüne serilmeyen yönü, gerçekte Yahudi sermayesinin ve ideallerinin bir uzantısı ve örgütü olduğudur. CIA'nın uluslararası operasyonlarının, iç müdahalelerinin ardında genelde ABD yönetimine hakim olan Yahudi Lobileri ve sermayedarlarının çıkar ve hedefleri yatar. CIA'nın yönetimi de zaten bu çevrelerin elindedir.

1960'lı yıllardan başlayarak CIA, Amerika'nın, diğer deyişle söz konusu lobi ve sermayedarların, hoşuna gitmeyen devlet adamlarına karşı örtülü cinayet planları düzenlemiştir. Çin Halk Cumhuriyeti Başkanı Çu En Lay, Burma'yı ziyaretinde, CIA'nın hazırladığı bir bombalı suikastten kıl payı kurtulmuştur. Kongo'nun devrimci lideri Patrick Lumumba 1960'da önce zehirli pasta ile öldürülmek istenmiş, daha sonra CIA'nın katkısıyla yok edilmiştir. Yerine Mobutu getirilmiştir. CIA, ilginç cinayet yöntemleri geliştirmiştir:

Fidel Castro'yu zehirli puro ile ortadan kaldırma planının altından çıkan CIA başkanlarından Colby, Senato Soruşturma komutanlığında verdiği ifadelerle CIA'nın yüz metre uzaklıktan atılan zehirli iğneler geliştirdiğini bu iğnelerle öldürülenlerin otopsi kontrollerinde hiçbir ize rastlanmadığını itiraf etmiştir.

Colby, CIA'nın Şili'de Allende rejimine karşı girişilen darbedeki rolünü de yadsımamıştır. CIA Ortadoğu'da, Mossad'la beraber ortak operasyonlar düzenlemiştir.

1947'de kurulan CIA'nın temel amacı, Amerikan hükümetlerinin çoğunluğu gizli, kanun dışı davranışlarına güç kazandırıp desteklemek, ABD'yi rakip tanımayan uluslararası tek lider yapacak bir dünya düzeni kurmaktır. Amacına ulaşabilmek için her türlü davranışın hoşgörüldüğü bu kuruluşun dikkat ettiği en önemli nokta, eylemlerinde Amerikan hükümetinin bir ilgisi olmadığını yaymak, tek delil ve ipucu bırakmamaktır.

31 Mayıs 1961'de öldürülen Trujillo, 2 Kasım 1963'de öldürülen Güney Vietnam Cumhurbaşkanı Ngo Dinh Diem, 22 Ekim 1970 Rene Schneider Şili lideri. CIA tüm bu olanlardan haberdardı. Gerekli silahları o temin etmişti. Eisenhower'ın Lumumba'yı öldürme emri verdiği kesin. Trujillo'nun öldürüleceğini de haber almıştı. Kastro olayından herkes haberdardı. Bir tek Kennedy haberdar edilmemişti. Küba'ya yönelik

operasyonlarda ABD'nin her zamanki gibi tehlikede olma durumu yoktu. Ne Castro, ne Trujillo, ne de Allende Amerika için bir tehlike teşkil etmiyorlardı. Küba'da Batista sayesinde Amerika, aslında Yahudi şirketleri ITT, Standard Oil, General Motors, General Electric, Sheraton, Hilton vasıtasıyla yeraltı kaynaklarının % 90'ı, şekerin % 40'ı, demiryollarının % 45'i, petrolün % 100'ünü kontrol ediyorlardı. Kumar, fuhuş, alkol, uyuşturucu piyasası da CIA kontrolündeki mafyanın elindeydi.

CIA devlet içinde devlet gibidir. İstediğini yapabilir. Kanunun üzerinde bir yeri vardır. Yerleşik yapının yıkılmasında gerektiğinde rol üstlenir. CIA pek çok gazeteciyi bilgi kaynaklarını öğrenmek için takip ettirmiştir. 1960-1965 yılları arasında Fidel Kastro'yu öldürmek için CIA sekiz tane komplo düzenlemiştir. Çok değişik yöntemler kullanarak; dolmakaleme zehir koyarak, zehirli purolarla, vücudu zehirleyen mayolarla, Kastro'yu öldürülmeye çalışılmıştır.

Küba Devrimi, Küba'daki bütün kumarhane ve fuhuş yuvalarını kapattığı için, 1960 yılında CIA mafya ile işbirliği yapmıştı. Domuzlar Körfezi Çıkartması'nda mafya eski sermayelerinin sevdasında idi. Amerikalı yazar Beni Lyrocs, Amerika kıtasındaki uyuşturucu ve silah kaçakçılığına ilişkin yazdığı kitapta, CIA'nın uyuşturucu ve silah kaçakçılığına karıştığı ülkelerde iç karışıklık ve darbe çıkardığını iddia eder.

70'li yıllarda sokaktaki insanın anlayamayacağı, ama araştıran için çok önemli olaylar olmuştu. Yahudi silah şirketi Lockheed'in skandalı (son kurbanı İtalya Cumhurbaşkanı Giovanni Leone'dir), Watergate Skandalı, CIA tarafından hazırlanan katliam ve ihtilaller, Carrero Blanco'nun safdışı bırakılışı ve daha birçok olay... İtalya'da Fiumicino, Calabressi, Moro, Fransa'da Revelli-Beaumont, Suarez, Zenteno, Garcia Plata'nın öldürülmesi hep CIA'ya bağlı eylemlerdir.

Üçüncü dünya ülkelerinde Mossad'la birlikte operasyonlarını düzenleyen CIA'nın Afrika'daki eski şefi John Stockwell, *New Africa* dergisine yaptığı itiraflarında CIA'nın üçüncü dünya ülkelerinde gerçekleştirdiği gizli operasyonlar yüzünden 2–3 milyon insanın öldüğünü söyledi. Örneğin, CIA'nın Endonezya'da gerçekleştirdiği operasyonda toplam 800 bin kişi öldü. Herkes tarafından bilinen Phoenix Planı uyarınca katledilen 20.000 Vietnamlı da bu rakama dahildir.

CIA Nikaragua, Afganistan, Kampuçya ve Angola'ya askeri müdahalede bulundu. CIA'nın etkin Başkanı William Casey bu konuda daha temkinli olan Başkan Yardımcısı John McMahon'un istifa edip, yerine Robert Gates'in geçmesiyle daha da rahatladı. Son zamanlarda CIA'nın faaliyetlerinde askeri müdahaleler dışında bir çeşitlenme de söz konusuydu. Çad'da Hissene Habren'in iktidara gelişinde katkısı olmuştu. Liberya'da Başkan Samuel Doe'nin korunması için alınan önlemlere yardımcı olmaktaydı. Etiyopya, Surinam, Mauritius'ta ise politikaya iyice burnunu sokmuş, muhalefete destek vermişti.

Amerikan Senatosu'nun yaptığı bir araştırmaya göre, 1961'den bu yana CIA, birkaç bin gizli harekata girişmiş, bu harekatların çoğu kanlı olmuştu. Bu harekatlarda toplam 3 milyon insan öldürülmüştü, ancak öldürülenler Rus değildi, hatta çok az bir

kısmı dışındakiler komünist bile değildi, Üçüncü dünya halklarıydılar. ABD'nin yaptığı, siyasetini onaylamadığı bir ülkenin siyasetini ve hükümetini değiştirmek amacıyla o ülkede kargaşa yaratmaktı. Örneğin Sandinista gerillalarını değil, Nikaragua halkını sefalete sürükleyerek ülkeyi çökertmek için çalışmıştı.

CIA'nın dış ülkelerdeki eylemlerinde AID'i (Uluslararası Kalkındırma Örgütü) paravan olarak kullandığını görüyoruz. Ayrıca DIA'da (Savunma İstihbarat Örgütü) CIA'e yardımcı görev görmektedir. Bütün bu kuruluşlar 40'lar Komitesi tarafından denetlenmektedir. CIA İran, Sudan, Suriye, Guatemela, Ekvator, Zaire, Guyana, Gana'daki hükümetlerin devrilmesiyle ilgili suikastlerde görev yapmıştır. Yunanistan'daki albayların baskıcı rejimi getirme faaliyetlerine katılmıştır.

CIA İran'dan Şili'ye, Tibet'ten Guetamala'ya, Libya'dan Laos'a, Yunanistan'dan Endonezya'ya kadar ülkelerin politik içişlerine karışmakla suçlanmıştır. Suikastler, darbeler, oy satın alma, ekonomik savaşlar hepsi CIA'nın eşiğinde yatmaktadır. Bugün dünyada CIA'nın karışmadığı öne sürülen çok az politik kriz vardır.

Clinton tarafından CIA Başkanlığı'na getirilen James Woolsey'in Mossad ajanı olması da CIA'nın kimin emrinde olduğunun apaçık bir göstergesi olsa gerektir.

CIA'nın (eski) Başkanı James Woolsey, Jimmy Carter'ın Donanma İkinci Sekreteriydi ve İsrail ile olan ilişkileri kuvvetlendirme taraftarı olan bir kişidir ve kendini İsrail'e adamıştır. Les Aspin ve Woolsey, İsrail ordusu için daha fazla yardım sağlamak için çalışan Jewish Institute for National Security Affairs (JINSA)'nın Yönetim Kurulu'ndaydı. Aspin 1992'de JINSA'dan Henry Jackson (Distinguished Service Award) ödülü almış ve Yahudi topluluğu ile İsrail'in olağanüstü destekçisi olarak tanımlanmıştır.

1960'larda CIA'daki en hassas harekatın kod adı; KK Mountain idi (KK, CIA'nın İsrail'le ilgili belge ve mesajlarda kullandığı addır) ve Mossad'a yapılan yıllık milyonlarca dolarlık nakit ödemeleri sağlıyordu. Buna karşılık da Mossad, ajanlarını Kuzey Afrika ülkelerinde ve Kenya, Tanzanya ile Kongo gibi ülkelerde Amerikan ajanlarının vekilleri gibi davranmakla görevlendiriyordu.

1979'da Amerika'nın en önemli askeri sırrı yörüngedeydi. Müstahkem mevzilerin ürkütücü, paha biçilmez değerdeki fotoğraflarını çekiyordu. KH-11 diye bilinen bu uydu, bir teknoloji harikasıydı. Çektiği resimler dijital olarak "anında" yer istasyonlarına ulaştırılıyor ve haberalma birimlerince anında analiz ediliyordu.

İlk KH-11 uydusu, Jimmy Carter'ın Başkan Gerald R. Ford'u yenmesinin ardından 1976'da fırlatıldı. Carter yönetimi, Ford'un izinden gitti ve yüksek kalitedeki resimlerin, başka ellere geçmesine izin vermedi. Haberalma konusunda Amerika'nın en yakın müttefiki olan İngiltere, fotoğrafları sınırlı ölçüde ve ancak yeri geldiğinde görebiliyordu. Yoğun güvenlik sistemi, Başkan Carter'ın İsrail'e KH-11 fotoğrafları vermeye karar vermesiyle delindi. Anlaşma; İsrail'e, komşuları Lübnan, Suriye, Mısır ve Ürdün'ün sınırları içinde 160 km. (100 mil) mesafeye kadar olan yerlerdeki her türlü

askeri harekatı ya da başka tehdit edici faaliyetlerle ilgili olarak uydunun kaydedeceği bilgileri elde etme izni veriyordu.

Jimmy Carter'ın bu yüksek teknolojik görüntüleri İsrail'e verme kararı, Amerikan istihbaratının bazı üst düzey yetkililerince kuşkuyla karşılandı. Aslında bu, bir yıl önce Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'la Camp David'te başarılı bir zirve toplantısı gerçekleştiren İsrail Başbakanı Menahem Begin'e bir ödüldü. Bu yetkililer, Beyaz Saray'dakilerin pek çoğunun anlamadığı bir şeyi anlamışlardı: Sisteme İsrail boyutunu katmak büyük bir taahhüttü.

KH-11, zamanının, uzay keşifleri için en ileri, en gelişmiş teknoloji ürünüydü. Yaklaşık 19 m. boyundaki uydunun can alıcı unsuru, kamerasının önündeki aşağıya bakan aynasıydı. Bir periskop gibi bir yandan bir yana dönen kamera sayesinde uydu, atmosferde yol alırken tek bir bölgeyi izleyebiliyordu. Sonuçta alışılmamış boyutta yüksek kalitede streoskopik bir görüntü elde ediliyordu ki, bunu bilgisayarla daha da mükemmelleştirmek mümkündü.

KH-11 yöneticilerinin amacı, uydunun programını dikkatle ve öncelikleri hesaba katarak planlamak, doğru yerde, doğru zamanda bulunmasını sağlamaktı. İyi yönlendirildiği takdirde, milyonlarca dolara malolan bu uydu, sınırlı miktardaki yakıtıyla çok daha uzun bir süre yörüngede kalıp, çok daha fazla bilgi toplayabilecek, daha "hesaplı" olacaktı. Ne var ki, Carter'ın İsrail'in KH-11'e doğrudan "girmesine" izin veren kararı, bazı Amerikan haberalma birimlerinin uydudan daha az yararlanması demekti. İsrailliler ise, KH-11 anlaşmasını Carter yönetiminin kendilerine duyduğu saygının ve desteğin bir belirtisi şeklinde değerlendirdiler.

1979 anlaşmasına göre, özel istihbarat isteme hakkı vardı. Her isteği tek tek ele alınıp inceleniyordu. Bu durum, İngiliz haberalma yetkililerini "çılgına" çevirdi. Kendileri, II. Dünya Savaşı müttefiki ve NATO üyesi oldukları halde bu bilgilerden yararlanamazken, İsrail bu şansa sahipti.

İsrail gerçekten de KH-11'den en değerli istihbaratı elde ediyordu. Bu konuda, Ronald Reagan'ın, CIA Başkanı William J. Casey'in kilit adam olduğuna dair işaretler vardı. Casey, göreve geldiği günden beri, uydu fotoğraflarının İsrail'le ortak kullanımını heyecanla destekliyordu. Ve daha ilk günlerde İsrail irtibat görevlilerine, CIA merkezine yakın bir özel büro tahsis edilmesini emretti. Bundan amaç, belliydi ki, KH-11 fotoğraflarıyla ilgili Amerikalı görevlilerle İsrail görevlilerinin doğrudan temasını kolaylaştırıp tüm önemli bilgilerin ellerine geçmesini sağlamaktı. İsrail için neyin daha önemli olduğunu ancak İsrailliler bilebilirdi zira.

Eski bir NSA (Milli Güvenlik Teşkilatı) üst düzey yetkilisi, Reagan döneminde İsrail askeri yetkililerinin, KH-11 uydusunun yeni görev ve yörüngesinin tesbiti için yapılan Pentagon toplantılarına katıldıklarını öğrendiğinde öfkeden deliye döndüğünü söyledi. "Bunu kim duysa saçını başını yolmak geliyordu içinden" dedi. Ne var ki, bir başka Amerikan istihbarat yetkilisi bu konuda çok daha rahat görünüyordu. "Gerçekten de pek çok kişi bunu öğrendiğinde neye uğradığını şaşırıyordu, ama ben bunda bu

kadar büyütülecek bir şey görmüyorum doğrusu" dedi. Ona kalırsa, İsrail'e bilgileri doğrudan edinme izni verilmesi bir uzlaşmaydı. "İsrail önemli hiçbir şeyin gözünden kaçmamasını istiyordu."

Zira Sovyet ve Doğu Avrupalı Yahudi göçmen dalgaları İsrail'e akmaya devam ediyordu. Angleton ve İsrail'de aynı işi yapan meslektaşları, "fare hattı" diye bilinen Yahudi göçmen akınını yönettiler. CIA'dakilerin çoğunun farkettiği gibi, Sovyet bloku içinden en önemli bilgileri, ilk savaş sonrası yıllarında batıya sağlayanlar Yahudi göçmenlerdi. Programların bazıları, KK Mountain'ın bir bölümü olarak CIA kontenjan fonlarından finanse edildi.

Pentagon'a atanan İsrail yetkilisi, KH-11 programı görevlisine İsrail'in ihtiyacı olan bilgilerin neler olduğunu belirtiyordu sadece. KH-11'in resimleri Washington'a iletişimi yanında durup beklemesine de izin veriliyordu.

Richard Allen'e göre de, İsrail'in KH-11 anlaşmasını istismarı o kadar önemli değildi doğrusu. Pentagon'da dostları vardı ve daha geniş bilgileri gayr-ı resmi olarak sağlayabilirlerdi. Gerçekten de Amerikan istihbarat birimlerinde bile, 1981'de İsrail'in, neden Sovyetler Birliği'ne ait uydu resimlerini topladığını ve de Şaron'un neden bu bilgileri edinmekte bunca ısrarlı olduğunu anlayabilen pek fazla kimse yoktu. Aslında İsrail'in kendisi de artık bir nükleer güçtü.

Yüksek düzeyde yetkili ve bilgili Amerikalı ve İsrailli kaynaklar iki ülke arasındaki istihbarat ilişkisinin oldukça iyi olduğunu belirttiler. Bundan daha önemlisi işbirliği olmasıdır. Hatta, neredeyse "yüksek derecede hassas istihbarat alanlarında" aralarında belirli bir işbölümü yapmışlardır.

İstihbarat ilişkileri İsrail'le Amerika arasında sağlam bir şekilde ilerledi. Adeta iki ülke istihbarat konularında aynı dalga boyundaydılar. Washington'daki İsrail Büyükelçiliği'ndeki Mossad vekili CIA'yla yakın ilişkiler içerisindeydi. Görev yapan Mossad ajanları başka isim altında ABD'de çalışmalarını yürütürler. İsrail yetkilileri hemen hemen her gün CIA liderleriyle görüşüyor ve çalışıyordu. Kissinger bu iki teşkilatın yakın bağlantısının farkındaydı.

Washington'daki İsrail Büyükelçiliği diplomatlarının bütün vakti, Amerikan Dışişleri Bakanlığı Ulusal Güvenlik Konseyi, Pentagon ve CIA'daki uzmanlardan bilgi toplamakla geçer. Yıllarca, İsrail Savunma Bakanları, Washington'a yaptıkları ziyaretler sırasında CIA direktörleriyle buluşmuşlardır. Bu toplantılar hiçbir zaman halka açıklanan programlarda kayıtlı değildir. Fakat düzenli olarak gerçekleşir. Mossad Başkanı Washington'u sıkça ziyaret eder. Bu tür gezilerden kamuoyunun haberi olmasa da, çok nadir kendilerinin başkalarınca farkedilmesine izin verir. Mossad Başkanı resmi misafir listesinde kesinlikle "Mossad Başkanı" olarak geçmez. Amerika'daki CIA Başkanının tersine, İsrail'de onun kimliği çok gizli tutulur. İçerdekiler bilmese de CIA ve Mossad'ın ilişkileri uzun yıllardır kuvvetlidir. Bu ilişkiler en çok CIA'nın casusu ve İsrail'le yapılacak gizli ilişkiler şefi olan James Jesus Angleton zamanında artmıştır.

Pek çok Amerikalı Yahudi bugüne kadar İsrail ve Ortadoğu'yu içine alan çok hassas ulusal güvenlik görevlerinde bulunmuşlardır. Mesela Henry Kissinger Dışişleri Bakanı, Sol Zinowitz, Robert Strauss, Ortadoğu Uzmanları. Belgeler gösteriyor ki 1950'den beri İsrail istihbarat ajanları, Amerikan hükümeti yetkililerinden hassas istihbarat ve teknik bilgileri almak için şantaj yapmışlardır. Gizli dinleme cihazı yerleştirmişler ve rüşvet teklif etmişlerdir. Başka bir Amerikalı'dan daha çok, 1973 Yom Kippur Savaşı'ndan itibaren Amerika'nın İsrail ve Ortadoğu politikasını Kissinger şekillendirmiştir.

ABD'nin Baker dönemindeki Ortadoğu politikasını da Ortadoğu Bölüm Başkanı Yahudi Dennis Ross, Yardımcı asistan Yahudi Daniel Kurtzer, Milli Güvenlik Konseyi üyesi Yahudi Richard Haas, politika belirleme analisti Yahudi Aaron Miller belirlemişti. Yitzhak Şamir'e yakın çevreler bu kişileri "Baker'ın Yahudi oğulları" olarak tanımlıyorlardı.

Bunları göz önünde bulundurunca daha iyi anlaşılıyor "süper güç ABD"nin ne olduğu ve kimlere hizmet ettiği…

CIA'nın Yahudi organizasyonlarıyla bağlantısına bir örnek de, Siyonist Örgüt B'nai B'rith'in bir kolu olan ADL'nin, CIA Başkanı William Webster'dan gördüğü destektir.

1985'te dönemin FBI Başkanı William Webster daha sonra CIA'nın başına geçti. Tüm şubelere, görevlerini gerçekleştirirken ADL ile işbirliği yapmalarını söyledi… Bugün ADL'nin Irwin Suall tarafından New York merkezden yönetilen "Fact Finding Department" (Delil Bulma Bölümü) CIA yardımıyla birçok operasyon yönetmektedir. Bunların arasında polis departmanlarına girmek, federal hükümete ve medyaya yanlış ve çarpıtılmış haber sağlamak gibi maddeler vardır.

Suall ve onun sadık arkadaşları ABD polis şefleri ve şerifleri için İsrail'e bedava seyahatler düzenliyordu. ADL'ce finanse edilen İsrail ziyaretlerinin amacı ADL'ye göre "Yahudi devleti ve Amerikan polisleri arasındaki duygusal bağları güçlendirmek"ti.

Görüldüğü gibi, Yahudi örgütleri ve Mossad'ın etki alanı çeşitli yöntemlerle FBI'ya kadar uzanmaktadır. Mossad'ın bunu sağlamak için kullandığı bir yöntem de, Pollard örneğinde gördüğümüz gibi, kimi zaman illegal yöntemlerle "bilgi çalmaktır."

Tom Gerard, San Fransisco Polisi ve FBI tarafından Mossad'a polisin istihbaratını satmak suçundan sorgulandı. Gerard 1980'lerin ortasında CIA için El Salvador'da bomba uzmanı olarak çalışmıştı.

Gerard'ın amiri John Willet, Gerard'ın Mossad'a bilgi sattığından şüpheleniyordu. Ve araştırmaya başladı. Gerard bu arada Filipinler'e kaçtı ve yazdığı mektupla istifa ettiğini bildirdi. Yapılan araştırma sırasında, Gerard'ın ADL (Siyonist örgüt B'nai B'rith'in bir kolu) için çalışan Roy Bullock'la bağlantısı ortaya çıkarıldı. Gerard'ın olayı İsrail basınında manşetten verildi. Gerard, Jonathan Jay Pollard gibi kahraman olarak lanse edildi. İsrail'in günlük gazetelerinden *Haaretz*'de Başbakan Yitzhak Rabin şöyle diyordu: "Gerard, insanların yaşamlarını kurtarmak isteyen vatansever bir kahramandır."

Gerard 1991'de İsrail'e gitti, orada İsrail polisiyle ve istihbarat yetkilileriyle görüştü. Yolculuğun bütün masrafları ADL tarafından ödendi. Gerard bir arkadaşına İsrail'de bulunduğu sırada Etyopyalı Yahudilerin İsrail'e kaçırılmasına yardım ettiğini da anlatmıştı.

Kontralar, Uyuşturucu Baronları ve Silah Ticareti: Mossad'ın Arka Bahçesi Latin Amerika

İsrail ülkeleri kışkırtıp savaşa sürüklemekten anarşi ve teröre, uluslararası silah ve uyuşturucu ticareti yapmaktan her türlü siyasi oyuna kadar varan binbir kollu bir entrika ağı kurmuş durumdadır. Bu ağın bir parçası da Latin Amerika'dır kuşkusuz.

Son 25 yıldır Latin Amerika'da yüzbinlerce insan öldürülmüş, çocuklar bile işkence görmüş, kadınların ırzına geçilmiştir; bölgede terör, çarpışmalar, darbeler, yoksulluk, açlık yaşanmaktadır.

Dünya uyuşturucu üretimi ve satışında 1 numara olan Kolombiya'da hükümet-mafya ortak çatışmaktadır. Bu çatışmalar sonucu, olaylarla ilgisi olmayan, masum halkın kanı akmaktadır. Bir başka uyuşturucu üreticisi de Peru'dur. Kelime manası "Bolluk ülkesi" olan Peru'da bugün "kronik kıtlık" yaşanmaktadır. Panama ise, dünya polisi olmaya soyunan Amerika'nın müdahalesine maruz kalmış durumdadır. Masum halkın kanı akmakta ve ekonomi felç durumdadır. Nikaragua'da, güya hükümete karşı savaşan kontralar, halkı katletmektedir. Şili, El Salvador, Guatemala'da diğerlerinden farklı bir durum yoktur. Değişmeyen tek şey devlet terörü, kan, vahşet, açlık ve sefalettir...

Latin Amerika halkına tüm bunları yaşatan Amerika, bölgede sözde insani görevler üstlenmektedir. Kimi zaman uyuşturucu ile mücadelede hiçbir fedakarlıktan kaçınmıyor, kimi zaman demokrasi için savaşıyor, kimi zaman dünya polisi gibi görünüyordur! Bu görüntünün altında da "yüksek çıkarları" uğruna terör uygulamaktan sakınmamaktadır. Bunlar işin görünen kısmıdır. Bir de görünmeyen ya da gösterilmeyen kısmı var ki, olayların arkasında bir başka karanlık gücün varlığını barındırmaktadır: İsrail...

İsrail Nikaragua'daki kontralardan tutun da, Kolombiya'daki askeri ve polis güçlerinden, Medellin kartelindeki kokain baronlarına kadar, Latin Amerika'daki diktatörleri, devlet terörü yapanları eğitmekte, yönlendirmekte ve silahlandırmaktadır. İsrail'in yönlendirdiği uyuşturucu ticaretinin en önemli parçalarından biri de Panama'dadır.

Panama'ya uyuşturucu kaçakçılığı, Mossad gözetiminde ve İsrail uçaklarıyla yapılmaktadır.

Mossad ajanı Mike Harari, Panama'ya özel bir görev için gönderilmiştir. İsrail Hükümeti için çalışırken Panama diktatörlerinin yakın dostu olmuştur. General Manuel Noriega'nın arkasındaki adam diye de bilinir.

Bazı İsrailliler Latin Amerika'ya tamamen yerleşirler. Bunların arasında % 5-10 komisyon karşılığında İsrail Silah Endüstrisi ile diktatörlük arasında aracılık görevi üstlenen silah tüccarları da vardır.

İsrailliler Guatemala, Honduras, El Salvador ve Kolombiya'da askeri ve polis güçlerini eğitirler. 1989 Ağustosunda dünyaya yayılan bir video kasette Albay Yair Klein ve diğer İsraillilerin kokain baronu Medellin'in suikast birliği olarak bilinen Kolombiya Ordusunu eğittiği ortaya çıkar.

Sadece Nikaragua değil, fakat Latin Amerika'nın herhangi bir yerindeki diğer bir faktör, ABD'nin faşist müşterilerinin başka bir yerden silah satın almasıdır. Bu yer İsrail'dir. İsrail 4 yıl boyunca Latin Amerika'nın diktayla yönetilen ülkelerin sağ kanatlarına askeri teçhizat yardımı yapan destekçilerin başıdır. Ülkenin silah ihracatının önemli bir kısmı Latin Amerika'ya yapılmıştır.

İsrail Latin Amerika'da dostlar edinmekle kalmamış gerçek hayranlar kazanmıştır. bunlar, Şili'de General Pinochet, Guatemala'da General Romeo Lucas Garcias, El Salvador'da Roberto D'Aubuisson, Paraguay'da General Alfredo Stroessnar ve Nikaragua'da Somozo Debayle'dir.

Nikaragua diktatörü Somoza halkın desteğini kaybettikten sonra bile Mossad ajanları ona silah sağlayarak halka karşı kanlı diktatörlüğünü sürdürmesine yardım etmişlerdir.

İsrail, istihbarat ve gizli polis konusunda da Pinochet rejimine özellikle yardımcı olmuştur. Şili'li liderler İsrail'e ve İsrail-Şili ilişkisine pozitif duygular beslemişlerdir.

Guatemala'da İsrailli askeri danışmanlar görev yapmaktadır. Korkunç katliamlardan sorumlu olan rejim, başarısını çok sayıda İsrail danışmanın sağladığı güce borçludur. Guatemala'nın önceki kanlı Lucas Garcias rejimi İsrail'e model olarak duyduğu hayranlığı açıkça dile getirmiştir.

İsrail'in önemli müşterileri arasında Napoleon Duarte tarafından yönetilen El Salvador iktidar cuntası vardır ki, bu cuntanın silahlı kuvvetleri ayda ortalama 2.000 insan öldürmüşlerdir. Cuntanın askeri malzemelerinin % 81'i İsrail'den gelmektedir.

Paraguay'ın yakın dostları Güney Amerika ve Şilili General Augusto Pinochet'dir. İsrail'in Paraguay Başkanı Stroessner ile olan ilişkisinden İsrail basınında "mükemmel" olarak bahsedilmiştir. Diktatör El Excelentisimo sadece İsrail yapımı silahlar kullanmaktadır ve İsrail silahlarının iyi bir müşterisidir.

Tegucigalpa'da bir Mossad istasyonu vardır. Mossad bölgede İsrail'in yaptığı operasyonlarla meşguldür. Bu operasyona kontraları eğitmek de dahildir. İsrail, Orta Amerika tarihinin bir parçası olmuştur. 1975'de bölgeye büyük bir silah satış kaynağı olarak girer. *Time* dergisine göre 1984'de bölgedeki silah satışının tutarı 12 milyon dolardır. Bu bölge çok fakir olduğu için bir birkaç milyonluk silah binlerce insanı donatabilmektedir. Birçok Orta Amerikalı general İsrail'e hayran olduklarını sık sık belirtirler.

Bölgedeki generallerle İsrailli emekli subaylar arasında kişisel ilişkiler vardır. Bu subaylar Orta Amerika'da dolaşıp kendi kişisel yardımlarını teklif ederler.

İsrailli teknisyenler de resmi ilşkilerin sonucu olarak bu bölgeye giderler. İsrail'le bağlantıya geçmeyi tercih etmelerinin bir sebebi de ABD'de ki güçlü İsrail Lobileridir.

Bir Knesset üyesi olan Matityahu Peled şöyle demiştir: "Orta Amerika'da İsrail, ABD için pis işlere arabuluculuk yapıyor. ABD'nin suç ortağıdır ve ABD'nin uzantısı gibi davranır. İsrail, Guatemala'daki askeri rejimi desteklemekle, ABD'nin hiçbir zaman yapamayacağı bir işi yaparak, ABD'ye çok mühim bir hizmet vermektedir."

Vatikan, Mason Papalar, Masonluğa Ters Düşen Papalar ve Papa Suikastı

Masonluk, Katolik Kilisesi tarafından yüzyıllar önce "dinsizlik" olarak tanımlanmış ve herhangi bir Hıristiyanın mason olmasını yasaklanmıştı. Masonluk, Kilise'nin en büyük düşmanlardan biri olarak kabul edilmişti. *Ars Quator Coronatorum* adlı masonik yayında bu durumdan şöyle bahsedilir:

1738'de masonluğa karşı bir Papa Emirnamesi yayınlandı... Buna göre, Papa, hiçbir ayırım yapmadan tüm masonların açıkça Kilise'ye zarar vermeye ve bu şekilde Hıristiyanları İsa'nın getirdiği doğrulardan mahrum etmeye çalıştıklarını ifade ediyordu.

Fakat yasak olan masonluk, Vatikan üyeleri arasında beklenmedik biçimde rağbet gördu. İtalya'daki locaların politika ve dinle bağlantılı olduğu basında açıkça yer aldı. Roma Katolik Kilisesi'nde sempatizanları hatta üyeleri olduğu bildirildi.Vatikan Dışişleri Bakanı Agostino Casaroli'nin mason olduğu açıklanınca bu haber büyük sansasyona sebep oldu.Fazlaca deşifre olduklarını düşünen masonlar, ortalık sakinleşinceye kadar fazla bir harekette bulunmadılar.

1973'te Kiliseye bağlı olan "Kurtuluş Ordusu" isimli örgüt ile masonlar arasındaki bağlantı dikkatlerin tekrar Vatikan üzerinde yoğunlaşmasına yol açtı. Aynı yıl 19 Haziran'da, Dini İşler Sorumlusu Baden Hickman Ordu'nun görevlilerinin, herhangi bir mason locasına girmelerini yasakladığını söyledi. Daha sonra yapılan araştırmalar sırasında İngiltere'de üç adet kilisenin mensupları için özel loca olduğu öğrenildi. Bu localar, Standora Locası 6820, Constant Trust Locası 7347 ve Lubilate Locası 8561 idi. Avustralya'da Melbourne'da da bir diğeri vardı: Haçlılar Locası...

Aynı dönemde kendine Anglo-Katolik sıfatını uygun gören biri *Masonluk üzerine Bazı Yansımalar* adlı bir kitap yayınladı. Bu kitapta masonik faaliyetlerle ilgili geniş bilgi bulunmamakla beraber Fort Newlon, Lawrence, de Castello ve Woodford gibi mason rahiplerin çalışmalarına geniş yer verilmekteydi. Yazar, şöyle bir iddiada bulunuyordu: "Tehlike şudur ki, İsa'nın en büyük düşmanı kiliseyi yönetiyor."

Bir başka din adamı Dr. Cawthorne ise şöyle yakınıyordu: "Masonluk öğretisi açıkça anti-Hıristiyandır. Rica ediyorum artık hiçbir kilise mason locası olarak kullanılmasın."

Vatikan'ın ve kiliselerin bu durumu, Hıristiyanlığa teslis (üçleme) inancını sokan Yahudi Aziz Paul ile başlayan bir dejenerasyon sürecinin devamıydı aslında. Bu dejenerasyon 11. yüzyılda Yahudi Papalar VII. Gregoir ve II. Orbanus ile devam etti ve

Vatikan, Hıristiyan alemini temsil etme görevini Siyonist Papaların etkisiyle gerektiği gibi gerçekleştiremedi.

Vatikan'ın özellikle 1940'lı yıllardan sonraki kadrolaşmasına baktığımızda, sık sık siyonist Papaların görev aldığını görürüz. Örneğin Papa XI. Pio "biz hepimiz semitiğiz" diye demeçler vermekten çekinmemişti, ve ölümünden sonra Uluslararası Yahudi Birliği (Alliance Israélite Universelle) "Papa'nın bizim için yaptığı iyilikleri, gösterdiği çabaları unutmayacağız" diyerek aralarındaki yakınlığı dünyaya duyurmuştu. Fransız Yahudileri de çok sevdikleri bu Papa hakkında şöyle demişlerdi: "Onun büyüklüğü, değeri önünde saygıyla eğiliyoruz."

Papa XI. Pio'nun ölümünden sonra yerine geçen Papa XII. Pio da, halefinin çizgisini aynen korumuş, o da yaptığı bir açıklamada "biz hepimiz semitiğiz" deyivermişti. Almanya'da yayınlanan *Das Schwarze Korps* dergisi Papa XII. Pio'nun uluslararası Yahudilik ve masonlukla olan bağlantısından söz etmekteydi. 1949'da Papa XII. Pio'nun Dünya Yahudi kuruluşlarının sözcüsü olan Jules Isaac ile görüşmeleriyle başlayan Vatikan-Yahudi Lobileri bağlantısı 1960'da Papa XXIII. John ile Isaac'ın görüşmeleriyle daha da güçlendi. Amerikan Yahudi Komitesi ve B'nai B'rith'in Karşıt İstihbarat Bürosu Anti-Defamation League'i (ADL) Vatikan'da sesini net ve yüksek olarak duyurmaya başladı. Aynı zamanda Yahudi Organizasyonları Dünya Konferansı Başkanı Nahum Goldmann, Papa'ya tüm istekleri konusunda baskıda bulunuyordu.

Almanya'da çıkan *Das Reich* dergisi ise Papa XI. Pio ve Papa XII. Pio'nun Yahudiliğini tescillemişti.

Grand Orient (Fransız Büyük Locası)-Vatikan bağlantısı, masonluğun Hıristiyan alemine ne derece sızdığını gözler önüne seren bir başka örnekti. Grand Orient, İngiltere Bankacılık kuruluşları ve uluslararası banker Meyer Amshel Rothschild tarafından finanse edilmekteydi. Bugün Grand Orient; Trilateral Komisyonu, Bilderberg Grubu ve tüm dünyadaki sosyalist partilerle yakın ilişki içindedir. Bağlantıları Vatikan'a kadar uzanmıştır ve geçen seneler boyunca önde gelen Katolik Kilise mensuplarının anti-Hıristiyan Grand Orient'in gizli üyeleri olduğu söylenmiştir.

Papa XII. Pio'nun ardından Yahudi Papa XXIII. Jean 1958-63 yılları arasında papalık görevine getirildi. Gelenek bozulmadan devam ediyordu.

II. Vatikan dönemine gelindiğinde, B'nai B'rith'in ADL'si Kardinal Bea ile ajanı Joseph Lichten aracılığıyla ortak çalışma başlatmıştı. 20 Eylül 1964'de B'nai B'rith 2.400 papaz ve kardinale Yahudilerin durumunu anlatan bir rapor gönderdi. 20 Kasım 1964'de Roma'da, tüm dünyadaki kardinal, papaz ve piskoposları kapsayan bir toplantıda Kilise'nin Yahudilere karşı tutumu ortaya konacak, ve Papalık 2000 yıllık tutumun hatalı olup olmadığını tartışacaktır. Bunun tartışılması bile Siyonist teşkilatın ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.

B'nai B'rith ve diğer Yahudi örgütlerinden para aldığı söylenen Yahudi asıllı Kardinal Bea'nın faaliyetleri de oldukça ilginçtir. Bu din adamı 1964'te İsrail ile Kilise'nin ilişkilerini araştırmak ve düzenlemekle görevli özel bir teşkilat kurmuştu.

Yahudi kökenli Bea üzerinde sayısız iddia dolaşıyordu. Asıl adının Behar, ya da Beja olduğu, en yakın destekçileri olan Mgr. Baum ve Mgr. Oesterreicher'in Yahudi dönmesi oldukları söyleniyordu. Bea da B'nai B'rith ajanı olmakla suçlanmıştı. B'nai B'rith Katoliklerden bütün kilise servislerinde bulunabilecek Yahudi aleyhtarı ifadelerin yok edilmesini istiyordu. Buna İncil'deki ifadeler de dahildi. Kardinal Bea Yahudilerin istekleri ile ilgili bir deklarasyon hazırladı. Yahudi deklarasyonunda Bea'nın yanında Father Baum, Mgr. John Oesterreicher gibi bazı Yahudiler de çalışmaktaydı.

1963 yılının 31 Mart günü Kardinal Bea, Amerikan Yahudi Komitesi'nin binasında "Sanhedrin" örgütüyle görüştü. Toplantı basından gizli olarak yapıldı. Bea burada Hahamların sorularını cevaplarken Vatikan'ın büyük bir hata içinde olduğunu belirtti. Hahamlar İncil'deki Yahudiler aleyhindeki ifadelerin acilen çıkarılmasını Bea'ya söylediler.

Bu arada Haham Heschel, Kardinal Richard Cushing'in yardımlarıyla Vatikan'da gizlice Papa ile görüştü. Bu görüşmeler Amerikalı Yahudilerin kilisenin arkasında bulunan yeni bir güç olduğunu gösterdi. Konsülde durum daha da kötüydü. Katolik piskoposların Yahudiler lehine çalıştığı söyleniyordu. Bundan sonra Kilise, Liberaller ve Muhafazakarlar olarak ikiye ayrıldı. Liberaller Yahudi Lobileri doğrultusunda kararlar alınması için uğraş veriyordu.

Kardinal Bea'nın B'nai B'rith ve diğer ABD orijinli Yahudi kuruluşlarından İsrail'in çıkarlarını korumak amacıyla para aldığı biliniyordu.[11] 25 Ocak 1966'da ABD'de yayınlanan *Look* adlı dergi Kardinal Bea'nın ABD'de B'nai B'rith ve Yahudi cemaati ile gizli ilişki kurduğunu yazdı. Bea'nın Haham Heschel ve diğer B'nai B'rith üyeleriyle çekilmiş resimleri vardı. Derginin başlığı şöyleydi: "Yahudiler Katoliklerin düşüncesini nasıl değiştirdi?" Bu haber Bae'yı çok kızdırdı. Bu kişilerle görüştüğünün kimse tarafından bilinmesini istemiyordu.

Ocak 1977'de yayınlanan mason dergisi *Renaissance Traditionnelle* Bea'nın masonlarla ve özellikle Birleşik Alman Locası'yla olan yakın ilişkisini bildirmişti. Bea öldüğü zaman cenazesinin masrafı Humanum adlı bir kuruluş tarafından karşılandı. Bu Kuruluşun başkanlığını Herbert Rohrer, Max Kohnstamm ve Valerio Crivelli adında 3 mason yapıyordu.

Papa ve kardinallerin siyonist örgütlerle yakın bağlantıları oldukça değişik kanallardan yürüyordu. 1965'de BM toplantısına giden Papa, bir kilisede Amerikan Yahudi Komitesi Başkanı'yla gizli bir görüşme yapmıştı. 24 Eylül 1970'de Pax Cristi'nin en büyük simalarından Kardinal Suenens B'nai B'rith'in düzenlediği bir masonik toplantıda konuşma yaptı. Toplantının başkanlığını Büyük Haham R. Dreyfus yapıyordu. 1 Eylül 1987'de Papa Vatikan'da Uluslararası Yahudi Komitesi temsilcilerini kabul etti; bunlar World Jewish Committee, B'nai B'rith, Synagogue Council of America gibi kuruluşlardı. Devlet Sekreteri Kardinal Agostino Casaroli de 28 Eylül 1957'de mason oldu. 1987 Temmuzunda Amerika'ya giderek pek çok Yahudi yöneticiyle görüştü.

Mossad-CIA bağlantısının kilit ismi James J. Angleton da CIA'nın Vatikan danışmanıydı.

"Uluslararası Katolik-Yahudi İşbirliği Komitesi"

Vatikan, tarihi boyunca, İncil'in Yahudiler hakkındaki ifadelerine dayanarak, Yahudilerle belli bir uzaklık içinde olmuştu. Fakat 1950'lerle birlikte bu görüşlerini değiştirerek farklı bir çizgiye yöneldi. Uluslararası siyonist örgütlerle Vatikan arasında ilginç ilişkiler kurulmaya başlamıştı.

II. Vatikan Konseyi'nden sonra, Nostra Aetate Deklarasyonu'na uyularak Hıristiyan-Yahudi ilişkilerini derinleştirmek amacıyla birçok ülkede enstitüler, kurumlar, komisyon ve sekreterlikler kuruldu. Bu amaca yönelik olarak Roma Katolik Kilisesi birçok önemli Yahudi kuruluşları ile yakın ilişkilere girerek, büyük çabalarda bulunuyordu.

1966'da Papa VI. Paul, Hıristiyan Birliğini Uyandırma Sekreteryası'nda Yahudi-Katolik ilişkileri için bir ofis kurulması fikrini onayladı. 1974'te Yahudilerle dini ilişkiler için bir komisyon kuruldu. Yahudiler tarafında ise, 1970'de sekreterlikleri New York ve Cenova'da bulunan IJCIC (Dinlerarası Konsültasyon Üzerine Uluslararası Yahudi Komitesi) oluşturuldu. Bu Komite, Dünya Yahudi Kongresi, Amerikan Sinagog Konseyi, Amerikan Yahudi Kongresi, Uluslararası B'nai B'rith ve İsrail'de Dinlerarası Konsültasyon için Yahudi Konsülünden oluşuyordu.

20-23 Aralık 1970'te Hıristiyan Birliğini Uyandırma Sekretaryası'nda bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya katılanlar şunlardı: IJCIC'den 6 üye, Hıristiyan Birliği Sekreteryası temsilcileri, Katolik-Yahudi İlişkileri Vatikan Ofisi, İnanç Doktirini Kongregasyonu, Doğu Kiliseleri Topluluğu, Katolik Eğitimi Topluluğu ve Adalet ve Barış için Papalık Komisyonu. Bu toplantı ile bir Memorandum kabul edildi. Bu Memorandumla Roma Katolik Kilisesi ile Dünya Yahudi Cemaati arasındaki ilişkiyi koordune edecek bir komitenin kurulması için ilk adım atılmış oluyordu.

Karşılıklı ilişkilerde kabul edilenler şunlardı:

1. Dünyanın çeşitli bölgelerindeki antisemitizm manifestoları incelenecekti;

2. Nostra Aetate Deklarasyonu'nda belirtildiği gibi, özellikle dini eğitim ve tarih alanındaki kitaplardan antisemitizmin çıkartılması ve böylece Yahudiliğin eğitim ve öğretimin her kademesinde Yahudi anlayışına göre tanıtılması sağlanacaktı. Buna göre dini ve dini olmayan tüm yayınlardan ve ifadelerden Yahudiliğe karşı kullanılan her türlü ifade çıkartılacaktı.

Bu Memorandum uyarınca Uluslararası Katolik-Yahudi İlişkileri Komitesi Birliği kuruldu. Roma Katolik üyeleri, Papa VI. Paul'ün onayı ile Kardinal Johannes Willebrands tarafından atanıyorlardı. Yahudi üyeler ise IJCIC'ı oluşturan organizasyonlar tarafından atandılar. Komite kurulduktan sonra düzenli toplantılarına devam etti. Bu toplantıların çoğunda Shoah (soykırım)'ın derin önemi ve İsrail'in siyasi bağımsızlığının kurulması defalarca ILC (Uluslararası Yahudi-Katolik İlişkileri Komitesi)

tarafından vurgulandı. ILC'nin çalışmaları Papa VI. Paul ve II. John Paul tarafından büyük destek ve tasdik aldı.

İncil'in değiştirilmesine kadar varan istekler bu toplantılarda görüşüldü. Yahudiler İncil'de aleyhlerine geçen tüm ifadelerin çıkartılmasını istediler. Bu toplantılara B'nai B'rith'in üst düzey yöneticileri de katıldı.

"Vatikan AŞ"

Im Namen Gottes adlı kitabında David A. Yallop, Vatikan'ın ekonomik gücünü tarif etmek için şöyle bir örnek verir: Vatikan şehrinin çevre duvarının etrafında bir tur yapılsa bir saatten fazla sürmez, ama Vatikan'ın servetini saymaya kalksalar, bu şüphesiz çok daha uzun sürer.

Vatikan, bütün Hıristiyan aleminden asırlardır büyük bağışlar alıyordu. Bu bağışların işletilmesi için Vatikan'da bankaların kurulması, bu küçük toprak parçasını Mafya-masonluk-Yahudi şirketleri üçgeninin önemli bir ayağı haline getirdi. Vatikan bankalarının elinde biriken dev servet, dünyanın diğer sermayedarlarının da iştahını kabartıyordu. Sonuçta Vatikan, Rothschild, Morgan gibi uluslararası Yahudi bankerlerle ortak hale geldi. Vatikan'ın bugünkü ekonomik gücüne ulaşana kadar ki tarihini David A. Yallop aynı kitabında şöyle anlatır:

Vatikan Gmbtt'ın kolları bütün dünyaya yayılmıştı. Başka bankalarla sıkı bağlar örülmüştü. Paris ve Londra'daki Rothschild bankacılık sistemi 19. yüzyıldan beri Vatikan'la iş yapıyordu. Nagara (Papa XI. Pius'un yakın dostu) Vatikan mali işler bakanlığına seçildiğinden beri, işlerin çapı ve iş ortaklarının çapı daha da genişlemişti. Bu ortaklardan bazıları şu bankalardır: Crédit Suisse, Hambros, J. P. Morgan Bank, Chase Manhattan Bank, First National Bank, Continental Bank of Illinois, Bankers Trust Company New York... General Motors, Gulf Oil, General Electric, Bethleem Steel, IBM, ve TWA gibi şirketlerde Vatikan'ın ortakları vardı.

Uluslararası Yahudi şirketleri ile ortak hale gelen Vatikan, tabii ki mafyayla da bağlantı kurdu. Böylece Vatikan, İtalya'daki ayağını P2 Mason Locası'nın oluşturduğu mafyanın para aklama merkezi oldu. Vatikan'ın parası ve bankaları "Allah'a ait ve kutsal" olarak kabul ediliyordu. İtalyan Mafyası ya da P2, dışarı para çıkarmak istediğinde parayı Vatikan bankasına yatırıyor, oradan yurtdışındaki bir başka bankaya transfer ediyordu. Vatikan'ın "kutsal" bankalarına ise kimse sorgu-sual edemiyordu tabii. Yurtdışından para sokmak için de aynı yöntem kullanılıyordu. Amerikan Mafyası'nın sınırlarla problemi yoktu. Aklanmış paranın bir kısmını İtalya'ya sokmak istediğinde, bunu Vatikan Bankası üzerinden yapıyordu. Mafyanın Vatikan Bankası'na İtalya'dan para giriş çıkışları için hizmet etmesinden dolayı, Vatikan en sonunda para aklama işlemlerinin tek sahibi durumuna geldi.

Vatikan Masonlarına Ters Düşen Papa: I. Jean Paul

David A. Yallop, *Im Namen Gottes* adlı araştırmasında Vatikan içindeki entrikaları, Papa seçildikten sonra "aniden" ölen I. Jean Paul'ün ağzından şöyle aktarır:

Papa I. Jean Paul, kuzeyden bir arkadaşına güvenerek şöyle demişti: "Vatikan'da iki şeyi elde etmenin çok zor olduğu dikkatimi çekti: Dürüstlük ve bir fincan kahve."

Siyonist papaların, mason kardinallerin gelip geçtiği Vatikan'a 1978 yılında Papa I. Jean Paul seçildi. Papa Paul, diğerlerinden daha uyanık davranmıştı. Vatikan'da bir şeyler döndüğünü hissediyordu. Papa seçilmeden bir süre önce Vatikan Bankası'nı ve bu bankanın bağlantılarını araştırmaya başladı. Kardinalleri, piskoposları araştırdı. Sonuçta çok ilginç noktalara vardı. P2 Mason Locası'nın Vatikan'la bağlantılarını ve "Büyük Vatikan Locası"nı, bu locaya üye olan 121 kardinal, piskopos ve rahibi keşfetti. Oysa ki, masonluk asırlar öncesinden kilise tarafından "dinsizlik" olarak tanımlanmıştı. Bu sisteme engel olmaya çalıştı. Fakat papa seçildikten 33 gün sonra faili meçhul bir zehirlenme olayına kurban gitmesi, "tehlikeli" çalışmalarının sonu oldu.

I. Jean Paul, henüz papalığa seçilmeden önce de Vatikan'ın mali işlerinde bir "karışıklık" olduğunu farketmişti. 31 Ağustos 1978'de İtalya'nın önde gelen ekonomi gazetelerinden *Il Mondo*'da I. Jean Paul'e hitaben uzun bir mektup yayınlandı. Mektuptaki sorular şöyleydi:

"Vatikan"ın, finans marketlerinde spekülatör gibi davranması hak mı? Vatikan'ın kendi bankası diye adlandırdığı bir bankanın İtalya'dan başka ülkelere kanun dışı sermaye transferi yapması hak mı? Bu bankanın İtalya'daki bazı kişilerin vergi kaçırmasına yardım etmesi hak mı?Vatikan hakkında bu tür şeyler eskiden beri söyleniyordu. Fakat ilk kez I. Jean Paul, bunların doğru olup olmadığını araştırmaya başladı. Araştırdıkça da mason localarını ve bunların Vatikan'daki kontrollerini farketti. Dikkatini gizli, kanundışı olan ve çalışmayla gücü ve zenginliği birleştiren, İtalya'nın çevresine yayılmış bir mason locası üzerine yoğunlaştı.

Bu locanın adı P2 idi ve Vatikan'a derinlemesine nüfuz etmişti. Papazlarla ve piskoposlarla ilişkisi ve bizzat kardinallerle bağlantısı vardı. Papa I. Jean Paul, P2'yi kilisenin vücudunda yaşayan ve yok edilmesi gereken zararlı bir virüs olarak gördü.

Vatikan'da P2 Biraderleri: Banker Sindona, Piskopos Marcinkus, Kardinal Cody

I. Jean Paul'ün masonluk-Mafya-Vatikan bağlantısını araştırırken karşılaştığı bir çok isim vardı. Bunların en önemlileri Vatikan Bankası'nın Başkanı mason Piskopos Marcinkus, önceki Papa VI. Paul tarafından göreve getirilen Vatikan'ın mali danışmanı P2 üyesi Michele Sindona ve onlarla ortak çalışan Kardinal Cody idi. Papa Paul araştırdıkça, bunların P2 üyesi olduklarını ve diğer bir P2 üyesi Banker Calvi ile çalıştıklarını buldu. Hepsinin ardında da P2 üstadı Licio Gelli vardı elbette.

Paul, Vatikan'ın mali işlerindeki anormalliği araştırırken, ilginç bir alışveriş işlemi gerçekleşti. Vatikan Bankası'nın büyük hissesine sahip olduğu ve "Papazların Bankası"

olarak anılan Banca Cattolica Veneto, P2 Locası'nın üyelerinden birine satıldı. Satan kişi, Vatikan Bankası Başkanı Piskopos Paul Marcinkus, satın alan ise Banco Ambrosiano'nun Mailand şefi Roberto Calvi idi. Böylece olayı gizlice araştırmaya başladı. Roberto Calvi ve Michele Sindona gibi iki isim öğrenebildi. Öğrendiği şeylerse tüyler ürperticiydi. Doğrudan Papa'ya gelecek bir suçlamanın varlığını anladı. Ayrıca Calvi ve Sindona'nın Kilise'nin önde gelenleri sayıldığını ve Papa VI Paul'ün yanında yüksek itibar sahibi olduklarını öğrendi.

Bu isimler gerçekten çok önemliydi. Bunlardan Vatikan'ın mali danışmanı olan Sindona, tüm dünyada kritik bağlantıları olan bir masondu ve, eroin ticaretinden, Latin Amerika diktatörlerine uzanan bir zincirin halkası olan kirli işler uzmanıydı. Sindona, mafyanın bankeriydi ve yönettiği paraların önemli bir kısmı, doğrudan eroin ticaretinden geliyordu. Bu adam, Papa VI. Paul'ün Vatikan'a mali danışman olarak seçtiği ve İtalya'daki kilisenin bugünkü ekonomik durumunu inşa etmesini güvenle rica ettiği adamdı. Sindona'nın tekris olduğu mason locası Propaganda 2, kısa adıyla P2 idi.

Sindona'nın Vatikan'a yaklaşmasının nedeni de, para aklama politikasından kaynaklanıyordu. Cambino Ailesi, (Özellikle New York ve Palermo'da olmak üzere dünya çapında bağlantıları bulunan bir mafya ailesi) Sindona'yı, bu ailenin eroin işinden kazandığı paranın yatırımını organize etmek için görevlendirmişti. Bir "para aklayıcı"ya ihtiyaçları vardı. Sindona büyük miktarda sermayenin İtalya'ya giriş-çıkış organizasyonundan sorumlu olacaktı. Ve bunu yaparken mali büroyu uyandırmamalıydı. Sindona bu iş için ideal kişiydi.

Palermo'daki toplantıdan 17 ay sonra Sindona, mafya babalarının yardımıyla ilk bankasını satın aldı. O, ekonomi gangsterliğinin ana kuralını anlamıştı: "Bir bankayı yağmalamak istiyorsan eğer, onu satın almalısın."

Sindona İtalyan bankalarından Vatikan Bankası yoluyla Schweizer Bank kasalarına, kendi hesabına kanundışı döviz ve kapital transferi yapıyordu. Vatikan'ın kutsallığını fakirlerin hayrına yönlendirmek yerine, tam tersine İtalya'nın dışına kirli para akmasına yardım eder hale getirmişti.

Sindona'nın Vatikan üzerinden aklayarak dışarı çıkardığı P2'nin kirli paraları, Latin Amerika'nın faşist diktatörlerinin finanse edilmesinde kullanıldı. P2 Locası, İsrail ve Mossad'ın da büyük yardımını alan bu faşist rejimlere destek olmak için bir ekip oluşturdu. Sindona, Licio Gelli'nin üstadı olduğu P2'nin adamlarından etkin birtakım kurdu ve bu adamlar Arjantin, Paraguay, Uruguay, Venezuella ve Nikaragua'da yönetime gizlice büyük baskılar yaptılar. Sindona, o zamanın Nikaragua Diktatörü Somoza hakkında Romalı bir avukata şunları söylemişti: "Somoza gibi adamlarla çalışmayı tercih ediyorum. Bir diktatörle, bir demokratik rejimle başa gelmiş kişiye nazaran çok daha iyi iş yapılabilir. Bunun gibiler çok kontrollü olur. Onlar dürüstlüğe inanır ve bu da banka işleri için kötüdür."

I. Jean Paul'ün bağlantılarını keşfettiği diğer bir önemli isim de Vatikan Bankası Başkanı mason Piskopos Marcinkus idi. Papa seçilmeden önce, o anki papaya, VI.

Paul'e gitmiş ve mali konulardaki şüphelerini anlatmıştı. Bu olayın ardından Marcinkus'la yaptığı görüşme, I. Jean Paul'ün olayın boyutlarının farkına varmasına yardımcı oldu. Ortada dolaşan söylentilere göre, I. Jean Paul, Papa VI. Paul'e mali konulardaki problemlerden bahsetmiş, Papa ise şu cevabı vermişti: "Mali durumumuz henüz düzelmedi. Sen en iyisi Monsenyör Marcinkus'a git ve şikayetini dile getir." I. Jean Paul, Marcinkus'un bürosuna gitti ve Banca Cattolica Veneto'nun Roberto Calvi'ye satılışı ile ilgili şikayetini aktardı. Konuşması bittikten sonra Marcinkus ona kapıyı gösterdi ve şöyle dedi:"Sizin bugün yapacağınız daha iyi bir iş yok mu? Siz kendi işinize bakın, ben de kendi işime bakayım."

I. Jean Paul, adeta "kurtlar sofrası"ndaydı. Şikayete gittiği kişilerin hepsi zaten bu işe bulaşmış kişilerdi. Papa VI. Paul de olayın içindeydi: "Marcinkus'un doğrudan Papa VI. Paul'e karşı sorumluluğu vardı . Papa'yı, Marcinkus'un ne kadar çok pisliği gizlediğini bilmiyor kabul etmek çok çocukça bir şey olur."

Bunların yanısıra, Vatikan Devlet Sekreteri mason Kardinal Villot, "Vatikan'ın Kissinger'ı" olarak anılan Vatikan Dışişleri Bakanı mason Kardinal Casaroli, P2 ile ortak çalışan Şikago'dan Kardinal Villot gibi isimler de Papa'nın ters düştükleri arasındaydı. "Cody Vatikan'ın ortasında kendi Mafya ve P2'sine sahip gibiydi."

Papa'nın Keşfettiği "Büyük Vatikan Locası"

I. Jean Paul, 26 Ağustos 1978 günü Papa seçildi. Uzun süredir Vatikan'da çevrilen gizli kapaklı işlerin peşine düşmüştü. Bir süre sonra Vatikan'la ilgili çok önemli bir bilgiye ulaştı. Masonluğu dinsizlikle eşdeğer tutan katolik inancının merkezindeki "Büyük Vatikan Locası"nı keşfetmişti.

Eylül ayının ilk günlerinde eline bir liste geçti. Bu listede mason oldukları iddia edilen 121 isim vardı. Bu kişiler arasında, birçok kardinal, piskopos ve diğer yüksek rütbeli kişiler bulunuyordu. Bu veriler Paul'ün masonlarla çevrilmiş olduğunu gösteriyordu. Oysa mason olmak Kilise'den çıkarılmakla eş değerdi!

Kardinallerin papa seçimi için toplandıkları yerde bir çok önemli pozisyondaki "Papa adaylarının" mason olduğu dedikodusu dolaşıyordu.

1978'de yeni Papa bu isim listesine sahipti. Papa I. Jean Paul olaya bir din adamının kesinlikle bir locaya dahil olamayacağı noktasından hareket ederek baktı. Kendisinin de tanıdığı bazı yeni katoliklerin mason localarında olduğunu biliyordu. Bununla birlikte yaşamayı öğrenmişti, ama iş din adamlarına gelince olayı katı değerlendiriyordu. Roma Katolik Kilisesi uzun zaman evvel masonluğu çok açık bir şekilde reddetmişti. Kuşkusuz yeni Papa konu hakkında konuşmaya hazırdı, ama 121 loca üyesinin isminin yazılı olduğu bir listeyi açıklamak, bir tartışmanın başlangıcı için fazlaca cesur bir hareket olacaktı. Elindeki listede adı bulunanlar da yabana atılacak gibi değildi. Devlet Sekreteri Kardinal Villot Ağustos 1966'da Zürih Locası'na alınmıştı. Vatikan Dışişleri Bakanı Kardinal Agostino Casaroli, Kardinal Ugo Poletti, Roma

temsilcisi Kardinal Baggio, Vatikan Bankasından Piskopos Paul Marcinkus ve Monsenyör Donato de Bonis, hepsi masondu.

Şaşkın olan Papa, Vatikan'ın "Kim Kimdir"i gibi bir liste tutuyordu elinde.

Artık bütün gerçeklerin farkına varmış olan Paul, Vatikan'daki bu masonları temizlemek için bir plan hazırladı. Kilit noktalardaki biraderleri yavaş yavaş Vatikan dışına göndermeyi amaçlıyordu.

1978 Eylülünün ilk günlerinde Papa I. Jean Paul, alışılmışın dışında bir haber acentası olan *Osservatore Politica* (OP)'nın abone listesine gizli bir emirle isminin eklendiğini keşfetti. Acenta tek kişilik bir işletmeydi ve Mino Pecorelli adında bir gazeteci tarafından yönetiliyordu. *Osservatore Politica*'nın okuyucuları arasında yüksek mevkili politikacılar, gazeteciler ve "önemli olayları önceden bilmeye önem veren kişiler" vardı. Bu kişilere şimdi Papa I. Jean Paul de dahildi.

Marcinkus, I. Jean Paul'le karşılaştıktan sonra Banka'nın makam dairesine geri döndüğünde, bir dostuna güvenerek şöyle dedi: "Buradan ayrılabilirim, bu Papa'nın diğerlerine göre çok farklı görüşleri var. Burada değişiklikler olacak. Çok büyük değişiklikler." Marcinkus haklıydı. I. Jean Paul, o gün öğleden sonra Villot'a, Marcinkus'un hemen görevden ayrılması gerektiğini söyledi.

Öte yandan Paul, Roma temsilcisi Kardinal Baggio'yu da gönderme kararı almıştı. Bunun en önemli sebebi ise eline yeni geçen bilgiydi: Kardinal Baggio masondu, loca ismi Seba idi, Loca numarası ise 85/2640'dı; 14 Ağustos 1957'de tekris edilmişti.

Vatikan'ı masonlardan temizleme yönündeki bu çabası I.Jean Paul Luciani için, sonun başlangıcı olacaktı...

Papa'ya P2'den "İtalyan Çözümü"

Papa'nın bu beklenmedik hareketi, P2 kurmayları arasında büyük bir tedirginlik yaratmıştı. Bunun üzerine, hiç vakit kaybetmeden Papa için kesin karar verildi: "İtalyan çözümü."

Sindona için problemler İtalya'da, özellikle Vatikan'daydı. Eğer Marcinkus devrilirse Calvi'yi de götürürdü, eğer Calvi düşerse Sindona'yı da beraberinde çekecekti. Problemlerini cinayetlerle çözmeye alışık bir adam, kendisine İtalya'da bir tehdit oluşturan Papa'yı öldürmeyi istemez miydi? Sindona, Calvi, Marcinkus, ve Kardinal Cody, bütün bu adamların, belirli konularda karar alan Papa I. Jean Paul için kötü şeyler planlamaları için sebepleri vardı. Başlarına gelen olayların korkuttuğu iki adam daha vardı, Licio Gelli ve Umberto Ortolani. 28 Eylül 1978'de altı adama bir yedincisi eklendi. Luciani'nin kendilerine karşı planladığı tedbirleri öğrenen Vatikan'ın Devlet Sekreteri Kardinal Villot...

Cody, Markinkus, Villot, Calvi, Sindona, Gelli. Bu adamlar artık "İtalyan Çözümü" üzerinde kafa patlatıyordu. Papa ölmek zorundaydı.

Ve 29 Eylül 1978'de İtalyan çözümü gerçekleşti. Papa I. Jean Paul zehirlenerek öldürüldü. Fakat P2'nin adli tıbba ve savcılıklara uzanan kolları olayın örtbas edilmesini ve normal bir ölüm gibi gösterilmesini sağladı. Cesede otopsi bile yapılmadı.

İtalya'da Papa'nın enfarktüsten ölüp ölmediğini yargılayabilecek birisi varsa o da Profesör Giovanni Rama'ydı. Rama 1975'ten beri Papa'nın tedavisini yapıyordu. Fakat, Papa'nın ölümü konusunda Rama'ya bilgi verilmedi. Profesör Doktor Rama, "beni çağırıp Papa'nın cesedini incelememi dahi engellemelerine çok şaşırdım" diyordu.

İtalyan usulü çözümün sahipleri ise Vatikan'daki kurulu düzenleri sayesinde "iş"lerine devam ediyorlardı. Villot Devlet Sekreteri olarak kaldı. Cody mevkiini korudu. Marcinkus ve yardımcıları Mennini, De Strobel ve De Bonis Vatikan Bankası'nın kaderini yönlendirmeye devam ettiler ve Banco Ambrosiano ile olan işlerin gelişmesini sağladılar. Calvi'nin adamları, P2'nin üstadı Gelli ve Ortoloni, Vatikan Bankası'nı kalkan olarak kullanarak zimmete para geçirip, hilekarlıklarını devam ettirdiler. Polonyalı kardinal Wojtyla, I. Jean Paul'ün Kardinal Cody'i gözden çıkarmasına sebep olan belgeleri gizleme görevini üzerine almıştı. Bu belgelere Vatikan'da masonların sözünün geçtiğini gösterenler de dahildi.

"Muhafazakarlar"ın Locası: Opus Dei (Tanrı'nın Eseri)

I. Jean Paul'ün tasviyesinin ardından papa seçilen II. Jean Paul, masonlarla iyi geçinmek durumunda olduğunu anlamıştı. Bunun bir sonucu olarak da, kilise içinde oluşmuş olan bir locayı kutsamaktan kaçamadı. Locanın adı "Opus Dei Werk Gottes" (Tanrı'nın Eseri) idi.

Vatikan'ın önde gelen isimlerinden Jose Maria Escriva de Balaguer'in 1928 yılında henüz 26 yaşındayken kurduğu "Opus Dei" adını taşıyan bu gizli örgütün 80 bin üyesinin olduğu sanılıyordu. Örgütün ayrıca, Balaguer'in 999 öğüdünü içiren *Camino* (Yol) adında bir de kitabı vardı. Papa II. Jean Paul'e çok yakın sayılan örgütün üyeleri arasında 2 bin kadar din adamı mevcuttu. Geriye kalanlar bulundukları ülkelerin en seçkin işadamları, bankacıları, yazarları, üst düzey yöneticileri, akademisyenleri, gazetecileri, ve bilginleri idiler... Bu insanların çoğu akli yetenekleri nedeniyle "dahi" olarak da tanımlanıyorlardı. Amaçları siyasal, ekonomik, bilimsel alanlarda en üst mevkilere yükselmekti.

Vatikan'da büyük söz sahibi olan Opus Dei, Katolik dünyasının "ekonomik manivelası"nı elinde tutan örgüttü. Kuruluşun 20-30 milyon dolar aylık gelire sahip olduğu bilinmekteydi. Dünyanın dört bir yanında önemli sayıdaki gayrımenkulleri de servetinin diğer bölümünü oluşturmaktaydı. Birkaç yıl öncesine kadar "Kutsal Mafya" ya da "Beyaz Masonlar" diye adlandırılan örgütün son derece katı ilkeleri vardı. Örneğin üstlere körükörüne itaat, acıya katlanmak, istenilen herşeyi tereddüt etmeden vermek, bağışlamak bu ilkelerden birkaçıydı sadece.

Sözde dini bir kuruluş olan Opus Dei, P2 ve diğer mason localarıyla ortak hareket eden kapitalist bir organizasyondu aslında. Örgüt, aynı zamanda büyük bir zenginliği de

ifade ediyordu. İspanya'nın en zenginlerinden sayılan Jose Mateos, örgütün önemli kaynaklarından birisi konumundaydı. Bu paranın büyük bir kısmı İspanya ve Arjantin'de Calvi'yle çevirdiği gizli işlerden geliyordu.

Masonluğun kesinlikle yasaklandığı Katolik dünyasının kalbinde Opus Dei gibi bir organizasyonun kurulmuş olması ve II.Jean Paul'un da bunu kabullenmesi, masonluğun ne derecede teşkilatlanmış olduğunun ve inanılması en zor yerlere ne derece kolaylıkla girebildiğinin bir göstergesi olmalıydı.

33 Günlük Papadan Sonra, Papa II. Jean Paul

33 gün görevde kalabilen I. Jean Paul'ün ardından yeni bir Papa seçilmişti. Yeni papa, kendisinden önceki Papa'nın akıbetini düşünerek masonlarla iyi geçinme politikası güdüyordu. Vatikan'ın ortasında kurulan Opus Dei Locası'nı kabul etmesi de bundan kaynaklanmıştı. Fakat zaman geçtikçe bu Papa'nın da masonları, İsrail'i ve Mossad'ı rahatsız eden tavırları olacak, sonuçta Mossad'ın emriyle Mehmet Ali Ağca tarafından "uyarılacaktı." Bu uyarı Papa II. Jean Paul'ü hemen "kendine getirdi."

Çiçeği burnunda "Papa" suikast sonrası İsrail'le ilgili düşüncelerini şöyle belirtmişti: "Pek çok halk acı çekti. Ama Yahudi halkı özel bir halktır. Her zaman seçilmiş olarak kaldı ve kalacaktır. Ama insanlar bunu görmedi ve anlamadı, bu çok üzücü." 17 Kasım 1990 tarihinde Roma'da bir sinagogda yaptığı konuşmasında "Yahudiler Tanrı'nın en sevdiği kullarıdır. Kilise, "Yeni İsrail" olduğuna göre, İsrail'le iyi ilişkiler içinde olması çok normaldir" diyordu.

1970'li yıllardan sonra İsrail terörünün Avrupa'da aldığı biçim, devletlerin iç politikalarındaki huzursuzluklara doğrudan müdahale etmek şeklinde olmuştu. Siyonistlerin amaçlarına karşı çıkma eğilimi gösteren siyasi güçlerin var olduğu veya böyle güçlerin iktidara gelmesi olasılığının yüksek olduğu ülkeler hedef seçiliyordu. Bu konuda İtalya iyi bir örnektir. Bazı Akdeniz ülkelerinin güvenlik makamları ile İsrail Gizli Servisi arasındaki yakın işbirliği CIA'nın yayınladığı bir raporda da doğrulanmıştı.

Bu işbirliği, bilgilerin karşılıklı iletilmesine dayanıyordu. Papa suikasti de iyi bir emsal teşkil ediyordu. Suikast, gizli servislerin ortaklaşa yürüttükleri çalışma sonucunda FKÖ girişimi olarak lanse edilmiştir. Daha sonra da KGB süsü verilecektir.

SISMI'nin en üst yetkilileri ve Başkanı General Sontovitio da P2 Mason Locası'nın üyesiydi. Ağca hakkında soruşturmalar, General Sontovitio'nun görev başında bulunduğu sıralarda başlatılmıştı.

Papa suikastinde de, Kennedy suikastinde olduğu gibi KGB'nin olayı planladığı ileri sürülerek ve bu yönde Bulgaristan, Mafya yönlü bağlantılar kurularak hedef saptırılmaya çalışılmıştır. Vatikan'ın olayla ilgili ilk demeci İsrail'in bu işe hiç karışmadığı yönündedir. İlerleyen sayfalarda suikastin KGB üzerine atılarak Mossad'ın olaydan nasıl sıyrıldığını kısaca ele alacağız. Fakat herşeyden önce Papa suikastini gereği gibi inceleyebilmek için suikast öncesi gelişen olaylara, Abdi İpekçi'nin Ağca tarafından vurulmasına ve bu saldırının nedenlerine göz atmak gerekmektedir.

Papa Suikasti

6 Ekim 1991 tarihli *Hürriyet* gazetesinde Sedat Ergin'in Washington'dan bildirdiği özel haberde, Başkan Bush tarafından CIA Başkanlığı'na aday gösterilmiş olan Robert Gates'in, başkanlık yarışında önemli bir yara aldığı bildirilmişti. Gates'e bu yarayı açan olay ise Ağca Suikasti'ydi. Gates'in Ağca suikastinin KGB tarafından yapıldığı yolunda düzenlediği yalan raporlar su üstüne çıkmış durumdaydı. Bu yalan raporlarla basını ve tüm kamuoyunu yanlış bilgilendiren Gates'in sahtekarlıkları anlaşılınca, CIA Başkanlığı tehlikeye düşmüş oluyordu. *2000'e Doğru*'daki haberde bu durum şöyle vurgulanmıştı:

CIA'nın "birşeyler karşılığı"nda bilgi, haber sızdırarak yönlendirdiği ve bir bakıma "ilham perisi" olduğu, sözüm ona "her türlü kuşkunun üstündeki" listede iki ünlü gazete var: *Washington Post* ve *New York Times*. Örneğin Bulgar ve KGB ajanlarınca yönetilen Mehmet Ali Ağca'nın Papa II.Jean Paul'e suikast girişiminde bulunduğu yolundaki senaryoyu bu iki gazeteye sızdıran CIA idi. Amerikan İstihbarat Örgütü bunu inandırıcı kılmak için iki ünlü ajanını devreye soktu.

Bu ajanlardan birincisi, Hür Avrupa Radyosu'nda 1974-77 yıllarında başkan olarak çalışan Paul Henze, ikincisi ise CIA patronu William Colby ile savaş sonrası İtalya'da çalışmış Claire Sterling idi. Her iki ajan, 13 Mayıs 1981 yılında Papa Paul'e yapılan suikastin KGB ve Bulgar Gizli Servisi'nce yönetildiğini Reader's Digest'te "okumuş oldular". Ardından ajan Claire Sterling, vakit geçirmeden NBC Yazı İşleri Müdürü Marvin Kalb'in yanına koştu. NBC, "terörizm uzmanı" sıfatıyla çağırdığı Sterling'i kamera karşısına aldı ve Papa suikastı'na ilişkin görüşlerini diziler halinde yayınladı. Bu aşamada ünlü Amerikan *Newsweek* dergisiyle İngiliz *The Times* devreye girdiler ve Sterling, dolayısıyla da CIA'nın yorumunu kitlelere ulaştırdılar. Böylece dünya kamuoyu, Papa suikastinin, "KGB tarafından düzenlendiğine" ikna edilmiş oldu. Oysa Fransız *Le Monde Diplomatique*'in daha sonra ortaya koyduğu gibi NBC televizyonunun şefi Marvin Kalb, Sterling'in görüşüne kolayca ikna olmuştu. Çünkü yalan, hükümetin savunma sisteminin meşru bir parçasıdır. Gazeteci ise, milli menfaatlere uygun olduğunu hissettiği oranda bu yalanlara katılır.

Papa suikastindeki son gelişmeler aslında olayın iç yüzünü tüm açıklığıyla ortaya sermiş durumdaydı. Hadi Uluengin konuyu şu şekilde özetlemişti:

Garip tesadüf ki, geçen hafta yayınlanan Fransız dergisi *L'Evenement du Jeudi* zehir hafiyelerin eski komplo teorisine bir darbe daha indirdi. Papa suikasti hakkında çok ayrıntılı bir dosya sunan dergi, suikastteki "Bulgar parmağı" yalanının, tamamen Amerikan Gizli Haberalma Teşkilatı CIA ve soğuk savaş yanlısı azılı şahinler tarafından uydurulduğunu belirtti. Sıkı durun, *L'Evenement du Jeudi*, Mehmet Ali Ağca'nın gerçekleştirdiği saldırıyı Bulgaristan'a yüklenen senaryonun, zehir hafiyelerin çok söz ettiği ve Ankara'daki eski CIA Şefi Paul Henze tarafından yazıldığını açıkladı.

L'Evenement du Jeudi ise şu bilgileri veriyordu:

Ağca yakalandıktan 9 ay sonra konuşmaya başladı. Habib Burgiba, Lech Valesa, Simone Veil'e karşı tasarladığı projelerden bahsetti.

Acaba Metro Goldwyn Mayer'in senaryolarına taş çıkaracak bu senaryoyu kim hazırladı? İki Amerikalı yazar Herman ve Franck Brodhead çalışmalarında bu olayın elebaşı olarak Paul Henze'yi gösteriyorlardı. Suikaste karışanlar listesinde Kissinger, İsrailli bir stratejist olan Michael Ledeen, CIA eski yardımcı direktörü Ray Cline , ve Washington Times'ın editörü Arnaud de Borchgrave de sayılıyordu.

Eski bir OSS'li olan Papaz Morlion suikast sırasında Roma'daki CIA temsilcisiydi. Ortaya yeni çıkan bazı dokümanlar Morlion'un Soğuk Savaş sırasında İtalya'da çok büyük bir rol oynadığını göstermişti. Morlion, Antonov'la aynı apartmanda oturuyordu. Ağca soruşturma sırasında Antonov'un dairesini anlatırken Morlion'un odası ile karıştırdı. İki odayı ayıran akordiyon bir kapıdan bahsetmişti. Ama bu Papazın evinde vardı, Antonov'unkinde değil...

Ocak 1992'de savcı Rosario Priore, Papa suikasti üzerine ikinci bir araştırma için ABD'ye gitti. Burada buldukları onu çok şaşırtacaktı. Beyaz Saray, savcıya CIA'nın gizli dokümanlarını araştırma izni vermişti. Dokümanlar arasında Robert Gates'in iki gizli emrini buldu.

Gates, araştırmacılarına, ne pahasına olursa olsun Papa suikastinde Sovyetlerin parmağının olduğunu bulmalarını emretmişti. CIA'nın SSCB bölüm başkanı Melvin Goodman "gerçeği saptırmak istediler. Bir ara dış politik güçler CIA yöneticilerinin üzerinde çok büyük bir baskı uyguladılar. Araştırmacılarım KGB'nin olaya karıştığı yolundaki tezi desteklemek konusunda çok büyük baskı gördüler" diyordu. CIA'dan John McMahon da o zamanlar bu büyük dalavereye katılmayı reddetmişti.

1981 Nisanı'nda Francesco Pazienza, SDECE Başkanı Alexander de Marenches tarafından Papa'ya suikast olacağı konusunda uyarıldı. Marenches suikasti nereden biliyordu? Bu bilgileri nereden alıyordu? Marenches, durumu haber vermek için Vatikan'a iki görevli gönderdi. Bunlar Arnaud de Borchegrave'nin arkadaşı Dr. Beccuau ve SDECE Araştırma Bölümü Başkanı General Fouilland idi. Tüm uyarılara karşın, gereken tedbirler bir türlü alınmadı. Kısa bir süre sonra Pazienza Brooklyn'de öldürüldü.

Humanite adlı dergide gazetecilik yapan Alain Guerin'le yapılan ropörtaj da birçok konuya ışık tutacak niteliktedir. "Roma'da Papaz Morlion'la görüşmem sırasında konu OSS ve Allen Dulles'e gelinceye kadar herşey çok normaldi. O ana kadar Morlion çok sakin konuşuyordu. OSS'den bahsedince hemen ses tonu değişti. Bana 'sevgili dostum siz çok sempatiksiniz. Başınıza birşey gelmesini istemiyorsanız, bu konularla hiç ilgilenmeyin' dedi. Ben de ona teşekkür edip ayrıldım. Yıl 1978'di. İki yıl sonra Roma'da bir gazeteci öldürüldü. Bu gazeteci tam Morlion üzerindeki araştırmalarını tamamlamak üzereydi. Morlion 1945'de İtalya'ya gelirken yanında OSS Başkanı William Donnovan vardı. Morlion'un sekreteri ise Giulio Andreotti adlı gelecek vaadeden bir gençti."

Eski CIA ajanı Melvin Goodmann'ın suikast hakkındaki *L'Evenement du Jeudi*'de yayınlanan görüşleri şöyledir:

Papa II. Jean Paul'ü kim vurdu? Daha sonra kamuoyunu suçu Bulgar ve Sovyetler'e atmak için kim yanılttı? Bu olay savaş sonrası dezinformasyon operasyonlarının en inanılmazlarından biri olarak kalacaktır. Eski CIA yöneticilerinden Melvin A. Goodmann bundan şüphe duymuyor. "Propaganda harekatının bir kısmı Sovyetlerin terörü desteklediğini kanıtlamak, diğeri suikasti içeriyordu. Herşey yalandı. Bu propaganda malzemeleri Claire Sterling tarafından toparlanan yalan haberlere dayanıyordu."

Francesco Pazienza SISMI'nin ABD'deki ajanı SISMI içinde de yuvalanan, anti-komünist görüntü altında kurulmuş gizli NATO örgütü Gladio'nun bir elemanıydı. SISMI şefi Santovido'nun danışmanıydı. ABD'de ise General Alexander Haig ile temas kurmuştu. Aynı dönemde Panama Devlet Başkanı Noriega'nın da danışmanlığı görevini yürütüyordu. SISMI şefi General Santovido, Pazienza'dan Vatikan'la ilgili ilginç bir şey varsa araştırmasını istedi. Daha açığı Kardinal Mercinkus'u araştırmasını istemişti. Kardinal Marcinkus Banker Calvi ile bazı şirketlerde aynı yönetim kurullarında görev yapan Amerikalı bir din adamıydı. Banker Calvi'nin ölümünden sonra, 1982'de New York'ta General Haig ile birlikte çalışmaya devam etti. ABD'de 3 yıl hapis yattı.

CIA'ya ve SDECE'ye de çalışan Pazienza'nın Vatikan Bankası'yla da ilişkisi vardı. 2 Ağustos 1980'de 85 kişinin ölümüyle sonuçlanan Bologna Garı katliamının perde arkasındaki adamlardan biriydi o. Pazienza Ağca'yla bağlantısını şöyle anlatmıştı: Papa suikastını Bulgarlar organize etmemişti. Ama biri Ağca'yı bunu söylemesi için ikna etti. Ağca ile bu konudaki gizli görüşmeleri SISMI'nin yeni Şefi General Lugaresi yapıyordu. Pazienza, Lugaresi'nin Nisan 1982'de işbaşına geldikten sonra SISMI içinde Ağca'yla ilişki kuracak yeni bir birim oluşturduğunu ve CIA'yla SISMI'nin o dönemde aşırı sağla yakın ilişki içinde olduğunu söyledi. Pazienza'ya göre dezinformasyon ve basını kullanması için yayılması istenen sahte bilgiler CIA'dan geliyordu. CIA'dan gelen bu bilgilerle Papa suikastini Bulgarlar'ın yaptığı uyduruldu. Daha sonra dönemin CIA Sovyet bölümü şefi de bu "operasyonu" doğrulayacaktı...

1985 yılında ABD'de yargıç Martelli'ye açıklamalarda bulundu ve Papa cinayetinde Bulgar Bağlantısı tezlerini çürüttü. Bu konudaki ilk itirafı o yapmıştı. Bunun üzerine İtalya'ya gönderildi. 1988'de serbest bırakıldı. Fakat bu özgürlük dönemi çok kısa sürecekti. Bologna Garı katliamının faillerinden biri olması nedeniyle cezaevine yeniden kondu. Pazienza'nın itiraflarıyla Papa suikastine Bulgarlar'ın zorla karıştırılmak istendiği kanısı güçlenmişti.

Stefano del Chiaie, Pazienza'nın SISMI'den departman arkadaşıydı ve tıpkı Pazienza gibi "yakın tarihin en büyük provokasyonlarından" biri olan Bologna Garı katliamı sanıklarındandı.

Pazienza Ağca'nın Gladio'daki şeflerinin P2 Mason Locası'yla işbirliği yaptığını da açıklamıştı. Pazienza 1990’lı yıllarda Gladio'nun asıl hedefinin İslam olduğunu da belirtmekten kaçınmadı.

Suikastin Sonrası ve Papa II. Jean Paul'ün Dönüşümü

Papa suikastı, İsrail politikalarına ters düşen Papa'yı ikna etmek için düzenletilmişti. Gerçekten de Papa, suikast sonrası dönemde kendinden istenilen çizgiye girdi. Temmuz 1987'deki görüşme sırasında Yahudi yöneticiler Vatikan'la pek çok ortak çalışma programı yaptılar. Casaroli ile yapılan bu toplantılar Devlet Sekreterliği ve Diaspora temsilcileri arasında doğrudan ilişkiler kurulmasına kapı açtı.

En son olarak II. Jean Paul, Haham Mordechai Waxman'ın önünde İsrail'in varlığının İsrail halkı için bir zorunluluk olduğunu tanıdı. Bea'nın yerine geçen Kardinal Willebrands de Dünya Yahudi cemaatlerinin çalışmalarını izlemek için bir bölüm kurmayı amaçlamıştı.

İtalya'da masonik Katoliklerin kalesi durumundaki Assisi kenti Vatikan'ın iç mücadelesini yaptığı yerdi. Burası II. Dünya Savaşı sırasında önemli bir Siyonist merkez sayılıyordu. P2 skandalında ise rolü Vatikan'la gizli toplantıların yapıldığı bir yer olmak idi.

Vatikan-İsrail bağlantısının sonuçları artık resmi platformlarda da ortaya çıkmaktadır. 1991 Kasımında Vatikan Devlet Sekreteri İsrail'le ön diplomatik ilişkilerin kurulmasında ilk adımı atmıştır. Ve gelişmeler Vatikan'ın İsrail'i tanıması sonucuna doğru gitmektedir. Siyonist papaları, Yahudi kardinalleri olan bir Vatikan için aslında bu kaçınılmaz bir son gibi gözükmektedir.

Papa'nın İsrail'le olan ilişkileri ise oldukça iyi durumdadır. Suikast öncesi İsrail'i kızdıran tavırlarından eser yoktur üzerinde. Geçmişte İsrail'le diplomatik ilişkileri reddeden Vatikan artık diplomatik ilişkilerin kurulması için Şimon Peres'i Vatikan'a davet etmiştir.

Vatikan'ın İsrail'i tanımak amacıyla bir komisyon kurmayı kabul etmesi diplomatları şaşırtmamıştır. Papa'nın etrafında, ona İsrail'e daha iyi davranması konusunda baskı yapan pek çok kişi vardır. İsrailli diplomatlar Papa'nın devletlerini kabullenmesinden doğan hoşnutluklarını gizlememişlerdir. Papa'nın İsrail'i tanıması, İsrail'e çok büyük bir güç verecektir.

Nitekim 2 Ocak 1994'te "King David" Oteli'nde, Hz. İsa'yı çarmıha yolladı diye 2000 yıldır Yahudilere diş bileyen Katolik Kilisesi ve Vatikan, varlık nedenini "Yahudilik'ten" alan İsrail'i resmen tanıdığını açıklamıştır. Vatikan'ı dize getirmenin İsrail'de yeterli bulunmadığı ise açıktır. İsrail Başhahamı İsrael Rau bu konuya paralel fikirlerini "bu anlaşmayla iki din arasında açık olan hesaplaşmanın sona erdiği sanılmasın" diyerekbelirtmiştir.

Yeni Dünya Düzeni

Allen Dulles, 1953-1961 arası CIA Başkanı, Amerikan servislerini yeniden düzenleyen ve CIA'yı kuran mason...

Thomas Dewen, ABD'li mason senatör ve mafya avukatı...

H. Hughes, CIA ve Mafya'ya maddi destek veren milyarder...

Maximilian Kohnstamm, Hollanda Prensi Bernhard'ın mason ortağı...

Bedell Smith, CIA eski Başkanı...

Meyer Lansky, Mafya'yı CIA yararına çokuluslulaştıran Yahudi...

Joseph Retinger, CIA Uluslararası İşler Müdürü, Avrupa Hareketi'ni yöneten mason...

Bu kişilerin ortak bir özellikleri var. Bunlar, yeni dünya düzenini CIA-Mafya-Masonluk üçgeniyle gerçekleştirmek için gereken hareketi başlatan kişiler. Ama ABD, 50'li yılların başında bu tip bir varlığın Avrupa'da rahatsızlık yarattığını farkedip daha etkili bir yolla, lobi örgütleriyle Avrupa'ya hükmetmeye karar vermişti.

1952'de Avrupa Hareketi'nin Genel Sekreteri Joseph Retinger, uluslararası bir örgüt kurmanın gerekliliğini açıkladı. İlk kuruluş toplantısında CIA Başkanı William Donnavan, CIA'dan Bedell Smith, Hollanda Prensi Bernhard ve NATO Genel Sekreteri Joseph Luns önderliğinde biraraya gelen kişiler, gelecekteki Bilderberg Group'un ilk temellerini attılar. Bu toplantıya katılanların çoğunluğu da masondu.

1954 yılında Retinger'in başkanlığında Bilderberg Group kuruldu. Bu örgütün üyeleri arasında masonlar, politikacılar, gizli servis elemanları, CIA başkanları, mafya patronları bulunmaktaydı. Bu kişiler Avrupa organizasyonlarında önemli rol oynadılar. Avrupa Ekonomik Birleşme Derneği, Avrupa Kültür Merkezi, Avrupa Hareketi, Avrupa Konseyi gibi kuruluşların tümünde bu isimleri görmek mümkündü.

Bilderberg'i ilk başta CIA kurmuştu. Ama daha sonra bu örgüt, Bilderberg politikasının bir enstrümanı haline dönüştü. CIA Başkanı'nı bile Bilderberg seçiyordu... David Rockefeller önderliğinde, CIA'dan Walters ve Rocca, Trilateral Komisyonu'nun temellerini attılar.

Rockefeller, Rothschild, Kissinger, Brzezinski 70'li yıllarda bu lobileri örgütleme işini ele aldılar. Kissinger politik hayata Rockefeller ve CIA sayesinde gelmişti. Brzezinski de Rockefeller tarafından himaye ediliyordu. David Rockefeller Trilateral ve Nelson Rockefeller Bilderberg Başkanı olarak bu örgütlerde alınan kararlarda önemli rol oynıyorlardı.

Sicilyalı Yahudiler

Mafya, hakkında çok konuşulan ama tam olarak bilgi sahibi olunamayan bir konudur. İşin ilginç yanı CIA, Mossad gibi servislerin mafyayla mücadele içinde

oldukları izleniminin veriliyor olmasıdır. Özellikle film sektörü sayesinde pompalanan imaj "fötr şapkalı, makinali tüfekli" bazı adamların "pis işler" çevirdiği, ABD gibi kahraman ülkelerin ve gizli servislerin bunlarla mücadele etmeye çalıştığı şeklindedir. Fakat işin içyüzü hiç de göründüğü gibi değildir. Mafya zaten CIA, Mossad gibi örgütlerin, masonluğun, siyonizmin bir parçasıdır.

Amerikan ticari hayatı hiçbir zaman mafyadan bağımsız olamamıştır. Amerikan hayatındaki etkisine rağmen mafya küçük çaplıdır. Bunların çoğunluğu İtalyan asıllıdır. Özellikle Sicilya'dan gelen bu insanların çoğunluğu da Yahudidir. Sicilya Mafyası'nın uluslararası uyuşturucu satışı işinde Kuzey ve Güney Amerika'nın suç aileleriyle uzun süreden beri bağlantıları olduğu biliniyordu. Mafya'ya dahil olan herkes kan ve ateş yemini ile bağlanıyordu.

Meyer Lansky:
Uluslararası Suçun Yönetim Kurulu Başkanı

Asıl adı Meyer Suchowljansky olan Meyer Lansky, II. Dünya Savaşı sonrasında, Florida'da "Kumarhaneler İmparatoru" olarak tanındı. Al Capone ve Salvatore Luciano ile işbirliği içinde çalışıyordu.

Lansky kumar, içki ve fuhuştan kazandığı tüm paraları İsviçre'de Yahudi Tibor Rosenbaum'un yönettiği International Credit Bank'a değişik yollardan transfer ediyordu. Rosenbaum bir hahamdı ve hahamlığını ve aşırı dindarlığını, "Avrupalı bankacı" rolüyle çok iyi gizliyordu. Haham yetiştiren bir aileden geliyordu. International Credit Bank kurulmasından kısa bir süre sonra Avrupa'dan İsrail'e yollanan tüm yardımların ilk geçit noktası durumuna geldi. Müşterileri arasında Israel Corporation en önemli yeri tutuyordu. Rosenbaum'un İsrail'deki temsilcisi İsrail gizli istihbarat örgütü Shin Beth'in şefi Amos Manor'du.[5] 1967'de *Life* dergisi bu bağlantıları ortaya çıkarır. İsrail-Haham Rosenbaum-Rothschild-Mafya-Lansky bağlantısı açıklandı.

Bu bağlantıların ortaya çıkması üzerine, Lansky ve yakın arkadaşı Yahudi Doc Stacher hakkında, Senatör Robert Kennedy döneminde büyük soruşturmalar açıldı. Doc Stacher İsrail'e kaçarak Tel Aviv'e yerleşti ve böylece hapis cezasından kurtuldu.

1970 sonunda Lansky, İsrail'e çok gizli bir giriş yaptı. Burada Stacher'la buluştu. İsrail'deki sosyal kuruluşlara yardımda bulundu. Ilan adlı bir kuruluşa başkan oldu. Kudüs'te kendi adına bir sinagog yaptırmak için harekete geçmişti. Zaten daha önce ABD'de de kendi adına bir sinagog yaptırdığı biliniyordu. ABD'de Amerikan Yahudilerini Birleştirme Derneği'ne de önemli yardımlarda bulunmuştu.

II. Dünya Savaşı sonrası tüm dünyada kontrgerilla hareketi başlatılmıştı. Bu hareket için ABD'den, ve özellikle CIA'dan 38 milyon dolarlık bir fon ayrıldı. 3 milyon dolar da ismi açıklanmayan şirket ve patronlardan alındı. Bu olayın kurucuları arasında CIA şeflerinin yanında bir isim daha göze çarpmaktaydı, bu isim Mafya Babası Meyer Lansky'di.

Meyer Lansky bütün organize suçların en parlak beyniydi. "Lansky, namusuyla ticaret yapan bir işyeri kursaydı..." diye anlatıyordu bir FBI görevlisi, "...şimdi General Motors'tan bile büyük bir imparatorluğun sahibi olurdu. Kariyeri boyunca kaçakçılıktan, bütün Amerika'ya yayılan kumarhanelerinden, tefecilikten ve borsadan kazandıklarıyla 300 milyon doların üzerinde büyük bir servet sağladı. En büyük arzusu İsrail'de sessizce bir köşede yaşamaktı."

Anthony Summers'ın *Resmi ve Gizli: J. Edgar Hoover'in Gizli Yaşamı* adlı kitapta FBI şefi Hoover'in eşcinsel olduğu ve bu gerçeği saptayan mafya babası Meyer Lansky'nin bunu Hoover'e karşı ölünceye kadar koz olarak kullandığı belirtiliyor. FBI şefi Hoover'in kadın kılığına girmiş ve cinsel ilişki halindeki fotoğrafları OSS şefi William Donnovan tarafından Meyer Lansky'ye veriliyor ve bu fotoğrafların Meyer Lansky tarafından hayati koz olarak kullanıldığı söyleniyor.

Meyer Lansky, Hoover'in eşcinsel olduğuna ilişkin somut kanıtları, FBI'nın faaliyetlerine karışmasını önlemek için kullandı. Hoover'in ölümünden iki yıl öncesine, 1970'e kadar Lansky'ye hiçbir federal suçlama yöneltilmedi. Bir ara vergi kaçırdığı öne sürüldüyse de bu bir sonuç vermedi ve 1983'te ölünceye kadar özgürce yaşadı.

Meyer Lansky'nin ilginç bir bağlantısı da P2-Mafya-Vatikan üçgeninin önemli ismi Sindona idi. Sindona, McCaffrey ve Borghese bir İtalyan bankası olan Universal Banking Corp.'a ortaklardı ve bu banka Meyer Lansky ve Mafya için bir hareket sahasıydı. Banco Ambrosiano'nun iflası Vatikan'a bir milyar dolara maloldu ve başkanı Roberto Calvi'nin ölümüyle sonuçlandı.

İsrail'in kurulmasında önemli rol oynadığını bilinen Haganah ve Stern terör çeteleri de Lansky tarafından finanse edilmişlerdi. İsrail Devleti, Macar Yahudisi olan Tibor Rosenbaum'un yeraltı örgütleri aracılığı ile ulaştırdığı yardımlar sayesinde kurulmuştu, İsviçre'deki International Credit Bank'taki kontrolüyle Haganah ve Stern çetelerine silah ve para sağladı. International Credit Bank, Lansky'nin Mafya ve gizli operasyonları için yabancı bankasıydı[10] ve gizli operasyonları için Mossad'ın Avrupa Fonu'nu idare ediyordu.

İsrail İçin Çalışan Üçlü Çete: Mafya Babası Lansky, Sofu Rosenbaum, Banker Rothschild

"Mossad'ın —ya da İsrail'in— en büyük yardımcıları İsrail dışında yaşayan Yahudilerdir" yargısı çok doğrudur. Buna bir örnek, Mafya'nın Avrupa'daki bağlantı merkezi olarak bilinen International Credit Bank'ın yöneticisi, Yahudi Mafya Babası Lansky ve Yahudi Banker Rothschild ile ortak çalışan,"sinagogların sofu müdavimi" Rosenbaum'dur.

Rosenbaum, Cenevre'deki International Credit Bank'ın sorumlu yöneticilerindendir, aynı zamanda Mafya Babası ve Hollanda Kralı Bernhard ile yakın ilişkileri vardır. Rosenbaum Macaristan'da doğmuş, II. Dünya Savaşı'nda ülkenin ünlü

Yahudi direniş örgütünün önde gelen isimlerinden biri olmuştur. Koyu bir siyonist olarak, kurulduğu günden bu yana İsrail Devleti'ni hararetle desteklemektedir.

1949 yılına gelindiğinde, İsviçre ile İsrail arasındaki ticari ilişkileri sağlayan Helvis Management Corporation'ı Rosenbaum yönetmektedir. İsrail İşçi Partisi'nin finansörü ve İsrail'i ekonomik açıdan destekleme politikasının mimarı Pinhas Sapir ile yakın dostluğu vardır. Gerçekte Mafya'nın Avrupa'daki bağlantı noktasını oluşturan International Credit Bank'ın 1960'dan başlayarak yöneticisi durumuna geçen Rosenbaum, Las Vegas kumarhanelerinden kaçırılan milyonlarca doların Edmond de Rothschild'in tasarrufları ile aynı merkezde toplanmasını organize etmiştir.

Kanunsuz birtakım işlerini örtbas etmek ve dokunulmazlık zırhına sahip olabilmek için Büyükelçi konumuna kadar yükselmiştir.

O dönemde IOS Şirketini kuran Bernie Cornfield ile sıkı bir işbirliği içinde olan Rosenbaum, aynı zamanda Liberya'nın Avusturya'daki Büyükelçisi sıfatıyla da Batı Afrika yöneticileri arasında saygın bir konuma sahiptir. Finans ve politika ilişkilerini, Rosenbaum'un Cenevre'deki bankası aracılığıyla gerçekleştiren Cornfield'in müşterileri, verilen hizmetin karşılığını IOS şirketinin hisse senetlerini yeniden satın alarak ödüyorlardı.

Birlikte gayet iyi çalışan iki ortaktan Cornfield, serüvenci, hayalperest, eksantrik bir kişiliğe sahipti. Rosenbaum ise onun tam tersine, kılı kırk yaran, düzenli olarak sinagoga giden, sofu bir karakterdi. Ama, finans alanında büyük bir şöhreti vardı. Nitekim, kendisine büyük bir güven duyan İsrail Hükümeti, 1968 yılında ihtiyacı olan askeri malzemenin satın alma işlerini Rosenbaum'a ihale etmişti. Bir keresinde, o sıralar İsrail Başbakanı olan Şimon Peres, "Ulusal Güvenlik" gerekçesiyle 24 saat içerisinde 7 milyon dolar bulmak zorunda kalmış, ve o an Rosenbaum'a başvurmuştu. Rosenbaum parayı temin etmişti.

Arap devletleri tarafından boykot edilen Yahudi kuruluşlarının başında gelen International Credit Bank'ı kullanan Rosenbaum, Lausanne'daki Ortadoğu Petrol şirketlerinden İsrail adına petrol satın alıyordu.

Life dergisi 1968 yılındaki bir sayısında, Rosenbaum'un ortağı Sylvain Fredman'ın mafya babası Meyer Lansky ile birlikte çalıştığını, Miami'den transfer ettiği 350 bin doları Cenevre'deki bankada, "Maral 2818" numaralı hesaba yatırdığını açıklamıştı.[11] Kumarda yitirdiği paraları karşılamak için kasayı zimmetine geçiren muhasebeci örneği, Rosenbaum da, Edmond de Rothschild tarafından yönetilen ve kontrol edilen Israel Corporation'a başvurdu.

Israel Corporation'ın işlevi, siyonist çevrelerden topladığı paraları İsrail'deki yarı resmi ve resmi sektörlere, örneğin denizyolları taşımacılığı yapan Zim gibi şirketlere yatırmak idi.

İsrail Sanayi ve Ticaret Bakanlığı eski genel müdürlerinden ve Israel Corporation'un yöneticilerinden Michael Tsur, dostu Rosenbaum için şirket fonlarından çektiği 8.5 milyonu avans olarak verdi. Aslında, gene Rosenbaum'a ait olan,

Liechtenstein Prensliği'nin başkenti Vaduz'daki International Credit Bank'ın hesabına transfer edilen meblağın toplamı 14 milyon dolardı. Sadece Israel Corporation'un hesabından değil, Zim Navigation'un ve Oil Rafineries adındaki İsrail şirketlerinden de para akmıştı. Bunların Lüksemburg ve Vaduz gibi yerlerde verginin kolayca kaçırabilmesi sebebiyle de, açılan soruşturmalar sonuçsuz kalıyordu.

Meyer Lansky ve Tehlikeli Bağlantıları

Yahudi Mafya Babası Meyer Lansky'nin tehlikeli bağlantıları, P2 ve Vatikan'ın kara para bankeri Sindona'dan Rosenbaum'a, Detant'ın mimarı Nixon'dan Soğuk Savaş mimarı Truman'a, CIA Şefi Dulles'ten Yahudi bankerler Rothschild ve Rockefeller'lara kadar uzanmaktaydı. İsrail'in çıkarları için çarpışan bu şebekede Meyer Lansky de önemli bir rol üstlenmişti.

Richard Nixon'ın belli başlı iki koruyucusu vardı. Bunlardan birisi Pepsi-Cola şirketinin başkanı Donald Kendall idi. Nixon, Kendall için, kapitalistlerin malı olan şurubu Brejnev'in votkası ile değiş tokuş yaptı. Öteki koruyucusu ise Mafya'nın finansör patronu Meyer Lansky'den başkası değildi.

Sindona ve Rosenbaum gibi Nixon'un dışında olduğu sanılan olayların aslında Doğu ile yapılan işbirliğini simgeledikleri bilinmekteydi. Gerçekte, bu finans güçleri, "Votka Cola" iktidarında, yasal olmayan yollarda muazzam meblağları bir yandan öte yana aktardılar. Müşterileri arasında Moskova Narondy Bankası (Londra'daki Sovyet Bankasıdır) Vatikan ve İtalyan Komünist Partisi gibi birbirleriyle çelişen güçleri bir arada barındırdılar. Tüm bu skandallar süresince, iş adamları ile "Votka-Cola" yandaşları arasında yoğun ilişkilerin kurulmuştu.

Nixon'ın Doğu ile ilişkilerini genişletmesi sırasında, Mafya ile olan bağlantısını, herhangi bir New York'luya benzeyen, soluk yüzlü bir adam, Meyer Lansky gerçekleştiriyordu. Lansky otuz yıldan bu yana Mafya'nın asıl patronu olarak görülüyordu. Gerçek bir mali uzman olan Lansky, Capone, Dillinger, Lucinao, Nitri gibi mafya patronlarından daha uzun yaşamayı başarmıştı. Şimdi de "Cosa Nostra" devrinin yöntemlerini günümüzün ekonomik gerçeklerine mükemmel bir şekilde uyguluyordu. Bankaları, şirketleri kontrol ediyor, sendikanın parasını en önemli sınaı ve mali yatırımlarda değerlendiriyordu. Böylece Mafya'yı Amerikan ekonomisinin gerçek bir parçası durumuna sokmuştu. Lansky bu gizli kapaklı işleri, bankacılık dalaverelerini çok iyi biliyordu. Las Vegas'ta, "Laundring" adını verdiği haraca bağlama sistemini o kurmuştu. Bu sisteme göre, Mafya'nın kontrolü altındaki her kumarhanenin kapanışında bir adamı geliyor, haraçları doldurduğu çantayı alarak dışarı çıkıyor ve bu para aynı gün Bahama Adaları, Porto Rico, İsviçre ya da bir başka vergi cennetinde açılan hesaba yatırılıyordu. Böylece ABD vergi yasalarının denetiminden kurtulan bu paralar iş yerlerini satın almak, istenilen siyasi akımları finanse etmek için kullanılıyordu. Zaten kimse Lansky'nin kamu işleriyle yakından ilgilenmediğini söyleyemezdi. Roosevelt, Truman, Eisenhower ve Nixon'un başkanlık seçimlerinde

adaylıklarını onun desteklediğini bilmeyen yoktu. Lansky ile Nixon arasındaki yakın ilişkiler, 1940 yılında Nixon, Duke Üniversitesi'nde hukuk bölümünde öğrenciyken başladı. Nixon, o zamanlar sürekli aşk romanları okuyan, bir gün FBI ajanı olmayı arzulayan, içine kapanık bir tipti.

Nixon, bu hayalleri gerçekleşmeyince, Lansky'nin Batı yakasındaki sendikal işleriyle ilgilenen Bugsy Siegel ile birlikte avukatlık bürosunda çalışmaya başladı. 1941'de, Siegel'in girişimiyle, Havana'ya gizli bir ziyarette bulundu. Daha sonra, anılarını yazarken, buraya "yerel bir avukatlık bürosu almak için geldiğini" belirtti. Oysa kaldığı otel Mafya'nın, görüştüğü kişiler ise Lansky'nin iş yaptığı kişilerdi. Lansky o zamanların vergi kaçırma ve karanlık işler yapma şampiyonu olarak Karayipler'e büyük önem vermekteydi. Kumarhane işletmek, kadın ticareti ve esrar satışı, geri kalmış yörelerin yöneticilerine de gelir sağladığı için, bu işlere izin veriliyordu. Vergi cenneti olan Karayipler sayesinde cinayet sendikası büyük bir servet yaptı. Nixon'un Küba'ya yaptığı ilk gezi sırasında, Lansky, Diktatör Fulgencio Batista'nın en güvenilir adamı durumdaydı. Yaratılan bu serveti haklı gösterebilmek için, aralarına temiz bir geçmişe sahip siyaset adamlarının alınmasına karar verdi. 1946'lardan sonra Karayipler'in Amerikan kıyılarına kızılların yaklaşmasını önleyecek en son Hür Dünya Parçası olduğu kampanyası açıldı. Mafya yanlısı gruptan Florida senatörü George Smathers, bu güçler sayesinde Maliye Komisyonu'na seçildi. Truman ile poker, Eisenhower ile golf oynadıktan sonra geleceğin Başkanı Nixon ile dostluk kurmakta gecikmedi...

Nixon ABD başkanlık seçimlerine iki kez adaylığını koyan, New York eski valisi ve Cumhuriyetçi Parti Seçim Komitesi'nin etkin üyesi Thomas Dewey'in yardımlarıyla 1952'de Eisenhower'in yardımcılığına atandı. Dewey, 1943 yılında mafya babası Lucky Luciano'nun serbest bırakılmasına izin veren kişiydi. Luciano o tarihten sonra Sicilya'ya yerleşti ve ABD'ye gidecek olan mafya üyelerine lojistik destek sağladı. Dewey'in özellikle, Meyer Lansky'ye ait Mary Carter Paint Company'nin bünyesinde CIA'nın eski başkanı Allen Dulles ile ilişkileri çok önemlidir.[15] Bu şirketin ortakları arasında yer alan bebek yüzlü Charles Rebozo ile Nixon arasında kurulan dostluk çok hızlı bir biçimde ilerlemişti. Hatta, her ikisinin "aydınlar, liberaller" konusunda aynı duyguları paylaştıkları, bu zümrelerin ABD'nin maneviyatını kemirdiklerini iddia ettikleri görüldü.

Lansky 1970 yılında, yürürlükteki yasaların şekilden itibaren olduğunu gösteren en şaşırtıcı girişimi gerçekleştirdi. Resorts International aracılığı ile Peloguin'in başında olduğu yeni bir şirketi 2 milyon dolar sermaye ile kurdu... Amerikan hisse senetleri borsasına kote edilen Resorts International 1969 yılı Ocak ayında, Pan Am'ın Gulf Western'deki 900 bin hissesini satın aldı. Lansky'nin şirketi bundan bir ay sonra, David Rockefeller'e ait Chase Manhattan Bank'ı gizli görüşmeler yaparak 1.5 milyon hisse senedinin daha sahibi olma yollarını arıyordu.

ADL Uluslararası Bir Suç Örgütü mü?

Uluslararası siyonist örgüt B'nai B'rith'in bir kolu olan ADL (Anti Defamation League) teşkilatının oldukça ilginç bir öyküsü vardır. Görünüşte yalnızca propaganda amaçlı olan kuruluşu biraz araştırınca çok değişik hedefleri olduğu anlıyoruz. Uyuşturucu sektörünü kontrol eden ve buradan elde ettiği parayı ABD'li politikacılara rüşvet vermek için kullanan ADL'nin içyüzüne bir göz atalım.

ADL sadece bir "Yahudi Hakları Lobisi" değildir. Bağlı olduğu B'nai B'rith bünyesinde kurulduğundan beri İngiliz gizli servisleri ve çeşitli gizli örgütlerle işbirliği içinde olmuştur. ADL ırkçı Ku Klux Klan'a yakındır. Bunun yanısıra Kolombiya'daki Medellin kokain karteliyle yakın ilişki içindedir. ABD'nin finansal ve politik kurumları, kanunsuz uyuşturucu sermayesinin avucuna düştüğünden beri ADL'nin gücü daha belirgin hale gelmiştir.

ADL'nin, dünyanın en büyük mafya babası "organize suçun yönetim kurulu başkanı" Meyer Lansky ile birlikte organize ettiği oldukça ilginç olan kirli işleri *The Ugly Truth about the ADL* adlı kitapta görmek mümkündür.

Moe Dalitz, altmış yıldan beri organize suçların en önemli ismi ve bunların "Yönetim Kurulu Başkanı" Lansky'nin sağ koludur... Meyer Lansky Küba'ya giderek ilk kumar, narkotik ve para bölgesini kurarken, Moe Dalitz onun özel haklara sahip ortağıydı. Benjamin "Bugsy" Siegel da bir diğer ortaktı...

Lansky ve Siegel "Murder Inc."i, ya da Meyer ve Bugsy çetesini, kurarak kanunsuz içki ve narkotik trafiğinin en başta gelen organizatörleri oldular. Lansky'nin 1983'teki ölümünden iki sene sonra Dalitz ADL'nin gönüllü hizmetkarı olarak tanımlandı. Uyuşturucu parasının gücü arttıkça, ADL'nin politik ve finansal etkinliği de arttı.[16] Hisse hırsızları Ivan Boesky, Michael Milken ve uyuşturucu bankerlerinden Edmund Safra ile Moe Dalitz, ADL'nin kasasına milyonlar akıttılar.

1929'da Meyer Lansky'nin New York "suç komutanlarından" Frank Erickson Sterling National Bank'ı kurdu. Erickson para aklama konusunda uzmandı. 1926'da Arnold Rothstein öldürülünce yerine Lansky geçti ve "Ulusal Suç Şirketi'nin Yönetim Kurulu Başkanı" oldu.

Theodore Silbert, ADL'nin ön plandaki adamıydı. ADL'nin kazançlarını Sterling National Bank'a yatırıyordu ve bankanın hisselerine yatırım yapıyordu. ADL'nin yatırım yaptığı diğer şirket ise Amerikan Banka ve Sigorta Şirketi (American Bank and Trust Company, ABT)ydi. Bu şirketin başında ADL-New York Komiseri ve B'nai B'rith Uluslararası Başkanı Philip Klutznick vardı...

ADL'nin Sterling Ulusal Bankası'yla olan ilişkisi Theodore Silbert'ten sonra da devam etti. Bankanın uzun zaman başkanı ve ADL'nin adamı olan Maxwell Raab, Meyer Lansky'nin International Airport Hotel Corporation'da iş ortağıydı. Reagan yönetimi sırasında ABD'nin İtalya Büyükelçisi oldu.

1963'te ADL finans kaynaklarını arttırmak için Hollywood yapımcısı Dore Schary'yi Ulusal Yönetim Kurulu Başkanı olarak atadı. Bu dönemde Schary, Metro

Goldwyn Mayer Stüdyoları'nda çok büyük nüfuza sahipti. Schary, suç şirketinin önde gelenlerinden Abner "Longie" Lwillman ile yakın arkadaştı. Lwillman, Lansky'nin Hollywood film endüstrisine girmesini sağlayan kişiydi.

1970'lerde ADL'den Kenneth Bialkin, hukuk firması Willkie, Fart and Ballagher aracılığıyla Robert Vesco'nun Investors Overseas Service (IOS) şirketini devralmasını sağladı. Şirketin kurulması için gerekli finansı Rothschildlar sağlamıştı ve şirket Bernie Cornfeld tarafından kurulmuştu. IOS, Meyer Lansky'nin uluslararası suç şirketi için cephe rolü oynuyordu. IOS "Satış Personeli" uluslararası bölgelerde nakit dolu bavullarla dolaşıyorlardı. Paraların bir kısmı yerel yatırımcılardan geliyordu, fakat çoğunluğu Lansky'nin kumar, kadın ticareti ve şantajlarından geliyordu.

Bu nakitler İsviçre bankalarındaki gizli hesaplara yatırılıyordu. Bankaların bir kısmı IOS takımına dahildi. Cenevre'deki International Credit Bank ve Nassav, Bahama'dan Bank of World Commerce Lansky'nin işleri için kullanılıyordu.

Lansky ve adamları yeraltı bankacılık operasyonlarını İsviçre'den Karayipler'e taşıyarak ABD'ye kokain ve Marihuana kaçakçılığını arttırmaya karar verince, ADL ve Kenneth Bialkin eliyle bu organizasyonu düzenledi.

Meyer Lansky'nin rüyası gerçekleşiyordu: Organize suç ortaklarını ABD ekonomisini oluşturanların yerine oturtuyordu ve ADL buna adım adım yaklaşmıştı.

ADL, tüm Filistinlilerin yok edilmesi tezini savunan, Jewish Defense League (JDL)'nin kurucusu fanatik haham Meir Kahane'nin kurduğu terör grubuyla da işbirliği içindeydi.

Kahane'nin biyografisini yazan Robert Friedman'ın belirttiğine göre bu militan Yahudi grubu, kurulduğundan beri gizli tutulan üç kişilik bir komite tarafından yönetiliyordu.[20] Bu komitede İsrail Başbakanı ve Mossad operasyonları şefi Yitzhak Şamir, sağ kanat İsrail parlamenteri Geula Cohen ve Brooklyn ADL Başkanı Bernard Deutsh vardı.

Son 20 yıldır Wall Street avukatlarından Kenneth Bialkin ADL'nin önde gelen isimlerinden biri olmuştu. Bialkin 1982-86 yılları arasında ADL'nin Ulusal Yönetim Komitesi Başkanı olmuştur.

Bialkin'in şöhretinin asıl nedeni, Amerika'nın uyuşturucu dünyasındaki rolüne yaptığı katkıydı. Kenneth Bialkin'in perde arkasındaki manevraları olmasaydı, Kolombiya'daki Medellin Kokain Karteli'nin ABD'de çıkarma yapması mümkün olmayacaktı. Bialkin, Edmund Safra ve American Express arasındaki gerilimi yumuşattığı gibi finansör Robert Vesco ile Medellin Karteli'nin lojistik şefi Carlos Lehder Rivas arasındaki işbirliğini sağladı. Sonuç olarak Karayipler'den ABD'ye ulaşan kaçakçılık yolları birleşerek 1980'lerde Amerikan sokaklarını marihuana ve kokain ile doldurdu...

Carter döneminde ve Reagan'dan önceki diğer dönemlerde, ABD ekonomisi kara para tüccarları için uygun hale gelmiş durumdaydı. "Uyuşturucu dolarları" Birleşik

Devletler'e dolup taşıyordu ve Bialkin anladı ki, eğer bu parayı toplayacak büyük bir finansal firma kurarsa karı sınırsız olacaktı.

Hızlı bir ilerlemeyle Bialkin, Lehman Brothers ile Kuhn, Loeb and Co.'nin birleşmesini sağladı. Shearson Hayden Stone ise Loeb Rhodes'in yönetimini ele geçirdi. 1984'te bu kuruluşların hepsi American Express Company tarafından satın alındı ve adını sonra Shearson Lehman American Ekspress (Amex) olarak değiştirdi... Bialkin bu şirkette yönetim kurulunda bir yer edindi. Bialkin'in yakın arkadaşı Henry Kissinger bir çok uluslararası şirketin danışmanlığını yapmanın yanısıra, Amex'in yönetim kuruluna katıldı.

1983'te Bialkin bu sefer Amex ortaklığının, Edmund Safra'nın Cenevre'deki Ticari Kalkınma Bankası (Trade Development Bank) ile birleşmesini sağladı... Bu şirketin büyük hissedarlarından biri de, Lansky'nin adamlarından Carl Lindner'di. Lindner, United Fruit Brands Company'nin sahibi oldu. 1978'deki resmi rakamlara göre ABD'ye giren kanunsuz uyuşturucuların % 20'si Güney ve Orta Amerika'dan United Brands aracılığıyla kaçırılıyordu ve bu şirket ABD istihbaratı ve organize suçlarla uzun süredir bağlantıdaydı.

Kasım 1985'te İsrail ajanı Jonathan Pollard tutuklanınca, Kenneth Bialkin İsrail'e giderek "uygun" savcıların bu davaya atanmalarını ayarladı.

ADL'nin Rusya'daki üyesi Yahudi Bronfman Hanedanı da oldukça faaldi. Rus Mafyası'nın patronu "Viski İmparatoru" Edgar Bronfman'ın ilginç politik ilişkileri vardı.

ADL'nin Moskova'daki dostlarından biriydi Edgar Bronfman. Üçüncü nesil Bronfmanlar başarıyla babalarının kaçakçılık işini kanuni bir "Seagram"s Viski İmparatorluğu'na dönüştürdüler. Bu dönüşümü ABD Hazine Dairesi destekledi ve uzun süredir büyük suçlarla elde ettikleri paraların aklanmasına karşılık olarak bir kaç milyon dolarlık vergi aldılar.

Bronfman Ailesi bu anlaşmadan mültimilyoner olarak çıktı. 1972'de Montreal'de Kanada Suç Komisyonu bir rapor yayınlayarak Mitchell Bronfman'ın şehrin en büyük gangsterlerinden Willy Obront ile suç ortağı olduğunu söyledi. Bu ikili uyuşturucu kaçakçılığı ile suçlanıyordu.

Bronfman, Dünya Yahudi Kongresi'nin (World Jewish Congress) kontrolünü devralarak bunu ADL'nin uluslararası bir koluna dönüştürdü ve Ulusal Komisyonu'nda yer aldı. 1986'da Bronfman'ın Yahudi Kongresi'nden bir yardımcısı Doğu Almanya'daki acımasız Komünist rejimiyle bağlantı kurdu. Bronfman'ın Seagram Şirketi Doğu Almanya'nın Komünist Partisi SEO'in içki dağıtım şebekesi oldu.

1988'de Edgar Bronfman, Doğu Berlin'e giderek SEO lideri Erich Honecker ve partiden Hermann Axen ile görüştü. Bu ziyarette Bronfman, Doğu Alman liderine Washington'da Ronald Reagan'la görüşme ayarlama sözü verdi. Edgar'ın kardeşi ve iş ortağı Charles ise Honecker diktatörlüğünün yakın arkadaşıydı. Kendisi Kanada-Doğu Alman Dostluk Birliği'nin Başkanı'ydı ve iki ülke arasındaki pasaportlarda vizeleri kontrol edebiliyordu.

8 Nisan 1993 günü California Eyaleti Emniyeti, ADL'nin Los Angeles ve San Fransisco şubelerine bir baskın düzenleyip bütün evrak ve bilgisayarlarına el koydu. Aynı gün savcılık bir basın toplantısı düzenleyerek 800 sayfalık soruşturma raporunu bir bildiri ile beraber basına dağıttı. Fakat Amerikan basınında çıt çıkmıyordu. Ülkenin en önemli teşkilatı 20 senedir devam eden bir casuslukla suçlanıyor fakat ne basın ne de yayın organları, bu yeri yerinden oynatacak müthiş haberle ilgilenmiyordu.

Eyalet savcılığının yaptığı açıklamalara göre ADL'nin bölge yetkililerinden Roy Bullock, takriben 1.000 politik organizasyon ve 10.000 kişi hakkında son derece özel bilgileri kanunları çiğneyerek, FBI ve CIA'nın dahi cesaret edemediği metodları kullanarak dosyalamış, ayrıca bunlardan ilgili olduğuna kanat getirdiği bilgileri para karşılığı İsrail'e ve Hollanda'dan gelen Yahudilerin kurduğu Güney Afrika hükümetlerine satmıştı. Bilgi verenlerin içinde dedektif Gerard da vardı. Gerard üç yıl boyunca CIA'da görev yapmış, 93 yılının Kasım ayında da Filipinlere kaçmıştı.

ADL'deki bu kanunsuz dosyalamalar yüzünden başı belaya giren kişi ve kuruluşlara bakıldığında, hepsinin de şu ortak özelliği göze çarpar: Bunların hepsi de çeşitli tarihlerde değişik vesilelerle Yahudi düşmanı damgası yemişlerdir. California eski senatörü Pete McKloskey Filistin sempatizanı, dolayısıyla Yahudi düşmanı olarak damgalanmış, New York City Üniversitesi Tarih Bölümü öğretim üyelerinden Prof. Dr. Leonard Teffries ise 20 Temmuz 1991 günü yaptığı bir konuşmada "Amerika'nın köle ticaretinde Yahudilerin de payı vardır" dediği için boy hedefi olmuş ve 20 sene hizmet ettiği üniversitesinden üç gün içinde kapı dışarı edilmişti.

B'nai B'rith-Mossad-Mafya Bağlantısı ve Evsei Agron'un Kurduğu Yahudi-Rus Mafyası...

Rus Mafyası'nı Evsei Agron kurmuştur. Adından da anlaşıldığı gibi bir Rus Yahudisidir. Adamlarının çoğunu İsrail'den getirtmiş olduğu söylenmektedir. Bunların hemen hepsi İsrail'de komando eğitimi görmüş profesyonel katillerdir. Amerika "Yahudileri bize yollayın" diye kampanya açınca İsrailli bu mafya elemanları New York'u doldurmuştur.

İtalyan-Amerikan mafya suç gruplarının ve ailelerinin oluşturduğu dünya çapındaki güç, şimdi yeni nesil dış kaynaklı suç örgütleri tarafından ele geçirilmektedir. Adalet Bakanlığı Savcısı Rudy Guliani bu aileleri mahkum ettirmiş ve basında zafer kazandıktan sonra görevden ayrılarak New York Vali adayı olmuştur. Guliani'nin tek özelliği kampanyası sırasında yabancı bir ülkeye (İsrail'e) sadakatini ifade etmesiydi. Guliani'nin yaptığı şey, eski İtalyan-Amerikan suç örgütlerini kapatmaktı. Fakat sonuç olarak çoğunluğu Yahudi olan gangsterler, Guliani'nin favori ülkeleri İsrail ve Rusya'dan gelerek İtalyanlar'ın elinde olan suç gruplarını kontrolleri altına aldılar. Rusya doğumlu bu suçluların çoğunluğu 1970'lerde KGB'nin hapistekileri serbest bırakmasıyla New York'a geldi. Çoğunluğunu göçmen Sovyet-Yahudileri oluşturuyordu. Savcı Pattick J. Catter'ın dediği gibi "Ruslar, İsraillileri getirmeye başlamıştı." Catter

Rus-İsrail işbirliği için "bunların asıl işi uyuşturucu, bunlar profesyonel asker olarak eğitilmişler ve ne İtalyanlardan ne de diğerlerinden korkmuyorlar" diyordu.

Catter'ın söylemeyi unuttuğu ise gangsterlerin en etkin politik güç tarafından korunuyor olduğuydu. İsrail ve onun Lobilerinin özel çıkarlarını koruyan kuruluş ise, kendisi de bir suç örgütü olan B'nai B'rith idi. Yabancı gangsterler uzmanı James Rosenthal'e göre Rus çeteleri yakında dünyanın en büyük suç örgütü olacaktı. Rus Yahudisi suç grupları rahatça hareket ediyordu. Özellikle Los Angeles'ta "İsrail Mafyası" çok etkindi.

Rusya doğumlu eşkiya Meyer Suchowjansky —ya da Meyer Lansky— mafya dünyasında "patronların patronuydu" ve dünya çapında suç teşkilatlarının "Yönetim Kurulu Başkanı"ydı. Ünlü Mafya lideri Charles "Lucky" Luciano bile Lansky için "ipleri o oynatıyordu ve onun müziğine göre herkes kuklalar gibi oynuyordu" demişti.

Yahudi Mafya Babası Benjamin Bugsy Siegel

ABD'deki diğer bir büyük mafya babası Benjamin "Bugsy" Siegel, 28 Şubat 1906'da Brooklyn'de varlıklı bir Yahudi ailesinin çocuğu olarak doğdu.

Gangsterlik "kariyerine" New York'un Doğu Yakasında, kara para naklinde muhafızlık yaparak başladı. 1918'de Meyer Lansky ile ortaklık kurdu ve araba hırsızlığından içki kaçakçılığına, kumardan kiralık katilliğe her işi yaparak büyük bir prestij kazandı. 1937'de karısı ve çocuklarını terk ederek soydaşı Micky Cohen'le birlikte Mafya'yı Batı Yakasına taşıdı. Siegel birkaç yıl içinde bir imparatorluk kurdu. Gazinoları, kumarhaneleri vardı, tefecilik ve uyuşturucu satışı yapıyor, ülke çapında müşterek bahis oynatıyordu. Nevada'nın batısında bir kumar merkezi kurmak için yola çıktı ve başına biçilen büyük meblağa rağmen bütün imkanlarını kullanarak Las Vegas'ta Flamingo Oteli inşa ettirdi.[26] Mussolini'ye yakınlaşmak için İtalya'ya dinamit satma projesi yaptı. 1940 yılında Harry Greenberg'i öldürmek suçundan Los Angeles Hapishanesi'ne atıldı. Telefonu istediği gibi kullanabiliyor, yemeklerini Los Angeles'in en lüks restoranlarından geliyordu. Kız arkadaşlarının ziyaretleri sırasında revirin yatakları onun için özel olarak hazırlanıyordu. Kendisine karşı açılan dava düştükten sonra, mahkemede aleyhine tanıklık edenlerin hepsi esrarengiz biçimde ortadan kayboldu. Bir tanesi polis koruması altındayken, kaldığı binanın 13. katından düştü.

Yahudi Mafya babası Bugsy Siegel'in, İtalya'nın faşist diktatörü Mussolini ve Nazi subayları Hermann Goering ve Joseph Goebbels ile çok yakın ilişkiler içinde bulunması da önemli bir noktaydı. "Bugsy Siegel, Mussolini'ye patlayıcı madde satmaya çalışıyordu. Ayrıca, Goering ve Goebbels'in evlerine çok sık girip çıkan birisiydi."

Bütün bu bilgileri göz önünde bulundurunca, CIA'nın, Mossad'ın bütün "iyi niyetli" istihbarat örgütlerinin onyıllardır "bir türlü baş edemediği mafya"nın görünümü oldukça değişmektedir. Bu örgütlerin gerçekten "mücadele" edeceği bir mafyanın varlığını sürdürebilmesi kesinlikle mümkün değildir. Mücadele yalnızca dışarı yapılan bir göz boyamadır. Yahudi mafya babalarının Mossad, CIA ve Yahudi örgütleri ile olan

gizli ilişkileri, böyle bir mücadelenin olmadığını, tam tersine, bu iki sistemin içiçe olduğunu göstermektedir.

Mafya'nın ardındaki gerçek güç anlaşıldığında, mafya için kullanılan "Cosa Nostra" deyimi ile ilgili olarak akla bir soru gelmektedir: "Cosa Nostra" mı, yoksa "Cosher Nostra" mı?...

Mafya ile gizli servislerin arasındaki ilişkisinin bir benzeri aslında terör örgütleri için de geçerlidir. Sözümona, onyıllardır CIA, Mossad gibi gizli servisler, uluslararası terörizme karşı büyük bir savaş vermektedirler. Ama bütün çabalarına rağmen bir türlü terörün kökünü kurutamamışlardır.

Terör Örgütlerinin Bir Numaralı Silah Kaynağı: Henri Curiel

Henri Curiel'in silah temin ettiği örgüt ve fraksiyonların sayısı tam olarak bilinmemekle birlikte, bunların dünya çapında olduğu tahmin edilmektedir. IRA, Alman Kızılordu Fraksiyonu RAF, Japon Kızılordusu, Belçika'daki kent gerillaları, Hollanda, Portekiz, Yunanistan, İran ve Türkiye'nin güneydoğusundaki ayrılıkçıların Curiel'le ilişkisi vardı. CIA yetkilileri, merkezi Paris'de olan, pek çok terörist gruba para, silah, döküman ve eğitim sağlayan bir örgütün şefi olan Henry Curiel öldüğünde, "dünyanın tüm teröristleri matem tutuyorlar" demişlerdi.

22 Ekim 1977 gününden iki gün önce ünlü Alman sanayicilerinden Hanns Martin Schleyer, Fransa-Almanya sınırına yakın Mulhouse'da bir otomobilin bagajında, kafasına üç kurşun sıkılarak öldürülmüş olarak bulunmuştu. Sanayiciyi kaçıranlar, onu tutsak olarak tuttukları kırk beş gün içinde Paris'ten 49 mektup göndermişlerdi. Cinayeti işlemiş olan Baader-Meinhof militanları, hiç kuşkusuz, güvenlik güçlerinden kurtulmak için acele sığınacak yer aramaktaydılar. Ve Fransa'da kendilerine yardım edecek olanın kim olduğunu biliyorlardı. Henry Curiel, Yardım ve Dostluk isminde bir dernek kurmuştu ve bu derneğin, Üçüncü Dünya ülkelerindeki demokrat olmayan hükümetlere karşı savaşanlara yardımcı olma amacı güttüğünü söylemekten çekinmiyordu. Dernekte bazı Katolik ve protestan rahipleri de dahil olmak üzere çeşitli ülkelerden yüz kadar gönüllü çalışmaktaydı. Dominikan Kilisesi ona, toplantıları için bir salon vermişti. Barınak Ülke Fransa isimli bir grup da, kimsesizleri barındırması için yer tahsis etmişti. Henry'nin bir gecelik transferleri ve geceyarıları gelen ziyaretçileri ile Afrika, Güney Amerika ve Ortadoğu'dan gelen kuryeler, çevrenin dikkatini pek çekmiyorlardı. Bunlar, sözde iyiliksever bir adamın çalışmalarıydı.

Daha sonra Curiel'in çalışma amacı ortaya çıktı. Yahudi, üç katlı bir servis ağı çalıştırıyordu. Fransa uzun süreden beri politik mültecilere kucak açan bir ülkeydi ve Paris böyle bir iş için biçilmiş kaftandı. Ülkelerinden kaçan rejim düşmanları Fransa'ya zarar vermeme koşulu ile mücadelelerini buradan yürütebiliyorlardı.

Paris'te hemen her ülkeden anarşist ve terörist grupları vardı ve bunların çoğunluğu da dayanışmadan yardım görüyorlardı. Dayanışmanın yıllık toplantılarına

çağrılanlara hiçbir adres verilmez, küçük bir tren istasyonunda toplanmaları ve kendilerinin oraya gönderilecek araçlarla alınacakları bildirilirdi. Toplantıya katılanlar, daha sonra sekiz günlük bir eğitim görürlerdi. Farklı ülkelerden gelen eğitmenler kendi ülkelerinin polis metotlarını, sahte pasaport hazırlamayı, aldıkları paraları nasıl kullanacaklarını ve polis tarafından sorguya çekildiklerinde ne şekilde davranacaklarını öğretirlerdi. Bunlara sadece, amatör statülerini kaybetmeyecekleri kadar bilgi verilirdi.

Dayanışmanın hizmetleri ücretsizdi. Vietnam'dan kaçan Amerikan askerleri Curiel'in misafirhanesinde rahatça kalabiliyorlardı. Kuzey Afrika'dan dönen Kara Panterler, Paris'te birkaç gece geçirdikten sonra, Quebec'teki yeraltı örgütü Kurtuluş Cephesi kanalı ile ABD'ye gönderiliyordu.

İspanya'daki ETA ve GRAPO gerillaları, Irak, Haiti, Fas ve Sudan'daki kanun dışı komünist partileri ile Tupamora da dahil, Güney Amerika'daki dört beş gerilla örgütü bu gruplar içindeydi. Daha sonra dünyanın bir çok haberalma servisleri, IRA, Alman Kızılordu Fraksiyonu (RAF), Japon Kızılordusu, Belçika'daki kent gerillaları, Hollanda, İsveç, Portekiz, Yunanistan, İran ve Türkiye'deki terörist grupları ile Irak, İran ve Türkiye'nin güneydoğusundaki ayrılıkçıların da Curiel'le temasları olduğunu haber aldılar. Curiel'in yardımcısı Joyce Blau, bu kişilerle konuşabilmek için onların dilini öğrenmişti.

1976 yılında Arjantin'de polis tarafından Troçki taraftarı ERP örgütünün gizli evlerinden birine yapılan bir baskında, Avrupa'da şiddet eylemleri yapacak Avrupa Tugayı isimli bir örgütün kuruluşuna dair planlar ele geçti. Örgüt, Uruguay'daki Tupamarolar ve Arjantin, Bolivya, Şili ve Paraguay'daki terörist grupları tarafından kurulmuş, Devrim Koordinasyon Cuntası tarafından desteklenecekti. Para ve silah yardımı ise Küba tarafından yapılacak ve Paris'ten yönetilecekti. Burada da Curiel'in mükemmel hizmet (!) veren grubu rolünü oynayacaktı.

Curiel'in yardımcıları da onun arada sırada ortadan kaybolmasının nedenlerini, nerelere gittiğini ve bu kadar parayı nereden bulduğunu merak ediyorlardı.

Curiel'in müşteri listesi oldukça etkileyicidir. İspanya'da Bask'ların ETA'sı, GRAPO'nun kent gerillaları, Irak'ın, Haiti'nin Fas'ın ve Sudan'ın yasadışı komünist partileri ve Tupamaroslar da dahil olmak üzere Latin Amerika'nın dört veya beş gerilla grubu bu listenin içindedir. Latin Amerika'da Curiel sadece kişisel servisleri değil, bütün düzenlemeleri yapıyordu. 1976'da Arjantin'de Troçki taraftarı ERP'nin evinde polis Avrupa'da gerilim stratejisi için bir "Avrupa Tugayı" başlatma planını açıklamakla ilgili dokümanları buldu.

1946-48 arası Kral Faruk tarafından hapsedilen Curiel, hemen ardından Avrupa'ya gitmiş ve Faruk Mısır'dan atılır atılmaz, Curiel Mısır'a dönmüştü. Sovyet Komünist Partisi'nin baş teorisyeni Mickhail Suslov ile de beraber çalışmış ve Suslov 1960'da onu ilgilendirmeyen Fransız Hükümet belgeleriyle yakalanmıştı.

Curiel ailesinin fertleri de Henri Curiel gibi dünyadaki terörün yönlendirilmesinde önemli görevler üstlenmişlerdi. Henri Curiel *The Brotherhood of the Rose* tipi, tüm

terör örgütlerini yönlendirme, onları barındırma ve daha önce belirlenmiş kendi evlerinde karşıt örgütlerin birbirlerine eylem yapma yasağının bulunduğu bir sistemin kilit ismiydi. Dünyadaki anarşinin tek elden yönlendirilmesinde üstüne düşen görevi tam anlamıyla yaptı. CIA ve KGB'nin de bu sisteme harfiyen uyması garip ama gerçekti. Sistemin mimarı Mossad da rolünü gerektiği biçimde oynadı.

Terör Örgütleri Bağlantısı ve Kadın Terörist Annababi

Yeraltı örgütü arkadaşları tarafından "Annababi" olarak isimlendirilen ve Anna Maria Grenzi, Marina Fedi, Waltraud Armruster gibi çeşitli isimler kullanan bu ünlü kadın terörist, Berlin'de Petra Krause ismi ile doğmuştu. Bir Alman Yahudisi olan Krause, tanınmamak için bir İtalyanla evlenip İtalyan vatandaşlığına geçti. İsviçre polisi kendisini yakaladığında onu "yüzyılın teröristi" olarak tanımladı. Yakalamak için büyük bir operasyon düzenlenmişti. 12 ayrı ülkenin polis teşkilatları tarafından aranan Krause, 1975 yılında arkadaşları yakayı ele verince elde edilen bilgilerle bulunabildi.

Petra Krause yakalandığı zaman, Zürih'te Avrupa'nın seçkin teröristlerine silah sağlayan bir dükkan çalıştırmaktaydı. Carlos'un yönettiği Paris'teki Avrupa Direktörlüğü, Fransız Solcuları, İtalyan Kızıl Tugayları, Baader-Meinhof Çetesi, İrlanda Kurtuluş Ordusu, İspanyol Baskları ile İranlı ve Yunanlı teröristler en iyi müşterileri arasındaydılar. Bu teröristler istedikleri silahların siparişlerini veriyorlar, Krause'un genç anarşistlerden oluşan yardımcıları da, bunları İsviçre ordu depolarından çalarak Zürih'teki gizli sığınaklarında saklıyorlar veya trenle, otomobille müşterilerine ulaştırıyorlardı. Bazı özel durumlarda silahların teslimini bizzat Petra Krause yapıyordu.

İsviçreli anarşistlerin silah satış organizasyonu, Yahudi Henri Curiel'in organizasyonu kadar geniş değildi. Bu genç anarşistler, konsoloslukların bombalanması, bankaların taranması ve ünlü kişilerin öldürülmesinin planlaması gibi eylemlerde de bulunmalarına rağmen, başlıca yaptıkları silah sağlamak ve satmaktı. Aldo Moro cinayeti ile ilgili 3 Ocak 1980 tarihinde yayımlanan İtalya Başsavcısı Guido Guasco'nun iddianamesinde şunlar söyleniyordu: "Gizli servislerin raporlarına göre, Kızıl Tugaylar da dahil olmak üzere, çeşitli ülkelerde bulunan yıkıcı yeraltı örgütlerinin birbirleri ile teması, Zürih'teki Eco Kitabevi olduğu sanılan bir merkez bürosu kanalı ile sağlamaktadırlar..." Bu merkez Yahudi Petra Krause tarafından işletilmekteydi.

Narko-Terörizm ve İsrail

İsrail kendini her zaman terörizme karşı en etkin güç olarak gösterir. Ama bu görüntünün tam tersine, İsrail hükümetinin üst düzey memurları Kolombiya uyuşturucu baronlarının servisine özel narko-terörist askerler tahsis etmişlerdir. Albay Yair Klein tarafından yönetilen ve bu tip hizmetler veren gruplardan birinin adı Hod-Hahanit'tir.

Bazı İsrailli çevrelerin (özellikle Mossad'ın özel işlerde kullandığı eski casus ve askerlerin) uyuşturucu ve para operasyonlarıyla olan ilişkileri, Kolombiya olaylarının patlamasından öncelere dayanmaktadır.

İsrail'deki bazı entegrist dinci partiler, İsrail Mafyası'ndan para tahsil ederler. Bu paraları aklamak için Amerikan Bankalarında hesap açtırmışlardır. Daha sonra bankadan bankaya geçirilerek —özellikle Karayipler ve İsviçre bankaları— bu fonlar İsrail'deki hesaplara aktarılır. Bu geri dönüş operasyonu, İsrailli şirketlerin bu transit ülkelerde yer almasıyla kolaylaştırılmıştır. Bu para aklayıcılarının en önemlilerinden biri Bissah Ben Or'dur. Ben Or, kontralara silah satan birisidir ve adı Irangate'e karışmıştır. Ben Or, kendine asistan ve Kolombiya'da sahibi olduğu şirketlere temsilci olarak başka bir Yahudiyi seçer: Mike Harari. Harari Orta Amerika'daki olağandışı olaylarda tanınan bir kişidir. Pek çok kaynak onu Mossad ajanı olarak tanımlamaktadır. 1981 yılında Panama Bürosu'nda bulunmaktaydı.

Burada görevini örtbas etmek için İsrailli sigorta şirketi "Harrier" de önemli bir göreve sahipti. İsrail'e yolladığı kapitaller sonrası büyük komisyonlar alırdı. Bu paralar Bissah Ben Or'un hesabında son buluyordu. Ayrıca Noriega'nın da arkadaşıydı. Ve onun sayesinde İsrail'in Panama Büyükelçisi ünvanını alır. Zaten Noriega'nın 84'deki İsrail gezisini de Mike Harari ayarlar. Ödüllendirmek için ileride Reagan'ın "kapı köpeği" olacak Noriega, Harari'yi Özel Danışmanı atar. Sonuç olarak Mike Harari Panamalı mafya başkanının yakın korumalığını organize eder. Bunun içinde bu bölgede güvenlik için bulunan pek çok İsrail özel servisinden yardım ister.

Yediot Aharonot Gazetesi 1989 Nisanından itibaren İsrail askerlerinin Medellin Kokain Karteli'nin hizmetinde olduğunu doğrulamıştı. Ama Şamir Hükümeti bu kişilerin çalışmalarını engellemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

1988 yılı Ağustos başında Amerikan televizyonu NBC, İsrailli askerlerin Medellin Karteli'nin baronlarını eğittiğini ve silahlandırdığını söyledi. Bu kartel, kokain dönüşümünün ve dağılımının ABD'ye gidişini kontrol ediyordu. İsrail basını bu haberleri başından savıyor gibi görünüyordu.

Oysa olay çok daha büyük boyutlardaydı. Puerto Boyacio'da ACDEGAM isimli bir "Köylü ve Çiftçi Birliği" kurulmasını bizzat Medellin Karteli teşvik etmişti. Bu grup Escobar ve Jose Gonzalo Rodriguez tarafından finanse edilen gerçek bir özel ordu idi ve Kolombiya ordusuyla çok yakın ilişki içindeydi. Zaten bu orduda Kartel'in içine kadar işlemişti. Ayrıca B2 gibi gizli servislerle de bağlantılı olduğu biliniyordu. Bu ordunun görevi silah zoruyla halka özellikle coca üreticilerine boyun eğdirmek olarak belirlenmişti. ACDEGAM'ın askerleri yani "Sicarios"lar çok iyi silahlandırılmış komandolardı. Bunlar Kolombiya'daki katliamların çoğundan sorumluydular. Devlet içinde devlet olan vurucu timi oluşturdular. Medellin tarafından kurulan bir partiyi de oluşturan yine bunlardı, bu partinin adı Morena (Mouvement de Renovation Nationale)dır.

Gonzalo Rodriguez Gocha'nın milisleri Orta Amerika ve Kolombiya'da yerleşmiş pek çok İsrailli grup gibi aynı tip ihtiyaçları karşılıyorlardı. Bu görevlerin sosyal amacı "Private Security Training Firm"de tüm açıklığıyla dünyaya tanıtılıyordu.

Bu şirketlerden bir tanesinin yöneticisi kolonel Albay Yair Klein'dı. 1987'de Kolombiya hükümeti onu Hod Hahanit'in sosyal servisine göreve çağırmıştı. Ama olay sonuçlanmadan Yair Klein başka bir İsrailli albayla karşılaşır. Mario Shashani... Bu kişi Adnan Kaşıkçı'ya, Gaith Pharan'a ve Akram Ojjeh'e çok yakındı. Shashani Latin ve Orta Amerika'da operasyon yapmak isteyenlerin mutlaka uğraması gereken bir duraktı. Onunla ortak çalışan kişiler ise Bissah Ben Or, Mika Harari, General Ze'evi ve Amiram Nir idi.

Shashani vatandaşı Albay Klein'i, Kolombiya hükümetinin servisinde kalmaktansa, ACDEGAM'ı yönetmek için ikna etti.

Antrenman kampı Puerto Boyacio yakınlarında Fantaisie Adaları'nda yapıldı. 9 haftalık çalışma 3 bölümden oluşuyordu. Yair Klein ABD'deki nakit 800.000 dolar alıyordu. Bu çıkarma Kolombiya ordusundan Albay Luis Boharquez tarafından desteklenmişti. Eğitmenler arasında İsrailliler, Almanlar, İngilizler ve Güney Afrikalılar mevcuttu.

Medellin Karteli'nin milislerini silahlandırmak için İsrailliler aracı oldular. Bu yönde Miami çift taraflı bir pompa görevini görüyordu. Orta ve Güney Amerika'ya giden silahlar buradan yola çıkıyordu. Narko-dolarlar da en son buraya ulaşmaktaydı. 1989 Temmuzunda Miami gümrükçüleri Medellin'e giden üç silah konvoyunu durdurmuşlardı.

Bush hükümetinin Medellin Karteli'ne savaş açmaları üzerine kamuoyuna yansıyan Fantaisie Adası olayı üzerine İsrail basını hükümetine hesap sordu. Şamir, İsraillilerin bu tip şaibeli olaylara katıldığına dair haberler duymanın üzücü olduğunu söyledi, ama İsrail hükümetinin dünyanın dört bir yanındaki olaylardan sorumlu tutulamayacağını da ekledi. Ayrıca *Jerusalem Post*'un yazdığına göre hükümetin güvenlik bölümlerinin ve istihbarat servislerinin habersiz olduğunu da iddia etti.

Ama *Yediot Aharonot*'un Kolombiya'ya yolladığı özel temsilci (27 Ağustos 1989) Kolombiya gizli servislerinin 1989 Nisan'ında İsrail hükümetine bir rapor gönderdiğini yazdı. Bu raporda İsrail askeri gruplarının uyuşturucu baronlarının servisinde çalıştığı konusunda hükümeti uyarıyordu. Aharonot, Şamir hükümetinin bu hareketi durdurmak için hiçbir çalışma yapmadığını da eklemişti.

8 Eylül 1989'da İsrail Radyosu Yair Klein'ı "izinsiz know-how ihracatı" yapmakla suçlar. Klein eğer suçlanırsa ülkesinin çok üst düzey sorumluları hakkında başlarına iş açacak açıklamalar yapmaktan çekinmeyeceğini söyledi. *Yediot Aharonot* ve *Hadashot* gazeteleri Klein'ın söyleyeceği şeylerin gerçek anlamıyla bir bomba olduğunu iddia ediyorlardı.

Londra'lı kaynaklara göre İsrail bağlantısının içindeki önemli kişilerden biri Şamir'in partisi Likud'un Knesset'teki milletvekili, eski askeri güvenlik sorumlusu

Yehovshova Saguy'du. Saguy'un Kolombiya'da silah satışında uzmanlaşmış bir şirketi vardı.

Kazanç ilk önce politik açıdan gerçekleşiyordu. 70'lerin başından beri İsrail'in Orta ve Latin Amerika'daki bir çok orduya, teknik ve güvenlik açısından, gerillalara karşı savaşta yardım ettiği biliniyordu. Silah yardımları düzenli olarak yapılıyordu. Bunların büyük bölümü 1982'de Beyrut'ta Filistinlilerden alınan silahlardı. 26 Ağustos 1989'da ki *Hadasnot*'a göre Kolombiya'daki 20 İsrailli şirketten sadece 6 tanesinin yönetim yetkisi vardı.

Tüm bu olaylar İsrail hükümetinin ticari ününü etkilememişti. "Medellin Milisleri" olayı patladığı sırada, Israel Aircraft Industries Kolombiya'ya 13 avcı uçağı (Kfir) satmıştı. Kontrat 6 Ekim 1988'de İsrail'de Kolombiya Savunma Bakanı General Rafael Molina tarafından imzalanmıştı. 5 gün sonra da Şili'ye 12 Kfir satıldı. Bu satışlara İsrail'in aşırı sağ partisi Moedet'in lideri Rhovam Ze'evi aracılık etmişti. Bu ikisinin ortak özelliği ise Latin Amerika'da karanlık işlere bulaşmış kimseler olmalarıydı.

P2'nin Hikayesi

1981 yılında İtalya'da bütün dünyayı sarsan bir skandal patlak verdi. "Propaganda 2" adlı locanın, ülke içindeki inanılmaz kontrol gücü ve yapmış olduğu kirli işler ortaya çıkmıştı.

P2 (Propaganda 2), 1966 senesinde İtalya Büyük Şark Locası'nın o zamanki üstad-ı azamı Giordino Gamberini'nin emriyle kurulmuştu. P2'nin İsrail ve özellikle de Mossad'la olan "ittifakı"ndan, eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky'nin *The Other Side of Deception* adlı kitabında bahsedilmektedir. Ostrovsky, bir Mossad-P2-Gladio bağlantısından söz ediyordu. Eski ajanın yazdığına göre Licio Gelli, yani P2 Mason Locası'nın ünlü üstadı, "Mossad'ın İtalya'daki müttefiki"ydi ve Gelli'nin yönettiği P2 ile, yine Gelli'yle yakın ilişkisi olan kontrgerilla örgütü Gladio da Mossad'la ittifak içindeydi. Mossad, Gelli-P2-Gladio bağlantılarını kullanarak 80'li yıllarda İtalya üzerinden silah ticareti yapmıştı.

İtalyan gizli servislerinde görevli P2 üyeleri Albay Viezzer, Albay Antonio La Bruno ve General Gianadelio Maletti İtalya'daki İsrail Lobisi'nin çekirdeğini oluşturuyorlardı. Latin Amerika Cuntaları ve CIA ile bağlantısı olan P2 Locası Başkanı Gelli'nin "Yedi Kızkardeşler" olarak bilinen Yahudi petrol şirketleriyle de ilişkisi olduğu bilinmekteydi. İtalya'nın İsrail taraftarı lobileri ve Mossad arasındaki bağlantı, İsrail'in de doğrudan P2'yle bağlantısını ortaya koyuyordu.

İsrail ile bu denli yakın ilişki icinde olan P2 olayının merkezinde, değişmez isimlerden Kissinger'ın da olduğunu Uğur Mumcu saptamıştı:

Bir Amerikan araştırma dergisi olan *EIR*, P2 Locası tarafından örgütlenen Monte Carlo Locası'nın (P2'nin 33.dereceye yükselmiş masonlardan oluşan üst konseyi) bütün dünyaya yayıldığını, bu locaya ABD eski Dışişleri Bakanları'ndan Henry Kissinger'ın da üye olduğunu söylemişti.

P2 Skandalı'na karışan İtalya'nın en büyük bankalarından Banca Nationale Del Lavaro'nun üyeleri arasında İsrail Lobisi'nin en önde gelen isimleri olan Rothschild, Kissinger ve Rockefeller vardı.

Trilateral üyesi Raymond Barre de Banca Nationale Del Lavaro'nun Uluslararası Politika Konseyi'ne üye olmuştu. Bu bankada Edmond de Rothschild, onun kuzeni Leon Lambert, Henry Kissinger ve David Rockefeller gibi pek çok Trilateral üyesi vardı.[2] Banca Nationale Del Lavaro, İtalya'nın en büyük bankaları sıralamasında en üstlerdeydi. Adı P2 Skandalı'na da karışmıştı. Trilateral'le ise yakın ilişkisi olduğu kesindi.

Licio Gelli, İtalyan Askeri Gizli İstihbarat Örgütü ile sıkı ilişkiler içindeydi. Hatta o zamanlar örgütün başkanı olan General Giuseppe Santovito, P2 Mason Locası'na kayıtlıydı. Ayrıca İtalyan Gizli Servisi'nin eski başkanı Albay Antonia Viezzer'de locanın üyeleri arasındaydı.

P2 Mason Locası'nın üyeleri arasında devrin gizli servis sorumluları, polis müdürleri, hakimler, yargıçlar, savcılar, avukatlar, adli tıp görevlileri gibi ülkenin önde gelen insanları vardı. Licio Gelli, emrinde 142 milletvekili ve senatörün olduğunu açıklamıştı.

Gelli'nin geçmişi de oldukça ilginçti. II. Dünya Savaşı'nın başlangıç safhasında Arnavutluk'ta savaştı. Daha sonra SS'e katıldı. Orada üst düzey önderlerden biri konumuna geldi ve Naziler için bağlantı memuru olarak çalıştı. Görevlerinin arasında İtalyan partizanları keşfetmek ve gammazlatmak vardı. Erken elde ettiği servetini, savaş zamanında Yugoslav Devlet Hazinesi'nin saklı bulunduğu İtalyan şehri Cattaro'da olmasına borçluydu. Bu hazinenin önemli bir kısmı bir daha Yugoslavya'ya dönmedi, çünkü Gelli onu çalıp, ortadan kaldırmıştı.

Gelli bir taraftan CIA için hizmet verirken diğer taraftan 1956'ya kadar KGB için casusluk yaptı.

Gelli, Latin Amerika diktatörlerini de destekliyordu. Nikaragua diktatörü Anastasio Somoza'nın lehinde konuşarak onun yolunu açmış oldu. Diktatör, bir kaç milyon dolar karşılığı, Calvi'nin, diktatörünün ülkesinde bir kardeş firma kurması fikrini göz kamaştırıcı bulduğunu açıkladı. Calvi'nin bu organizasyondan elde ettiği bir diğer menfaat de, o andan itibaren ömrünün sonuna kadar kullanacağı bir Nikaragua diplomat pasaportuna sahip olmasıydı.

P2 Locası'nın 962 üyesinin adları arasında İtalyan gizli güvenlik örgütü SISMI'nin başta Başkanı olmak üzere birçok görevlisi, çeşitli partilerden parlamenterler, elliyi aşkın general ve amiral de bulunmaktaydı. Üyeler kendi aralarında, hepsinin ayrı bir başkanı olan 17 gruba, daha doğrusu hücreye ayrılmışlardı. P2 üyeleri bile diğer üyelerin kimler olduğunu bilmiyorlardı. Nispeten daha fazla bilgi sahibi olan hücre başkanları bile ancak kendi hücrelerini tanıyorlardı. İtalya'nın Büyük Şark Locası'nın o zamanki sekreteri Spartaco Mennini bile, P2'nin tüm üyelerini bilmiyordu. Bir tek Licio Gelli sahipti bu listeye. Locanın ortaya çıkmasıyla, Üstad Gelli'nin gücü de belli oldu.

17 Mart 1981'de polis Gelli'nin Arezz'deki müthiş villasında ve Giole Tekstil Fabrikasında 962 kişilik P2 üye listesini buldular. Ayrıca yönetimle ilgili dokümanlar ve dosyaları ele geçirildi. P2 üyelerinin listesi "İtalyan Kim Kimdir?"deki gibi harf sırasına göreydi. İtilaf kuvvetleri ellinin üstünde general ve amiralle kuvvetlendirilmişti, yönetim iki bakanla temsil ediliyordu; ayrıca buna sanayiciler, gazeteciler (bunların arasında *Corriera Della Sera*'nın şefi ve diğer redaktörler vardı), 36 parlamento görevlisi, pop yıldızları, işadamları ve yüksek seviyeli polisler ekleniyordu. Bu devlet içinde devlet demekti. Gelli'nin İtalya'yı kendi kontrolüne sokmak istediği söyleniyordu. Bu pek doğru değildi: İtalya'yı zaten kontrolüne almıştı.

Akdeniz'in güney kanadının gücünü sarsmak, amaçlarının arasındaki büyük bir programdı. Bu programın birinci ayağı gerçekleştirildi, ikincisi ise çoğunlukla amacına ulaştı. P2 Mason Locası 1978'de Aldo Moro'nun kaçırılıp öldürülmesi ve 1980'de 85 kişinin ölümüne yol açan Bologna İstasyonu'nun bombalanması gibi terör olaylarına

organizatörlük etti. Ayrıca locasının İtalya'da aşırı sağcı teröristlerin giriştiği pek çok suikastin sorumlusu olduğu da saptandı.

P2 üyesi, İtalya'daki Yahudi Lobisi'nin önde gelen ismi Albay Viezzar 1960'ların sonunda Bologna'daki tren istasyonunda yüzlerce kişinin katledilmesi olayına karışan isimler arasındaydı. Suçlanan faillerin çoğunun da Lübnan'da İsrail kontrolündeki kamplarda eğitildiği söylenmekteydi.

P2'nin, mafyanın uluslararası kaçakçılık trafiğinde önemli bir görev üstlendiği konusunda, İtalyan adli makamları somut deliller elde etmişti. Papa suikastine de karışan Sindona adındaki İtalyan banker, gerek P2 Locası'nın, gerekse Mafyanın elemanı gözüküyordu. Sicilya asıllı Amerikalı doktor Joseph Crimi Michele ise, P2 ile Cosa Nostra arasındaki bağlantıyı sağlıyordu. Mafya, P2 Locası'na bağlı kişiler aracılığıyla kirli paralarını İtalya'da kullanmayı düşünmüştü. Bu nedenle Viannini İnşaat şirketinin en büyük hissesini almayı Rizzoli Editore'nin kardeş şirketi Cinerizin de tesis ve mallarının büyük bir bölümünü ele geçirmeyi istemiştir. Mafya P2'nin vücudundan her fırsatta yararlanmış, bunun içinde Gelli ve Crimi aracılıyla, gazeteci savcı polis hatta generalleri bile kullanmaktan çekinmemiştir.

Ortoloni, bu örgütün Güney Amerika'ya açılan kapısıydı, Pazienza bu örgütün çok-uluslu odak noktası, Carboni mafya bağlantısı, Gelli mason dünyasına uzanan köprü, Marcinkus ise bu dünyayı Papa'ya bağlayan gizli yoldu. İtalyan haberalma örgütleri ile Vatikan arasındaki dehliz işte bu dünyanın altından geçmekteydi.

Uğur Mumcu'ya göre, Vatikan ile Calvi'nin, Calvi ile mafyanın, mafya ile mason locaları ve Güney Afrika'daki karanlık çevrelerin yakın ilişki içinde olduğu kesindi. Uluslararası bankacılığın İsviçre'deki beyinleri, bu ilişki yumağının en can alıcı noktalarıydı. Calvi'nin olgunlaştırdığı Vatikan ilişkileri, mason localarından Vatikan'a kadar uzanan bir zinciri, halka halka birbirine bağlamaktaydı. İtalyan mali oligarşisi, mafya ile mafya, mason locaları ile mason locaları, istihbarat örgütleri ile istihbarat örgütleri ve sağcı terör örgütleri ile birbirine bağlanmıştı. Calvi, böylesine bir dünyada jet hızıyla yükselmekteydi.

P2 soruşturmasını yönetenler ise fail-i meçhul cinayetlere kurban gittiler.

Gelli ile ilgili soruşturmayı yürüten Albay Rozzi, 1981 yılı Haziranında kimler tarafından öldürülmüştü? Guardia di Finanza'nın daire başkanlarından Florio'nun otomobil kazasında ölmesi neyi anlatıyordu? Bu kazada, P2 Locası ile ilgili bir çantanın çalınmasına ne anlam veriliyordu? Calvi'nin dosyasını ele alan yargıcın öldürülmesi, bu cinayet salgını içinde, ne gibi anlam taşıyordu? Calvi'nin sekreteri niçin intihar ediyordu?

P2 mensuplarının birçoğu, terörist faliyetlerde yardımcı olmak ve olayları örtbas etmek suçundan mahkemeye verilmişti. Esasen mason locasının, ideolojik hedeflerden daha çok ticari çıkarları güvence altına almayı arzuladıklarını söylemek mümkündür. Amaçları, devleti ve kurumlarını kendilerine hiçbir zarar gelmeyecek şekilde ele geçirmektir. "Propaganda 2"nin adam "bulma" stratejisi de tümüyle bu amaca hizmet

etmekteydi. Örneğin en üst düzeyde hükümet yetkilileri ve bunların bağlı oldukları parti organları, bütün polis teşkilatının en üst yetkilileri, Genelkurmay Başkanlığı, özel bankaların üst düzey yetkilileri, büyük firma, medya kuruluşları ve yayınevlerinin yöneticileriyle en önemli yorumcular ve fikir adamları bu oluşuma davet ediliyordu. Mussolini'nin, İspanya İç Savaşı'nda Cumhuriyetçilere karşı mücadele etmek için gönderdiği gönüllüler arasında yeralan P2 şefi Gelli, özellikle Güney Amerika ülkeleri ile yakın ilişkiler kurmuştu. Gelli'nin Güney Amerika'dan Avrupa'ya kadar uzanan geniş bir ilişkiler zinciri içinde CIA, KGB ve İtalyan istihbarat servisleri ile yakın dostlukları vardı.

"Amerikan politikasının yıldızları, Kissinger'ın, McNamaralar'ın, Bushlar'ın, Gerald Ford'un yakın dostu olan mason şefi Gelli, niçin kaçırılmıştı? Gelli, Calvi'nin Londra'daki son yolculuğunu düzenleyen İsviçreli banker Albert Kunz tarafından nasıl kaçırılmıştı? Kimdi bu Kunz? Neydi Calvi ve Gelli ile yakınlığı? Niçin Gelli Uruguay'a götürülmüştü? Monte Carlo mason locasının Amerikalı, İngiliz, İtalyan ve Fransız üyeleri kimlerdi?" Uğur Mumcu bu soruların cavabını arıyordu.[26]

Roma'da Via Veneto'daki Excelcior Oteli'nde haftada üç gün P2 Locası'na başkanlık eden Gelli'nin İtalya'da yaygın şiddet eylemleri düzenleyerek otoriter bir rejim kurmak amacıyla örgütlenen askeri-sivil kadrolara öncülük ettiği de bilinmekteydi. 1980 yılı Ağustos ayında, İtalyan Komünist Partisi'nin en güçlü kalelerinden Bologna'da patlatılan bombanın, P2 Mason Locası'na bağlı darbecilerce konduğu ileri sürülmekteydi. Gelli'nin sağ teröristlerle yakın ilişkisi bulunan Florio Carboni ile çok iyi dost oldukları biliniyordu. Carboni'nin Francesca Pazienza ile yakın dostluğu İtalya'da bilmeyen yoktu. Pazienza'nın İtalyan istihbarat örgütleri ve CIA ile ilişkisi olduğu, ünlü İngiliz gazetesi *Financial Times*'ın Roma büro şefi tarafından yazılan *God's Banker* adlı kitapta yer almıştı.

Bu arada, P2'nin Vatikan üzerinden kazandığı paraları zimmetine geçiren Calvi'ye, ihanetinin cezasını masonik bir biçimde verildi: Londra'da 1981 yılında bir köprüde asılmış olarak bulundu. Calvi'yi masonlar törenle öldürmüşlerdi. Boynuna geçirilen halattaki mason düğümü, ceplerinin mason sembolleriyle doldurulmuş olması, hatta cinayet mahallinin bile sembolik özelliklerinden dolayı seçilmiş olduğu söyleniyordu. İtalya'da biraderliğin simgesi olarak bir siyah keşiş figürü kullanılmıştı. Calvi'nin cesedinin bulunduğu köprünün adı "Blackfriars" idi ve bu İngilizce'de siyah keşiş ya da siyah cübbeli keşiş manasına gelmekteydi. Calvi'nin bağlı bulunduğu İngiliz Locası'nın adının da Blackfriars olması masonik cinayetin başka bir ilginç yönüydü.

Tapınak Şövalyeleri, Gladio ve P2

P2 masonik ortamda kilisenin ve CIA'nın buluşma noktasını simgeler. Gücü ya da kolları İtalya sınırlarının dışına taşmıştır. David Yallop bu durumu şöyle ifade eder: "...Bu kollar Arjantin, Venezuella, Paraguay, Bolivya, Fransa, Portekiz ve Nikaragua'da etkilidir; örgütün üyeleri İsviçre ve ABD'de aktiftir; P2'nin İtalyan Mafyası ile iç ilişkisi vardır ve bu ilişki kompleksi Latin Amerika'daki askeri rejimleri ve çeşitli türlerdeki

neo-faşist grupları doğurmuştur. CIA bu oluşumun dibindeki temel taşıdır ve doğrudan Vatikan'ın kalbine yönelmiştir. Olayın odağında, Komünizm korkusu ve nefreti bulunmaktadır..."

1981 Martında İtalyan polisi P2 Mason Locası'nın büyük üstadı Licio Gelli'nin evini bastığında ele geçirilmesi amaçlanan örgüt üyelerinin tam listeleri bulunamadı. Ancak yine de bazı isimler ele geçirilmişti. Bu isimlerin arasında İtalyan başbakanlarından Giulio Andreotti'nin ve yakın çevresindekilerin adları da bulunuyordu. Andreotti, Sion Örgütü üyesiydi ve "Order of the Temple of Jerusalem-Kudüs Mabed Tarikatı"nin askeri kanadını yönetiyordu. Bu tarikat ise "Tapınak Şövalyeleri" olarak bilinen tarikattan başkası değildi.

Tapınak Şövalyeleri'nin son büyük üstadı olan Jacques de Molay, 1314'de idam edilmişti ama bu idam örgütün sonu olmamıştı. Resmi kayıtlara göre örgüt Papalık tarafından dağıtılmıştı. Bu bir anlaşma hatta bir imtiyazdı ve araştırmacılara göre örgütün yüzyıllarca sürecek olan ebediliği amaçlanmıştı. Bu imtiyazın nitelikleri ve gerçek dökümantasyonu tarihçiler için hala bir sırdır veya bazı karanlık güçler tarafından korunmaktadır. Son derece etkin ve kalın bir sır perdesi örgütün üzerinde asılıdır. Bugünkü şövalyelerin ve Avrupa uzantılarının dış görünümleri, antik araştırmalar yapmak ve hayırseverliğe adanmış çalışmalar yürütmek şeklindedir. İçte ise zaman zaman masonları anımsatan doğal ritüeller geçerlidir ve Altın Post, Kutsal Mezar ve St. Maurice Tarikatları gibi diğer müjdeci tarikatların benzeridirler.

Şövalyeler İsrail kurulmadan evvel, Kudüs'e yeniden egemen olmayı başarmışlardı. 1979'da örgütte 9.562 şövalye vardı; ayrıca 1.000 Amerikalı, 3.000'de İtalyan üye kayıtlıydı ve görünürde yardım örgütü olarak çalışıyorlardı. Soğuk Savaş yıllarından sonra CIA ile bütünleşme sürecinin hemen ardından, örgüt üyelerinin arasında CIA başkanlarından William Casey ve William Colby'nin de adları geçiyordu; hatta Colby "ben sadece küçük bir anahtarım..." demişti. Bugün bilinen güncel üyelerin içinde artık ABD Vatikan Büyükelçisi William Wilson'un, eski İtalya Büyükelçisi Clare B. Luce'nin, CIA karşı-casusluk şefi George Rocca'nın ve ABD eski bakanlarından Alexander Haig'in de adları sayılmaktadır. Örgüt, geçmişteki idealini yitirmiş değildir ama bugün dünya çapında bir etkinliğe sahiptir. Leigh ve Henry Lincoln'e göre, içinde ABD eski Hazine Bakanlarından William Simon'un da bulunduğu bir grup şövalye, örgütün ideolojik ve finansal amaçları doğrultusunda, El Salvador, Guatemala ve Honduras'ta organize olarak Nikaragua kontrgerillalarını desteklemişti. Şimdiyse hükmedilmesi gereken harita çok büyümüştü. 1300'lü yılların mistik gizem örgütü, amaçları doğrultusunda dünyaya yön verme yolundaydı ama Pan-Avrupa ideali de sürüyordu.

1990'ların başında şövalyelerin lideri Portekizli Kont Antonio de Fontes'ti. Tapınak şövalyelerinin resmen kabul edilmese de güncel liderlerinden birisi olarak düşünülen Anton Zapelli ise Paris'te örgütlenmişti. Zapelli'nin arkasında Sion örgütünün gücü

vardı ve yapılan araştırmalarda Zapelli'nin uluslararası bankacılık ve finans organizasyonunu yönettiği öne sürülmekteydi.

Kudüsteki Kutsal Mezar Tarikatı

P2'nin şaşılacak kadar çok mensubu, doğu ticaretiyle uğraşıyordu. Örneğin "işadamı" Francesco Pazienza, gizli servisleri kullanarak CIA ile İtalyan SID ya da SIFAR arasındaki bağlantıyı sağlıyordu. (Pazienza, ABD Başkanı Jimmy Carter ve diğerlerinin silahsızlanma politikasını engellemek amacıyla "Billygate" adıyla anılan kampanyayı da başlatan kişidir. Bu kampanyada Başkan Carter'ın kardeşinin, Libya Devlet Başkanı Kaddafi ile niteliği belli olmayan bazı temas ve desteklerde bulunduğu ortaya atılmıştı.) Bir başka örnek, Flavio Carboni'dir. Carboni, İngiliz ve İtalyan masonları arasındaki bağlantıyı sağlıyordu. halen pek çok davadan tutuklu bulunmaktadır.

Öte yandan mason locasının iki numaralı adamı Umberto Ortolani, 1982 yılında Gelli'nin kaçmasından sonra locadan uzaklaşmaya başlamıştı. Ortolani, üst düzeyde bir bankacı ve finansördü. Özellikle Güney Amerika ile ticaret yapıyor ve buradan Doğu'ya yönelik "yardımlaşma girişimlerini" organize ediyordu. İtalyan P2 araştırma komisyonunun bazı üyeleri, bunların "ajanların yerleştirme işine" de el atmış olduklarını belirlemişti.

Ortolani gibi kişiler, resmi olarak hiçbir gizliliği olmayan başka bir grupla bağlantıyı sağlıyordu. " Kudüs'teki Kutsal Mezar Tarikatı" adını taşıyan bu grup, ilk önceleri Doğu ile olan mücadeleyi kendisine hedef almış, daha sonraları ise eski Sovyetler Birliği'nin ekonomik ve mali açıdan "yeniden yapılanması"na aktif olarak katılmıştı. Kendilerini dışarıya biraz dini bütün, oldukça tutucu, daha çok yaşlı kişilerden oluşan ve yeni mensuplarını kılıç kullanarak "şövalye" ilan eden bir örgüt olarak tanıtan bu grup, "deus lo vult" (Tanrı öyle istedi) şiarı çerçevesinde yurt dışında komünist ya da müslüman ideolojilere sahip devletleri ve yurt içinde de solcu ateistleri, Din'i tehlikeye sokan mihraklar olarak görmektedirler. Bu tür tehlikelere karşı koyabilmek için söz konusu "dini bütün kardeşler", yasadışı yollara başvurmaktan hiç çekinmiyorlardı.

Daha 70'li yılların ortasından itibaren birçok ipucu, Milano'lu Banker Michele Sindona'ya varıyordu. Sindona zamanının en önde gelen mafya ailelerinden Inzerillo-Bontade-Spatola-Di-Maggio grubunun kriminal gelirlerini idare ediyor ve hukuk boşluklarından pek iyi yararlanan bir seyyah olarak görev yapıyordu. Sindona aynı zamanda Vatikan Bankası IOR üzerinde de etkiliydi. Söz konusu banka da, zamanın en büyük komünizm düşmanı Başpiskopos Paul Marcinkus'a bağlıydı. Yönettiği imparatorluk, 1978 yılında çökünce Sindona, ABD'de hakim önüne çıkmak zorunda kalacaktı. Ancak bunu önleyebilmek için IOR şefi Marcinkus, iki başpiskopos görevlendirilmiş ve iflas eden Sindona'nın borçları bu kişilerce üstlenilmişti. Söz

konusu din adamlarından birisi "Kudüs'teki Kutsal Mezar Tarikatı"nın lideri olan Kardinal Guiseppe Caprio idi.

Sindona olayını inceleyen parlamento araştırma komisyonu, "Propaganda 2" Mason Locası şefi Licio Gelli ile Reagan'ın seçim kampanyasını yürüten Guarino arasındaki mektuplaşmaları da gün ışığına çıkarabilmiştir. "Ne yazık ki...' diyordu Guarino, "...Roma'dan gelen iki elçi, Vatikan Dışişleri Bakanı Casaroli tarafından geri çağrılmıştı. Bu açıdan Sindona için en kötü durum söz konusu olabilirdi." Gerçekten de Sindona'ya ABD'de 22 yıl ağır hapis cezası verilmiş, kendisi daha sonra İtalya'ya iade edilmiş ve burada cinayete teşvik suçundan ömür boyu hapse mahkum olmuştu. (Sindona'nın kayyumu Ambrosino da, Mafya'nın bir adamı tarafından öldürülmüştü) Sindona hapse mahkum olduktan bir gün sonra "yeri göğü sarsacak açıklamalarda" bulunacağını ilan etmiş, ancak kısa bir süre sonra Voghera Hapishanesi'nin güvenlik biriminde ölü bulunmuştu. Espressosuna zehir katılarak öldürülmüştü. Konuyu inceleyen mahkeme, Sindona'nın intihar ettiğine karar vermişti.

Vatikan'ın, borçları üstlenmek üzere görevlendirdiği kişilerden birisi olan Kardinal Guiseppe Caprio, yukarıda da belirtildiği üzere "Kudüs'teki Kutsal Mezar Tarikatı"nın bugünkü lideridir.

Sindona ve mafya ile olan bağlantıları gün ışığına çıkmış olmasına rağmen, söz konusu "şövalyeler" karanlık çevrelerle işbirliği yapmaya devam ettiler. Sicilya'da ise tarikatın oldukça sağlam ve eleştirilemeyen üyeleri vardı. Bu üyelerden ikisi, tarikatın kamuoyu önünde sert biçimde tartışılmasından sonra 1993 sonbaharında liderliğine getirilen Palermo Başpiskoposu Pappalardo ve 1982 yılında karısı ve korumasıyla birlikte öldürülen antimafya uzmanı General Dalla Chiesa idi. Ancak söz konusu şövalyeler ve bunların mafya bağlantıları, en üst düzeyde kişilerle birlikte oldukça karmaşık bir yapılanma sergilediği ve tarikat üyelerinin, tarikat kurallarını anayasadan fazla kollayacakları yönünde yemin ettikleri tartışmasız kabul edilmektedir.

Bu tarikat adamlarını en üst ve en etkin kurum ve kuruluşlara getirmeyi her zaman başarabilmiştir. Örneğin mafya türü bir yapılanmayı örgütlemek ve cinayete teşvik etmek suçlarından yargılanan "şövalye" Guilio Andreotti, 33 kez bakan ve 7 kez başbakan olmuştur. Andreotti dışında yirminin üzerinde bakan aynı tarikatın mensubudur. En güncel olay ise şudur: İtalyan Merkez Bankası'nın uzun yıllar hizmet vermiş ve bağımsız politikalarıyla tanınan Başkanı Carlo Azeglio Ciampi'nin görevi bırakıp başbakan olmasından sonra Merkez Bankası Başkanlığı'na tarikat şövalyelerinden Antonio Fazio getirilmiştir. Bankaya yakın kaynaklardan edinilen bilgilere göre Fazio, göreve gelir gelmez İtalya'nın Doğu Avrupa ticaretinde nasıl daha fazla yer alabileceğine dair planlar hazırlatmıştır. Ciampi'nin 80'li yılların ortalarından beri Merkez Bankası'nın en önemli görevi olarak tanımladığı yasadışı sermaye akışının devletin karar organlarını etkileyebilmesini önleme çabaları, Fazio döneminde gündemin oldukça alt sıralarına itilmiştir. Ciampi, bankanın yıllık raporlarında bu konuya büyük bir önem verirken Fazio, bunu önemsiz ve küçük bir sorun olarak

göstermiştir. Ama aslında emniyet teşkilatının adamları, sorunun bir hayli büyük olduğunu gösteren belgeleri her gün daha da artırmaktadır.

Burada üzerinde dikkatle durmamız gereken konu, tarikatın doğu ile ilgili (yine karanlık ve yarı karanlık çevrelerde) hangi garip ilişkileri kurduğunu belirlemektir. Örneğin 1993 Eylülüne dek tarikatın Sicilya'daki idari işlerinden Montrele Piskoposu Salvatore Cassia "hazretleri" sorumluydu. Ancak şu anda Cassia, tarikat paralarını usulsüz kullanmak ve kuvvet kullanmaktan mahkeme karşısında hesap vermektedir. Aynı zamanda emniyet teşkilatı, Sicilya'nın en büyük babalarından birisi olan Leoluca Bagarella'nın yıllardır Cassia'nın mobil telefonundan nasıl uzun konuşmalar yapabildiğini merak etmektedir. Emniyet teşkilatına göre, Bagarella 80'li yılların ikinci yarısından itibaren Kalabriya'daki kardeş şebeke "Ndrangheta" ile işbirliği yaparak Doğu Bloku'yla kapsamlı iş bağlantıları kurmuştu.

Kesin olan şu ki, 1982'de öldürülmesine dek "babalar babası" olarak adlandırılan Stefano Bontade, "tarikat"ın yakın çevresine dahildi. Bunun dışında pek çok gizli servis ve emniyet teşkilatı mensubunun, en büyük mafya babası Toto Riina ve daha başka birçok mafya üyesini tutuklanmadan önce haber ettikleri, büyük bir ihtimalle sorgu yargıcı Falcone ve Borsellino'nun öldürülmesini destekledikleri sanılmaktadır. Buna örnek olarak Piskopos Cassia tarafından şahsen tarikata alınan ve Bontande ile tanıştırılan Palermo Emniyet Müdürlüğü Cinayet Masası eski şefi Bruna Contrada gösterilebilir. Tarikatta önemli bir role sahip olan başka birisi ise Kont Artura Cassina'dır. Cassina müteahhit, spekülatör ve egemen Mafya babalarının himayesi altında bulunarak devlet ihalelerinden en büyük payı alan bir kişidir. Öte yandan Cassina'nın ortak olduğu inşaat malzemeleri ihracat şirketleri, Berlin Duvarı'nın çöküşünden itibaren Doğu'da en hızlı büyüyen kuruluşlar arasında gösterilmektedir. Cassina, 1988 yılına dek tarikatın Sicilya bölümündeki idari işlerden sorumludur.

Söz konusu tarikat, İtalya'nın dışında da oldukça etkindir. Özellikle Almanya'da II. Dünya Savaşı'nın sonrasında ortaya çıkan, 70'lı ve 80'li yıllarda da gittikçe belirginleşen bir oluşum göze çarpmaktadır. Almanya'daki finans ve bankacılık çevrelerinin en üst yöneticileri bu tarikata girmeye başlamıştır. Deutsche Bank'ın pek çok yöneticisi, tarikat şövalyesidir. Aynı şey Bayerische Hypotheken und Wechselbank için de geçerlidir. Şövalyelere Sparkassen und Giroverband ile Kuzey Ren Vesfalya Bankaları'nda da rastlamak mümkündür. Yine bu kişiler en büyük hazır giyim şirketleriyle alışveriş merkezlerinde görev yapmaktadırlar.

1994 Şubat'ında ölen Deutsche Bank eski Müdürü ve Konrad Adenauer'in danışmanı Josef Abs, Adenauer ve radikal gerici Bavyera Kültür Bakanı Aloys Hundhammer, aynı tarikata mensuptu. Öte yandan Sparkassen und Giroverband'ın kısa süre önce görevinden ayrılan Başkanı Helmut Geiger, Bayerische Hypokheken und Weschselbank Yönetim Kurulu Başkanı Eberhard Martini, bir krizden diğerine düşen Frankfurter DG-Bank'ın yöneticisi ve ZDF Televizyonu'nun ilk Başkanı Kral Holzamer,

Saarland Radyosu eski şefi Hubert Rohde, Bavyera eski Eyalet Başkanı Max Streibl ve Baden Württemberg Eyalet Başkanı Hans Filhinger de bu tarikatın müritleriydiler.

İtalya Başbakanı Andreotti'nin P2 Kariyeri

Gulio Andreotti'nin loca içindeki varlığı ve önemi gazetelerde şöyle haber konusu olmuştu:

Roberto Calvi'nin dul eşi Clara kocasının sağlığında, locadaki olayları kendisine anlattığını ve "Gelli ile Ortoloni'den daha önemli iki kişi var. Bunlar P2'yi yönetiyor. Bunlardan biri Consentino, diğeri de Gulio Andreotti'dir" dediğini aktardı. Calvi'nin P2 Mason Locası ile ilgili sırları açıklayacağı kuşkusuyla öldürülmüş olabileceği söyleniyordu. İtalya Dışişleri Bakanı Gulio Andreotti ülkede pek çok cinayet ve yolsuzluklara karışan P2 Mason Locası'nın önemli bir ismiydi.

Mafya ile de ilişkisi ortaya çıkan Andreotti, Kızıl Tugaylar'ın Aldo Moro'yu öldürmesine de göz yummuştu. Andreotti Michele Sindona (P2 üyesi) içinde "İtalyan Lireti'ni kurtaran adam" demişti. Andreotti ismi İtalya tarihinin karanlık gizli işleriyle bütünleşmişti.

İtalyan Mafyası'nın önde gelen ismi Flono Carboni Banker Calvi'nin en yakın dostuydu. Carboni, CIA ilişkileri herkes tarafından bilinen Francesco Pazienza ile her an beraberdi. Kısaca Mafya, CIA, Kontrgerilla üyeleri P2 Locası'nda hepsi yan yanaydı.

Paris'teki İsrail Hahamlar Kurulu'nun mali sorumluluğuna yükselecek kadar önemli bir siyonist işadamı olan Andre Meyer, P2'nin önemli ismi Sindona, Rockefellerlar ve Agnelli arasındaki bağın kilit ismiydi.

Meyer, Paris'teki İsrail Hahamlar Kurulu'nun ekonomik danışmanıydı. Savaşı takip eden yıllarda servetinin büyük bölümünü yabancı hesaplara aktarmıştı. Böylece 1940'da ABD'ye göç ettiğinde parasını orada hazır bulacaktı. David Rockefeller ile kurduğu samimi arkadaşlık Wall Street'ten yardım görmesine imkan verdi. Lyndon Johnson onun fikirlerinden istifade ederdi. Sonuçta gücü o kadar büyüdü ki, ITT-Mediobanco olayında ABD Hükümeti onu suçüstü yakalamış olmasına rağmen suçlayamadı.

Meyer, Rockefeller ailesiyle Fransız bankaları arasındaki bağlantıyı oluşturuyordu. Örneğin, Banque de Paris et des Pays Bas'nın en önemli hissedarı Lazard Brothers'ın, New York'taki kolu Paribas Corporation, Chase International'ın Başkan Yardımcısı Robert Craft'ın yönetiminde çalışmalarına başlamıştı.

Chase Manhattan Bank'ın önemli bir bölümünü oluşturan Chase International'ın Yönetim Kurulu'nda Andre Meyer'in yanısıra, David Rockefeller ile Dünya Bankası'nın eski Başkanı John McCloy yer alıyordu. Meyer, 60 kadar çok-uluslu şirketin yönetim kurulunda görevliydi. Aynı zamanda Rockefeller ve Giovanni Agnelli'nin kişisel servetlerini yönetmekten sorumluydu. Müşterileri arasında Vatikan'dan ITT şirketine kadar çeşitli adlar görülüyordu.

Hahamlar Kurulu'nun önde gelen ismi Meyer "Kirli Para"nın Finans İmparatoru Sindona ile de bağlantı halinde idi. Yahudi Lazard Brothers'ın Bankası da bu bağlantıların odak noktasıydı.

Sindona'nın "finans imparatorluğu", başı ABD'de, gövdesi İtalya'da, kolları ise bulduğu her mali kriz çatlağından fışkıran bir ahtapota benzetiliyordu. Baskı gruplarının, politikacıların satın alınması bu imparatorluk için günlük işlerden sayılırdı. Ülkeler-üstü bir güce sahip bu finans çok-uluslusunun mikroskop altında bir incelemesi yapılacak olursa, büyük şirketler ile yeryüzündeki "vergi cennetleri" arasında nasıl bir bağ oluştuğu kolaylıkla görülebilir. Herşey, "Wall Street Dünyasının Üstadı" diye tanınan Andre Meyer'in New York'taki bürosunda başlar. Lazard Brothers Bankası'nın Başkanlığı'nı 40 yıldan bu yana sürdüren Fransız kökenli, Amerikan uyruklu Meyer'in, çok dengeci ve yasaları iyi bilen bir kişi olması sayesinde kişisel servetini 200 milyon dolara çıkardığı söylenir. Bu banka, özellikle ucuz kapitalist kredilerin Doğu ülkelerine transferi konusunda büyük faaliyet gösterir.

O devirde, finans kesiminde büyük bir üne kavuşan İtalyan maliyeci Sindona, Holding imparatorluğunun düşüş gösterdiği 1974 yılında Liechtenstein, Lüksemburg, İsviçre, Panama ve Liberya gibi vergi cennetlerinde 146 şirketi kontrol etme durumundadır. Hisselerinin yarısı kamu sektörüne ait olan imparatorluğunu kurmaya 1943 yılında başlayan Sindona, Lucky Luciano tarafından yönetilen Amerikalıların Sicilya çıkartmasına katılmıştır.

1946'dan itibaren, tek başına İtalyan hükümetini oluşturan Hıristiyan Demokrat Parti'ye girerek bu ilişkisini kesintisiz sürdürmüştür. Başkanlığa getirilen Giulio Andreotti ile Merkez Sağ Parti'nin Genel Sekreterliği sırasında başlayan bir dostluğu vardır. Bu sayede İtalya'da, komünistler dışında tüm ileri gelen politikacılarla yoğun ilişkiler kurmuştur. Kendisini çok ciddi bulan ve iş alanlarını uluslararası düzeye yayarak gelirlerini artırma amacında olan Vatikan sorumluları, Sindona'ya Hıristiyan Demokratlar'dan sonra Vatikan kapılarını açmışlardır.

Bundan iki yıl sonra, 1948'de *Time* dergisi Sindona'yı "Mussolini'den sonra en önemli İtalyan" diye tanımlamıştır.

P2 Liderinden Olof Palme'ye İnfaz Kararı: "İsveç Ağacı Devrilecek"

CIA'dan iki kişi, Palme'nin CIA ve P2 Mason Locası işbirliği ile öldürüldüğünü iddia etmişti. CIA'dan Dick Breneke, ayrıca CIA'nın 1970'li yıllarda İtalya'da terörü desteklediğini ve bu ülkede P2 aracılığıyla aşırı sağcı bir diktatörlük kurmaya çalıştığını söylüyordu.

Palme cinayetini yürüten İsveç polis şefi Hans Oelbebro, Breneke'nin İtalyan televizyonu RAI'de yaptığı açıklamalardan sonra bu görüşün ortaya çıktığını kaydetti.

Eski CIA ajanı, P2 lideri Licio Gelli'nin dönemin Başkan Yardımcısı George Bush'un danışmanına Palme Suikasti'nden üç gün önce "İsveç Ağacı Devrilecek" şeklinde bir telgraf çektiğini belirtmişti.

İtalya Cumhurbaşkanlarından Cossiga'nın, Gelli ile sık sık görüştüğü de ortala çıkmıştı. Gladio, Cossiga'ya bağlı olduğundan P2 ve Gelli konularında Cossiga'ya soruşturma açıldı... Bağımsız Senatör ve güvenlik servislerinden sorumlu Parlamento Komisyonu üyesi Ferdinando Imposimato şunları söylüyordu: "Daha şimdiden elimizdeki belgelere bakınca Gladio-P2-Kara Para arasında bir bağ olduğu belliydi. Hepsi aynı zamanda politika dünyasıyla da sıkıca bağlantıda gözüküyordu. Gladyatörler ilk önce SIFAR'ın sonra SID ve SISMI'nin başındaydılar. Bu servislerden sorumlu kişilerin hepsinin Licio Gelli'nin locasında olması sayesinde Gelli, aynı zamanda askeri sektörleri de kontrol ediyordu. SID'in Başkanı Vito Micelli ise aynı zamanda P2'ye kayıtlıydı ve Gladio'nun içindeydi, bunun gibi birçok isim de P2'nin ve Gelli'nin dostlarıydılar.

Uyuşturucu ve benzeri kara paraların aklanmasında vatansever Gladio'ların, hayırsever P2'lerin ve İtalyan Gizli Servisi'nin bizzat bulunması dünyanın çeşitli yerlerindeki uyuşturucu olaylarının perde arkasında kimlerin bulunduğunu çok açık bir şekilde göstermektedir.

B'nai B'rith ve Palme Cinayeti

B'nai B'rith'in bir kolu olan ADL, Palme Suikasti'ni Lyndon La Rouche'un üzerine atan bir dezinformasyon kampanyası düzenleyerek hem Olof Palme'nin gerçek katillerinin izini yok etmeye çalışmış hem de Siyonist harekete engel olan ve ADL'nin tüm kirli çamaşırlarını gözler önüne seren La Rouche'u devre dışı bırakmak istemiştir. Kissinger'ın katkılarıyla gerçekleştirilen bu kampanya tutmamış ve La Rouche aklanmıştır.

Lyndon La Rouche ekonomist ve politikacıydı. 1978'de La Rouche'un İşçi Partisi, uluslararası uyuşturucu ticaretini ortaya çıkartan bir kitap yayınladı. La Rouche aynı zamanda 1975'ten itibaren Ortadoğu Krizi için barışçı bir çözüm arıyordu. ADL ise, KGB ve STASI ile birleşerek İsveç'in Devlet Başkanı Olof Palme'yi öldürenlerin izlerini ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

28 Şubat 1986'da İsveç Başbakanı Olof Palme Stockholm'de öldürüldü. Öldürülmeden önce Palme, Nikaragua'daki Kontralara ve İran rejimine silah sağlayan silah tüccarlarını ortaya çıkarmak üzereydi. İran-Kontra Skandalı henüz ortaya çıkmamıştı. Bu yüzden Palme'nin araştırması tüm gizli programı tehdit ediyordu. Oliver North, CIA Başkanı William Casey ve İsrailliler işbirliği ile İsveçlilere satılan silahlar Doğu Almanya'dan ve diğer Sovyet Bloğundaki devletlerden geliyordu.[17] ADL, KGB ve STASI birleşerek Palme'nin cinayetinin suçunu Lyndon La Rouche'un üzerine attılar. ADL'nin (Fact Finding) Delil Bulma Bölümü'nün başı Irwin Suall Stockholm'e giderek, La Rouche'la Palme cinayetini birleştiren bir dezinformasyon kampanyasına katıldı.

Batı basınında dezinformasyon konusunda uzman olan KGB ajanı ve Sovyet Büyükelçisi Boris Pankin "Palme'yi La Rouche öldürdü" yalanını destekledi. 1986'da STASI'nin oluşturduğu dezinformasyon kampanyası ABD medyasında ADL aracılığıyla abartılarak yayımlandı.

Irwin Suall ise STASI, Soyvet sosyalistler ve NBC televizyonuyla beraber çalışarak Palme suikastı için La Rouche'u suçlayan bir dezinformasyon kampanyası başlatmıştı.

16 Mart 1986'da La Rouche'un desteklediği iki aday-Mark Fairchild ve Janice Hart-Illinois de Demokrat Parti seçimlerini kazandı. Illinois Eyaleti Parti Başkanı'na La Rouche'un bozguna uğrayacağına dair tehditler geliyordu. Wall Street ve mason grupları, ADL'nin sahipleri, La Rouche ekibinin zaferi nedeniyle şok halindeydiler. Suall New York'a gitti ve La Rouche'a karşı bir ADL hareketi başlattı. Birkaç ay içinde Federal seçim komisyonu kayıtlarına göre ADL'ye ait iftiralar, Kongre'nin her üyesine dağıtıldı. La Rouche'a karşı binlerce medya saldırısında bulunuldu ve kendisi antisemit KGB ajanı, neo-Nazi hatta uluslararası terörist olarak suçlandı. ADL'nin amacı halkı La Rouche'un politik hareketinden uzaklaştırmaktı.

1982 Baharı'ndan beri Suall ve ortakları, La Rouche'tan nefret eden eski ABD Devlet Sekreteri Henry Kissinger, dönemin FBI Başkanı William Webster'a özel mektuplar yazarak FBI'nın La Rouche politik hareketini durdurmasını istedi.

Kissinger'in savcısı, La Rouche'un yabancı İstihbarat bağlantıları olduğunu belirterek yalan söyledi. Böylece CIA, FBI ve Pentagon toplu olarak araştırma ve saldırma hakkına sahip olacaktı.

Ocak 1983'te Başkan'ın Dış istihbarat Danışma Kurulu'ndaki Kissinger'ın taraftarları La Rouche'a karşı aktif harekete geçilmesi için resmi talepte bulundu.

Hükümette George Bush ve Oliver North'la ilgili olarak kötü idarenin ortaya çıkmasıyla mahkeme düştü. Basın raporlarının sonradan gösterdiğine göre jüri, suç hareketlerinin Lyndon La Rouche tarafından değil aslında hükümet tarafından işlendiğini kabul etti.

"P2'den Sonra Sıra P3'te mi?"

Akla şöyle bir soru gelebilir: P2'nin 2'si neyi sembolize etmektedir? Bu sorunun cevabı, locanın geçmişini araştırınca ortaya çıkmaktadır.

Bu locanın başlangıcı 19. yüzyılda Propaganda 1 adıyladır. Sicilya Mafyası'nın kurucusu Gisseppe Mazzini tarafından kurulmuştur. Mazzini ilk Komünist Enternasyonel'in üyesi, İngiltere'den Lord Palmerston'un ajanı ve İskoç Riti'nin Üstad-ı Azamı'dır.

P2 Soruşturma Komitesi Başkanı Tina Anselmi iki yıllık araştırma sonucunda P2 hakkında elde ettiği bulguları şöyle açıklamıştır: "P2 hiçbir şekilde ölü değildir. Hala faaliyette olan bir örgüttür. Para, araçlar ve bütün imkanlar ellerinde bulunmaktadır."

Görüldüğü kadarıyla P2 deşifre olmuştur ancak, kara para aklama ve mafya bağlantılı karanlık loca faaliyetleri hala devam etmektedir. Bu yüzden P2'den sonra şimdi de P3'ün faaliyet halinde olup olmadığı sorusu gündeme gelmiştir.

P2-Rothschildlardan Calvi İnfazı

"Locaya ihanet "suçundan mason kurallarına uygun olarak öldürülen Banker Calvi'nin infazının ardında Yahudi sermayedar Rothschild vardır.

Rothschild Bankası Müdürü Juerg Heer, Calvi'nin katillerine parayı, çalıştığı bankanın sahibi Baron Ellie de Rothschild'ın bilgisi dahilinde kendisinin verdiğini söylemiştir.

Eski mafya liderlerinden Thomasso Buscetta'nın soruşturma sırasında adından söz etmesiyle deşifre olan Heer'in önce yargıçlara, daha sonra da *American Wall Street Journal* gazetesi ile İtalyan Panorama dergilerine yaptığı açıklamaları siyaset, ekonomi ve mafya çevrelerinde şok etkisi yaratır.

Heer, katillere cinayetten 5 hafta sonra ödediği söz konusu parayı, mafya ile ortak ilişkileri olan P2 Mason Locası'nın isteği üzerine verdiğini söylemiştir. Parayı kimlere verdiğini ve P2 Mason Locası'ndan emri kimden aldığını ise açıklamaktan kaçınmıştır.

Heer, ayrıca 1976'da İtalya'da yerli sermayenin dışarı çıkarılmasını yasaklamasından sonra bu ülkenin sermaye sahiplerine özel hizmet vermek için "banka içinde banka" kurduğunu söyler. Sermaye sahiplerinin adlarını açıklamayan, ancak aralarında çok önemli kişilerle mafya babalarının bulunduğunu belirten Juerg Heer, Ellie de Rothschild'in bu kişilerden yılda 500 bin dolar ile 5 milyon dolar arası komisyon aldığını iddia etmiştir.

Ambrosiana Bankası'nın Genel Müdürü Roberto Calvi, 1982 yazında Blackfriairs Köprüsü'nde P2 Mason Locası Başkanı Licio Gelli'nin emirleriyle öldürülmüştü. P2 Mason Locası'yla parasal ilişkiler içinde bulunan Ambrosiana Bankası, öte yandan da Vatikan Bankası Başkanı Amerikan asıllı Kardinal Paul Marcinkus ile de kirli para işleri çeviriyordu.

Zürih'teki Rothschild Bankası'nın Kredi Bölümü yöneticisi Juerg Heer, itiraflarına şöyle devam eder: "İtalya'da yeni çıkan bir kanunla kişilere denizaşırı mal varlıklarını açıklamak zorunluluğu getirilmişti. Tito Carnelutti adlı çok ünlü bir avukat bize geldi ve zor durumda olan bir çok müşterisi olduğunu söyledi. Rothschild Genel Direktörü Gilbert de Botton'la beraber, yürütülüyordu operasyonlar. Paravan şirketlerle ortaklık kuruluyor böylece, mal varlığı düşük gösteriliyordu. Consob'a (İtalyan Borsa Denetleme Kurumu) sahte beyan yapıyorduk. Angelo Rizzoli bizim müşterimizdi. Rizzoli'nin % 20'si Bruno Tassan Din'indi. Tassan Din, De Button'a büyük ödemeler yapacağını söyledi ve bu arada Lüksemburg'daki Ambrosiano Bankası'ndan Angelo de Bernardi diye birisi ortaya çıktı ve bize kaynakların Bellatrix'den geleceğini söyledi. 95 ve 43 milyon dolarlık iki partiden bahsediliyordu... Bir sabah P2 Locası'nda önemli bir görevi olan yakın bir İtalyan tanıdığımdan bir telefon aldım. Gelli'nin yakın adamlarından biriydi....

Talimatlar çerçevesinde yarım bir 100 dolar elime geçti, ayrıca bir valiz almamı ve 100 doların diğer yarısını getirene bu parayı vermemi söyledi (valizde 5 milyon dolar vardı)... Bu ödeme Calvi'nin öldürülmesinden 5 hafta sonra yapıldı... Bu paranın Calvi cinayeti için ödendiğini daha sonra öğrendim."

P2'den Sonra Büyük Şark Locası Skandalı

P2'nin deşifre olması aslında İtalya için pek birşey değiştirmemişti. Daha sonra patlak veren İtalya Büyük Şark Locası skandalı, masonluğun ülke üzerindeki kontrolünün devam ettiğini ortaya koydu.

1981 yılının Haziran ayında patlak veren ve NATO'yu olağanüstü boyutlarda tedirgin eden skandala yol açan P2 Mason Locası'nın, çok güçlü bir Mafya-Kontrgerilla-Gizli Servis şebekesi olduğu ortaya çıkmıştı. Askeri casusluk, silah ve esrar kaçakçılığı gibi yolsuzlukları kapsayan P2 skandalına devletin en yüksek düzeyindeki kişilerin karışmış olması, büyük bir siyasi krize yol açmıştı. Siyasi görüşü aşırı sağ olan locanın amacı büyük bir İtalya yaratmaktı. Neo-faşist akımların öncülüğünü de bu loca yapmaktaydı. Skandala, Savunma Bakanlığı'nda görevli 175 yüksek rütbeli subayın yanısıra, üst düzey hükümet yetkilileri ve politikacılar karışırken mason locası başkanı Licio Gelli skandalın patlak vermesinden kısa bir süre önce yurt dışına kaçmıştı.

İtalya'da dernekler yasasına aykırı olarak kurulan bazı mason localarının Mafya ile işbirliği yaptığı cinayet ve geniş çaplı yolsuzluklara karıştığına ilişkin belgeler ortaya çıkartıldı. Cenova Savcılığı'nın açıkladığına göre yasadışı kurulan İtalya Büyük Şark Locası'nın yolsuzluğuna aralarında politikacı, gazeteci, işadamı, hakim ve yargıçların bulunduğu üst düzey bürokratlar da katılmıştı. İtalya Büyük Şark Locası lideri Giuliano Di Bernardo'nun onayı ile izin verilen yasadışı mason localarının Kalabriya Mafyası ile bağlantısının ele geçirildiği, şimdilik beş politikacının adına rastlandığı ve bunların dokunulmazlıklarının kaldırılması için harekete geçeceklerini bildirdi.

Bu arada, ülkedeki yasal mason localarına yapılan baskınlarda yasal olmayan mason localarının üyelerinin adları ele geçirildi. Ayrıca ele geçirilen belgelerde locaların ülkenin birlik ve bütünlüğünü ortadan kaldırmak için kurulduğu, mafya ile ilişkilerinin bulunduğu, cinayetlere karıştığı, seçimlerde oy karşılığı politikacılardan "torpil" temin ettikleri ortaya çıkarıldı.

P2'nin Bir Kolu: Trapani C Locası

P2 Locası Üstad-ı Azam'ı Licio Gelli ile tam bir bağlantı içinde olan Trapani, masonlarının gizli bir bölümü olan C Locası'na (C:Coperta=Örtülü) uyarlanan riti kullanılmaktaydı. Trapani, savcı vekili Franco Messina'nın cesur bir soruşturması sonucu ortaya çıkarılmıştı. Daha sonra şüpheli bir af sayesinde kurtulan bu C Locası'nın hala faaliyette olduğuna dair şüpheler vardır.

Trapani C Locası'nı diğerlerinden farklı ve ilginç kılan özelliği, uyguladıkları ayin yöntemiydi. Bu ayinde töreni yöneten kişi keskin bir bıçak tutar, bununla ilk önce kendi

bileğini, sonra karşında duran "kardeşi"ninkini çizerdi. Andından kanlarını karıştırılar ve dudak dudağa öpüşürlerdi. Bu uygulama eski bir mafya ritine benzese de, değildir. Bu, modern bir mason ritidir. İşadamları, polis memurları, devlet bürokratları, kardinaller, mafyanın liderleri ve mafya katillerinin tam bir uyum içinde beraberce bulundukları bir locada uyguladıkları bir rit...

Basın garip bir şekilde Savcı Vekili Messina'nın araştırmasına ilgi göstermemişti. Trapani gibi İtalya'nın küçük bir şehrinde, Carreca 2 Caddesinde, bir eğitim merkezi ve ve İtalyan Birliği Derneği'nden başka 6 tane de loca vardı: L'Iside, L'Iside 2, L'Hiram, La Civillo d'Alcamo, La Cadierove Osiride. Sonuncusu ise, çok gizli bir "süper" locaydı: C Locası...

Bu soruşturmada ortaya çıkan bir diğer ilginç olay da, 1974 yılının sonlarına doğru Motalepre'de küçük bir evde, Mafya'nın en güçlü aileleri ve Trapani masonluğu arasında bir anlaşma yapıldığıydı. C Locası'nda tekris edilmiş bir çok ünlü isim vardı. Vali vekili Guiseppo Chitarro, Emniyet Müdür Vekili Saverio Bonura, bölgenin ünlü Hıristiyan Demokrat Lideri Francesco Canino, mafya üyeleri ve katiller, Mariano Agate, Calogero Attria, Pietro Fundaro, Gioacchino Calabro... Bu listeden ayrıca Giuseppe Mandalar gibi, Palermo Mafyası için ticaret yaptığı bilinen ve Toto Riina gibi patronlar patronu olan bir kişinin şirketlerini yönettiği bilinen bir kişi de çıkarmak mümkündü.

C Locası arşivinden şu ortaya çıkıyordu: Sadece şehrin tüm işleri değil, Birgi Havaalanı için yapılan milyarlık ihaleden, sıradan vize olaylarına kadar herşey bu garip Mafya-Mason bağlantısının elinde tutuluyordu.

"Iside 2" Locası Trapani bölgesinde, politik ve yönetimle ilgili birimlere sızma görevi yapıyordu. İtalyan Gizli Servisi SISMI, bütün uyarılara rağmen patronların patronu Toto Riina'yı yakalayabilecekleri bir mafya toplantısını basmıyordu. Çünkü Riina gibi önemli mafya patronları gizli mason derneklerine üyeydiler.

P2'nin Kontrolündeki Sosyal Demokrasi

İtalya'da sözümona "Sosyal adaletin koruyucusu" olan Sosyal Demokratlar rüşvette, yolsuzlukta, mason localarıyla olan bağlantılarda diğer partileri aratmadılar. P2, sosyal demokrasinin sınırlarını da kendisinin çizdiğini bir kez daha kamuoyuna göstermiş oldu. P2'nin Sosyal Demokratlık sınırları içinde rüşvet, yolsuzluk, adam kayırma gibi önemli "ilkeler" ön plandaydı.

Örneğin Kalabriyalı Sosyal demokrat milletvekili Paolo Romeo, hem Gladyatör, hem Ndrangheta Yönetim Kurulu Üyesi, hem de P2 Locası şefi Gelli'nin yakın bir arkadaşıydı.

Sosyal Demokrat görüşleriyle tanınan düşünür Massimo Cacchiari'ye "Neden Sosyalist Parti'ye girmiyorsun?" diye sorduklarında "Teşekkür ederim..." demiş, "...buna gerek yok; çünkü ben aileden zenginim."

Başkent Roma'da ağızdan ağıza dolaşan bu anektod, İtalyan Sosyalistlerinin boğazına dek saplandıkları skandalın boyutlarını olduğu gibi sergilemektedir. Öyle ki

İtalya eski Başbakanı ve Sosyalist Parti Lideri Bettino Craxi artık sokağa bile çıkamamaktadır.

Craxi'nin P2 Mason Locası ile birlikte yolsuzluk yapmak, rüşvet almak gibi suçlara karıştığı kesinleşmişti.

Araştırmalar P2 Mason Locası ile Craxi arasındaki bağlantıları birer birer ortaya çıkarıyordu. Sorgu yargıçları P2-Craxi ilişkisinin ilk ipuçlarını bir banka hesabının incelenmesi sırasında elde ettiler. P2 Locasından Roberto Calvi, 1981 yılında savcıların, locanın tüm evraklarına el koymasından bir gün önce bir İsviçre Bankası'na 3.5 milyon dolar yatırmıştı. Union Banques Suisse'de "Koruma" şifresiyle açılan hesabın ortaklarından biri de Craxi'nin yakın arkadaşı Silvano Larini idi. Larini böylece, Milano'dan elde edilen rüşveti Craxi'ye aktarıyordu.

İtiraflara göre İsviçre Bankası'ndaki hesabın en büyük ortağı, bir mason olan Fioro Fiorini idi. Fiori'nin Sosyalist Parti ile işadamları arasında bağlantı kurarak Milano skandalına da bulaştığı söyleniyordu.

P2-Sosyal Demokratlar bağlantısı, Sosyalist Parti Lideri Bettino Craxi'nin ve eski Adalet Bakanı Sosyalist Parti Genel Sekreter Yardımcısı Claudio Martelli'nin istifa etmesiyle sonuçlandı. Sosyalistler-Hıristiyan Demokratlar arasındaki garip koalisyonda da önemli bir kriz yaşanıyordu. Bu koalisyonun en önemli ortak yönü her iki tarafında masonluğun emrinde olması mıydı acaba?

Fransa'da Büyük Doğu Locası Skandalı

Avrupa'nın diğer ülkelerinde de locaların ortaya çıkarılan bazı faaliyetleri, buzdağının hepsini değilse bile bir kısmını gözler önüne sermiştir. Fransa'daki Büyük Doğu Locası skandalı buna güzel bir örnektir.

Fransa Büyük Doğu (Grand Orient de France) isimli mason locasının üyelerinden Michel Reyt, aynı zamanda L'Hay-Les-Roses'teki Vickor Schoelcher Locası'nın da müdavimlerindendi. Masonlardan ve çok üst düzey politikacı bürokratlardan bir çok tanıdığı vardı. Bu politikacıların büyük seçim masrafları ve başka bazı giderleri Reyt tarafından "karşılıksız" finanse ediliyordu. Bu kişiler de büyük ihalelerin pazarlanmasını Reyt'e bırakmışlardı. Reyt'in yardım ettikleri içinde François Mitterand, Başbakan Pierre Beregovoy ve SP Başkanı Lurent Fabius da vardı. Eski Başbakan Michel Rocard'la Pierre Maroy'un adları da geçiyordu.

İngiltere'de Polis Şeflerinden Savcılara, Avukatlardan Adli Tıp'a Uzanan Mason Hakimiyeti

İngiltere, masonluğun Avrupa'daki önemli bir kalesidir. Bunu en ayrıntılı olarak, masonlukla ilgili ünlü kitabı *The Brotherhood*'u yazdıktan sonra bir fail-i meçhule (!) kurban giden Stephen Knight açıklamıştı:

1970 başlarında Scotland Yard'da yapılan tasfiyelerde masonik suçlularla rüşvet anlaşmaları yürüten ve Emniyet Müdürü mevkisine kadar yükselen mason polisler

vardı. Scotland Yard'da kurulan dedektif bölümündeki kişilerin büyük çoğunluğu da masondu.

Polis içinde masonik bir yapılanma oluşmuştu, masonlar her bölümde gizlice bir araya gelip, kararları hissedilebilir derecede etkiliyorlardı. *Police Review* editörü Brian Clark'a göre "masonluk aracılığıyla iltimas terfilerde rol oynamaktadır. Asıl önemli konu ise masonlar, Rotaryenler, Lions ve Round Table üyeleri kendilerinden olan polislerden iltimas beklemektedir. Bazı polisler kendilerinden istenenden öyle utanmışlardı ki, sonuçta masonluktan ayrılmaya karar vermişlerdi."

İngiltere'deki Başmüfettiş'ten, Emniyet Müdürü'ne kadar 200 kişi üzerinde 1981'de yapılan araştırmada, 186 tanesinin mason olduğu anlaşılmıştı. Scotland Yard dedektifleri arasında rüşvet 1965'lerden beri masonik baskıdan dolayı çok büyümüştü.

Hukuk sisteminde de masonluk senelerden beri yerleşmiş durumdaydı. 1966'da İngiltere'de kurulan Mahkemeler Teşkilatı Senatosu'nun başında United Grand Locası'na bağlı üst dereceli mason olan Hakim Widgery bulunmaktaydı.[34] İngiltere'deki 40.735 savcıyı kapsayan Hukuk Topluluğu dünyadaki en önemli masonik kuruluşlardan birisi olarak kabul ediliyordu.

İngiltere'de son dönemde Scotland Yard'da mason örgütlenmesi konusunda başlayan huzursuzluk meclis gündemine girdi. Böyle bir örgütlenmeye bundan böyle izin verilmeyeceğine dair verilen teminatla gerginlik sona erdirildi.

Cosa-Nostra, CIA, Masonluk ve Gladio

İtalya'da mafyanın devletin tüm kurumlarını sarmış olduğu Andreotti gerçeğinin ortaya çıkmasından sonra daha iyi anlaşıldı. Mafya uzmanı Pino Arlaki bu gerçeği skandallar öncesinde şöyle açıklamıştı:

İtalya'da mafya, alışılmış yasa dışı yolları yetersiz bularak, devleti ele geçirme operasyonunu ustalıkla sürdürüyor. İtalyan Mafyası bugün bilinen uyuşturucu, cinayet, kumar, koruma ve soygun gibi işleri hafif buluyor. İtalyan Mafyası'nın en büyük gelir kaynağı, İtalya Devleti'nin bizzat kendisidir. Mafya, artık İtalyan Hükümeti'nin açtığı devlet ihalelerinin peşindedir...

Mafya-CIA işbirliği ABD'nin mafya yardımıyla Sicilya'ya çıkartma yaptığı günlerden günümüze kadar aralıksız devam etmiştir.

Izvestia gazetesi muhabirlerinden ve KGB'nin Roma ajanı Leonid Kolosov, yaptığı bir açıklamada, CIA'nın mafyanın yardımıyla, 27 Ekim 1962'de İtalyan Devlet Petrol Ortaklığı'nın kurucusu Enrico Matei'nin bulunduğu uçağı havayı uçurduğunu öne sürmüştü.

İtalyan Mafyası ile ABD ilişkisi konusunda eskiye uzatılan bağlantılar da biliniyordu. Buna göre Mussolini'nin ilgisini çekemeyince mafya, 1943 yılında ABD hükümeti ile işbirliği yaparak, Amerikan ordusunun Sicilya'ya çıkartma yaptığı zaman, ünlü mafya babası Lucky Luciano'yu serbest bıraktırtmış, mafyanın ikinci büyük babası

Vito Genoveze'yi ise ABD Ordu Komutanı General Charles Poletti'nin güvenilir tercümanı olarak Sicilya'ya göndertmişti.

Mafya-CIA-Mossad işbirliğinin en güzel örneklerini Meyer Lansky-Bugsy Siegel-Lucky Luciano üçlüsünü incelerken görmüştük. "Patronların patronu" Lansky FBI şefi Hoover'in homoseksüel ilişkilerine ait fotoğrafları kullanarak FBI'nın mafyayla mücadelesini tamamen durdurmuştu. Lansky'ye bu fotoğrafları sağlayan ise CIA Şefi Willam Donnovan'dan başkası değildi. CIA Şefi Allen Dulles'ın Lansky ile işbirliğine girerek Mafyanın CIA yararına çok-uluslaştırılma projesinin gerçekleştirdiğini görüyoruz. Bu işbirliği Bilderberg Group'un kurulmasında da devam etmektedir.

Lansky'nin Mossad'la bağlantısı ve İsrail Devleti'nin finansında oynadığı rol ve Kennedy dışında tüm ABD başkanlarını kontrol altında tutabilmesi Mafya-CIA-Mossad ilişkisinin çapını göstermektedir.

ABD'de mafya örgütlenmesi konusunda *L'Evenement du Jeudi* dergisinin eski Palermo Belediye Başkanı Leoluca Orlando ile yaptığı röportajda önemli açıklamalar mevcuttur:

Soru: Zamanımızda ABD'liler hangi politik ve sosyal güçlere dayanıyorlar?

Orlando: Özellikle masonluk ve Mafya'ya dayanıyorlar. ABD'liler mafya üyelerini İçişleri Bakanı, Belediye Başkanları yaptılar. Mesela ünlü eşkiya Salvatore Giuliano, ABD Başkanı Truman'ın yakın arkadaşıdır.

Soru: Sizce Mafya, Amerikalılar tarafından Soğuk Savaş sırasında kurulan, kontra gruplarından Gladio'yla da ortak çalışır mıydı?

Orlando: Sicilya'da bazı mafya grupları Gladio ile çok sıkı bağlıdır. Trapani tarafından yapılan bir anket, bu komandoların özellikle mafya üzerinde yoğunlaşmış bir organizasyon olan Scorpiolar'la ilişkisini ortaya çıkarmıştır.

1969-1992 arasında Mafya Roma'ya gönderilen savcıların 13 tanesine de suikast düzenlemişti. Bu savcıların görevleri, uyuşturucu trafiği ile Mafya olaylarının bağlantısını çözmekti. Pek çok İtalyana göre Mafya'nın adamı olan politikacılar, ölmesini istedikleri polis ve savcıları Palermo'ya yolluyorlardı... Mafya ve devlet, devletin (!) gücünü sınırlandırmak isteyenleri ortadan kaldırabilecek bir durumdaydı.

Esas asker yollanması gereken yerler parti toplantıları, parlamento, mafyaya bağlı politikacıların bulunduğu yerlerdi. Mafya politik destek olmadan, yaptığı işleri yapamazdı, hatta yaşaması bile mümkün değildi.[39]

İtalya'da en büyük mafyanın Devlet olduğu Palermo Belediye Başkanı Orlando ve *L'Espresso* dergisi tarafından çok açık biçimde anlatılmıştı. Mafya-CIA-Masonluk-Gladio batağına saplanmış bu Akdeniz ülkesinin durumu içler acısı gibi gözükse de, en azından bu bataktan çıkmak için gösterdiği gayretlerle bu batağın içine saplanmış fakat bataktan çıkmak için çabası olmayan komşularından bir adım önde bulunuyordu.

3 Eylül 1982'de Palermo Jandarma Generali Dalla Chiesa'nın karısıyla birlikte öldürülmesinden sonra İtalya kendini imkansızlıklar ya da isteksizlik karşısında bulmuştu. Giovanni Falcone gibi anti-mafya olayının sembollerinden Tano Grasso

"başta Andreotti olduğu sürece, Mafya karşıtı hiçbir olay yapılamaz" diyordu. O, mafyaya dahil değildi, ama 45 senedir iktidara getirdiği şahıslar için aynı şeyi söylemek mümkün olamıyordu. Palermo'nun her sokağına bir polis koymanın dahi Mafya'ya bir etkisi olmayacağına inanılıyordu.

İtalya'da Masonluk-Mafya örgütlenmesine karşı direnen tüm avukat ve polisler öldüler. 1982'de Chiesa ve karısı Emmanuela'nın öldürülmesi, tüm dünyayı ayağa kaldırmıştı. Diğerleri onları takip ettiler: Hıristiyan Demokrat Partisi'nin İl Sekreteri Michele Reina 1979'da öldürüldü. Pier Santi Matarella, Bölge Başkanı 1980'de öldürüldü. Pio la Torre, Komünist Parti üyesi, 1982 Nisanı'nda öldürüldü. Ama hiçbiri Dalla Chiesa'da olduğu kadar etki yaratmadı.

Le Point dergisinde Palermo eski Belediye Başkanı Orlando ile Kontrgerilla, Mafya, faili meçhul cinayetler hakkında yapılan bir röportaj yer aldı:

Orlando: Mafya devletin, adaletin, borsanın tamamen karşısındadır. Öte yandan devlet, adalet ve borsanın ta kendisidir. İktidarla planlanmış cinayetler arasında çok sıkı bir bağ vardır. Politikacılar ve önemli iş adamları olayları tamamen bilmektedirler. Dokunulmaz durumdadırlar çünkü korunuyorlardır. 10 yıldır tüm olaylarda hep aynı politikacıların isimleri geçmektedir. Palermo'nun bir başka Belediye Başkanı olan Vito Ciancimino, Andreotti'nin Salva Lima ile dûzenli olarak Sicilyalı arkadaşlarıyla ile ilgili toplantılar yaptığını söylüyor. Ama Andreotti adalet tarafından hiç duyulmadı. O Sicilyalı arkadaşlarını her zaman sonuna kadar korudu.

Le Point: Suçlamalarınız çok ağır.

Orlando: Çok yeni değil bunlar. İtalya'da herşey bilinir, herşey söylenir. Ama hiçbir şey yapılamaz. Benim kanımca politikacıların desteği olmadan 12 yıldır olan bunca cinayetten hiçbiri gerçekleşemezdi. Gerçekler yüksek görevlilerin çekmecelerinde ve oradan çıkmaz. Halkı sarsan hiçbir olay açığa kavuşmadı. Piazza Fontana olayı, Italicus olayı, Aldo Moro, P2 Locası? Pek çok sır kumların altına gömüldü...

Bütün bu Mafya-Gladio-Masonluk zincirinin en üstünde yine Mossad ve İsrail vardı.

İsrail'in İtalyan ve diğer Avrupalı faşist örgütlerle işbirliği vardır. İtalyan makamlarının, ülkelerindeki radikal sağ terörizmi soruşturmaları sayesinde, en az 100 İtalyan faşistin Lübnan'daki Kataeb kampında Mossad tarafından silah ve patlayıcı maddeler konusunda eğitildiği saptanmıştır. İtalyan soruşturma görevlilerinin genel kanısına göre, Mossad'ın bu eğitim kamplarında Bologna katliamını gerçekleştiren teröristler de yetiştirilmiştir.

"Çekik Gözlü Lejyonerler" Kimler?

Bologna'da üç jandarma, suratları bereli, otomatik silah kullanan üç kişi tarafından öldürülür. Daha sonra bu olayı "Çekik Gözlü Lejyonerler" üstlenir. İsmi Nazi ideolojisini çağrıştıran bu örgütün militanları öylesine profesyonelce silah

kullanıyorlardır ki, eğitimlerini bir atış poligonunda değil, askeri kamplarda yapmışlar imajı uyanmaktadır. Saldırganlar hakkında fazla bir delil elde edilememiştir. Polisin elinde sadece beyaz bir Fiat Uno ve bir adet Beretta 70 vardır. Bu silah daha çok NATO'nun özel organları olan NOCS ve GIS tarafından kullanılmaktadır. Ağır ama çok kullanışlı olan bu silah, 22 kalibrelik Remington mermisi atar. Adi suçlular tarfından hiç kullanılmayan bu silah yüzünden polis zor durumda kalmıştı. Balistik kayıtları ve önceki vakalarla karşılaştırma imkanı yoktu.

Örgüt mensubu olduğunu açıklayan bir başka kişi, telefonla yaptığı açıklamada, asıl hedeflerinin merkeziyetçi ve otoriter rejimler olduğunu iddia etmişti.

Bir "Gladyatör": Stefano Della Chiaie

Stefano Delle Chiaie Apio'da doğdu. Mussolini'nin nutuklar attığı meydanlarda büyüdü. Dokuz yaşına geldiğinde ülkesi II. Dünya Savaşı'nda yenilmiş, Mussolini bacaklarından asılmıştı ama, Stefano'nun yüreğindeki faşizm sevgisi silinmemişti. Daha 20 yaşındayken yörenin yerel faşist partisinin sekreterliğine yükseldi. İki yıl sonra da Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi.

Stefano partiyi pasif olmakla suçluyordu. 1958'de kendine daha radikal bir faşist parti bulup transfer oldu. Artık Ordine Nuovo üyesiydi. Partinin sloganları bile Nazi SS'lerinin kültürünü çağrıştırıyordu: "Onurumuz, bağlılığımızdır!"

Faşistler arasında kısa boyundan dolayı "Il Caccola", yani "Bücür" diye tanınan Chiaie gizli servislerle ilişki kurmaya ise 1960 yazında başladı. O sıralarda İtalya eylemlerle sarsılıyordu. Eylemlerde 12 kişi öldürüldü, yüzlercesi yaralandı ve olaylar hükümetin istifasına kadar vardı.

Bir İçişleri Bakanlığı görevlisi tam bu günlerde Chiaie'nin kapısını çaldı.

Chiaie mesajı almıştı. Hiç gecikmeden pasif bulduğu partisinden ayrıldı ve kendi faşist partisi "Avangurdia Nazionale" (AN) kurdu. AN, faşist terör eylemleriyle bundan sonraki 20 yıla damgasını vuracaktı...

İtalyan Faşistleri

Avangurdia Nazionale partisine her ay bağışta bulunanlar arasında 300 bin lirete yakın para veren çimento ve Sigorta Kralı Carlo Pesenti vardı. P2 Mason Locası'nın Başkanı Licio Gelli de destekçiler arasındaydı.

Parti kısa sürede İtalya'nın birçok şehrinde bürolar açtı ve hızla yayıldı. Ve silahlı eylemler başladı...

Ancak artık yasal partinin başkanlığını yapmak Stefano'ya yetmiyordu. O daha fazlasını, büyük bir silahlı çetenin liderliğini amaçlıyor ve yasalar tarafından denetlenmek istemiyordu. Bu yüzden 1966'nın başında birdenbire partisini feshetti. Ve yeraltına geçti...

Stefano bu dönemde kaçak olarak Avrupa'nın birçok yerini gezdi. Almanya, İspanya gibi ülkelere gitti ve bu ülkelerde neo-faşist bağlantılar kurdu. Hatta AN

üyelerinden Mario Mellino'nun ifadesine göre, bir Fransız'la birlikte Roma'daki Güney Vietnam Elçiliği'ne bomba koyup rakip fraksiyonların üstüne yıkmak gibi tertipler tezgahladı. Bütün bunların adı "Gerilim Stratejisi"ydi... Yani karşı tarafı terör bataklığının içine çekerek halk nezdindeki meşruiyetini zedeleme stratejisi...

Chiaie'nin bir görevi de cuntalara "temizlik danışmanlığı" yapmaktı O yıllarda birçok ülkede faşist askeri darbeler yapılıyor, geride diktatörlükle yönetilen ülkeler kalıyordu. O da adamlarıyla beraber bu ülkeleri rejim muhaliflerinden temizliyordu! Bu hizmetlerinden ilkini 1967'de Yunanistan'daki CIA destekli askeri darbeden sonra gerçekleştirdi. Oraya gidip Yunan Gizli Servisi'nin seçtiği faşist militanları eğitti, onları İtalya'ya götürüp kurs verdi. İtalyan faşistlerini de Yunanistan'a götürdü. Bu operasyonun resmi adı "kültürel değişim" programıydı. Böylece Yunan ve İtalyan faşistleri bilgi ve görgülerini arttırdılar...

Stefano artık " Büyük Patron"un, yani dönemin CIA'nın da dikkatini çekiyordu. Hizmetleri karşılıksız kalmadı. Mafya, gizli servisler ve siyasetçilerle yakın ilişkisi olan bir Amerikan bankası; Chicago yakınlarındaki Continental Illinois National Bank and Trust Company, bugünler içindi. Chiaie bu bankadan yüklü çekler aldı.

Bakanlıkta Darbe

12 Aralık 1969'da Milano'da Fontana meydanındaki Agrikultura Bankası'nda büyük bir patlama oldu. 16 kişi ölmüş, 88'i de yaralanmıştı. Ardından Roma'da bazı banka ve şirketlerde üç patlama daha oldu. Ve tüm bu olaylardan sonra bir "sürek avı" başlatıldı, birkaç gün içinde 150'den fazla kişi tutuklandı. Liderlerinden Pinelli yakalandı ve işkence gördüğü sırada öldürüldü. Ancak sevilen işçi liderinin katilini binlerce işçi Milano'da protesto edince provokasyon bozuldu. Polis tepkiler üzerine soruşturmayı derinleştirmek zorunda kaldı. Ve işi faşistlerin yaptığını anlaşıldı. Bomba Chiaie'nin yakın adamlarından Merlino tarafından bırakılmıştı...

İkinci büyük "iş" ise Chiaie ve adamlarının bir yıl sonra İçişleri Bakanlığı'nda yaptıkları darbeydi. Faşistler 50 kişilik bir komando grubuyla birlikte İçişleri Bakanlığı'na işçi kılığında girdi ve birkaç saat sonra Bakanlığı ele geçirdi. Darbe, onlardan daha güçlü bir gizli örgüt olan "Rüzgarın Gülü"nün başkanı Amiral Hencke'nin ertesi günkü telefonuyla yarım kaldı. Ve Stefano yine kayıplar karıştı. Yeniden ortaya çıktığında yıl 1971'di ve O, Franco yönetimindeki İspanya'daydı...

Francisco Franco'nun Chiaie'ye Hayranlığı

İspanyol faşist diktatörü Franco, yüzden fazla adamıyla beraber ülkesine gelen bu faşisti krallar gibi karşıladı. Chiaie'nin şöhretini duymuştu ve ona hayrandı. "Stefano İtalya'da işleri yoluna koyan ender insanlardan" diyordu. Övgülerin ardından, Franco sadede geldi: İspanya'da da yoluna koyması gereken işler vardı...

Chiaie hemen ETA'ya karşı kolları sıvadı. İçişleri Bakanlığı'nın talimatıyla eski SS elemanlarını örgütleyip mücadeleyi başlattı.

Boş vakitlerinde de Güney Amerika ve Afrika'daki faşistlerle temas ediyor, Lizbon'daki bir örgüt aracılığıyla Angola'daki Unita'ya danışmanlık yapıyor ve Arjantin'deki ölüm mangalarının lideriyle görüşüyordu.

Chiaie İspanya'da kendisi gibi oraya sığınmış bir de kafadar buldu: Hitler'in askeri istihbaratçılarından Otto Skorzency... Otto ondan daha kıdemliydi ama Chiaie'nin yeteneklerini takdir ediyordu. Stefano'da gençlik ve enerji, Otto'da ise zengin bağlantılar vardı. Otto Skorzency 50'lerden bu yana "Uluslararası Stratejik Ölüm Mangası" gibi bir örgüt tasarlıyordu. İspanya Dışişleri Bakanı da fikri destekledi. Ve "Paladin" örgütü kuruldu... Chiaie'nin taze kan olarak gelmesiyle Paladin fikri canlandı ve hareket başladı. Rejim aleyhtarlarına karşı terör eylemleri ve cinayetler hızla attı... Skorzency ve Franco ölünce Chiaie'ye yine yol göründü. Portekiz ve Yunan cuntaları da devrilmişti. Chiaie'nin yeni mekanı, faşist kontrgerillaların cirit attığı Güney Amerika'ydı artık...

Gladio-Güney Amerika Bağlantısı

Chiaie önce seçilmiş Başkan Allende'nin öldürülerek devrildiği Şili'yi ziyaret etti. Madrid'deki Enesia Ajansı adına yaptığı ziyarette amacı, görünürde "yeni rejimle ticareti geliştirmek ve dostluk kurmak"tı. Gerçekte ise cunta düşmanlarını öldürmek üzere tim örgütlemeye gelmişti. CIA destekli bu operasyona "Condor (Akbaba) Operasyonu" dendi. Chiaie bu operasyondan sonra Arjantin'in Buenos Aires kentini kendine mesken tuttu. Oradan birçok ülkeye bir ya da iki güvenilir dostuyla birlikte seyahat ettiği biliniyordu. 70-80 yıllarını Sicilya Mafyası ile Güney Amerika kokain kartelleri arasında arabuluculukla geçirdi. Bu arada Bolivya'nin seçimle gelen hükümetini Arjantin'in desteğiyle devirme işini tezgahladı. Aranan Nazi savaş suçlularından Klaus Barbie'nin yönettiği Bolivya'daki "Ölümün Nişanlıları" örgütüyle çalıştı.

Stefano bu arada kolunu yeniden İtalya'ya uzatıp Bologna Katliamı'nı yaptırttı. Katliamın ardından polis P2 Mason Locası Başkanı Gelli'yi tutukladı ve bu "saygın" şahsiyetin aslında savaş döneminden beri aranan bir suçlu olduğu ortaya çıktı. P2, karanlık bir suç odağıydı, Güney Amerika'daki faşistlerle de bağlantılıydı. Ardından da Chiaie-Gelli ilişkisi açığa çıkarıldı. İtiraflar sonucu Chiaie ile Gelli'nin Buenos Aires'te Sheraton Oteli'nin lobisinde buluşup yeni planlar yaptığı saptandı. Yıllarca kimliğini perde gerisinde tutmayı başaran Chiaie'nin ismi, ilk kez ramp ışıklarının altına çıkmıştı. Bologna Katliamı'nı araştıran savcı Gentile, katliam sanıkları olarak Chiaie'nin de aralarında bulunduğu beş kişi hakkında uluslararası tutuklama kararı çıkarttı. Chiaie dışında dört sanık hemen yakalandı. Chiaie ise o dönemde Bolivya'da güvenlik danışmanlığı yapıyordu.

Ancak tutuklama emrinden bir ay sonra Bolivya'da askeri rejim yerini sivil hükümete bıraktı. Ve İtalyan Gizli Servisi'nin koridorlarında sevinç çığlıkları yankılandı: Büyük balığı yakalama umudu belirmişti...

Chiaie'nin Destekli Kaçışı

9 Ekim 1982 akşamı Alitalia'nın bir DC 10 uçağı tarifesiz bir uçuşla Roma'dan havalandı. Bolivya'nın başkenti La Paz'a giden uçakta 12 İtalyan gizli servis elemanı ve anti-terör uzmanı vardı. Hepsi de, yeni Bolivya hükümetinin kendilerini destekleyeceğini bilmenin rahatlığı içindeydi.

Ajanlar La Paz'da epey kaldı. Ancak eski kurt Chiaie hepsini atlatmış, çoktan Bolivya'dan ayrılmıştı... Chiaie'nin yakayı ele vermesi için beş yıl daha geçmesi gerekecekti.

1987'de Venezuella polisi başkent Caracas'taki apartmanında efsanevi İtalyan faşistini yakaladı. Söylentiye göre, Amerikan narkotiği DEA ABD'ye uyuşturucu sokan Chiaie'yi ihbar etmişti. İtalya hemen bir askeri jeti Caracas'a gönderdi ve "büyük balığı" aldırdı. Chiaie yargılandı, ama yakayı sıyırdı... Sanki görünmez eller devreye girmiş, bir düğmeye basıp bütün suç kayıtlarını silmişlerdi...

Öykü burada bitiyor. Ancak yıllardır Chiai'nin izini süren Amerikalı gazeteci George Black'in şu sözlerini de zihinlerden çıkmıyor: "Caracas'ta Stefano yerine terörist Carlos yakalansaydı bütün gazetelerde manşet olur, yüzlerce gazeteci peşine düşerdi. Carlos'tan katbekat daha önemli bir terörist olan Chiaie ile ise, birkaç gazeteci dışında ilgilenen bile yok.

İsrail'in İtalya Üzerindeki Planları

İsrail'in İtalya'daki olaylara müdahalesinin çok karmaşık bir geçmişi vardır. İtalya, stratejik konumu itibarıyla Avrupa, Afrika, ve Ortadoğu arasında bir köprü başıdır. Arap dünyasıyla tarihsel bağları olan ülke, anti-siyonist katolik bir kültürle yoğrulmuştur, ayrıca örgütlü ve bilinçli bir işçi hareketine sahiptir. Amerika'daki eğilimler ülkenin sosyal ve kültürel gelişimi üzerinde etkili olmamaktadır. Bu özellikleri İtalya'yı dünya haritasında İsrail'in komplocu eylemleri için öncelikli hedef yapmaktadır. Siyonist bir lobiye ve siyonizmi savunan aydınlara sahip olmayan İtalya, İsrail tarafından "düşman ülke" olarak görülmektedir. İsrail bu ülkeye Amerika veya diğer müttefiklerin baskısıyla da etkide bulunabilmektedir. Daha 1940'lı yıllarda Haganah sabotajcılarının, Arap ülkelerine silah taşıyan gemileri İtalyan limanlarında havaya uçurması ve Irgun teröristlerinin Roma'daki İngiliz Büyükelçiliği'ne bomba atmasıyla, ülke siyonist terörizmin yatağı haline geldi. 60'lı yılların başında İtalya, siyonist İşçi Partisi mensuplarının, resmi ve yarı resmi radikal sağcıların, faşistlerin ve neo-Naziler'in İtalyan Demokrasisi'ni dinamitlemek için buluştukları bir merkez oldu. Ordu ve güvenlik servisi ile de yakın ilişkiler kuruldu. Bu unsurlar daha sonra 1964'teki başarısız darbe girişimine katılmakla suçlandı. 1971'deki ikinci darbe girişiminin lideri eski SS komutanı Valerio Borgheise'nin İsrail'e kaçtığı yolundaki haberler basında yer almıştır. Moshe Dayan'ın onayıyla Borgheise tarafından yazılan bir metin İsrail

Savunma Bakanlığı'nca yayınlanmıştır. Dayan, Parlamento'da soru yöneltildiğinde bu konuyu doğrulamıştır.

1972'deki seçim kampanyasında, Mussolini'nin eski sağ kolu Faşist Parti Başkanı Giorgio Almirante ve eski NATO generali Gino Birindelli, İsrail üst düzey yöneticileriyle yakın ilişkilerinden gurur duyduklarını açıkça belirtiyorlardı.

1973'de Hıristiyan Demokrat Başbakan Mariano Rumor'a suikast yapan Bertoli'nin yanında, cinayet aracı olarak İsrail ordusunun işaretini taşıyan bir bomba bulunmuştur. Yapılan araştırma sonucu suikastçinin, bir süre öncesine dek bir İsrail Kibbutz'unda yaşadığı saptanmıştır.

SIFAR'ın yeni orta-sol hükümeti devirip, NATO destekli aşırı sağcı bir askeri diktatörlük kurma hazırlıklarının arka planını İsrail'in verdiği raporlar oluşturmaktadır. Söz konusu girişim son anda engellenmiştir.

1973 yılında Argo 16 adlı uçak Mossad tarafından düşürülür. Operasyona sebep olarak, bu uçakla Filistinlilerin İtalya'dan Malta'ya taşınıyor olması gösterilir. Fakat Filistinlilerin bu yolculuğu yaptığını Mossad'ın bilmesi ilginçtir. İtalyan Gizli Servisi dışarıya bilgi sızdırmış olmalıdır. Bunu gerçekleştiren kişi, SID'in Başkanı Gianadelio Maletti'dir.[45] Maletti'nin Mossad'ın Roma Şubesi Başkanı Asa Leven'le yakın ilişki içinde olduğu tesbit edilmiştir. SISMI teşkilatının içinde kirli işlerin yaptırdığı "Ofis K" adlı bir bölüm vardı. Aslında Gladio'nun silahlandırılmasıyla da bu Ofis K ilgileniyordu.

Maletti o yıllarda SID-Gladio-Mossad işbirliğinin güzel örneklerini sergiliyordu.

P2 Mason Locası'nın listelerinde 70'li yılların tüm gizli servis elemanlarının ismi olması da şaşırtıcı bir gerçekti. SISMI'nin direktörü olan Giuseppe Santoviko 30 Ocak 1978 tarihinde Andreotti başkanlığında bir konsey tarafından Ulusal Güvenlik Otoritesinin başına getirilmişti. P2'ye kayıtlı olması ise inanılmazdı ama gerçek buydu.

İtalya, Vatikan gibi dini bir merkezi bünyesinde barındırması ve Hıristiyan aleminin kalbi görevini görmesinden ötürü hedef ülke seçilmiş, Mafya-Gladio-P2 örgütlenmeleriyle kargaşalığa sürüklenmişti.

İsrail'in İtalya'da 1973'lerden sonra gerçekleştirdiği eylemler, Mafya süsü verilerek örtbas edilmiş ve anarşi İtalya'nın gündemini günümüze kadar aralıksız meşgul etmiştir. Olayların perde arkasına baktığımızda ilk planda İtalyan Kontrgerillaları Gladio'ya, onların arkasında P2 Mason Locası'na, en geride de İsrail gizli servisi Mossad'ın ismine sıkça rastlıyoruz. Aldo Moro'dan Savcı katliamlarına kadar uzanan zincirin halkaları tek bir merkezi göstermektedir. Böylesine önemli ve alt yapı gerektiren eylemlerde, mafya ancak bir piyon görevi görmekte, gerektiği zaman kullanılmakta, çoğu zamansa suçun üzerine atıldığı bir "delikanlılar kulübü" olmaktadır.

İtalya'da Mason Localarının Arkasına Saklandığı Teşkilat: Mafya

P2 Mason Locası Başkanı Licio Gelli, İtalyan Gladio'sunun önde gelen şeflerindendi. Gladio birini ortadan kaldırmak istediği zaman bunu mafyaya yaptırırdı. Gizli servisler aslında mafyayı ortadan kaldıracak güce her zaman sahipti. Ama Gladio mafyayı taşeron olarak kullandığından, hiçbir zaman olaya girmiyordu..

Kalabriyalı sorgu yargıcı Antonnio Cordova, Ndrangheta da denilen yerel "mafia calabrese"ye karşı yürüttüğü soruşturmalarda, işlenen suçlara iştirak etmiş pek çok politikacının da ismine rastlamıştı. Mafya ile politika çevresi arasındaki bağlantıyı da genellikle mason locaları sağlıyordu. Cordova, kimlerin mason olduğunu gösteren listelere el koymak isteyince dönemin Hıristiyan Demokrat Partili Devlet Başkanı Francesco Cossiga, büyük bir tepkide bulunmuştu (doğal olarak bu da, devlet başkanlık makamını barındıran Quirrinal Sarayı'nın tam bir mason yuvası olduğu iddialarını doğurmuştu). Bunun ardından yine dönemin Adalet Bakanı Claudio Martelli, sorgu yargıcının önüne o kadar çok engel çıkartmıştı ki, sonunda Cordova buna dayanamayıp istifa etti.

Emniyet güçleri, Sicilya'da faaliyet gösteren en az 113 mason locası tesbit etmişlerdi. Bunlara yaklaşık 2.500 kişi mensuptu. En az 30 mason locası, tümüyle mafyanın egemenliğinde (örneğin "Palermo A. Diaz'ın Şark'ı"nda mafya babası Vito Cascioferro'nun rolü çok büyüktür; en çok mensuba sahip olan "Garibaldi"de üst düzeyde dört mafya babası bulunmaktadır: Francesco Cascioferro, Giovanni La Cascio, Giovanni Lo Baldo ve Pietro Teresi). Polisin 1993 Aralık ayında yaptığı ani bir baskın sonucu pek çok gizli şebeke ortaya çıkarılmış, mafya ve bunlara bağlı spekülatörlerin yanında birçok polisin ve ajanın da bu şebekelere üye olduğu belirlenmiştir.

Soruşturmayı yürüten savcılar, Palermo'nun yaklaşık 80 km batısındaki Trapani ilçesinde kriminal olarak değerlendirilen mason localarının merkezinin bulunmasına şaşırmamıştır. Bu ilçe, Avrupa'da kredi kurumlarının ve özel bankaların en yoğun bulunduğu yerdir. Mali polisin ve Carabinieri'nin ayrıntılı pek çok raporundan hareketle, Anti-Mafya Komisyonu işe bu ilçeden başlamış ve yapılan araştırmalar neticesinde eski Doğu Bloku'na yönelik spekülatif paraların çoğunun buradan transfer edildiği anlaşılmıştır.

İtalya'da mason localarının emirleriyle Kontrgerilla tarafından işlenen cinayetler, Mafya teorileriyle örtbas edilmeye çalışılmaktadır. Oysa mafyanın bu cinayetleri organize edecek ne gücü vardır, ne de masonluktan bağımsız bir yetkisi.

Angelo Jannore adlı polis müdürü, iki yıl boyunca Mafya kontrolündeki Corleone'de bulunmuştur. Bunun üzerine iki rapor hazırlanır. Bunlar 68 sayfalıktır ve çok gürültü çıkaracak niteliktedir. Çünkü bunlar masonlar ve Mafya arasındaki bir işbirliğini su yüzüne çıkaracaktır. Jannore birinci dosyayı Savcı Falcone'ye verir. Bir diğerini de o dönem Palermo Başhakimi Pietro Giammanco'ya teslim eder. P2'ye benzeyen kanunsuz işler yapan gizli localardan bahseder.

Gizli masonluk belgelerinde son yılın çok büyük skandallarının izine rastlanır. Bunların arasında kimyasal artık trafiği, kanunsuz silah ticareti, eski Sovyetler Birliği'yle uranyum ticareti vardır. Cordova'nın çabalarıyla parlamento komisyonunca hazırlanan ve 1984 yılında tamamlanarak açıklanan raporda değişik amaçlı gizli mason localarının olduğu ve bunların P2 Skandalı'yla ortadan kalkmadıkları, aksine daha da güçlendikleri ortaya çıkar.

Cordova'nın araştırmasında Colosseum Locası'nın da ismi geçmektedir. Bu loca, Amerikan sağı ile İtalya arasında masonik bir köprü oluşturan Giuliano Di Bernando'nun otoritesi altında çalışmaktadır.

Cosa Nostra-Gladio İşbirliği ve Savcı Katliamları

Masonluk-Mafya zincirini ortaya çıkarmaya çalışan ve "rüşvet nedir bilmeyen" savcıların ortak sonu fail-i meçhul cinayetlerin hedefi olmaktır.

Hıristiyan Demokratların SP ile birlikte kurdukları koalisyon hükümeti, eski tanınmış isimlerden Andreotti, Craxi, Forlani, Cossiga gibilerini dışarda bırakmıştır. Gulio Amato'nun kurduğu yeni hükümet genç ve yetenekli bürokratlardan oluşmaktadır. Bu genç bürokratların geçmişlerinin temiz olması, eski veya yeni skandallara karışmamış olmaları, "rüşvet nedir bilmemeleri"ne güvenilmektedir. Ayrıca P2 ve Gladio gibi Kontrgerilla örgütleriyle ilişkilerinin olmadığını da belirtilmiştir.

Politik düzeni ve devlete güveni sarsan son olay, savcı Giovanni Falcone'nin bir suikaste kurban gitmesiydi. Falcone yıllardan beri Sicilya Mafyası'na karşı verilen mücadelenin başını çekiyor, saflarını genişletiyordu. Çalışmaları başarılıydı. Araştırmalarının sonunda mafyaya büyük darbeler indirmişti. İtalyan halkı, özellikle Sicilyalılar onu, Sicilya'yı kıskaca almış olan ahtapotu parçalayacak dürüst bir savcı olarak görüyorlardı. Halkın gözünde adaletin sembolüydü. Atom sığınağına benzeyen bürosuna giriş çıkışlarında çok sıkı korunmasına rağmen, mafya onu tasfiye edebildi.

Falcone'nin eşinin ve beş muhafızının da öldürüldüğü bu suikaste ilişkin değişik teoriler ortaya atılmaktadır. Düzen ve mafya arasındaki bağın gerçekliği tartışılmaya başlanmıştır. Eğer mafyanın düzenin bir parçası olduğu kanıtlanabilirse, güneyde ve Sicilya'daki politik düzen daha da sıkışacaktır. Aslında Falcone bu bağı ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Söylenenlere göre, mafyadan daha önemli ve güçlü bir çevre, bir olasılıkla kontrgerilla, Falcone'yi ve onunla birlikte bir yığın bilgiyi de havaya uçurmuştu.

Falcone'nin en yakın yardımcısı Paolo Borsellino da Palermo'da benzeri bir suikast sonucu ortadan kaldırıldı. Ama bu arada halkın partilere ve politikacılara karşı güveni kırılmaya başladı, hoşnutsuzluklar arttı.

NATO ve Gladio

NATO, Amerika'daki en güçlü Yahudi Lobilerinden biri olan CFR tarafından kurulmuştur. Öncülüğünü Yahudi ve mason ABD Devlet Başkanı Harry Truman yapmıştır.

Kurucuları arasında hem Bilderberg Group'a, hem de CFR'ye üye olan Joseph Luns[2], George Marshall ve Dean Acheson bulunmaktadır. Ayrıca Yahudi Etienne Hirsch, Bilderberg'den mason Jean Monnet, CFR'den Harrimann da NATO içinde 1950'lerde önemli role sahipler.

İlk NATO Başkumandanı da CFR'den çıkmış olan ve Yahudi Lobilerine önemli katkılarıyla bilinen Dwight Eisenhower'di.[4] NATO'nun en üst kademelerine kadar yükselebilmiş birçok önemli isim vardır ki, bunların da CFR, Bilderberg ya da Trilateral ile yakın bağları bulunmaktaydı. Birçoğu da masondur. Bu isimlerden bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

General Lemnitzer, NATO Başkomutanı, Yahudi ve mason...

Omar Bradley, NATO Başkomutanı, mason...

Andrew Goodpaster, NATO Supreme Komutanı, Bilderberg üyesi...

Paul Henri Spaak, NATO Genel Sekreteri, Bilderbergli ve mason...

Earl Alexander, Ortadoğu Barış Gücü Kuvvetleri Başkomutanı, 33.dereceden mason...

Lord Carrington, NATO Genel Sekreteri, Bilderberg Başkanı...

Alexander Haig, NATO Genel Sekreteri, Bilderbergli, CFR'li...

Manfred Wörner, NATO Genel Sekreteri, Bilderbergli...

Bilderberg-Masonluk-Yahudilik çıkarları arasında sıkışmış bu pakttan, bu çıkarlara hizmet eden ünlü faili meçhul şebekesi Kontrgerilla doğmuştur.

Kontrgerilla, dünyanın çeşitli ülkelerinde İsrail ve ABD'nin çıkarlarına uygun hükümetleri başta tutmak, ya da bu çıkarlara hizmet edebilecek olanları başa getirmek için faaliyetlerde bulunmaktadır. Kontrgerilla için ideal hükümet modeli, P2 dönemindeki İtalya'da olduğu gibi Cumhurbaşkanı'nın, Başbakan'ın, bazı bakanların mason olduğu, mafyayla iç içe bulunduğu Mafya-Masonluk-Kontrgerilla üçgenini meydana getiren bir modeldir. Bu modelin uygulatılmasında özellikle Yahudi Lobilerinin rolü büyüktür. Örneğin "İtalya'nın sahipleri" denilen iki sanayici Yahudi Benedetti ve Rothschild'in ortağı olan Bilderbergli Agnelli , İtalya'daki Yahudi Lobilerine üye işadamlarının başta gelen önemli isimlerindendir..

P2 Mason Locası da işte bu Mafya-Masonluk-Kontrgerilla üçgeninde önemli bir yere sahiptir. Siyaset hayatı boyunca sayısız skandala adı karışan "tilki" lakaplı İtalyan Başbakan Giulio Andreotti, Gladio'ya "sadece tertemiz yurtseverlerin dahil olduğunu, bu işin tamamen yasal olduğunu" açıklamıştı. Andreotti ve Askeri İstihbarat Örgütü Başkanı Amiral Martini, Senato Komisyonu önünde verdikleri ifadelerde bu örgütün

"tamamen dış saldırılara karşı hazır bulundurulduğunu, ülkenin iç meseleleriyle hiçbir ilgisi olmadığını" iddia ederler. Ancak gerek yasallık iddiası, gerekse "ülkenin iç meseleleriyle ilişkisizlik" iddiası gayet tutarsızdı. Yasallık ve meşruluk iddiaları, Gladio'nun 10.000 kişiye ulaştığı söylenen personelinden sadece 622'sinin kimliğinin SISMI'nin bilgisi dahilinde olduğunun söylenmesiyle gölgeleniyordu.

NATO'nun görünen amacı, komünist SSCB ve Doğu Bloku ülkelerinden gelebilecek tehditlere karşı Avrupa ülkelerini ABD ile ortak bir kuvvet oluşturarak koruma şemsiyesi altına almaktı. Bir barış ittifakı ve bölgesel savunma teşkilatı olarak bilinen NATO'nun müttefiği bir ülke olmak bir övünç ve kıvanç kaynağı idi.

Ancak SSCB'nin dağılmasından ve tehdidin son bulmasından sonra NATO faaliyetlerini sürdürmeye devam edince, işin aslının farklı olduğu anlaşıldı. NATO'nun başdüşmanı komünizm ölümcül yaralar alarak savaş sahnesinden çekilmişti, artık yeni bir düşman ortaya çıkarmak ve buna karşı örgütlenmek gerekliydi. Bu düşman ise "islam" olacaktır.

Bosna-Hersek'te, Karabağ'da müslümanların öldürülmesi NATO tarafından engellenmek şöyle dursun, müslümanlara giden yardımlar durduruluyordu. NATO tarafından teşkilatlandırılan kontrgerilla da İslam'a karşı kullanılmak için faaliyetlerine devam ediyordu. En son NATO Kararlılık Tatbikatı'nda bir Türk hücum botuna kaza süsü verilerek saldırılması da bir İslam ülkesi olan Türkiye'nin sindirilmeye çalışılmasının bir göstergesi olmalıydı. Derinlemesine incelenen bir çok olaydan sonra görülmektedir ki NATO, dünya barışını korumaya çalışan bir teşkilat değil, aksine bütün dünyada terör ve anarşiyi körükleyen, dünya barışını kökünden bozan, kışkırtıcı ve kan dökücü bir teşkilattır. Bütün dünyayı temelinden sarsan Gladio Skandalı sadece bir örnektir.

NATO ve Gladio

Gladio, Latince "Gladius" (kılıç) kelimesinden türemiştir. Örgütün NATO nezdindeki gizli adı ise "The Allied Coordination Committee" (Müttefikler Koordinasyon Komitesi)dir.

CIA'nın öncülüğünde hemen hemen bütün Avrupa ülkelerinde örgütlenen Gladio'nun Naziler'ce kurulan "Kurt Adam" adlı gizli örgütten esinlenerek oluşturulduğu söylenmektedir. SS teşkilatının önemli isimlerinden Otto Skorzency'ye ve CIA eski şefi James Jesus Angleton'a "Gladio'nun mimarları" diyebiliriz.

Gladio'nun temelleri II. Dünya Savaşı sırasında bir Nazi generali olan Reinhard Gehlen tarafından atılmıştı. Mossad hesabına da çalışan Gehlen, 50'lerde, soğuk savaş sırasında Amerikalıların en önemli kaynaklarından birisidir. 1953'te Berlin direnişi ve 1956'da Macaristan olayları gibi pek çok devrimin organize edilmesine yardımcı olmuştu. Ayrıca Sovyetler Birliği'ne birçok ajan sokmayı da başarmıştı.

Savaş bitince, CIA, sözde "vatansever" aşırı sağcıları örgütleyerek Gladio'ya son şeklini verdi.

1990 sonlarında Avrupa kamuoyu "Gladio"nun bir ucundan su yüzüne çıkmasıyla çalkalandı. Gladio, İtalya'da devletin üst kademelerini ele geçirmiş, büyük ölçüde bağımsız hareket eden bir silahlı yeraltı şebekesi olarak ortaya çıkmıştı. Bu şebeke, gizli servislere tanınan "hareket serbestisi" ölçülerini kat kat aşan, neredeyse denetim dışı bir "resmi illegalite" içinde hareket ediyordu! İtalya Başbakanı Andreotti'nin "bütün NATO ülkelerinde benzeri örgütlenmelerin var olduğunu" açıklaması, skandalın çapını uluslararasılaştırdı. Çok geçmeden anlaşıldı ki, bu resmi illegal örgütler hemen hemen bütün Avrupa ülkelerinde faaliyet göstermekteydi.

Bu örgütlerin kuruluş gerekçesi, aşağı yukarı her yerde şöyle açıklanıyordu: "Düşman işgali halinde, cephe gerisinde kontrgerilla faaliyeti yürütecek sivillerden müteşekkil bir direniş ağı oluşturmak". Ancak "Gladio"ların faaliyetleri kuruluş düsturuyla hiç mi hiç uyuşmuyordu. "Muhtemel bir işgale karşı hazırlık" gibi "vatanseverce" bir gerekçeyle meşrulaştırılan bu örgütler, yıllarca ülkelerinin siyasi hayatını, kamuoyunu-ülkelere göre değişen dozajlarda-terörize eden bir "işgal gücü" gibi işlev gördüler.

ABD'nin ve CIA'nın dolaylı dolaysız gözetimi altında olmalarıyla şaibe altındaydı. Birim amirlerinin, koordinatörlerinin gizli servis elemanı olduğu, ona bağlı çalışan "personelin" ise sivillerden oluştuğu hücreler biçiminde örgütlenen Gladio'lar, "vatanı dışarıya karşı savunmaktan" çok ideolojik olarak "dış güçle" özdeşleştirdikleri bir "iç düşmanı" hedef alan, kronik bir iç savaş hesabını veya beklentisini güden yapılardı.

Gladio'nun NATO Anlaşmasıyla Kuruluşu

5 Kasım 1990 tarihli Sabah gazetesinde "Terörün Faili NATO mu?" başlıklı haberinde Mehmet Altan, NATO'ya bağlı gizli terör örgütü Gladio'nun büyük çaplı tüm terör ve darbecilik faaliyetlerinde parmağının olduğunu söylemişti.

Diğer bir gazete haberinde de şöyle deniyordu: "NATO çerçevesinde, ABD'nin desteğiyle kurulan gizli Gladio örgütünün şimdiye kadar sanıldığı gibi sadece İtalya, Belçika ve Yunanistan'da değil, NATO üyesi bütün ülkelerde faaliyet gösterdiği belirlendi."

"Stay Behind", 50'li yıllardan itibaren neredeyse bütün NATO ülkelerinde kurulmuş olan bir diğer gizli teşkilattı. "Stay Behind" ulusal gizli servislere ya da ilgili NATO karargahlarına bağlı olarak çalışıyordu. Böylece her türlü parlamento ve kısmen de hükümet kontrolünün dışındaydı. Bazı hükümet başkanları, söz konusu gizli örgütün varlığından dahi haberdar edilmemişti.

Gladio mensupları çoğunlukla askeri haberalma servisleri içinden seçiliyordu. P2 Mason Locası üyelerinin büyük bir kısmı da Gladio mensubuydu. Öte yandan pek çok ülkede radikal sağ partilerin yöneticileri de "Gladio" ya da "Stay Behind"a içtenlikle kabul ediliyordu.

Stay Behind'ın deşifre olmasına rağmen lağvedilmeyişine ilişkin nedenler oldukça zayıf nedenlerdi. Federal hükümetin Stay Behind'ın Almanya'da faaliyet gösterdiğini istemeyerek de olsa kabul etmesinden sonra Başbakanlık Müsteşarı Stavenhagen, 1990 yılında yapılan eleştirilere oldukça rahat yaklaşıyordu. Stavenhagen'e göre örgütün tümü, topu topuna 17 memurdan oluşan bir kadroya sahipti. Örgüt 41 D ya da 43 B kadrolarıyla anılıyordu ve Federal İstihbarat Dairesi Bölüm IV'e bağlıydı. Ancak Stavenhagen'in unuttuğu bir şey vardı: Gladyatörler, "ihtiyaç halinde" seferber edilen uzmanlardan oluşuyordu ve bunların da devlet memuru olması gerekmiyordu. Örgütte 17 devamlı memurun bulunması, seferberlik halinde çok geniş bir alana sahip olduklarını ispatlıyordu. Örneğin İtalya'da da devamlı çalışan memurların sayısı pek fazla olmamasına rağmen yaklaşık 5.000 kişilik bir Gladyatörler kitlesinden söz ediliyordu.

24 Kasım 1990 tarihli *Der Spiegel* dergisi de, "Kuzu Postundaki Kurt" başlıklı haberinde, askeri darbelerde Gladio'nun da büyük bir rol üstlendiğini yazıyordu.

11 Kasım 1991 tarihli *Yüzyıl* dergisi ise bağlantıları şöyle açıklamıştı: "Aldo Moro cinayetinin ortaya çıkardığı sır: Her üye NATO'ya girerken ülkesinde gizli örgütün kurulmasını kabul etmekte..."

İtalyan polisi yerlerini tespit ettiği halde Aldo Moro'yu kaçıran Kızıl Tugaylar Örgütünün elemanlarını yakalamıyordu. Teröristler ise ellerindeki tutukluyu geri verebilmek için özel çaba harcayıp, isteklerinden taviz verdikleri halde, başarısız kalıyorlardı. Yıllardır aynı yolda yürüdükleri arkadaşları ve hizmetine koştuğu devlet Moro'yu ortada mı bırakmıştı? Perdenin arkasında herşeye kadir bir el mi vardı? Aldo Moro'nun yargılandığı Kızıl Tugaylar'a ait Halk Hapishanesi'nden çıkan belgeler

İtalya'da NATO'ya bağlı gizli bir örgütün varlığını doğruluyordu. Bulunan belgelere ek olarak Moro'nun el yazısıyla yazdığı mektuplar da İtalya da NATO'ya bağlı gizli bir örgütün varlığını ortaya koyuyordu. Bu örgütün adı Gladio idi, ve bu örgüt, silahlı bir komando örgütü olarak dünya siyasetinde yön tayin edici bir güç olmak amacındaydı.

20 Nisan 1978'de öldürülen Aldo Moro'nun yaşadığı son haftalarda ölümle tehdit edilirken, yazdığı mektuplardan birinde "Dışişleri Bakanı olduğumdan beri belirli durumlarda gerilla faaliyetlerine karşı mücadele etmekle görevlendirilen gizli askeri bir örgütün varlığına şahit oldum" demektedir. Milli güvenlik yetkililerinin ve istihbarat teşkilatının bile bilmediği gizli askeri eğitim kampları, bürokrasi dışı işbirliği, milli egemenliğin zedelenmesi gibi son derece stratejik konularda da Moro mektuplarına notlar düşer. Bu örgütün militanlarının bir çeşit partizan savaşına hazır olarak yetiştirildiğini, Sovyet casuslarının muhtemel eylemlerine karşı gerilla eylemleri yapmasının da planlandığını ekler. Andreotti'nin "NATO'ya paralel olarak çalışan istihbarat örgütü" açıklamasıyla yukarıdaki tanımlar birbiriyle tam çakışmaktadır. O sıralarda Moro, Hıristiyan Demokrat Parti Başkanı bulunuyordu. Gizli İstihbarat Şefi Vito Miceli de bu tarife tıpatıp benzeyen bir örgütten bahsetmişti. İtalyan Başbakanı P2 Locası'nın önde gelen isimlerinden Guilo Andreotti bu gerçeklerin bir kısmını yarım ağızla bir meclis komisyonunda doğrulayarak "İtalya'yı dış tehlikelerden koruyacak bir istihbarat ağı" diye tanımladı bu esrarlı örgütü. Sonra bunun 1972'de dağıtıldığını iddia etti. Ancak usta gazeteciler tarafından bu örgütün günümüzde de çalışmalarına devam ettiği Andreotti'nin ağzından alındı.

Venedikli Hakim Felici Casson, SISMI'nin dosyalarında bu gizli örgütle ilgili bazı ipuçlarına ulaştı. SISMI her hükümet değişikliğinde, en yüksek seviyedeki gizlilik derecesinde, yeni Roma yönetimini bir örgütün varlığından haberdar ediyordu. En üst düzeydeki politikacılar, içyüzünü bilmedikleri bir gizli örgütün varlığıyla ilgili bir mektup okuyup imzalayıp geri veriyorlardı. Mektuplardan tam olarak anlaşılamayan bu gizli komando birliği 40 kişi civarında olmalıydı.

Casso'nun elde ettiği bilgilere göre İtalya'nın NATO'ya girmesinden sonra İtalyan ve Amerikan istihbarat teşkilatları arasında yapılan bir antlaşma gereğince bir "özel birlik" kurulmuştu. Bu birliğin yardımıyla "NATO'nun yumuşak karnı" SSCB'nin saldırılarına karşı daha iyi korunabilecekti. Birliğin görünürdeki görevi böyleydi. Fakat sonradan bu birliğin, amacını aşan bir çok göreve yollandığı ve daha da önemlisi terörist eylemlerde bulunduğu ortaya çıktı. Aldo Moro bu gizli eylemlerin "kokusunu" aldığı için öldürülmüştü.

Polis Moro'yu kurtarabilecek her türlü imkana sahip olduğu halde, politik bir tercih olarak Moro'yu kurtarmamış ve komünistlerle Moro'nun arasını açmak mı istemişti?

Yunanistan'da da Gladio benzeri bir kontrgerilla örgütünün kurulduğu biliniyordu. Eski Yunan Başbakanı Andreas Papandreu, *Te Nea* adlı gazeteye yaptığı açıklamada

Milli hakimiyetleriyle bağdaşmayan bu örgütün gizli kapaklı işler çevirdiğini açıklamıştı.

Fransa'da da durum pek farklı değildi. Fransız Gladio temsilcisi, İtalyan enformasyonlarına göre, Ekim sonunda NATO gizli servislerinin Brüksel'deki oturumlarına katılmıştı. Mitterand'ın sıkı dostlarından biri olan François de Graussoure, Fransız "Gladio" örgütünün kuruluşunda bulunmuştu.

İngilizlerin yardımlarıyla oluşturulan "Glaive" adındaki Belçika Gladiosu 1949 yılı başından beri SGR askeri gizli servisinin alt bölümü olan SDRAB'nin koruması altında kurulmuş bulunuyordu. Sivil "Glaive" nüvesi sekiz aktif ve on emekli subaydan oluşuyordu. SGR Şefi Tümgeneral Raymond Van Calster Kasım'da tüm Avrupa Gladiosu'nun işbaşındaki yöneticisiydi. Raymond Brüksel'deki ACC kurmaylar konferansını da yönetmişti.

Belçika'daki "Glavie"nin ortaya çıkışı, Belçika'da seksenli yıllarda sorumlusu belli olmayan terörist darbelere askerlerin katıldığını düşündürtmeye başlamıştı. "Brabant katliamcısı" olarak ün salan terör örgütü "Savaşan Komünist Hücreler" ilk başlardaki gibi Brüksel Gladio yönetici çevresinin "Clandestine Coordination Committee" (Gizli Koordinasyon Komitesi)nin benzeri "CCC" kısaltmasıyla aynı olduğunu göstermişti.

1950'lerde Belçika Komünist Partisi Başkanı Julien Lahaut ve İtalyan Komünist Partisi Başkanı Togliati'nin ortadan kaldırılması tipik Gladio operasyonlarıydı. ABD korumasında bulunan ve şu anda Florida'da yaşam süren Marshall Lekeu ve Güney Afrika'da saklanan Jean Bultot Belçika'daki gladyatörlere iki örnektir.

İsviçre'de NATO'ya bağlı bir yeraltı ve provokasyon örgütü olarak çalışan ve varlığından İsviçre Federal Parlamentosu'nun dahi haberdar olmadığı gizli terör ordusu P26 ve buna bağlı olarak çalışan gizli haberalma teşkilatı P27'nin varlığı ortaya çıkarılmıştı. Bu teşkilatlar süratle feshedildi. Bu arada İsviçre'deki Gladio'nun uzantısı olan örgütlerin bütün vatandaşları fişlediği, bunlar hakkında İngiltere ve ABD'nin İsviçre Federal Parlamentosu'ndan daha çok bilgiye sahip olduğu ve kuruluş mensuplarının devamlı olarak İngiltere'de eğitildikleri de gün ışığına çıktı.

Avusturya'da Kontrgerilla'nın organizatörü eski İçişleri Bakanı Franz Olah'dı. CIA'dan para ve silah yardımı alıyordu.

Genellikle tüm ipuçları bizi Gladio'nun emirleri CIA'dan aldığı sonucuna çıkarıyordu. Ancak bağlantılar bununla bitmiyordu. Gladio'nun emir-komuta zinciri CIA'dan daha da yukarılara, Mossad'a kadar uzanmaktaydı.

Gladio Nasıl Ortaya Çıkarıldı?

3 Mayıs 1988 günü üç İtalyan Jandarması Kuzey Sagrola yakınlarında Peteano köyünde, kuşkulandıkları bir araçta arama yapmak için bagajı açtıklarında, arabada meydana gelen patlama sonucu ölmüşlerdi. Bu olaydan sonra, Kuzey İtalya'da bir dizi operasyon sonunda, kırsal alanlarda toprağa gömülü 127 silah, tahrip kalıbı ve patlayıcı madde deposu ortaya çıkarılmıştı.

Venedikli Savcı Felice Casson, bulunan silah ve patlayıcı madde depolarının SISMI'nin denetiminde olduğunu saptadı. Jandarmaları öldüren üç neo-faşisti ömürboyu hapse mahkum ettirdi. Ancak, bir generalle bir yarbayın soruşturmayı saptırmaya çalıştıklarının farkına varınca, tıpkı Yunanistan'da Lambrakis'in öldürülmesi olayında olduğu gibi, İtalya Başbakanı Andreotti'ye gizli servis arşivlerini incelemek için başvuruda bulundu ve başvuru belgesinin bir kopyasını da Parlamento Güvenlik Komisyonu'na gönderdi.

Yaptığı başvuruya uzun süre yanıt alamayan Casson, harekete geçmeye karar verdi. Sonuçta, 20 Temmuz 1990'da Andreotti ile görüşerek İtalyan İstihbarat Servisi'nin arşivine girmeyi başardı. Yaptığı araştırma sonucunda Gladio'nun 1956 yılı Kasım ayında İtalyan ve Amerikan gizli servisleri tarafından Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'ndan gelecek bir istila olasılığına karşı, bir direniş örgütü çekirdeği oluşturmak için kurulduğunu saptadı. İtalyan Anayasası'na göre uluslararası anlaşmaların meclislerin tarafından onaylanması zorunlu olduğu halde, bu durum hiç dikkate alınmıyor ve 26 Kasım 1956'da CIA ile Sifar aracılığıyla, üsler ve silah depoları oluşturulması, anti-komünist ölçütlerle yüzlerce kişinin kontrgerilla savaşı için eğitilmesi amacı ile gizli ve yasadışı bir örgüt kuruluyordu.

1956 yılında asker-sivil karışımından oluşan örgütün eğitim kampları ve üsleri Sardinya Adasında konuşlandırılmış pozisyondaydı. Bu arada Savcı Casson'un incelemelerinden kuşkulanan SISMI Başkanı Amiral Martini, değişik yolları deneyerek Casson'un çalışmasını engellemeye çalışıyordu. Bunun üzerine Casson, Parlamento Terör Komisyonu'na yazdığı bir mektupla Amiral Martini'yi şikayet etti ve çalışmalarına hız verdi. Köşeye sıkışan Andreotti gizli örgütü açıklamak durumunda kaldı ve böylelikle tüm Avrupa ülkelerini kapsayan Gladio Skandalı patlak verdi. Bu arada savcı Casson, İtalya Cumhurbaşkanı Cossiga'yı da, işe bulaşmış gördüğü için tanık olarak dinlemek üzere soruşturma kapsamına aldı. İtalya yasalarına göre cumhurbaşkanlarının sorgulanması mümkündü ancak Cossiga ifade vermekten kaçındı. Çünkü yıllardan bu yana Hıristiyan Demokrat Parti, CIA dolarları ile beslenmekteydi ve bu örgütün çıkarlarına aykırı hareket etmesi olanaksızdı. Aldo Moro'nun katledilmesine kadar uzanan tertiplerin içinde bulunmaları mümkün kişilerin konuşmaları kesin olarak yasaklanmıştı. İtalya'da da gerek Gladio gerekse SISMI ve hatta P2 Mason Locası CIA'dan maddi destek görmüş ve CIA ile iç içe çalışmıştı. Örneğin neofaşistlerce gerçekleştirilen Bologna Garı'nın bombalanması olayında 80 kişi ölmüştür. Bu olayın soruşturmasını saptırmaya çalışan SISMI Başkan Yardımcısı General Musumici mahkum olmuştur. CIA görevlisi Richard Erenneke Licio Gelli başkanlığındaki P2 Mason Locası'na, bazen ayda 10 milyon dolara kadar ulaşan maddi yardım yapıldığını açıklamıştır.

Başbakan Andreotti, daha önce de belirttiğimiz gibi, Gladio'nun varlığını itiraf etti ve "biz bu örgütü 1972'de dağıttık" diyerek olayın boyutunu hafifletmeye çalıştı. Ancak savcıların ve kamuoyunun baskısı yoğunlaşınca, Andreotti, Gladio mensubu 622 kişinin

kimliğini basına açıkladı. Uzun listede gizli servis mensupları dışında önemli işadamları ve ordu mensupları da bulunuyordu. Andreotti ardından CIA ile yapılan anlaşmayı, bazı Gladio operasyonlarını, gizli silah ve para depolarının yerlerini, İtalya dışındaki Gladio benzeri örgütleri de açıkladı. Herkes şoke olmuştu. Kimse Andreotti'den bu kadarını beklemiyordu. Muhalifleri, "Başbakan hakkındaki iddiaları boşa çıkarmak ve olayların kontrolünü ele geçirmek için konuştu. Böylece kendisini kurtarmaya ve olaydan sıyırmaya çalışıyor" diyorlardı. Başbakan yaklaşan çığın altında kalmamak için kendini emniyete almıştı. Artık soruşturulanlar değil, soruşturanlar safında olabilirdi.

Soruşturmalarda kamuoyunu şoke eden başka bilgiler de ortaya döküldü. Önce Başbakan Andreotti'nin "İşte Gladio'cular bunlar" diye açıkladığı 622 kişilik listenin gerçeği yansıtmadığı ileri sürüldü. Parlamento Terör Komisyonu Başkanı Martino Dorigo "şu anda 2.000 aktif Gladio üyesinin yanı sıra, 1500 civarında gladyatör de çeşitli operasyonlarında kullanılmak üzere hazır vaziyette. Andreotti bu gerçek listeyi saklamak ve zaman kazanmak için soruşturmayı saptırdı, yanlış isimleri hedef gösterdi" dedi.

Dorigo, gizli servislerde bulunan bazı dosyaların Gladio tarafından değiştirildiğini ya da yok edildiğini de ekledi. Dosyalarda Moro'nun öldürülmesi, Trani hapishanesinin ayaklanması, Achille Lauro'nun Filistinlilerce kaçırılması ve birçok olay hakkında bilgiler bulunuyordu.

Bu iddialar ortalığı karıştırırken, bir bomba daha patladı: Eski CIA ajanı Oscar Le Winter Almanya'da bir röportaj sırasında çarpıcı açıklamalarda bulunmuştu. NATO gizli bir oturumunda üye ülke gizli servislerine, sağcı ve anti-komünist grupların eylemlerini takip etmeme ve soruşturmamaya ilişkin bir protokol sunulmuş ve bu zorunlu kılınmıştı.

Böylece İtalyan savcılar bu bilgi üzerine soruşturmalara daha da ağırlık verdiler ve eski defterleri karıştırmayı hızlandırdılar. Böylece SISMI'nin 7'nci bölümüne bağlı olarak çalışan "K" departmanının, yani Gladio'nun tetikçilerinin birçok saldırı ve bombalama olayına karıştığı anlaşıldı. Bologna savcıları 85 kişinin öldüğü katliamdan sonra başlatılan soruşturma sonucunda NATO antlaşması konusundaki iddiaları doğrularcasına "K" bölümünü olayla ilgili suçladılar. 466 sayfalık iddianamede, SISMI Başkanı General Santovito'nun ve sağ kolu Francesco Pazienza'nın ve Licio Gelli liderliğindeki "Propaganda 2" (P2) Mason Locası'nın da olaya karıştığı ileri sürüldü.

21 Mart 1991 tarihinde çok ilginç bir şey daha olmuştu. İtalya Cumhurbaşkanı Francesco Cossiga, İtalyan Radyo Televizyon Kurumunun (RAI) üçüncü kanalındaki "Cose La Patria" (Vatan Nedir?) programında yaptığı on beş dakikalık konuşmasında, hem NATO'nun gizli terör örgütü Gladio'yu hem de mason locası P2 mensuplarını, vatan aşkıyla yanıp tutuşan milliyetçi ve vatanseverler ilan ediyordu. Ona göre, asıl ihanet şebekeleri devlet ve milliyet düşmanları, Gladio'cu ve mason olmayanlardı.

Aldo Moro Cinayeti ve Kissinger Faktörü

Gladio tarafından öldürülen Aldo Moro, mason localarına, mafyaya karşı büyük bir mücadele vermiş ve sonunda bu güçler tarafından "tasfiye edilmişti".

Böylece 90'ların başında herkes Gladio'yu konuşur oldu. Tam da bu sıralarda, sürpriz bir gelişme oluverdi: Parlamento Terör komisyonu'nun sosyalist üyelerinden Luigi Cipriani öldü ve evraklarının içinden bir not defteri çıktı. Kapağında, yozlaşmış İtalyan devletini ima ettiği sanılan "çürük imparator" kelimeleri yazan defterde, Aldo Moro cinayetiyle Gladio arasında bağlantı olduğu yolunda önemli iddialar vardı. Cipriani, Moro'nun yıldızının ABD'yle hiç barışmadığından sözediyordu.

Şöyle diyordu Cipriani:

"Amerikan Dışişleri Bakanı Henry Kissinger'la çatışıyorlardı. Kissinger, Moro'dan çok rahatsızdı ve onun İtalya'yı NATO'dan çıkarmaya çalıştığı yönünde bir izlenim edinmişti. Ekonomik kriz İtalyan Komünist Partisini güçlendiriyor, ABD Başkanı Ford da bundan rahatsızlık duyuyordu. Aldo Moro'nun karısı Eleonora, eşinin Komünist Partisi'yle ittifak politikasından dolayı tehditler aldığını söyledi."

Moro, ölümünden dört yıl önce Dışişleri Bakanı olarak ABD'yi ziyaret ettiğinde o zamanki ABD hükümetinde Devlet Bakanı olan Henry Kissinger'la görüşmüş, bu görüşmesinde Kissinger tarafından "uyarılmıştı". Aynı "uyarı", kimliği açığa çıkmayan bir istihbarat yetkilisi tarafından da yapıldı. Eleonora Moro, kocasının şu sözlerini aktarıyordu:

"Bana şöyle dediler: Ülkendeki tüm siyasi güçleri işbirliğine yöneltme politikandan vazgeçmelisin... Yoksa ödeyeceğin bedel ağır olur!"

Moro bu tehditler üzerine ziyareti yarıda kesip ülkesine döndü. Ancak politikasını değiştirmeyi düşünmüyordu. Amerika'nın baskısı bunun üzerine artmaya başladı. Ziyaretten iki yıl sonra Senato üyesi Henry Jackson İtalya'da kendisiyle yapılan bir röportajda aynı uyarıları tekrarlayacaktı.

Aldo Moro bunlara rağmen "Tarihsel Uzlaşma" adını verdiği sol ve sağ partileri birleştirme politikasına hız verdi. Aynı yıllarda Türkiye'de gazeteci Abdi İpekçi de CHP-AP koalisyonu için liderler arasında mekik dokuyor, kamuoyu oluşturmaya çalışıyordu. İlginç bir "rastlantı" sonucu, ikisi de terörist kurşunlarına hedef oldular. İpekçi'nin "suçu" terör ortamına götürülen bir ülkede yumuşama ve istikrar istemekti.

Cipriani'nin not defteri, başka gerçekleri de gözler önüne sermekteydi: "Moro öldürülmeden önce, Gizli İstihbarat Servisi'ne bir dilekçeyle başvurarak kendisine zırhlı bir araba tahsis etmelerini istedi. Ama araba verilmedi! Olaydan 3 hafta önce bir tutuklu, Roma'da çok yüksek bir siyasi görevlinin kaçırılacağını ihbar etmişti. Bundan 20 gün kadar önce de M. S. Senatore Hapishanesi'nden Aldo Moro'nun kaçırılacağı konusunda bir bilgi sızmıştı. Bu iki bilgiye rağmen istihbarat servisi bunları değerlendirmedi. Politikacılara yeterli koruma sağlanmadı. Ve servis bu bilgileri Moro davasını yürüten mahkeme istemesine rağmen vermedi. Tüm bunları değerlendirdiğimde, şu kanaate varıyorum: Moro'nun kaçırılması ve öldürülmesi,

yalnızca Kızıl Tugaylar tarafından değil, içinde mafya ve gizli servislerin de bulunduğu bir grup tarafından gerçekleştirilmiş olmalıydı..."

Bu arada Aldo Moro'nun Kızıl Tugaylar'ın elindeyken yapılan sorgularının tutanakları ve bazı kişilere yazdığı özel mektupları bulundu. Moro bunlarda Gladio benzeri bir yapılanmadan söz ediyordu. Mektupları yakından inceleme şansı bulunan iki kişiden Jandarma Generali Carlos Alberto Della Chiesa kayıp mektuplar hakkında bazı sorular yöneltmesinden birkaç ay sonra yeni görev yeri olan Sicilya'da "Mafya Usulü" bir saldırıyla öldürüldü. Mektupların diğer yakın tanığı, gazeteci Mino Pecorelli ise, 1979'da Roma'da sokak ortasında kurşunlanarak ortadan kaldırıldı. Mektupların içeriğini kamuoyu hiçbir zaman tam olarak öğrenemeyecekti... 1994'de bir başka gelişme daha oldu. Panorama dergisi, Pierluigi Ravasio adlı bir jandarma paraşütçüsüyle röportaj yaptı. Ravasio şok bir açıklamada bulunmuştu: "Moro'nun kaçırılması sırasında, Sardinya Adası'ndaki Gladio kampının eğitmeni Albay Guglielmi de olay yerindeydi. İşin içinde gizli servisler ve mafya da vardı..."

Gizli servislerle mafyanın yolu, İtalya'da bir tek adreste kesişiyordu:

Gladio...

Aldo Moro Cinayetinin Perde Arkası

İtalya Başbakanı Aldo Moro terörizmin suç ortaklığını gizli servislere bağlamıştı. CIA, Mossad ve BND'yi terörist faaliyetleri organize etmekle suçluyordu. Bunları söyledikten kısa süre sonra da öldürüldü.

Moro'nun öldürülmesi olayında basın, Kızıl Tugaylar'ın o gün Moro'nun izleyeceği yolu nasıl öğrendiklerinden hiç bahsetmediler. Yol polis tarafından her gün değiştiriliyordu, ve bir terörist örgüt tarafından da kolayca öğrenilmesi imkansızdı.

Kızıl Tugayları yakalamak konusunda hiç te israrcı ve başarılı olamayan polis, kısa bir sürede arşiv ve fişleri nasıl ele geçirebildi, bunu kimse açıklayamadı. Bu ölümden kimin ne yararı olduğunu kimse izah edemedi. Bazı politikacı ve polisler Kızıl Tugaylar'la batılı ülkeler arasında ilişki kurmaya çalışıyorlardı. Bazıları da Kızıl Tugaylar'ın arkasında, İsrail'in tipik yanıltma yöntemi olan "KGB Bağlantısı" tezini bulmaya çalışıyorlardı.

Suikastten önce Roma'daki Amerikan büyükelçisi, Washington'a Moro hakkında sürekli rapor yollamıştı. Aynı dönemde, Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Brzezinski, Moro'ya Washington'a gelmemesini çünkü kimsenin onu görmek istemediğini söylemişti.

3 Mart 1978'de Amerikan Büyükelçisi ve Trilateral üyesi M. Gardner "Aldo Moro İtalyan politikasının en tehlikeli ve en bulanık insanıdır" der. 16 Mart'ta Moro öldürülür. Polis elindeki bilgi ve belirlenmiş isimlere rağmen 56 gün boyunca teröristleri yakalayamaz. Soruşturmayı takip eden memur da 24 saat ortadan kaybolur. Yeni bir kaçırılma olayı söz konusu olabilir endişesiyle polis alarma geçirilir. Sonradan, polis memurunun Sicilya'da yazlık bir ev kiralamaya gittiği öğrenilir. Cossiga 'Plan

Zero'yu önerir ancak bu planın fotokopisi polislerde yoktur, kimileri tarafından ise hiç bilinmemektedir. Kısacası son derece umursamaz ve gevşek hareketler söz konusudur.

İtalyan siyasi partileri bu olay üzerine bir araştırma komisyonu kurulmasına gerek olmadığını söylerler. Onlara göre bu "adi bir suçtur." İlerleyen günlerde Moro'nun bir arkadaşına, ölmeden önce "politik çizgimi bana ödetecekler, göreceksin. Aynı Berlinger gibi... O, SSCB'de anlaşılmamıştı. Beni de ABD ve Almanya anlayamadı" diye dert yandığı ortaya çıkar.[24] Bir başka ilginç olay da Moro'nun 30 yaşındaki karısına yazdığı mektupta "Elonora yakında beni öldürecekler. Arkadaşlar beni kurtarabilirlerdi fakat kurtarmadılar." demiş olmasıdır.

Moro öldükten sonra yerine P2 Locası'nı yöneten önemli isimlerden Giulio Andreotti geçer.

İtalyan gazeteleri Hıristiyan Demokrat Partili Başbakan Aldo Moro'nun Kızıl Tugaylar tarafından kaçırılıp öldürülmesi olayının gerisinde de Gladio'nun yattığının savcılık araştırmalarında ortaya çıktığını yazar. Aynı gazetelerde 70'li yıllarda Gladio'nun ülkede terörizmi tırmandırdığı ve özellikle de içine sızmayı başardığı solcu Kızıl Tugaylar örgütünü yönlendirdiği belirtilir.

Aldo Moro'nun öldürülmesini soruşturan komisyon "parti başkanının kaçırılmasının soruşturulmasında, loca mensubu masonların sessizce geçiştirilmeyecek etkilerini" saptamıştır. Özellikle de, Moro'nun alıkoyulduğu yerin (halk hapishanesi) araştırılmasında ve bulunmasındaki sayısız başarısızlıkların, bugün P2 Biraderlerinin polis ve gizli servislerdeki nüfuzlarından kaynaklandığı ortaya çıkar. O zamanki P2 mensuplarının bilgilerine göre, P2 Locasının Üstadı Gelli, gizli servis yöneticilerinden ve soruşturmanın şefinden sürekli olarak, olup bitenlerin en son durumu hakkında bilgi alabilmektedir.

Bu arada sol terörizmde de Gladio parmağının olduğu şüpheleri doğar. Polis teşkilatında ve gizli serviste P2'nin üst düzey yöneticileri vardır. Mahkemelerin ve Parlamento Komisyonlarının bilgilerine göre, "silahlı mücadele"nin üyeleri çok sayıda değildir ya da tesbit edilmelerine rağmen izlenmiyorlardır.Her Kızıl Tugay elemanı ortaya çıkarıldığında —Moro kaçırıldığında da henüz hayattayken de— onların hemen hemen tümü biliniyordur. Fakat "Gladyatörler"in elleri bunun üzerinde de oynuyordu. Daha sonra Moro'nun öldürülmesinde kullanılan silah (bir "akrep") hakkında uzmanlar, eski bir tanıdığı bulurlar: Peteano suikastı olayında da izleri görülen birisidir bu... Gladyatör Marco Morin.

Kızıl Tugaylar-Mossad Bağlantısı

İsrail'in İtalya'da edindiği müttefikler, yalnızca faşist gruplarla sınırlı değildi. 11 Ocak 1982'de yayınlanan *Panaroma* dergisinde, Kızıl Tugaylara mensup bazı teröristlerin sorgularında, İsrail ajanlarının 1973'ten beri örgütü desteklediklerinin itiraf edildiği yazıyordu. Dergideki habere göre İsrail ajanları teröristlere silah, para, eğitim konularında destek veriyor, İtalyan devletine karşı da korunacakları kendilerine

vaad ediliyordu. İsrail ajanları Kızıl Tugaylar'dan, yardımlarına karşılık olarak İtalyan iç politikasında istikrarsızlık yaratmak üzere daha güçlü taahhütler vermelerini ve sansasyonel eylemlere girişmelerini istiyordu. Böyle bir isteğin ise tek bir sebebi olabilirdi: İsrail, İtalya'yı istikrarsızlığa sürükleyerek bu ülkenin Akdeniz bölgesindeki güçlü konumunu bitirmek istiyordu.

Pek çok terör örgütü gibi Kızıl Tugaylar da Lübnan'da İsrail'in denetimi altındaki kamplarda eğitim yapmaktaydı. Yanlarında Almanya'dan Baader-Meinhof çetesi elemanları da eğitiliyordu. Bu kamplarda eğitmenlik görevini Mossad'lı subaylar üstlenmişti. Tutuklanan Kızıl Tugay lideri Renato Curcio'nun da, Mossad tarafından eğitilmiş olduğu öğrenilmişti. Kızıl Tugaylar'ın elemanları yakalandığında, ellerinde Lübnan'daki yerleşim merkezlerinin haritaları olduğu görülmüştü. Üstelik Aldo Moro'nun öldürülmesinde kullanılan silah da Ortadoğu menşeili idi.

Öte yandan Kızıl Tugaylar'ın örgüt amblemi, Alman Kızılordu Fraksiyonu'nun amblemi gibi beş köşeli yıldızdı. Kızılordu'nun da Kızıl Tugaylar gibi İsrail ve Mossad ile yakın ilişkileri vardı.

Roma'da terorist eylemleri soruşturan müfettiş Ferdinando Imposimato, *Il Messaggero* gazetesinde 17 Ocak 1982 tarihinde yer alan bir röportajda *Panorama*'yı doğrulamaktadır. Buna göre İsrail gizli servisinin komplocu İtalyan örgütlerine sızdığı ve bu örgütlere birçok kez silah, para ve bilgi yardımı yaptığı bir gerçektir. İsrail planlarının amacı ülkeyi istikrarsızlığa sürükleyerek Akdeniz bölgesinin denetimini kendilerinin devralmasını sağlamaktı. İtalya'da reklamcılık ve özel televizyonculuk dalında faaliyet gösteren büyük Yahudi şirketleri de, İtalyan Komünist Partisi yöneticileri ile yakın ilişki içindeydi. Mossad ile çok yakın ilişkide olan İtalya'daki işadamları, İtalyan Komünist Partisi yöneticilerini kullanarak faaliyetlerini sürdürüyorlardı.

Kızıl Tugayların önde gelen simaları Mossad'ın, İtalya'da istikrarsızlık yaratmak üzere, bir İtalyan yargıcın "Şeytan Planı" olarak adlandırdığı operasyonun bir parçası olarak, suikast hedefleri hakkında kendilerine bilgi sağlayarak yardım etmeye çalıştığını iddia ettiler. Radikal Parti'li bir parlamenter Mossad'ın İsrail aleyhtarı bir devlet adamı olarak nitelenen Aldo Moro'nun ortadan kaldırılmasıyla ilgili olabileceğini söyledi. İtalyan Parlamentosu'nda İsrail'in İtalya'yı istikrarsızlığa sürüklemek istediği açık olan Kızıl Tugaylar'a yardım ettiği doğrulandı.

Moro, terörizmin ve PCI (İtalyan Komünist Partisi)'nin durumunu analiz ediyordu. Bazı gizli servislerin terörle bağlantılarını da inceliyordu. Moro, ölümünden sonra İtalya Başbakanı olan P2 Locası üyesi Andreotti'yi skandal ve yolsuzluklara karışan insanları korumakla suçluyordu. "Lockheed Skandalı 76'daki Hıristiyan Demokrat (DC) Partisi'nin gerileyişi ve Komünist Partisi'nin (PCI) yükselişinin bir meyvesidir. Lockheed Skandalı askeri alandaki yolsuzluklar arasından tesadüfen seçilmiş bir olaydı. CIA ve Mossad'ın geçmişte de İtalya ve ABD'de önemli bir rol oynadığı kanaatindeyim" diyordu.

Aldo Moro öldürüldükten sonra, tuttuğu 53 sayfalık doküman Milan'daki evinde bulunmuştu. P2 Locası üyesi Başbakan Andreotti belgeleri gizli tutmaya çalışmış, fakat gazeteciler bunu ortaya çıkarmışlardı. Bulunan notlarda Moro "partiyle alakamı kestim çünkü çok fazla rüşvet, çok fazla alçaklık ve çok fazla aptallık vardı. Hıristiyan Demokrat Partiden istifa edeceğim" demekteydi. Andreotti'yi de vicdansız, karanlık işler çeviren biri olarak tanımlamıştı.

Henry Kissinger 1975 yılında, İtalya'da kendi istekleri dışındaki bir hükümete izin vermeyeceklerini açıkça beyan etmişti. Bir CIC (Karşı İstihbarat Birliği) uzmanı olan Kissinger İtalya'da Gladio operasyonunu devreye sokacağına dair açık bir sinyal vermiş oldu böylelikle.

P2 Mason Locası'nın Mossad'ın desteklediği Kızıl Tugaylar'ı kullanarak organize ettiği, Aldo Moro'nun öldürülmesi olayı, İtalya'nın gerekli istikrarlı yapıyı edinmesi için attığı adımlardan birini daha durdurmuştu.

Kızıl Tugaylar Ne Kadar Kızıl?

Aldo Moro'yu kaçırıp öldüren Kızıl Tugaylar, Avrupa'nın gelmiş geçmiş en kanlı solcu terör örgütüydü. Ancak sonradan bunların sadece basit bir solcu grup olmadığı, karanlık bağlantıları bulunduğu bir bir ortaya çıktı. "Kızıl Tugaylar Moro'yu, Gladio'nun emri üzerine öldürdü" iddiaları da bu noktada ortaya çıktı.

Kızıl Tugaylar'ın militan devşirdiği Paris'teki Hyperion Dil Okulu'nun üç kurucusundan biri olan Corrado Simioni, bir dönem CIA bağlantılı Özgür Avrupa Radyosu'nda çalışmıştı. Kuruculardan bir diğeri, Duccio Berio ise, bir dönem İtalyan Askeri İstihbarat Servisi'ne İtalya'daki sol gruplarla ilgili bilgi aktardığını kabul etti... Hyperion Dil Okulu, Aldo Moro'nun kaçırılmasından kısa bir süre önce İtalya'da şube açtı ve Moro'nun öldürülmesinden birkaç ay sonra bu şube kapatıldı! Bir İtalyan emniyet raporunda Hyperion'un Avrupa'daki en kilit CIA noktalarından biri olduğu belirtilmişti...

Moro'nun kaçırıldığı günlerde Kızıl Tugaylar'a ait bir hücre evine yapılan baskında, daha önce İtalyan Askeri İstihbarat Servisi'ne ait olduğu belirlenen bir baskı makinesi ele geçirildi. Kızıl Tugaylar tarafından gerçekleştirilen bir başka kaçırma olayında, çıkan çatışmanın ardından toplanan 92 mermi kovanında yapılan balistik incelemede ise, bu kovanların yarısının Gladio depolarındaki mermilere uyduğu belirlendi...

"Temiz Eller" Operasyonun Sonucu: İtalya'da Mafyanın Arkasında Devlet Var!

Aldo Moro'nun öldürülmesinden P2 skandalına, mafyadan Gladio'ya her türlü karanlık işin arkasında "Yaşlı Tilki" lakabıyla anılan Hristiyan Demokrat Parti'nin önde gelen isimlerinden P2 Locası üyesi Giulio Andreotti'yi görmek mümkündür.

Soruşturma açan Palermo Başsavcısı Giancario Caselli, elinde güçlü deliller olduğunu iddia eder ve Andreotti'nin hükümet ile mafya arasında köprü görevi yaptığını da ekler.

Caselli, suç duyurusuyla beraber aynı zamanda 200 sayfalık bir raporu da imzalayarak Senato'ya gönderir ve Andreotti'nin dokunulmazlığının kaldırılmasını ister. 47 yıl aralıksız parlamento üyesi olan ve hükümetlerde savunma, maliye, dışişleri bakanlıkları ve 7 defa başbakanlık yapan Andreotti, eski Cumhurbaşkanı Cossiga tarafından ömür boyu senatör olarak atanmıştır.

Soruşturmanın sağlıklı seyretmesi açısından Andreotti'nin dokunulmazlığının kaldırılmasını isteyen Palermo savcıları, "Andreotti'nin sağ kolu Sicilyalı Salvo Lima'nın öldürülmesinden sanık, üç eski mafya üyesi pişmanlık duyarak itirafta bulundular. Açıklamalarına dayanarak 200 sayfalık bir soruşturma dosyası hazırladık. Elimizde yeterince kanıt var" dediler. Buna göre özellikle 80'li yıllarda birçok kaçakçılığı ve cinayeti hasır altı etmekle suçlanan Andreotti, yıllardır mafya babalarının korunmasını ve işbirliğini üstlenen üst düzey bir devlet adamı olarak parlamentoda görev almaktaydı.

Andreotti'nin mafya ilişkilerine dair soruşturma tutanakları, gerçekleri gözler önüne serdi. Mafya'nın "Giulio Amcası"nın 1968-1992 arasında yeraltı örgütüne her türlü desteği verdiği ortaya çıkmıştı.

Rüşvet ve yolsuzluk skandallarından sonra, Mafya'nın da devletin en üst kademelerine kadar sızdığının ortaya çıkması üzerine, Giulio Andreotti ile birlikte "Birinci Cumhuriyet'in filmi koptu" dendi. Tüm yönetici sınıfı soruşturma altına alındı. *Epoca* dergisi "suçlananları lütfen linç etmeyelim. Sadece yargılayalım. Ancak bu arada doğacak 'İkinci Cumhuriyet'i sağlam temellere oturtalım" dedi.

P2-Gladio-Mafya Hükümeti Yargılanıyor!

Andreotti'nin Gladio-Mafya-P2 üyelerinden müteşekkil hükümeti yargı önüne çıkarılır. P2'nin önemli isimleri Sindona ve Calvi de Andreotti dosyasının karanlık simalarıdır. Aslında tüm dünya hükümetlerini saran bu karanlık şebekeler, İtalya'da deşifre edilerek "Temiz Toplum" projesi devreye sokulmuştur. Yapılan bu olağanüstü operasyona da "Temiz Eller" adı verilmiştir.

Aldo Moro'nun kaçırılmasından tutun da P2, Calvi ve Sindona skandalları gibi İtalya'nın gelmiş geçmiş en karanlık skandallarıyla öteden beri özdeşleştirilmiş olan Andreotti, hakkında açılan 28 parlamento soruşturmasından hep dokunulmazlığı arkasına sığınarak kurtulmuştur. Her seferinde de tüm mücadelesini önce dokunulmazlığını korumaya dayandırmaktadır.

Tommaso Buscetta ve Francesco Marino Mannoia adlı eski mafya üyelerinin tanıklıklarına dayanılarak hazırlanan bir rapora göre, mafyayla mücadele etmesi için Sicilya'ya gönderilen ve 1982 yılında bir suikaste kurban giden terörle mücadele uzmanı eski Sicilya Valisi Carlo Alberto Dalla Chiesa ve 1979 yılında vurulan gazeteci

Mimo Pecorelli, Andreotti'nin verdiği emirlerle öldürülmüşlerdir. Raporda Andreotti'nin bu iki kişiyi 1978 yılında eski Başbakan Alda Moro'nun Kızıl Tugaylar tarafından kaçırılarak daha sonra öldürülmesine ilişkin sırrı bildikleri gerekçesiyle öldürttüğü belirtilmektedir.

İtalyan basınında yer alan haberlerde Chiesa'nın ve Pecorelli'nin, hükümet darbesi yapmak üzere eğitilmiş gizli bir askeri örgüt (Gladio) hakkındaki bazı bilgilerin kopyalarını ele geçirdikleri için öldürüldükleri bildirilir.

Cezaevinde zehirlenen banker Sindona, Londra'da bir köprü altında asılan banker Calvi ve geçen yıl evinin önünde arabasına binerken kurşunlanan parlamenter Salvo Lima, hep bir ucu Andreotti'ye dayanan ünlü skandalların baş kahramanları olarak hatırlanmaktadırlar.

Bu arada P2 üyesi ve Gladio skandalına da adı karışan İçişleri Bakanı Vincenzo Scotti bu kez de mafya üyesi olmakla suçlanmaktadır. Suçlamada bulunan makam ise Napoli Savcılığı'dır. Parlamento'da Mafya Komisyonu Başkanı olan Scotti'nin mafya üyesi olması gerçekten ilginçtir.

Mafya ile işbirliği yapmakla suçlanan bir başka politikacı ise, eski İçişleri Bakanı Antonio Gava'dır. Basındaki haberlerde "Antonio Gava'nın da mafya bağlantısı göz önüne alınırsa, ülkenin güvenlik teşkilatına, polise ve finans dünyasına yön veren siyasetin en yüksek katmanlarının uyuşturucu trafiğini yöneten canilerle yol arkadaşlığı etmiş olduğu ortaya çıkıyor." denilmektedir.

Öte yandan İtalya'nın en büyük özel şirketi Fiat ve devlet kuruluşu ENI'nin üst düzey yöneticileri de Şubat 1992'de açılan yolsuzluk dosyalarının içinde yer almaktadırlar. Üç eski Başbakan Giulio Andreotti, Bettino Craxi ve Arnoldo Foriani, ve Giulio Amato hükümetinden beş eski bakan da yolsuzluk suçlamalarıyla karşı karşıyadırlar.

Çizme'deki bunalıma geniş yer ayıran *New York Times* gazetesi olayları şöyle yorumlamaktadır: "Bu son krizle birlikte, İtalya'da olup bitenler artık gerçek bir Baba filmi senaryosuna taş çıkartmaktadır. Dünyanın beşinci büyük sanayi ülkesinin bunca yıldır mafya patronları ve gangsterleri koruyan politikacılarla yönetildiği anlaşılmıştır. Zincirleme skandallar İtalya'yı giderek trafik ışıkları olmayan bir dört yol ağzına itmektedir."

Hıristiyan Demokratlar ve Gladio

İtalya'da P2 Locası, gizli servislerle işbirliği içinde çalışarak çok kısa bir zamanda İtalyan siyasi yaşamı üzerinde kontrol sağlamıştı. Bu yolla da P2-Hıristiyan Demokratlar-Gladio üçgeni kurulmuştu. Bu üçgene en büyük yardımcı olarak İtalyan Sanayici ve İş Adamları Derneği, Lions kulüpleri ve benzeri dernek ve kuruluşlar kullanılmıştı. P2 Locası'ndaki generaller, tüm NATO ülkeleri nezdinde kurulan kontrgerilla teşkilatlarından biri olan Gladio'nun mason localarından aldığı talimatlar doğrultusunda, eylemlerini gerçekleştirmesini ve bu eylemlerin örtbas edilmesi işlemini

üzerlerine almışlardı. Savcılar da P2 tarafından kendi çıkarları doğrultusunda karar vermeleri için kullanılmış, buna yanaşmayan savcıların ise Sicilya'ya atanmaları sağlanarak ölüm fermanları verilmişti.

CIA'dan önceki ABD gizli servisi OSS'nin gizli dosyaları, bir masonik kuruluş olan ve İtalya'nın pek çok seçkin kişisini içine alan P2 Mason Locası'nın eline geçmişti. CIA ve P2 arasındaki kilit adam Micheal Sindona idi. Sindona, CIA'nın İtalya'daki seçimlere pompaladığı 65 milyon doları götüren kişiydi. Ayrıca, Nixon Hukuk Firması ve John McCottrey ile bağlantısı vardı. Bu sıralarda özellikle Hristiyan Demokrat Parti ve Liberal Parti, CIA ile ilişkileri yüzünden tepki topluyordu.

Gladio'nun Kurmay Kadrosu, İtalya'da Darbeci Masonlar: "20'lerin Gülü"

İtalya'da mason gladyocular değişik adlarla faaliyetlerini sürdürmüşler ve darbe özlemlerini her dönemde canlı tutmayı başarmışlardır. Provokatif kontrgerilla eylemleriyle ülkenin kargaşaya sürüklenmesi ve fail-i meçhul cinayetlerle dolu karanlık tarih bu masonik şebekenin eseridir. İtalya'da ortaya çıkan "20'lerin Gülü" adıyla örgütlenmiş olan darbeci masonlar bunun ilginç bir örneğini teşkil etmektedir. Bu darbe düşkünü masonların ortaya çıkışı, bir cenaze töreni ile başlar.

17 Mayıs 1973'teki bu cenaze töreni sırasında kalabalığın üzerine bir bomba atılır. Bilanço, 4 ölü ve 80 yaralıdır. Saldırının faili Bertoli isimli bir teröristtir. Bu olay birbirini takip eden bir dizi olayın başlangıcı olacaktır.

Bu saldırının ardından İtalya'da bir darbe yaşanır. Darbenin mimarları, adı "Rosa dai Venti" (20'lerin Gülü ya da Rüzgar Gülü) adlı bir gruptur. Darbenin gerçekleşmesine sebep olan Bertoli, SID'in memurlarından yardım görmüştür, Marsilya'da bir süre yaşadıktan sonra İsrail'e göç etmiş ve 2 yıl orada kalmıştır. Bu suikasti yapmak için İsrail'den İtalya'ya geldiğinde bu "Yirmilerin Gülü" adlı grup tarafından misafir edilmiştir.

Eğer 20'lerin Gülü adlı grup tarafından hazırlanan bu darbe başarılı olsaydı, 2000'e yakın politikacı ve askeri görevli devredışı kalacaktı. Komplocuların ortaklarından Avukat Marchi yakalandığında, yanında bazı tehlikeli ortakların kimliklerinin belirlenmesine ve zararlarının engellenmesine yarayacak belgeler vardı: Bu kişileri şöyle sıralayabiliriz:

- Rafael Molina (Padove Polis Şefi)
- Cacallaro (Gladio ile suikastçilerin ilişkisini sağlayan kişi)
- Spiazzi Calbay (Verona'daki gizli servislerin başkanı)
- Dominioni (NATO'nun Psikolojik Savaş Bölümü Başkanı)
- Nordella (gizli servislerle ortak çalışan bir general. Olaydan sonra yurt dışına kaçmayı başardı. Nordella'nın avukatı Degli Occhi, daha sonra işbirlikçilik suçundan tutuklandığında, yanında bir gangster grubunun soydukları bankaya ait faturalar vardı.)

Bu konuyla ilgilenen savcı Tamburino'nun tutuklanan askerlerle ilgili bilgi danışmak için başvurduğu SID Şefi Micelli, cevap vermeden önce Savunma Bakanı'na danışır ve "mümkün olan en az bilgiyi verin" talimatını alır. Bakanın bu ortaklığı sonucu Micelli bilgi vermediği gibi, savcıyı tamamen yanıltmak için yanlış bilgiler verir. Tüm bunlara rağmen mahpuslar konuşmaya başlarlar ve diğer ortaklar ortaya çıkar:

- Ricci (general),
- Fanalli (Hava Kuvvetleri eski Başkanı),
- Pecorella (Carabinieri Albayı),
- Casero (general),
- Lo Vecchio (albay),
- Marzollo (Gizli Servis'te albay),
- Venturi (Gizli Servis Komutanı)

Ayrıca ünlü sermayedarlardan P2 üyesi Sindona ve Lecari de planı finanse etmekle suçlanırlar. "Gül Operasyonu" üzerine yapılan resmi araştırmalar, olaylardan bir kaç ay evvel askeri yönetimin önemli mevkilerinde birçok atamalara ve tahliyelere sebebiyet verir.

İşin ilginç yanı, atamalara Savunma Bakanlığı tarafından karar verilmemiştir. Atamalar, 1973 yılında Sindona başkanlığında yapılan gayrıresmi bir toplantı sonucu kararlaştırılmıştır. Bu toplantıya Sindona, Johnson (NATO'da görevli bir general), Cacioppo ve Cabrini adlı amiraller ve o zamanki Savunma Bakanı P2 üyesi Andreotti katılmıştır.

"Rosa dai Venti" grubununkine benzer bir şekilde, devlete karşı bir başka gizli komplo da Bilderberg üyesi diplomat Eduardo Sogno tarafından yönetilmiştir. Bu komployla ilgili dokümanlara göre darbe "sert, çabuk ve acımasız" olmalıdır. Şimdi tarihte biraz geriye gidelim...

Eduardo Sogno, II. Dünya Savaşı sırasında OSS için çalışıyordu. Allen Dulles tarafından CIA'ya sokulduktan kısa bir süre sonra anti-komünist hareketin kurucusu olarak ortaya çıkmıştı. Daha sonra CIA tarafından finanse edilen "Demokrasiyi Savunma Komitesi"ni kuracaktır. 1971-73 yılları arasında Fiat şirketi ona, 187 milyon dolar, ve Agnelli'lerin sahibi olduğu Turin Endüstri Birliği de 12 milyon dolar bağışlar. Ve 1974 yılından itibaren de ayda 7 milyon dolar vermeyi vaadeder.

28 Mayıs 1974'de Piazza Delle Logia'da sağcıların gösterisi sırasında bombalar patlar, 6 kişi ölür, 100'den fazla kişi de yaralanır. Araştırmayla görevli savcılardan M. Arcari, polisin ortak çalışmak istememesini ve üstü olan Travato'nun hareketlerini resmi olarak protesto eder. Polis şefi Diamara, savcı olay yerinde araştırma yapmadan önce alanı tamamen yıkatır. Bu yüzden savcı hiçbir teknik analiz yapamaz ve patlayıcıdan eser dahi bulamaz.

Ertesi gün savcının oğlu polislerce tutuklanır. Teröristlerle ortaklıkla suçlanır. Bunun üzerine Arcari olaydan çekilir. Eldeki tutuklular ya serbest bırakılır ya da uzaklardaki hapishanelere gönderilir. Savcı basına yaptığı açıklamada şunları söyler:

"Beni bu işten uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Suikasti yapan gruptaki polisler ortaya çıkmasın diye araştırmalara hile kattılar. MAR (Devrimci Harekat Grubu)'na katılan polisler, çok üst derecede polis ve İçişleri Bakanlığı üst düzey görevlileridir... Tutuklananların arasındaki Malfredi adlı bir kişi İçişleri Bakanı'nın bir ortağıdır. Güvenlik Müfettişi General Musolino teröristleri korumaktadır. Komiser Calabresi'yi öldüren Nardi, uzun süre binbaşı Mezziani'nin evinde saklanmıştır...."

Gazeteciler bu suçlamaları niye yaptığını sorduğunda ise "Bunları gerçekler ortaya çıksın diye söylüyorum. Teröristler üst düzey görevlilerince korunurken, olaydan alakasız gençlerin tutuklanması doğru değil" cevabını verir.

3-4 Ağustos'ta "Italicus" adlı uluslararası bir trenin yakınlarında bir bomba patlar. 12 ölü, düzinelerce yaralı tesbit edilir. Aşırı sağcı örgütlerle ilgili bir sürü ipucu yakalanmıştır. Olayla ilgilenmek üzere savcı Occorsio görevlendirilir. Savcı, gizli servisinden bu örgütlerle ilgili bilgi temin etmek ister. Gizli servis bu üç örgütün ilkinin var olmadığını, son ikisininse barışsever olduğunu bildirmiştir. İtalyan gizli servisi örgütlerin gerçek kimliğini saklamayı tercih etmiş, Occarsio ise bir süre sonra Roma'da öldürülmüştür.

Mossad'la bağlantılı olan SID Başkanı Maletti ve Yarbay Labruna'ya yapılan suçlamalarsa şunlardır:

- Padoue'daki neo-faşist Marco Pozzan'ı SID lokalinde günlerce koruduktan sonra 13 Ocak 1973'de İspanya'dan kaçırtmak için sahte pasaport sağlamak.

- Bu pasaportu almak için kanunsuz belge düzenlemek.

- SID ajanı Giannettini'ye yardım etmek.

Devlet güvenliğinin ortaklığı olmadan, değişik gizli servislerin koruma ve yardımı olmadan, casuslara yapılan maddi yardım olmadan bu terör hareketlerinin gerçekleştirilmesi imkansız gözükmektedir.

Şimdiye kadar pek çok gazeteci ve bağımsız savcı bu olaylarla ilgili araştırma yapmıştır. Yapılan her araştırmanın sonucunda, teröristlerin yüksek düzeydekilerle ortaklıkları olduğu bulunmuştur... Ama bu araştırmaların sonucunda yapılan suçlamaların belki de en sert olanı, uzun süre Adalet dağıtma görevi yapmış bir kişiden gelmiştir. Roma Başsavcısı Spagnuolo, Ocak 1974'de yaptığı konuşmada "polis teşkilatını temizlemek lazımdır. 50'li yıllardan beri İçişleri Bakanlığı ve gizli servisler politik hareketlerde görevli memurları korudular. Leone, Henke, Miceli gibi askeri güvenlik hizmetleri sorumluları, hükümet başkanı Rumor ve Polis Teşkilat Başkanı Mangano bunlardan sadece birkaçıdır" demiştir.

D'Amato polisin içindeki karışıklığın sebebi gibi gözükmektedir. Ama başsavcı görevde olduğu dönem boyunca onlarla ortak çalıştığını unutmuştur. 1969'dan beri ne zaman ki bir savcı onurlu bir şekilde görevini tamamlamak ve cinayetleri takip etmek istese, İtalyan Yüce Mahkemesi tarafından anlaşılmaz sebeplerle görevden alınmış, daha uslu ve zararsız bir göreve getirilmiştir.

1968 yılında patronlarla gizli servislerin ilişkisini sağlayan bir gizli servis albayının intiharını araştırmak isteyen savcı Pesce görevden alınır. Bulduğu belgeler gizli servislere iade edilir. Telefon dinleme olayını araştıran savcının bulduğu belge ve kayıtlar mahkemeden gizlenir. Bu araştırmada politikacılar, İtalyan gizli servisi, yabancılar ve pek çok isim geçmektedir. Ama yargıçlık bu görevi Roma mahkemesine devreder ve tutukluları da serbest bırakır. Ve daha pek çok yargıç olaylardan uzak tutulur. Teröristler de davalar sonucu tek tek serbest bırakılır.

İtalyan politika sınıfı, sadece sağcılar değil, fakat istisnasız olarak tüm kanatlar, çıkarları ve politik karları için bu şiddet olaylarından faydalanmışlardır. Bu sınıf bu saldırılardan doğrudan ya da dolaylı yoldan faydalanmıştır.

ETA-Gladio İşbirliği ile Öldürülen İspanya Başbakanı: Carrero Blanco

İspanya Başbakanı Carrero Blanco, 11 Aralık 1973'te teröristler tarafından öldürüldü. Yapılan araştırmalarda herhangi bir ipucuna rastlanamadı. Daha sonra cinayeti ETA'nın işlediği anlaşıldı. Cinayeti işleyen ETA komandoları ise iki gizli servisin gözetimi altında çalışmalarını sürdürüyorlardı.

Gerçekleşene kadar iki ayrı gizli servis de olaya destek veriyordu. Ve İspanyol gizli servisleri güvenlik görevlilerine birçok kez müdahale etti. Ayrıca İspanyol polislere de, teröristlerin durdurulup rahatsız edilmemesi konusunda müdahale ettiler.

1973 Ocağında Madrid'de pek çok terörist zanlısı saptandı. Ama onları yakalamak için hiçbir girişimde bulunulmadı.

Aynı yılın Şubat ayında bir İspanyol gizli servis görevlisi, Madrid'de bir kafede polisin aradığı teröristleri bulur. Bundan üst düzey yetkilileri haberdar ettiğinde bu konuya karışmaması konusunda uyarılır.

İspanya'da Baskların ETA'sı kontra bir güç olarak ortaya çıkarılmış ve İspanya Gizli Servisi CESID'le doğrudan bağlantılı olarak eylemlerini düzenlemişti. Akdeniz ülkelerinde aynı ETA özelliği taşıyan birtakım kontra örgütler de o ülkelerin gizli servislerinin yönlendirdiği biçimde hareket etmekteydi. SISMI-Kızıl Tugaylar bağlantısı bunun bir örneğidir.

ETA gerillası ile *Der Spiegel* dergisi arasındaki bir röportaj, Avrupa'nın iki büyük terör örgütü ETA-IRA bağlantısını ortaya koymaktadır:

Spiegel: ETA neden Başbakan Carrero Blanco'yu öldürüyor da eyaletbaşı olan Franco'yu öldürmüyor?

ETA: İnanıyorum ki bugün Franco'yu öldürmenin pek anlamı olmazdı. Bizce, Franco rejiminin devamlılığını sağlayan herhangi birini saf dışı bırakmak daha önemliydi. Basklara ve İspanyollara faşist rejimin sivri yönlerinin zedelenebilir olduğunu göstermek istedik.

Spiegel: Milli bir azınlıkla özellikle birlikte çalışıyor musunuz, örneğin IRA ile?

ETA: IRA ile ilişkilerimiz iyi, çok iyi...

Kızıl Tugaylar lideri Renato Curcio da, diğer terör örgütleriyle ilişkilerini "RAF ve Action Direct ile ilişkimiz vardı. ETA ve IRA ile temaslarımız oldu." sözleriyle açıklamıştır.

17 Eylül 1982 tarihli *Hürriyet* gazetesinde de İspanya'da yayınlanan haftalık *Actuel* dergisinden alıntı yapılarak Mossad'ın Marsilya Mafyası aracılığıyla İspanya eski başbakanlarından Adolfo Suarez'e karşı planladığı suikast girişimi ve bunun önceden fark edilerek önlenmesinden bahsetmiştir. Bu da İspanya ve çevresinde dönen kirli dolapların sadece basına yansıyan küçük bir kısmıdır.

Gladio: Mossad-P2 İttifakının Yasadışı Sokak Gücü

P2 Mason Locası deşifre olan tek masonik kontrgerilla şebekesiydi. Fakat masonluğun sırlarını korumaktaki ustalığı düşünülürse, P2'nin bir istisna değil, diğer ülkelerdeki localara bir örnek olduğu gerçeği ortaya çıkmaktadır. Dolayısıyla kontrgerilla, masonluğun yasadışı sokak gücü olarak karşımızda şekillenmektedir.

Masonluk alt örgütlere kontrgerilla vasıtasıyla inebilmektedir. Bu örgütlenmeler arasında Adli Tıp, Savcılık ve Emniyet gibi önemli kademeler vardır. Dünyanın pek çok ülkesinde Mossad-Masonluk-Kontrgerilla zincirini bu kademelerde ezici güçler barındırmaktadır. Örneğin Adli Tıp kurumlarının bu örgütlenmenin izni dışında dışarı bilgi vermesi mümkün değildir. Kontrgerillanın temel özelliği ise aynen masonluk gibi halka kapalı olmasıdır. Bu gizlilik zaman zaman masonlar tarafından ancak "gerektiği kadar" deşifre edilir. Masonluk kontrolü dışında kontrgerilla'nın kendi kendini deşifre etmesi ise söz konusu değildir. Devletlerin kontrgerillayı açıklaması da aynı şekilde mümkün değildir. Zaten genelde, kontrgerilla hakkında soru sorulan kişiler de bu zincirin içinde yer alanlardan seçilmektedir. Bunun en iyi örneği "kontrgerilla açıklansın" diyen P2 Locası'nın önde gelen isimlerinden İtalya Başbakanı Andreotti ve yine "Kontrgerilla vardır" diyen P2 Locası Üstad-ı Azamı Gelli'dir. Aldo Moro cinayeti, savcı katliamları ve benzeri cinayetlerin faili P2 Locası, kontrgerillayı inkar etmek değil masonlukla bağlantısız göstermek amacını güdüyordu. Bu da masonların "gerektiği kadar deşifre etme" yöntemlerinin bir parçasıydı.

Mossad dünya üzerindeki hemen hemen tüm kontra hareketleriyle yakından ilişki içindedir. Hindistan'da Sihlerden, Sri Lanka'da Tamillere, Güney Afrika'da İnkatalardan Lübnan Falanj Partisine, Ermeni Asala Örgütü'nden Azerbaycan Milli İstiklal Partisi'ne, İtalya'da Kızıl Tugaylar'dan İspanya'da ETA'ya, Peru'da Aydınlık Yol Gerillaları'ndan Sırbistan'da Çetniklere, Yunanistan'daki 17 Kasım Örgütü'nden, Latin Amerika'daki bütün kontra hareketlerine kadar tüm kontrgerilla örgütlenmelerinde Mossad damgasına şahid oluyoruz.

Gladio-Terör Örgütleri İlişkisi

Günaydın gazetesindeki bir haberde, Gladio'nun terör örgütlerine nasıl nüfuz etmesi gerektiği Kontrgerilla'nın kendi iç kitabı olan FM [Field Manuel (Sahra Talimnamesi)]'den alınarak verilmiştir:

FM 30-31B adlı dosyada Amerikan İstihbarat Örgütleri'nin birçok ülkede aşırı solun içine özel eylem grupları sızdırarak terör hareketleri düzenlediği bildiriliyor. Anarşi, terör örgütlerine sızan bu özel ajanlarla şiddetlendiriliyor.[56]

Dünyanın hemen her yerinde sayısız terör örgütü faaliyet içindedir. Ama bunlar nedense Mossad, CIA gibi istihbarat örgütlerinin, ve bunların uzantılarının bütün çabalarına rağmen (!) bir türlü susturulamaz. Zaman zaman bu terör örgütlerinin birbiriyle bağlantılı olduğu ortaya çıkar, "uluslararası terörizm"den bahsedilir. Kimi zaman da bu örgütlerin CIA'nın, Mossad'ın hesabına çalıştığı ortaya çıkar, ama nedense hemen bu "zararlı bilgiler" hasır altı edilir, unutturulur.

Aslında bunlar bir gerçeği ortaya koymaktadır: Anarşist örgütleri Mossad-CIA ve bunun uzantısı olan kontrgerilla kurmaktadır. Bu örgütlerin ihtiyaç duyduğu istihbaratı da, parayı da sağlayan bu zincirdir. Kontrgerilla himayesi dışında anarşist örgütlerin yaşaması ise mümkün değildjr. Beslediği bu örgütleri, ihtiyacı kalmadığında ortadan kaldıran ise yine kontrgerilladır. Dünyadaki sağ-sol bütün önemli terör örgütlerini kontrgerilla yönetmektedir. Yüzlerce kişiden oluşan bir gizli örgütün halkın ve güvenlik güçlerinin gözünden kaçması mümkün değildir. Kontrgerilla, himayesinde olan terör örgütlerinin istihbarat ve koruma görevini yapar. Haklarında yapılan ihbarları izleme, takip, vs. gibi bahanelerle gizler, zaman zaman uygun gördüğü tarihlerde uygun aralar ve uygun şartlarda bu örgütlerin içinden kurbanlar alır. Bu kurbanlar en alt militan kesimden olabileceği gibi en üst kademelerinden de olabilmektedir.

Masonluğun yasadışı sokak gücü konumundaki kontrgerillanın normal ideolojiler içerisinde mücadele imkanı yoktur. Komünizm ve faşizm gibi iki yapay ideolojiyi kullanır. Komünist ya da faşist idolojiye bağlı militanlar kendilerini kısa sürede kontrgerilla alanında bulurlar. Çünkü bir komünistin genişçe örgütlenmeye, istihbarata ihtiyacı vardır. Bir faşistin örgütünde yaptığı cinayetlere göz yumulmasına, cephanesinin saklanmasına, yakalandığında hapishaneden kaçmaya ihtiyacı vardır. Kontrgerilla bu imkanları sağlar. İzni olmadan da hiçbir terörist örgütün yakalanması söz konusu değildir. Her terör örgütünün gelişmiş bir istihbarata gereksinimi vardır. Özellikle devlet teşekküllerinde bilinen kendileri hakkındaki bilgiyi öğrenmeleri gerekir. Bu da ancak kontrgerilla ile mümkün olmaktadır.

İtalyan kontrgerillası Gladio, milliyetçi, vatansever geçinen sokak serserilerine, mafya takımına, para, kadın ve de sadist zevklerini tatmin edecek ortamı fazlasıyla sağlamaktadır. Kontrgerillanın gücünü görmüş, sıkıntısını çekmiş birçok aydın ise "bükemediğin bileği öp" mantığıyla, zamanla kontrgerilla saflarında yer almaya başlamıştır. Kontrgerilla gücü, üst düzey devlet memurlarına uygun bir dille

hissettirilir, gerekli uyarılar yapılır. Örneğin, İtalya'da Adli Tıp görevlileri kilit noktalardaki adamları bilir ve bunlardan çekinirler.

14 Kasım 1991 tarihli *Hürriyet* gazetesi, Gladio'nun terör örgütleri ile arasındaki bağlantıyı açıkça ortaya koymaktadır:

İşine geldiği zaman sağ terör örgütlerinin, işine geldiği zaman da sol terör örgütlerinin içine sızan, sonra da bu örgütleri birbirine düşüren, bu örgütleri kullanarak terör olaylarını kışkırtan ve bunlara ayrı ayrı sabotajlar yaptırtan Gladio'yu köşeye sıkıştırmak imkansızlaştı.

CIA ajanı David Galula da şöyle söylüyor:

...İlk adım, şuursuz terörizm: Şuursuz terörizmden maksat ayaklanma hareketleri ve sebepleri için fazla alaka toplamak ve halkın dikkati bir defa çekildikten sonra gizli olarak bulunan tarafları cezbetmektir...

İkinci adım, seçilmiş terörizm: Seçilmiş terörizm çarçabuk, şuursuz terörizmi takip eder. Bundan maksat isyanı bastırmakla görevli olan tarafı halktan uzak tutmak, halkı mücadeleye sokmak ve asgari olarak halkın pasif suç ortaklığını temin etmektir.

Bu da memleketin muhtelif yerlerinde bazı kimseleri, hala en yakın teması olan küçük rütbeli hükümet memurlarını, polis, postacı, belediye reisi, belediye meclis azası ve öğretmen gibi insanları öldürerek yapılır. Yunanistan'da giriştiği sansasyonel saldırılarla kendisinden söz ettiren "17 Kasım Terör Örgütü"nün askeri silah ve teçhizat kullandığı ve askeri personeli bünyesinde istihdam ettiği ileri sürüldü. Bu ipuçları örgütün Kızıl Tugaylar gibi kontrgerilla olduğu iddialarını gündeme getirdi.

Terör Örgütleri Tek Bir Merkezden mi Yönetiliyor?

Ebu Nidal'den Çakal Carlos'a, Kızıl Tugaylar'dan Barzani'ye, ETA'dan Baader-Meinhof'a, Gladyatörlerden Neo-Nazilere, Çetnikler'den Ustaşalar'a tüm terör şebekeleri Mossad'la içiçedir. Bu örgütlerin birçoğu aynı zamanda Opus Dei, P2, Thule gibi localarla da bağlantılıdır. Belli başlı istihbarat servislerinin bağlantılarını ele aldığımızda olay daha da karmaşıklaşır. SDECE-MI5-Mossad-CIA işbirliği bunun bir örneğidir. BND'nin Mossad'la, KGB'nin Gladio ile işbirliğine girmesi de konunun çarpıcı gerçekleridir.

P2'nin bir üst kolu olan Monte Carlo Locası, Trapani C Locası gibi Mafya Locaları, 20'lerin Gülü gibi Darbeci Gladyatör localar da bu karanlık sistemin dişlilerinden birkaçıdır. Bütün dünyayı saran Gladio ve masonluk skandallarının arkasından Andreotti gibi üst düzey bürokratlar çıkmaktadır. "Terör olaylarından bu kişilerin ne menfaati var?" sorusuna bir cevap bulmak gereklidir. Tıpkı Mısırlı zengin bir Yahudi bankerin oğlu olan Henri Curiel'in tüm terör örgütlerini kendi evinde barındırıp, silahlandırmasından ne kazancı olacağı sorusu gibi... Henri Curiel, "dayanışma" yöntemiyle "Tek Merkez" uygulamasını en çarpıcı şekilde gözler önüne sermişti. Dayanışmanın evlerinde dünyanın çeşitli terör örgütlerine mensup kişiler emniyet içinde olabiliyorlar, kanlı hesaplaşmalar bu evlerin dışında gerçekleşiyordu. Tüm

istihbarat servislerinin adresini ezbere bildiği bu dayanışma evleri nedense hiç basılmıyordu. Teröristler burada huzur (!) içinde birarada bulunabilirlerdi. Kissinger'ların, Meyer Lansky'lerin emeğiyle kurulan bu sistem bugün ihtiyaç olduğunda devreye sokulacak şekilde el altında tutulmaktadır. Yeni Dünya Düzeninin mimarları için yeni Herbert Marcuse'lar bulmak pek de zor değildir. 3M'in efsane Herbert Marcuse'sinin de Yahudi olduğunu düşünürsek 68 olaylarını daha iyi tahlil edebiliriz.

Mossad-Yahudi Lobileri-Masonluk-Gizli Servisler-Mafya-Terör Örgütleri zinciri uyuşturucudan, fuhuşa, kumardan, silah kaçakçılığına, Kontralardan, Gladyatörlere uzanan geniş bir kirli işler yelpazesini kontrolü altında tutmaktadır.

İtalya ve İspanya'da terör olayları yaratan ve faaliyetlerini masonların kontrolünde yürüten aşırı sağcı bir örgüt olan RACOIN (Raporti Commerciali Internazionali), P2 Locası'yla bağlantılı olarak İtalya'ya silah ticaretini sağlamaktadır.

1976'da Başsavcı Occorsio'nun ölümünü araştırdığında polis RACOIN adlı silah satışıyla ilgilenen bir şirkete ait belgeler bulur. Yıllık kazancı 500 milyon dolar olan bir şirket. Gazeteler RACOIN'in arkasında bir bakan, bir devlet sekreteri, bir meclis üyesi, pek çok güvenlik servisleri müdürleri ve masonların olduğunu açıklamıştır. Başsavcı Occorsio P2 Genel Sekreteri M. Mingheli'yi de adam alıkoyma, kanunsuz para gizlemekle suçlamıştı. Coppolo da bu locanın üyelerindendi.

Şirket kurulduğunda 250 bin dolar olan bütçesi, kısa zamanda 20-25 milyon doları geçmişti. Bu para çok-uluslu topluluklardan ve gizli servislerden geliyordu. Bu paralar transit kanallarla, özel bankalarla geliyor, bu şekilde para verenlerin bilinmesi önleniyordu. Sadece İtalya'daki bir Amerikan petrol şirketi 50 milyon doların üzerinde yardım yapmıştı.

"Gerçek Terör Şebekesi"

Dünyadaki gerçek terör şebekesi olan ABD ve İsrail'in, yalan haber yazma ustası olan ajan gazetecilerini kullanarak suçu nasıl başkalarına attıklarını bu bölümde ayrıntılarıyla ele alacağız.

Noam Chomsky'nin yakın dostu Edward Herman'ın *The Real Terror Network* isimli kitabı, CIA ajanı Claire Sterling'in *The Terror Network* kitabındaki dezinformasyonlara karşı yazılmıştır. Claire Sterling'in kitabında ABD ve İsrail terörüne hiç değinilmezken, Doğu Bloku tüm terör eylemlerinden sorumlu tutulmaktaydı.

The Real Terror Network'e göre ABD "hiçbir zaman resmi bir şekilde terörist olanları desteklemez sadece Libya ve Sovyetler Birliği bu tip işler yapar" tarifinde verildiğine göre, ABD sadece, bağımsız hükümetleri teröristlere karşı korumak için onları destekler(!) Bu yalanı her hükümet söyler. CIA de hükümetin bir kolu olduğu için yalanla en iç içe olan odur. Bundan daha ilginç olanı, CIA'nın bu tip yalanları kendi raporlarında yayınlarken dolaylı yollardan da Claire Sterling'in yazılarında ve Robert

Moss'la Arnauld de Borchgrave'in dezinformasyon takımında da bu yalan haberlerin ortaya çıkması ve yayılmasıdır.

En çok kullanılan bir diğer yöntem şöyle özetlenebilir: "Eğer birşeyden hoşlanmazsan ona terör damgasını vur." Bu tanım NATO Genel Sekreteri Alexander Haig ve diğer birçokları tarafından çok güzel kullanılmıştır. Claire Sterling ise terörün kesin bir tanımını asla yapmamıştır, fakat kitabı The Terror Network'de, Pinochet, Videla, Güney Afrika ve Latin Amerika'nın ölüm timlerini açıklama yapmadan konudışı tutmuştur. Sterling'in hikayelerine kaynak olan terör küçük ve daha az etkili olan terördür. Dikkatli bir şekilde tüm teröristleri aşırı sağdan uzak tutmuş, çok az ayrıntı açıklamıştır.

Sterling'in kitabında bahsedilen ayrıntıların çok büyük bir kısmı haberalma kaynaklarından gelmektedir. Kitabın geriye kalan küçük bir kısmı da propagandacı Borchgrave, Michel Ledeen, Robert Moss, Michari Crozier ve diğerlerindedir.

CIA'nın Angola'daki operasyonlarının başında bulunmuş olan John Stockwell "biz savaştan sonra Küba'nın Sovyetler Birliği'nin emri olmadan bu savaşa girdiğini öğrendik. Küba liderleri kendi ideolojik sebeplerinden dolayı savaşmışlar. Bizim Angola programımız (aynı Kastro'ya karşı yapılan Domuzlar Körfezi ve Mongoz Operasyonu gibi) politikacılarımız tarafından yalanlanmış ve ABD halkından gerçekler saklanmıştır. Kübalılar kendi programlarından utanmıyorlar. Ve bunu kendi insanlarından ya da dünya basınından saklamaya gerek duymuyorlar" demiştir.

Sterling'e göre uluslararası terörizm Moskova tarafından Batı demokrasilerini yok etmek için kullanılmaktadır. Sterling'in kitabındaki genel amacı terörün kaynağını Doğu Bloku'na yönlendirip Batı kaynaklı terörü gözardı ettirmektir.

Orlando Bosch, hiçbir zaman Haig ve Kirk Patrick tarafından bahsedilmeyen bir katildir. O ve grubu, yani Kübalı mülteci faşist teröristler, 1976'da Küba Havayolları'nı bombalayarak 73 kişinin ölümüne sebep olmuşlardır. Bocsh ve yakın arkadaşları Küba'daki gizli ve yasa dışı savaş için CIA tarafından eğitilmişlerdir. Ve son yıllarda Bocsh'un Şili ve Venezuella gizli polisiyle yakın ilişkileri olmuştur... Bu gizli polislerde aynı şekilde CIA tarafından eğitilmişlerdir. Acaba Bosch bir CIA ajanı mıdır? Eğer bir kişi değil Libya, Küba veya Sovyetler Birliği tarafından eğitilmek, orayı ziyaret edecek olsa hemen Haig-Moss-Sterling tarafından damgayı yer, fakat hangi nedenden olduğu belirsiz aynı kurallar CIA'nın eğittiği kişiler için geçerli olmamaktadır.

David Yallop, Claire Sterling'in Mossad-CIA destekli dezinformasyon kampanyasını şöyle anlatır: Langley, Tel Aviv ve Londra'da bulunan dezinformasyon kampanyası ardındaki kişiler en büyük darbelerini hazırlıyorlardı. Bunlar CIA direktörünü, Amerikan Dışişlerini, Başkanı ve Başkan Yardımcısını ve onların yardımıyla Margaret Thatcher'i kendi yalanlarının saf gerçekler olduğuna inandırma yolundaydılar. Bunun için bütün herşey hazırdı. Sadece bütün planlananlara inanacak Amerikalı bir yazara ihtiyaç vardı. Bu da Claire Sterling idi. Yazdığı kitap *The Terror Network* (Terör Şebekesi) saçmalıklarla dolu idi. Kitabın girişinde yazdığı "bu kitabı yazarken CIA ile

hiçbir bağlantım olmadı" sözü sadece görünürde geçerli olabilirdi. Aslında dolaylı olarak CIA yanında MI6 ve Mossad'ın dezinformasyon kampanyalarına da hedef olmuştu. Sterling'in kitabında Carlos'la ilgili bölümler okuyucuya inandırıcı gelebilir. Payne, Dobson, Smith, Crozier eski Fransız Dışişleri Bakanı Paniatowski ki bakan haberleri ilk 4 kişiden alıyordu.

Gladio Örgütlenmesinde Görev Alanlar?

Mason locaları, Faşist örgütler ve CIA ile içiçe faaliyet gösteren Gladio örgütlenmesi, güçlü bir istihbarat bağlantısını gerçekleştirmek için, FM 31-16 simgeli "Kontrgerilla Hareketleri" adlı Amerikan Talimnamesi'nin 34'üncü sayfasında da belirtildiği gibi aşağıdaki kişileri bünyesinde barındırmaktadır.

FM 31-16 simgeli Counter Guerilla Operations (Kontrgerilla Harekatları) adlı Amerikan Talimnamesi'nin 34. sayfasında, azgelişmiş ülkelerdeki "Temizlik Harekatı"nın gerçekleştirilmesi için, Kontrgerilla örgütlenmesinin içinde, ACC (Bölge Koordinasyon Merkezi) emrinde de görevlendirilecek şekilde kimlerin birlikte sunulacağı belirtilmekte ve ek olarak CMAC (Civil Military Advisory Committee) Sivil-Asker İstişare Komitesi'nin kurulması da önerilmektedir.

Böyle bir örgütlenme içinde bulunması gereken kişiler anılan talimnameye göre şunlardan oluşmaktadır:

1. Yerel Polis Müdürü
2. Okul idaresi ve müdürleri
3. Yargıçlar ve hukuk temsilcileri
4. Sendika lideri veya liderleri
5. Etkili basın yayın organlarının yayımcıları
6. Büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri
7. Diğer etkili kişiler

Basın-CIA-Mossad-Gladio İşbirliği

Bazı basın organları ve kontrgerilla, dünya çapındaki önemli eylemlerin flaş haber şeklinde yayılması veya örtbas edilmesi, suçluların deşifre edilmeden gizlenmesi ve yalan haber yayılmasında gizli servislerle işbirliği yapar. Eylemi Kontrgerilla, reklamını ise basın yapar. Kontrgerilla bomba patlatır, basın sansasyonunu ayarlar. Suçluyu suçsuz, ahlaklıyı ahlaksız gösterir, uyuşturucu kaçakçısından bahsetmez, bu suçlamaları masum kişilerin üzerine yıkar. Bu telkinler dünyanın önde gelen basın-yayın kuruluşlarında bu şekilde verilerek, kitle propagandası yapılmış, halk bu şekilde bir düşünceye itilmiş olur. Kontra-Basın son derece saldırgandır, kolaylıkla iftira atar, kendilerinin en iyi düşündüğünü en akıllı ve her zaman haklı oldukları imajını verir. Yalan haber yayma aracı olan bu kuruluşların sahiplerine göz attığımızda herşey daha da iyi şekillenmektedir.

"Basın Kralı" Mossad ajanı Yahudi Maxwell, bir diğer "Basın Kralı" Yahudi Rupert Murdoch, İtalyan basın imparatoru Yahudi Benedetti, CNN'den Yahudi Ted Turner, Yahudi sermayeli NBC, ABC televizyonları, *New York Times*'dan Yahudi Arthur Sulzberger gibi basın ve televizyon kuruluşlarının önemli isimleri ile gizli servisler arasındaki ilişkiler dikkat edilmesi gereken bir konudur. Ayrıca yalan haberlerle halkı yanıltarak suçluyu masum, suçsuzu suçlu gösterme taktikleri de basın-kontra işbirliğinin güzel bir örneğini teşkil eder. ABD basın-kontrasının ünlü ismi CNN en son Körfez Savaşı'nda CNN-CIA ortaklığının nasıl çalıştığını tüm kamuoyuna sunmuştur.

Gladio'nun patronlarından CIA eski başkanı William Colby, CIA'nın gazetecileri kendi servisinde kullandığını açıklıkla ifade etmiştir:

Pek çok dergi ve gazeteyi basan, Foreign Publications Inc. CIA'ya bağlıdır. CIA, kuruluşundan itibaren basımevlerini, ajansları, gazete ve gazetecileri kontrol eder.[64]

Dünyada CIA hesabına çalışan radyo merkezleri vardır. Bunlara bu kuruluşun en önemli dalları gözüyle bakılır. Söz konusu yayın organları genellikle yabancı ülkelerin başkentlerinde bulunan ABD konsolosluklarında faaliyet gösterir. Mesela Batı Almanya'da CIA'nın çalışmaları, Bonn'daki ABD Büyükelçiliği'ndeki radyo merkezinden yönetilmektedir.

CIA, parası CIA tarafından karşılanan özel kuruluşların arkasına gizlenerek bir çok faaliyetlerde bulunabilir, bazı işlerini onların aracılığıyla yürütebilir. CIA'nın en ünlü yan kuruluşlarından ikisi 1950 yılında kurulan Hürriyet Radyosu ve Hür Avrupa Radyosu merkezleriydi. En önemli mevkilere CIA'nın ajanları yerleştirilmişti. Radyoların yayınlarını ve programlarını hazırlayanlar da onlardı.

Washington'daki Çin olaylarını tahlil eden uzmanların raporlar sonucunda yanlış bilgi edindiklerini bilen CIA bu durumdan hiç rahatsız olmuyordu. Durumdan habersiz bazı gazetecilerin FBIS (CIA'nın Dış Yayın Bilgi Servisi) tarafından hazırlanan raporlardaki "gerçek dışı" bilgi ve haberleri değerlendirip makale ve yazılar yazmalarına aldırmıyorlardı.

Bu arada CIA'nın ajanları Çin'de iç karışıklığı artırmak amacını güderken yanıltıcı bilgi yaymaya gün geçtikçe daha fazla önem vermeye başladılar.

CIA kadrosunda sosyologlar, psikologlar, tarihçiler, metin uzmanları çalışıyordu. Hepsi erişilebilecek hedefler seçmekte ustaydılar. Seçtikleri hedef ise gençlik ve aydın sınıftı. Onların vasıtasıyla istedikleri mesajı iletebilirlerdi.

CIA sahte dokümanlardan bir hayli faydalanıyordu. Watergate skandalının mimarı E. Howard Hunt, 1973 yılında Kennedy hükümetinin Güney Vietnam Başkanı Ngo Dinh Diem'in öldürülmesiyle doğrudan ilgisi olduğu kanısını uyandıran Dışişleri Bakanlığı'ndan çekilen sahte bir telgraf yüzünden suçlandığında kendini şöyle savunmuştu: "Alt tarafı geçmişte, CIA için çalıştığım yıllarda, bu tip şeyler yapmaya alıştım. Bu sahada yetiştirildim... Sahte gazete kupürleri, sahte telgraf dağıtıyorduk".

Pentagon evrakları CIA'nın propaganda ve yanıltıcı bilgi faaliyetleriyle ilgili bazı örnekler de vermişti. CIA'nın propaganda faaliyetlerine kitap ve dergi yayını da dahildi.

Kuruluş yıllarca, Doğu Avrupa mülteci organizasyonlarından New York'taki Frederick A. Trager gibi ün salmış yayın evlerine kadar bir sürü dergi ve yayın organlarına maddi yardımda bulunmuştu. Frederick Trager 1967 yılında CIA'nın isteği üzerine 15-16 kitap yazdığını itiraf etti.

Kontrgerillanın tipik vasfı hem faşist gruplara hem de komünist gruplara destek verip yapay terörizm oluşturmaktı. New York komünist gazetesi *The Daily Worker*'a CIA yıllar boyunca para yardımında bulunmuştu. Worker'de çalışanların bu yardımdan haberi yoktu. CIA bu suretle Amerikan kamuoyuna komünist tehlikesinin gerçekten var olduğunu ispatlamak istiyordu.

Gizli servislerin kullandığı Üç çeşit propaganda vardı: gerçeklerin açıklandığı beyaz propaganda, dinleyici ve okuyucunun fikrini değiştirmek için gerçeklerin biraz değiştirilerek aksettirildiği, gerçekle yalanın birbirine karıştığı gri propaganda, ve tamamen yanlış, gerçekten çok uzak bilgilerin verildiği kara propaganda. Aslında yanıltıcı bilgi kara propagandanın bir çeşidiydi. Gizlilik içinde yürütülüyor ve sahte dokümanlarla destekleniyordu.

1971 yılına kadar CIA'nın en önemli propaganda araçları Hür Avrupa Radyosu (RFE) ve Hür Radyo (RL) idi. Seçkin devlet adamları, emekli askeri liderler ve şirket müdürleri tarafından meydana gelen ve New York'da toplanan yönetim kurulunun sağladığı imkanlar sayesinde görevine devam eden bu iki radyonun asıl istasyonları Münih'te idi. Bu iki radyonun bütçesi 30-35 milyon dolardı. Bu bütçenin % 95'i CIA tarafından karşılanırdı. İlk yıllarda RFE ve RL Demir Perde'de karışıklık çıkartmaya çalışıyordu.

CIA tarafından paraca desteklenen başka bir kuruluş da Asya Vakfı'ydı. CIA'nın bu vakfa yardımı yılda 8 milyon doları buluyordu. CIA vakfa soktuğu adamları ve üyeleri vasıtasıyla çeşitli Asya ülkelerindeki muhalif aydınları desteklemek, Asya'da Çin, Kuzey Vietnam, Kuzey Kore'ye karşı menfi bir hava yaratmak ve yabancı ajan bulmaktan geri kalmıyordu.

Bugün gerek CIA gerekse diğer haberalma servisleri, ajanın yanında bir de odalara mikrofon veya telefon dinleme aleti takabilecek teknisyen de aramaktadırlar. Hatta bazı ülkelerdeki telefon telgraf kuruluşları CIA'nın hedefleri haline gelmiştir. CIA ajanları dış işleri ve savunma bakanlarından başka hedef ülkenin haberleşme sistemlerine de sızmaya çalışmaktadırlar. Bu hususta CIA'ya Amerikan şirketleri yardım etmektedir. En önemli yardımcısı ise ITT'dir. Posta servisleri de casusluk amacıyla kullanılmaktadır.

Basın-Kontra İşbirliği: Yalan Haber Yayma

CIA'nın Londra'daki propaganda ve dezinformasyon merkezi Forum World Features (FWF)dır. CIA 1966'da FWF'yi ticari basın ajansı olarak finanse eder ve destekler. Bu ajans dünyadaki bütün gazetelere haftalık haberler satmaktadır. İki sene içinde FWF, 50 gazeteye bilgi sağlayabilecek duruma gelir. Robert Gene Grately adlı

bir bağlantı elemanı FWF'nın CIA'nın yatırımlarını geri ödemesini garanti eder. 1975 yılında FWF'nın CIA'nın paravan şirketi olduğu ortaya çıkar ve Başkanı Brian Crozier tarafından kapatılır. Bundan beş sene önce Crozier, Bağlantı Araştırma Enstitüsü'nü (ISC) kurmuştur. Bu da CIA tarafından finanse edilen bir kuruluştur. FWF gibi ISC'de CIA ve İngiliz Gizli Servisi ile yakın bağlantı içindedir. Yıllar boyu bu enstitünün yönetiminde ultra muhafazakar sayılabilecek kişiler bulunmuştur.

CIA çalışmalarının en önemlileri arasında propaganda ve politik eylem çalışmaları gelir. Amerikan propaganda programlarında CIA'nın rolü, resmi propaganda bölümünce "Beyaz, Gri ve Siyah" olarak üçe ayrılır. Beyaz propaganda açıkça Amerikan hükümeti, yani Amerikan Danışma Bürosu'nca (USIA) yapılan propaganda olarak kabul edilir. Gri propaganda, propaganda malzemesinin kaynağını Amerikan hükümeti olarak göstermeyen ve kendi malzemeleriymiş gibi yayan kişi ya da örgütler aracılığıyla yapılır. Siyah propaganda ise hiçbir kaynağa dayanmayan, var olmayan bir kaynağa dayandığı gösterilen, ya da gerçek bir kaynakla ilgili sahte propagandadır. CIA siyah propaganda çalışmaları yapmaya yetkili tek Amerikan kuruluşudur.

Gündelik basın, dergi, radyo, televizyon, duvarlara yazılan yazılar, el ilanları, dini vaazlar ve politik konuşmalarla siyah ve gri propagandanın uygulandığı ülkeler de vardır. El ilanları veya duvara yazılan yazıların önemli etki yaptığı ülkelerde, merkezlerin gizli basım ve dağıtım olanakları sağlaması, duvarlara sloganlar yazacak ajan ekipleri kurması gereklidir.

Bu tür çalışmalar hükümetin komünizm konusunda, CIA tarafından istenmeyen bir politika gütmesini sağlayan politikacıları etkisiz kılmak için yapılır. Amerika'nın çıkarlarına daha uygun olması halinde yasa dışı yöntemlere veya askeri darbelere başvurulur. Askeri darbenin gerçekleşmesinde CIA genellikle komünizme karşı koyma kozunu kullanırsa da külçe altın ve çuvallar dolusu para çoğu kere aynı ölçüde etkilidir. Bazı durumlarda bir merkez görevlisinin tam zamanında harekete geçmesinin ardından yapılacak gösteriler, sonunda da düzenin sağlanması ve ulusal birliğin kurulması adına komutanların işe karışması yararlı bir yoldur.

CIA'nın "gri ve siyah" propagandalarını yayınlayan uluslararası ajanslar; Associated Press (AP), Reuters ve United Press International'dır. CBS televizyon şirketi genellikle CIA haberlerinin yayımcısıdır. Papa suikastı sırasında, dünya kamuoyunu bu işi KGB'nin yaptığına inandırmak için çok çaba harcamıştır. Hatta Sovyet görevlisi Yurçenko, CIA baskısı ile bu işi Sovyetlerin yaptığını açıklamaya zorlanmıştır. *The New York Times* yazarı Claire Sterling, Robert Moss, Arnaud de Borchgrave, Washington Times'ın editörü Brian Crozur, Fransız Ch. Roulette ve F. Broche gibi dünyaca tanınmış yazarlar CIA ile işbirliği içindeki gazetecilerdir. Uluslararası Gazeteciler Federasyonu (IFJ) yine CIA etkisindedir. CIA'nın rüşvet ve eylem paralarının transferi için kullanılan en önemli iki banka "First National", "City Bank" ile "First National Bank of Boston"dur. Bunların yabancı ülkelerdeki bütün müdürleri Amerikalı olup ya CIA görevlisidirler ya da CIA ile sözleşmelidirler.

Mossad'ın uzantısı niteliğindeki CIA'yı her türlü kirli işin içinde görmek mümkündür. Bu ilişkiler mafyadan başlayıp, Vatikan bankalarına oradan mason localarına ve uyuşturucu madde kaçakçılığından, silah kaçakçılığına kadar karmaşık bir yol izler. Bunların haricinde gri ve siyah propagandaların basın yoluyla işlenmesi için uluslararası ajanslar ve rüşvetlerin kamuflajı için —örtülü ödenek bankaları— kurulmuştur. CIA'nın kurduğu sendikalar, partiler, yardım fonları, dernekler son tahlilde CIA aracılığıyla yürütülen emperyalist siyasetin kuklalarıdır.

Amerika, kültür imparatorluğunu, sadece basın, televizyon, sinema ve ABD'ye çağırılan yabancı öğrencileri kullanarak ayakta tutamaz. Kitap da önemli bir silahtır. İki büyük kuruluş büyük finansörler yardımıyla bu propagandayı yapmaktadır: USIA ve CIA hükümetin isteği üzerine politikasını haklı göstermek için, tarihi gerçeklere hiç saygı göstermeden kitaplar yazdırır. Örneğin 1965'de USIA, milyonlarca dolar harcayarak binlerce kitap bastırır. Kitaplar USIA tarafından düzeltilmiş ve kontrol edilmiştir.[74]

USIA'nın Müdürü Leonard Marks "bu kitaplarda hükümetin adını kullanırsak ters tepki alırız. O yüzden ünlü yazarları kullanıyorduk" demiştir.[75]

1966 Nisanında çok saygı duyulan bir dergi olan *Foreign Affairs*, New York CFR'sinin patronluğunu yaptığı Vietkong konusunda uzman olarak tanıtılan George A. Carver'ın yazdığı bir yazıyı yayınlar. Yale ve Oxford mezunu gibi tanıtılan Carver aslında CIA'nın bir kuklasıdır. Amerika'nın Vietnam'daki politikasının haklı olduğunu ispatlamak için CIA'nın yazdığı kitap için kullanılmıştır.

USIA çok basit bir yöntem izler, kitabın yazılması, okunması, propagandası için sansasyon yaratır. Yazarla anlaşıp devletle ilgili bazı sırları açığa kavuşturarak bir kitap yazmasını ister. Tek isteği kitap üzerinde tam bir kontrol sahibi olmaktır. Pek çok gazeteci çok para kazanmaya hayır diyemez. Ayrıca gizli haberleri ele geçiren yazar diye bir üne de kavuşacaktır. Yönlendirilmiş, sansürlenmiş bir kitaba imza atmak tek yapmaları gerekendir.

CIA-Basın-Kontra ilişkisi daha derinlemesine incelendiğinde ise zincirin en üst halkası olan Mossad'a ulaşmak mümkündür.

Amerikan istihbaratı, 250'den fazla yerli ve yabancı radyo istasyonu, gazete, dergi ve yayınevine sahiptir. Yahudi sermayeli *New York Times, Washington Post* ve *Washington Times* gibi büyük gazeteler de CIA ve Mossad'ın etki alanındadırlar. CIA bütçesinin üçte biri iletişim araçlarını yönlendirmeye ayrılmaktadır. BBC şeflerinin bir kısmı İngiliz-Amerikan istihbarat ajanıdır. Belçika'da 17 CIA ajanı gazeteci vardır. Ünlü Yahudi CIA ajanı Paul Henze ve CIA Şefi Richard Helmshem heh ajan hem gazetecidir. ABD'nin en büyük iki siyonist gazetesi olan *Washington Post* ve *New York Times,* CFR tarafından doğrudan kontrol edilir.

Yahudi Henry Luce ve mason Allen Dulles zamanından beri *Time* dergisiyle CIA arasında yakın bir ilişki vardır. *Time* görevlileri CIA'yı ilgilendiren bir yazı hazırladıklarında taslağı önce onlara gösterirlerdi.

Medya'da Yahudi Lobisi'nin ve Rockefeller'ların etkinliği *Trilateralism* isimli kitapda şöyle anlatılmaktadır:

Bu zamanda medya kalpler ve akıllara en iyi girebilen etkili bir yöntemdir. Medya hemen hemen büyük operasyonlar tarafından kontrol edilir. Örneğin *Time*, CBS, RCA (NBC), ABC; bunlarda büyük bankalar tarafından kontrol altında tutulur. Pieter Barnan'ın *The Nation*'de yayınlanan 25 Kasım 1978 tarihli "Yayın Organlarını Kim Kontrol Ediyor?" adlı yazısında ABC, CBS, NBC'nin Rockefeller ve Chase'in şirketlerinin hisseleri olduğu ortaya çıkmıştır. Mesela 1973 Senato Raporuna göre Senatör Muskie ve Metcalf Chase Manhattan CBS'in % 14'ünü kontrol etmektedir. Bunlardan büyük bir bölümü ülkeyi yönlendiren sınıftır. Medya başlarından Hedley Donovan'da bu komisyonun meşhur bir üyesidir.

Ancak CIA'nın bu tür faaliyetleri doğrudan örgüt merkezinden yönetilmez. Bunların bir kısmı değişik adlar altındaki kuruluşlar ya da çeşitli şubeler aracılığıyla hayata geçirilir. Fransa'nın başkenti Paris'te bulunan Congrés Pour La Liberté de Culture ve New York kentinde bir yayınevi olan Foreign Publications bunlardandır.

CIA yönetimindeki radyolardan en belirginleri, Soğuk Savaş döneminde kurulan ve Doğu Avrupa ülkelerine yönelik yayın yapan Radio Free Europe (Hür Avrupa Radyosu) ile Radio Liberty'dir (Hürriyet Radyosu). Günlük yayın yapan bu iki kuruluş içinde 1760 dezinformasyon uzmanı çalışmaktadır. Ancak iş bununla da kalmaz; 1975'te Church Komisyonu'nun yaptığı araştırmaya göre, CIA 200 kadar radyo istasyonu, gazete, haftalık-aylık dergi ve yayınevine sahiptir. İki yıl sonra *New York Times* gazetesi, 50 kadar yerli ve yabancı basın yayın kuruluşu ile 12 yayınevinin daha CIA denetiminde olduğunu kanıtlar.

CIA'nın iyi bağlantı kurduğu yayınlardan biri *Time* dergisidir.[80] Öte yandan *National Review*, CIA'nın en etkin yayınıdır. Jean Kirkpatrick'i, Milton Friedman'ı ve İstihbarat Topluluğu ile Viyana Ekonomi Okulu'nu sürekli övmektedir.

CIA'nın gazeteleri, dergileri ve yayıncıları Dünya Düzeni'nin programını oluşturmak için milyonlarca dolar harcamışlardır. Frederick A. Praeger Co. N. Y. adlı yayın şirketi 1967'de CIA için 15 veya 16 kitap yayınladığını söylemiştir. Birçok yazar ve gazeteciler CIA'dan seyahat teklifleri, Fransa veya İsviçre'de villalar, ve diğer şekillerde rüşvet almış böylece CIA için propaganda yaparak hedeflerini gerçekleştirmişlerdir.

Kamuoyu yaratmada, toplumları belli bir yönde etkilemede, çağdaş basın ve yayının en etkin silahlardan biri olduğu inkar edilebilir mi? Bu etkin silah elbet emperyalizmin emrinde ve hizmetinde kullanılmaktadır. ABD sineması, televizyonu ve dünyayı ağ gibi sarmış ajanlarıyla, her gün hatta her saat dünyaya, dünya olaylarını, hatta her ülkenin kendi iç olaylarını, ABD gözü ile göstermekte ve emperyalizmin beyniyle değerlendirerek sunmaktadır.

ABD, ayrıca bir kültür imparatorluğu da kurmuştur. Kitlelerin etkilenmesi ve eğitiminde kitabın, gazete ve dergilerin rolü bilinir. Ekonomik ve askeri yönden

dünyanın yarısını saran bu imparatorluk, asıl etkinliğini, dünyaya, bilimsel ve sosyal gerçekleri bozarak yaydığı kitaplarla da sürdürmektedir. Bu alanda CIA kadar etkin bir örgüt de United States Information Agency (USIA)'dır. Bu örgütün, sadece 1964 yılında bu tür kitaplara yüksek ücretler ödeyerek profesörüne kadar, sahte yazarlar bulduğu, Jason Epstern'in yazdığı gibi uydurma ve keyfi değerler sistemi kurarak, üniversite öğretim üyeleri, bilginler ve yazı işleri müdürlerini kullandığı bilinmektedir.

Böylece basını, radyo-televizyonu, sineması ve dünyanın her yerine dağılmış işadamı, profesörü, öğrencisi, sivil ve asker danışmanlarıyla emperyalizm, Amerikan ideolojisi günün her saatinde, dünyanın her yerinde işlemektedir.

Az gelişmiş ülkeler, olayları ABD gözüyle görecek düzeye getirilmekte, bu yolla "Amerikancı" bir kamuoyu yaratılmaktadır.

1950 yılı başından beri Milli Öğrenci Birliği'nin (NSA) başkanlarının dış ülkelerdeki talebe faaliyetlerini finanse etmek için CIA'dan gizlice milyonlarca dolar aldığı açıklanmıştır. Bu faaliyetler, başlıca Afrika kıtasında ve diğer az gelişmiş ülkelerde oluyordu ve çoğu açıkça casusluk kategorisine giriyordu. *Ramparts* dergisinin Mart 1967 sayısında yaptığı yeni ifşaatlar, Washington'da ve Beyaz Saray'da büyük şaşkınlık yarattı. Hükümet, CIA'nın milli öğrenci kuruluşlarına ve diğer özel komünizmle mücadele derneklerine mali yardımlarını durdurmasını emretti. Kongre'de bu kanunun araştırılması için girişimler başladı.

Bu teşhirler, masum isimler altındaki fonların, CIA tarafından hangi "iyi amaçlar" için kullanıldığını da ortaya koymuştu. 15 Şubat tarihli *Times* ile *Ramparts* dergisinde bildirildiğini göre, CIA, her yıl parasını bu gibi fonlar aracılığı ile Milli Öğrenci Birliği'ne aktarmaktaydı.

CIA ile işbirliği halinde çalışan USIA kamuoyunu belli bir yönden etkilemek için her yıl on binlerce doları çeşitli yayınevlerine ve araştırma merkezlerine veriyordu. Yukarıda adı geçen, Amerika'nın en güçlü yayınevlerinden Frederick A. Praeger'den başka Potomac Books Inc. ve Massachusetts Teknoloji Enstitüsüne bağlı Milletlerarası Çalışmalar Merkezi ile de CIA'nın yakın işbirliği halinde olduğu ve her yıl USIS aracılığı ile 60 milyon doları çeşitli yayınevlerine dağıttığı bilinmekteydi. Örneğin USIS, Amerika ile ilgili ve olayları belli bir görüş açısından yorumlayan 6 ciltlik bir eserin yayınlanması için Potomac Books Inc.'e 25 milyon dolar ödemeyi kabul etmişti.

CIA'nın Milli Öğrenci Birliği'ne para yardımı yaptığı yolunda *Ramparts* dergisinin (Mart 1967 sayısı) yaptığı ifşaat sarsıntı yaratmıştı. Bunun ardından gene CIA'nın Amerika'daki sendikalara eğitim, basın ve öteki kuruluşlara akıttığı milyonların hikayesi ortaya çıktı.

CIA eski başkanlarından Stanfield Turner "CIA, Gizlilik ve Demokrasi" başlığı altında yayımlanan anılarında şunları söylemektedir:

1967 yılında CIA'nın yurt dışındaki dost unsurları desteklemek için harcadığı para yılda on milyon dolara yükselmişti. Bu paranın büyük bir bölümü bizim sendikalar, dernekler bir tür paravan kuruluş görevi yaparak, para kaynağının CIA olduğu

gerçeğinin öğrenilmesini önlüyordu. Böylece, bizden para alan yabancı sendika ve derneklerin "Amerikan kuklası" diye anılmasını da önlüyorduk. Bu öylesine büyük bir operasyondu ki, Ford, Rockefeller ve Carnegie Vakfı dışındaki yabancılara burs veren kurumların 1963-67 arasında harcadığı paranın üçte biri CIA'dan geliyordu.

Milli Öğrenci Birliği'ne verilen paralar gazetelerde büyük puntolarla yayınlanırken, Victor Reuther ise basına şöyle diyordu: "CIA'nın Amerikan İşçi Sendikaları Konfederasyonu ile olan mali ve öteki ilişkileri yanında öğrenci örgütleriyle ilişkisi hiç kalır... Ben bu ilişkiler üzerindeki örtüyü araladım, bir gün nasıl olsa herşey ortaya dökülecek."

Milli Öğrenci Birliği'nin önemli miktarlarda paralar aldığı ve bir CIA yatağı olduğu bilinen Gençlik ve Öğrenci İşleri Vakfının yardım ettiği kuruluşların listesinde bu Uluslararası Konfederasyon da yer almaktadır. Genel merkez bu haberi derhal yalanlamakla beraber Konfederasyonun, Amerikalılar arası şubesinin CIA'dan büyük miktarda paralar aldığı muhakkaktır.

Buna ek olarak CIA'nın "ajan ve dost" olarak tanımladığı sayısız insanın kitle iletişim araçlarında çalıştığını ortaya koyan da Church Komisyonu ile *New York Times* gazetesi oldu. Örneğin dünyaca ünlü *Reader's Digest* dergisinin eski Yazı İşleri Müdürü John Barron'un aylık ödemeleri CIA tarafından yapılıyordu. Amerikan istihbaratının "ajan ve dost"lar listesinde şu isimler vardı: *New York Times*'da çalışan Robert Moss, *Washington Times*'ın iki ay öncesine kadar Yazı İşleri Müdürü olan Belçikalı Arnaud de Borchgrave ve "terörizm uzmanı" olarak basın-yayın organlarında sık sık boy gösteren Claire Sterling. Bu gazeteciler, sık sık CIA'nın yayınlanmasını istediği hikaye ve romanlar yazıyorlardı. CIA patentli hikayeleri de Amerikan *Reader's Digest, Human Event, The Washington Inquirer* gibi gazeteler yayımlıyordu. "Saygın" nitelemesini kendilerine etiket yapan *National Review, New Republic At Commentary* gibi yayın organları da CIA'dan ilham alanlar arasında sayılıyordu.

1973-1976 arasında CIA şefliğini yapmış olan William Colby, İngiliz Haber Ajansı Reuters ile çok iyi bağlantıları olduğunu itiraf etmişti. Kuşkusuz ki CIA basını yönlendirmede yalnız değildi. Örneğin, MI6 ile araları iyiydi. 22 Aralık 1975 tarihli *Washington Post* gazetesine göre, bütün İngiliz günlük gazetelerinin kadrolarında bir ya da birkaç MI6 ajanı bulunmaktaydı. *The Times* bu konuda rekor kırmıştı: Dış Haberler Servisi'nde çalışanların yarısı MI6'dan maaş alıyordu. CIA'nın işbirliği içinde çalıştığı İngiliz Askeri Haberalma Servisi MI4, Gerald Mansell adlı ajanını 1972-1981 tarihleri arasında BBC yöneticisi olarak atamayı başarmıştı. Aynı dönemde BBC'nin Yazı İşleri Sorumlusu Alan Protheroe ise MI4'te Binbaşı rütbesindeydi.

Bir terörist kültürün hakkıyla değerlendirilebilmesi için Dışişleri tarafından ifade edilmiş bulunan prensiplerin genelde kabul görmekte olduğu hususuna, hükümetin izlediği politikanın muhaliflerinin bile bu konuda kayda değer bir itirazlarının bulunmadığına özellikle dikkat etmek gerekir. Basın da bu kervana dahildir. Yapılan zulmü hoşgörü ile karşılamakta, işini kolaylaştırmak için türlü bahaneler icat

etmektedir. Çiftliklerinde öldürülen köylülerin saldırı amacıyla silahlanmış olduklarını ileri sürmekte, kendilerini savunmak için bu yola başvurmuş olabileceklerinden bir ihtimal olarak bile söz etmemektedir. Bu insanların savunma için silah kuşandıkları ileri sürülmekte, her seferinde haklı olduklarını kanıtlamanın bir yolu bulunmaktadır.

CIA'nın yaklaşık 200 yayın kuruluşuna sahip olduğu ve bu kuruluşların faaliyetlerinin tümünün bu olmadığı artık bilinmektedir. Bunlardan 10 kadarı açıkça ve CIA adına faaliyetlerde bulunur. Bunun için özel araştırma grupları vardır. Son zamanlarda Türkiye'de de çevirileri yapılan Japon asıllı Fukuyama, işte böyle bir araştırma grubunun üyesidir. Fukuyama CIA'nın yayın kuruluşlarından Rand Corporation'ın baş analistidir ve basın kontra konusunda son dönemin ünlü ismidir.

CIA Yalan Haberciliğine Bir Örnek

1982'de Küba için bir senaryo düzenlendi. CIA, dünya kamuoyuna, Küba'nın Karaib Adaları'ndaki uyuşturucu trafiğini yönlendirdiği yalanını yutturmak istiyordu. Hikaye *New York Times*'da yayımlandı. Robert Moss ve Arnaud de Borchgrave adlı paralı ajanlar 1982 Haziranında "Castro'nun Gizli Savaşı" başlıklı bir dizi yazdılar. Yazıda verilmek istenen mesaj şuydu: "Küba önderi Fidel Castro ile Nikaragua lideri Daniel Ortega, uyuşturucu trafiğine bulaşmışlardır."

Reader's Digest'in Temmuz 1982 tarihli nüshası, bu mesajı aldığı gibi Ağustos 1982'de ünlü Moon Tarikatı'nın gazetesi *Washington Times*'e aktardı. Dönemin Başkan Yardımcısı George Bush, aynı suçlamaları Küba'nın burnunun dibindeki Miami'de yineledi. Ve Amerikan basını olayın içine balıklama daldı.

CIA eski ajanlarından Philip Agee, bu tür yalanlarla halkın beyninin yıkanmasının CIA açısından pek güç olmadığını yazıyordu anılarında. Örneğin bir yazıyı, aynı anda dünyanın çeşitli ülkelerinde yayınlatmak, kamuoyu oluşturmak için yeterli sayılırdı. Salvador Allende, Şili'de seçimi kazandığında da CIA kendisine karşıt bir kampanya başlatmıştı. Bundan birkaç gün sonra da 10 ayrı ülkeden 15 gazeteciyle temasa geçti. Bu gazeteciler *Washington Times* ya da *Reader's Digest* gibi adı CIA'cıya çıkmış kuruluşlarda değil, "saygın ve büyük" diye nitelenen günlük gazetelerde çalışıyorlardı. Kendisi de UPI'da çalışan bir gazeteci olan ve daha sonra CIA Şefi seçilecek olan Richard Helms, özellikle 1966'dan başlayarak üst düzeydeki "okkalı" basın mensuplarıyla sıkı bağlantılar kurdu. Üst düzeyde ilişkiler geliştirdi.

ABD'deki İsrail Medyası

İsrail'in imajını daha iyi duruma getirmek için uyguladığı bir yöntem de Hasbara Projesi'dir. Bunun taraftarları arasında önde gelen ABD medya yöneticileri de vardır, bunlar yabancı bir hükümete halkla ilişkiler konusunda yardım etmekten çekinmezler. Aslında Amerikalılar İsrail'in başının belada olduğunu ve İsraillilerin kendi hükümetlerinin politikalarını kontraları, üçüncü dünya ülkelerini ve Güney Afrika'yı silahlandırmaları nedeniyle eleştirdiğini bilmezler ve bazı meşhur Amerikan editörleri

ve yayıncıları, sahte tarafsızlıklarını kaybedip İsrail'in halkla ilişkiler danışmanları oldukları için bunun böyle kalmasını isterler.

Dünya Siyonist Organizasyonu, Hükümet Basın Ofisi, Kudüs'teki Dünya Yahudi Yazarlar Birliği tarafından Ocak 1985'te düzenlenen konferansta *Commentary* editörü Norman Podhoretz'in belirttiğine gibi "hem Yahudi basınında, hem de genel basında yazı yazan Yahudiler İsrail'i savunmak zorundadır, İsrail'e karşı yazılara katılamazlar.

Bir çok ABD yazarı, Podhoretz'in İsrail'le ilgili düşüncelerini paylaşmaktadır. Bu ortodoksluğa meydan okuyanlar ise İsrail Lobisi'nden —bunun içinde editörlerin bir koalisyonu, yayıncılar, İsrail taraftarı komiteler, zengin işadamları var— merhametsiz bir saldırıya maruz kalmaktadırlar ve bunlar anti-İsrail taraftarlarını cezalandırmaktadırlar.

Amerikan Yahudi Kongresi eski Başkanı "İsrail, Amerika'da sevilmekte ve savunulmaktadır" demiştir. İsrail ve ABD arasındaki bu kör ve karşılıklı "aşk" medyaya İsrail'in çarpıtılmış bir imajının yansımasına neden olur. Bu yüzden ABD'nin gerçekçi dış politikacılar belirlemesi engellenmiştir ve ABD Ortadoğu'da dürüst olamamıştır.

Ayrıca ABD'de İsrail Lobisi'nin eleştirmenlere saldırması, haber akışını kısıtlaması ve Yahudi topluluğundaki tartışmaları bastırmaya çalışması işgal altındaki topraklarda İsrail gücünü sağlamlaştırmıştır. Bu, İsrail ve ABD anlaşma yanlısı olanları zayıflatmaktadır. Aslında Yahudi ve Hıristiyan yazarlar medya desteği sağlamaktadır.

İsrail hükümeti Beyrut'a saldırısını savaşın ilk günlerinden beri yabancı basından saklamıştır. Savaşın mimarı Ariel Sharon savaşın amacı konusunda yalan söyler, çok sıkı sansür uygulatır, yanlış ölü sayıları verir ve cephelere girişi yasaklar. İbranice medyayı da aynı yöntemle kontrol altına almıştır.

İsrail hükümet görevlilerinden birinin söylediğine göre, basın alanında bulunan Amerikan Yahudileri kendi işverenlerinden daha fazla İsrail'e "sadakat" göstermektedirler.

İsrail'in ABD'deki en az on konsolosu bölgesel medyayı kontrol eder ve yazarlarla bağlantı kurar. Menachem Shalev "İsrail'in Amerika'daki varlığı her yere yayılmıştır" der ve ekler: "Gazetelere baskı uygulamak televizyonlardan daha kolaydır. Gazete idarecileri daha kolay elde edilebilir. Ve çoğunlukla yayıncıyla da çok yakın ilişkilerimiz vardır."

Rockefeller Medyası

Bir avuç uluslararası finansör yakında dünyanın haber ve eğlence endüstrilerini giderek büyüyen bir tekelle kontrol altına alacak gibi görünmektedir. Haberleri gerçekte oldukları gibi mi, yoksa "medya baronları"nın yazdırdığı şekilde mi duyacağız? Beş yıl içerisinde medya ve eğlence endüstrisi hem yabancı hem yerli şirketlerden oluşan dev kuruluşların elinde olacaktır. Uluslararası Medya Ortakları'nın genel müdürü ve yönetim kurulu başkanı David Rothkopf durumu şöyle özetler: "Bu kadar az medya sahibi olması gerçekten korkutucu..." Dünyadaki medya tekelinin büyümesini

sağlayan faktörlerden biri de Avrupa Birliği'nin oluşması ve Asya ile Pasifik'teki medya pazarlarının büyümesidir. Totaliter ülkelerde hükümet medyayı kontrol eder. Fakat Amerika'da ve dünyanın bir çok yerinde özelleştirilmiş medya aynı zamanda hükümeti kendi özel çıkarlarını gerçekleştirmek için kullanmaktadır.

Media Business Weekly'deki araştırmacıların belirttiğine göre, dünyanın medya tekelinde isimleri duyulan 11 asıl medya endüstrisi vardır:

- Time Warner Inc: Dünyanın en büyük medya şirketidir.
- Bertelsmann A 6: Batı Almanya'da kurulmuştur ve holdingleri arasında Doubleday Books ve RCA müzik şirketi bulunmaktadır.
- News Corp. Ltd: Rupert Murdoch'a ait Fox Televizyonu bu şirketin bünyesindedir.
- Maxwell Communications Corp.
- Hatchette SA: Dünyanın en büyük ansiklopedi ve magazin yayıncısıdır
- Walt Disney Corp.
- Turner Broadcasting Corp: Turner CNN'in sahibidir, MGM ve RKO film kütüphanelerinin kontrolü de ona aittir.
- General Electric: Amerika'nın bir numaralı televizyon şirketi NBC'nin sahibidir. Büyük finansal şirketlerden GE Capital ve Kidder Peabody Inc.'in de kontrolünü elinde tutar.
- Sony Corp: Yakın zamanda CBS'i alarak Hollywood'a girmiştir.
- Tele-Communications/United Artists Entertainment: Meşhur Blockbuster sinema-video zincirinin sahibidir.
- Viacom Inc.

Prof. Ben H. Bogdikian'a göre bütün medya farklı kişilerce yönetilseydi 25.000 değişik medya sesi olacaktı. Ne var ki 25.000 değişik ses yoktur. Bugün günlük gazetelerin, magazinlerin, televizyonların, kitapların ve sinemaların üretimi 29 şirket tarafından kontrol edilmektedir. Bu şirketlerin başındaki 50 kişi büyük bir odaya sığabilir. Bunlar yeni bir Özel Bilgi ve Kültür Bakanlığı oluşturmaktadırlar.

Gladio: İsrail'in Gizli Ordusu...

Mossad'ın kuruluş amacı, İsrail'in belirlediği siyonist hedeflerin gerçekleşmesine katkıda bulunmaktır. Bu noktada Mossad'ın işlevi, Yahudi ırkının hegemonyasına bağlı bir dünya oluşturmak, diğer milletlerin ve inançların ise sömürü sistemi içinde kullanılmasını, güçlenmemesini sağlamak olarak kabul edilebilir. Bunun için kullandığı temel yöntem ise, diğer milletleri ve dinleri kaos ve istikrarsızlık içine sürükleyecek olan savaş, karışıklık, terör ortamları hazırlamak, bu ortamları kışkırtmak, "düzensizliğin düzeni"ni kurmaktır. Kontrgerilla ise, bu hedefi gerçekleştirmek için kurulmuş bir alt örgüttür. Yaptığı iş, hedef ülkelerde, temel Mossad yöntemi olan şiddeti, hayat şekli haline getirmiş olan sadist ve saldırgan ruhlu kişileri beslemek, örgütlemek ve yapay ideolojileri de kullanarak eylemlere yöneltmektir.

İsrail'in dünyadaki tüm kontrgerilla hareketlerinin eğitimi için kurduğu merkez Mossad Aman Kfar Sirkin, Tel Aviv ve Mossad Aman Beersheba, İsrail'de bulunmaktadır. Ayrıca ikinci merkez olan Jonathan Institute Jerusalem de İsrail'dedir. Buradan yollanan subaylar dünyadaki kontrgerilla hareketlerinin eğitimi ve idaresi görevini alırlar. Ayrıca bu merkezde bazı kontragerilla grupları bizzat eğitim görür. Mossad'ın Inkata şubesi Güney Afrika'daki kontrgerilla hareketlerini, Hindistan'da Sihler, Sri Lanka'da Tamiller, Peru'da Aydınlık Yol, İtalya'da Kızıl Tugaylar, Sırbistan'da Çetnikler ve Sırbistan Yenileme Harekatı, Hırvatistan'da Ustaşa, İspanya'da ETA, Ermenistan'da ASALA gibi birçok kontragerilla hareketinin eğitimini yapar.

ABD'nin büyük tekellerinden Rockefeller Grubu 1956 yılında ileri sürdüğü bir öneriye göre, ABD'nin çıkarlarına uygun düşmeyen herhangi bir durumu düzeltmek için dünyanın neresinde olursa olsun, derhal müdahale edebilecek yeteneklere sahip özel askeri birlikler kurulmalıdır. Bu özel askeri birliklerin çok hareketli olması ve çeşitli lokal harpleri başarıyla sona erdirecek yetenekte bulunması gerekir...

Rockefeller Grubu'nun önerdiği özel askeri birlikler Amerikan kontrgerillarının ilk nüvesini meydana getiriyordu. Bu öneri doğrultusunda Stratejik Müdahale Birlikleri kurulmuştur.

Kontrgerillalarının fikir babalarından bir diğeri uluslararası Yahudi Lobiler Bilderberg, Trilateral ve CFR üyesi McNamara'dır. Amerika Eski Savunma Bakanı, Dünya Bankası'nın yıllarca başkanlığını yapmış McNamara "gerilla ve anti-gerilla savaş taktik ve biçimlerini iyice öğrenmiş ve dış müdahaleler de özel silahlarla donatılmış küçük birlikler kullanmak gerekir" demişti. Bu yeni kuvvetler McNamara'nın belirttiği gibi kontralardı. Bu örgütlenme tüm dünyada yapıldı.

Rockefeller grubunun bir raporunda kontraların amacı şu şekilde açıklanmıştır:

Gerek bizim gerek dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapmak zorunluluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale, ne klasik askeri stratejiye uymakta ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgün bir niteliği ve biçimi vardır.

Bu konuda, Yahudi Lobisi'nin bir numaralı ismi, 40'lar Meclisi'nin Başkanı olan, sınırlı savaş kuramcılarından Kissinger'ın görüşlerini izleyelim:

Eğer hür dünya, yavaş fakat sürekli bir erozyondan kurtulmak istiyorsa, lokal savunma savaşlarına hazırlanmalı ve bu savaşlar için gerekli önlemleri alıp, gerekli ordular kurulmalıdır. Sömürgeciliğe karşı Ayaklanma Hareketi'nin hemen her tarafı sardığı bir dönemde, Pentagon'daki bazı otoriteler hala toptan-red-yıldırma stratejisinde inatla ayak diretiyorlar. Bir yandan hür dünyanın sosyalist devletlere karşı konvansiyonel bir denge kuramayacağını söylerken, diğer yandan yıldırma stratejisinde ayak diretmek, anlaşılmaz bir tutumdur.

Kissinger, *Nuclear Weapons And Foreign Policy* adlı kitabında, topyekün savaş ile bölgesel savaşın uygulama ve sonuçlarını incelemiştir. Kissinger'a göre, topyekün

savaş, ABD için, dolayısıyla kapitalizm için intihardır. Asya, Afrika ve Güney Amerika'daki Ulusal Kurtuluş Savaşları ancak bölgesel-sınırlı savaşlarla önlenebilir. Bu bölgenin sınırı sosyalist blok ülkeleri sınırlarından başlar, Türkiye de sınırlı savaş bölgesi içindedir.

"Devlet içinde devlet" halinde örgülenmiş olan Gladio, NATO çerçevesinde kurulmuştu. ABD'nin güçlü istihbarat birimi CIA, kuruluşta rol oynamıştı. İtalya'daki Gladio ve diğer NATO ülkelerindeki benzer kuruluşlar, sivil ve askeri "yerli" istihbarat örgütleri yanında "gizlilik" esası ile çalışan bazı derneklerin üyelerini de içine almışlardı. Gladio Skandalı, İtalyan P2 Mason Locası ve İtalyan İstihbarat Teşkilatı ile ordunun bazı kesimlerinin yakın işbirliği içerisinde olduğunu ortaya çıkardı.

Skandalın ortaya çıkardığı bir gerçek de, İtalya'yı bir ara kasıp kavuran terör olaylarının büyük bir bölümünün, NATO çerçevesinde kurulmuş "yarı resmi" Gladio örgütünün eseri olduğuydu. Suikastlar, siyasi cinayetler, bombalama ve tedhiş olayları, kökleri devlet içinde olan bu örgüt elamanlarının eseriydi.

Kontrgerilla örgütlenmesinin mimarlarından en başta geleni hiç kuşkusuz Henry Kissinger'dır. Kissenger, 1968 yılından günümüze değin, ABD'nin yürüttüğü sınırlı savaşların, teorik ve pratik planda geliştirilmesinde zaman, emek harcayan uzmanlardan en önemlisi olarak kabul edilmektedir.[95] Kissinger'in NATO içindeki gizli örgütlenmenin ABD'deki sinir uçlarından biri olduğu sonradan öğrenilecektir.[96] Ayrıca, ABD'nin İkinci Dünya Savaşı sonrasında Almanya'da Nazi artıklarının toparlanarak yeniden örgütlendirilmesi faaliyetinde oynadığı rol artık belgelendirilmiştir.

Kissinger'in kökeninde özel savaşçılık, kontrgerillacılık vardır. Kissinger aynı konuda Harvard Üniversitesi'nde bir kurulun üyesi olarak hazırlamasına katıldığı ve Türkiye'de Genelkurmay Basımevi tarafından 1965 yılında tercüme edilerek Türkçeye kazandırılan *Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri* çalışmasıyla da bu özelliğini geliştirmiştir.

Gladio'nun Katil Programı Peşimizde!

Washington'da, Türk Gladiosu ile ilişkisi saptanan "California Grubu"nun önemli bir davası yürütülmektedir. Görünüşte basit bir bilgisayar programı hırsızlığıdır: Adını İrangate Skandalı'yla duyuran CIA-hükümet bağlantılı çete 1980'lerin başında, elektronik ortamdaki her işlemi bilgi olarak derleyip merkezileştirmeyi amaçlayan Promis adlı programı, sahibinden izinsiz çeşitli ülkelere satmışır. Ama, programa bir de virüs yerleştirir. Böylece programı kullanan her ülkedeki gizli bilgiler ABD istihbaratına da açılmış olacaktır. Ve davaya temel teşkil eden Senato Araştırma Komisyonu raporuna göre, bu program Türkiye'ye de satılmıştır...

10 Mart 1997 günü ABD'deki en yüksek yargı makamı olan US Court of Federal Claims'te önemli bir davaya başlanmıştır. Devlet aleyhine açılan bir tazminat davasıdır bu. Davacı, küçük bir bilgisayar yazılım şirketi olan Inslaw'dır. Tazminat istenen devlet

kurumu ise ABD Adalet Bakanlığı'dır. Inslaw bakanlığı bilgisayar yazılımı korsanlığı yapmakla suçlamaktadır.

Davayı fazlasıyla önemli kılan, "Promis" adlı bu yazılımın özelliğidir. 80'lerin ortalarından itibaren çeşitli ülkelerin gizli servisleri tarafından suçluların, şüphelilerin, giderek de politik muhaliflerin fişlenmesi, takibi ve hatta "infaz"ı için kullanılan Promis, Orwell'in "1984"ündeki "Büyük Birader"e benzemektedir. Program elektronik ortamlarda bırakılan her izi bir avcı gibi adım adım sürüp hafızasında saklar. Nüfus müdürlükleri, askerlik şubeleri, vergi daireleri, kredi kartı merkezleri, su, elektrik, telefon idareleri bu yazılımın kişilerle ilgili bilgi derlediği yerlerdir...

80'lerin sonlarında patlayan İran-Contra Skandalı'nın baş kahramanları bu korsanlık olayında da ön plandadır. Türk kamuoyu tarafından da yakından tanınırlar; Türk Gladiosu ile yakın ilişkileri vardır ve İran-Contra skandalında öne çıkan Oliver North'un en yakın adamlarından Michael Ledeen ve Frank Terpil'in, başta Mehmet Ali Ağca olmak üzere Gladiocular'ı yönlendirdikleri saptanmıştır.

90'ların başlarında, yazılım korsanlığı da dahil bu ekibin marifetleri üstüne araştırmalar yapan veya yargıya bilgi sağlayan dokuz ABD vatandaşı ise şimdi toprağın altında yatmaktadırlar!

Promis'in dokuz cana malolan önemini anlamak için, kronolojik olarak en baştan başlayalım...

Yıl 1982: Inslaw'la ABD Adalet Bakanlığı arasında, firmanın hazırladığı bir yazılım programının ülkedeki savcılık bilgisayarlarına yerleştirilmesine yönelik milyonlarca dolarlık bir anlaşma imzalanır. Açılımı "Prosecutor's Management Information System" (Savcılık Yönetim Bilgi Sistemi) olan Promis adlı yazılımın temel özelliği, farklı veri tabanlarından bilgiler toplayıp bunları birbirleriyle bağlantılı hale getirebilmesidir. Yani suçlular hakkında çeşitli bilgisayarlara dağılmış bölük pörçük bilgileri tek bir dosyada birleştirebilir. Anlaşmanın imzalanmasını izleyen üç yıl içinde yazılım, ülkedeki en büyük 20 savcılığın sistemlerine yerleştirilir.

Yıl 1985: Inslaw'la Adalet Bakanlığı arasındaki pürüzsüz ilişki garip bir biçimde bozulmaya başlar. Bakanlık yetkililerinin adeta düşmanca tavırları, Inslaw'un önüne olmadık bürokratik engeller çıkarmaları, işleri durmadan yokuşa sürmeleri zamanla taraflar arasında ipleri kopma noktasına getirir. Sonunda Promis'in geri kalan savcılıklara yerleştirilmesi işi iptal edilir ve anlaşma bozulur.

Yıl 1990: 80'lerin ortalarından itibaren Inslaw'un bakanlık aleyhine açtığı davalar sürerken, Promis'i geliştiren kişi olan firma sahibi William Hamilton, Kanada'dan gelen bir mektupla sarsılır: Kanada Hükümeti, birçok Bakanlıkta ve Dağ Polisi de dahil pek çok devlet dairesinde zorunlu olarak İngilizce sürümün kullanıldığını belirtip Promis'in Fransızca versiyonunun olup olmadığını sormaktadır. Hamilton şaşırır, çünkü o güne kadar Inslaw Kanada'ya tek bir kopya bile Promis satmamıştır!

Sonra haberler birbirini izler: Promis'in birçok ülkede pek çok kuruluş tarafından kullanıldığı, yazılımın el altından dünyanın dört bir yanına pazarlandığı ve birilerinin bu

işten milyonlarca dolar kazandığı ortaya çıkar. Sonunda CIA de bu isimde bir yazılım kullandığını kabul eder. Bu arada, yazılımın bazı versiyonlarında gizli servis raporlarının işlenmesi ve hafızaya alınmasında yararlanılan özel bir bölümün bulunduğu da anlaşılır.

Derken, ABD'nin teknoloji istihbarat servisi olan ve bir zamanlar Hamilton'ın da programcı olarak çalıştığı National Security Agency (NSA), Promis ve yeni bir yazılımdan yararlanılmış "melez" bir yazılım üretildiğini açıklar. ABD'nin Narkotik Dairesi DEA de (Drug Enforcement Administration) benzer bir açıklama yapmıştır.

Promis'in 1982'den itibaren çeşitli gizli servislere, devlet dairelerine ve şirketlere pazarlanmasında Earl Brian adlı kişinin kilit rol oynadığı bilinmektedir. O zamanlar ABD Başkanı Ronald Reagan'ın ekibinde milli sağlık politikasıyla ilgili bir görev üstlenen Brian, sahtekarlık suçundan 90 yıl hapis cezasıyla halen cezaevinde yatmaktadır.

Gizli servislerin Promis'i çok tutmasının nedeni ise, bu program aracılığıyla milyonlarca kişi hakkında hem ulusal hem de uluslararası düzeyde araştırma yürütülebilmesi, çeşitli kaynaklardaki kayıtların birleştirilebilmesidir. Programın "örnekleme" taraması denen işlemi yapabilmesi cazibesini daha da arttırmıştır. Gizli servisler çeşitli nitelikleri göz önünde bulundurarak bir "sakıncalı" örneklemi oluştururlar: Protesto eylemlerine katılanlar, bir ortak bildiriyi imzalayanlar ya da yalnızca bu tür eylemlere katılanlarla ilişki içinde olanlar buna dahil edilir.

Tam bir muhalif avlama programı olarak kullanılabilen Promis'in bir ülkede nasıl sonuçlara yol açabildiğinin en çarpıcı örneği Guatemala'dır. "Bilgisayar"ın "B"sinden bile habersiz, okur-yazar oranının son derece düşük olduğu bu ülkede 80'lerin ortalarına doğru birden "bilgisayarlaşma" kampanyası başlatılmıştır. Başkan Oscar Mejia Victores basına verdiği demeçlerde, bilgisayar sayesinde yoksulluğun üstesinden gelineceğini vaadeder. Askerlere de bilgisayar eğitimi verilmeye başlanır. Kısa sürede sokaklarda, tren istasyonlarında görev yapan devriye birimleri bile bilgisayarla donatılmıştır. Muhalif olduğundan şüphelenilen herkes elektronik olarak fişlenir. Kampanyanın başlamasını izleyen bir yıl içinde ünlü ölüm mangalarının infazlarında da patlama yaşanır: 20 bin muhalif ya öldürülür ya da ortadan kaybolur.

"Truva Atı"yla dünyaya sızılmaktadır...

Earl Brian, Promis'in dünyaya pazarlanması işini tek başına organize etmemişti. Bunu, Reagan'ın Başkan seçilmesiyle birlikte devlet içinde yuvalanan ve "California Ekibi" olarak da bilinen bir grup hükümet ve devlet görevlisinin desteğiyle yaptığı ortaya çıktı. Ama Yarbay Oliver North ve CIA Başkanı William Casey gibi kişilerin başını çektiği bu ekip asıl ününü İran'a gizlice silah satılması ve bu satıştan elde edilen paralarla Nikaragua'daki muhalif Contra gerillalarının finanse edilmesi operasyonuyla kazandığı için Promis Skandalı o dönemde gölgede kaldı. Oysa şimdi anlaşılıyor ki, bu skandalın İran-Contra skandalından geri kalır yanı yoktur. Çünkü yazılım korsanlığında

da, para kazanmanın çok ötesinde, "devletin yüce çıkarlarına yönelik" bir hedefi vardı ekibin.

Inslaw'dan habersiz, kaçak olarak satılan kopyaların çok özel bir marifeti vardı. Pazarlayanlar, bunlara bilgisayar dilinde "arka kapı" ya da "Truva Atı" olarak bilinen bir virüs yerleştirmişti. "Ön kapı" giriş kodları şifrelerle ne kadar sağlamlaştırılırsa sağlamlaştırılsın, arka kapının anahtarını elinde bulunduran Amerikalı operatörler sistemlere istedikleri zaman sızabiliyor, bu sistemlerdeki yerel bilgilere rahatça erişebiliyordu. Sovyetler Birliği'ne bile pazarlanmıştı Promis. Ari Ben Menaşe adlı bir Mossad ajanının ifadesine göre, buna ünlü basın imparatoru Robert Maxwell aracılık etmişti.

Promis'in yeni versiyonuna "arka kapı" ilavesi Michael Riconoscuito adlı bir bilgisayar dahisinin eseriydi. Riconoscuito bunu 20 Mart 1991'de, Inslaw'la Amerikan Adalet Bakanlığı arasındaki hukuk savaşının yeni bir aşamasında kurulan Brooks Senato Araştırma Komisyonu'na itiraf ediverdi. Bu arada bir Truva Atı'nın da Mossad tarafından pazarlanan kopyalara yerleştirildiği ortaya çıktı.

Kısacası yeni Promis çift taraflı çalışıyordu artık. Bu yazılımı alıp kullanan ülkeler bilgisayar sistemlerindeki gizli bilgileri otomatik olarak ABD ve İsrail istihbaratına açmış oluyordu.

İşin karanlık yönü, kan dökülünce iyice ortaya çıktı. Daniel Casolaro adlı Amerikalı bir gazeteci, 1991'de bu Promis olayını araştırmaya başladı. Ama olayı yalnızca bir yazılım korsanlığıyla sınırlamamıştı Casolaro. "Ahtapot" diye adlandırdığı devlet çetesinin diğer kirli işlerini de ortaya çıkarmaya çalışıyordu...

Ne yazık ki Casolaro, 10 Ağustos 1991'de Batı Virginia'da kaldığı otel odasında ölü bulundu. Her iki bileğinde de derin kesikler vardı.

Başlangıçta eyalet polisi olaya "intihar" dedi. Ama mesleğine tutkuyla bağlı Casolaro'nun intihar etmek için hiçbir nedeni yoktu. Sürdürdüğü araştırmada düğümü çözme noktasına gelmiş olduğu pek çok yakını tarafından açıklanınca, cesedi otopsiye alındı. Ama ceset çoktan ilaçlanmış, sağlıklı bir otopsi yapma imkânı ortadan kalkmıştı. Kaldığı oda da bir güzel temizlenmiş, cinayete işaret edecek deliller bilinçli ya da bilinçsiz, ortadan kaldırılmıştı.

Casolaro "işi bitirmek üzere olduğu"nu, ölümünden kısa süre önce en az üç yakın dostuna söylemişti. Tehdit telefonları aldığı da biliniyordu. Öte yandan insanın kendi kollarında, bazıları kemiğe kadar dayanan böyle derin yaralar açamayacağını söyleyen bilirkişiler de vardı. Kısacası Casolaro'nun "normal bir intihar"a kurban gitmemiş olması ihtimali çok yüksekti...

Skandalın başka kurbanları da vardı. Casolaro'nun ölümünden birkaç ay önce, 31 Ocak 1991'de, Casolaro'ya araştırmalarında bilgi temin eden NSA görevlisi Alan Standorf, Washington'da kafasına sopayla vurularak öldürülmüştü.

5 Nisan 1991'de Inslaw davasıyla ilgili avukat Dennis Eisman da ölü bulundu. Vurulmuştu...

Casolaro'nun ölümünden yaklaşık 15 ay sonra, 1 Kasım 1992'de ise, Büyük Jüri'ye Inslaw davasıyla ilgili belge temin eden Ian Spiro'nun evinde, karısı ve üç çocuğunun cesetleri bulundu. Başlarına pompalı tüfekle ateş edilmişti. Spiro'nun cesedi ise birkaç gün sonra Borego Çölü'nde bir arabanın içindeydi. FBI raporunda Spiro'nun ailesini katlettikten sonra intihar ettiği belirtiliyordu.

Son kurban Paul Wilcher adlı bir avukattı. 23 Temmuz 1993'te O da Washington'daki evinde ölü bulundu. Wilcher, çetenin, Promis korsanlığı yanında silah ve uyuşturucu kaçakçılığını içeren başka işlerini de araştırıyordu. Üstelik bu konuda Casolaro'dan bile ileri bir noktaya geldiği iddia ediliyordu. Ve o da "intihar etmişti."

Brooks Senato Araştırma Komisyonu"nun davaya temel teşkil eden raporunda, eski Amerikan gizli servis ajanı DIA ve DEA Kıbrıs Rum Kesimi görevlisi Lester Coleman'ın 1991'de verdiği bir ifade vardı. Donald Goddard adlı Amerikalı yazarın 1993'te yayımladığı *Trail of the Octopus* (Ahtapotun İzi) adlı kitapta bu ifadenin hangi nedenle verildiği şöyle anlatılıyordu:

"Yaz ayları boyunca (1986) Coleman Kıbrıs'taki (Rum Kesimi) Narkotik Masası'nın danışmanı olarak çalışmıştı. Bu masaya bağlı memurları iletişim ve izleme konularında eğitmişti. Onlara Birleşmiş Milletler Uyuşturucu Kontrol Fonu (UNFDAC) tarafından finanse edilen çeşitli elektronik cihazları kullanmayı öğretmişti. İlkbaharda Kıbrıs'a döndüğünde, teknolojinin o yokken ne kadar ilerlediğini farketti. Tüm narkotik bilgisayarlarının, ABD hükümeti bağlantılı Link System Ltd. adlı bir şirket tarafından kurulan merkezi veritabanına bağlandığını gördü. Narkotik merkezinde ise, birlikte çalıştığı birçok memurun, üzerinde "Promis Ltd. Toronto, Canada" ibaresi bulunan kutular açmakta olduğuna tanık oldu... Coleman biraz araştırma yaptı ve söz konusu yazılımın, içlerinde Kıbrıs, Mısır, Suriye, Pakistan, Türkiye, Kuveyt, İran ve Irak'ın da bulunduğu bir dizi ülkenin emniyet ve askeri kurumlarına da temin edildiğini saptadı...

Gladio Kimlerin Emrinde?

Kontrgerillanın kimlerin emrinde olduğunu *New York Times* muhabiri James Lemoyne ve eski CIA ajanı Philip Agee şöyle açıklıyorlar:

ABD'nin dış ülkelere ekonomik yardımından daha çok zenginler yararlanmaktadır. Bunlar vergi vermedikleri gibi sürekli olarak ülke dışına para çıkarmaktadırlar. Oğulları askerlik yapmaz. Vergi vermek fakir halkın işidir. Yaşamak zenginlere, ölmek fakirlere düşmüştür. Ne var ki bu iş bölümünden yoksullar hiç de memnun gözükmemektedirler. Dış yatırımların ancak küçük bir kısmı yoksullara ulaşabilmektedir. Siyasi güç sosyetenin elindedir. Fakirlere siyaset vasıtasıyla da durumlarını düzeltme yolu da tıkanmıştır. Halk polisten ve askerden korkmaktadır. Yasal yollardan haklarını aramak bu insanlar için olacak işlerden değildir. Fakir halk ile zenginler arasında fakirlerin hakkını temsil edecek hakimlerin varlığı hayal bile edilememektedir.

Eski CIA ajanı Agee ise şöyle diyor: "Ben kapitalizmin gizli polislerinden biriydim. Yoksul ülkelerdeki Amerikan şirketlerinin hisse senedi sahiplerinin kaymağını

yemelerini sürdürmelerini sağlamak için politik barajın sıkıntılarını Amerikan kapitalizminin gizli polisinden başka bir şey değildir ki. Yoksul ülkelerde CIA başarısının anahtarı, nüfusun kaymağının çoğunu yiyen % 2 ya da % 3'lük kısmının bulunmasıdır. Şimdi çoğu ülkelerde bu sınıfın geliri 1960 dan bu yana daha da artmış ancak bir kenarda bırakılan ve nüfusun % 50 ya da % 70'ini teşkil eden sınıfların gelirleri ise daha da azalmıştır. CIA, karşı sindirme öğretisi, milliyetçilik vatanseverlik kavramlarını ileri sürüp azınlıkta kalan zenginlere karşı gelişen halk hareketlerini Sovyet yayılımıyla ilgili göstererek bu uluslararası çıkarcı sınıflar arasındaki ilişkiyi örtmeye çalışır."

Philip Agee'nin ve James Lemoyne'nin tarif ettiği Kontrgerilla uzantılarının özelliği milliyetçi, vatansever havasına bürünmeleri, gerektiği yerde dindar gözükmeleridir. Ama dinle yakından uzaktan hiçbir ilgileri olmadığı tavırlarıyla ortaya çıkmıştır. Bunların yanısıra Yahudi Lobileri'yle, Yahudi finansörlerle de yakın ilişkiler içindedirler. Yoksa "değirmenin suyu" nereden gelecektir?

Kontrgerilla'nın kullandığı sokak serserilerinin ikiyüzlülüğü her yönden ortadadır. Uyuşturucu kaçakçılığını yapanlar da, çıkar çatışması olduğunda yakalatanlar da onlardır. Fail-i meçhul cinayetlerin faili bu gruplar, fakat sahte failler üretmekte de üstlerine yoktur. Bu "belalı" gruplara, sergiledikleri mafya karakteri nedeniyle kimse "bulaşmak" istemez. Bu gizli hükümranlıktan istifadeyle de bunları örgütleyen kontrgerilla istediği ülkelerde rahatlıkla eylem yapabilir.

Kontrgerillanın kurucusu Yahudi finansör Rockefeller'in Eisenhower'e mektubu, ülke içinde ekonominin kilit noktasını ele geçiren şahısların bunu nasıl sağladıklarını açıklıkla ortaya koymaktadır. Bu mektupta bildirildiğine göre, ...ABD ile işbirliğine hazır yerli işadamlarına yardım artırılmalı ve böylece bu işadamlarının ilgili ülke ekonomisinin kilit noktalarını ele geçirmeleri, buna dayanarak politik etkilerinin artması sağlanmalıdır.

Rockefeller'in bu önerisi ABD'nin gizli servislerinden AID tarafından uygulanmıştır.

ABD'li senatör Albert J. Beueridge'in şu sözleri de anlamlıdır: "...Dünya ticareti bizim olmalı ve olacaktır. Ticaret karakollarımızın çevresinde bizim bayrağımızı dalgalandıran ve bizimle ticaret yapan, kendi hükümetlerine sahip büyük sömürgeler kurulacak, kurumlarımız ticaretin kanatları altında bayrağımızı izleyecektir."

Bu görüşler çerçevesinde ABD Savunma Bakanı McNamara 1967'de bir konuşmasında "askeri yardımlarımızın asıl amacı, azgelişmiş ülke askerlerini ABD ideolojisine göre yetiştirmek ve onlardan gelecekte gerektiğinde o ülke yönetiminde yararlanmaktır" demekte ve ABD'de eğitim gören subayların, biraz önce adından söz ettiğimiz AID programı çerçevesinde eğitildiklerini ifade etmektedir.

Demokrasi, insan hakları gibi değerler adına ortaya çıktığı söylenen Kontrgerilla hareketi için ünlü Yahudi anti-siyonist yazar Noam Chomsky ise şunları söyler:

Bu arada siyasi teolojinin hemen her terimi gibi demokrasi teriminin de iki manasının olduğu gerçeğini iyi bilmek gerekir. Bunlardan biri sözlük anlamıdır, diğeri ise yapılanlara gerekçe oluşturmak amacıyla demokrasi terimine giydirilmiş bulunan bir anlamdır. Bu ikinci anlamına teknik anlamı diyebiliriz. Teknik anlamda bir yerde demokrasi olması demek, o yerde ABD'li yatırımcıların çıkarlarının emniyet altında olması demektir. Sermayenin yarınından emin olmadığı yerde teknik anlamda demokrasi yoktur.

ABD'nin şartlarına uyan devletlerde demokratik prensipler bir derece uygulanabilir, elle tutulur gözle görülür neticeler de elde edilebilir. Kaynakların askeriyenin, oligarşinin, iş çevrelerinin ve profesyonel seçkinlerin elinde bulunması, gücünü halktan alan organizasyonların sesinin kısılması halinde politik sistemin ve medyanın bütünüyle kontrol altında tutulmasını garanti altına alır. Halkın sesinin bastırılmasının yollarından biri de terördür. Halkın terör yoluyla susturulması ABD'nin tercihidir ve sopayla halkın üzerine yürüyen hükümetlerin Washington'un gözünde itibarı ve kredisi artmaktadır.

CIA Başkanı William Casey ise şunları söylemektedir: "Küçük bir ülkenin ekonomik istikrarını ve iç barışını bozmak için çok az sayıda insan ve bunlara çıkılacak küçük destekler yeterlidir."

CIA'nın komplolarının kaynağını Gestapo oluşturmaktadır. Örgüt şemaları karşılaştırıldığında benzerlik görülecektir. Amerika Yeni Dünya Düzeni rolü ardına sığınarak tıpkı Gestapo gibi her türlü kirli işe bulaşmakta sakınca görmemektedir. Nitekim Gestapo'nun servislerinde bulunan "karşı sabotaj", siyasi polis, maddi manevi ve siyasal sabotajlar düzenleme ve yürütme bölümleri CIA'nın (Covert Action) Örtülü Harekat Servisi'nde olduğu gibi yansıtılmıştır.

Amerika ev sahibi ülke diye tanımladığı müttefik ülkelerin bütün istihbarat örgütleri ve bu amaçla kurdurttuğu militer ve para-militer yeraltı örgütlerine her türlü desteği sağlayıp onlara çıkarlarının bekçiliğini yaptırmaktadır.

Kuşkusuz Amerika ev sahibi ülkenin sadece istihbarat örgütlerine sızmakla yetinmemektedir. Bu anlayışla adı geçen ülkelerin tüm toplumsal kesitlerinden kişilere burs sağlamaktadır. İçlerinden elverişli olanları ayartıp kendi ajanı gibi kullanmakta en azından seçtiği kişilerin Amerikan hayranı olmaları için büyük çaba göstermektedir. Bu hedefe ulaşma için depo saydığı ev sahibi ülkelerin Kapitalist Enternasyonel örgütleriyle kişisel çıkarlarını düzenle özdeşleştirmiş tüm kişilere her türlü desteği vermektedir.

Gladio Yapısı ve Tarihteki Benzerleri

Kontrgerilla, aslında yeni bir örgüt değildir. İsmi farklı da olsa tarihte birbirine benzeyen kontrgerilla yapısına sahip örgütlere rastlamak mümkündür. Kontrgerilla'nın siyonizm ve masonluğun sokak gücü, bir anlamda gizli askeri kanadı olduğu göz önünde bulundurulursa, bu tür örgütlerin tarihinin de masonluk tarihiyle paralel

durumda olduğu sonucu ortaya çıkar. Masonluk, tarihteki çeşitli operasyonlarında da, örgütleyip finanse ettiği sokak gücü niteliğindeki grupları kullanmıştır.

Kontrgerilla, masonluğun klasik sokak gücünün yalnızca yeni bir ismidir. Bu görünmeyen masonik ordunun prensipleri de masonlukla paraleldir; sır verilmez, toplantılar gizlidir. Masonların mason olduklarını gizleyişleri gibi, kontrgerilla üyeleri de kendilerini gizlerler. Birbirlerini gizli parola ve gizli masonik işaretlerle tanırlar.

Masonluğun kullandığı tarihteki kontrgerilla benzeri örgütler oldukça ilginçtir. Bu örgütler, Fransız İhtilaline kadar uzanmaktadır.

Fransız İhtilalinin lider kadrosunu oluşturan ve hemen hepsi mason olan Jakobenler, aynı zamanda bir tür kontrgerilla örgütünün lideriydiler. Jakobenler, Sans Culotte'lara ve daha sonra da Kırmızı Boneliler adı verilen kiralık sokak serserilerine terör eylemleri düzenletiyorlardı. Aynı şekilde, Bolşevik Devrimi'ni düzenleyen ya da Hitler'i iktidara getiren, ünlü "fail-i meçhul" Reichteig yangınını çıkartanlar da kontrgerilla karakterindeki örgütlerdi. Hitler döneminde, SA ve SS olarak şekillenen bu örgüt toplantılarını Thule Locası adı verilen mason locasında yapmaktaydı. İllümine masonluk, yani ihtilalci masonluk, Jakobenler ile Fransız ihtilalinde, Thule Locası ile Almanya'da, P2 ile İtalya'da kendini göstermiştir.

İtalya'da 19. asrın başlarında ortaya çıkan Carbonari Cemiyeti de İllüminizm ile bağlantılıydı. Esas amacı kiliseyi yıkmak ve din aleyhtarı bir düzen kurmaktı. Milano, Londra ve Berlin'de bulunan bazı Yahudi bankacılardan büyük mali destek gördü. Bilinebilen en üst teşekkülü "Haute Vente" idi. Bu 40 kişilik bir heyetti ve bu heyete Volpe, Piccolo, Tigre, Clauss gibi birçok Yahudi dahildi. Carbonari Cemiyetinin uzantıları bugün de faaliyet halindedir. Asıl amaç yapılacak provokasyonlarla halkı kiliseden soğutmak, kilise düşmanlığını laiklik olarak göstererek halkı kutuplara ayırmaktır. Günümüzde İtalya'daki Brendizi Locası Masonluk-Kontrgerilla bağlantısının en açık örneklerinden biridir. Brendizi Locası, Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki üst düzey kontrgerilla yapısındaki örgütlerin buluşma yeridir.

Sırp Terörünün Ardındaki Çetnik-Kontgerilla Örgütlenmesi

Kontrgerilla Yugoslavya'da da faaliyettedir. Çetnik Kontrgerilla grupları, Bosna-Hersek'teki katliamın mimarıdırlar. Katliamı gerçekleştiren gerçekte Sırp halkı değil, mason liderlerin örgütlediği Çetnik Örgütüdür.

Kosova'yı Arnavutlar'dan "temizlemek" ve bölgeyi "Büyük Sırbistan"'ın bir parçası yapmaya çalışan Arkan adı ile tanınan Zelijka Raznjatoviç"in başında bulunduğu terör şebekesinin adı da "Kurtlar"dır.

Gladio benzeri bu 10.000 kişilik Çetnik milisleri müslüman halkı katleder.

Çetnikler masonluğun kurduğu bir ordudur. Çetnik çetelerini ilk kez bir araya getirip örgütleyen kişi mason "Kasap" Mihailoviç, bugünkü liderleri de yine bir mason

olan Miloseviç'tir. Dünyadaki belli başlı Kontra-gerilla/paradox-militer örgütlerinin arasında Sırbistan'daki Çetnikler'in bulunduğu iddia edilmektedir.

Çetnik'ler hakkındaki daha detaylı bilgiler için bkz. Harun Yahya'nın, *'Gizli El' Bosna'da: Sırpların Arkasındaki Anti-İslami Enternasyonal'in Bilinmeyen Hikayesi,* İstanbul: Vural Yayıncılık, Mart 1997.

Hitler'in Kurduğu Kontrgerilla Grupları: SA ve SS

Hitler, Alman kontrgerillasının kurucusuydu. Kurduğu SA ve SS grupları tipik kontrgerilla örgütleriydi. *Yeni Dünya Düzeni* adlı çalışmasında Halid Özkul şu bilgileri vermektedir:

SA'lar 1921de Hitler'in Muhafız Birliği olarak doğdu. Örgütsel dayanağı Nazi hareketine katılmış serserilerdi.[107] Sokak eşkiyaları, eski katiller, işsiz, güçsüz kişilerin oluşturduğu bir örgüt olan SA'lar, rakip partilerin toplantılarını basıyor, Hitler'in fedailiğini yapıyorlardı. SA'ların yöntemi de tüm faşist örgütlerde olduğu gibi terör ve işkence olmuştur. "Berlin'de SA'ya ait bir köşkte işkence odaları bulunuyordu. İtiraf ettirmek için burada akla gelebilecek her türlü işkence yapılıyordu.

Faşist-Siyonist lider Jabotinsky'nin kurduğu kontrgerilla grubu Kahverengi Gömlekliler'den esinlenen Hitler, SA'ları kurdu. SA'ların başında ise Yahudi Pfeffer Von Solomon bulunmaktaydı.

Hitler 1925 yılında kendi koruması için SS adı verilen daha organize bir birlik oluşturdu. Diğer bir Kontrgerilla grubu olan SS'ler daha çok orduya yönelikti. Bunların rolü çok farklıydı. Herhangi bir SS subayı Alman generalinden daha yukarıda yer almaktaydı. Devlet içinde devlet yapısı gösteren Hitler'in çok özel ordusu SS'lerin başında ünlü faşist Himmler bulunuyordu. Gestapo ise tipik bir istihbarat teşkilatıydı. Rejim aleyhtarlarını saptıyordu. Gestapo'nun başında Heidrich bulunmaktaydı.

Kontrgerilla yapısının zengin örneğini Gestapo örgütlenmesinde görmek mümkündür. Örgütün kuruluş şemasında "Cinayet Bölümü"ne de rastlıyoruz. Görülüyor ki Naziler kendilerine karşı olanları öldürmek için devlet içinde cinayet işlemekle görevli birimler oluşturmuşlardır.

Gestapo'nun etkin kişilerinden biri olan Heidrich, 1921'de kurduğu derneğin üyelerini vatansever olarak niteliyordu. Bugün Heidrich'in portresi bilinmektedir. Daha sonra istihbarat yapmak için fahişe olarak kullanılan kızların da vatansever olduğu iddia edildi.

Gestapo'yu Nazizm'den soyutlayarak incelediğinizde, onun dünyanın en organize istihbarat örgütü olduğunu anlayabilirsiniz. Bu gerçeğin ilk kez farkına varan ABD'liler, II. Dünya Savaşı'ndan sonra OSS simgeli istihbarat örgütlerini CIA'ya dönüştürdüler. Bunu yaparken de, Gestapo örneğinden ve işbirlikçi Alman istihbaratçılarından geniş ölçüde yararlandılar. CIA şeması içinde, Kirli İşler (Dirty Action) Bölümü, doğrudan ya da işbirliği halindeki ülkelerin yerli istihbarat örgütlerini kullanarak, bugüne kadar sayısız cinayet işlemiştir.

Alman Nazizmi ile İtalyan Faşizmi ve onların istihbarat örgütlerine (özellikle Gestapo) baktığımızda bunlarda cinayet işleme birimleri bulunduğunu görüyoruz. CIA, II. Dünya Savaşı'ndan sonra kurulmuş ve Gestapo deneyimlerinden büyük ölçüde etkilenmiş bir istihbarat örgütü. CIA içinde Kirli İşler Bölümü ve onunla işbirliği halinde bulunan istihbarat örgütleri 40 yıldan bu yana cinayet işleyerek, 3 milyon kişiyi öldürmüş, 54 milyon kişiyi sakat bırakmıştır.

II. Dünya savaşından sonra örgütlenen İtalyan faşist grubu Osoppo da zamanında düşmanlara karşı 10.000 kişilik gücüyle devletin yanında olduğunu açıklamıştı.

Kontrgerillanın tüm özellikleri Hitler'in SS ve SA'larında toplanmıştı. Psikopat komutanların yönlendirdiği sokak eşkiyaları ve katiller vatansever, milliyetçi kisvesi altında her türlü işkenceyi, katliamı yapıyorlardı.

Gladio ve Faşist Örgütler İçiçe

Özellikle Avrupa'da son yıllarda tırmanış gösteren ırkçı-faşist hareketlenmelerin ardında Gladio olarak da bilinen NATO'nun gizli yeraltı örgütlenmesinin bulunduğu belirlendi. Gladio'nun Avrupa'nın belli başlı ırkçı-faşist örgütlerin liderleri ve ABD kökenli Ku Klux Klan temsilcileri ile belli aralıklarla toplanarak strateji ve eylem planı belirledikleri İtalya'nın ünlü gazetelerinden *Corriera Della Serra* ve *La Repubblica*'da yayınlandı. İtalya'nın Verona kentinde Gladio'yla toplantı yaptıkları saptanan Faşist örgüt temsilcileri Gladio'nun belirlediği eylem stratejisi doğrultusunda hareket ediyorlardı.

Sardinya'da bulunan Capo Marragiu'daki eğitim kampları, Gladio'nun neferlerinin eğitildiği tam teçhizatlı bir terörizm okuluydu. Bu kampta eğitim gören Gladyatörler arasında sade İtalyan vatandaşları da bulunuyordu. Bunlardan bir kısmı Gladio'nun çekirdek kadrosunda da görev yaptılar. Bu kişiler İtalya'da 1960'lardan 80'lere değin büyük bir kitlesel hareket olan İtalyan neo-faşistleriydi.

İtalya'yı kasıp kavuran neo-faşist terörün gerisinden bütün haşmetiyle İtalyan kontrgerillası Gladio çıkıverdi. Baş Kontrgerillacının ise İtalya Cumhurbaşkanı Cossiga'dan başkası olmadığı herkesin bildiği bir "sır" artık. Belçika Kontrgerillasını keşfetti, Fransa geri kalmadı ve gerisi çorap söküğü gibi geldi.

II. Dünya Savaşı sonrasında ABD kontrgerillayı örgütlemiş, bu düşünceyi diye tüm ülkelere ihraç etmiş ve bu amaçla neo-Nazi ve neo-faşist partileri CIA dolarları ile beslemiş, çıkarına ters gelen parti, örgüt ve kişileri bu kiralık maşaları kullanarak etkisiz hale getirmeye çalışmıştır. Fransa'da yayımlanan ve Patrice Chairoff tarafından kaleme alınan yapıtta, Avrupa faşist partilerinin CIA'dan önemli ölçüde yardım aldığı açıklanmıştır. Neo-Nazi ve neo-faşist örgütlenmeler tüm dünyada o günden bu yana ABD istihbarat örgütlerince finanse edildi ve ölüm mangaları oluşturuldu. Siyasi cinayetleri aydınlatmak isteyenler bu zincirleri kırıp, perdenin arkasına bakmalıdırlar.

Uluslararası terörizmin ve devlet terörünün vurucu gücü olanı ölüm mangaları, Alman Nazizmi'nden günümüze kadar uzanmaktadır. Ölüm mangaları'nın simgesi, aynı

zamanda onların işlevini açığa vurur: Arjantin, Brezilya, Uruguay, Paraguay, İspanya'da koşullandırılmış ve dolarla beslenen aşırı sağcı militanlar, kurdukları partiler ve bürokrasideki yandaşları ölüm saçıyorlar, terör estiriyorlar.

El Salvador, Tayvan, neo-Nazi generallerin yönetimi altında bulunan Arjantin ve Honduras'da ABD'nin vekili durumunda olan devletlerdi ve bu devletlerin yönetimi ile Washington hemen her konuda mutlak manada bir mutabakat içerisinde hareket etmekteydiler.

Gladio Sendromu ve Beklenen Karşı Çözüm

Mossad'ın ve masonların, kontrgerilla sistemini kurmaları ve ayakta tutmaları, bu sisteme uygun yapıdaki insanların bolca bulunabilmesinden kaynaklanmaktadır. Şiddeti bir zevk ve şeref göstergesi haline getirmiş, kabadayı karakterine sahip, güce tapan, haklının değil güçlünün yanında olan faşist grup ve kişiler bulunduğu sürece, Mossad kendine maşa bulmakta zorluk çekmeyecek gibi gözükmektedir.

Bu şiddete dayalı faşist kültürün yaşatılması ise, söz konusu güçlerin üzerinde özellikle durduğu bir konudur. Irkçılığı, şiddeti, savaşçılığı yücelten, güzel ahlakı, sevgiyi, barış ve huzuru ise aşağılayan bu faşist düşünce yapısının yayılması için şimdiye dek çalışmış olan ideologların hemen hepsinin Yahudi ya da mason olması elbette bir tesadüf değildir. Bu ideoloji, özellikle hedef olarak seçilen toplumlarda canlı tutulmaktadır. İslam Dünyası'nda söz konusu felsefenin oldukça yaygın olmasının nedeni de bu yönde yapılan uzun provokasyonlardır. Özellikle 20. yüzyılda İslam Dünyası'nda körüklenmiştir bu düşünce yapısı. Arap ülkelerinde Yahudilerin kurduğu Baas Partisi, Türkiye'de Mois Kohen'ler ve benzerleri, güce tapınmanın felsefesini yapanlardır.

Bugün de bütün dünyaya filmler, romanlar, resimli romanlar aracılığıyla söz konusu faşist düşünce yapısı, tarih kültürü, milli kültür, askeri ahlak vs. isimler adı altında enjekte edilmektedir. Bu propaganda ile, lümpen, kan dökücü kabadayı karakteri "gözü pek, bileği ve yüreği güçlü" gibi tanımlamalar altında kendine meşruiyet zemini bulur.

Önce sahte bir haksızlık ortamı yaratmak, sonra saldırmak... Sonra halkı kendini savunmaya mecbur edip, sonra tekrar saldırmak Kontrgerillanın en önemli taktiğidir.

Ancak bu sistemin ortadan kaldırılmasıyla, mutlak barış ve huzur çağı oluşabilir. Dünya üzerindeki bu cinayet şebekesinin çözülmesi gerçek huzuru meydana getirebilir. Bu durumdan sonra, artık silahlanma ve savaş sanayine, teröre ve ondan korunmaya yönelik resmi organizasyonlara ayrılan para, refaha, eğitime, beslenmeye, barınmaya, giyime, sanata, çevre düzenlemelerine ve her türlü güzelliğe, iyiliğe ve mutluluğa harcanabilir.

Mossad'dan Kontrgerillaya uzanan zincirin ortadan kalkması ise çok güçlü bir sistem gerektirmektedir. Hükümetler ve hükümet başkanları, kontrgerilladan şiddetle çekinmektedirler. Kontrgerilla bir anlamda devlet içinde devlet konumundadır.

Kontrgerillayı ortadan kaldırabilmek için, bir hükümetin gücünü, fikrini ancak son derece sağlam bir düşünce yapısından alması gerekir. Şiddete, gurura, nefrete dayalı olan bu sisteme karşı beklenen karşı çözümün tamamen bu yapının dışında olması, sevgiye, adalete, fedakarlığa, alçakgönüllülüğe, merhamete dayalı olması gereklidir. Bunların dışında yapay çözümlere, geçici tedbirlere sarılmak sonuç vermemektedir. Mossad-CIA-Masonluk-Kontrgerilla zincirinin kendisine en büyük hedef olarak İslam'ı seçmiş olması durumu yeterince açıklamıyor mu?

New York Dünya Ticaret Merkezi'nin Bombalanması ya da Hayali İslam Terörü

New York Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanması, İslam'a terör damgası vurmak isteyenlerin en son provokatif eylemiydi. Somut hiçbir delil olmadığı halde, Türkiye'de, Hindistan'da, ABD'de düzenlenen benzeri eylemlerle, hep tek bir adrese doğru kamuoyu oluşturularak "İslamcı Terör" suçlamaları gündeme getirildi. Hayali İslami örgütler ve komedi filmlerini aratmayacak basitlikteki komplolar su yüzüne çıkmış olsa da, basının da katkılarıyla vaziyet idare edilerek, İslam'a karşı kamplaşma başlatıldı. Bu kamplaşmaya her nedense Müslüman ülke tabirinin kullanıldığı birtakım ülkelerin de destek vermesi asıl işin şaşırtıcı tarafıydı. Suudi Arabistan, Ürdün ve Mısır'ı bu konuda örnek verebiliriz.

Türkiye'de Uğur Mumcu'nun öldürülmesiyle başlatılan bu kampanya suikastin Mossad damgalı bir eylem olduğuna dair bazı belgelerin açığa çıkmasıyla, alelacele gündem dışı bırakılarak, "İslami Terör" damgası vurulabilecek eylem arayışına girişildi. Artık bu arayış öyle bir boyuta vardı ki, siyasi olmaktan çok uzak görünen Çetin Emeç cinayeti bile İslami kesime maledilmek istendi. Dünyada da benzeri gelişmeler olurken Hindistan'daki Mossad destekli Sihler'in estirdiği terör bile İslami Terör olarak adlandırıldı. Eylemlerin arkasında hep hayali İslami örgütlerin adına rastlandı. Newsweek dergisi kontra-basın olma özelliğini bir kez daha gözler önüne sererek, "İslamın Öfkesi" başlıklı bir kapak hazırlayıp hayali İslami terörden bahsetti. Bu arada asıl hedefin İslam olduğunu açıklıkla gözler önüne serecek şekilde "Batı Bosna'da Müslümanların katledilmesinden memnun" gibi bir cümleye de yazısında yer vermeyi ihmal etmedi. ABD'de New York Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasıyla birlikte kampanya en hareketli günlerini yaşadı. Filistinli Muhammed Selame'nin suçlu olarak tanıtılıp "işte İslami terör" suçlamasının bir çırpıda gündeme getirildiği bu ilginç olayın içyüzü, *Zaman* gazetesinde ayrıntılarıyla şöyle anlatılıyor:

New York'ta Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasının tezgah olduğu ortaya çıkarken bütün şüpheler İsrail istihbarat Servisi Mossad üzerinde yoğunlaştı.

Olayın hemen ardından Filistinli Muhammed Selame gözaltına alınmış ve bütün dünya kamuoyunda "İslam terörizmi" safsatasının propagandası yapılmıştı. Batılı basın yayın organları bombalanma olayını Filistinli Muhammed Selame'nin üzerine yıkmakta

gecikmezken, delil yetersizliğinden salıverilmesini es geçmiş, zihinlerde yanlış imaj kalmıştı.

Araştırmalar sonucu olayın arkasında Selame'nin Musevi patronu FBI'nın Mossad ajanı olarak da bildiği Jossei Hadas'ın olduğu ortaya çıkarıldı.

Muhammed Selame, Ryder Econoline marka minibüsü patronu Yahudi Jossie Hadas'ın isteği üzerine kendi adına kiraladı. Muhammed Selame kendi kartı olmadığı halde Yahudi patronu kendisini zorlamış, nakit parayla kiralamaya mecbur etmişti. Hadas, Yahudi patron, kira sebebi olarak da kendi şahsi eşyalarını taşıyacağını bahane etmişti. Bunun içinde Muhammed Selame kira için kendi ismini verdiği halde, telefon numarası olarak da Brooklyn'de yaşayan Yahudi patronu Jossie Hadas'ın ev telefonunu vermişti.

Muhammed Selame, daha sonra Yahudi patron tarafından minibüsün kaybolduğunu öğrenince, patlamadan bir gün evvel çalıntı durumunu polise bildirmek için emniyete gitmişti. Fakat üzerinde minibüsün plaka numarası olmadığı için polis bu müracatı kabul etmemiş ve kayıtlara da geçirmemişti.

Patlamanın olduğu gün minibüsün plaka numarasını öğrenen Muhammed Selame, yine patlamadan dört saat sonra polise gidip, minibüsün plakasını vererek kayıtlara geçirir. Bu kesin olarak tespit edilmiştir. Sonra da 400 dolar depozitini almak için minibüs sahiplerine gitmiş ve paranın 200 dolarını geri almıştır. Daha sonra hiçbir şeyden habersizken yakalanmıştır. Aslında polis tarafından Muhammed Selame'nin apartmanı, Selam Camii ve diğer uğradığı yerlerde araştırmalar yapılmış asla şüpheli hiçbir şey bulunmamıştır. Bütün bunlara rağmen elde hiçbir delil yokken Selame suçlu ilan edilmiştir.

Filistinli Muhammed Selame'nin ifadelerinden yola çıkan ABD polisi Selame'nin patronu İsrailli Jossie Hadas'ın apartmanında yaptığı araştırmalar sonucunda İngilizce yazılmış bomba formülleri, patlayıcı madde parçaları ve tesir arttırıcı kablolar buldu. Bombalama ile ilgisi olduğu ortaya çıkan suç delilleri ortadayken basın tek taraflı yayın yaparak gerçekleri kamuoyundan gizledi. Mossad ile ilgisinin FBI tarafından bilindiği belirtilen Hadas'ın kim olduğu, olayla bağlantısı ve şu anda nerede olduğu konusunda kamuoyuna bilgi verilmedi.

Şimdi cevap bekleyen sorular şunlardır:

- Niye Yahudi patron Jossie Hadas kendi özel işiyle ilgili bir minibüsü Muhammed Selame'ye kiralattırdı?

- Polis ve basın niye İsrail ajanı Jossie Hadas'ın apartmanında bulduğu bomba imalıyla ilgili parçaları açıklamadı?

- Muhammed Selame eğer suçlu ise, kiraladığı arabanın çalındığını bildirmek için niye iki defa polise gitti?

- Eğer Muhammed Selame minibüsle bomba taşıyacak idiyse, niçin kendi adına araba kiraladı, herhangi bir arabayı çalmak aklına gelmemiştir?

- Eğer Muhammed Selame gerçekten bir terörist idiyse niçin patlamadan sonra kaçmamıştır?

- Niçin FBI, New York polisine bu konunun acele örtülmesi ve dava dosyalarının açık kalması için baskı yapılıyor. Acaba FBI üzerinde CIA ve Mossad'ın bir baskısı mı var?

FBI üzerinde CIA ve Mossad'ın baskısı olup olmadığını *İzlenim* dergisindeki şu ilginç alıntı açıklamaktadır:

Tutuklanan faillerle ilişkisi olduğu anlaşılan Hadas olaya bir de Mossad boyutu ekliyor. Ancak FBI İsrail gizli servisi Mossad'ın olayla ilgili olup olmadığı konusunda sessiz. *International Herald Tribune* gazetesine yaptığı açıklamada FBI sözcüsü Joe Valiquette şunları söylüyor: "Hadas'ın Mossad üyesi olup olmadığı konusunda bir bilgiye sahip değiliz. Ama, böyle bile olsa, herhalde bunu size söyleyecek değiliz."

ABD'de yayınlanan *New American View* dergisi de, hayali İslam Terörü'nün hangi kaynaktan üretildiğini şöyle anlatır:

Washington'da haberlerde ve medyada çok ilginç bir oyun sürdürülüyor. Oyuncuları ise Clinton yönetiminin üyeleri, ABD istihbarat topluluğu, İsrail'in gizli ajanları ve yazarlar arasındaki ajanlar. Bu insanlardan bazıları daha doğrusu İsrailliler ve onların taraftarları bizi İran tarafından desteklenen bir fundementalist İslam terörist örgütünün ABD'de faaliyet gösterdiğine inandırmaya çalışıyor. ABD hükümeti ve diğerleri ise bu Ortadoğulu müslümanların kendi başlarına hareket ederek Dünya Ticaret Merkezi'ni bombaladığına inandırmak istiyor. Deliller, bu İslam terörist ağının İsrailliler tarafından ortaya atılan bir teori olduğunu anlamak için yeterli.

Bu konudaki en önemli haber ise 13 Mart 1993 tarihli, İsrail basınının en önemli yayın organı *The Jerusalem Post*'ta çıktı. Siyonist örgüt B'nai B'rith'in Karşıt İstihbarat Bürosu'yla (Anti-Defamation League; ADL) Muhammed Salameh arasındaki bağlantıdan bahseden *Jerusalem Post*, 20 Mart 1993 tarihli sayısında ADL'den gelen baskı sonucu bu haberini değiştirip, "ADL'nin Muhammed Salameh'le hiçbir ilişkisi yoktur" şeklinde bir düzeltme yaptı.

Mossad-CIA-Masonluk-Gladio Zincirinin Son Hedefi: İslam

Bosna-Hersek, Afganistan, Cezayir, Tacikistan, Somali, Abhazya, Karabağ'da katledilen Müslümanlar ABD'nin Yeni Dünya Düzeni'nde Müslümanların durumunu ortaya koymaktadır. Anti-Komünist maskesi düşen ABD, gerçek düşmanının İslam olduğunu artık gizlememektedir. Bu düşüncenin öncülüğünün Kissinger ve Brzezinski gibi iki İsrail bağlantılı Yahudi stratejist tarafından yapılması İsrail'in perde arkasındaki rolünü daha iyi açıklar niteliktedir.

Beyaz Saray'daki "Durum Değerlendirme Odasında" Henry Kissinger, Washington Özel Harekat Grubu'nun kritik toplantılarını yapıyordu. Bütün müdahalelerde ABD'nin politikasını Milli Güvenlik Grubu değil Washington Özel Harekat Grubu hazırlıyordu.

Fakat bunu Milli Güvenlik Grubu üyeleri oluşturuyordu. Washington Özel Harekat Grubu'nda toplananlar zaman zaman değişiyordu. Fakat üst düzey temsilciler sürekli aynı kalıyordu. Dışişleri Bakanlığı, Savunma Bakanlığı, CIA, FBI bu gruba bağlıydı."

Henry Kissinger'ın Müslüman ülkelere karşı düzenlediği kontra hareketleri de kontrgerillanın asıl hedefinin İslam olduğunu açıklıkla ortaya koymaktadır. 23 Nisan 1987 tarihli *Cumhuriyet* gazetesindeki haberden Kontrgerillanın kimlerin emrinde olduğu ve asıl hedefinin ne olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Haber'e göre Washington, Yahudi aleyhtarı sloganlar atılan mitingler dolayısıyla Türk siyasi hayatını yakın takibe almıştır. Türkiye'deki İslami akımların yok edilmesi gerektiğinin belirtildiği ABD deki konferans Klinghofter adlı Yahudi adına kurulan Yahudi Vakfı tarafından düzenlenmiştir. Konferansta konuşmaları ABD Dışişleri Bakanlığı Kontr-Terörizm Dairesini yöneten Paul Bremer, CIA Ortadoğu Uzmanı ve ABD Savunma Bakanı danışmanı Peter Probst yapmıştır.

Eski ABD başkanlarından Richard Nixon da bir konuşmasında "bazıları SSCB'nin Ortadoğu'da tehlike oluşturduğunu zannediyor, bazıları da asıl tehlikenin Filistinlilerden geldiğini söylüyor. Ben diyorum ki, asıl tehlike, Kuzey Afrika'dan Endonezya'ya kadar bütün İslam dünyasını birleştiren devleti kurmak ve halklarını eski dönemlere götürmek isteyen Müslümanlardır" der.

Bush'un Başkan Yardımcısı Dan Quayle ise "İslam, Komünizm ve Nazizmden sonra batının yeni düşmanıdır" şeklinde demeciyle asıl hedefin İslam olduğunu açıkça belli eder.

Carter'ın Ulusal Güvenlik danışmanı Brzezinski de "İslam, düşmanlarımızda teşvik edilmeli dostlarımızda bastırılmalıdır" demiştir.

CIA Ortadoğu İstasyon Şeflerinden Türkiye sorumlusu Paul Henze, 19-23 Mart 1986 tarihleri arasında İstanbul'da verdiği "Demokrasi ve Terörizm" adlı konferansta Türkiye için sadece bir şeyi övmüştür. O da bir kısım Türk basınının yıllardır yılmadan, usanmadan yürüttüğü irtica kampanyalarıdır. Paul Henze açıkça şöyle söylemiştir: "Türk basınının İslami akımlara karşı yürüttüğü mücadele Washington'da takdirle karşılanmakta ve teşvik edilmektedir."

Kissinger'a yakın isimlerden, ABD eski Dışişleri Bakan Alexander Haig'in "Müslüman ülkeler için en büyük tehlikenin İsrail değil, İslam olduğu" şeklinde verdiği garip demeç de, ABD ve İsrail komutasındaki Kontrgerilla'nın İslam karşıtı kullanılacağını anlamak için bir başka örnektir.

Talat Turhan'a göre, AGİK toplantısından önce imzalanan AKKA Antlaşması'nda, antlaşmaya imza koyan tüm ülkeler konvansiyel silahlarda belirli bir oranda indirimi kabul ederken, Mersin Limanı dahil 39. Paralel'in güneyini antlaşma kapsamı dışında bırakmışlardı. Yani Türkiye'nin Güneydoğu bölgesi, başta ABD olmak üzere diğer NATO devletlerine savaş alanı olarak peşkeş çekilmişti. Gerçekte ABD, Körfez Savaşı'nda Türkiye'yi kullanmak ve bu bölgedeki üs ve tesislerden kolaylıkla yararlanmak için, bu bölgeyi savaş alanı ilan etmişti.

Daha da önemlisi gelişen İslami anlayışa karşı bir İslam ülkesini kullanmak, İslam alemi içindeki çelişkileri artırmak için bulunmaz fırsattı. Brzezinski gibi ABD'li stratejistler çoktan İslam'ı düşman ilan etmişlerdi. ABD'nin yeni düşmanı İslam'dı. Peki ABD'nin sadık dost ve müttefiki olan Türkiye nasıl İslam'ın düşmanı olabilirdi? Bu memleketin % 99'u İslam değil miydi? Bunun bir yolunu bulmak lazımdı. Bunun için birkaç kişinin teröre kurban seçilmesinin önemi mi olurdu? Peki böyle bir durumda ülke çapında meydana gelebilecek hoşnutsuzluk ve ayaklanma gibi olaylar olursa ne yapılacaktı?

II. Dünya Savaşı'ndan bu yana Körfez'in ve civarında bulunan petrol zengini bölgelerin mutlak manada kontrol altında bulundurulması, ABD'nin hedeflerinden biri olmuştur. İslami çabaların sonuç verip bölgenin kaynaklarının kontrolünün bölge halkının eline geçmesini mümkün kılarsa, Batı'nın bu bölgede dilediğince at oynatabilmesi imkan harici olacaktır.

NATO'nun ve çağın terör örgütü Gladio'nun bundan sonra tek hedefinin, en büyük düşmanının ve faaliyet alanının Türk ve İslam Dünyası olacağı kaygılarını taşıyoruz... NATO 'nun bu terör örgütünün esrarı çözülmeden, hiçbir sağlıklı iç ve dış politikanın üretilemeyeceği kanaatini taşıyoruz.

ABD'nin uygulamaları da "Yeni Düşman"ın İslam olarak seçildiğini göstermektedir.

ABD Başkanı Clinton ülkesinde uzun süredir devam eden Amerika dışında yayın yapan radyoların yayınlarının kesilip kesilmemesi konusunda kararı verdi. Bu istasyonlardan yayın yapan Amerika'nın Sesi ve Hür Avrupa Radyosu şimdiye kadar Bölge halklarını komünizm tehlikesi hakkında bilgilendiriyordu. Ama 1995'e kadar yayınlarına devam edecek olan bu dönemde düşman değişti. Bu yayınların devam etmesinin sebebi ise yeni bir tehditten kaynaklanmaktadır. Bu tehdit "İslam"dır. ABD bölgedeki İslami gelişmeden dolayı kaygılıdır. İslami hareket iki yıl boyunca yükselmeye devam ederse, bölgeye yönelik propaganda yayınları kesilmeyecek, ancak bu kez rakip değişmiş olacaktır.

İtalyan basını da Türkiye'de büyümekte olan İslam tehlikesine özel bir önem verir. İtalya'nın en büyük gazetelerinden *Corriera Della Sera*'da Yahudi yazar Arrigo Leve şöyle yazıyordu: "Yazık ki Türkiye'de İslam yeniden uyandı. Avrupalılar uyanın! İslam nedir? Biliyor musunuz? İslam sömürgecilik, baskı, zulüm ve geriliktir. Bundan fazlası İslam Barboros Hayrettin ve Turgut Reis'tir. Bu tehlike zamanında bertaraf edilemeyecek olursa, Avrupa bu günleri çok arayacaktır." Bugün ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya'da basın aynı şeyleri yazmaktadır.

"Batı Yeni Bir Düşman İcat Ediyor: İslam" başlığı altında *Sabah* gazetesindeki yazısında Mehmet Ali Birand da hedefin İslam olduğunda hemfikirdir:

Geçen hafta New York'un ünlü Dünya Ticaret Merkezi'ni sarsan bomba olayı, bir süredir için için yaygınlaşan bir inancı, aniden su yüzüne çıkarttı. Amerikan kamuoyunun bakışları ağır ağır aynı konuya dönmeye başladı. Bütün suçlayıcı bakışlar ve parmaklar bir sorumlu gösteriyordu: İslam.

Aslında sorumlu sandalyesine oturtulmaya hazırlanılan, tek başına İslam değil, daha çok "köktenci İslam" hedefleniyor ancak, bir süre sonra bütün bu kavramlar birbirine karışacak ve Müslümanlık bir cephe durumuna sokulacak... Eğer gelişmeler kontrol altına alınamazsa, ilerde Hıristiyan-Müslüman çatışmalarına kadar gidebilecek bir sürtüşmeye kayabilecek.

İşte en büyük tehlike bu... Batı, Sovyetler Birliği'nin dağılışından bu yana kendine yeni bir düşman arıyor. Komünizm son derece yararlıydı. Tek başına, değişik ideoloji, değişik din veya renkteki insanı kolaylıkla birleştirebiliyordu. "Komünizm geliverir" dendi mi, herkes anlaşmazlıklarını içine atar ve ortak bir hedefe doğru birleşirlerdi. Şimdi komünizm tehlikesi bitince adeta düşmansız kalındı. Yeni bir düşman, yeni bir cepheleşme aranır oldu. Galiba cepheleşme hızlanıyor. Hiç değilse, yavaş yavaş siperler kazılıyor ve bir savaşın tohumları atılıyor.

3 Kasım 1990 tarihli *National Journal* gazetesi yazarı Rochelle Stanfield "İslam'ın, dünyanın bir çok bölgesinde sıçrama yaptığını" belirterek, ABD'nin bundan endişe duyduğunu açıklıyordu. Yunanistan Savunma Bakanı Yanis Varviçyotis, Portekiz, İtalya ve Fransa'ya İslam'a karşı Akdeniz Paktı kurmayı teklif etmesi de yine bu döneme rastlıyordu...

Sunday Times'da 8 Haziran 1990 günü yayınlanan bir makale "Fundementalist Menace" başlığını taşıyor ve yazıda Batı için Varşova Paktı'nın artık bir tehdit değil, buna karşılık İslam'ın tehlike olduğu ele alınıyordu. Batı ve Sovyetler Birliği'nin, Kuzey Afrika'nın Akdeniz sahillerinden Sovyetlerdeki bazı cumhuriyetleri de içine alacak şekilde Orta Asya yoluyla Çin'e kadar uzanan bir İslam dalgasına kendilerini hazırlamaları gerektiği belirtilen yazı "Batı, nasıl komünizmi durdurmayı öğrendiyse İslam dalgasını kırmayı da öğrenmek zorunda" sözleriyle sonuçlanıyordu.

Varşova Paktı ve COMECON kendini feshetti, fakat NATO hala ayakta... Yanına Batı Avrupa Birliği'ni de (BAB) alan NATO yeni bir düşmana karşı mevzilenmektedir. Bu yeni düşmanın adını Batı Dünyası'nın önemli liderlerinden biri olan Margaret Thatcher bir NATO zirvesinde açıkça İslam olarak verir. O zamandan beri, yanına Sovyetler Birliği ve uydularını da müttefik olarak almış Batı'nın gözü İslam Dünyası üzerindedir.

NATO üyesi parlamenterlerin katıldığı 21-24 Mayıs 1993 tarihleri arasında yapılan KAA (Kuzey Atlantik Asamblesi) yıllık olağan toplantısında "Yugoslavya" ve "İslam'ın Yükselişi" konularına ağırlık verilmiştir. İspanyol parlamenter Augosta Borderas tarafından hazırlanan "Kuzey Afrika'da İslamın Tırmanışı" başlıklı raporda, Batı'nın İslami hareketlere baskı yapan hükümetlere destek verdiği belirtilir. Raporda ayrıca Tunus Devlet Başkanı Ben Ali'nin çoğulcu demokrasiye geçeceği yolundaki sözlerinden cayınca Batının tepki göstermemesinden, Cezayir'de demokrasiye geçiş askerler tarafından engellenince Avrupa'dan hiç itiraz gelmemesinden, Cezayir'in eleştiri yerine Batı bankalarından kredi almasından, İslami muhalefeti acımasızca susturan Fas yönetiminin Batı'nın Kuzey Afrika'daki en sadık müttefiki olmasından bahsedilir. NATO

üyesi ülkelerin İslami yönetimler yerine darbeci rejimleri tercih ettiğine dikkat çekilen raporda, bu tutumun bazı gruplar tarafından "iki yüzlü" olarak sıfatlandırıldığı belirtilmiştir.

NATO toplantısında da ele alındığı gibi İslam'ın yükselişi ve Kuzey Afrika'daki İslami patlama Batının bu bölgeleri hedef alanlar olarak saptamasına sebeb olmuştur. Katliamlar, darbeler, fail-i meçhul cinayetlerin ardı arkasının kesilmediği bu bölgelerdeki piyon liderlere Batı her türlü desteği sağlamıştır.

İspanya eski Dışişleri Bakanı Fernando Moran bir konuşmasında "Avrupa'nın en büyük problemi, Kuzey Afrika ülkelerinde İslam'ın ortaya çıkmasıdır. Eğer bu İslami gruplar başarıya ulaşırlarsa, Avrupa için son derece önemli olan bu bölgede denge değişecektir" demiştir.[132] Cezayir'de İslami bir hükümet kurulması durumu, Kuzey Afrika'daki İslam korkusunu körükler. Tunus Başbakanı Ben Ali, FIS'in başarısından telaşa kapılır. Tunus'un İslami partisi Al-Nahda baskı altında ve otoriteler tarafından terörist hareket olarak tanımlanır. Tunus Başbakanı ise, Muhammed Budiaf'ı ilk tebrik edenlerden biridir. İslami hareket barışçı yollarla iktidarı ele geçirmeye kalkınca, Cezayir seçimlerinde olduğu gibi, baskıyla karşılaşır ve ABD de buna karşı çıkmaz.

Amerikan Milli Eğitim Dernekleri Federasyonu'nun kapanış konuşmasında Afrika'nın 21. asrın kıtası olduğu belirtilmiştir. Buna göre dünya medeniyeti Afrika'nın şekillenmesine bağlıdır. Çünkü burası bakir bir kıtadır. Ona hakim olan dünyaya hakim olacaktır. Burada Batı medeniyeti için iki tehlike vardır. Biri komünizm, diğeri İslamiyettir. Fakat anlaşılan İslamiyet komünizmden daha tehlikelidir. Zira komünizm başarılı olsa bile maddi imkanlarla onu bertaraf etmek mümkündür. Fakat İslam Afrika'ya girerse, bu kıta Batı medeniyeti için ilelebet kaybolacaktır.

Yeni Dünya Düzeninin Kuzey-Güney çatışması olarak sunduğu kontrgerilla örgütlenmelerinin, tamamen İslam'ı hedef alacak şekilde düzenlendiği görülmektedir. AGİK ve BM'de bu sürecin gerçekleşmesi için önemli yapı taşı görevi üstlenmişlerdir. Sosyalist Blok'un da Brzezinski'nin katkılarıyla NATO çerçevesinde örgütlenmesi de bunun en çarpıcı göstergesidir.

Günümüzün Yeni Dünya Düzeni yutturmacası ve abartılmış Kuzey-Güney çelişkisi olgusu, temelinde formüle edilen hafif ve orta yoğunlukta çatışma doktrinleri, petrol üreticisi İslam ülkeleri başta olmak üzere, hammadde kaynaklarına sahip üçüncü dünya ülkelerindeki her türden karşı çıkışı ve karşı koyuşu bastırmayı hedeflemektedir. 1990 yılında AKKA Anlaşması gereğince 39. Paralelin güneyi ve ek olarak da Mersin Limanı, hem konvansiyonel hem de paramiliter güçler açısından indirim kapsamı dışında tutulmuştur. Eski NATO stratejisine hakim olan "kuzeyden gelen tehdit" olgusunun, yeni NATO stratejisine göre "güneyden gelen tehdit" olgusuna dönüştürülmesi suretiyle, özel savaş örgütlenmesinin de stratejik gerekçesi böylece hazırlanmış olur.

AGİK ve Yeni Dünya Düzeni sürecinde, bir yandan BM Örgütü ABD'nin dümen suyuna sokulmakta, bir yandan da bu örgütlenme tarzı eski "Sosyalist Blok" ülkelerine taşınmaktadır. Polonya'daki oluşumun gerçekleştirilmesinde, Papa'nın ve ABD'de

Başkanlık Danışmanı olarak görevli Brzezinski'nin (Polonya asıllı Yahudi) oynadığı rol bilinmektedir. Eski sosyalist ülkelerin düşürülmesinde, lider olarak seçilen kişilerin, çoğunlukla, mason olmaları da bir raslantı değildir.

19 Mart 1993 tarihli *Hürriyet* gazetesi "Füzelerin Tayini Çıkıyor" başlıklı haberinde Amerikalı strateji uzmanlarının uzun menzilli füzelere Rusya'dan sonra yeni hedefler aradığını belirtmiştir. Bu hedeflerinde öncelikle Üçüncü Dünya ülkeleri olduğu söylenmektedir.

Uluslararası Stratejik Araştırmalar Merkezi Başkanı ve ABD'nin eski NATO Büyükelçisi David Abshire, eski Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Hurt ve AKKA görüşmelerinde ABD heyetini temsil eden Büyükelçi James Woolsey tarafından hazırlanan bir raporda, NATO'nun "geleneksel görev alanı dışına müdahale için Fas'tan Arap Yarımadası'na ve Türkiye üzerinden Orta Asya'ya uzanan coğrafyayı dikkatle gözlemesi gerektiği" kaydedilir. Büyükelçi Woolsey, AA muhabirinin sorusuna karşılık, "NATO'nun bundan sonra karşılaşacağı tehdit Ortadoğu ve Kuzey Afrika'dır. NATO'nun bu bölge için hazırlık planları yapma zamanı gelmiştir" der.

BM'de uzun zamandır çalışmış yetkililer, Clinton'ın CIA'nın başına James Woolsey'i getirmesini, İsrail'in Bush ve Reagan dönemindeki etkisini ve gücünü yitirmediğine dair bir sinyal olarak yorumlamışlardı. Woolsey daha önce Henry Kissinger'ın Milli Güvenlik Danışmanı olarak çalışmıştı. Woolsey'i Mossad'ın değerli bir varlığı olarak tanımlayan Ortadoğu diplomatları, Woolsey'in bu göreve getirilmesi karşısında şaşkınlıklarını gizlemediler. BM'deki İsveçli yetkililerden Dr. Waldemar Hen "Woolsey, yeni bir nesli temsil ediyor. Bu nesil İsrail'le bağlantısını gizlemeye gerek duymuyor" demek ihtiyacını hissetmiştir.

Woolsey 1973'de CSIA'e (Center For Strategic and International Affairs) katılır. Bu kurum İsrailli stratejistler Edward Luttwak, Micheal Ledeen ve Walter Laqueur tarafından yönetilen Washington'un gizli düşünce bankasıdır. Körfez Savaşı'nın ABD'li uzmanlarından biri "Woolsey, CSIA'de ABD-İsrail askeri kuvvetlerini İslami düşünceyi taşıyan milletlerle savaştıran savaşlar planlayanlardandı" der. Ve sözlerine şöyle devam eder: "Bu planlar Reagan ve Bush hükümetlerinin İslam karşıtı politikalarını oluşturdu ve Irak'a karşı barbarca yapılan bombardımana sebep oldu."

Woolsey ayrıca Jewish Institute For National Security Service'de çalışmıştır. İran-Kontra skandalında bu düzenin İsrail bağlantılarına adı karışmıştır.

Bir Kongre üyesinin iddiasına göre Woolsey, Mossad'a çok iyi hizmet vermiştir. Kongre üyesi Woolsey'in Amerika'nın sırlarını dürüstçe saklayabilecek biri olup olmadığını sorgulamaktadır.

Woolsey'in Ağustos ayında haber verdiği Somali müdahalesinin arkasındaki gerçeği 13 Aralık 1992 tarihli *2000'e Doğru* dergisi şöyle anlatır:

Kızıldeniz'in girişinde yer alan Somali bu konumuyla Ortadoğu'nun güney kapısı özelliğini taşıyor. ABD kuzeyde Kahire'den güneyde Mombasa'ya kadar bölgede

İslam'ın güçlendiği tesbitini yapıyor. Sudan'daki İslamcı yönetime özel bir dikkat gösteriyor. Somali ve Somaliland'da İslam'ın güçlendiği belirtiliyor.

İslam'ın güçlendiği diğer bir ülke olan Pakistan'a karşı da tavır alınmaya başlanmıştır. ABD Dışişleri Bakanlığı son zamanlarda Pakistan'ı terörist ülkeler listesine dahil etmeye çalışmaktadır. Washington'daki Yahudi Lobisi bu faaliyeti takip etmektedir. Bu lobide başı çeken kişi Senatör Stephen Solarz'dır. Washington, Pakistan'da etnik kargaşayı kışkırtmak istemektedir.

Kuzey Afrika'da, Cezayir'de İslam'a karşı düzenlenen kontra darbe İslami rejimlerin bu bölgede başa gelmesine izin verilmeyeceğinin göstergesi olmuştur. Hindistan'da Sihlerin, Sri Lanka'da Tamil gerillalarının, Güney Afrika'da ırkçı rejimin yaptığı müslüman katliamının nedenleri, bu grupların Mossad tarafından eğitildiği de gözönüne alınırsa daha anlaşılır hale gelir.

Diğer bütün Afrika ülkelerinde olduğu gibi İsrail, G. Afrika'ya da askeri danışmanlar, tarım uzmanları yada diplomat görüntüsü altında Mossad ajanlarını yerleştirmiştir. İsrail'i ve onun ırkçılığını örnek alan G. Afrika hükümeti de buna ses çıkartmaz, hatta sevinçle karşılar. G. Afrika polisiyle işbirliği yapan İsrail ajanları buradaki güvenlik kuvvetlerine Mossad'ın uyguladığı taktikleri öğretirler. Mossad, Kral Hasan için de özel bir güvenlik servisi kurmuştur. Bu ekip Fas'lı Yahudilerden oluşuyordu ve bunlar Mossad uzmanlarınca özel olarak eğitilip teçhizatlandırılıyordu. Ayrıca Fas casusluk servislerinin kuruluşuna da yardım ediyorlardı.

Somali, Sudan, Fas, Tunus, Yemen, Hindistan ve Etiyopya'daki gelişmeleri izlemeye devam edelim.

....Kafkaslar'da Yahudi asılla Gürcü lideri Eduard Schwardnadze yönetimindeki Gürcüler Müslüman Abhaz halkına katliam uyguladılar....

...Yine Kafkaslar'da Leon Ter Petrosyan'ın Ermenistan'ı Azerbaycan'ı kan gölüne çevirdi. Dünya bu katliama seyirci kaldı...

...Bosna-Hersek'te İsrail destekli Çetnikler etnik temizlik uyguladılar. BM ve AGİK yutturmacalarıyla yüzbinlerce müslüman Avrupa'nın ortasında göz göre göre katledildi...

...NATO kararlılık tatbikatı sırasında Türk Muavenet gemisi ABD gemisi Saratoga tarafından kasten vurularak 5 Türk askeri şehit edildi...

...Somali'de ABD'nin Yeşil Berelileri'ne (Özel Harekat Timi) ait uçak kahvaltı yapmakta olan Türk askerlerinin yanından kasıtlı olarak ani bir manevra yaparak askerlerimize ölüm tehlikesi yaşattı. Albayımız olayda kasıt olduğunu söyledi...

...İsrail bu arada 415 Filistinliyi sürgün etti. Sürgün edilen Filistinlilerin 17'si profesör, 88 tanesi ise üniversite öğrencisi...

...Mossad destekli Kontrgerilla Cezayir'de darbe yaptı. Seçimle iktidara gelen Müslümanlar dünya kamuoyunun alkışları arasında katledildi...

... Çekiç Güç askerleri kaymakamımızı tokatladı. Çekiç Güç kendilerine gösterilen bütün tepkilere rağmen bölgeden ısrarla ayrılmadı. Üstüne üstlük İncirlik'ten kalkan uçaklar Irak'taki sivil müslüman halkı vurdu...

...Daha önce Deniz Baykal ile görüşen Bosna-Hersek Başkan Yardımcısı Hakkı Turayliç Bosna'da Türk yetkilileriyle görüştükten hemen sonra BM aracıyla kente dönerken 40 Sırp milisi (Çetnik) tarafından durduruldu. Sırplar Turayliç'i araçtan indirerek kurşuna dizdiler. Turayliç'in cesedinin daha sonra Saraybosna'daki BM karargahının önüne getirilerek öylece bırakıldığı bildirildi. Yetkililer olayın Türkiye'ye karşı bir hareket olduğunu belirttiler...

...Batı Trakya Bölgesi'nde yaşayan Müslüman Türk azınlığın dini özgürlüğünü yargılamaya kalkışan Yunanistan, gerginliğin artması üzerine mahkemeyi 27 Haziran 1994'e erteledi. Sadık Ahmet trafik kazası süsü verilerek öldürüldü. Müftü Mehmet Emin Aga tutuklandı.

...ABD Sudan'a cephe açtı. New York Ticaret Merkezi'ndeki patlamanın faturası müslümanlara kesildi. Hindistan'da uluslararası komplo eseri patlamalardan sonra, Hindu-Müslüman çatışması binlerce kişinin ölümüne neden oldu.

...Çeçenistan Devlet Başkanı Cahar Dudayev Mossad destekli bir operasyonla cep telefonu kullanarak öldürüldü...

...Doğu Türkistan'ın Sincan eyaletinde müslümanlara karşı yapılan zulüm had safhaya vardı...

Türkiye'nin ve İslam'ın bölge üzerindeki Stratejik yönelişini engellemek isteyen ülkelerin taktik hesapları *İzlenim* dergisinde şöyle anlatılmaktadır:

Bu stratejik (İslami) yönelişi engellemek isteyen sistemik unsurlar birbirleriyle ilintili üç ayrı taktiği devreye sokmak istemektedirler. Birincisi Adriyatik'ten Çin'e, Fas'dan Pasifik adalarına kadar uzanan stratejik etki alanındaki İslam karşıtı unsurlar arasında ortak bir menfaat alanı oluşturmaktır. Bu coğrafya içindeki sistemik unsurlar harekete geçirilmhştir. Bu açıdan Sırbistan, Yunanistan, Güney Kıbrıs, İsrail, Ermenistan, Gürcistan, Hindistan ve Singapur arasındaki ilişkilerin yoğunlaşması dikkatle izlenmesi gereken bir olgudur. Yunanistan'ın Sırbistan'a birleşme tekliflerine kadar varan açık desteği, İsrail'in Hindistan ve eski Yugoslav cumhuriyetlerindeki etnik temizlik hareketlerine sağladığı lojistik ve istihbarat desteği, Türkiye'deki Yahudi Lobisi'nin Ermenistan ile ilişkileri arttırmak için gösterdiği yoğun çaba, Amerikan yetkililerinin Orta Asya'daki muhtemel İslami uyanışa karşı Hindistan ile işbirliği çabalarını arttırma teşebbüsleri, İsrail ile Singapur arasında gittikçe yoğunlaşan ilişkiler bu açıdan tutarlı ve anlamlı gelişmelerdir....

Davudoğlu'nun sözünü ettiği İsrail-Singapur ilişkisi ile ilgili bir bilgiyi hemen verelim:

Singapur Mossad'ın Asya'daki operasyonlarında karargah görevi gördü. Mossad'ın Singapur'daki istasyon şefi Albay Ben Eliezer'di. Ben Eliezer ve ajanları Singapur ordu ve gizli polisine danışmanlık yapıp, eğitim verdiler ve hatta onları silahlandırdılar.

İzlenim'den yaptığımız alıntıya devam ediyoruz:

...Türkiye'nin Bosna'daki muhtemel NATO Barış gücüne, asker vermesini, ortak din bağı dolayısıyla reddeden Batı ülkelerinin Sırbistan'ın Bosna'da uyguladığı etnik temizlik taktiklerini Keşmir'de uygulayan Hindistan'ın askeri yetkilisini eski Yugoslav Cumhuriyetlerindeki barış gücü komutanı olarak tayin etmesi son derece ilginçtir. Hala sistemik unsurların dışında kabul edilen Çin'in dahi İsrail ile ilişkilerini normalleştirme sürecini başlatması ile Doğu Türkistan'daki baskılarını arttırmasının aynı döneme rastlaması da dikkat çekicidir.

Son günlerde Rand Corporation tarafından yapılan senaryo çalışmalarında Türkiye'ye Irak ve Suriye'den yönelecek askeri tehdidin ele alınması, bu senaryonun Türk basınınca hemen manşetlere yerleştirilmesi tesadüfi değildir. Balkanlar ve Kafkasya'da yoğunlaşmaya başlayan Türkiye'nin dikkatleri Güneye çekilmek istenmektedir. Faili meçhul cinayetlerin hemen akabinde Türkiye-İran ilişkilerinin gerginleşmesi ve bu konuda İsrail ile kurulan ilgi de önemli ele alınması gereken bir olaydır. Şu anda Türkiye'nin, sakin sınırı görünümündeki İran hattı da gerginleştirilmek istenmektedir. Hele hele bu olayların Türkiye'nin Bosna konusunda ilk defa aktif bir tavır alma sürecine girdiği ve bu noktada Pakistan, Malezya ve İran gibi Bosna'ya destek yanlısı ülkelerle yakınlaştığı bir döneme rastlaması kesinlikle bir tesadüf olamaz.

Üçüncü olarak bu stratejik hatta etkin rol oynayabilecek ülkeler, siyasi istikrarsızlığa sürüklenmek istenmektedir. Cezayir'deki anti-demokratik baskı yönetiminin kurularak halk ile yönetim arasındaki bir meşruiyet uçurumu oluşturulması, Irak'ın bir bölünmenin eşiğine getirilmesi, Mısır'da iç gerginliğin tırmandırılması, Türkiye'de batı-doğu, Türk-Kürt kutuplaşmasından sonra faili meçhul cinayetler yoluyla ortaya çıkan yeni kutuplaşmalarla sistemik koalisyonun muhtemel bir tıkanması halinde olağanüstü bir döneme geçirilmeye çalışılması, Pakistan'da belli dönemlerde yoğunluk kazanan iç çekişmeler, bu hat üzerinde yaşanan siyasi istikrarsızlığın ve meşruiyet krizinin misalleridir. Türk kamuoyu, sistemik güçlerin bu stratejik yöneliş ve arayışın önünü kesme çabaları konusunda her zamankinden daha dikkatli ve uyanık olma zorundadır.

Türkiye'nin Hindistan ile sürdüreceği herhangi bir yakınlaşma bir yandan Türkiye'nin en sadık dostu olan Pakistan'ı gücendirecek, diğer yandan Hindistan'da sürdürülen müslümanlara yönelik etnik arındırma faaliyetine yeşil ışık yakmış olacaktır. İstiklal Savaşı'na en büyük mali desteği sağlayan Hindistan müslümanları herhangi bir prensibe dayanmayan bu pragmatik taktiği hiçbir zaman affetmeyeceklerdir.

Türkiye kendisinin tabii etki alanı olan bu stratejik hat üzerinde yabancılaşmasına ve tepki toplamasına yol açacak telkinlere karşı uyanık olmak zorundadır. Bu telkinlerin kaynağı olan sistemik güçleri kısa dönemde tatmin etmek için atılacak yanlış adımlar uzun dönemli stratejik etki alanını feda etmek anlamına gelecektir. Kaldı ki AT

müracatı, Körfez Krizi ve Bosna meselelerinde tecrübe edildiği gibi bu unsurları ne kısa dönemde ne de uzun dönemde tatmin etmek mümkün değildir. Onlarla kurulacak rasyonel dış politika ilişkisi stratejik bir bağımlılıktan çok taktik hesaplara dayanmak zorundadır.

Newsweek dergisinin bir yorumuna göre, "İslamcılar geçen yıl Cezayir seçimlerinde olduğu gibi barışçı yollardan iktidara yaklaştıklarında, Washington'un onayıyla yolları şiddetle kesilmektedir. Ancak, islamcıların ölümü Batı'yı hiç üzmemektedir. Batı'nın, Müslümanların bir yılı aşkın bir süredir Bosna'da öldürülmeleri, tecavüze uğramaları ve topraklarındaki "etnik temizlik" hedefi olmaları karşısındaki tepkisizliği, İslam'a karşı bir tavır olarak algılanmaktadır."

NATO Genel Sekreteri Willy Claes'in yapmış olduğu açıklamalar gerek NATO içinde gerekse diğer çevrelerde bir tartışma başlatmıştır. Genel Sekretere göre, Sovyet Bloku'nun çöküşünden sonra bu bloğa karşı kurulmuş olan NATO'nun yeni hedefini, daha çok Akdeniz havzasında ve Ortadoğu ülkelerinde odaklaşan İslamcı hareketler oluşturmaktadır. Claes'in iddialarında eski komünist tehdidin yerini İslamcı tehdit almıştır.

Tarihin Son Demleri ve İslam

Batı'nın ve onun gerçek yöneticisi konumunda olan ve önceki sayfalarda ayrıntılı olarak incelediğimiz örgütlenmelerin İslam'a karşı bu denli geniş çaplı bir "alarm" içinde olmaları boşuna değildir kuşkusuz. Hakimi oldukları modern Batı'ya karşı en büyük alternatifin İslam'dan geldiğinin farkındadırlar. İslam'ın seküler bir dünya görüşünün ürünü olan Batı medeniyetini hem "içten" hem de "dıştan" tehdit ettiğini görmekte ve uzun vadede global bir "Hıttin Savaşı" yitirmekten çekinmektedirler.

İslam'ın Batı medeniyetine "içerden" etki etmesi, Avrupa ve Amerika'da sayıları ve güçleri giderek artan müslümanlar sayesinde olacaktır öncelikle.

Amerikan yönetimi, dünya çapındaki İslami hareketleri korkuyla izler ve durdurmaya çalışırken, New York'un göbeğinde İslamcılık yayılmaktadır... Amerika'da İslami hareketler her geçen gün güçlenmektedir. Amerikan hükümeti, Cezayir'de çoğunluğun oyunu alan İslamcıları, Orta Asya cumhuriyetlerinde olası bir İranlaşmayı yakından ve korkuyla izlerken, Amerika'nın göbeğinde İslami hareketler artış göstermektedir. Amerika'da 5 milyondan fazla müslüman olduğu ve bu sayının her geçen gün arttığı tahmin edilmektedir. Müslüman liderler ise bu rakamın 12 milyon olduğunu iddia ederler. 250 milyonluk bir nüfusta fazla gibi durmasa da, her iki rakam, politik gücün insan sayısından çok, para ve iyi organizasyona bağlı olduğu Amerika'da, politik kararlarda etkili olabilmek için yeterlidir. Müslümanlar genelde Amerika'nın büyük şehirlerinde bazı bölgelerde yoğunlaşmış olarak yaşamaktalar. Chicago, Detroit, Washington, Boston gibi belli başlı kentlerde, New York benzeri mescitlere sıksık rastlamak mümkündür.

İslam Ohio'da da yayılmaya başlamıştır. Ülke çapında örgütlenen komiteleriyle, ibadet edenlerin çoğalmasıyla İslami hayat tarzı Amerika'nın bir parçası haline gelmiştir. İslam'ın dört milyon taraftarıyla Amerika'nın en hızlı yayılan ve büyüyen dini olduğu söylenebilir. Laik batı cemiyeti Ortadoğulu teröristleri tanımlamak için genelikle "müslüman" sıfatını kullanırlar. Hızla yayılmasına rağmen İslam yanlış anlaşılmakta ve iftiralara maruz kalmaktadır. Şu anda ABD'deki müslümanların sayısı 4 milyonun üstündedir ve ABD müslüman nüfusunun 1/3'ini oluşturmaktadırlar.

İtalya'da bugüne kadar 10 bin Katoliğin Müslümanlığı tercih ettiğini de hatırlatan *Corriere Della Sera*, 2000 yılında Katoliklerin 1 milyar 144 milyonda kalırken, Müslümanların 1 milyar 200 milyon duvarını aşacağını ve bunun özellikle Afrika'da artan nüfustan doğacağını açıklamıştır. Halen Afrika'nın toplam 581 milyon nüfusundan 236 milyonu Müslümandır.

Almanya'da ise 1.7 Milyon müslüman vardır. Müslüman cemaati, Almanya'daki Hıristiyan olmayan en büyük dini gruptur. Dinlerini değiştirip müslüman olan Almanların sayısı da 100 bin kadardır. Bunların yarıdan fazlasını kadınlar oluşturur.

Panik 1980'lerin başında başlamıştı. Ülkedeki müslümanların sayısı 3 milyona dayanmış. İslam, Fransa'nın ikinci dini konumuna gelmişti. Olay, Fransa'da İslam'ın bütün karşı çabalarına rağmen kurumsallaştığının bir kanıtı olarak değerledirildi. Müslümanlar, Fransa'da, bugüne kadar 1.000 kadar cami, 600 kadar dernek kurmuşlar, son yerel seçimlerde birçok belediye başkanlığını Arap kökenli Müslüman Fransızlar kazanmıştı. Ama İslam, son olayla ilk kez, bir Fransız kurumunda, kültürel varlığını kabul ettiriyordu.

İngiltere'den bir İslam partisinin kurulduğu haberi geliyordu. Yaklaşık 1.5 milyon Müslümanın yaşadığı ülkede, partinin kurucusu Hintli ya da Pakistanlı bir göçmen değil, Katolik kökenli, sonradan Müslüman olma, İngiliz Davud Musa Pidcock idi. Aynı şekilde, partinin on iki kurucusunun altısı, Müslümanlığı sonradan seçmiş İngilizlerdi. Parti, önümüzdeki ilk genel ve yerel seçimlere katılacaktı. İslam Partisi'nin bir diğer ilginç yanı ise, sanılanın aksine, parti üyelerinin üçte birini kadınların oluşturmasıydı.

Fransa ve İngiltere'de islam kurumsallaşıp örgütlenirken, diğer AT ülkelerinde, Müslümanların varlığı küçümsenmeyecek durumdaydı.

İslam'ın Batı'ya "dışardan" yönelttiği tehdit ise, Batılıların gözünde daha da tehlikelidir. Bunun en açık biçimde ifade eden CFR'li stratejist Samuel Huntington, Batı ile İslam arasında gelecekte bir "Medeniyetler Çatışması" yaşanacağını öne sürmüştür. Huntington'a göre, İslam, Batı'nın kurduğu dünya sistemine karşı yegane farklı alternatifi öne sürer ve bunu da son derece kararlı ve güçlü bir şekilde yapmaktadır. "Sahibinin (CFR'nin) Sesi"ne göre, işte bu nedenle, yakın gelecekte Batı ile İslam arasında bir çatışma kaçınılmazdır.

Mark Juergenmeyer tarafından kaleme alınan *The New Cold War? Religious Nationalism Confronts the Secular State* adlı kitapta seküler kesim ile dindarlar arasında çıkacak bir soğuk savaştan ayrıntılarıyla bahsedilmektedir.

Ancak kuşkusuz Huntington ve Mark Juergenmeyer bu çatışmada Batı'nın galip geleceğini düşünmektedirler. Oysa bu yanlış bir değerlendirme sayılabilir, çünkü yanlış kıstaslara bakarak analiz yapılmıştır.

"Antisemit" Terör

Theodor Herzl: "Antisemitizm
(Yahudi aleyhtarlığı), bizim isteklerimize
şahane bir yardımcı olacaktır."
Theodor Herzl, *The Jewish State,* ss. 57-58

Antisemitizm... Yani Yahudi aleyhtarlığı, ya da düşmanlığı. Bu fanatik ve şoven ideoloji, neredeyse Yahudilerin içinde bulunduğu hemen her toplumda bazı kesimler tarafından savunulur ve kimi zaman da şiddet eylemlerine dönüştürülür. Yahudi olan herkesten nefret etmek, her Yahudiyi "şer cephesi" üyesi olarak damgalamak gibi mantık ve vicdan dışı bir düşüncedir antisemitizm. Siyonist düşüncenin, İsrail terörünün faturasını her Yahudiye yüklemek, insanları yalnızca Yahudi bir anneden doğduğu için suçlu saymak, bu ideolojinin içerdiği temel saplantılardır.

İşin ilginç olan yanı, bu ideolojinin kimler tarafından ortaya atıldığı ve kimlerin çıkarlarına hizmet ettiğidir. Olayın bu yönüne bakınca çok şaşırtıcı gerçeklerle karşılaşabiliyoruz. Antisemitizm savunucularının bazıları, siyonist ideolojinin, bu düşünceyi savunan Yahudi örgütlerinin ya da İsrail'i —bu kitapta geniş olarak anlatılan — uygulamalarındaki yanlışları gören, bunları eleştiren fakat "aşırı" giderek bunu bir Yahudi düşmanlığına döndürenlerdir. Zamanla paranoya boyutlarına varan bu bakış açısı, fanatik ve dar düşünen kişilerin kapıldığı bir "aşırı uç" olarak ortaya çıkabilmektedir.

Ama burada asıl ilgileneceğimiz konu, antisemitizmin bilinmeyen tarafı, diğer adıyla "yapay antisemitizm". Siyonizmin "şahin"lerinin "antisemitizm bizim isteklerimize şahane bir yardımcı olacaktır" sözüyle ifade ettikleri, antisemitizmin, "siyonizmin yüksek çıkarları uğruna" ve genelde de Yahudi halkına rağmen, Yahudi liderler tarafından körüklendiği, ajite edildiği gerçeğidir. Kitabın "Faşizm" ve "Komünizm" bölümünde bilinen en ünlü "antisemit"lerin, Hitler, Mussolini, Franco gibi faşistlerin ya da Stalin gibi komünistlerin gerçek hikayelerine göz atmıştık. Bu bölümde de yapay antisemitleri incelemeye devam edeceğiz.

Siyonizm hakkında *Milliyet* yazarı Ali Sirmen'in yaptığı yorum, konuyu kısaca özetlemektedir: "Siyonizm bir tür antisemitizmdir, bu herkesçe bilinir."

Bu noktada akla gelen soru, Yahudi liderlerinin neden böyle bir uygulamaya gerek duydukları, antisemitizmin nasıl onlara "şahane bir yardımcı" olabildiğidir. Bunun Yahudi halkını İsrail'e göç ettirmek, mazlum edebiyatına destek bulabilmek gibi nedenlerini bu bölümde ele alacağız. Fakat bundan önce yapay antisemitizmin bir diğer önemli fonksiyonunu vurgulamakta yarar vardır. Bu fonksiyon kavram kargaşası yaratarak, siyonist düşünceyi ve bu düşüncenin uygulamalarını eleştirenleri "antisemit" damgası ile etkisiz hale getirmek, anti-siyonizm ve antisemitizm gibi birbirinden çok

uzak iki kavramı aynı gibi göstermektir. Böylece siyonizmi eleştirmeyi "suç" olarak tanımlayabilmektir. *Siyonizm Dosyası* adlı kitabın yazarı Roger Garaudy, bu kavram kargaşası ile yaratılmış olan ortamı kitabının başında şöyle dile getirir:

"Dokunulmaz" bir meseleyi ele alıyoruz: Siyonizm ve İsrail Devleti. Bugün Fransa'da Katolik inancı eleştirilebilir. Marksizm konuşulabilir. Allahsızlık tartışılabilir. Milliyetçilik ele alınabilir. Sovyetler Birliği'nin rejimi yerden yere vurulabilir. Birleşik Amerika veya Güney Afrika'nın yönetim biçimleri suçlanabilir. Yahut anarşi veya monarşi taraflısı görünülebilir. Bütün bunları yaparken insan, normal bir tartışma veya çekişmenin ötesinde hiçbir rizikoya katlanmak zorunda değildir.

Ancak Siyonizm konusu ortaya çıktığında dünya bir anda değişmektedir. Bu çizgiden sonra düşünen insan, edebiyatı gerilerde bırakır, "suç ve ceza" alanına girer. Fransa'da 29 Temmuz 1881 tarihli bir yasa, bir insanı, bir etnik gruba, bir ırka veya belirli bir dine mensup olduğu için kötülemeyi yasaklamaktadır. Dolayısı ile İsrail devletinin politikasını veya siyasi siyonizmi konu edinen bir kişi, mahkeme kapılarında beklemeyi de göze almalıdır.

İsrail devletini temelden tenkit etme —dikkat edilirse temelden kelimesini kullandım, cinayet sayılabilecek şu veya bu, tek kalmış olaylar değil— yani siyasi siyonizm temeli üzerinde kurulmuş bir devletin iç mantığı incelemeye kalkışmak derhal "Nazilikle" suçlanmanın ve neticede ölümle tehdit edilmenin en emin yoludur. Bu araştırmanın yazarı böyle bir olayı bizzat yaşamıştır. Mahkeme takibine uğramış, "Nazilikle" suçlanmış ve ölüm tehdidi almıştır."

Herzl'in Bulduğu "Harika Yöntem"

Yirminci yüzyıl başlarında bir Yahudi devleti kurmak isteyen siyonist önderlerin karşısındaki en önemli engel, Diaspora Yahudilerinin büyük bölümünün, Filistin topraklarına göç etmeye ikna edilememesi idi. Bu nedenle iyi bir "ikna" programı hazırlandı. "Siyonizmin Babası" Theodor Herzl çok iyi bilmekteydi ki, Yahudileri bulundukları ülkelerden kaçarak İsrail'e göç etmeye zorlamak için siyonizmin "Yahudi düşmanlığı" kavramına ihtiyacı vardı. Bu nedenle, ikna planı bu temel üzerine kurulmalıydı. Herzl bu planı şöyle dile getiriyordu: "Antisemitizm, bizim isteklerimize şahane bir yardımcı olacaktır." *Greece, Turkey and Zionizm* adlı kitapta bu düşünceler şöyle anlatılıyordu:

Herzl, "bütün antisemitler bizim en yakın dostlarımızdır" diyordu. Böylelikle göç kolaylaşacaktı. Herzl 9 Haziran 1895'te günlüğüne ise şöyle not düşüyordu: "Ülkesindeki Yahudilerin orayı terketmesi için, önce Çar'la görüşeceğim, sonra Alman Kayzeri'yle, sonra Avusturyalılarla sonra da Fas'taki Yahudiler için Fransızlarla".

Herzl'in Yahudileri göç ettirmek için yalnızca diplomatik temaslarla yetinmediği de bir başka gerçektir. Herzl'e göre Yahudiler ayrı bir din ve ayrı bir kültür yerine ayrı bir devlet meydana getirmek amacıyla, içinde bulundukları diğer uluslardan ayrılmalıdırlar. Bu amaca ulaşmak için Herzl konuştuğu herkese karşı, Yahudilerin

teşkil ettikleri tehlikeyi anlatmak ve bir an önce çıkıp gitmeleri gerektiğini izah etmek için en aşırı kelimeleri kullanmaktan çekinmemiştir. Herzl Almanya Dışişleri Bakanı Von Blow ve II. Guillaume, Rus İçişleri Bakanı Plehve ve Çar II. Nicola ve en ileri Yahudi düşmanlarına karşı hep aynı dili kullanmıştır. 1903 Nisanında Yahudilere karşı en korkunç katliamlardan biri olan Kichinev Katliamı'nın sorumlusu Plehve bunların arasında en zalim olanıdır. Mayıs ayında Plehve'ye mektup yazan Herzl, siyonizmin ihtilali önleyici bir antidot olduğunu ileri sürüyordu. Plehve bu mektuba Ağustos ayında cevap vererek Herzl'den siyonist hareketin kendisini desteklediğine dair bir mektup istedi. Plehve bu mektubu aldı. Mektupta Yahudilerin göç etmesini sağlayacak bir siyonizm akımının destekleneceği vaat ediliyordu.

Herzl'in uygulamaya koyduğu bu plan, bu tarihten itibaren Yahudi liderlerin en sık kullandığı yöntem haline gelecekti. Böylece Herzl antisemitik hareketlerin en hararetli savunucusu olmuştu.

Herzl, 1895'te kitabını yayınlamadan önce onu eleştirenlerden biri yüzüne karşı şunları söylüyordu: "Yahudileri korkunç bir zarara soktunuz." Herzl, buna şöyle cevap vermekten çekinmiyordu: "Bütün Yahudi düşmanları içinde en büyük olmaya çalışıyorum... Yahudi düşmanları bizim en ileri dostlarımız olacaklar... Yahudi düşmanı ülkeler en yakın müttefiklerimiz arasına girecekler."

Fakat Theodor Herzl çok iyi bilmektedir ki, Yahudileri bulundukları ülkelerden kaçarak İsrail'e göç etmeye ikna etmek için, Siyasi Siyonizmin "Yahudi düşmanlığı" kavramına ihtiyacı vardır. Herzl'in bu fikrinin, Siyasi Siyonizm tarafından, bu günlere, kadar nasıl değişmez bir temel olarak korunduğunu ilerde göreceğiz...

Bu davranış Yahudileri içlerinde yaşadıkları halkın yabancısı olarak göstermek, böylece "Yahudi düşmanlığının" en çok ihtiyacı olduğu malzemeyi ona sunmak ve göçü hızlandırmak için işkence iddialarına kuvvet kazandırmaktır. Herzl'in Yahudi düşmanlığının kabarmasından korkmak bir yana, onu hareketlendirmek için giriştiği çabaların sırrı buradadır. Bununla birlikte Herzl'e yönelen uyarıların da ardı arkası kesilmemiştir. Avusturya Parlamentosu Başkanı, Baron Johann Von Cholemski Herzl'e şunları yazıyordu: "Eğer eğiliminizin ve propagandanızın emeli Yahudi düşmanlığını körüklemekse bunda başarılı olacaksınız. Tamamıyla inandım ki böyle bir propagandanın sonucunda Yahudi düşmanlığı çığ gibi büyüyecek ve siz ırkınızı bir katliama doğru sürükleyeceksiniz."

Siyonist önderlerin belirlediği bu plan hemen tüm dünyada uygulamaya konuldu. Böylece Yahudi halkı bu yapay antisemitik hareketler yardımıyla göçe ikna edilirken, Siyonistler de hem Filistin'de devlet kurmak için makul bir gerekçe hazırladılar, hem de yıllarca her fırsatta anlatılan soykırım ve benzeri masallarla diğer milletler karşısında kendilerini mazlum göstermeyi başardılar. Herzl ve benzeri siyonist liderler gerçekten de "ırklarını bir katliama" sürüklemişlerdi.

Yapay antisemitizmin en çarpıcı örneği kuşkusuz İsrail Devleti'nin kurulmasından hemen önce Almanya'da uygulanan "Soykırım" senaryosu oldu. Yahudiler tarafından

iktidara getirilen Hitler'in yarattığı baskı ortamı, isteksiz Yahudilerin zorunlu olarak Filistin topraklarına göç etmelerini sağladı. O tarihlerde kurulması planlanan İsrail devletinin tek sorunu olan nüfus problemi de böylece halledilmiş oldu. Yıllarca kendilerini mazlum göstermek için kullandıkları soykırım masalını ortaya atanlar da bu dönemdeki ortamı kullanan Yahudi liderleriydi.

Siyonizmin kurucuları antisemitizmle çatışmayı istemiyorlar, tersine Yahudileri yaşadıkları ülkelerden ayırmak gibi ortak bir arzuyu paylaştıkları için antisemitleri müttefik olarak görüyorlardı. Adım adım, Yahudi nefreti ve antisemitizmin değerlerini özümserken, siyonist hareket antisemitleri destekçi ve koruyucu olarak görmeye başladı.

Nitekim soykırımda ülkeyi terk etmeyenlerin daha sonra siyonistler tarafından zorla ülkeyi terketmeye zorlanmaları da olayın içyüzünü gözler önüne seriyordu.

Almanya'da görevli Amerikan Askeri hükümet bürosu, Irgun'un Avrupa'daki Yahudiler arasından para fonu toplamak ve Filistin için orduya asker almak amacıyla pek çok acımasız taktik uyguladığını belirtiyordu. 1948 yılında Polonya'dan geldiklerini iddia eden pek çok Yahudi grubu gerçekte Irgun'un askere almak için yaptığı zorlamalardan dolayı, Amerikan hattından kaçanlardı. Duppel Toplama Merkezi'nde Irgun militanları, Filistin'de araplarla savaşmaya gönüllü olmayanların bir kısmını dövmüş, bir kısmını ise gitmeyi reddettikleri için ölümle tehdit etmişti. Bu arada Haganah'ın da Irgun'unkilere benzeyen şiddet dolu taktikler kullandığı rapor edilmeye başlandı.

Haganah'ın içinde bulunan seçkin ve yarı askeri (paramiliter) bir grubun, pek çok rapora göre, Yahudileri tehdit ettiği, onlara dövme ve korkutma hareketleri uyguladığı belirlendi. Bu çabaların hedefi tabii ki yaşlılar ya da sakatlar değildi. (İsrail'in ihtiyacı olan) 17 ve 35 yaşındaki sağlam vücutlu insanlar hedef olarak alınıyordu. Özellikle kamyon sürücüleri, telsiz operatörleri, tamirciler ve pilotlar seçiliyordu. Almanya'daki Askeri Hükümet Bürosu bu seçme işlemini 1948 ortalarında farketmesine rağmen uygulama Irgun tarafından aylarca evvel başlamıştı. Korkan pek çok Yahudi kamplardan kaçmaya başladı. Nazi terörünün Yahudi kurbanları ailelerini ve arkadaşlarını bu kez siyonist terörü yüzünden terkediyordu.

Avusturya'nın Yahudi asıllı Devlet Başkanı Kreisky Hitler'in "misyon"unu şöyle özetliyor:

İsrail Hitler'in politikasının sonucudur. Hitler olmasaydı Filistin'de bir avuç Yahudi hiçbir zaman devlet kuramayacak şekilde orada yaşayacaklardı. İsrail'i kuran Hitler'dir.

1948'de kurulan İsrail Devleti ise Vaadedilmiş Topraklar'ın bir bölümü üzerinde kurulduğunda Siyonistler, Yahudilerin henüz çok küçük bir bölümünü İsrail'e getirebilmeyi başarmışlardı. Bunlar da, burada nüfus çokluğunu oluşturan, genellikle orta halli veya fakir Yahudilerdi. Sonuçta İsrail Devleti kurulmuştu ve herşeyden çok teknik alanda yetişmiş Yahudilere ihtiyaç duyuluyordu.

Yahudilerin İsrail'e göçünü kolaylaştırmak için Knesset'te 5 Temmuz 1950'de "Dönüş Yasası" kabul edildi. İki yıl sonra her Yahudiye İsrail'e sürekli yerleşim için gelme ve bunun doğal sonucu olarak İsrail yurttaşlığını kazanma hakkı veren 1952 Yurttaşlık Yasası çıkartılarak, Yahudileri İsrail'e toplama işlemi yasallaştırıldı. Başbakan David Ben Gurion, hedeflerini 1949'da şöyle dile getiriyordu:

Bir Yahudi Devleti kurmak rüyamızı gerçekleştirmiş olmamıza karşın henüz işin başındayız. Yahudi halkının büyük bir kısmı hala dışarıda. Bugün İsrail'de yalnız 900.000 Yahudi var. Gelecekte bütün Yahudiler İsrail'de toplanmalıdırlar. Ana ve babaları çocuklarını buraya getirmeye çağırıyoruz. Yardım etmeyecek olurlarsa gençliği İsrail'e biz getireceğiz. Ancak umarım buna gerek kalmaz.

Siyonizmin bir numaralı ismi Theodor Herzl tarafından ortaya konan "zor kullanma metodu" göçe ikna etmede en etkili ve en yaygın kullanılan metot olmuştu. İsrail kurulduktan sonra da bu yöntemin uygulanmaya devam edilmesine karar verildi. Haham Klausner 1948'de Amerikan Yahudi Konferansı'na sunduğu ünlü raporda bu metodun bundan sonrada kullanılacağını şu sözleriyle dile getirmişti:

Yahudiler bir grup olarak Filistin'e gitmeye fazla istekli değillerdir. İnandım ki bu kişileri İsrail'e gitmeye razı edebilmek için zorlamak gerekir... Bu programı gerçekleştirebilmek için Yahudi toplumunun politikasını tersine çevirmesi lüzumludur. Göç edecek kimselere İsrail'de çok rahat bir hayat vaadetmek yerine onların buradaki yaşama şekillerini mümkün olan her çareye başvurarak zorlaştırmak gerekir. Daha ileri bir tarihte Yahudileri örselemek ve göçe razı etmek için İsrail ordusundan yararlanılabilir.

Fakat Yahudi halkı İsrail'e göç konusunda yine isteksiz davranınca, siyonistler klasik yöntemlerini uygulamaya geçtiler.

İsrail yöneticileri ve yabancı devletlerde bulanan ajanları hedeflerine ulaşmak amacıyla ihtiyaçları olan antisemitizm tehdidini canlı tutabilmek için gayret sarfediyorlardı. Doktor Israel Goldstein bu konuda şunları yazıyordu: "Daha ne bekliyor Amerikan Yahudileri? Onları zorla kapı dışarıya edecek bir Hitler mi? Diğer ülkelerin Yahudilerini göç etmeye zorlayan trajedilerin kendi başlarına gelmeyeceğini mi zannediyorlar?"

Bu programdan kastedilen rahatsız etme yöntemi de yine yapay antisemitizm hareketleriydi. Bu programların en yaygın olanı ise, Mossad ve özellikle bu iş için kurulmuş olan Aliyah Bet tarafından gerçekleştirilen, sinagoglara ve Yahudilerin topluca bulundukları yerlere saldırı düzenlemekti. Bu şekilde yaşadıkları ülkede tehlike içinde olduklarına inandırılan Yahudiler göçe ikna edilmek isteniyordu. Aliyah Bet, bu görev için özel olarak kurulmuştu. İsrail'in en güçlü servisi olarak kurulan Aliyah Bet binlerce Yahudinin Vaadedilmiş Topraklar'a dönmesini sağladı.

Theodor Herzl'le sistemli bir şekilde uygulamaya konulan yapay antisemitizm hareketleri hiç kesintiye uğramadan günümüzde de devam etmektedir. Bugün birçok ülkede Yahudilere yönelik sistemli hareketlerin altında yine Yahudi ajanlar ve Yahudi

finansörler vardır. Yapay antisemitizmin temel hedeflerinin başında İsrail'deki Yahudi nüfusunu artırmak gelir. Bunun yanında, İsrail'in terör yoluyla genişleme politikasına, "misilleme yapma" bahanesine meşru bir zemin hazırlamak da önemli hedeflerden birisidir. Ve klasik mazlum Yahudi imajını vermek, siyonizmi eleştirme hakkını bu imaja sığınarak ortadan kaldırmak yolunda çalışmalar yapılır. Bugün yapay antisemitizm uygulanan ülkelere bir göz atınca bu program daha iyi anlaşılmaktadır.

Ortadoğu'da Yapay Antisemitizm

Ortadoğu'daki yapay antisemitik hareketler, özellikle İsrail'in araplara yönelik terör hareketlerine meşru zemin hazırlaması bakımından önemlidir. Ortadoğu'daki bu hareketler İsrail Devleti'nin kuruluşuyla ortaya çıkmış ve halen devam etmektedir.

Irak'ta, eski Juda Krallığı'nın yıkılmasından sonra Buhtunnasır tarafından Babil'e sürülen ve 2500 yıldan bu yana burada yaşayan bir Yahudi topluluk vardır. 1948'de İsrail Devleti kurulduğu sırada burada 110 bini bulan bir Yahudi topluluğu yaşamaktaydı. Burada yaşayan Yahudiler ülkeye sağlamca yerleşmişler ve buradaki halklarla eşit halklarla yaşamaktadırlar. İsrail kurulunca gözünü bu Yahudilere dikti. Irak'ta Arap halkla iç içe yaşayan bu Yahudileri İsrail'e getirmek için İsrail terörizmi Bağdat'ta 1950'de harekete geçti. Üzerlerine bomba yağdırılmaya başlayan Iraklı Yahudiler "Ali Baba Operasyonu" adını taşıyan bir operasyonla İsrail'e göç etmeye başladılar.

Iraklı Yahudilerin isimlerini göçmen listelerine yazdırmada acele etmediklerini gören İsrail gizli ajanları, onları göçe zorlamak için tehlikede olduklarını anlatmak maksadıyla üzerlerine bomba yağdırmaktan çekinmediler. "Ali Baba Operasyonu" adını taşıyan operasyon böylece başladı.

Bu kışkırtmaların hikayesi haftalık *Ha'olam Hazeh* gazetesinde 20 Nisan-1 Haziran 1966 arasında yayınlanmış, Ağustos 1972'de Kokhavi Shemesh tarafından *Siyah Panterler* gazetesinde doğrulanmış ve 7 Kasım 1977'de Tel Aviv Büyük Mahkemesi'nin aracılığı ile gazeteci Baruh Nadel tarafından Mordechai Ben Porat'a yöneltilen sorulara verilen cevaplarla açıklık kazanmıştır.

Bağdat'taki Masauda Shemtou Sinagogu'nun bombalanması olayı da bunlardan biriydi. Savunmasız Yahudi cemaatine karşı girişilen bombalı saldırının sorumluluğu Irak'a yükletilmek istendi, fakat olayın arkasında Mossad'ın olduğu ortaya çıktı.

Yahudiler sinagogda dua ederken patlayan bomba fazla zarara yol açmamış, fakat istenilen mesajı kamuoyuna ulaştırmıştı. Iraklı Yahudiler sinagogu bombalayanların İsrail ajanları olduğunu duyduklarında kaygıya kapıldılar.

ABD'de yaşayan ve Iraklı bir Yahudi olan Reuben David bu olayı şöyle yorumluyordu:

Gazetelerde bir havra da dahil olmak üzere Yahudilerin sık sık gittikleri yerlerin bombalanmasıyla ilgili hikayeler anlatılıyordu. Bu bombalamaların fazla zarar vermemesi kuşku çekiciydi... Bombalamaların altında siyonistlerin olduğu bence çok

açıktı. Yapmak istedikleri Yahudileri korkutmak ve müslümanların kendilerine karşı harekete geçtiğine inandırmaktı. Bombalamalar Iraklı Yahudiler üzerinde genel olarak etki yaptı. Yahudilerin evlerinde ve havralarda büyük miktarda silah ele geçmeye başladı. Hükümet, Yahudi mağazalarında, kahvelerinde ve havralarında bulunan çok az zarara neden olan bombaların, Yahudi konutlarında ve havralarında bulunan cephanelerin aynı kaynaktan olduğuna ve sorumluluğun da aynı kişilerde olduğuna karar verdi.

Benzer bir olay da Fransa'da gerçekleşti. Rue Kopernikke'de bir sinagoga yapılan bombalı saldırı Kaddafi'nin üzerine yıkılmak istendi. Ancak bu eylemin de arkasından Mossad çıktı: SISMI'den sızan bilgiye göre, eski İçişleri Bakanı ve eski Başbakan Michel Poniatowski, bu olayı Mossad'ın, Frasa'nın Irak'la olan bağlarını koparmak için yaptığı konusunda ısrar ediyordu.

Mossad'ın Suriye'yi güç durumda bırakmak için gerçekleştirdiği bir bombalama olayını ise Fransız eski Başbakanı Jacques Chirac, yayınlanmaması kaydıyla Washington Times muhabirine anlatmıştı. Fransa Başbakanı Londra Havaalanı'nda İsrail Havayolllarına ait El-Al uçağını patlatma girişiminin ardında Suriye'yi güç durumda bırakmak amacını güden İsrail istihbarat örgütü Mossad'ın bulunduğunu öne sürüyor ve bu iddiasına baş şahit olarak da Federal Almanya Başbakanı Helmut Kohl ile Dışişleri Bakanı Hans Dietrich Gencher'i gösteriyordu.

Washington Times gazetesi Chirac'ın bu sözlerini yayınlayarak bir skandala neden oldu.

"Yeremya'nın Kuzey Ülkesi"ndeki Antisemitler

Sovyetler'de çok sayıda Yahudi yaşadığından İsrail Devleti'nin kurulması gündeme geldiğinde siyonist önderlerin gözleri de Sovyet Yahudilerine çevrildi. ABD'den sonra en çok Yahudi nüfusu Sovyetler'de yaşıyordu. Bu nedenle kurulacak devletin buradaki Yahudilere ihtiyacı vardı. Sovyet Yahudilerinin siyonist liderler açısından önemi sadece nüfusa dayanmıyordu. Sovyet Yahudilerinin Kitab-ı Mukaddes'te Yeremya'nın kehanetinde kastedilen Yahudiler olduğu inancı, buradaki Yahudilerle ilgilenilmesinin temel nedenlerinden biriydi. Sovyetler'deki göçleri organize eden Yahudi ajansları ve batılı ülkelerdeki kuruluşlar, bunu *Jewish Chronicle* muhabirine şöyle açıklıyorlardı:

Kitab-ı Mukaddes'te Yeremya'nın kehaneti var. İsrail'den geride kalanların Kuzey ülkesinden dışarı çıkarılmasını buyurur. Yapılan yorumlara göre Kuzey ülkesinin SSCB olduğu görüşüne varılmıştır.

Bu nedenle İsrail, bu Yahudileri İsrail'e getirmek için her türlü kolaylığı sağladı. Fakat Sovyet Yahudileri istekli olmadığından çok sık olarak "zorla getirme" yöntemine başvurmak zorunda kalındı. İsrail bu zorla göç programının uygulanma aşamasında da Amerika Birleşik Devletleri'nden, bu işi üstlenen kuruluşlardan, Yahudi ajanslarından, Sovyet Yahudi liderlerinden, yapay antisemitik gruplardan yararlandı.

Zeev Jabotinsky, Siyonist-Revizyonist hareketi başlatan ilk liderdi. 1988'de Rusya'da yaşayan Yahudilerin % 90'ı İsrail'e gitmeyi reddetmişti. Likud Hükümeti de Sovyet Yahudilerini İsrail'e getirmek için kaba kuvvet kullandı…

Yahudi diktatör Stalin döneminde Sovyetlerin resmi politikası haline gelen antisemitizm, bu dönemden günümüze Sovyet Yahudilerini İsrail'e getirmeyi başardı. Stalin, İsrail'in ihtiyacı olan Yahudilerin Sovyetlerden göçünü sağlamak amacıyla Sovyetler'de göstermelik ve abartılı bir Yahudi düşmanlığı başlattı. Yahudiler üzerinde yoğun baskılar uyguladı ve binlerce Yahudinin kutsal topraklara göç etmesini sağlayarak gerçek vatanı İsrail'e çok büyük hizmetlerde bulundu. Bu politika, Stalin sonrasında da kısmen yumuşatılarak uzun süre devam etti. Yahudi diktatör Stalin döneminde başlayan Sovyetler'deki yapay antisemitizm hareketleri bugün fanatik aşırı sağcı grup Pamyat tarafından yürütülmektedir.

Bu grup ülkede özellikle Yahudilere karşı olan hareketleriyle tanınır. Kendilerini Stalin'in takipçisi olarak görüyorlar ve gerçekte Stalin'den aldıkları yapay antisemitizm mirasını devam ettiriyorlar. Bir çok Yahudinin İsrail'e göç etmesini sağlıyorlar. Rusya'da ilk kez komünist parti dışında bir parti kurmayı başaran Pamyat Lideri Simirnov Ortaşvili, Yahudilere olan kinini "Buradan defolup İsrail'inize gidin... Stalin yaşasaydı Rusya'da bu şekilde kalamazdınız" sözlerle dile getirmişti.

Gerçekten de Pamyat'ın çabaları sonuç verdi ve birçok Yahudi, Tevrat'taki "Kuzey Ülkesi" Rusya'yı terk edip İsrail'e gitmeyi seçtiler.

Rus Yahudilerinin korkulu rüyası haline gelmiş olan bu örgütün özellikle Leningrad'daki Yahudileri tedirgin ettiği ifade ediliyordu. Pamyat Örgütü'nün resmi bir parti haline getirilmesiyle daha da ürkütücü bir olasılık haline dönüştüğünü belirten yakın çevreler, son günlerde Leningrad'da görülen antisemitik olayların sayısında bir artış kaydedildiğini de söylüyorlardı. Pamyat Örgütü'nün yasal bir parti haline dönüşmesiyle Yahudilerin daha da gerginleştiğini anlatan Yahudi cemaati lideri Dion, kentte yaşayan 165 bin Yahudinin İsrail'e göç etmek için sıra beklediklerini vurgulamıştı.

Peki ya göç etmek için İsrail'i değil de başka bir ülkeyi seçmek isteyenler ne olacaktı? O zaman bütün senaryo boşa gitmiş olmaz mıydı? Uluslararası Yahudi örgütleri bu soruna da çözüm buldular. Sovyet Yahudileri "yanlış" istikametlere gitmekten alıkondu.

…Dünya Yahudi Kongresi Başkanı Bronfman ile ADM (Archer Daniels Midland) Başkanı Andrea arasındaki anlaşma çok açıktı. ADM Buğday Karteli ve diğer ABD buğday kartellerinden ucuz buğday karşılığında Sovyet Hükümeti, Sovyet Yahudilerinin İsrail'e toplu halde göçüne izin verecekti. Bronfman-Andreas Anlaşması'nın bir parçası olarak KGB, ADL ve Bronfman'ın Dünya Yahudi Kongresi ile işbirliğine girdi. Amaç BM'in Genel Sekreteri ve Avusturya Başkanı Kurt Waldheim ile Reagan yönetimi arasındaki diplomatik bağı bozmaktı. Böylece KGB, ADL, WJC (Dünya Yahudi Kongresi), Waldheim'ın II. Dünya Savaşı sırasında Nazi savaş suçlusu olduğunu ilan etti.

Bunun amacı Batı'ya gelebilecek Sovyet Yahudileri için Avusturya yolunu kapatmaktı. Geçmişte Sovyet Yahudileri Avusturya'ya gelince politik mülteci vasfını alıyorlardı ve böylece istedikleri ülkede yerleşebiliyorlardı. Çoğunluk ya Batı Avrupa'da kalıyordu ya da ABD'ye gidiyorlardı. Çok azı gönüllü olarak İsrail'e gidiyordu. Avusturya yolu kapanınca Bronfman ve Gorbaçov Varşova Paktı ülkelerinden değişik rotalar belirlediler ve Sovyetler Birliğinden İsrail'e doğrudan uçuşlar düzenlediler. Böylece Sovyet Yahudileri'nin nerede yaşayacaklarını seçme hakları kalmayacaktı.

Pamyat'ın ikna edici programı sayesinde göçe zorlanan Yahudilerin yolculukları, ABD ve İsrail tarafından desteklenip kolaylaştırılmaktaydı.

Yahudi ajansı ve Yahudi Dayanışma Birliği (YDB) bir deneme anlaşması yapmıştı. Anlaşmaya göre Dayanışma Birliği, Sovyet Yahudilerinin İsrail'de yerleşmelerini teşvik amacıyla üç yıl içinde 420 milyon dolar toplayacaktı. Anlaşma, Yahudi Ajansı ve Amerikalı destekçiler arasında üç gün süren yoğun toplantılar sonucunda açıklandı. Bu, İsrail için tarihi bir fırsattı ve Amerikan Yahudiliği elinden geleni yapmaktaydı.

İsrail'in Sovyet Yahudilerine sunduğu bu kolaylıkların yanında göçü organize etmek için çeşitli yöntemlerle çalışan Aliyah Bet örgütünü de Sovyetlerde örgütlemesi, İsrail'in Sovyet Yahudilerine verdiği önemi açıkça gösteriyordu. "İsrail bağımsızlığını kazandıktan sonraki dönemde Yahudileri Rus kontrolünden kurtarmak için uğraştı. Bu sırada göçü organize etmek için kurulan Aliyah Bet bu iş için görevlendirildi."

Aliyah Bet tarafından yönetilen bu olaylar istenen etkiyi sağladı. *Every Spy a Prince* adlı kitapta Aliyah Bet'in faaliyetleri şöyle anlatılıyor:

Aliyah Bet'in gizli ajanlarına teşekkürler. Kuruluşunun ilk dört yılında İsrail nüfusunu iki katına çıkardılar... İstihbarat üyeleri terörist taktikleri kullandıklarını reddediyorlardı. Fakat buldukları yeni ve orijinal metotlarla Yahudileri İsrail'e göç ettirecekleri için gurur duyuyorlardı. Herşeye rağmen onlar yeni kurulan Yahudi devletinin yaşaması için mücadele veriyorlardı.

İsrail, yapay antisemitizm programını sadece Mossad ve Aliyah Bet aracılığıyla değil çeşitli ülkelerde finanse ettiği grup veya kişiler yoluyla ya da bizzat bu ülkede yaşayan Yahudi dönmelerini kullanarak uyguluyordu. Bu programı uygulatmak için seçilenler, genellikle fiziksel ve ruhsal olarak normal olmayan, fanatik ırkçı yapıdaki grup ya da kişilerdi.

Le Pen ve "Yahudileri"

Antisemitizmin Fransa'daki temsilcisi, ırkçı Fransız Milliyetçi Cephe Partisi lideri Jean-Marie Le Pen'dir. Le Pen son yıllarda gittikçe güçlenen ve politikasını yabancı ve özellikle Yahudi aleyhtarlığı üzerine oturtmuş bir lider görünümündedir.

Batı basınının sürekli olarak Yahudi aleyhtarlığının Fransa'daki simgesi olarak gösterdiği Le Pen hakkında bazı ilginç bilgiler vardır. Bunların başında Yahudi aleyhtarı görünen Le Pen'in yanında yeralan Yahudiler gelmektedir. Yerel seçimlerden oldukça güçlü çıkan Le Pen, yapılan araştırmalarda Fransa'da her üç kişiden biri tarafından

desteklenmektedir. Yabancılara özellikle Yahudilere olan düşmanlığıyla tanınmasına karşın, ne gariptir ki Le Pen'in partisinde birçok Yahudi de görev yapmaktadır. Fransa'da milli cephede bu görevde olmaktan gurur duyan Yahudiler vardır.

Le Pen'in gösterdiği başarıyı ve Yahudilerin bu durumdan duyduğu memnuniyet *Şalom* gazetesinde şöyle belirtiyordu:

Partide görev alanların yanında birçok Yahudi de Le Pen'i oylarıyla destekliyor. Le Pen'in bu antisemitik tutumu özellikle dindar Yahudileri sevindiriyor. Fransız Yahudisi Le Pen % 20 oy topladığı gün Yahudiler için Fransa'yı terketme işareti kabul edilebileceği görüşünde birleşiyorlar. Dimitri Pastanesi'nde toplanan bazı Yahudiler de Le Pen'e oy verdiklerini ve nedenlerini şöyle açıklıyorlar: "Le Pen'e oy vereceğiz ki bizi Fransa'dan kovsun, biz de İsrail'e göç edelim."

Le Pen'in partisindeki Yahudilerden bir tanesi de Robert Hemmerdinger'dir. Hemmerdinger'in kendisiyle yapılan bir röportajda söyledikleri ise oldukça ilginçtir:

— Size "Le Pen'in Yahudisi" dendiğinde ne hissediyorsunuz?

Size ben yalnız değilim diye cevap veririm. Siz bilmiyorsunuz ama biz çok fazla sayıdayız.

— Yani kendilerini saklıyorlar?

— ...Montpelier, Valence ve Menton arasına bir çizgi çizin. Bu bölgede 87 sinagog açıldı ve tekrar Varşova ve Carpentras'tan sonra en eski sinagog tekrar açıldı. Ve bu bölge Le Pen'in en çok oy aldığı bölgedir.[23]

Fransa'da yaşanan bir başka garip antisemit olay da Yahudi mezarlarının tahrip edildiği "Carpentras Olayı". Hemmerdinger, aynı röportajda bu ırkçı olay ile ilgili çok ilginç bilgiler veriyor: "Bu Carpentras olayını 4 tane iyi aileden gelmiş genç yapmıştır. 2 tanesi Yahudi... İsimlerini polis avukatlar ve savcı biliyor."

Fanatik Yahudi aleyhtarı Le Pen, "sahte"lik sinyalleri vermiyor mu?

Ortadoğu'nun Kiralık Katili Ebu Nidal

Kasıtlı antisemitik hareketler, İsrail'in kutsal topraklarını kapsayan Ortadoğu bölgesinde oldukça sık olarak kullanılmaktadır. İsrail kontrolü altında Ortadoğu'da faaliyet gösteren sözde İsrail aleyhtarı bazı terör grupları, bu bölgedeki yapay antisemitizmin temsilcisi durumundadırlar.

Sözde İsrail aleyhtarı bu örgütlerin en büyük işlevi, İsrail'in bölgedeki eylemlerine meşruiyet kazandırmaktır. Bu terör örgütlerinin düzenlediği provokasyon niteliğindeki saldırılar hem İsrail'in "mazlumluğunu" (!) belgelemekte, hem de İsrail'in ünlü misilleme politikasına fırsat yaratmaktadır. Bu sahte İsrail düşmanı örgütlerin başında Ebu Nidal'in El Fetih örgütü gelir.

Ebu Nidal, FKÖ'nün bir kolu olan El-Fetih'in Bağdat temsilcisi iken 1974'de FKÖ'den ayrılarak 300 kişilik grubuyla birlikte El Fetih Devrim Konseyini kurmuştur. Ortadoğu'nun kanlı katili olarak anılan Ebu Nidal, başta ermeni terör örgütü ASALA olmak üzere IRA, ETA, Kızılordu Fraksiyonu, Fransa'da "Doğrudan Eylem", Belçika'da

ise "Savaşan Komünist Hücreler" terör örgütleriyle yakın işbirliği içinde bulunmaktadır. Ebu Nidal yalnızca 1985 yılı içerisinde 90 ölüm, 350 yaralıyla sonuçlanan 33 baskın gerçekleştirmiştir. Bu suikastlardan bazıları şunlardır: Roma'daki Cafe Paris Restorantı baskını, Roma ve Viyana Havaalanları baskınları, Atina'da yüzme havuzu baskını, Kuveyt de restoran baskını, İsrail'in Londra Büyükelçisi Solomon Argov'un öldürülmesi...

Ebu Nidal gerçekten söylediği gibi gerçek bir siyonist düşmanı ve Filistin'in kurtuluşu için çalışan bir insan mı, yoksa İngiliz gazeteci Patrick Seale'in "Kiralık Silah: Ebu Nidal" adlı kitabında belirttiği gibi, İsrail için çalışan, bütün eylemleri Mossad tarafından yönlendirilen kukla bir lider mi?

Beşir Cemayel'in gizli servisinin şefi Elie Hubeika şöyle diyor: Mossad tarafından Ebu Nidal'in örgütü içine sızılmıştı ve halen de bu bağlantı devam etmektedir. Bu bilgi Avrupa'daki ve Güneydeki birçok gizli servis kaynaklarından bana ulaştı. Ebu Nidal üyelerinin birçoğu düzenli olarak İsrail'e giderlerdi... Mossad'ın 1976'dan beri Ebu Nidal Grubu'nun içine sızmış olduğundan yola çıkmalıyız. Ajanları gruba sokma fikri ilk olarak CIA'dan ve Fas gizli servisinden çıktı. Eminim CIA'nın Mossad'la özel bir bağlantı içinde olduğunu biliyorsunuzdur. CIA, Ebu Nidal'in grubuna sızmak için yapılan planı Mossad'a öğretti. Ebu Nidal Mossad tarafından kullanılmaktadır. Ebu Nidal'in cinayetlerinden sadece Mossad kar sağlamaktadır.

Ebu Nidal'in İsrail için çalıştığının bir çok kanıtı mevcuttur. Yaptığı operasyonlar İsrail'in işine yaramaktadır. Operasyonlardan hemen sonra İsrail, Ebu Nidal'in bu saldırılarını bahane ederek karşı bir saldırı düzenler. Böylece İsrail'in istediği meşru zemin Ebu Nidal tarafından oluşturulmuş olur. Örneğin, 1985'te İsrail'in Lübnan'ı işgaline sebep olarak, İsrail'in Londra Büyükelçisi Solomon Argov'un Ebu Nidal tarafından öldürülmesi gösterilmiştir.

Noam Chomsky de, ABD, İsrail ve Filistinliler *Kader Üçgeni* adlı kitabında Ebu Nidal'in operasyonlarının İsrail'e büyük yararlar sağladığı, Filistin Davası'na ise bir ordunun verebileceği zarardan çok daha fazla zarar verdiği belirtmektedir. Ayrıca Ebu Nidal, FKÖ aleyhinde faaliyet göstererek İsrail'in hedef gösterdiği FKÖ liderlerine yönelik saldırılarda bulunmuştur.

Mossad'ın uzun yıllardan beri Ebu Nidal örgütünün içine girerek nüfuz kazandığını söylemiştik. FKÖ gizli servisinin şefi Ebu İyad, Ebu Nidal'in terör hareketleri için belirlediği hedeflerin çoğunlukla Mossad tarafından seçildiğinden emin olduğunu söyler... Buna örnek olarak Mossad'ın seçtiği bir kurbanı açıklar: FKÖ'nün Londra temsilcisi Said Hammami...

Mossad, Ebu Nidal'in grubunu tamamen tanıyor olmasına rağmen Büyükelçi Shlomo Argov'a düzenlenen suikasti bilerek engellememiştir. Argov'un vurulmasından 24 saat sonra İsrail, Güney Lübnan'a girer ve ilk olarak 100 Suriye savaş uçağını imha eder.

Ebu Nidal'in İsrail için çalıştığının diğer bir kanıtı ise, İsrail'e karşı başlattığı operasyonlarda hiçbir zaman İsrail'in gerçek liderlerini hedef almamasıdır. İsrail'in gözden çıkardığı kişileri hedef alarak sözde siyonizm düşmanlığı yapmaktadır. Bu operasyonlar İsrail güdümlü basın organları tarafından oldukça abartılarak geniş yankılar uyandırmaktadır.

Ebu Nidal de Ortadoğu'daki birçok lider gibi, örneğin Nasır, Enver Sedat ve Kral Hüseyin gibi, yapay antisemitizm görüntüsü altında İsrail için çalışan kukla bir liderdir.

"Çakal" İsrail Hesabına mı Çalışıyor?

Gerçek adı Ilich Ramirez Sanchez olan Çakal Carlos, birçok gizli servis tarafından doğum yeri İsrail olarak verilen bir teröristtir.[31] Henüz 14 yaşındayken Carlos Karakas'taki komünist hareketin başındaydı. 15 yaşındayken KGB tarafından seçildi.

Üniversiteyi Moskova Patrice-Lumumba Üniversitesi'nde okudu. Terör uzmanlarının söylediklerine bakılırsa Bu Üniversite akademik bir eğitim merkezinden çok "Terör Okulu" veya "Katil Koleji" olarak değerlendiriliyordu. Buradakiler üçüncü dünya ülkelerinde devrim yapmak için yetiştirilirlerdi.

Carlos 1974'de FKÖ liderlerinden Georges Habash'a katıldı. Hiç şüphe yok ki İsrail ajanları, FKÖ ve Georges Habash'ın Halk Cephesi'ne ve diğer bir çok organizasyona nüfuz etmişlerdi.

1975'te Viyana'da OPEC toplantısına yapılan baskında Carlos'un da imzası vardı.

Çakal Carlos'un David Yallop'la yaptığı röportajdan tüm gizli servislerle işbirliği içinde çalıştığı ortaya çıkmaktadır.

Soru: Batılı gizli servislerde kaynaklarınız olduğunu söylediniz. Bir kaç tanesini söyleyebilir misiniz?

Carlos: Fransa, Almanya, İtalya, ABD ve birçokları...

Soru: Doğu Bloku'ndan da var mı?

Carlos: D. Almanya, Romanya, Macaristan, Çekoslovakya ve Yugoslavya.

Entebbe'den Münih Olimpiyat Köyü Baskını'na, Londra'daki Siyonist Banka Hapoalim ve Paris'te ki cafelerin bombalanmasından, El-Al uçağına roketatarla saldırıya kadar birçok İsrail aleyhtarı gözüken fakat gerçekte İsrail'in büyük menfaatler elde etmesine yardımcı olmuş eylemlerde Carlos imzası vardır.

Carlos'un yaptığı tüm eylemler Filistinlilerden çok İsrail şahinlerine yarıyordu. Mantıksız her terör eylemi İsrail'deki aşırı sağcılara sınır ihlallerini daha sert cezalandırmanın yanında, şiddet ve terörü kendilerinin kullanma hakkını veriyordu.

Fransa'daki yakalanışından önce, Alman gazeteci David Yallop'un kendi çabalarıyla bulup Suriye'de görüştüğü Carlos'un yerinin Mossad ve CIA tarafından yıllarca bilinmediğini düşünmek saflık olur. Öyleyse Mossad ve CIA neden Carlos'un eylemlerine göz yumdular? Yoksa eylemleri planlayan onlar mıydı?..

Yapay Antisemitler Her Yerde...

Yapay antisemit hareketlerin siyonistlere sağladığı tek fayda Yahudileri göç ettirmek değildi kuşkusuz. Göç konusunun söz konusu olmadığı pek çok durumda da yapay antisemitizm Yahudi liderler tarafından kullanılıyordu. Bu ikinci fayda ise propagandaydı. Propagandanın temelinde de yapay antisemit lider ve grupların taşıdığı karakter yatıyordu. Bu lider ya da grupların ortak özellikleri, hepsinin tek kelimeyle ruh hastası görünümünde olmasıydı. Zalim, saldırgan, şiddet yanlısı yani "psikopat" yapıdaki bu suçlular "Yahudi düşmanı" olunca, tabii Yahudiler de haklı konumda oluyorlardı.

Bu sayede gerçekten siyonizmi eleştirme yolu da kapatılmış oluyordu. Siyonizmin içyüzünü ortaya koymaya kalkanlar, "fanatik", "ırkçı", "Yahudi aleyhtarı" gibi suçlamalarla bu "yapay antisemit"lerle özdeşleştiriliyordu. Ve Yahudiler, bütün psikopatların kendilerine düşman olduğu imajını, ezilen, öldürülen, sürülen bir millet olarak görünmeyi bu yapay antisemitler sayesinde sağlıyorlardı. Yahudi yazar Hannah Arendt, Siyonistlerin antisemitizme olan bakışını şöyle anatıyor:

Antisemitizm itibardan düşmüştü. Hitler'e teşekkürler, belki her zaman fakat şu an için, Yahudiler birdenbire bu kadar popüler olamazdı. Bu günlerde herkes gaz ve sabun fabrikaları görünce antisemitizmin ne olduğunu hatırlayacak. Dreyfus olayından beri her yerde hazır ve nazır bulunan antisemitik hareketler Yahudi felsefesinin en etkili ideolojik faktörüdür.

Yapay Antisemitizme Son Örnek: Rus Faşisti Jirinovski

SSCB'nin dağılmasının ardından kurulan Rusya Federasyonu'nun en ilginç şahsiyetlerinden biri Vladimir Jirinovski oldu. Jirinovski'yi bir anda bu denli ünlü yapan şey, kuşkusuz ki öne sürdüğü "korkunç" teoriler ve iddialı tehditlerdi. Öyle fanatik, saldırgan ve sivri bir görüntü çiziyordu ki, insan ister istemez "bu adam gerçekten de bu kadar deli mi?" diye sormadan edemiyordu. Jiri'nin bu görüntüsünün ardından dünya medyası, ona anlamlı bir benzetme yapıverdi hemen: Bu çılgın Rus faşisti, günümüzün Hitleri'ydi. Düşünce, tavır ve eylemleri aynen Alman "fikirdaş"ına benziyordu.

"Jiri" bu benzetmeden pek rahatsız olmadı. Tam tersine, Hitler'e benzemek için ne gerekiyorsa yaptı. Tabi konu Hitler olunca, gündeme Naziler'in "alamet-i farika"sı da geliyordu: Antisemitizm, yani Yahudi aleyhtarlığı...

Gerçekten de Rus kabadayısı antisemitizm yapmaktan geri kalmadı. Yahudiler aleyhine verdi veriştirdi. Yahudi örgütleri de elbette sessiz kalmadılar, "Jiri"yi protesto ettiler. Avrupalı Yahudi örgütleri, hükümetlerine başvurarak, bu "gözüdönmüş faşist"in ülkelerine sokulmamasını rica ettiler.

Ama ortada garip bir şeyler vardı. Özellikle konuyu Yahudi yayın organlarından takip edince bazı ilginç bilgiler ortaya çıkıyordu.

Çünkü ateşli Yahudi aleyhtarı Jirinovski'nin kendisi de bir Yahudiydi. Hem de oldukça "bilinçli" bir Yahudiydi, 1989'da Rusya'da faaliyet gösteren "Şalom" adlı Yahudi

organizasyonunda "aktif" görev almıştı. Daha da ötesi, "siyonist"ti: On yıl önce İsrail'e göç etmek için vize almak istemişti. Ülkesine göçmen olarak yalnızca Yahudileri kabul eden İsrail de bu isteğine olumlu cevap vermiş, ancak Jiri, nedendir bilinmez, sonradan Rusya'da kalmaya karar vermişti….

İngiltereli Yahudilerin yayınladığı haftalık *Jewish Chronicle* gazetesi, Jirinovski ile ilgili olarak şu bilgileri veriyordu:

Rusya'nın ilk demokratik seçimlerinde beklenmeyen bir başarı gösteren Vladimir Volfovich Jirinovski, kuşkusuz çelişkilerle dolu bir insandır.

Yahudi kökenli bir politikacı olan Jirinovski, Rus milliyetçiliğine kaymadan önce, Rusya'daki Yahudi cemaatiyle de çok iyi ilişkiler içindeydi.

1946'da Yahudi bir babanın oğlu olarak Kazakistan'da doğan Jirinovski, bir zamanlar bir Yahudi örgütünün aktif bir üyesiydi. 1989 yılında, Jirinovski, yeni kurulmuş olan Şalom adlı kültürel Yahudi organizasyonuna üye oldu. Şalom, tüm Sovyet Yahudilerini tek bir çatı altında toplamayı amaçlayan bir örgüttü.

Şalom'un yöneticilerinden Dr. Mikhail Chlenov, *Jewish Chronicle*'a konuyla ilgili olarak şunları söyledi: "Bay Jirinovski, Şalom'un Yönetim Kurulu'nda görev almıştı. Ayrıca örgütün legal danışmanıydı. Doğrusu üstüne aldığı görevleri ciddiyetle yerine getirirdi."

Jirinovski, Aralık 1991'de Şalom'dan ayrılarak kendi Liberal Demokratik Parti'sini kurdu.

Aynı gazete, Jirinovski'nin İsrail'e yerleşme izni alma öyküsünü de bir sonraki sayısında şöyle anlatıyordu:

Rusya'daki yeni aşırı milliyetçi lider Vladimir Jirinovski, İsrail'e göç için on yıl önce girişimde bulundu. *Jewish Chronicle*, Bay Jirinovski'nin 1983 yılında İsrail'e yerleşmek için izin talebinden bulunduğunu ve bu izni elde ettiğini öğrendi. O zaman Rusya'da İsrail elçiliği bulunmadığından, Jirinovski, yerleşme izni için Hollanda Büyükelçiliği içinde faaliyet gösteren İsrail konsolosluk birimine başvurmuş. İsrail hükümetinin eski bir üyesi, "bay Jirinovski, İsrail'e yerleşme izni için başvurmuş, bu izni almış, fakat hiç kullanmamış" diyerek bilgiyi doğruladı. Moskovalı Yahudi kaynakları, Jirinovski'nin İsrail'e göç imkanlarının kesilmesi tehlikesine karşılık vize almış olabileceğini bildiriyorlar.

Bu arada, geçen hafta *Jewish Chronicle*'da yayınlanan Bay Jirinovski'nin Şalom üyeliği ile ilgili haberin yankıları sürüyor. Şalom üyeleri, o zamanlar Jirinovski'nin davalarının ısrarlı bir destekçisi olduğunu söylüyorlar. Şalom'un kurucularından biri, "bay Jirinovski bize çok yakındı" diyor.

Eskinin aktif siyonisti, birden bire antisemit kesilivermişti... Ne dersiniz, sizce Jirinovski'nin Hitlercilik oyununda bir gariplik yok mu?

Bunun cevabını bulmak için Rus kabadayısının yaptığı icraatlara bir göz atmak gereklidir. Özellikle de kafa karıştırıcı çelişkiler sergilediği Yahudilik ve İsrail konusundaki icraatlarına.

Jirinovski'nin seçimlerde elde ettiği sürpriz başarı ve hemen ardından Yahudileri hedef alan fanatik antisemitizminin ardından, Rus Yahudileri arasında büyük bir tedirginlik başladı. Amerika'dan sonra diasporadaki en büyük Yahudi nüfusunu oluşturan cemaatin üyeleri, Rusya'nın kendileri için pek emin bir gelecek vaad etmediğini düşünmeye başladılar. Bunun bir sonucu olarak da Rus Yahudileri arasında hızlı bir İsrail'e göç etme yarışı başladı.

17 Aralık tarihli *Jewish Chronicle*, Rus Yahudilerinin Jirinovski nedeniyle İsrail'e göçü hızlandırdıklarını ve "görünüşe bakılırsa" daha da hızlandıracaklarını detaylarıyla anlatıyordu. Çoğu Yahudinin çoktan "eşyalarını toplamaya başladığı"nı bildiriyordu.

Jirinovski'nin başlattığı antisemitizm nedeniyle Rus Yahudilerinin İsrail'e göçe yönelmesi, dünya medyasında da konu oldu. Bizdeki haftalık *Pazar Postası* gazetesinde bile konuyla ilgili bilgiler verildi. *Pazar Postası*'nın verdiği haberde ilginç olan, İsrail'in "bu göç dalgası nedeniyle endişe duyduğu" şeklindeki açıklamasıydı:

...İsrail de bu konudaki kaygısını dile getiriyordu. Faşist gelişmelerin, özellikle Rusya'da kalmış Yahudilerin kutsal topraklara doğru bir toplu göç hareketi başlatmaları olasılığı, İsrailli yöneticileri iyiden iyiye telaşlandırmıştı. Hatta yeni bir Musevi göçüne hazırlıksız yakalanmamak için çalışmalar başlatıldığını öne süren çevreler vardı...

Ama ortada garip bir şeyler vardı: İsrail'in "Sovyet Yahudilerinin topraklarımıza göç etmesinden endişeliyiz" şeklindeki bu açıklaması, çok ilginç bir çelişki oluşturuyordu. Çünkü, İsrail, önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, zaten yıllardır bu göçün oluşması için çalışıyordu. Göç, İsrail'in "endişe" etmesi değil, sevinçle karşılaması gereken bir gelişmeydi. Çünkü Yeremya'nın Kutsal Kitap'taki kehaneti ve stratejik nedenler dolayısıyla büyük önem taşıyan Rus Yahudileri, gördüğümüz gibi, İsrail'e göç etmeye pek niyetli değildiler uzun süredir.

İşte Rus kabadayısı tam bu anda İsrail'in imdadına yetişti. Bir zamanlar kendisinin de yerleşmek istediği anavatanına, Rusyalı soydaşlarını yollamaya başladı. İsrail'in aslında "arayıp da bulamadığı" göç hakkında "endişeli" olduğu şeklindeki açıklamaları da, anlaşılan görüntüyü kurtarmak içindi. Yeremya'nın kehaneti, zorla da olsa gerçekleştirilecekti....

Görünen o ki, Jiri, "siyonist" olmaktan hiç vazgeçmemiş, ama "taktik icabı" görüntü değiştirmişti. Uyguladığı "taktik" ise, yeni bir yöntem değildi, yüzyılın başından beri siyonizmin önderleri tarafından ustalıkla kullanılan "yapay antisemitizm"in bir örneğiydi.

Türkiye'de Antisemit Provokasyonların Geçmişi

Cumhuriyet kurulduktan sonra yapay antisemitizm oluşturma görevini, basını ellerinde bulunduran Yahudi dönmesi gazeteciler üstlendiler. Gazetelerde sık sık Türkiye'deki Yahudiler aleyhine yazılar yayınlayarak Yahudileri tedirgin etme, kendi aleyhlerinde bir hareket olduğuna inandırma çabalarına giriştiler. Basın küçük haberleri abartarak ve özellikle dinsel ayrılıklara dikkat çekecek şekilde haberler

yayınlayarak amaçlanan antisemitik havanın oluşmasını ve Yahudiler arasında istenilen gerginliğin meydana gelmesini sağlamıştır.

Dönemin basını da şovenist ve antisemitik havanın oluşmasında çok önemli bir konuma sahiptir. Küçük olayları abartarak ve özellikle Yahudileri tedirgin edecek şekilde veren, dönemin basınının habercilik anlayışından örnekler:

- "İki Yahudi ticarethanesi sahibi, Milli Koruma Mahkemesi'ne verildi."
- "Anadolulu tüccarın şikayetiyle intikar suçundan 4 Yahudi tevkif edildi."
- "İki Yahudi çocuğu, Hava Kurumu için toplanan rozet paralarını çaldılar."
- "Bir Yahudi firması mahkemeye verildi."

Bu ve bunun gibi haberlerde ana amaç, halk arasında suni bir antisemitizm oluşturarak Yahudileri tedirgin etmekti. Haber örneklerinde dikkati çeken nokta, azınlıklara mensup vatandaşların, yasadışı olaylarda, etnik kökenleri ön plana çıkarılarak olumsuzlanmasıdır.

Basın daha sonraki yıllarda da, özellikle Varlık Vergisi'nin oluşum aşamasında bu propaganda yöntemini daha da hızlandırarak devam ettirdi. 1939'da, Başbakan olan mason Refik Saydam da antisemitik hareketleri sistemleştirerek, devletin de Yahudiler aleyhinde faaliyete geçtiğine inandırma yönünde önemli çalışmalarda bulundu.

Özellikle Nazi Almanyası'nın prestijinin arttığı dönemlerde azınlıklar sorununun ortaya konuş biçimi dikkat çekicidir. Bu dönemde antisemitik eğilimler güçlenmiş ve bu eğilimin bir göstergesi olarak 1942'de Başbakan Refik Saydam'ın emri ile Anadolu ajansında çalışan 26 musevi personelin işine son verilmiştir. Daha da önemlisi, Yahudiler ilk kez kovuşturmaya uğramışlardır.

Resmi Antisemitizm: Varlık Vergisi

Türkiye'deki yapay antisemitizm uygulamalarının en önemlisi Varlık Vergisi Kanunu'dur.

1939'lu yıllarda başlayan antisemitik hareketler 1942'de basın tarafından daha da körüklenir hale geldi. Yahudi dönmesi A. Emin Yalman, Zekeriya Sertel, mason Hüseyin Cahit Yalçın, ardarda yazdıkları makalelerle Yahudiler aleyhine göstermelik ateşli bir kampanya başlattılar. Yazılarında etnik kökenlerine dikkat çekilerek, bunların haksız kazanç sağladıkları, piyasayı dolandırdıkları, halka ticaret imkanı sağlamadıkları konularına değinildi ve "piyasayı bu gibilerden temizleyin" imajı verildi.

Varlık Vergisi'nin Türk Yahudi toplumu üzerindeki etkileri kalıcı olmuştur. En başta 1948'de İsrail'in kurulmasıyla özellikle orta sınıftan ve yoksul Yahudilerin Türkiye'yi hızla terketmesine yol açar. 1927'de 80 bin küsur olan Yahudi nüfusunun 30 bini, sadece 1948-1949 yılları arasında Türkiye'yi terkeder.

Zekeriya Sertel "Haksız Kazançlar Kanunu Niçin Çıkarılmıyor?", "Devlet Yeni Gelir Kaynaklarını Nerede Aramalı?" ve "Varlık Vergisi" adlı makaleleriyle, Ahmet Emin Yalman ise, "Yeni Vatandaşlık Ruhuna Hazırlık", "Ya Hep Ya Hiç", "Tüccardan Polis" vb.

makaleleriyle azınlıklar aleyhinde, halkı kışkırtıp Varlık Vergisi'nin ana hatlarını çizdiler.

Ahmet Emin Yalman'ın Varlık Vergisi'nin oluşum ve uygulanış aşamalarını uygulandığı biçimiyle önerdiği ve daha önemlisi azınlıkların hedeflenmesi için bir an önce girişimde bulunulmasını istediği görülmektedir.

Dönme basının ana hatlarını oluşturduğu ve özellikle azınlıklara karşı uygulanmasını istediği Varlık Vergisi, 12 Kasım 1942'de Başbakan Şükrü Saraçoğlu tarafından kabul edilerek yürürlüğe konmuştur.

Bu program daha önce de siyonist önderlerin Filistin'de duydukları Yahudi ihtiyacını karşılamak için üyelerinin çoğunluğu Yahudi ve masonlardan oluşan ve toplantılarını mason localarında yapan İttihat ve Terakki tarafından da kullanılmıştı. Abdülhamit'in Filistin'e Yahudiler için uyguladığı göç yasağını kaldıran İttihat ve Terakki, İstanbul'daki Yahudi tüccarları yine aynı yöntemle göçe ikna etmişti. İttihat ve Terakki'nin ana hedeflerinden biri de ticaretin millileştirilmesiydi. Ticarete aracılık eden Rum, Ermeni ve Yahudilerin görünen rollerini Türk tüccarlara vermekti.

Yahudi kontrolündeki bu örgütün kullandığı metodla, Varlık Vergisi'nin gösterdiği bu benzerlik, şüphesiz oldukça ilgi çekicidir.

Basın ana amacını bir kez daha ortaya koymuş ve henüz kanun yürürlüğe girmeden böyle bir kanunun çıkacağını ve bu kanunun azınlıkları hedeflediğini vurgulayarak azınlıklar arasında gergin bir hava oluşturmuştur.

Varlık Vergisi kanunu çıktıktan sonra, henüz kanun metni yayınlanmadan önce Türkiye'de yaşayan azınlıklarda bir tedirginlik oluşmuştur. Kanunun kendilerine karşı olduğunu bilmektedirler. Kanunu kabul ve imza eden hükümetteki Yahudi ve masonlar şöyle sayılabilir:

Hasan Ali Yücel (mason)

Ali Fuat Cebesoy (mason)

Behçet Uz (mason)

Hakkı Ülkümen (Yahudi Dönmesi)

İzzet Akosman (Yahudi Dönmesi)

Fuat Sirmen (Yahudi Dönmesi)

Varlık Vergisi'nin amacı ise Harp yıllarında azınlıklar tarafından elde edilen haksız kazançları engellemek ve bu kazançlarla elde edilen gelirlere el koymak olarak açıklandı. Her ilin en yüksek memurunun başkanlığında kurulan komisyonlarca belirlenen azınlıklar ve özellikle Yahudi Vergi Mükellefleri olağanüstü vergilere tabi tutuldular ve vergilerini ödemeyeceklerin çalışma kamplarına gönderileceği duyuruldu. Bu komisyonların uygulamaları tamamen keyfiyete dayanmaktaydı. Nitekim İstanbul Komisyonun Başkanı mason Lütfi Kırdar, buradaki azınlıklara olağanüstü vergiler koyarak onları göçe ikna etmeyi başarmıştı. Gayri müslimlere uygulanacak verginin oranını özel bir komisyon tespit edecekti. Bu komisyon özellikle Yahudi mükellefler için bütün olanaklarının çok ötesinde vergiler tespit ettiler.

Gerçekten de ödenmesi pek mümkün olmayan ve ödemek için sadece 15 gün mühlet verilen vergiler, istenilen hedefe çok kısa bir sürede ulaştı. Gerek vergilerin uygulanışı sırasında, gerekse uygulama kalktıktan sonra çok miktarda Yahudi ülkeden göç etti. Vergisini ödemeyenlerden bir kısmı da (çoğunluğu "işe yaramayan" yaşlı insanlar) korku ve panik yaratmak maksadıyla kamplara gönderildi. Nazi kamplarını hatırlatan bu kamplar istenilen korkuyu çok kısa sürede sağladı.

Varlık Vergisi'nin uygulanışı sırasında kesin sonuç almak maksadıyla oldukça ileri gidilmiş, hatta bir kısım siyonistler uygulanan bu vergileri az bile bulmuşlardır. Çünkü antisemitik hava ne kadar güçlü olursa, istenilen başarı o derece çabuk gerçekleşecekti.

Ferit Melen şöyle diyordu: "Dönme bir müfettiş arkadaşımız, Suat Başar, uygulanan vergi oranlarını doğru hatta az bile bulmuştur."

16 ay sonra uygulamadan kaldırılan Varlık Vergisi'nin, Kanun Kararnamesinde belirtilen devlete yeni bir gelir sağlamak, para arzını azaltmak, aşırı kazancı engellemek vb. hedefleri başarıya ulaşmamış ve çoğu vergi mükellefleri vergisini ödemeden uygulamaya son verilmiştir. Fakat Varlık Vergisi asıl amacına ulaşmış ve Yahudileri göçe "ikna" etmeyi başarmıştır. Varlık Vergisi genelde girişimcilerin özelde ise gayrimüslim girişimcilerin yatırım eğilimlerini olumsuz yönde etkilemiş, azınlıkların ülke dışına yatırım yapmasına ve göçüne yol açmıştır.

Varlık Vergisi Sonrası Provokasyonlar: Sinagog Bombalamaları

Varlık Vergisi uygulamasından sonra da antisemitik provokasyonlar devam etti. Bunların en belirginleri Sinagog Bombalama yöntemiydi. Önce bütün üyeleri Yahudilerden oluşan Göztepe Kültür Merkezi, faili meçhul kişilerce bombalandı, olay basına yansıtılmadı. Kendilerine yapılan en küçük bir hareketi dahi yıllarca dillerinden düşürmeyen Yahudiler, nedense bu konuda sessiz kalmayı tercih ettiler ve olayı fazla araştırmadan kapanmasını sağladılar. 7 Eylül 1986 günü ise arkasında cevap bekleyen birçok soru bırakan Neve Şalom Sinagoğu, açılış günü Yahudiler dua ederken bombalandı.

Bu olayda, provokasyon ihtimalini kuvvetlendiren birçok soru ise Yahudiler tarafından cevapsız bırakıldı. Tören sırasında cemaat dışından kimse sinagoga alınmazken, üstelik Arap oldukları söylenen teröristler, tören sırasında fotoğraf çekmek için elini kolunu sallayarak kapıdan nasıl girdiler?

Tefilla Duası okunuyordu. Bu sırada sinagogun kapısından içeriye fotoğraf çekeceklerini söyleyen iki kişi girdi. İçeri giren kişiler, bir anda gizledikleri silah ve bombalarını çıkarıp yanlarında getirdikleri demir parçasıyla kapıyı sürgülediler. Ellerinde Polonya yapısı gerilla tipi kısa namlulu silahlar...

Ayrıca, ne tesadüf ki, uzun süredir kapalı olan İstanbul'un bu en büyük sinagoglarından birisinin açılış merasimine Türkiye Yahudi Cemaati Başkanı

Hahambaşı David Aseo katılmamış, yerine bir vekil göndermişti. Böylelikle "şans eseri" büyük ruhani lider katliamı ucuz atlatmıştı. Tesadüfler yine devam etmiş ve törende bulunması gereken İsrail konsolosu şans eseri (!) sinagogun açılış günü Kapadokya'ya tatile gitmişti. Ayrıca törene Yahudi cemaatinin seçkin ve tanınmış üyelerinden kimsenin katılmaması da dikkat çekiciydi. Katliamda hayatını kaybedenler Yahudi cemaatinin Eyüp, Balat, Fener gibi semtlerinde oturan kendi halinde yaşlı ve fakir üyeleriydi. Cevap arayan diğer bir soru ise Sinagog'un tam arkasındaki Musevi okuluna açılan kapısının da, okula bakan tarafından niçin o gün özellikle sürgülenmiş olmasıydı. Bunların yanında FKÖ'nün ikinci adamı olarak tanınan Ebu İyad'ın Neve Şalom Sinagogu'na karşı gerçekleştirilen saldırının bölgeyi karıştırmak amacıyla, İsrail Gizli İstihbarat Örgütü Mossad tarafından düzenlendiği iddiasına, İsrail Maslahatgüzarı'nın "yorum yok" karşılığını vermesi ve ayrıca İstanbul'da yaşayan Yahudi bir işadamının oğlunun da olayla ilgili olduğu gerekçesiyle aranması olayın provokasyon olduğu yolundaki izlenimleri daha da arttırmaktadır.

Nitekim olayın provokasyon olduğunu düşünenler de görüşlerini şöyle dile getiriyorlardı:

Dışişleri eski bakanlarından İhsan Sabri Çağlayangil sinagog olayının bir provokasyon olduğuna inandığını söylerken, Abdurrahman Dilipak'a göre de sinagog olayı İsrail tarafından düzenlenmişti.

22 Ağustos'ta Yitzhak Şamir'in İsrail Radyosu'nda yaptığı konuşma ise olayın bir provokasyon olduğunu iyice kuvvetlendiriyordu. Yitzhak Şamir radyodaki konuşmasında Türkiye'deki Yahudilerin güçlü olduklarını, bunların İsrail'e göç etmesinin kendileri açısından sevinilecek birşey olduğunu ve bunların İsrail'e göçleri engellenirse İsrail makamlarının Türkiye'de bulunan Yahudileri ülkelerine getirmek için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi.

Ve İsrail 7 Eylül 1987'de ilk uyarısını Neve Şalom Sinagogu'nda yaptı.

Mossad Türkiye'deki Yahudiler arasında bir korku yaratmak ve onları İsrail'e göç etmeye zorlamak için bu eylemi yaptı. Mossad II. Dünya Savaşı'ndan sonra da Avrupa'da sinagoglarda benzeri patlamalar ve katliamlar düzenleyerek burada yaşayan Yahudilerin İsrail'e dönmelerini sağladı.

Türk basınında yer almayan, Ortadoğu'da basılan birçok gazetedeyse haber konusu olan Neve Şalom katliamından 1,5 ay sonra İzmir'de de benzer bir olay gerçekleştirilmeden durduruldu. Türk yetkililer Ekim ayının sonlarına doğru Michel Herbert isimli bir İsrailliyi İzmir Sinagogu'nun önünde yakalamışlardı. Bu adamın yanında içinde patlayıcı madde bulunan bir çanta ele geçirilmişti.

FKÖ Türkiye temsilcisi Ebu Firaz ise bu konuda şöyle diyordu:

Bu eylemler Mossad'ın işine yarıyor. Bu sinagog baskınından kim kazançlı çıkacak? Bu noktada İsrail sempati topladı ve insanlar Filistinlilerden nefret etti. Bunu yapanlar bunun böyle sonuçlanacağını çok iyi biliyorlardı.

Cengiz Çandar'da 14-20 Eylül 1986 tarihli *Yeni Gündem* dergisinde Neve Şalom Sinagogu'ndaki katliamda Mossad'ın parmağının olabileceğini belirtiyor:

Neve Şalom Sinagogu'na yapılan saldırı emsalleri hatırlandığında Ebu Nidal grubu tarafından gerçekleştirildiği izlenimi veriyor. Arap ve Filistin örgütlerinin bir çoğuna İsrail Gizli İstihbarat örgütü sızmış durumdadır. Mossad, Arap ve Filistinli örgütlerdeki maksimalist eğilimleri özendiriyor olabilir. "Zehirlenecek atmosfer" barıştan yana olmayan İsrail'in işine gelir.

Kimi Yahudilerin soydaşlarına karşı baskı uygulamaları, onları sürgün etmeleri, öldürmeleri oldukça eski bir gelenektir. Kuran'ın o dönemde Yahudilerin birbirlerine uyguladığı zulmü dile getiren ve asırlardır süren bu anlaşılmaz duruma ışık tutan ayeti, konuyu en iyi biçimde açıklamaktadır:

Hani sizden "birbirinizin kanını dökmeyin, birbirinizi yurtlarınızdan çıkarmayın" diye misak almıştık. Sonra sizler bunu onaylamıştınız, hala (buna) şahitlik ediyorsunuz.

Sonra (yine) siz, birbirinizi öldürüyor, bir bölümünüzü yurtlarından sürüp-çıkarıyor ve günah ve düşmanlıkla aleyhlerinde ittifaklar kuruyor ve size esir olarak geldiklerinde onlarla fidyeleşiyordunuz. Oysa onları çıkarmanız, size haram kılınmıştı. Yoksa siz, Kitabın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkâr mı ediyorsunuz? Artık sizden böyle yapanların dünya hayatındaki cezası aşağılık olmaktan başka değildir; kıyamet gününde de azabın en şiddetli olanına uğratılacaklardır. Allah, yaptıklarınızdan gafil değildir. (Bakara, 84-85)

Faşizm

Kitabın giriş bölümünde terör teriminin tanımını yaparken şöyle demiştik: "terör, en geniş anlamda, yoğun ve sistematik bir korkuyu ve bu korkuya neden olabilecek her türlü şiddet eylemini içerir". Bu tanıma önemli bir nokta daha eklemek gerekiyor. Terörün iki farklı türü olduğundan söz edilebilir çünkü: Biri ekonomik ya da siyasi çıkarlar adına uygulanan terör, öteki ise bir ideoloji adına yapılan terördür. Birincisine en iyi örnek, mafya örgütlerinin son tahlilde karlarını "maksimize" etmek için uyguladıkları terör, ikincisine en iyi örnek ise kendisini "devrimci" olarak tanımlayan ve "halkın kurtuluşu" gibi ideolojik söylemlerle savaşan solcu gerillaların terörüdür ("şehir" ya da "kır" gerillaları).

Birincisinde sadece ve sadece güç istenir; terörü uygulayanlar kendi kişisel ekonomik ya da politik güçlerini artırmak ya da korumak peşindedirler. İkincisinde de güç arayışı esastır, ama bu güç, bir ideoloji adına istenmektedir.

Bu iki terör türünün arasında bir yerlerde bir terör türünün olup olmadığını merak edip de siyasi tarihe bir göz atarsak, ilk göze çarpan şey "faşist" ya da "aşırı sağcı" şeklinde nitelenen terör türü olacaktır.

Faşist terör, ideolojik terörle ideolojik olmayan terörün arasında bir yerlerdedir, çünkü sahip olduğu ideolojik söyleme karşın, önemli bir bölümü kendisini uygulayanların çıkar beklentilerinden ve bir de "içgüdüsel" eğilimlerinden kaynak bulmaktadır.

Bir başka ifadeyle şöyle denebilir: Faşist terör, belirli bir ideolojinin adına yapılmaktadır. Bu ideolojinin en önemli unsuru ise ırkçılıktır. Ancak faşist terörün ardında, sadece bir ideolojik gerekçe yatmaz. Çünkü faşist terörü uygulayanlar, çoğu kez bu terörden önemli bir çıkar da elde ederler. Dolayısıyla, çoğu faşist örgütlenmede, ideoloji çıkarları kamufle etmek için kullanılır. Önce terör uygulanır, sonra da bu terörü sözde meşrulaştırıcı bir ideolojik söylem üretilir. Bu nedenle, faşist ideolojik söylemler çoğu kez son derece sığ ve ilkeldir.

Bunun yanında, faşistlerde "terör için terör" olarak özetlenebilecek psikoloji vardır. Kaba kuvvete karşı içgüdüsel bir hayranlık duymaktadırlar ve bu kuvvetin ifadesi olan şiddet eylemlerine, bu eylemler her hangi bir rasyonel amaç taşımasalar da, büyük bir sempati beslerler. Bu noktada terör, bir araç değil, başlı başına bir amaçtır; faşistin ruhundaki şiddet eğilimini tatmin eder çünkü.

Bu bölümde söz konusu faşist terörün bazı tarihsel örneklerine göz atacak ve bu örneklerin ortaya koyduğu standart "faşist portresi"ni inceleyeceğiz. Bunu yaparken de, özellikle bu faşist portresinin çoğu kez gözlerden uzak kalan üç ilginç özelliğini ele alacağız. Bu özellikler sırasıyla; neo-Paganizm, cinsel sapkınlık ve "Siyonist bağlantısı"dır.

Paganizm ve Hıristiyanlık

Faşizmin ideolojik altyapısının en önemli unsurunu ırkçılığın oluşturduğu söylenebilir. Tarihsel ve güncel faşizm örneklerine bakıldığında, hepsinin de merkezinde ırkçı ya da en azından aşırı milliyetçi bir söylem bulmak mümkündür. Faşizm adına uygulanan her türlü şiddet eylemi de bu ırkçı söyleme dayandırılarak meşrulaştırılmaya çalışılır. Örneğin "etnik temizlik" uygulanır; çünkü bir etnik grup faşistlerin ait oldukları ırkın "saflığını" bozmakta ya da o ırka ait addedilen topraklar üzerinde yaşamaktadır. İllegal eylemler, cinayetler işlenir ve bunlar "ırkın ya da ulusun geleceğini korumak" gibi sözde kutsal amaçlara adanır.

Dolayısıyla faşizmin köklerini ırkçılıkta aramak, ırkçılığın nasıl ortaya çıktığına bakarak faşizmi analiz etmek gerekir.

Irkçılığı ele aldığımızda ilk söylenmesi gereken şey ise, bunun modern bir hastalık olduğudur. Modernizm öncesi çağlarda da ırkçılığın bazı yerel örnekleri görülmüştür belki —özellikle de Yahudilerde— ama bu ideolojinin yaygınlaşması ve pek çok topluma bulaşması, modernizmle birlikte gerçekleşmiştir.

Modernizmin ırkçılığa kaynaklık eden temel özelliği ise, dini toplumsal yaşamın dışına çıkarmış olması, bir başka deyişle din-dışı bir toplum kurmasıdır.

Modernizm öncesi çağda, yani Avrupa için konuşmak gerekirse Hıristiyanlığın topluma egemen olduğu eski zamanlarda, ırkçılık kendisine hayat sahası bulamıyordu. Bunun en büyük nedeni ise, Hıristiyanlığın —aynı İslam gibi— evrensel bir din olması ve insanlar arasındaki ırk, dil, renk gibi farklılıkları önemsizleştirmesiydi. Hıristiyanlık, bunun da ötesinde, faşizmin diğer temel ideolojik kaynaklarını, yani örneğin şiddetin yüceltilmesini, savaşın kutsanmasını, ölmenin ve öldürmenin başlı başına bir değer olarak algılanmasını da tamamen engelleyen bir kültürel çevre oluşturmuştu.

Oysa bu kültürel çevre, Hıristiyanlığın egemenliğinden önce Avrupa'da mevcuttu. Hıristiyanlık gelmeden önce, Avrupalı toplumlar, ait oldukları Hint-Avrupa kültürünün temel özelliklerini taşıyorlardı. Hint-Avrupa kültürünün en temel özelliği ise, pagan yani çok Tanrılı dinlere sahip olmasıydı. Avrupalılar, ibadet ettikleri bu ilahların kendilerine hayatın farklı yönlerinde yol gösterdiğine ve yardım ettiklerine inanıyorlardı. Bu ilahların en önemlileri arasında ise, hemen her pagan toplumda savaş tanrıları yer alırdı.

Pagan inancında savaş tanrılarına gösterilen bu rağbet, bu kültürde şiddetin kutsanmasının bir sonucuydu. Pagan kavimler birer barbar toplumuydular ve daimi bir savaş atmosferi içinde yaşıyorlardı. Kavim adına öldürmek, kan dökmek kutsal bir görev sayılıyordu ve bunun sonucunda da bu inancı desteklesin diye bir çok "savaş tanrısı" üretmişlerdi.

Dolayısıyla şiddetin ya da vahşetin hemen her türü, pagan dünyasında kendisine meşru bir yer bulabiliyordu. Şiddeti yasaklayan, bunun gayr-i ahlaki olduğunu söyleyen elle tutulur hiçbir öğreti, bir kanun ya da bir "şeriat" yoktu. Pagan dünyasının rakipsiz hakimi olan Roma, insanların vahşi hayvanlara parçalatıldıkları ya da ölümüne

dövüştürüldükleri arenaların diyarıydı. Kuzeyli barbar pagan kavimler ise, bir yandan birbirlerini kırıp geçiriyor, bir yandan da Roma'yı yağmalamaya çalışıyorlardı. Kısacası, kuvvetin, yalnızca ve yalnızca kaba kuvvetin geçerli olduğu, dahası bu kuvvetin her türlü kullanımının ahlaki sayıldığı, hatta ciddi bir ahlak kavramının bile var olmadığı bir dünyaydı pagan dünyası.

Ancak bu pagan dünyası, Roma'nın Hıristiyanlığı resmi din olarak kabul etmesi ile birlikte çok güçlü bir etkinin altına girmeye başladı. Hint-Avrupa geleneğinin barbar kültürü, Sami kültürünün içinden çıkıp gelen İlahi kaynaklı bir öğreti tarafından kuşatıldı. Roma'nın çökmesiyle birlikte ise, o zamana kadar Avrupa'daki örgütlenmesini büyük ölçüde tamamlamış olan Hıristiyan Kilisesi pagan dünyasına egemen oldu.

Hıristiyanlık, barbar pagan dünyasına hiç tanımadığı bazı kavramları getirdi. Öncelikle, çok ilahlı dinler birer birer eriyerek, Hz. İsa tarafından insanlara vaz'edilen tek İlahlı Hak Din'in içinde yok olmaya başladılar. Böylece pagan dünyası, ahlak ve şeriatla tanıştı. "Öldürmeyeceksin" hükmünü içeren On Emir'le aydınlandı. (Aslında Hıristiyanlık pagan dünyasında yayılırken bir yandan da taviz vererek o dünyanın bazı özelliklerini kabul edip kendi içine aldı ve böylece belli ölçüde dejenere oldu. Ama yine de İlahi kaynaklı Hak Din'in bazı temel özellikleri Hıristiyanlık sayesinde pagan Avrupa'ya taşınmış oluyordu.)

İşte pagan dünyasının şiddeti kutsayan, savaşçı, barbar, kan dökmeye eğilimli kültürü de Hıristiyanlığın bu büyük fethi ile birlikte ortadan kalktı.

Kilise'nin yönettiği Avrupa'da bin yıl boyunca ırkçılık yoktu. Ulus kavramı bile yoktu, insanlar kendilerini bir ulusun üyesi olarak değil, Allah'ın kulları olarak kabul ediyorlardı. O dönemde Avrupa kıtasına "Avrupa" değil, "Christendom" (Hıristiyanya) deniyordu. Kilise, farklı renklerdeki insanların da aşağı bir ırk olarak kabul edilmelerine kesinlikle karşı çıkıyordu.

Örneğin Yeni Dünya'nın keşfinden sonra Amerika'ya giden yağmacılar yerlilerin "bir tür hayvan" oldukları düşüncesini yaymaya ve böylece kıtayı kolaylıkla sömürüp-yağmalamaya çalışırken, Katolik otoriteleri buna şiddetle karşı çıkmışlardı. Bunun en ünlü örneği, Chiapas piskoposu Bartolome de Las Casas'ın yerlilerin "gerçek birer insan" olduğunu savunmuş olmasıdır. Bu nedenle Las Casas "yerlilerin havarisi" olarak anılmaya başlamıştı. Aynı şekilde, Dominiken rahip Fray Antonio Montesinos da 1511 yılında San-Domingo kilisesinde sömürgecilerin uygulamalarını lanetlememiş ve "masum bir halka uyguladığınız vahşet nedeniyle hepiniz ölümcül bir günah içindesiniz. Bunlar insan değil mi?" diyerek onları suçlamıştı. Daha sonra, 1537'de, Papa III. Paul de, yayınladığı *Sublimis Deus* adlı fermanında sömürgeci vahşetini lanetlemiş, Kızılderililerin gerçek insanlar ("veros homines") olduklarını, onları köle düzeyine indirgemek küstahlığını gösterenlere rağmen, iman sahibi olma yeteneğine haiz insanlar olduklarını ilan etmişti.

Ancak Kilise'nin Avrupa toplumların üzerindeki egemenliği, asırlar süren ve; Hümanizm, Protestanlık, Aydınlanma, Fransız Devrimi gibi aşamalardan geçen bir

sekülerleşme (dinden kopuş) süreci içinde yok oldu. Avrupa, artık eskisi gibi "Christendom" olarak anılmıyordu; aksine Hıristiyanlık her geçen gün gücünü daha da yitiriyor ve büyük bir sosyal bir güçten "ahlaki öğreti" konumuna iniyordu.

Peki ama Hıristiyanlığın ortadan kaldırılmasıyla doğacak boşluk nasıl doldurulacaktı?

Bu soruya farklı ideolojiler farklı cevaplar verdiler. Marksizm ya da liberalizm "akıl" ve "bilim" kavramlarını yeni bir din olarak benimsemeye başladı. Dinin asırlardır üstlendiği yol göstericilik misyonunun bu kez insan aklı ve deneysel bilgi tarafından ele alınacağına inanıyorlardı.

Ancak bazı ideologlar, bu "akıl ve bilim" efsanesinin yanına, bir de biraz daha antik bir öğreti bulmaya karar verdiler, modern topluma anlam ve kimlik kazandırabilmek için. Bu antik öğreti, 15 asır önce Hıristiyanlık tarafından tarihin raflarına kaldırılmış olan Paganizmdi.

Faşistler ya da Neo-Paganistler

Faşizmin öncüleri, kurdukları ideolojik sistemin temel dayanaklarını antik Pagan dininde buldular. Hıristiyanlık, ırkçılığı ortadan kaldırmakla ve şiddete karşı çıkan barışçı bir ahlak getirmekle, faşizmin temellerini yok etmişti; bu temellerin yeniden kurulması için de Hıristiyanlık öncesine dönmek şarttı.

Bu eğilimin en önemli temsilcilerinden biri, faşizmin de en büyük kuramcılarından biri sayılan Friedrich Nietzsche idi. Nietzsche, Hıristiyanlığa karşı büyük bir nefret duyuyor, bu dinin Alman ırkının ruhunda (*volkgeist*) var olan savaşçı ve dolayısıyla sözde asil özü yok ettiğine inanıyordu. *Deccal* (Anti-Christ) adlı kitabıyla Hıristiyanlığa saldırmış, *Böyle Buyurdu Zerdüşt* adlı kitabıyla da eski Pagan kültürünün içeriğini savunmuştu. Nietzsche, ırkçılığın da öncülüğünü yapıyor, insanları basit, sefil insanlar ve üstün-insanlar olarak ikiye ayırıyordu. Nietzsche'nin açtığı yolda ilerleyen faşizm, kısa süre içinde Nazizm'i üretmekte gecikmeyecekti.

Faşist ideolojinin hayal ettiği ideal devlet kavramı da aslında Pagan kültüründen geliyordu. Tarihin en kapsamlı totaliterizm tasvirlerin biri, Platon'un *Devlet* adlı kitabında ortaya koyduğu modeldi. Platon, bu kitabı yazarken o dönemde Yunan yarımadasının en önemli şehir devletlerinden biri olan Sparta'yı model olarak benimsemişti. Askerler tarafından yönetilen otoriter bir rejime sahip olan Sparta'daki en yüce ideal ise savaştı.

Dolayısıyla, faşizmin ideologları hem ideolojilerinin psikolojik temellerini hem de ulaşmak istedikleri modeli Pagan kültüründe buldular. Bunun sonucu ise, Hıristiyanlığa karşı büyük bir nefret ve geniş çaplı bir neo-Paganizm hareketiydi. Eski bir Pagan sembolü olan gamalı haç, bu nedenle faşizmin en ünlü sembolü haline geldi.

Almanya'da Nazi ideolojisinin gelişiminde en büyük rollerden biri olan ve Aryan ırkı ile ilgili teorilerin gerçek babası sayılan Jorg Lanz von Liebenfels, gamalı haçı ilk kez kullanan kişiydi. Lanz'ın kurduğu Ordo Novi Templi adlı örgüt, tamamen

Paganizmin yeniden doğuşuna adamıştı kendini. Lanz, Cermen Pagan dininin Tanrı'larından biri olan "Wotan"a taptığını açıkça ilan etmişti. Ona göre Wotanizm, Cermen halkının özgün diniydi ve ancak bu dine dönmekle kurtulabilirlerdi. Gamalı Haçı ise, Wotan'ın sembolü olduğu için seçtiğini söylüyordu. Ordo Novi Templi tarafından yayınlanan derginini adı ise *Ostara* idi; yani Wotan'ın eşi olduğu düşünülen dişi-tanrı.

Lanz ve benzeri neo-Pagan ideologların açtığı yolda ilerleyen Nazizm, neo-Paganizmi geniş ölçüde topluma da empoze ettiği. Nazilerin en önemli ideoloğu olan Alfred Rosenberg, Hıristiyanlığın, Hitler önderliğinde kurulan yeni Alman Krallığı (III. Reich) için gerekli olan spritüel enerjiyi sağlayamadığını, bu nedenle Alman ırkının antik pagan dinine geri dönülmesini açık açık savunmuştu. Rosenberg'e göre, Naziler iktidara geldiklerinde Kiliseler'deki İnciller ve haç sembolleri kaldırılmalı, yerlerine gamalı haçlar, Hitler'in Kavgam adlı kitabı ve Alman yenilmezliğini temsil eden kılıçlar yerleştirilmeliydi. Hitler Rosenberg'in bu görüşlerini benimsedi, ancak toplumdan büyük tepki alacağını düşünerek söz konusu yeni Alman dini teorisini uygulamaya geçirmedi.

Ancak yine de önemli neo-Paganizm uygulamaları yaşandı Nazi rejimi sırasında. Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden bir süre sonra, Hıristiyanlıktaki kutsal günler ve bayramlar yok olmaya ve yerlerine Pagan dininin kutsal günleri konmaya başlandı. Evlilik törenlerinde "Yer Ana" ya da "Gök Baba" gibi Pagan tanrılarına seslenilir oldu. Haç sembolleri ve her türlü Hz. İsa resmi kademeli bir biçimde okullardan ve hastanelerden çıkarıldı. 1935 yılında okullarda öğrencilere Hıristiyan duaları yaptırılması yasaklandı. Ardından Hıristiyanlıkla ilgili derslerin tamamı kaldırıldı.

SS Şefi Heinrich Himmler, Nazi rejiminin Hıristiyanlığa bakışını şöyle ifade ediyordu: "Bu din, tarih içinde taşınmış olan en büyük veba mikrobudur. Ve ona öyle muamele etmek gerekir".

Nazizmin ideolojik ve "ruhsal" temelini oluşturan bu neo-Pagan uyanış, daha az derecelerde de olsa, diğer tüm faşist modellerin ortak noktasıydı. Mussolini de antik Roma kültürünü canlandırmaya kalkmıştı. Ayrıca, Neron'un mirasına özenerek kendisini yarı-Tanrı Sezar statüsüne çıkarmaya çalıştı. *Milizia Fascista* adlı resmi dergi, Faşist İtalya vatandaşlarına şu çağrıyı yapıyordu: "Tanrıyı sevmekten bir an bile geri kalma. Ama unutma ki, İtalya'nın Tanrısı Duce'dir".

Mussolini sözde "Tanrı"lığını sadece lafta bırakmamış bunu aynı zamanda koyduğu kanunlarla da uygulamaya geçirmeye çalışmıştı. İbrahimi dinlerin temelinde yer alan "On Emir"e karşı, "Faşist On Emir"i yazdırmıştı. Bu neo-Pagan On Emir'in 8. maddesi "Duce her zaman haklıdır" hükmünü içeriyordu.

Bu yarı Tanrı Duce çılgınlığı İtalyan toplumunda gerçekten etkili olmuştu. Maria Macciocchi'nin *Faşizmin Analizi*'nde yazdığına göre;

Güneyli köylü kadınları "Mussolini Tanrı-İnsan" diyorlardı ve Duce'nin harman dövmesine bakarak şöyle haykırıyorlardı: "Tanrı bize ekmek veriyor, bunu bize harmanda döğüyor, bizde onu koruyoruz".

Mussolini, genç nesli faşist sisteme uygun bir şekilde yetiştirmek için "Balilla" adlı bir çocuk örgütü kurmuştu. Balilla'nın "Credo"su (temel inançları-"amentü"sü) "Kutsal Papa'nın şahsında faşizme inanıyorum" diye başlıyor, "Mussolini'nin dehasına iman ederim" sözleri ile devam ediyordu.

Bu örnekten de anlaşıldığı gibi, Mussolini'nin dini otoriteye yaklaşımı Nazizm'den biraz farklıydı. Aslında her iki faşizm versiyonu da temelde aynı amaca sahiptiler; ideolojilerinin antik Pagan kültürüne dayandırılarak meşrulaştırılması. Ancak bu neo-Paganizmi uygularken Nazizm Kilise'ye büyük bir baskı uygulamıştı. Buna karşın, Mussolini Kilise'ye biraz daha ılımlı yaklaşmış, ve böylece bu kurumu faşizme destek verecek hale getirmeye çalışmıştı.

Aradaki bu yöntem farklılığı, Nazizm'in İtalyan faşizminden daha güçlü olmasının bir sonucuydu aslında. Hitler, Kilise'yi açıkça ezmekten çekinmeyecek kadar büyük bir otoriteye sahipti. Oysa Mussolini, bu denli radikal bir girişimi göze alamadı; hem Hitler kadar güçlü değildi, hem de Kilise'nin gücü İtalya'da Almanya'ya göre çok daha büyüktü.

Oysa Mussolini'nin din düşmanlığı, 1915'de Lausanne Halk Sarayı'nda şunları söylemesine yol açacak kadar keskindi: "Allah yoktur; din, bilim karşısında bir saçmalıktır. İnsanlar için bir hastalıktır".[7] İktidara gelmesinden önceki yıllarda da *La Lima* adlı gazetede "gerçek dinsiz" takma adıyla dine açıkça saldıran yazılar yazmıştı.

Faşizm ile ilgili bu bilgilerin ardından sonuç olarak şunu söylemek mümkündür: Faşizm, Hıristiyanlık ve İslam gibi evrensel dinlerle hiçbir şekilde bağdaşamaz. Bu nedenle de, tüm faşistler neo-Pagan bir ideolojik ve psikolojik temele sahiptirler. Kimi zaman bu neo-Paganizmi Hıristiyanlığa ya da İslam'a uyumlu bir görüntü altında sürdürürler. Ancak dinin içini boşaltıp onu neo-Paganizme kılıf yapmaktan başka bir anlam taşımayan bu sahte dindarlık, faşizmin her türlüsünün Nazizm kadar din aleyhtarı olduğu gerçeğini değiştirmez.

Ve bu gerçek, bizi çok daha ilginç bazı sonuçlara ulaştırır. Faşizm, neo-Paganizmi benimserken, doğal olarak dini ahlakı reddedip Pagan kültürlerindeki "ahlak" anlayışını benimsemiş olmaktadır. Bu söz konusu Pagan ahlakı, ilahi dinlerce şiddetli bir biçimde yasaklanan pek çok gayr-ı ahlaki hatta sapkın davranışı serbest kılmakta, hatta kimi zaman desteklemektedir.

Faşizm ile homoseksüellik arasındaki çok ilginç ve son derece örtülü ilişkinin kökeninde de bu gerçek yatmaktadır.

Almanya'da "Ultra-Masculen" Homoseksüelliğin Doğuşu

20. yüzyılın başında Almanya, "cinsel özgürlük" akımının dünyadaki en önemli kalesi durumundaydı. Alman toplumunun Hıristiyanlıktan hızlı kopuşu, cinsel ahlakın

da hızla erimesine yol açmış ve eskiden sapıklık sayılan pek çok anormal "cinsel tercih" rahatlıkla uygulanır hale gelmişti. Bunların başında da homoseksüellik geliyordu.

Almanya'daki bu atmosfer içinde hızla gelişen homoseksüellik, kısa sürede örgütlenmeye de başladı. Bu işin önderliğini yapan ilk önemli isim, Karl Heinrich Ulrichs (1825-1895) adlı bir avukattı. 14 yaşındayken 30 yaşlarındaki bir Alman erkek tarafından iğfal edilen Ulrichs, bir süre sonra, bu olayın ruhunda var olan homoseksüelliğin ortaya çıkmasına yarayan bir şans olarak yorumlamaya başlamıştı. Bunun ardından da homoseksüelliği meşrulaştırmaya yönelik ideolojik bir taban yaratmaya çalıştı. Homoseksüelliğin iradi bir sapıklık değil, bazı insanların doğasında var olan kalıtımsal bir özellik olduğu şeklindeki açıklamayı ilk kez o ortaya attı ve geliştirdi. Bu durumu, "bir erkeğin bedeninin bir kadının ruhunu taşıması" olarak yorumluyordu. 1862 yılında bu "erkek bedenli kadın ruhlu üçüncü cins"i tanımlamak için de, eski Yunan kaynaklarından bulduğu "Uranien" terimini ortaya attı. Ve Almanya'daki homosekseüller kısa süre içinde kendilerini "Uranienler" olarak tanımlamakta gecikmediler.

Ulrichs'in "teorik" çalışması 1895'teki ölümünün ardından daha da büyük bir yaygınlık kazandı. Komünist Manifesto'dan esinlenerek ortaya atılan "dünyanın tüm Uranienleri birleşin!" sloganı Almanya'da çoğalmaya başlayan "gay bar"larında sık sık duyulur oldu. I. Dünya Savaşı'nın ardından kurulan Weimar Cumhuriyeti'nde ise, homoseksüeller Avrupa'da ilk kez varlıklarını açıkça duyurdular ve toplum tarafından "tanınmak" istediler. Münih ve Berlin, dünyanın en önemli "homoseksüel merkezleri" olarak anılıyorlardı.

Ulrichs'in ardından homoseksüel hareketin liderliğini üstelenen kişi ise Magnus Hirschfeld (1868-1935) adlı ünlü Yahudi bir fizikçiydi. Hirschfeld, kendisi gibi homoseksüel olan, Max Spohr ve Erich Oberg'le birlikte, Bilimsel-Hümaniter Komite'yi (*Wissenschaftlich-Humanitares Komitee*) kurdu. BHK'nın iki temel amacı vardı:

1. Ulrihcs'in felsefesini ve çalışmalarını geliştirmek ve
2. Alman toplumunda homoseksüelliğin legal ve normal bir davranış olarak kabul edilmesini sağlamak; bu amaçla da Alman Ceza Kanunu'ndaki homoseksüelliği yasaklayan 175. maddeyi kaldırmak.

Bilimsel-Hümaniter Komite'nin lideri Hirschfield, "travesti" kelimesini de ilk kez kullanan ve lügatlara sokan kişiydi. Bununla, kadın kıyafetleri giyen erkekleri kast ediyor ve bu tavırlarıyla ruhlarındaki "feminenliği" (dişiliği) ifade ettiklerini savunuyordu. Hirschfield, 1919 yılında ise Berlin Seks Araştırma Enstitüsü'nü kurdu. Derneğin amacı, homoseksüellik hakkında araştırmalar yapmak ve bu davranışın "normal" olduğunu bilimsel yöntemlerle sözde ispatlamaktı.

Ancak BHK ve Enstitü çatısı altında gelişen tüm bu homoseksüel örgütlenme, 1900'lü yılların başından itibaren farklı bir homoseksüel fraksiyon tarafından şiddetle eleştiriliyordu. Bu ikinci tür homoseksüeller, BHK çevresindeki homoseksüelleri "feminen homoseksüeller" olarak tanımlıyor, kendilerini ise "maskülen (erkek)

homoseksüeller" olarak adlandırıyorlardı. En çok karşı çıktıkları şey, "erkek bedeninde kadın ruhu" teorisiydi. Bunun basit ve aşağı bir davranış olduğunu savunuyor, buna karşı kendi homoseksüelliklerinin ahlaki yönden en üstün cinsel davranış olduğunu öne sürüyorlardı.

Bu "maskülen" ya da "maço" homoseksüellerin "erkek bedeninde kadın ruhu" teorisine karşı çıkmalarının nedeni ise, aslında kadın karakterini aşağı görmeleriydi. Onlara göre kadın; zayıflığın, güçsüzlüğün, başarısızlığın, köleliğin temsilcisiydi. Buna karşılık erkek; gücü, iktidarı, mükemmelliği temsil ediyordu. Feminen homoseksüellere, kadınsılaştıkları için antipati duyuyorlardı. Kendi homoseksüelleklerini ise, "erkekler arasındaki sevgi" olarak adlandırmışlardı.

Bu "maskülen homoseksüellik akımının öncüsü, Adolf Brand adlı bir Almandı. 1896 yılında, *Der Eigene* (Özgün) adlı dünyanın ilk homoseksüel dergisini yayınlamaya başlayarak sesini duyurmuştu. *Der Eigene*'nin sayfalarına bakıldığında, BHK çevresindeki feminen üslubun tam aksine, son derece "maço" bir üslup göze çarpıyordu. En önemli nokta ise, bu maço üslupla ifade edilen ideolojik söylemdi: Şiddetli bir nasyonalist, ırkçı ve antisemit eğilim vardı *Der Eigene*'de. (Ancak bu antisemitizm, ilerde inceleyeceğimiz gibi, Siyonistlerle Alman ırkçıları arasında kurulacak olan ittifakın da temelini oluşturacaktı). Tarihçi George L. Mosse, bu konuda şunları yazıyor:

Der Eigene'nin hemen her sayısında ve her sayfasında ırkçı ideolojiye rastlamak mümkündü. Derginin 1926 yılında yayınlamaya başladığı *Rasse und Schonheit* (Irk ve Güzellik) adlı ekten çok daha önceleri bile, Cermen ırkının erkeksi karakteri sık sık vurgulanıyordu. Elele tutuşmuş ve çırılçıplak kaslı bedenlere sahip Alman erkeklerinin resimleri, Almanya'daki belirgin doğal güzelliklerin önünde poz vermiş şekilde yayınlanıyorlardı. Brand'in yazdığı "Üstün Adam" adlı bir şiirde ise Alman ırkının erkeksi güzelliği vurgulanırken, Yahudilerin feminen karakterinden bahseden antisemit ifadeler kullanılıyordu. Efeminen homoseksüel hareketin lideri olan Magnus Hirschfield'ın bir Yahudi oluşu da Der Eigene'de sık sık vurgulanıyordu.

Der Eigene çevresinde örgütlenen maskülen homoseksüeller, kurmakta oldukları ırkçı homoseksüellik için gerekli olan ilhamı da, ırkçılığın bizzat kendisi gibi, antik Pagan kültüründe buldular. Özellikle de, maskülen homoseksüelliğin tarihteki en önemli merkezi olan Eski Yunan, bu faşizan homoseksüeller için ideal bir model haline geldi.

Neo-Paganizm ve Homoseksüellik

Önceki sayfalarda Pagan kültürünün Hıristiyanlık tarafından nasıl etki altına alındığını ve asırlar boyu tarih dışında tutulduğuna değinmiştik.

Hıristiyan ahlakı, Yahudi şeriatının kaynağını oluşturan İlahi hükümlere dayanıyordu. Bu ilahi kurallar, insan hayatını fıtrata uygun bir biçimde düzenliyor ve gayrı-fıtri sapmaları da şiddetli bir biçimde yasaklıyordu. Gerek Yahudilik gerekse

Hıristiyanlık tarafından yasaklanan —ve daha sonra da İslam tarafından yasaklanacak olan— bu sapmaların en önemlilerin biri ise homoseksüellikti. Eski Ahit yasakladığı cinsel sapkınları sayarken "kadınla yatar gibi erkekle yatmayacaksın; menfur şeydir" hükmünü veriyor ve devam ediyordu: "Bu şeylerin hiçbiri ile kendinizi murdar etmeyin, çünkü önünüzden kovmakta olduğum milletler bütün bu şeylerle murdardırlar." (Levililer, 18/22, 24)

Gerçekten de Pagan toplumlar, her türlü cinsel sapıklıkla "murdar"dılar. Bunların arasında en uç noktaya gidenlerin biri ise, eski Yunan'daki şehir devletleriydi. Atina'da, Sparta'da ve diğer Grek şehir devletlerinde homoseksüellik gayet doğal, meşru bir ilişki olarak görülüyor, hatta üstün bir sevgi biçimi olarak yüceltiliyordu. Hem de, tam maskülen homoseksüellerin istediği biçimde, yani "erkek sevgisi" mantığında...

Özellikle Sparta, Thebes ve Crete şehir devletlerindeki askeri bürokrasi, bu "erkek sevgisi"nin en yoğun olarak yaşandığı topluluklardı. Askerler, birbirleriyle cinsel ilişkiye girerek güçlerini artırdıklarına inanırlardı. İÖ 50-120 yıllarında yaşayan tarihçi Chaeronea'lı Plutarch, Thebes kentinin ordusundaki en seçkin askerlerden oluşan 300 kişilik özel savaşçı birliğin gerçekte "150 çift sevgili"den oluştuğunu yazıyordu.[9] Sparta'da ise, 12 yaşına gelen güçlü erkek çocuklarının hepsi orduya alınır ve ilk iş olarak da ordudaki tecrübeli askerler tarafından iğfal edilirlerdi. Bu "erkek sevgisi"nin Sparta'nın "ultra-maskülen" kültürünün ve kan dökmeye tutkun ordusunun en büyük güç kaynağı olduğuna inanılıyordu. Crete ordusunda da benzeri bir uygulama vardı; orduya alınan genç çocuklar, "savaşçı ruhu"nu kazanmaları için iki ay boyunca tecrübeli bir askeri denetimine verilir ve bu süre boyunca onunla cinsel ilişkiye girerdi.

İşte Eski Ahit'e göre "murdar" (pis, iğrenç) olan bu Pagan kültürü, Almanya'da gelişen maskülen homoseksüellik akımına en büyük ilham kaynağı oldu. Bu akımın öncüsü olan Adolf Brand, 1902 yılında, erkek çocuklarına olan cinsel düşkünlükleri ile tanınan Wilhelm Jansen ve Benedict Friedlander ile birlikte, Özgünler Derneği'ni (*Gemeinschaft der Eigenen*) kurdu. Friedlander, 1904 yılında "Uranien Erotizminin Yeniden Doğuşu" (*Renaissance des Eros Uranios*) adlı bir kitap yayınladı. Kitabın kapağında yarı çıplak bir Yunan genci resmi yer alıyordu. Friedlander, amaçlarının ne olduğunu da kitabın içinde şöyle açıklıyordu:

Pozitif hedefimiz, Helen şövalyeliğinin yeniden uyandırılması ve toplum tarafından tanınmasıdır... Helen Şövalyeliği sevgisi ile de, erkekler arasındaki yakın sevgiyi, özellikle de farklı yaştaki erkekler arasındaki ilişkileri kastediyoruz.

Neo-Paganizm, maskülen homoseksüelliğin en önemli kaynağıydı. James Steakley'in *The Homosexual Emancipation Movement in Germany* adlı kitabında yazdığına göre, Özgünler Derneği, antik Yunan ve Rönesans İtalyası'nı kendisine model olarak alırken, Hıristiyan ahlakını da homoseksüel ilişkiyi yasakladığı için lanetliyordu.

Nazizm'in homoseksüel boyutunu anlatan *The Pink Swastika* (Pembe Gamalı Haç) kitabının yazarları Lively ve Abrams'a göre, Özgünler Derneği'nin amacı, Almaya'yı

Judeo-Hıristiyan medeniyetinden kopararak bir Greko-Urenien medeniyetine dönüştürmekti.[13]

Ve bu neo-Pagan homoseksüellik, ırkçılıkla da elele gidiyordu. Özgünler Derneği'nin fikirleri çerçevesinde 1923'te kurulan İnsan Hakları Derneği adlı örgütün lideri Kurt Hildebrandt, *Norm, Entartung, Verfall* (İdeal, Dejenerasyon, Yıkım) adlı kitabında en üstün ırkın, maskülen homoseksüeller tarafından oluşturulan ırk olduğunu savunmuştu. Buna göre, ırkın devamı için kadınlarla "üreme amaçlı" ilişkiler kurulmalı, ancak "ultra-maskülen" bir ırk elde etmek için gerçek cinsel "sevgi" erkekler arasında yaşanmalıydı. Hildebrandt, feminen homoseksüellere ise, ırkı kadınsılaştıran ve böylece onu dejenere eden parazitler gözüyle bakıyordu.

Hildebrandt'ın ortaya koyduğu bu teorik çerçeve, aslında Nazi partisinin ideolojik çerçevesinden başka bir şey değildi.

Nazizm'in "Maskülen Homoseksüel" Öncüleri

Nazizm, baştan beri anlattığımız "maskülen homoseksüel" akımın ve bu akımla paralel olarak gelişen neo-Paganizmin siyasi arenadaki temsilcisi olarak doğru ve gelişti. Bu gerçek, Scott Lively ve Kevin Abrams tarafından kaleme alınan ve 1995'te yayınlanan *The Pink Swastika: Homosexuality in the Nazi Party* (Pembe Gamalı Haç: Nazi Partisinde Homoseksüellik) adlı kitapta ortaya konan geniş kapsamlı araştırma ile bugün ispatlanmış bulunuyor.

Nazi Partisi'nin bu gizli kimliği, Almanya'daki aşırı sağ örgütlenmelerin geleneğinden kaynak buluyordu. Konuyla ilgili tarihçilerin çoğunun kabul ettiği gibi, Naziler, kendilerinden önce kurulan Wandervogel ve Freikorps gibi sosyal hareketlerden devşirmişlerdi elemanlarının çoğunu. Wandervogel ("Dolaşan Kuşlar"), yüzyılın başında Almanya'da kurulan ve izciliğe benzeyen bir gençlik örgütüydü. Üye olan gençler, o yılların natüralist akımlarına uygun olarak birlikte "doğa gezileri"ne katılırlardı. Bu hareketin önemli bir özelliği ise, içinde çok yoğun bir homoseksüellik yaşanmasıydı. Gerek harekete üye olan gençler arasında, gerekse da büyük yaşlardaki grup liderleri ile gençler arasında homoseksüel ilişkiler inanılmayacak derecede yaygındı.

Öte yandan Wandervogel, faşist söylemin de ilk temsilcisiydi. Yoğun bir aşırı milliyetçi propaganda yapılıyordu örgütte. Sağ eli kaldırarak verilen Nazi selamı (Sieg Heil) ve Naziler tarafından kullanılacak olan terminolojinin önemli bir bölümü, ilk önce Wandervogel arasında gelişmişti.

Faşist söylemi Wandervogel'den devralarak daha da radikal hale getiren sosyal hareket ise, I. Dünya Savaşı'nın hemen ardından kurulan Freikorps (Hür Birlikler) oldu. Freikorps, komünistlere karşı Almanya'yı kurtarma adı altında biraraya gelen askerler tarafından kurulan para-militer bir örgüttü. İşsiz güçsüz sokak serserilerini de saflarına dahi eden bu "Hür Birlikler", son derece saldırgan ve şiddet yanlısıydılar, siyasi

rakiplerine karşı da büyük bir terör uyguladılar. Halka karşı da mafyalaşma eğilimi gösterdiler.

Ve aynı Wandervogel gibi önemli bir özellikleri vardı; büyük bölümü homoseksüeldi. Tarihçi Graber'in yazdığına göre, özellikle "Freikorps liderlerinin çoğu homoseksüeldi, bazı gönüllü birliklerde de homoseksüel ilişkiler son derece yaygındı".

Hitler, Nazi Partisi'nin saflarını oluştururken, Freikorps'tan kalan mirası kullandı.

Sturm Abteilung ya da "Kahverengi Homoseksüeller"

En ünlü Freikorps liderlerinden biri Gerhard Rossbach'tı. Ve Rossbach aktif bir homoseksüeldi. Kendi birliklerindeki askerlerle sık sık ilişkiye girerdi. Bunların arasından özellikle de Teğmen Edmund Heines ile çok yakındı. Ancak Heines, bir süre sonra çok daha ünlü birisinin "yakını" oldu: Ernst Roehm.

Roehm, Nazi partisinin kurulmasında ve gelişmesinde en büyük role sahip olan ilk iki kişiden biriydi; ötekisi ise Adolf Hitler'di. Sert, acımasız, disiplinli bir görüntü çizen ve büyük bir örgütleme yeteneğine sahip olan Roehm, ilk başından beri Nazi hareketinin para-militer örgütlenmesini üstlendi. 1920'lerin başında kurulan Sturm Abteilung (Yıldırım Kıtaları) adıyla kurulan ve SA'lar olarak anılmaya başlanan örgütü kurdu. SA'lar, Naziler'in iktidara yürüyüşündeki en önemli etkendi belki de; tüm siyasi rakipler SA'lar tarafından düzenlenen kanlı saldırılarla pasifize edildiler.

Nazi Almanya'sının tarihi konusunda tartışmasız en önemli uzmanlardan biri olan William Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich* (III. Reich'ın Yükseliş ve Çöküşü) adlı ünlü kitabında, Roehm'ü şöyle tanımlar: "fıçı gibi bir bir cüsseye, kalı bir enseye, büyük gözlere ve yara iziyle işaretlenmiş bir yüze sahip olan profesyonel bir askerdi... ve erken Nazi liderlerinin çoğu gibi, o da bir homoseksüeldi."

Roehm "gay bar"larda sık sık boy gösterirdi, sadece homoseksüellerin gittiği özel hamamlara da çok rağbet ederdi. SA'ları kurarken de homoseksüelleri seçmek için özel bir özen gösterdi. Harekete katılanların çoğu, homoseksüelliklerine az önce değindiğimiz "Weimar Cumhuriyeti'nin ilk günlerinde solculara karşı çarpışan eski askerlerin oluşturduğu silahlı çapulcu grupları"ndan yani Freikorps saflarından geliyordu.Nitekim SA'ların ilk toplantılarını yaptıkları merkez de, Münih'teki ünlü bir "gay bar" olan Bratwurstglock'tu. Nazi Partisi'nin ilk toplantılarının bazıları da yine burada düzenlenmişti.[20]

SA'lar, Alman faşizmine ilham veren "maskülen homoseksüel"lerin en ideal örneklerini oluşturuyorlardı. Tarihçi Fuchs'a göre, "bu ordu benzeri örgütün en önemli fonksyonu Naziler'in siyasi rakiplerine karşı terör uygulamaktı, ve Hitler, bu işin en iyi homoseksüeller tarafından gerçekleştirildiğine inanıyordu." Hitler gerçekten de onlara çok güveniyordu, *Mein Kampf* (Kavgam)da, SA'ların "başarılı" bir saldırısını şöyle anlatmıştı:

Hofbrauhaus'un lobisine girdiğimde saat sekize çeyrek vardı. Ve sabotaj hakkında artık hiçbir kararsızlık yaşamıyordum... Salon çok kalabalıktı... kapıları yavaşça

kapattım ve sonra da adamlarıma hazır olmaları emrini verdim. Kırkbeş ya da kırkaltı kişiydiler... Saldırı Bölümü'ndendiler, o günden sonra ise SA'lar olarak bilineceklerdi. Ve saldırıya başladılar. Sekiz ya da on kişilik kurt sürüleri gibi, düşmanların üzerine saldırdılar, sonra bir daha, bir daha... Beş dakika içinde her yer kanla dolmuştu. Bunlar gerçek birer erkekti ve onlara minnettardım.

SA'lar saldırı kadar işkencede de uzmandılar. Berlin'deki SA karargahı Hedemannstrasse'nın dördüncü katında gizli bir SA işkence odası bulunuyordu. Bir süre sonra burası polis tarafından keşfedilmiş ve içerdekiler kurtarılmışlardı. İçeriye girenlerin biri, ortamı şöyle anlatıyordu:

Bulduğumuzda kurbanlar açlıktan yarı ölmüş durumdaydılar. İtiraf ettirmek için günlerce dar dolaplarda tutuluyorlardı, "sorguya çekme, ya dövmekten ya da demir sopalarla ve kırbaçlarla aşağılanmaktan ibaretti" dedi bize. Bu yaşayan iskeletlerin bazıları pis kamışlar üzerinde iltihaplı yaralarıyla yan yana yatıyorlardı.

Homoseksüel yazar Rowse, SA'ları şöyle anlatır: "Onlarınki, homoseksüelliğin çok maskülen bir şekliydi. Erkek bir dünyada yaşıyorlardı, kadın yoktu hiç. Tüm dünyaları kamplardan, çatışmalardan ve güç gösterilerinden ibaretti. Ve birbirleri ile rahatlıyorlardı."

SA'lar, giydikleri kahverengi üniformalar nedeniyle "Kahverengi Gömlekliler" olarak da anılıyorlardı. Ancak aralarındaki ilişkiler ortaya çıktıkça, siyasi rakipleri onları "Kahverengi Homoseksüller" olarak tanımlamaya başladılar Sosyal Demokrat ya da Komünist gazeteler, SA'ların ve özellikle de liderleri Ernst Roehm'ün homoseksüelliğini aleyhte propaganda malzemesi olarak kullanmaya başladılar. Bunun üzerine Hitler, Roehm'ün bir süre ortalıktan yok olmasına karar verdi; SA lideri 1925'te Bolivya'ya gitti ve "ortalık sakinleşinceye kadar" üç yıl orada kaldı.

SA lideri Roehm, homoseksüelliğe felsefi bir temel kazandırmaya da çalışıyordu. Tarihci Snyder'e göre, "homoseksüelliğin en erdemli insan davranışı olarak kabul edileceği bir sosyal düzen tasarlıyordu... bu nedenle homoseksüelliğini zaman zaman açık açık belirtmekten çekinmez, (SA'daki) diğer homoseksüel dostlarına da aynı şeyi yapmalarını tavsiye ederdi."

Peki acaba kendisine en büyük dava arkadaşı olarak Roehm gibi açık bir homoseksüeli seçen ve SA gibi en önemli örgütlenmesini de homoseksüellerle dolduran Hitler'in pozisyonu neydi?

Adolf Hitler'in İlham Kaynakları ve Cinsel Eğilimleri

Hitler'in öncelikle ideolojik ilhamları tümüyle homoseksüellere dayanıyordu. Nazi liderinin büyük hayranlık duyduğu ve kendisiyle özdeşleştirdiği isimlerin başında, "Prusya militarizminin kurucusu" olan Büyük Frederick (1712-1786) gelirdi. Prusya devletini kurduğu güçlü ve demir disiplinli ordu sistemi ile güçlendiren ve işgal ettiği topraklarla bir imparatorluğa dönüştüren Frederick, "maskülen homoseksüellik"

akımının da en önemli temsilcilerinden biriydi. Ünlü bir homoseksüel olan Frederick, öte yandan kadınlara karşı büyük bir nefret duyuyordu. Alman tarihçi Igra'ya göre:

Frederick kadınların tümünden nefret ederdi. "Die frau" kelimesi onun gözünde her zaman için basit ve aşağılayıcı bir sıfattı... Bir kraliçeye sahip olması gerektiği için bir evlilik yapmıştı, ama hiçbir zaman gerçek bir koca hayatı yaşamamıştı. Öte yandan ordusundaki askerleri de hep bekar kalmaya zorlamıştı. Orduda eski Alman (Töton) şövalyelerine ve Tapınak (Tampliye) şövalyelerine has olan cinsel bozulmaların yayılmasına da destek olmuştu.

Frederick'in savaşı bir siyaset aracı olarak değil de, kendi içinde kutsal bir varlığa ve amaca sahip bir kavram olarak görüyordu. Savaş, başlı başına kutsal bir şeydi ona göre.

Bu fikirlerin Frederick'ten de ünlü bir savunucusu yaşıyordu yine 19. yüzyılda; Friedrich Nietzsche. Şiddeti ve ırkçılığı meşrulaştıran teorileriyle ün kazanan Nietzsche, aynı Frederick gibi militarist bir "erkek uygarlığı" istiyor ve kadınlardan nefret ediyordu. Kadınları "köle ahlakı"nın en iyi temsilcileri olarak algılıyordu; onlar ancak üreme işine yarayabilecek bir tür alt-insan sınıfıydılar.

Nietzsche hiçbir zaman evlenmemişti ve dahası bir kadınla cinsel ilişkiye girdiğine dair hiçbir kayıt yoktu. Ancak cinsel ilişki sonucunda bulaşan bir virüs nedeniyle 44 yaşında aklını yitirerek ölmüştü. Sigmund Freud'a ve Carl Jung'a göre, bu virüsü İtalya Cenova'daki bir homoseksüel randevuevinde kapmıştı.

Savaşı yücelten, kadın karakterini aşağılayan ve ırkçılığı körükleyen Nietzsche, "maskülen homoseksüelliğin" en büyük ideoloğu olarak tarihe geçti. Onu bir yol gösterici edinen insanların başında da Hitler geliyordu. İktidara geldiğinde, Alman gençliğinin Nietzsche'nin doktrinleri ile eğitilmesini sağlamak için *Friedrich Nietzsche zum Gedachiniserbaut* (Friedrich Nietzsche'yi Anma Merkezi)ni açtı.

Nietzsche'nin yakın bir dostu ve yine Hitler'in çok büyük ilham kaynaklarından biri olan besteci Richard Wagner de bir homoseksüeldi. 1903 yılında Hans Fuchs'un yazdığı *Richard Wagner und die Homosexua1itat* (Richard Wagner ve Homoseksüellik) adlı kitapta anlatıldığına göre, Wagner sanatı homoseksüel özgürlüğün bir aracı olarak görüyordu.

Tüm bunlar, Hitler'in homoseksüelliğe karşı en azından son derece sempatik yaklaştığını göstermektedir. Homoseksüel kişilere rahatça hayranlık besleyebilmesinin ve kurduğu hareketi homoseksüellerle doldurmakta sakınca görmemesinin anlamı budur.

Peki acaba Hitler'in kendisi de bir homoseksüel miydi?

Bu konuya kesin bir evet cevabı vermek zor. Ancak bu yönde ciddi bazı işaretlerin var olduğunu da belirtmek gerek. Ancak bir daha da önemli bir nokta daha var: Hitler, homoseksüellikten daha da öte bazı cinsel sapmalara sahipti.

Hitler'in psikolojik dünyası ile ilgili araştırma yapan iki ünlü isme, Waite ve Langer'a göre, Hitler'de çok az insanda rastlanan bir cinsel sapma vardı; koprofillik,

yani insan dışkısından tahrik olma. Her iki araştırmacıya göre de, Hitler bu sapıklığını hayatı boyunca dört sevgilisiyle de paylaşmak istemişti. Ve belki bu nedenle bu dört kadının hepsi de Hitler'le olan beraberliklerinin ardından intihar girişiminde bulundular, ikisi başardı.

Aslında Hitler'in bir homoseksüel olabileceğini, ya da en azından yaşamının bir döneminde homoseksüel ilişkilere girdiğini gösteren kanıtlara rastlamak da mümkündü. Lagner'in yazdığına göre, gençlik yıllarında eşcinsel ilişkiler için kendilerini kiralayan insanların kaldığı bir otelde kalıyor ve belki de bu nedenle polis kayıtlarına, bir "cinsel sapık" olarak geçiyordu.

Hiçbir zaman normal (heteroseksüel) insanların yanında rahat edememiş, rahatlığı her zaman homoseksüellerin yanında bulmuştu. Langer, Hitler'in "çıplak erkek bedenlerini seyretmekten büyük bir haz aldığını" belirtiyor.Ve şöyle ekliyor:

Hitler'in normal kişilerden çok, eşcinsellerin yanında rahat ettiği doğrudur. Strasser'ın belirttiğine göre, kişisel koruyucularının hepsi eşcinseldir. Rauschning, Hitler'in eşcinsel eşi olduklarını söyleyen iki oğlana rastladığını belirtmiştir. Hitler'in, eşcinsellerin, arkadaşları için kullandıkları "Bubi" adını kullandığı büyük bir olasılıkla doğrudur.

Kısacası, faşizmin "spritüel" enerjisini oluşturan neo-Paganizmin önemli bir parçası olan cinsel sapmaların, Hitler'de de var olduğunu söylemek mümkündür. SA'ların homoseksüel kimliği, Führer'leri ile uygun düşmektedir. Kaldı ki Hitler'in diğer kurmaylarına bakıldığında, Nazi Partisi'nin adeta bir "eşcinseller klanı" olduğu ortaya çıkmaktadır:

Nazi Elitinin Sapkın Cinsel Eğilimleri

Amerikalı tarihçi Richard Grunberger, *The 12 Year Reich: A Social History of Nazi Germany* adlı kitabında 1936 yılında Nazi partisinin önde gelenlerinin çoğunun katıldığı bir kutlama törenini anlatır. Hitler'in propaganda bakanı Goebbels'in konuşmasıyla başlayan partinin özelliği ise, sonunda bir "orji"ye dönüşmesidir. Grunberg şöyle yazar:

Goebbels'in konuşma yaptığı alana bir süre sonra ellerinde meşaleler taşıyan genç oğlanlar girdiler. Dizlere kadar uzanan beyaz dar pantalonlar, kollarında danteller bulunan beyaz saten gömlekler giymişler, kafalarına da rokoko tarzı lüleli peruklar takmışlardı... Bir süre sonra Nazi kodamanları bu görüntüden o denli etkilendiler ki, törenin gidişatına hiç aldırış etmeden peruklu oğlanların üzerlerine atladılar. Çoğu tuttukları oğlanlarla birlikte otların arasına daldı. Masalar devrildi, meşaleler söndü. Kargaşada bir Nazi subayı kendisine seçtiği oğlanla birlikte suya düştü ve boğulmaktan zar zor kurtarıldı.[36]

Muhtemelen Goebbels'in de katıldığı ve homoseksüel seks partisine dönen bu tören, Nazi kurmaylarının cinsel yaşamlarının doğal bir parçasıydı aslında. Önde gelen Nazilerin neredeyse tümü, ya açıkça homoseksüeldiler ya da homoseksüel olduklarına dair önemli mesajlar veriyorlardı.

Örneğin hareketin ilk yıllarından itibaren çoğu kez Hitler'den sonra ikinci adam olarak görülen Hava Kuvvetleri Komutanı Herman Goering, "tırnaklarını boyamayı ve yanaklarına allık sürmeyi çok seviyordu".

1941 yılında İngiltere'ye yaptığı "barış uçuşu"na dek Nazi elitinin en önemli beş-altı isminden biri olan Rudolf Hess ise ünlü bir homoseksüeldi; Berlin'in homoseksüel barlarında "Matmazel Anna" (Fraulein Anna) olarak anılırdı.

Ayrıca; Hitler Jugend (Hitler Gençliği) örgütünün lideri olan Baldur von Schirach açık bir biseksüeldi. Hitler'in yaveri Wilhelm Bruckner'in de biseksüel olduğu söyleniyordu. Reich'ın Maliye Bakanı Walther Funk ise "adı çıkmış bir homoseksüel ya da Hjalmar Schacht'ın ifadesine göre "bir homoseksüel ve alkolik"ti. Hitler'in Kara Kuvvetleri Komutanı Freiherr Werner von Fritsch homoseksüel ilişki sırasında yakalanmış ve Askeri Mahkemede yargılanmış, ancak "üstten" gelen bir emirle suçsuz bulunmuştu.

Tüm bu isimlerin hepsinden daha önemli bir konuma sahip olan, Hitler'den sonra Almanya'nın ikinci en güçlü adamı sayılan SS Şefi "Reichsführer" Heinrich Himmler de —Naziler arasındaki en heteroseksüel kişi olarak bilinmesine rağmen— sapkın cinsel eğilimlere sahipti. Hitler'in özel film yapımcısı olan Walter Frenz, Nazi elitiyle birlikte Doğu cephesine yaptığı bir gezide, "Himmler'in erkek çocuklara olan cinsel ilgisine dair çok belirgin kareler" yakalamıştı.

Himmler'in sağ kolu sayılan ve Ari ırkın en saf ve eksiksiz temsilcisi olarak görülen Gestapo şefi Reinhard Heydrich de aynı sapkınlığı paylaşıyordu. Heydrich, manevi babası saydığı Count Ernst von Eberstein'ın oğlu Freidrich Karl von Eberstein'la çok yakın dosttu. Ancak Karl von Eberstein ünlü bir homoseksüeldi. Ve Eberstein ile Heydrich arasındaki ilişki, sıradan bir dostluk değil, bir "aşk ilişkisi"ydi.

Nasyonal sosyalizmin şiddete olan içgüdüsel bağlılığı, Nazilerin cinsel yaşamlarındaki patolojik bozukluklarla parallellik arzetmektedir.

Ancak resmi tarihin Naziler hakkında anlattıkları bundan farklı bir tablo çizer. Naziler, bir homoseksüel güruhu olarak değil de, aksine koyu homoseksüel düşmanları olarak bilinirler. Çünkü bu kimliklerini gizlemek için geniş kapsamlı bir propagada programı uygulamışlardır.

"Homoseksüel Soykırımı" Efsanesinin İçyüzü

Naziler'in homoseksüelliği ile ilgili olarak önceki sayfalarda değindiğimiz bilgilerin yalnızca çok küçük bir kısmı resmi tarihte yer alırlar; Ernst Roehm ve SA ile ilgili olanlardır. Bunun nedeni, Nazilerin kendi homoseksüelliklerini gizlemek için çok yoğun bir anti-homoseksüel söylem kullanmaları, bir siyasi hesaplaşma olan "Roehm'ün tasviyesi" olayını ise anti-homoseksüel bir zemine oturtarak propaganda malzemesi haline getirmeleridir.

Roehm, SA'ların başına geçtiği günden itibaren giderek artan bir gücün sahibi olmuştu. Ancak parti içindeki önemli bir grup —ki bunların başında Himmler, Goering

ve Heydrich geliyordu— Roehm'ün başına buyruk tavırlarından ve gücünden rahatsızdılar. Bunların Hitler üzerinde yaptıkları "lobi" etkili oldu. Hitler, Roehm'ün ve ordudaki bir grup subayın kendisine karşı bir komplo düzenlemekte olduklarına inandı. Sonuçta, Haziran 1934'deki bir hafta sonu, sonradan "Uzun Bıçaklar Gecesi" olarak anılacak olan büyük tasviye gerçekleştirildi. Bir kaç gün içinde başta Roehm ve diğer bazı SA liderleri olmak üzere yaklaşık 1.000 kişi öldürüldü.

Hitler, bu tasviyeyi "Nazi partisine sızan homoseksüel sapıkların tasviyesi" olarak yorumlayacaktı bir süre sonra. Çünkü SA'lar, homoseksüellikleri en "ayyuka çıkmış" kesimiydi Nazi örgütlenmesinin. Bu durum, onların tasviyesine meşru bir kılıf bulabilmek için son derece elverişliydi. Ancak bu kanlı tasviyenin homoseksüellikle ilgisi yoktu; olay tamamen politikti. Dahası, tasviyede homoseksüeller öldürülmüştü; ama onları öldürenlerin çoğu da yine homoseksüellerdi. Öte yandan, homoseksüel oldukları bilinen ama Hitler'e karşı komplonun içinde olmadıkları düşünülen pek çok SA lideri de tasviyeden kurtulmuştu.

Ancak ortada yine de önemli bir nokta vardır: Roehm tasviyesinin amacı politik de olsa, sonuçta Naziler anti-homoseksüel bir söyleme sahiptiler. Nitekim bir süre sonra bu söylemi eyleme dökecekler ve homoseksüelleri toplama kamplarına göndermeye başlayacaklardı.

Nazilerin kendi homoseksüellekleri ile çelişkili gözüken bu durumun açıklaması, *The Pink Swastika*'da gayet tutarlı bir biçimde yapılır. Önceki sayfalarda Almanya'daki homoseksüel hareketin gelişiminden söz ederken "efemine" homoseksüellerle "maskülen" homoseksüeller ("Femmes" ve "Butches") arasındaki keskin ayrımı vurgulamıştık. Nazilerin anti-homoseksüel söylem ve eylemleri, işte bu ayrımın bir sonucuydu gerçekte.

Maskülen homoseksüellik, kendi cinsel sapıklığını "erkeksi bir ırkın kurulması"nın temel dayanağı olarak görür ve yüceltirken, efemine homoseksüelliğe de ırkı "kadınsılaştırdığı" için son derece karşıydı. Naziler bu mantığı daha da radikalleştirdiler ve efemine homoseksüellerin toplumdan tecrit edilmesi —yani toplama kamplarına konması— gerektiğini savunmaya başladılar.

İktidara geldiklerinde ise eyleme geçmekte gecikmediler. Önceki sayfalarda değindiğimiz Seks Araştırma Enstitüsü ilk büyük hedefti. Efemine homoseksüelliğin Almanya'daki en önemli temsilcisi olan Magnus Hirschfeld tarafından kurulan ve tüm efemineler ("Femmes") tarafından merkez olarak kabul edilen enstitü, 6 Mayıs 1943 günü ani bir saldırıya uğradı ve yerle bir edildi. Bu hareket, Naziler tarafından "homoseksüellik virüsüne indirilen büyük darbe" olarak gösterilmişti halka. Oysa kast edilen virüs yalnızca efemine homoseksüellikti. Ancak bir taşla pek çok kuş vurulmuştu; Naziler hem bu istenmeyen tür homoseksüellere darbe indirmiş, hem de toplum gözünde homoseksüelliğe izin vermeyen "ahlaklı" insanlar görüntüsü elde etmişlerdi. (Bu görüntü bir yıl sonra gerçekleştirilecek olan Roehm tasviyesi ile pekiştirilecekti). Bunların yanında bir "kuş" daha vardı enstitü baskını ile vurulan:

Naziler, kendi homoseksüellikleri ile ilgili bilgileri de ortadan kaldırmış oluyorlardı. Enstitünün Başkan Yardımcısı Ludwig L. Lenz, olayın bu yönünü daha sonra şöyle anlatıyor:

Enstitüde toplumun farklı kesimlerinden gelen insanların cinsel eğilimleri ile ilgili terapiler uygulanıyordu. Bunların arasında Nazi partisi üyelerinin sayısı ise oldukça kabarıktı. İşte enstitümüzün yeni rejim tarafından kurban olarak seçilmesinin en büyük nedeni buydu: Çok şey biliyorduk. Elimizdeki bilgileri açıklamamız tibbi prensiplere uygun olmazdı kuşkusuz, ama şunu söyleyebilirim.. 1933'te Almanya'nın kaderini ellerine alan insanların % 10'u bile cinsel yönden normal (heteroseksüel) değildiler. Bu insanların çoğu hakkında enstitümüzde kalın dosyalar vardı. Onlarla ilişkiye girdikten sonra fizyolojik ya da psikolojik sorunlar yaşayan ve terapiye gelen adamların anlattıkları hikayelerin kayıtları vardı... Hatırladıklarım arasında, Breslu'daki bir Nazi partisi lideri ile cinsel ilişkiye girdikten sonra anal kaslarında ciddi bir yırtılma yaşayan 13 yaşındaki bir erkek çocuğu ya da Berlin'deki çok üst düzey bir Naziyle girdiği ilişki yüzünden benzeri anal bölgesinde ilthaplanma (rectal gonorrhea) yaşayan genç bir erkeği sayabilirim... Nazi liderlerini ilgilendiren bu ve benzeri olaylar hakkında elimizde biriken materyal —toplam olarak kırk bin itiraf ya da biyografik mektup vardı elimizde— enstitünün Naziler tarafından yok edilmesinin en büyük nedeniydi.

Amerikalı tarihçiler Burleigh ve Wipperman'ın *The Racial State: Germany 1933-1945* adlı kitaplarında yazdıklarına göre, enstitüyü basan Nazilerin ellerinde, özellikle arayıp bulmaları gereken materyalleri gösteren "listeler" vardı ve araştıra sonucunda iki kamyon dolusu kitap ve evrak götürmüşlerdi.[46] Enstitüden çıkarılan —ve içlerinde Nazi liderlerinin homoseksüelliği ile ilgili pek çok dosyanın yer aldığı— bu belgeler, 10 Mayıs 1933 günü Nazilerin ünlü kitap yakma törenlerinin birinde topluca imha edildiler.

Bu olayın ve onu izleyen Roehm tasviyesinin ardından efemine homoseksüellere uygulanan baskı daha da şiddetlendi. İlk toplama kampı olan Dachau'ya götürülenler arasında, komünistlerin yanında bu istenmeyen tür homoseksüeller de vardı. Savaş yıllarında kurulacak olan Auschwitz, Treblinka, Sobibor, Majdanek gibi büyük toplama kamplarına da, Yahudiler, Çingeneler, Ruslar, komünistler, savaş esirleri gibi grupların yanında, kollarına pembe bantlar bağlanan efemine homoseksüeller vardı. Bu "homoseksüel soykırımı", hem Nazilerin kendi homoseksüelliklerinin gizlenmesi hem de Arı ırkın "maskülen" kimliğini bozdukları için gerçekten istenmeyen bu efeminelerin tasviye edilmesi açısından son derece yararlı bir taktik manevraydı.

Faşizmin Öteki Örnekleri

Şimdiye dek incelediğimiz bilgiler, bizlere Nazizmin homoseksüel kimliğini ve bu kimliğe kaynaklık eden neo-Pagan ideolojisini açık bir biçimde gösterdi. Ancak vurgulanması gereken önemli bir nokta vardır: Neo-Paganizm ve maskülen homoseksüellik, faşizmin yalnızca Nasyonal Sosyalist versiyonunun değil, diğer çok

ülkede ve pek çok kültürde ortaya çıkan hemen hemen tüm versiyonlarının ortak özelliği konumundadır. Nazizmin iktidara yürüdüğü yıllarda, bazı solcu gazeteler "homoseksüelliğin tüm faşist ideolojinin temel ve karakteristik bir özelliği" olduğu yorumunu yapmışlardır ki, bunda haklıdırlar.

Pink Swastika'da faşizmin Almanya dışındaki bazı önemli örneklerine değinilir ve bunların liderliğinde yoğun biçimde homoseksüellerin var olduğuna dikkat çekilir. Örneğin II. Dünya Savaşı öncesi Fransa'sında gelişen Nazi sempatizanı faşizan Radikal Sosyalist Parti'nin lideri Edouard Pfeiffer ünlü bir homoseksüeldir. Tarihçi Costello, "Pfeiffer'ın Paris'te eşine az rastlanır derece azgın bir homoseksüel olduğunu ve özel hayatının oğlan çocuklarını ya da genç erkekleri baştan çıkarmaktan ibaret olduğunu" yazar.

İngiltere'de kurulan Nazi yanlısı Anglo-German Fellowship'in (AGF, Alman İngiliz Dostluk Derneği) en önemli iki lideri, yani Guy Francis de Money Burgess and Captain John Robert da birer homoseksüeldirler.

Bu tür ortak özellikler, 1930'lı yıllarda homoseksüelliğin Sovyetler Birliği'nde "faşist sapıklık" olarak tanımlanmasına yol açar. Maxim Gorky dönemin bakış açısını şöyle özetler: "Bugünlerde son derece yaygın bir slogan var; homoseksüelliğin kökünü kazırsan faşizmi de yok edersin".

Faşizmin ABD'deki gelişimi de yine homoseksüellerin tekelinde olmuştur. Almanya'daki maskülen homoseksüellerin kurduğu İnsan Hakları Derneği'nin Amerikan versiyonu, yine aynı adla (Society for Human Rights) 10 Aralık 1924'te Chicago'da kurulur. Başında da Alman asıllı bir Amerikalı olan Henry Gerber vardır. *Friendship and Freedom* (Dostluk ve Özgürlük) adlı homoseksüellik yanlısı bir dergi çıkarırlar. Ancak bir yıl sonra ortaya çıkan bir skandal derneğin kapatılmasına yol açar. Çünkü Başkan Gerber, Başkan Yardımcısı President Al Menninger ve bir kaç yönetim kurulu üyesi ile birlikte bir erkek çocuğunu iğfal etmek suçundan tutuklanırlar. İhbarı yapan kişi, Menninger'in karısıdır. *The Chicago Examiner* olayı "Strange Sex Cult Exposed" (Garip Sex Tarikatı Ortaya Çıkarıldı) başlığı ile haber dizisi yapar. Ancak verilen rüşvetler ve çevirilen benzeri dolaplarla Gerber ve adamları davanın düşmesini sağlarlar. Gerber, "Engizisyoncu zihniyet" tarafından hedef alındıklarını ancak adaletin yerini bulduğunu söyler.

İlerleyen yıllarda Gerber, Hıristiyanlığı insan özgürlüğünün karşısındaki en büyük engel olarak tanımlar ve neo-Pagan görüşler seslendirmeye başlar. Öte yandan Nasyonal Sosyalizme büyük bir sempati beslemektedir, özellikle de Roehm'e ve adamlarına övgüler yağdırır.

Pink Swastika, Gerber'in başlattığı homo-faşist hareketin ABD'deki gelişimini inceler ve Amerika'daki radikal sağ hareketlerdeki homoseksüellik arasındaki ilginç ilişkileri ortaya koyar.Ortaya çıkan sonuç aynıdır: ABD'deki faşist gruplarda da homoseksüellik karakteristik bir özellik durumundadır.

Neo-Paganizmin ve Homoseksüelliğin Kaçınılmaz Birlikteliği

Tüm bu önceki sayfalarda incelediğimiz faşizm-homoseksüellik ilişkisine bakarak bazı temel sonuçlara varmak mümkündür.

Öncelikle faşizmin homoseksüellikle olan ilişkisinin temelinde yatan asıl faktörün neo-Paganizm olduğuna değinmek gerekir. Çünkü faşizmin yücelttiği kavramlar, iki büyük ilahi din yani Hıristiyanlık ve İslam tarafından yasaklanan ya da önemsizleştirilen kavramlardır. Bunların başında ırkçılık gelir. Başta da belirttiğimiz gibi, insanın ait olduğu ırka ya da kabileye şiddetli bir bağlılık duyması, Pagan toplumlarda son derece yaygın ve meşru olduğu halde, fakat Hıristiyanlık ve İslam tarafından bir tür sapkınlık olarak görülmüştür. Hele bir ırkın ya da bir kabilenin bir diğerine üstün olduğu yönündeki iddialar, Pagan dünyasında çok olağan oldukları halde, ilahi dinlere göre birer safsatadırlar. Çünkü ilahi dinlerde insanları değerlendiririrken kullanılan tek kıstas, onun soyu ya da diğer maddesel özellikleri değil, sadece inancı ve ahlakıdır.

Faşizmin bir diğer temel özelliği olan şiddet ve savaş da yine Pagan değerlerdir. İlahi dinlerde hedef şiddetten ve savaştan arındırılmış bir toplum ve dünya kurmaktır. Savaş, bu hedefe doğru ilerlerken gerektiğinde son çare olarak başvurulacak bir yöntem olabilir ancak. Oysa Pagan toplumlarında savaş başlı başına bir değerdir. Bir kabilenin, ırkın ya da halkın, şerefini ve gücü yaptığı savaşlardan ve ürettiği ölülerden aldığına inanılır.

Bu inancın en sembolik ifadesi, kanın kutsallaştırılmasıdır. Kan dökülmesi, ister düşmanın kanı isterse o halkın kendi evlatlarının kanı olsun, kutsal bir eylem olarak görülür. Bu nedenle, bir toprağın "kanla sulanması"nın onu başlı başına kutsal bir değer haline getirdiği düşünülür. (Kanın kutsallığına olan bu Pagan inanç, yine en belirgin olarak Naziler'de görülür. Hitler'in 1923 yılındaki başarısız darbe girişimi sırasında yaralanan Nazilerin kanlarıyla ıslanmış olan bir parti bayrağı, adeta bir puta dönüştürülmüştür. "Kan Bayrağı" (*Blutfahne*) adı verilen bu bayrak olduğu gibi muhafaza edilmiş, ve her Nazi töreninde en kutsal sembol olmuştur. Hatta Nazi partisinin onbinlerce yeni bayrağı *Blutfahne*'ye sürülmüş ve ondaki "kutsal" gücün böylece bu yeni bayraklara da geçtiği düşünülmüştür.

Kuşkusuz tüm bu Pagan değerlere inanan, ırkçılığa, şiddete, kan dökmeye karşı psikolojik bir eğilime sahip olan, acı çekmekten ve acı çektirmekten tatmin olan bir insan, ilahi dinlerin ortaya koyduğu ahlaki değerleri benimseyemez. Aradığı "barbar Conan" tiplemelerini, ilahi dinlerin örnek olarak gösterdiği insanların, yani peygamberlerin arasında bulamaz. İlahi dinlerin temelinde yer alan merhamet, huzur, sükun, teslimiyet gibi ahlaki değerler onda hiçbir karşılık bulamaz, aksine onu sıkarlar. Bu durumda, aradığı kahramanları Pagan kültüründe bulması son derece doğaldır.

Homoseksüellik ise işte bu yüzden faşizmin doğal bir parçasıdır. Çünkü Pagan toplumlarının neredeyse tümünde yaygın olan ve onay gören bir sapmadır bu;

Paganizmin ayrılmaz bir parçasıdır. Homoseksüelliğin teorik savunucularından Judy Grahn şöyle yazar:

Şamanizmin pek çok yönü homoseksüel bir içeriğe sahipti, kendilerine tapınılan tanrılar ve ruhların büyük bölümü homoseksüellikle ilişkiliydiler. Tahiti'de homoseksüel tapınma için özel tanrılar vardı. Japonya'daki eski Şinto tapınaklarındaki çizimlerde, aynı eski Romalıların Baccanalia'larında olduğu gibi toplu homoseksüel seks ayinleri resmediliyordu. Antik Çin'in Büyük Ana Tanrıçası Kwan-Yin'e, homoseksüel ilişkiyi de içeren farklı seks ritüelleri ile tapınılırdı. İspanyol kaşifler Orta Amerika'ya ve Yukatan'a geldiklerinde, birbirleri ile homoseksüel ilişkiye giren yaygın bir Pagan rahip tarikatına rastlamışlardı. Taşlara kazanmış kabartmalarda ise homoseksüel ilişki kutsal bir ayin olarak gösteriliyordu. Eski Babil'deki ve Sümer'deki tapınaklarda da homoseksüel rahip tarikatları yer alırdı.

Hıristiyan yazar George Grant ise Pagan toplumlarındaki cinsel sapmayı şöyle anlatır:

Roma'nın yanısıra, eski Mısır, Pers, Kartaca, Babil ve Asur devletlerinin hemen hepsinde pederastik (olgun erkekler ile erkek çocuklar arasında cinsel ilişki) gelenekleri vardı. Bunun yanında, eski Moğol, Tatar, Hun, Töton, Kelt, İnka, Aztek, Maya, Ming, Kenan ve Zulu imparatorluk ya da devletlerinin hepsinde, gayr-ı ahlakilik, yozlaşma ve cinsel sapkınlıklar kutsanıyordu.

Şiddet, kan ve ırk ya da kabile bilinci adına Pagan kültürüne geri dönenler, doğal olarak bu "gayr-ı ahlakiliğe, yozlaşmaya ve cinsel sapkınlıklar"a da dönmüş oluyorlardı. Bu nedenle faşizm, hem "homoseksüelleştirici" hem de homoseksüelleri cezbedici bir özellik kazandı. Bir ırkın üstünlüğü savunanlar, ırklar arasında mücadeleyi yüceltenler, kendilerini maskülen homoseksüelliğin psikolojik atmosferine sokmuş oluyorlardı. Hatta, bir yoruma göre, bu durum sırf ırkların değil, ulusların mücadelesini savunanlar için de geçerliydi. Tarihçi Warren Johansson, şöyle yazıyordu: "Disiplin, yoldaşlık ve bireyin ırk adına kendisini feda etme isteği, tüm bunlar erkeksi toplumun homoerotik altyapısı tarafından belirlenen kavramlardır." Nazi ideolojisinin "maskülen toplum" kuramına önemli katkı sağlayan Alman psikiyatrist Professor Hans Blueher daha da ileri giderek "erkek homoseksüelliğinin her tür ırksal devlet formunun temelinde yatan önemli bir faktör olduğunu" öne sürüyordu.

Faşizmin Barbar ve İlkel Karakteri

Şimdiye dek faşizmin neo-pagan kimliğine yoğun biçimde atıfta bulunduk ve bu kimliğin yarattığı faşist karakterinin şiddet, kan dökücülük, ırkçılık ya da cinsel sapıklık gibi bazı unsurlarına değindik. Ancak bu konuyu bitirmeden önce neo-Paganizm tarafından belirlenen faşist karakterinin daha derinlemesine bir tarifini yapmakta yarar var.

Faşist karakterinin en belirgin vasıflarından biri, "Pagan" teriminin de ifade ettiği cahillik ve zihinsel azgelişmişliktir. Pagan terimi, aslında ilk olarak Hıristiyanlığın

yayılmaya başladığı dönemlerde köylüler ya da göçebeler için kullanılmıştır; çünkü Hıristiyanlık şehirlerde yayılmış, şehrin kültürel derinliğinden uzak kalan köylüler ve göçebeler ise uzun süre eski çok Tanrılı dinlerini muhafaza etmişlerdir. Bu nedenle, Pagan terimi, çok Tanrılılığı ifade ettiği gibi, aynı zamanda bir kültürel geriliği de ifade eder.

Kuşkusuz bir insan sadece içinde bulunduğu kültürel düzeye göre değerlendirilmez, çünkü kültürel yönden gelişmiş olan şehirlerde de her türlü "ahlaksız" çıkabilir, ya da kültürel yönden geri sayılabilecek olan köylerde de pek çok üstün ahlaklı insan var olabilir. Ancak yine de, şehirli kültürde yetişmiş insanların, köylü ya da göçebe toplumlarda yetişmiş insanlara göre ilahi dinleri kavramaya daha eğilimli olduğunu söylemek mümkündür. Nitekim Kuran'da, "bedevi"lerin "inkar ve nifak" bakımından şiddetli olduklarını ve **"Allah'ın sınırlarını tanımamaya daha elverişli"** oldukları haber verilir. (Tevbe, 97)

Faşizm, işte bu nedenle neo-Pagan ya da paralel bir tanımla "neo-Bedevi" insanların ideolojisidir. Yine aynı nedenle, diğer siyasi ideolojilerle karşılaştırılamayacak kadar entellektüel yönden sığ bir ideolojidir. Boş birtakım sembollere, efsanelere, içgüdüsel sloganlara dayanır. Bu zihinsel sığlık içinde yer alan bir insanın, **"derin bir kavrayış"** (Hicr Suresi, 75) gerektiren İlahi Dini anlaması mümkün değildir kuşkusuz. Bu nedenle, ya Nazizm'de olduğu gibi dini açıkça reddedecek, ya da Mussolini Faşizminde olduğu gibi onu kendi kafasında bir kaç basit slogana indirecek ve kendi sefil zihinsel boyutu içine çekecektir.

Faşist, neo-Pagan ve dolayısıyla "neo-Bedevi" olduğu için, sanat, estetik ya da temizlik gibi İlahi Din tarafından övülen kavramlara çok yabancıdır. Faşistlerin dış görünümlerine, içinde yaşamayı seçtikleri ortamlara, kullandıkları sembollere ya da söylemlere bakıldığında, tam anlamıyla bir ilkellik göze çarpar. Pis, bakımsız, çirkin, izbe mekanlarda yaşamaktan, bu gibi yerlerde toplanmaktan rahatsız olmaz, aksine zevk alırlar. Dahası, sanat ve estetiğe karşı da —bunlardan pek bir şey anlamadıkları için— garip bir öfke ve nefret duyarlar. Bu nedenle faşist her zaman için barbardır; yıkmayı, parçalamayı, yağmalamayı, öldürmeyi bilir. Bazen kendi dar ufku ve ilkel zihni içinde bir tür "sanat" geliştirir; ancak bu sözde sanat, gerçekte barbarlığını yansıtan ya da meşrulaştıran ilkel bir sembolizmden başka bir şey değildir.

Faşist, kendisini çok cesur ve gözüpek bir insan olarak gösterir her zaman. Oysa "cesaret" olarak tanımladığı içgüdüsü, gerçekte cahilliğinin ve düşüncesizliğinin ona verdiği bir vurdumduymazlıktan başka bir şey değildir. Gerçekten cesur bir insan, içinde bulunduğu durumu akılcı bir biçimde analiz eden, kavrayan ve sonra da paniğe kapılmadan gerekli tepkileri veren insandır. Faşistin cesaret dediği şey ise, içinde bulunduğu durumu analiz edemeyişinden kaynaklanır. Bunun en bariz örneği, diğer yandaşlarıyla birlikte iken aşırı derecede cesur —daha doğrusu küstah ve saldırgan— davranmaları, tek başlarına kaldıklarında ise son derece korkak ve karaktersiz bir üslup

kullanmalarıdır. Güven ve cesaretleri "sürü psikolojisi"nin bir sonucudur çünkü; "sürü"den ayrı kalınca da şiddetli bir güvensizlik ve korkuya kapılırlar.

Faşistin bu ilkel zihinsel yapısının doğal sonucu, kaba kuvvete karşı büyük bir hayranlık duymalarıdır. İlahi Din tarafından övülen ahlaki erdemleri —aklı, adaleti, içtenliği, ince düşünceliliği, doğallığı vb.— kavrayamadıkları için, sadece ve sadece kaba kuvvetin cazibesinden etkilenirler. Bu nedenle de, İlahi Dinin insanlara öğrettiği en önemli prensiplerden biri olan "kuvvet haktadır" kuralını, "hak kuvvettedir" şeklinde tersten yorumlarlar. Askeri, siyasi ya da ekonomik güce sahip olan ve bu gücü de insanları ezmek için kullananlar, faşistleri kendilerine hayran bırakırlar. Faşizmin, özellikle Üçüncü Dünya ülkelerinde, kendisinden daha büyük siyasi güçlerin —örneğin ABD'nin, askeri cuntaların, uyuşturucu kartellerinin ya da mafyanın— emrine girmesi ve onların "taşeronu" haline gelmesinin en temel psikolojik nedeni budur.

Faşizmin bu son özelliği, onun dünyanın önemli sosyo-politik güç merkezlerinden biri olan Siyonizm'le de ilginç bir yakınlaşma içine sokmaktadır. 19. yüzyılın sonunda doğan Siyasi Siyonizm hareketi ve onun ürünü olan İsrail Devleti, faşistlerin hep özendikleri güçlü, acımasız ve baskıcı karaktere yoğun bir biçimde sahiptir. Dahası, Siyasi Siyonizm ve İsrail Devleti, aynı faşistler gibi ırkçı bir ideolojiye sahiptirler. Bu iki temel paralellik, 20. yüzyılda faşizm ile Siyonizm arasında pek bilinmeyen ancak son derece etkili ve geniş kapsamlı bir ittifakın gelişmesine neden olmuştur.

O nedenle, şimdi de faşistler ile Siyonistler arasındaki bu az bilinen ilişkiyi incelemek gerekmektedir.

"Siyonist Bağlantısı"

Bu bölümün başında faşizmin üç tane son derece önemli ancak gözlerden kaçan temel özelliği olduğuna değinmiş ve bunları inceleyeceğimizi söylemiştik. Bu özelliklerin ilk ikisini, neo-Paganizm ve homoseksüelliği önceki sayfalarda gözden geçirdik. Şimdi üçüncü ve belki de en örtülü özelliğe bakabiliriz.

Önceki sayfalarda faşizmin ve ırkçılığın iki büyük ilahi dinle, yani Hıristiyanlık ve İslam'la olan uyuşmazlığına değinirken, Yahudilik'ten hiç söz etmememiz dikkat çekmiş olabilir Bu kasıtlı bir ayırımdır. Çünkü Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam'dan çok temel bir noktada ayrılmaktadır ve de bu durum, onun ırkçılıkla olan ilişkisini diğer iki dinden çok daha farklı hale getirmektedir.

Irkçılık İslam ya da Hıristiyanlıkla çatışmıştır, çünkü her iki din de evrenseldirler; hiçbir insan ırkını, kabilesini, halkını ya da ulusunu bir diğerinden ayırmaz ve birbirlerine üstün tutmazlar. Ancak Yahudilik, İslam ve Hıristiyanlığın (hatta Uzakdoğu dinlerinin de) aksine, tüm insanlara seslenen ve onları doğruya ulaştırmayı hedefleyen bir din değildir. Tam aksine, Yahudilik, Yahudi ırkına ait bir dindir: Yahudi ırkından olmayanlar, Yahudi dinine kabul edilmezler. Dolayısıyla, yalnızca inanca dayanan diğer dinlerin aksine, Yahudilik inanç ve ırk özelliğinin bir araya gelmesiyle oluşur.

Bunun da ötesinde, Yahudilik, bir de "üstün ırk" kavramı içerir. Yahudi geleneğindeki inanca göre, Yahudi ırkı, "Tanrı'nın seçilmiş halkı"dır ve diğer ırklardan üstündürler. Diğer ırklar, Yahudilerden aşağıdırlar. Yeryüzünün ve özellikle de Kutsal Topraklar'ın gerçek sahipleri de Yahudilerdir. Yine Yahudi inancına göre, bir gün Mesih geldiğinde, Yahudilerin diğer ırklara olan üstünlükleri eyleme geçirilmiş ve tüm ırklar Yahudilerin üstünlüklerini tanımış olacaklardır.

Kısacası, Yahudi dini ırkçıdır. Başka hiçbir büyük dinde rastlanmayan bir biçimde, ırkçılıkla bütünleşmiş, hatta ırkçılık üzerine kurulmuş bir dindir. Bu nedenle de, bir müslümanın "din" kavramından anladığı şeyle Yahudilik arasında çok büyük farklar vardır. Bir müslüman "din" denilince İslam'ı anlar. İslam, insana acizliğini hatırlatan, onu hırs ve ihtiraslarından vazgeçmeye çağıran, ona dünyanın geçici süsünü değil ahireti hedef gösteren, onu ırk, soy, kabilecilik gibi ilkel saplantılardan kurtulmaya çağıran bir dindir. Yahudilik ise bunun tam tersidir: Kendisine inananlara "üstün ırk" oldukları telkinini yapar, onları "dünyayı ele geçirmeye ve sömürmeye" teşvik eder, diğer ırklara karşı nefret aşılar. Yahudiliğin ahiret diye bir hedefi de yoktur: Hahamların elinde "tashih"e uğrayan Tevrat'ta, "cennet" ve "cehennem" kelimesi bile geçmez. Yahudilik yalnıza bu dünyayı tanıyan bir dindir.

Bu nedenle de, ırkçılık ideolojisi ile din arasında yaşanan büyük çatışma, Yahudilikle ırkçılık arasında yaşanmamıştır.

Tam aksine, 19. yüzyıl ırkçılığı, Yahudilere karşı ilginç bir sempati geliştirmiştir. Çünkü ırkçıların yapmak istedikleri, "saf ırklar" üretmektir: Kendi ırklarının diğer ırklarla karışmamasına çalışmaktadırlar. Hiç kimse, başka ırktan yani "dışarıdan" birisiyle evlenmemelidir ki, ırkın saflığı bozulmasın.

Irkçıların Semitik İlhamları

Üstte belirttiğimiz nedenlerden ötürü, 19. yüzyıl ırkçıları Yahudi geleneğinin "değerini" keşfettiler. Çünkü Yahudilik, ırkçıların yapmak istedikleri şeyi, yüzyıllardır yapıyordu. Yahudi dini, binlerce yıldır ırklar arasında "üstünlük-alçaklık" olduğu safsatasını savunuyordu. Aynı şekilde ırkçıların elde etmek istediği "saf ırk" modeli de binlerce yıldır yalnızca Yahudiler tarafından başarıyla korunuyordu. "Irk-dışı evlilik" yapmak, Yahudi toplumunun binlerce yıldır en büyük yasaklarından biriydi. Bu nedenle, ırkçı düşüncenin önde gelen kuramcıları Yahudi kaynaklarına yöneldiler ve Yahudi geleneğine büyük bir hayranlık beslemeye başladılar.

Örneğin ırkçı doktrinerlerin en önde gelenlerinden biri olan ve *İnsan Irklarının Eşitsizliği Üzerine* adlı kitabıyla ünlenen Arthur de Gobineau, bunlardan biriydi. İnsan ırklarını bir "merdiven" teorisi ile sınıflara ayıran ve merdivenin en alt basamağına siyahları yerleştiren Gobineau, bu ırkın, "insanlığın en aşağı örneğini oluşturduklarını" öne sürüyor ve "bu ırk en geri zeka düzeyini aşamamıştır" diyordu. İkinci olarak "sarı ırk"ın varlığından söz eden Gobineau, bu ırkın da siyahlardan daha gelişmiş olmasına rağmen, yine de güçsüz ve iradesiz olduklarını iddia ediyordu. Irkçı ideolog, "beyaz

ırk"ın üstünlüğünü ise şöyle anlatıyordu: "Güzeli eksiksiz anlatmak mümkün olmadığı için, onun karakteristikleri bu kadar kısa özetlenemez... Onur, bu ırkın eyleminin özgün dinamiğini oluşturur". Gobineau, bu ayrımın ardından, "beyaz ırk"ın diğerlerinden kesin olarak üstün olduğunu ve bu üstünlüğü politik alanda yansıtmasının (yani ötekilere tahakküm etmesinin) de gayet doğal olduğunu söylüyordu.

Ve işin en ilginç yanı, Gobineau'nun bu ırkçı safsatalarına dayanak olarak M. Tevrat'ı kullanmasıydı. Fransız Akademisyen François de Fontette, Gobineau'nun ırkları ayırırken, Tevrat'taki "Nuh'un oğulları" kıssasını kendine referans olarak aldığını bildiriyor. Tevrat'a sonradan eklenmiş olan bu efsane, bilindiği gibi, Hz. Nuh'un soyunun bir bölümünün lanetli olduğunu ve bu soydan gelen ırkların (ki Araplar buna dahildir) aşağılık ve lanetli ırklar olduğunu telkin eder. Yine aynı kaynakta bildirildiğine göre, Gobineau, etkisinde kaldığı Tevrat'ın asıl sahiplerini de övmekten geri kalmıyor ve Yahudileri "özgün, güçlü, zeki ve insanlığa tüccar kadar hekim de vermiş bir halk" olarak tanımlıyordu.

19. yüzyılda mantar gibi çoğalan ırkçıların ilginç özelliklerinden biri de, az önce belirttiğimiz gibi, Yahudilerin "ırklarını koruma" yeteneğine duydukları hayranlıktı. Yahudilerin bu "başarı"sına hayran olanların başında da Alman ırkçılığını en önemli kuramcısı (ve Hitler'in de akıl babası) olan Houston S. Chamberlain geliyordu. François de Fontette, "üstünlüklerini yeniden üretmek için Kan Yasası'nı uygulamakta gösterdikleri beceriden dolayı Yahudiler, Chamberlain'in hayranlığına mazhar olmuşlardır. (Chamberlain'e göre) Onlar, ana kaynağı el değmemiş durumda korumuşlardır, ona bir damla bile yabancı kan karıştırmamıştır" diyor.

Kısacası, başta Hitler olmak üzere 20. yüzyıl faşistlerine yol gösteren 19. yüzyıl ırkçıları, Yahudi geleneğine hayran oldular ve bir anlamda Yahudileri taklid etmek istediler. Buna karşın, resmi tarihte bilinen, başta Hitler olarak 20. yüzyıl faşistlerinin Yahudilerle aralarının hiç de iyi olmadığı, hatta Yahudilere karşı "soykırım" uyguladıkları şeklindedir. Oysa gerçekler oldukça farklıdır.

Nazi-Siyonist İşbirliği

19. yüzyıl ırkçılarının ve onları izleyen 20. yüzyıl faşistlerinin Yahudilere yaklaşımında ilginç bir ikilem vardır: Bu kişiler "saf ırk" oluşturmadaki becerilerinden dolayı Yahudilere hayrandırlar, ancak Yahudilerin kendi ırklarına karışmasını kesinlikle istememektedirler. Çünkü Yahudiler, Avrupa'nın neredeyse bütün ülkelerinde en büyük azınlık durumundadırlar ve ırkçıların en çok korktukları şey de, bu Yahudilerin Avrupalı toplumlar içinde asimile olup, "ırk saflığını" bozmalarıdır. Örneğin Naziler, 1935 yılında yayınladıkları Nuremberg kanunları ile, Almanların Yahudilerle evlenmesini, hatta cinsel ilişkiye girmesini yasaklamışlardır. Benzeri bir biçimde, tüm avrupa faşistlerinin ortak noktası, en büyük azınlık olan Yahudileri "tecrit" etmek olmuştur (aynı "tecrit" politikası Çingeneler gibi başka azınlıklara da uygulanmıştır).

İşte resmi tarih, bu noktadan yola çıkarak, Naziler ve benzeri ırkçı/faşistlerin gözüdönmüş birer "Yahudi düşmanı" olduklarını anlatır. Oysa gerçek çok farklıdır: Naziler ve benzeri faşistler, o dönemde Yahudi toplumu içinde büyük bir güce ulaşmış olan Siyonistlerle işbirliği yapmışlardır!

Naziler ile Siyonistler arasındaki işbirliği rasyonel bir zemine oturuyordu: Avrupalı ırkçılar, Yahudilerin kendi ırklarına karışıp asimile olmasını istemiyordu. İlginçtir, aynı hedef Siyonistlerce de paylaşılıyordu: Siyonistlerin en büyük sorunu, Yahudilerin gittikçe daha da artan bir hızla "ırk bilinçlerini" yitirmeleri ve Avrupalı toplumlar içinde asimile olmaya başlamış olmalarıydı. Zaten bu nedenle, Siyonistlerin 20. yüzyılın başından beridir uygulamaya çalıştıkları Yahudileri Filistin'e göç ettirme projesi büyük bir başarısızlığa uğramıştı. Avrupalı Yahudilerin önemli bir bölümü, "anavatan" olarak içinde yaşadıkları ülkeleri (Almanya, Fransa vb.) kabul ettiklerini ve Filistin'e göç etmek istemediklerini ortaya koymuşlardı.

İşte bu noktada Siyonistler, kendi halklarını göçe ikna etmek için ırkçı/faşistlerle işbirliği yapmaları gerektiğini düşündüler. Siyonizm'in kurucusu olan Theodor Herzl'in "Antisemitizm, bizim isteklerimize şahane bir yardımcı olacaktır" şeklindeki sözü bu planı ifade ediyordu. Nazi-Siyonist ilişkisi bu çerçevede gelişti.

Naziler iktidara gelmeden önce de, Dünya Siyonist Örgütü'nün Almanya kolu olan Almanya Siyonist Federasyonu (ZVfD) arasında karşılıklı görüşmeler ve anlaşmalar olmuştu. Siyonistler, Naziler'le yaptıkları görüşmelerde, Almanya'daki Yahudi sorununun tek çözümünün bu Yahudilerin Filistin'e göç ettirilmesi olduğunu söylüyorlardı. Eğer Naziler Siyonizm'e destek olurlarsa, hem ülkedeki Yahudilerden kurtulmuş olacaklar, hem de Siyonistleri destekleyen büyük Yahudi sermayedarlardan önemli finansal destekler bulacaklardı. Bu oldukça mantıklı bir ittifak önerisiydi. Nazizm'in ideoloğu Alfred Rosenberg, Siyonistlerle işbirliği yapmanın yararlarından henüz 1920'lerin başında söz ediyordu.

Naziler 1933 yılında iktidara geldiler ve ittifak tam anlamıyla kuruldu. Siyonistler, Naziler'den, ülkedeki Yahudilere "Yahudi" olduklarını tekrar hatırlatmalarını istiyorlardı. Naziler çeşitli Yahudi aleyhtarı kanun ve eylemlerle bu isteği severek yerine getirdiler. 1935 yılında çıkartılan Nuremberg Kanunları, Yahudileri Alman toplumundan tümüyle izole etme amacını güdüyordu; Yahudilerin resmi dairelerde çalışmaları ve Almanlarla evlenmeleri kesin olarak yasaklanmıştı. Siyonistler ise bu kanuni düzenlemeden dolayı Hitler'e övgüler yağdırıyorlardı. Dönemin etkin Siyonistlerinden dünyaca ünlü yazar Emil Ludwig, Siyonistlerin bakış açısını şöyle ifade ediyordu:

Hitler adı belki bir kaç yıl sonra unutulacak olabilir. Ama Filistin'de muhteşem bir Hitler anıtı dikileceğine eminim... Yahudiliklerini yitirmiş olan binlerce Yahudi onun sayesinde kimliklerine geri döndürülebilmiştir. Bu yüzden ben şahsen ona karşı büyük minnettarlık besliyorum.

Yine ünlü Siyonistlerden biri olan Chaim Nachman Bialik ise "Hitlerizm, asimilasyonun pençesindeki Alman Yahudiliğini yokolmaktan kurtarmıştır" diyor, Hitler'le olan ideolojik akrabalığını da vurgulayarak "aynı Hitler gibi ben de kan düşüncesinin gücüne inanıyorum" diye ekliyordu.

Naziler ile Siyonistler arasındaki ittifakın en somut sonuçlarından biri, ülkedeki Yahudilerin güvenli bir biçimde Filistin'e transfer edilmesini sağlayan Ha'avara adlı göç anlaşmasıydı. Bu anlaşma uyarınca, bir Alman Yahudisi Filistin'e göç etmek istediğinde bütün mallarını Almanya'da satıp özel bir bankaya devrediyor, Filistin'e vardığında ise aynı bankanın Tel Aviv şubesinden parasını eksiksiz geri alabiliyordu. 1933-41 yılları arasında 60 bin Alman Yahudisi bu anlaşma ile Filistin'e transfer edildi ki, bu o dönem Filistin'deki Yahudi nüfusunun % 15'ini oluşturuyordu. Ha'avara'nın ekonomik sonuçları da oldukça önemliydi. İngiliz Tarihçi Edwin Black'e göre, "Ha'avara Filistin'de ekonomik bir patlama yaratarak, İsrail Devleti'nin kuruluşuna büyük bir katkıda bulundu".

Siyonistler bu denli iyi bir ittifak içinde oldukları Naziler'e büyük bir ekonomik destek de verdiler. Bu destek hem Hitler'in iktidarından önce, hem de iktidar yıllarında gerçekleşti. Siyonistler büyük Yahudi sermayedarları devreye sokarak öncelikle cılız bir siyasi hareket olan Nasyonal Sosyalizm'i iktidara taşıdılar. Hitler'in iktidara oturmasının ardından da, Alman ekonomisinin içinde bulunduğu ekonomik darboğazın aşılmasında Dünya Siyonist Örgütü ve örgütün devreye soktuğu Yahudi sermayedarlar büyük rol oynadı.

Nazi-Siyonist ittifakı ile ilgili bu bilgiler, Soykırım Yalanı adlı kitabımızda çok daha kapsamlı bir biçimde ele alındığı için burada fazla detaya girilmedi. Söz konusu çalışmada, gerek Naziler'in gerekse başta Mussolini İtalyası olmak üzere dönemin diğer pek çok faşist rejiminin Siyonistler kurdukları gizli ilişkiler incelenmişti. Dahası, "Yahudi Soykırımı" efsanesinin, özellikle de gaz odaları iddialarının içyüzü ortaya çıkarılmıştı. Ortaya çıkan gerçek şudur; "Yahudi Soykırımı", toplama kamplarındaki kötü şartlar ve tifüs salgını sonucunda bazı Yahudi tutukluların yaşamlarını yitirmelerinden ibarettir. Nazilerin Yahudileri imha etmeye kalktıkları ve bu iş için "gaz odaları" kurdukları iddiası ise, İsrail devletini kurmak için uluslararası destek bulmaya çalışan Siyonistlerin geliştirdiği propaganda amaçlı bir yalandır.

Çünkü her ikisi de aynı ırkçı ideolojiye bağlı olan ve aynı ırkçı projeyi —Yahudi ve Alman "ırk"larını birbirinden izole etme projesini— uygulamak için yola çıkan Naziler ile Siyonistler arasında hiçbir uyuşmazlık olmamıştır.

İsrail ve Çağdaş Faşistler

Belki Nazi-Siyonist ilişkisinden daha şaşırtıcı olan bir gerçek, İsrail devletini kurulduğu tarihten bu yana dünyanın dört bir yanındaki ırkçı/faşist/aşırı sağcı rejim ve örgütlere verdiği büyük destektir. Medyanın beyin yıkayıcı propagandaları sayesinde dünya kamuoyuna, "Ortadoğu'nun tek demokrasisi" olarak tanıtılan İsrail, gerçekte

dünyanın en baskıcı diktatörlüklerini ayakta tutmuş olan bir ülkedir. İsrail'in bu konudaki "kirli çamaşırları"nın, bu devlet lehinde ilginç propagandalara şahit olduğumuz ülkemizde de bilinmesinde fayda vardır.

İsrail'in çağdaş faşistlerle olan ilişkileri, hem Üçüncü Dünya'da hem de Batı'da geçerlidir. İsrail'in Mossad ya da diğer kanallardan neo-Naziler, Dazlaklar ve benzeri faşist gruplarla kurduğu ilişki, İsrail eski başbakanlarından Moşe Şaret'in günlüğüne dayalı olarak yazılan *İsrail'in Kutsal Terörü* isimli kitapta şöyle anlatılır:

İsrail'in İtalyan ve diğer Avrupalı faşist gruplarla işbirliği 70'li yılların sonlarından 80'li yılların başlangıcına dek uzanmaktadır. Son yıllarda bu işbirliği Lübnanlı falanjistlerin desteğiyle daha da güç kazanmıştır. İtalyan makamların ülkelerindeki radikal sağ terörizmi soruşturmaları sayesinde, kısa süre önce en az 100 İtalyan faşistinin Lübnan'daki Kataeb eğitim kampında silah ve patlayıcı maddeler konusunda eğitildiği saptanmıştır. İtalyan soruşturma görevlilerinin genel kanısına göre, Beşir Cemayel'in doğrudan yönetimi altında olan eğitim kamplarından birinde Bologna katliamını gerçekleştiren teröristler yetiştirilmiştir. Söz konusu katliamda yüzün üstünde insan ölmüş, yüzlercesi yaralanmıştı.

...Bu eğitim kamplarında İtalyanların yanı sıra Alman, İspanyol ve Fransız faşistleri de eğitilmekte kamp personelleri tahmin edilebileceği gibi İsraillilerden oluşmaktadır. İsrail, Falanjist milislerin en modern patlayıcı madde ve elektronik imha malzemeleriyle donanımını sağlamaktadır.

Münih Ekim Festivali'ne katılan 53 kişinin ölümüyle sonuçlanan olaydan sorumlu olan neo-Naziler ile, İsrail tarafından her türlü desteğin sağlandığı Lübnanlı Falanjistler arasındaki ilişki dünya basınında tekrar tekrar konu edilmektedir. 11 Ekim 1980 tarihli Economist'e göre, Bavyera İçişleri Bakanı, katliamdan sorumlu olan Hoffmann grubunun aşırı sağcılarla yaptığı pazarlık sonucu, Lübnan'daki Hıristiyan milislere mali destek sağladığını açıklamıştır. İsrail terörizminin Batı Almanya'da çevirdiği dolaplar ayrı bir çalışmanın konusu olabilir.

İsrail ve Afrika Faşistleri

"İsrail'in dünyadaki tüm faşist rejim ve örgütleri desteklediği" İsrailli yazar Benjamin Beit-Hallahmi'nin *The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why?* (İsrail Bağlantısı: İsrail, Kimi Neden Silahlandırıyor?) adlı kitabında çok ayrıntılı bir biçimde anlatılmaktadır. Buna göre, İsrail, ABD ile elbirliği halinde dünyanın dört bir yanında baskıcı rejimleri destekleyerek "istikrar"ın korunmasını sağlamıştır.

İsrail'in Afrika'daki müttefikleri, İdi Amin, Bokassa, Mobutu gibi zalim ve "psikopat" faşist diktatörleri, faşist örgütleri ve tüm sömürgeci güçleri içerir. Afrika, Hallahmi'nin bildirdiğine göre, İsrail'in ilgi alanına 1950'li yıllarda girmiştir. İsrail, kıtadaki tüm faşist rejimleri desteklemiştir. İsrail bu rejimleri silahlandırmış, onların güvenlik kuvvetlerini askeri danışmanları ile eğitmiştir.

Hallahmi, İsrail'in çeşitli Afrika ülkelerindeki faaliyetlerini şöyle anlatıyor:

Cezayir: İsrail, Cezayir'deki bağımsızlık hareketine karşı Fransa'ya yardım ediyor. İsrail gizli servisleri, Cezayirli gerillalara karşı Fransız sömürgeci yönetimi askerlerine karşı-gerilla teknikleri öğretiyor. Ocak 1960'da İsraili iki General Yitzhak Rabin (bugünkü başbakan) ve Haim Herzog (bir önceki Devlet Başkanı) Cezayir'e giderek Fransız birliklerini ziyaret ediyorlar. İsrail, Cezayir'in bağımsızlığını engellemek için elinden geleni yapıyor. 1961 ve 1962 yıllarında, Cezayir'deki Fransız yerleşimcilerin kurduğu ve Cezayir'in bağımsızlığını engellemeyi hedefleyen aşırı sağcı OAS hareketi, İsrail'den büyük destek görüyor.

Zaire: Hallahmi'nin bildirdiğine göre, İsrail, onyıllardır Zaire'nin rezil diktatörü Mobutu'nun en büyük desteği oldu. 1965'de bir hükümet darbesi ile başa geçen Mobutu, halkın yarıdan çoğunun fakirlik seviyesinin altında yaşadığı, açlıktan ölümlerin sıkça rastlandığı ve kişi başına düşen yıllık gelirin 80 doların altında olduğu Zaire'de inanılmaz bir israf içinde yaşamaktadır. Öyle ki yakın bir zamana kadar her ay New York'un en pahalı berberlerinden biri, Mobutu'nun kiraladığı Concorde uçakla Zaire diktatörünü traş etmeye geliyordu ve sonra yine aynı Concorde ile New York'a dönüyordu!... Mobutu, iktidarda olduğu sürece, İsviçre bankalarındaki özel hesaplarına yaklaşık 4 milyar dolar aktardı.

Dünyanın en fakir ülkelerinden biri olan Zaire'yi bu şekilde sömüren Mobutu, doğal olarak, iktidarda kalışını kurduğu baskı rejimine borçludur: Mobutu'ya karşı çıkmaya kalkanlar acımasızca yok edilir. Özel polisin işkence yöntemleri korku salar.... Peki bu rezil Üçüncü Dünya faşisti iktidarını kime borçludur? En başta İsrail'e... Hallahmi, Mobutu'nun İsrail'le olan olağanüstü yakın ilişkilerine ayrıntılarıyla anlatıyor. İsrailli askeri uzmanlar, 1969 yılında Mobutu'nun ordusundaki özel timleri eğitmeye başlamışlardı. İlerleyen yıllarda ilişkiler daha da gelişti; Mossad Zaire'de son derece aktif hale geldi. Savunma Bakanı Ezer Weizmann (şu anki Cumhurbaşkanı) 1979'da Zaire'yi gizlice ziyaret etmiş ve Mobutu'ya askeri yardımı artırma artırma sözü vermişti. 1981'de Mossad'ın ünlü ajanlarından David Kimche Mobutu'nun konuğu oldu. Aynı yıl Savunma Bakanı Ariel Şaron gizlice Zaire'ye geldi ve Mobutu'yla, diktatörün özel koruma birliğini eğitmek için anlaşma imzaladı. 1982 yılında, Mobutu, İsrail'le ilişkilerini geliştirmesine karşılık 10 milyon dolar bahşiş aldı. 1983'de Ariel Şaron 4 günlük bir Zaire ziyareti yaptı ve Mobutu'nun özel koruma birliğinin sayısının 3.000'den 7.000'e çıkması ve İsrailli uzmanlar tarafından eğitilmesi kararlaştırıldı. 1984'de Haim Herzog, dünya Yahudilerini Zaire'de yatırım yapmaya davet etti. İlerleyen yıllarda İsrail Lobisi, Washington'da Mobutu lehine lobilicilik yaptı. 1985'te Mobutu İsrail'e resmi ve anlı şanlı bir ziyaret yaptı, Haim Herzog tarafından resmi törenle karşılandı. Mobutu'nun İsrail'den iki büyük ricası vardı: Zaire'deki baskıcı gizli polis servisinin İsrail tarafından eğitilmesi ve Yahudi Lobisi'nin ABD'de Mobutu'yu desteklemesi. Daha sonra iki İsrailli General Ehud Barak (şu anda Genelkurmay Başkanı) ve Abraham Tamir'in Zaire'ye yaptığı ziyarette Mobutu'nun gizli polisinin, sayıları yüzleri bulan özel "bodyguard"larının ve istihbarat servisinin İsrailli uzmanlar

tarafından eğitilmesi kararlaştırıldı. Bu arada Mossad ajanı Meir Meyouhas, "Mobutu'nun sağ kolu" haline geldi ve Afrika diktatörüne hemeh her konuda danışmanlık yaptı. Meyouhas, daha sonra IMF'nin Mobutu rejimine cömert krediler vermesine de aracılık etti.

Uganda: Üçüncü Dünyanın en ünlü faşistlerinden biri Uganda'daydı: İdi Amin. 1971'de gerçekleşen bir askeri darbeyle iktidarı ele geçiren İdi Amin, tüm faşist diktatörler gibi İsrail'le çok yakın ilişkiler kurdu. İdi Amin, darbeyi gittikçe İsrail aleyhtarı bir çizgiye girmeye başlayan Obote'ye karşı yapmıştı. Bu nedenle de Mossad, İdi Amin'e destek verdi. Amin'in darbesi, Mossad'ın büyük yardımı ile yapılmıştı; Mossad ajanı Albay Baruch Bar-Lev, olayda büyük rol oynamıştı. Baruch Bar-Lev, darbe sonrasında da İdi Amin'le çok yakın ilişki içinde olmaya devam etti. İdi Amin'in İsrail ilişkileri ise hep sürdü: Sık sık İsrail'i ziyaret ediyor ve her seferinde bu ülkeye duyduğu hayranlık bir kat daha artıyordu.

Angola ve Mozambik: Bu iki ülkenin kaderi birbirine paraleldi. İkisi de1970'li yıllara kadar Portekiz sömürgesi olarak kaldılar ve Afrika'nın en son bağımsızlığını kazanan iki ülkesi oldular. Sömürgeci Portekiz yönetimi, Angola ve Mozambik'teki ulusal kurtuluş hareketlerine karşı uzun bir mücadele vermişti, İsrail'in büyük yardımlarıyla. Hallahmi'nin bildirdiğine göre, sömürgeci Portekiz ordusunun silah ihtiyacını en başta İsrail karşılıyordu. Angola'nın sömürgecilikten kurtarılması için kurulan MPLA (Angola Halk kurtuluş Hareketi) hareketi, 1975'te İsrail'in silahlandırdığı Portekiz ordusunu yenerek ülkeyi bağımsız hale getirdi. Ancak Angola huzura kavuşmamıştı. Çünkü ülke içinde MPLA'ya karşı iki ayrı örgüt vardı: Ülke içindeki kabilelerden birini temsil eden sağcı/kabileci FNLA ve Güney Afrika devletinin ülkedeki bağımsızlık hareketini bastırmak için kurdurduğu UNITA adlı aşırı sağcı "kontra" örgüt. İsrail, hem FNLA'yı hem de UNITA'yı yoğun biçimde silahlandırdı ve ülkeyi kasıp kavuran iç savaşın başlıca sorumlusu oldu. Aynı şekilde Mozambik'teki aşırı sağcı "kontra" örgütü MNR de İsrail tarafından silahlandırılmış ve İsrailli askeri uzmanlarca eğitilmişti. Ancak İsrail'in bu faaliyetleri, aynı diğer örneklerde olduğu gibi, büyük ölçüde gizli kaldı. İsrail'in bu tür aşırı sağcı/faşist örgütlere desteğinin gizli kalmasının birinci nedeni, Hallahmi'nin bildirdiğine göre, bu örgütlere İsrail yapımı değil, İsrail'in savaş ve çatışmalarda ele geçirdiği Sovyet yapımı silahların gönderilmesiydi. Afrika'nın bir ucunda elden ele gezen Kalaşnikofların aslında İsrail'den geldiğini kimse farkedemezdi doğal olarak...

Orta Asya Cumhuriyeti: Bu ülkeyle İsrail'in en iyi ilişkiler kurduğu dönem, 1976-79 yılları arasıydı. Bu dönemde ülkenin adı "Orta Afrika İmparatorluğu"ydu ve bu "imparatorluk", vahşeti ve zalimliği ve "psikopat"lığıyla ünlü Bokassa tarafından yönetiliyordu. Bokassa'nın en iyi dostu ise yine İsrail'di. Bokassa'nın "imparatorluk ordusu" İsrailli uzmanlar tarafından eğitiliyordu. Bokassa'nın en yakın danışmanı ise Shmuel Gonen adlı bir emekli İsrail generaliydi.

Hallahmi, kitabında İsrail'in daha pek çok başka Afrika ülkesiyle ya da bu ülkelerdeki faşist gruplarla ilişkileri olduğunu anlatıyor. Burada yalnızca en çarpıcı olanları aktardık. Bunun yanında İsrail'in kıtadaki faaliyetlerinin temel hedeflerinden biri de, Hallahmi'nin de vurguladığı gibi, İslam. İsrail, faşistlerin yanısıra, kıtadaki tüm anti-İslam unsurları da destekliyor. Örneğin Sudan'daki İslami rejime karşı savaşan Güney Sudanlı Hıristiyan ayaklanmacılar en büyük desteği İsrail'den görüyorlar. İsrail, Hıristiyan Etiyopya ile "anti-İslam" bir ittifaka giriyor ve Eritre'nin bağımsızlığına karşı Etiyopya'ya büyük destek veriyor. Benzer bir şekilde, Çad'daki içsavaşta kuzeydeki müslümanlara karşı savaşan güneyli Bantular en büyük desteği İsrail'den alıyorlar.

Ayrıca İsrail'in ırkçı Güney Afrika rejimiyle yaptığı işbirliği var ki, Hallahmi'nin kitabında büyük bir yer tutuyor. Herkesçe bilinen bu konunun detaylarına girmiyoruz, ancak yalnızca İsrailli gazeteci Victor Nahmias'ın bir yorumunu aktarmakta yarar var. Şöyle diyor Nahmias: "İsrail-Güney Afrika ilişkileri hakkında bilinenler, var olanların gerçekte çok küçük bir kısmıdır". Hallahmi'nin anlattığına göre, bu "bilinmeyen"ler siyahlara uygulanan işkence yöntemlerine kadar uzanıyor.

Latin Amerika'daki Faşist Güçler ve İsrail

İsrail'in yoğun "faşist bağlantıları" kurduğu diğer bir bölge ise Orta ve Latin Amerika. Hallahmi, İsrail'in Latin ve Orta Amerika'daki aşırı sağcı/faşist örgütlerle ya da aşırı sağcı/faşist askeri cunta rejimleriyle kurduğu inanılması zor bağlantıları ayrıntılı olarak anlatıyor. Buna göre, İsrail bölgede üçü büyük rol oynuyor: Aşırı sağcı güçlere büyük oranlarda silah sağlıyor, onları "eğitiyor" (ki bu eğitim gerilla ve karşı-gerilla yöntemleri, işkence metodları, toplumsal hareketleri bastırma teknikleri gibi konuları içeriyor) ve de bu aşırı sağcı güçlere "ilham kaynağı" oluyor. Hallahmi şöyle diyor: "Latin Amerikan orduları her zaman için İsraillilerin sertliğine, acımasızlığına ve verimliliğine hayrandırlar." [64] Hallahmi, bir sağcı Orta Amerika politikacısının şu sözlerini de aktarıyor: "İsrailliler, insan hakları denen saçmalığın işlerine engel olmasına asla izin vermiyorlar." [65]

Hallahmi daha sonra İsrail'in bölgedeki aşırı sağcı unsurlarla yaptığı işbirliğinin ilginç boyutlarını aktarıyor:

Guatemala: İsrail, Guatemala'da iktidara gelen sağcı cuntaların bir numaralı silah kaynağı. İsrail ayrıca bu aşırı sağcı rejimlere toplumsal denetim sağlamaları için de yardım ediyor. Guatemala gizli servisleri, yeraltı direniş gruplarını yakalayıp yoketmek için İsrailli uzmanlar tarafından eğitiliyorlar. Guatemala'nın adı bile halka korku salan gizli polisi İsrailli uzmanlarca eğitimden geçiriliyor. İsrailli uzmanların yardımıyla Guatemala halkının % 80'i "fişleniyor". Bilgisayara aktarılan bu bilgiler (ki İsrail bilgisayar sisteminde de Guatemala gizli polisine büyük yardımda bulunuyor) inceleniyor ve "sakıncalı" kişiler tespit ediliyor. Farklı kaynakların bildirdiğine göre, "fişlenmiş" olan bu kişiler, İsrailliler tarafından eğitilmiş olan "sağcı ölüm timleri" tarafından "faili meçhul" yoluyla ortadan kaldırılıyor. Hallahmi, kırka yakın İsrailli

uzmanın Guatemala gizli servislerinde çalıştığını bildiriyor. Bu uzmanlar, Hallahmi'nin deyimiyle "korkunç sorgulama yöntemleri" öğretiyor Guatemala gizli servislerine.

El Salvador: Aynı Guatemala'da olduğu gibi, El Salvador'daki aşırı sağcı iktidarların da en büyük dostu İsrail. İsrail, El Salvador ordusuna jet uçakları ve napalm bombaları satıyor. İsrail'le El Salvador arasında gizli "karşı-gerilla" (kontrgerilla) anlaşması imzalanıyor ve İsrail sağcı rejime karşı direnen örgütleri yok etmede El Salvador güçlerine yardım ediyor. İsrail yöntemlerini kullanan Albay Sigifredo saldırgan ve baskıcı yöntemleriyle ülkede "sükunu" sağlıyor. Ayrıca "ölüm timleri" olarak bilinen özel timlerin de İsrail tarafından eğitildiği bildiriliyor. Salvador ordusunun generalleri ve Ochoa ve D'Aubuission gibi aşırı sağcı politikacılar sık sık İsrail'e olan hayranlıklarını dile getiriyorlar.

Nikaragua: İsrail'in ABD ile birlikte en çok ilgilendiği Orta Amerika ülkelerinden biri Nikaragua. İsrail, 1936'dan 1979'a dek ülkeyi babadan oğula geçen bir diktatörlükle yöneten Somoza hanedanını destekliyor. Somoza rejimine 1950'li yıllardan başlayarak askeri yardıma yapılıyor. 1957'de Şimon Peres, 1957'de Anastasio Somoza Debayle'ye "size her tülü askeri yardıma hazırız" mesajı gönderiyor. Somoza hanedanın son yıllarında halk hareketlerini bastırmak için kurulan "guardias" adı verilen özel timler, İsrail tarafından silahlandırılıyor. 1979'da iktidarı ele geçiren solcu Sandinista rejimi, ülkenin ABD ve İsrail'le olan ilişkilerini kesiyor. Bunun üzerine ABD "kontra" adı verilen aşırı sağcı gerilla örgütü kurduruyor ve Sandinista rejimine karşı kontraları kullanarak bir iç savaş başlatıyor. Kontraların silahlandırılmasını ve eğitilmesini üstlenen bir ikinci ülke ise İsrail. İsrail eğitiminden geçen aşırı sağcı kontralar, sivil halka karşı büyük bir terör ve işkence uyguluyorlar, ülkeyi tahrip ediyorlar.

Haiti: Ülkede 1957 ve 1986 yılları arasında Jean-Claude Duvalier'nin diktatörlüğünde yönetiliyor. Bu aşırı ağcı ve baskıcı rejim doğal olarak en büyük desteği İsrail'den görüyor. Jean-Claude Duvalier'nin özel koruma birliği İsrailliler tarafından eğitiliyor ve istisnasız Uzi taşıyorlar. Hallahmi'nin deyimiyle, İsrailli danışmanlar, Haiti rejimine "iç güvenliğin sağlanması"nda da yardım ediyorlar. Haiti ordu ve istihbarat yetkilileri İsrail'e giderek eğitim görüyorlar. Haiti'nin şiddetiyle ünlü "Leopar" adlı özel timi, İsrail'de eğitiliyor.

Şili: Üçüncü Dünya'nın en ünlü diktatörlüklerinden biri olan Pinoşet rejimi, 1973'de solcu Allande rejimini devirerek işbaşına geliyor. Aşırı sağcı, baskıcı, faşist bir diktatör olan Pinoşet de, kurala uygun olarak, İsrail'le çok yakın ilişkiler kuruyor. İsrail, Pinoşet'nin an sadık dostu oluyor: Carter yönetiminin Pinoşet'e ambargo uyguladığı dönemde bile İsrail'in ülkeye yaptığı silah sevkiyatında azalma olmuyor. 1977 yılında İsrail Pinoşet rejimine 150 adet havadan-havaya atılan Shafrir füzesi satıyor. Bu arada İsrailli liderler ve generaller ile Pinoşet ve ekibi arasında yakın dostluklar kuruluyor. 1979'da İsrail Savunma Bakanı Mordechai Zippori Şili'yi ziyaret ediyor. İsrail, Şili ordusuna, anti-tank füzeleri, elektronik radar sistemleri, hücumbotlar, hafif silahlar ve

teçhizat içeren çok büyük miktarda silah satıyor. Hatta Pinoşet rejiminin halk hareketlerini bastırmak için Santiago sokaklarında çok sık kullandığı basınçlı su püskürten panzerler de bir İsrail firması tarafından sağlanıyor. Hallahmi, Pinoşet rejimi boyunca iki ülke arasında "düzenli gizli ziyaretler" gerçekleştiğini ve silah ilişkisinin sürdüğünü yazıyor. Ayrıca Pinoşet rejiminin zalimliği ve baskısıyla ünlü istihbarat servisi ve gizli polisi, İsrailli uzmanlardan büyük yardımlar görüyor.

Hallahmi, ayrıca Arjantin, Paraguay, Bolivya gibi ülkelerde de İsrail'in gizli faaliyetlerine değiniyor. Her ülkede durum aynı: İsrail, aşırı sağcı ve baskıcı/otoriter rejimleri destekliyor, onları silahlandırıyor, "özel tim"lerini, istihbarat servislerini ve gizli polislerini eğitiyor.

Asya Faşistleri ve İsrail

İsrail'in faşist bağlantıları Asya'ya da uzanıyor. Hallahmi, İsrail'in Singapur, Tayvan, Burma Güney Kore gibi ülkelerle bağlantılarını aktarıyor. Daha ilginç bağlantılar ise, Filipinler'deki Marcos ve Endonezya'daki General Suharto rejimleriyle kurulmuş durumda.

Filipinler: 1965'de ABD desteği ile iktidara gelen ve 198... yılındaki düşüşüne kadar Filipinler'i baskı ile yönetip sömüren Marcos, Hallahmi'nin deyimiyle İsrail'e "binbir açık ve gizli bağla bağlıydı". İsrail, klasik bağlarını Marcos yönetimiyle de kurmuştu: Ferdinand Marcos'un korunması İsrailli görevlilerce yürütülüyordu: Diktatörün İsrailli askerlerden oluşan bir "özel ordu"su vardı. Ayrıca Marcos'un bazı "seçkin" arkadaşları da aynı ayrıcalıktan yararlanabiliyor, İsraillilerden kurulu "özel ordu"lara sahip olabiliyorlardı. Gözlemcilerin bildirdiğine göre, 1980'lerin başında ülkede çok sayıda İsrailli paralı askerler bulunuyordu. 1981 yılında Bayan Marcos bir "Filipin-İsrail ittifakı" kurulmasından bile söz etmişti. İsrail-Filipin bağlantısı yoğun olarak, emekli İsrailli generallerin Tel Aviv'de kurdukları Tamuz Control Systems (Tamuz Kontrol Sistemleri) adlı şirket tarafından yürütülüyordu. Şirket, Üçüncü dünyanın baskıcı rejimlerine "güvenlik sorunlarını çözmede" (yani halk hareketlerine bastırmada) teknik-taktik destek veriyordu. Tamuz'un en aktif olduğu ülke ise, Marcos'un Filipinleri'ydi.

Endonezya: Endonezya, 1950'li yıllarda gittikçe Amerikan karşıtı bir çizgiyi benimseyen Ahmed Sukarno'nun liderliğindeydi. 1965'de ABD'nin yardımıyla Sukarno devrildi ve yerine aşırı sağcı General Suharto geçti. O tarihten sonra da Endonezya'nın zenginlikleri General Suharto ve beraberindeki küçük bir grup tarafından sömürüldü. Tahminlere göre, Suharto ve yandaşları 2 ila 3 milyar dolar arasında yolsuzluk ve zimmet geçirme yaptılar. Ayrıca ülkede büyük bir baskı rejimi kuruldu. Suharto rejimi tarafından katledilen "rejim muhalifleri"nin sayısının 600 bine ulaştığı Amnesty International tarafından açıklanmıştır. Suharto'nun faşist rejimini sağlamlaştırmak için yaptığı bir başka hamle ise, ülkenin rejime soğuk bakan Doğu Timor bölgesini işgal etmesi ve büyük bir katliam uygulamasıydı. Suharto'nun kanlı rejimini ayakta tutan güç

ise, ABD'yle birlikte İsrail'di. Doğu Timor'un işgali İsrail silahlarıyla yapılmıştı. Ayrıca Mossad, Jakarta'daki istasyonu aracılığıyla Suharto'nun güçlerine destek vermekteydi.

Hallahmi, ülkesinin Üçüncü Dünya'daki faşist güçlerle olan tüm bu ilginç bağlantılarını aktardıktan sonra, İsrail-faşizm ilişkisinin artık bir kural haline geldiğini bildiriyor ve şöyle diyor: "Dünyanın dört bir yanındaki aşırı sağcıların tümü, İsrail'e hayranlık beslemekte ve onu kendilerine bir model olarak kabul etmektedirler". Bir başka yerde ise bu psikolojiyi şöyle açıklıyor: "Günümüzün aşırı sağcılarının hepsi İsrailli savaşçı prototipine hayrandır: Uzun boylu, sert, acımasız, elinde Uzi taşıyan ve koyu renkli yerlileri çekinmeden öldüren İsrailli tipi, Arjantinli generalleri, Paraguaylı albayları ya da Afrikalı faşist birlikleri İsrail'e hayran kılmaktadır". Hallahmi, ırkçı yönetim sırasında isyanları bastırmakla uğraşan Güney Afrika İçişleri Bakanı Louis Le Grange'ın şu sözlerini aktarıyor: "İsrailliler, halk ayaklanmalarını bastırmakta bizim askerlerden çok daha başarılılar. Çünkü bizimkilerden çok daha rahat adam öldürüyor, bizimkilerden çok daha sert davranabiliyorlar".[68] Nitekim İsrailli liderler, Amerika'nın Üçüncü Dünya'daki yenilgilerini "yufka yüreklilik"lerine bağlamakta, ve "bize kalsa çoktan orayı dümdüz ederdik" şeklinde konuşmaktadırlar.

Ancak İsrail'in tüm bu şaşırtıcı bağlantıları büyük bir ustalıkla gizlenmekte ve Yahudi Devleti, Ortadoğu'nun en olgun demokrasisi olarak, deyim yerindeyse, "yutturulmaktadır". Hallahmi, İsrail hükümetinin dünyanın dört bir yanındaki karanlık bağlantılarının ortaya çıkmaması için çok dikkatli davrandığını, gizlice ilişki kurup desteklediği faşist rejim ve örgütleri çoğu kez resmi olarak kınadığını ya da ilgisi yokmuş gibi davrandığına dikkat çekmektedir.

Ancak İsrail, tüm dünyayı saran faşist, zalim ve zorba bir sistemin koruyuculuğunu yapmaktadır. Sistemin mağdurları, faşist/aşırı sağcı zihniyetin altında ezilen halklardır. İsrail, gerçekte bu halklara karşı savaşmaktadır. Hallahmi şöyle diyor: "Filipinler'den Honduras'a, ya da Namibya'ya kadar uzanan bir coğrafyada, İsrail'in güçleri daimi bir savaş girişmiş durumdadırlar. Bu gerçekte bir dünya savaşıdır. Peki düşman kimdir? Düşman, Üçüncü Dünyanın halkıdır, devrimini gerçekleştirmesine izin verilmemek istenen Üçüncü Dünya halkı".

İsrailli yazar, ülkesinin faşistlere yalnızca silah ya da askeri/istihbari bilgi değil, aynı zamanda bir "zihniyet" ihraç ettiğini vurgular: "İsrail'in aşırı sağcılara ihraç ettiği şey, insanları baskı altında tutmanın mantığıdır, dünyanın güçlülere ait olduğu mantığıdır. İhra edilen yalnızca teknoloji, silah, tecrübe değil, aynı zamanda belirli bir kafa yapısıdır. Fakir halkların yönetim altında tutulabileceğini savunan kafa yapısı".

Evet, İsrail, Yahudilikteki "üstün ırklar, alçak ırklar" safsatasını ihraç etmektedir. Yahudi zihniyetindeki "güçlü olan haklıdır" kuralıdır faşistlere çekici gelen ve onları birer İsrail hayranı yapan. Hallahmi, bunu en iyi biçimde şöyle özetliyor: "İsrail zihniyetine göre, dünya yalnızca güçlülerin yaşadığı bir ormandır. İsraillilerin inandıkları ve dünya faşistlerine ihraç ettikleri bakış açısı, Sosyal Darwinizm denen

şeydir, yani dünyanın yönetenler ve yönetilenler, hakim olanlar ve hakim olunanlar arasında bölünmüş olduğu inancı."

Böylece İsrail, dünyanın tüm baskıcı ve zalim rejim ve örgütlerini desteklemekle, "yeryüzündeki bozgunculuğun" bir numaralı sorumlusu olarak karşımıza çıkmaktadır. Aynen Kuran'da dikkat çekildiği gibi:

Andolsun, Rabbinden sana indirilen, onlardan (Yahudilerden) çoğunun taşkınlıklarını ve inkârlarını arttıracaktır. Biz de onların (Yahudilerin) arasına kıyamet gününe kadar sürecek düşmanlık ve kin salıverdik. Onlar ne zaman savaş amacıyla bir ateş alevlendirdilerse Allah onu söndürmüştür. Yeryüzünde bozgunculuğa çalışırlar. Allah ise bozguncuları sevmez. (Maide, 64)

Komünizm ya da Ismarlama Anti-Kapitalizm

1980'li yılların sonuna dek iki kutuplu bir dünyada yaşadık. İki birbirine zıt ideoloji dünya üzerinde "soğuk" bir savaşı sürdürüyor, kimi zaman söz konusu savaşın ısısı Üçüncü Dünya'nın uzak köşelerinde yükseliyor, silahlar konuşuyordu. Taraflardan "korkunç" olanı, soğuk ve totaliter görünümüyle Sovyetler Birliği, "sevimli" olarak gözükeni ise daha renkli ve özgürlükçü vitriniyle ABD idi. Ama ne olduysa oldu, 1990'lara ayak basarken birdenbire "korkunç" kanat çöküverdi. Yıllardır "dünyayı tehdit eden" devasa ideolojik ve askeri bir gücün nasıl böyle aniden eriyebildiği ise akıllarda bir soru olarak kaldı.

10 yıl önce hemen herkes tarafından neredeyse "ebediyete kadar süreceği" düşünülen Soğuk Savaş nasıl böyle birden bitiverdi? Sovyetler Birliği'nin "kağıttan bir kaplan" olduğu yıkıldıktan sonra anlaşıldı, peki o zaman onyıllardır bu "iki kutuplu dünya" ve bunların arasındaki gerginlik nasıl varlığını sürdürebilmişti? Bu sorunun cevabı belki de "dünyanın resmi tarihi"nin biraz dışında, daha gerçekçi bakış açılarıyla anlaşılabilir.

Kitabın diğer bölümlerinde Ortadoğu'nun, Faşizm'in ve diğer pek çok önemli fenomenin göründüğünden daha farklı olabildiğini gördük. Acaba aynı şey komünizm ve Soğuk Savaş için de söz konusu muydu? Yıllardır tüm dünyayı tedirgin eden Soğuk Savaş, acaba göründüğünden farklı bazı ilginç hesapları içeriyor muydu?

Bunun için önce şu soruya cevap vermek gerekmektedir: Soğuk Savaş taraflar için —özellikle Batı açısından— gerçekten tehlikeli ve tedirgin edici miydi? Batılı güçler, iki kutuplu dünyadan ne kadar rahatsız oluyorlardı, ya da oluyorlar mıydı? Bu soruya Mehmet Ali Birand'ın öne sürdüğü bir düşünceyle ışık tutalım:

Batı, Sovyetler Birliği'nin dağılışından bu yana kendine yeni bir düşman arıyor. Komünizm son derece yararlıydı. Tek başına, değişik ideoloji, değişik din veya renkteki insanı kolaylıkla birleştirebiliyordu. "Komünizm geliverir" dendi mi, herkes anlaşmazlıklarını içine atar ve ortak bir hedefe doğru birleşirlerdi. Şimdi komünizm tehlikesi bitince adeta düşmansız kalındı. Yeni bir düşman, yeni bir cepheleşme aranır oldu.

Evet, komünizmin varlığı Batı için hiç de öyle büyük bir tehlike değildi. Tam tersine büyük bir avantajdı. Bu "tehlike" öne sürülerek ABD tüm dünyada kendine bağlı ülkelerin oluşturduğu dev bir blok yaratmamış mıydı? Soğuk Savaş'ın başladığını, Truman'dan aldığı güçle ilan eden Bernard Baruch, bunu üzülerek mi yapmıştı? Sanmıyoruz.

Doğu ve Batı arasında gerçekleştirilen bu silahsız savaşın ne uğruna yapıldığı da düşünülmesi gereken bir diğer noktadır. Sözde ABD ve Sovyetler Birliği iki zıt

ideolojinin savaşını veriyordu. Birisi "özgürlük ve demokrasiyi", diğeriyse "proleterlerin ve ezilenlerin haklarını" savunur görünüyordu. Ama "icraat"lara bakıldığında bu idealist sloganların hiç de önemli olmadığı anlaşılıyordu. SSCB, Doğu Bloku ülkelerini ya da Afganistan'ı proleterleri korumak için mi işgal etmişti? 60 milyon "rejim aleyhtarı"nı, "halk rejimi sosyalizm" adına mı öldürmüştü? Liderleri hiç de Marksist teoride söylendiği gibi, devleti feshedip, yönetimi halka bırakmaya niyetli değildiler. Diktatörlük, hiç de proleteryanın değil, Komünist Parti'li yönetici elitlerin diktatörlüğüydü. Türk solunun ünlü isimlerinden M. Ali Aybar, *Leninist Parti, Burjuva Modelinde Bir Örgüttür* adlı kitabında, Sovyet sisteminin, hiç de "işçi sınıfı"nı iktidara getirmediğini, tam tersine "burjuva" benzeri bir tür yönetici elit kadrosunun despot rejimi haline geldiğini ayrıntılarıyla anlatır. Öte yandan ABD'nin de söylemleriyle davranışları birbirini tutmuyordu. Kore ya da Vietnam'a "insan hakları ve demokrasi"yi korumak için mi girmişti? Latin Amerika'daki terörist Kontra'ları bu "yüce değerler" adına mı desteklemişti? Şili'de Allende rejimini demokrasi aşkı uğruna mı indirmiş ya da aynı "yüce" amaçlar adına mı Gladio çetelerini kurdurmuştu?

Bu sorulara da kolayca "hayır" cevabı verebiliriz. Bu durumda karşılaştığımız gerçek, onyıllar boyu sürdürülmüş olan Soğuk Savaş'ın, ideolojik temellere ve "idealist" yaklaşımlara dayanmadığıdır. Bu ideolojik zıtlık, iki ülkenin halkları için ya da diğer ülkelerdeki ateşli Amerikan ya da Sovyet taraftarlarının bir kısmı için geçerli olabilir, ama süper güçlerin lider kadroları için söz konusu değildir. Amerikan ya da Sovyet yönetici elitlerin hesapları ideoloji üzerine değil, "çıkar" üzerine kuruludur.

Bu sihirli kelimeyi, "çıkar"ı inceleyelim. Ve yine bir soru soralım: "Çıkar" kimin çıkarıdır? Şunu kesin olarak söyleyebiliriz ki, bu "çıkar" kesinlikle "sokaktaki insanın" çıkarı olamaz. Vietnam Savaşı'nın ya da Afganistan'ın işgalinin ABD ve Sovyet toplumları için, oğullarını kaybetmek ya da en azından ekonomik sıkıntı içine düşmekten başka hiçbir sonucu olamazdı. Vietnam Savaşı, örneğin, ABD'li silah tüccarlarının çıkarlarına uygundu. Her iki kutupta da yönetici elit, elindeki propaganda araçlarını da kullanarak (Sovyetlerde resmen ve tümüyle ABD'de ise örtülü bir biçimde ve büyük ölçüde bu propaganda araçları yönetici elitin güdümündeydi) çıkarları doğrultusunda uyguladığı eylemleri süslü ideolojik sloganlarla destekler ve meşrulaştırırdı. Söz konusu yönetici elit, yalnızca "yolcu" politikacıları değil, hatta onlardan daha çok, çeşitli örgütlenmeler ve baskı grupları sayesinde "hancı" haline gelebilmiş kişileri içeriyordu. Bu sisteme karşı çıkan Başkan Kennedy'nin uğradığı son bu yönden düşündürücüdür.

Bu noktadan biraz daha ileri giderek, her iki Blok'un da yönetici elitlerinin —ideolojileri ciddiye almadıkları gerçeğini de göz önünde bulundurarak— bir anlamda bir anlaşma içinde bulunduklarını düşünebiliriz. Her iki Blok'un da politik dengeler ne kadar gerginleşirse gerginleşsin, herşeye rağmen "Detant'ın zedelenmeyeceği"ni özellikle belirtmeleri dikkat çekiyordu. Çünkü Detant politik yumuşamanın değil, ekonomik yumuşamanın adıydı. Bu da "çıkar" anlamına geliyordu. Batılı şirketlerin (her

iki tarafın da yönetici elitleri için karlı olan) Rusya'daki yatırımlarının zarar görmemesine özellikle dikkat ediliyordu. Sanki iki taraf arasında yazılı olmayan fakat "fiili durumla" kendini belli eden bir anlaşma vardı.

Sonuçta her iki tarafın yönetici elitlerinin "çıkar" gibi ortak bir hedef peşinde iken, "çıkar"larının örtüşmesi ve bunun sonucunda görünmeyen bir ittifak uyguladıkları gibi bir düşünce öne sürebiliriz. Bu haliyle, yalnızca mantıksal bir varsayım olan bu düşünceyi yazının içinde inceleyeceğiz.

İki Blok'un yönetici elitleri arasında bir çeşit ittifak olduğu düşüncesi, acaba realiteye uygun mudur? Bu soruya çoğu kimse ilk başta olumsuz cevap verebilir. Bunun sebebini tarih tezlerinde adamamız gerekmektedir.

"Dünyanın resmi tarihi", dünyanın yönetimini paylaşanlar tarafından yazılır ve bu haliyle kitlelere telkin edilir. Bu nedenle, SSCB ve ABD arasında, hatta daha ileri gidersek kapitalizm ve sosyalizmin arasında bir çeşit "ittifak" olabileceği düşüncesi, genel kabul gören doğrulara çok terstir. Bu bölümde, söz konusu "telkin edilmiş kabul"lerin dışına çıkarak bu konuyu incelemeye çalışacağız.

Aslında söz konusu iki sistem arasında kaynaktan gelen bir birliktelik vardır. Her ikisi de materyalist felsefe yapısının uzantılarıdır. Her ikisinin de "fikir babası", dinin, yok edilmesini, ya da mabed duvarlarıyla sınırlandırılmasını ilk ortaya atan kişi Thomas Hobbes'dir. "Liberte-Egalite-Fraternite" (Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik) sloganıyla her ikisine de kaynak oluşturan devrim ise, locaların gerçekleştirdiği Fransız İhtilali'dir. Her iki sistemin de hedefi birer "yeryüzü cenneti" meydana getirmek olarak lanse edilmiştir. Tabii bu "yeryüzü cenneti", dini bir temele dayanmayan, inanç sistemleriyle bağdaşmayan, tatamen maddeci bir sistem olarak tasarlanmıştır.

Kaynaklar ortak olunca, sonuçlarının da arasında ortaklık bulunması mümkün değil midir? Böyle bir şeyin olabilmesi, kapitalist ve sosyalist liderlerin —tabii hepsini kastetmiyoruz— arasında görünmeyen bir bağ olmasını gerekli kılar. Gizli ve dışa kapalı, yalnızca kendi üyeleri arasında tam mahiyeti bilinen bir örgütlenmeyle bu sağlanabilir ancak. Ya da söz konusu liderlerin önem verebilecekleri bir başka yakınlık, "soy" yakınlığı, "üstün ırkın kardeşliği" inancı gibi bağlar olması gereklidir. Masonluk ve Yahudilik'ten söz ediyoruz kısacası...

Karl Marks'ın Bulanık Görüntüsü

Marks, "Sosyalizmin Babası", sömürülen işçi sınıfının en büyük "koruyucusu", materyalizmin ateşli savunucusu ve dinin de en büyük düşmanlarından biriydi. "Proleterler"e bir yeryüzü cenneti vaadediyordu. Şartı ise yeryüzü dışındaki cennetten umudu kesmekti. Bu noktada, aslında kapitalist Batı görüşüyle ortak bir noktada, "dindışı"lıkta birleşiyordu. Hem kapitalizmin hem de sosyalizmin ortak parolası olan "yeryüzü cenneti yaratma" fikrinin felsefi kökenini, Bosna-Hersek Devlet Başkanı Aliya İzzetbegoviç şöyle yorumlamıştı:

Yahudi Dini edebiyatında Mesih, öç alan ve adaleti icra eden kişi olarak övülmektedir. Yahudi adaletinin esas tutumu işte budur. Burada, yani dünyadaki cennet fikri özünde Yahudidir ve sadece içeriği bakımından değil, kaynağı itibarıyla da öyledir. Bu kalıbı Aziz Augustin Hıristiyanlığa, Marks ise sosyalizme intibak ettirmiştir. [2] Yeryüzünde cennet isteyen bütün ihtilaller, ütopyalar, sosyalizmler ve diğer akımlar özünde Eski Ahit'ten (Tevrat) ileri gelmektedir, Yahudi kökenlidir.

Sosyalbilimci Karl Popper de Marks ile Eski Ahit arasındaki paralellikten sözediyor, "Marksizm'in ortaya attığı türder kehanetlerin mantıksal nitelik açısından çağdaş fiziğin kehanetlerinden çok, Eski Ahid'in kehanetlerine benzediğini" söylüyordu.

Marks'ın geçmişine bakmak bu tezleri doğrulayacak bilgileri karşımıza çıkarmaktadır. Marks, Batı Prusya'da Yahudi bir ailenin oğlu olarak doğmuştur. Babası Heinrich'in esas adı Hirchel Halevi'dir ve bir Talmud öğrencisidir. Dedesi ise hahamdır. Marks'ın yazdığı ilk makale Yahudi sorunlarıyla ilgili olmuştur. Marks'ın ailesi de birkaç nesildir Talmud öğrencileri yetiştirmektedir. Hirchel'in erkek kardeşi Truer de Başhahamdır. Heinrich Marks, Hanrietta Pressburg adında Nijmegen'li bir hahamın Macar kökenli kızıyla evlenmiştir. Bu ideolojik evliliğin sonuçlarından birisi de Karl olmuştur.

Böyle bir ortamda yetişen Marks, zamanla ekonomik konularla ilgilenmeye başlar. Geliştirdiği felsefeyi ise, doğal olarak Tevrat ve Kabbala'dan etkilenerek ortaya koyar. İngiltere'de Yahudilerin yayınladığı *Jewish Chronicle* gazetesine göre, Marks'ın ontolojisi (yaradılış bilgisi), kitabı (yazıyı) kullanışı, gerçek anlayışı, yabancılaşma ve özgürlük anlayışının Hebrew Bible (Tevrat) ile ve hahamların tefsire dayalı tercümeleriyle derin alakaları vardır. Buna kriter olarak Marks'ın yabancılaşma ve özgürlük teorileri sürgünden bir dönüş gibi, Lurianic Kabbala gibi anlaşılmalıdır. Fishman, Marks'ın sosyal gerçek anlayışında Yahudiliğe dayalı bir yan bulduğunu ortaya koymuştur.

Marks'ın felsefesinin bir de "metafizik" boyutu vardı. Kabbala'dan esinlenen Marks'ın, bunun bir sonucu olarak "Satanizm" (şeytana tapınma) ile de ilginç bağlantılar kurmuştu kafasında. Malachi Martin *The Keys of This Blood* adlı kitabında Marks'ın Satanizme olan ilgisini şöyle belirtir:

Gençlik dönemlerinde, Berlin Üniversitesi'nde Karl Heinrich Marks, kin duygusunu depreştiren çok tehlikeli törensel bir tür satanizme ilgi gösterdi. O günden sonra yazdığı şiirleri "Oulanem"e adadı. "Oulanem" Şeytan için kullanılan mistik bir isimdi.

Marks'ın "renkli" kişiliği bunlarla da sınırlı değildir. Var olup olmadığını incelemeye çalıştığımız sosyalizm-kapitalizm birlikteliğinin ilk örneği belki de Marks'tır. Çünkü, garip ama gerçek, ateşli burjuvazi düşmanı Karl Marks, İngiltere'nin en büyük "burjuva"sı Yahudi banker Rothschild ve benzerleri ile ilişki içindeydi. Eustace Mullins anlatıyor:

Marks'ın ekonomik görüşleri City of London'daki banka kuruluşlarının ve özellikle The House of Rothschild (Rothschild Bankası)'in görüşleri ile tamamen uyumlu idi. Karl Marks'ın Moskova'da değil, Londra'da görülmüş olmasının bir raslantı olmaması gibi, Rusya'daki Bolşeviklerin zaferinin Rothschild'lerin ve onların cemiyetlerinin Çar'ın Avrupa ve New York bankalarında sakladığı 1 milyon doları getirmiş olması da bir raslantı değil. Marks'ın Jenny von Westphalen'le olan evliliği aracılığıyla İngiliz aristokrasisiyle olan yakın ilişkisini de çok az kişi bilir.

Bunun yanısıra Marks, devrin mason locaları ile de yakın işbirliği içindeydi. Almanya'da Adam Weishaupt'un örgütlediği Illümine masonların kurduğu "Bund der Gerechten" (Doğrular Birliği) Marks'ın ilişki içinde olduğu loca idi. Bu locanın ismi daha sonra "Bund der Kommunisten"e dönüştü. Marks ve Engels Komünist Manifesto'yu bu loca için kaleme aldılar. Manifesto'nun 20 yıl boyunca yazar ismi olmadan çıkmasının nedeni buydu.

Komünist Derneği'ni yöneten Illümine masonlar Karl Marks'dan Bavyera Illümineleri'nin programını bir manifesto şeklinde hazırlamasını istediler. Marks, 1847 Aralığında çalışmalarına başladı. Çalışmanın adı da Komünist Manifesto oldu. Marks'ın burada yaptığı, Bavyera Illüminelerinin kurucusu olan Adam Weishaupt tarafından 70 yıl önce geliştirilen devrimci prensip ve programlarını gün ışığına çıkarıp düzenlemekti.[9]

Komünist Manifesto'yu hazırlayan üçüncü kişi de yine Yahudi bir aileden gelen Jean Laffite idi... Gerçekte Komünist Manifesto'nun başlangıcı üç zengin burjuvaya dayanıyordu; Marks, Engels ve Laffite.[10]

Eski Ahit düşüncesinin sosyalizme etkisine bir örnek de Engels. Marks'ın dava arkadaşı Engels de Yahudiliğe büyük "sempati" duyuyor ve Yahudi haklarını her zaman ısrarla savunuyordu: "Engels'de daha sonra antisemitizme karşı koymuş ve onu Alman yönetici sınıfının silahı olarak nitelendirmiştir.

Engels'in Yahudilik hakkında oldukça ilginç bazı görüşleri vardır:

Yahudilere çok şey borçluyuz. Heine ve Boerne Yahudiydi. Marks safkan bir Yahudiydi. Lasalle Yahudiydi... En iyi arkadaşlarımızın büyük bölümü Yahudi. Şu anda hapisteki arkadaşım Victor Adler, Parlamenter fraksiyonun en önemli üyesi Paul Singer Yahudi. Ve ben bunların arkadaşım olmasından gurur duyuyorum. Zaten ben de "Garten Laube" tarafından Yahudi olarak tanıtılmıştım. Gerçeği söylemek gerekirse bir Herr von olmaktansa bir Yahudi olmayı isterdim.

Bütün bunların yanında Marks, bir çeşit Yahudi aleyhtarlığı da geliştiriyor, "para Yahudinin ilahıdır" diyordu. Bu çelişkiler içinde komünizmin asırlar boyu taşıyacağı yapay antisemitizm ve anti-kapitalizm geleneğinin de ilk örneklerini sergiliyordu. "Burjuvazi örgütü" olarak nitelendirilen masonluğun Marks'ın ardından komünizmin yayılması için gösterdiği gayret de ilgi çekiyordu. Paris Komünü'nde "kahramanca çarpışan" loca üyeleri akıllarda kalıyordu.

Proudhon ve Bakunin

Komünist felsefenin gelişmesinde Marks'ın yanısıra, başka ilginç kişiler de vardı. Bunlardan biri "Anarşist Komünizm"in kurucusu Proudhon'dur.

Proudhon, anarşist bir bireyciydi, geliştirdiği kuram ve doktrinler "Anarşizm" diye tanındı. "Anarşi, bugünkü toplumların, hiyerarşik ilkel toplumların varoluş şartıdır" diyerek fikirlerini en iyi şekilde açıklamaktadır. 1840 yılında yayınlanan ünlü eseri *Mülkiyet Nedir?* anarşist komünizmin temel kaynağı oldu. "Proudhon, zamanın tüm sosyalist önderleri gibi masondu."

Fikir alışverişinde bulunup yardımlaştığı çevresi de hep masondur. 1843-46 yılları arasında Paris'te Martin Nodand masondu; Bakunin de masondur. Her ikisi de Karl Marks ile sık sık görüşüp birlikte olmuşlardır. Hatta, 1844'te Alman Yahudisi ve ihtilallerde başı çeken Karl Marks ile beraber olduğu sıralarda onun diyalektik görüşlerini benimsemiştir. Marks *La Sainte Famille* adlı eserinde "*Mülkiyet Nedir?*"i ve Proudhon'u uzun uzun övmüştür.

Proudhon, 1848'de mason olan Fransa Kralı Napoléon Bonaparte ile tanışıp sürekli görüşmeye başlamıştı; hatta çevre, Proudhon'u Napoléon'un ajanı olarak nitelendiriyordu.

Proudhon'un yarattığı bu sistem, yani Anarşizm, kişi üzerindeki her türlü otoritenin reddidir. Bu otorite özellikle din ve ahlak öğretileri ve devlettir. Hakim sınıfın maşası olan devlet, en kısa zamanda yıkılmalı, yerini halkın tümünü temsil eden bir rejime bırakmalıdır ve bu rejim de komünizmdir. Devletin yıkılması için asıl yöntem kanlı ihtilallerdir. Tıpkı Fransız, Rus ve Alman İhtilallerinde olduğu gibi. Ayrıca din ve ahlak öğretileri diye adlandırdığı kıstasların da kişilerin özgürlüğünü engellediğini savunmuştur. Bu yüzden dini, Allah'ı ve ahlakı reddetmiştir. "Tanrı, şerrin ilkesidir" diyerek bütün dinlerin düşmanı olduğunu söylemektedir. Tanrı'nın anti-liberal, anti-medenileştirici, anti-insancıl olduğunu belirtir. "Eğer yaratıcı varsa onu yok etmek gerekir" şeklindeki akılsızca söz ona aittir. Karl Marks, Proudhon'u, Hıristiyanlık ile çarpışıp kırmaya cesaret edebilen tek sosyalist Fransız olarak göstermektedir.

Proudhon'un yanısıra, Anarşist Komünizmin gelişmesinde büyük rol oynayan bir başka önemli isim ise Michael Bakunin'di. Bakunin, 20 yılı aşkın bir süre boyunca saflarında bulunduğu masonluğun da etkisiyle, oldukça metafizik bir sosyalist anlayış geliştirmişti. Lenin'in devrimci görüşlerinin kaynağı da, Marks'tan ziyade, Bakunin olacaktı. Bakunin'e göre devrim, yalnızca siyasi değil, metafizik ve teolojik bir fenomendi.[20] Bakunin aynı zamanda da açık bir Satanist'ti. Şeytan'ı "tüm devrimcilerin ruhani lideri, insan özgürlüğünün gerçek öncüsü" olarak görüyordu. Ona göre Şeytan, en büyük başkaldırıcı ve Allah ve dine karşı verdiği mücadelede en büyük "kurtarıcıydı."

Rusya'da Komünizmin Gelişimi

Komünist ihtilal, Marks'ın öngördüğünün tersine, gelişmiş Batı'da değil, tarım toplumu olan Rusya'da gerçekleşti. Bir diğer deyişle "gerçekleştirildi". Çünkü olayın sosyolojik faktörlerinin yanısıra çok önemli politik faktörleri vardı. Bu faktörlerin başında Rus ihtilalinin altyapısının —sosyalizm ve kapitalizm arasında var olup olmadığını araştırdığımız bağlantıya delil oluşturacak bir biçimde— büyük sermaye sahipleri tarafından oluşturulması geliyordu. Eustace Mullins anlatıyor:

Banker Jacop Schiff'in özel ajanı George Kennan 19. yüzyılın ikinci yarısında Rusya'yı gezerek Komünist ihtilalcilere para ve silah sağlamıştı. Kennan ayrıca 1905'teki Rus-Japon Savaşı'nda (savaştaki Rus yenilgisi ihtilale ortam hazırlamıştır) Japonlara finansman sağladı. 1915'te New Yok'ta American International Corporation-AIC (Amerikan Uluslararası Şirketi) kuruldu. Şirketin asıl hedefi, önceden Schiff ve diğer bankerlerce desteklenen Bolşeviklere finansal yardım sağlamaktı. Bu yeni firma S. P. Morgan, Rockefellerlar ve National City Bank tarafından kurulmuştu. Yönetim Kurulu Başkanı National City'nin eski başkanı olan Frank Vanderlip'ti. Kendisi 1910'da Federal Rezerv Kanunu'nu yazan grubunda üyesiydi. Yöneticileri; Pierre Du Pont, Kuhn & Loeb CO'den Otto Kahn, Başkan George Bush'un büyük babası George Herbert Walker; New York Federal Rezerv Bankası Başkanı William Woodward; Loeb Union Pacific Demiryolları'ndan Robert S. Lovett; Perey Rockefeller, John D. Ryon, J. A. Stillman; A. H. Wiggin ve Beekman Winthroop'tu.

1928'de AIC yöneticileri arasında Perey Rockefeller, Pierre Dupont, Kuhn & Loeb Co.'den Elisha Walker ve Lazara Freres'den Frank Artschul vardı. Komünistlere yardım programında AIC, büyük ölçüde Morgan Guaranty Trust ile işbirliği yaptı. 1903'te Guaranty Trust'ın yöneticileri; First National Bank'ın kurucusu George F. Baker; Rothschildler'in temsilcisi August Belmont; Union Pacific Demiryolları Kurucusu E. H. Harrimon; ABD eski Başkan Yardımcısı Levi Morton; John D. Rockefeller'in Standard Oil'da ortağı olan Henry H. Rogers; H. Mc. Twobly ve Frederick W. Vanderbilt idi.

Hiç kimse bu büyük bankacıların anti kapitalist bir komünist ihtilali finanse edeceğini tahmin edemezdi. Ama aynen böyle oldu. Aynı adamlar Woodrow Wilson'un politik kampanyasını da finanse ettiler. Wilson, Paris Barış Konferansı'nda: "ABD'de Bolşevizme yakın kişiler vardır, çünkü bu rejimle istedikleri birey modelini oluşturmak için bir fırsat doğmuştur" diyordu. Wilson'un bahsettiği bu kişiler Morganlar ve Rockefellerlar'dı.

Bu anlaşılması zor ilişkide Rothschild, Schiff, Rockefeller, Morgan gibi isimlerin geçiyor olması ister istemez "İsrailoğulları faktörü"nü akla getiriyor. Olayı bu yönüyle *Encyclopædia Judaica*'da incelediğimizde ise ilginç başka bilgilere rastlıyoruz:

Yahudiler, bolşevizmin ve Sovyet rejiminin kuruluş yıllarında çok önemli rol oynamışlardır. Komünizmin Rusya'da ve daha sonra Avrupa'da yaptığı atakta, Yahudiler Sovyet rejiminin yerleşmesinde büyük pay sahibidirler.

Bu "faktör"ün en önemli temsilcilerinden biri Parvus Helphand'dır. Asıl adı Israel Helphand olan Yahudi yazar, 1905 Rus-Japon Savaşı'nın olacağını 1895 yılında yazmış ve bu savaşın Rus devrimiyle sonuçlanacağını ileri sürmüştü. Parvus, daha sonra da komünist harekete aktif destek verdi.

Yahudiler, komünist düşünceyi yaymak için Rusya'da çeşitli organizasyonlar kurdular. Bunların en önemlileri The Bund (Yahudi İşçi Partisi), The Farejnikte ve Po'alei Zion idi. Bunlardan özellikle The Bund, komünizmin gelişmesinde önemli rol oynadı. Daha sonra Lenin'in önderliğinde devrimi gerçekleştirecek olan Rus Sosyal Demokrat Partisi'ne katıldı. *Encyclopædia Judaica* konuyla ilgili şunları yazıyor:

1905-1906 yılları arasında Bund bir çok konuda bolşeviklerle beraberdi. Bund onların yardımı sayesinde Sosyal Demokrat Parti'nin Stockholm'deki kongresinde bütün Rus organizasyonlarının arasına döndü.

Komünizmin Yahudilikle olan bağlantısı hakkında o dönemde ilginç tezler üretiliyordu:

A. Lunacharsky dinle ilgilenen bir kişiydi. Kitab-ı Mukaddes'in, özellikle peygamberlerin devrimci yanları olduğunu ve Tevrat ile işçi dini arasında bağlantı olduğunu söylüyordu. Maxim Gorki ise antisemitizmi kınıyordu. Gorki, Siyonizm konusundaki pozitif düşüncelerini ilk olarak 1902'de kaleme aldı. 1906'da Bolşeviklere katıldığında kitabını tekrar yayınladı. Yahudi etniklere yardımı ve onları güçlendirmeyi savunuyordu.

Komünist İhtilalin Kapitalist Finansörleri!

Gary Allen, *Sermaye ve Sosyalizm*'de sermaye sahipleri ile ihtilaller arasındaki ilişkiyi şöyle açıklıyor:

Hiçbir ihtilal teşkilatsız ve parasız gerçekleştirilemez. Sömürülen yoksul kitleler bunlardan birincisini kısmen sağlar, parayı ise asla! Sermaye sahipleri ise her ikisinin de üstesinden gelirler.

İhtilalin finansman gibi çok önemli bir sorununun kimler tarafından halledildiğini incelediğimizde yine garip tablolara, sosyalizm-kapitalizm arasındaki ilginç birlikteliklere rastlıyoruz:

ABD'nin Rusya Büyükelçisi'nin, Dışişleri Bakanlığı'na gönderdiği telgraf:

Dosya No: 881.00/288

Rusya'daki Büyükelçi (Francis)'den Dışişleri Bakanı'na,

Petrograd, 19 Mart 1917, saat 09:00 (20 Mart saat 18:00'de alındı)

Asayiş berkemal, Çar ve Çareviç'in tahtı terk etmelerinden sonra Dük Mikhail gibi tahtta hak iddia edecek kimselere ve bu tür girişimlere karşı her türlü tedbir alınmıştır. Geçici hükümetin paraya acilen ihtiyacı olduğu için, İngiltere Rusya'ya mali yardımda bulunmuştur, ve bütün müttefikler yeni hükümeti tanıyıncaya kadar da muhtemelen yardıma devam edecektir. Acil bir yardım çok yerinde olur. Şimdi Amerika'dan gelecek bir mali yardım ise en iyisi olurdu. Bu ihtilalin başarılı olması, Yahudiler için çok

önemlidir. Şayet Yahudiler bu şekilde mesafe katederlerse, bu hususta gizliliğe titizlikle uyulması lazım gelecektir. Aksi takdirde ihtilal, burada sayıları bir hayli kabarık olan Yahudi aleyhtarlarının muhalefetini uyandıracak bir safhaya girebilecektir. Francis.

Rus ihtilalinin gerçekleştirilebilmesi için dev boyutlarda para harcandı. Küçük bir grubun koca bir devleti ele geçirebilmesi şüphesiz büyük ölçüde maddi güce dayalıdır. Üstteki telgrafta ifade edilen hayati öneme sahip bu parayı kimler vermişti? Rus devriminin maddi desteğini sağlayanlar dünya çapında faal büyük Yahudi bankerlerdi. Bunların başında ihtilalde en az Lenin kadar rolü olduğu söylenen Jacob Schiff geliyordu. Yahudi bankerler ile ilgili Arsene de Goulevitch şunları anlatıyor:

Roger Lambelin ile O. Petrovsky gibi yazarlar da I. Dünya Savaşı'ndan önce, Amerika'da, Yahudi bankerler tarafından, Rusya'daki devrimci faaliyetleri, propagandaları desteklemek amacıyla bir ortak fon kurulduğunu yazıyorlar. 1917 baharında ise Jacob Schiff, devrime verdiği parasal destekle Çarlık rejiminin devrilmesinde en büyük payın sahibi olmakla övünüyordu.

Lenin ve arkadaşlarına para yağdıranlar arasında Warburg ailesi ve ihtilalin "kahin"lerinden olan Yahudi asıllı Parvus da vardır.

Lenin ünlü mühürlü vagon içerisinde yola çıkarıldı. Beraberinde 5-6 milyon dolar tutarında altın para bulunduruyordu. Bu işi yapanlar, Alman yüksek makamları ile Max Warburg ve bütün hayatı boyunca Sosyalist olan Alexander Helphand'dır. A. Helphand çok zengin biriydi ve Parvus takma adını kullanırdı.

İhtilalin finansörlerinin sayısı oldukça kabarıktır. Bunların hepsi de uluslararası Yahudi bankerlerdi:

Yahudi Schiff'in Bolşevik ihtilalindeki rolü, müttefik haberalma servislerince iyi bilinmektedir. Bu noktadan hareketle bolşevizmin bir Yahudi hareketi olduğunu söyleyenler vardır… Daha sonraları ortaya çıkarılan belgelerle, ihtilalin daha başka uluslararası bankerler yanında, Schiff, Warburg ailesi, Rockefellerlar ve Morgan'ların desteğiyle gerçekleştirildiği anlaşılmıştır. Belgeler, Morgan kuruluşlarının da Kızıl İhtilal için en az bir milyon dolar harcamış olabileceğini göstermektedir…

Bolşevik ihtilalinin diğer büyük parasal destekçisi de Lord Alfred Milner adlı İngilizdir. Milner, "Round Table Groups" adlı gizli bir örgütün organizatörü ve başıdır. Bu örgüt, Lord Rothschild tarafından desteklenmektedir.

Uluslararası Yahudi örgütü B'nai B'rith ve İskoç Riti localarının da aktif desteği söz konusuydu. B'nai B'rith hakkında yazılmış bir kitap olan *The Ugly Truth about the ADL'*de Yahudi finansörler ile masonluk arasındaki ilişki vurgulanıyor:

B'nai B'rith Çarlık aleyhtarı isyankarlara silah sağladı. Böylece B'nai B'rith, 1905 Rus ihtilali'nde aktif bir rol oynadı. Bu hareket nedeniyle ünlü Amerikan Yahudileri Bolşevik olmakla itham edildi. Kuhn Loeb Company sahibi Warburg ailesi Lenin'i ve Troçki'yi finanse etti; baba oğul Bolşevik ajanları Yahudi Julius ve Armand Hammer ABD Komünist Partisi'ni kurdu ve Amerika'da Bolşevik hareketini yayarak 1917 Sovyet İhtilali'nden sonra ülkede on yıl geçirdi. Aslında Çar'ın devrilmesi ve Rusya'da

Bolşevikler'in başa geçmesiyle İskoç Riti tarafından oluşturulan hedefler gerçekleştirildi.

Görüldüğü gibi, Rus ihtilali de tamamen uluslararası Yahudi bankerlerince finanse edildi. Rothschild, Rockefeller, Morgan, Schiff, Milner gibi Yahudi bankerler dünyanın hemen her önemli gelişmesinde rol oynadılar. Verilen mücadelelerin en önemli birkaç faktöründen birinin finans olduğu göz önünde tutulursa, yalnızca maddi yönden bile Yahudilerin ne denli etkili oldukları kolayca anlaşılır.

Rus İhtilalinin en büyük rolünü Lenin'in liderliğinde 1898 yılında kurulan Rus Sosyal Demokrat Partisi üstlenmiştir. Bu partideki çok belirgin "İsrailoğulları" faktörü, ihtilalin bilinmeyen yönlerine ışık tutuyor. Bu parti 1903 yılında Bolşevik ve Menşevik isimli iki gruba ayrılır. Bolşevikler ki devrimi yapacak olanlar onlardır, komünizmin devrim yoluyla Rusya'ya gelmesi gerektiği savunurken, Menşevikler aynı sonuca ihtilalsiz de ulaşılabileceği tezini savundular. Menşevik kanadın gücü kısa sürede azalarak önemini yitirdi. Bolşevikler hakkında *Encyclopædia Judaica*'da şu bilgiler yer almaktadır:

Bolşevik Grubu'nun (1912-13'de Bolşevik Partisi oldular), organizasyonu ve propagandasının oluşumu sırasında birçok Yahudi aktif rol oynamıştır. Bu Yahudilerin sayıları 1917 Şubatı ile Ekimi arasındaki Rus devriminde hızla yükseldi.

Yahudilerin bu denli etkili oldukları parti, Yahudilik konusunda kendisini ortaya koydu. Yine *Encyclopædia Judaica*'dan öğreniyoruz:

Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin III. Kongresi'nde Lenin işçi Yahudiler için özel bir başlangıç konuşması yaptı. 1900-1906 arasında Lenin Yahudilik konusunda kendisini şöyle tanımlamıştır: Antisemitizm, asimilasyona karşı Yahudi milliyetçiliği, Sosyal Demokrat Parti ve Bund arasındaki ilişki.

Rus Sosyal Demokrat Partisi, dışarıdan aldığı destekle birlikte ihtilale doğru yürümeye başladı. Ülke içinde giderek artan hoşnutsuzluklar, imparatorluk hükümetinin parlamento rejiminin kurallarına uymayı reddetmesi, reformların yavaşlığı gibi sebeplere 1905 Rus-Japon savaşı da eklenince ihtilalin ilk temelleri atılmış oldu. Alman ve Amerikan Yahudi bankerlerinden oluşan Kuhn Loeb And Co. grubu Rus Çarlığı'ndaki her türlü devrimci düşünce ve faaliyeti destekleyen başlıca kuruluştu. Rus-Japon Savaşı, bu uluslararası şirketler grubunun Yahudi başkanı Jacob Schiff'e Çarlık hükümetine bir kaç darbe vurmak fırsatını verdi. "Amacımız elimize fırsat geçtikçe Rusya'ya verebileceğimiz en ağır zararı vermektir" diyen Schiff, savaş boyunca Rusya'yı çökertmek için Japonlara 200 milyon dolar para yardımında bulundu. Ayrıca Kuhn Loeb ve şirketleri Japonların dışarıdan yaptıkları borçlanmaları üzerine aldı.

Japonya karşısındaki bozgundan sonra Rusya'da monarşinin itibarı iyice azaldı. Muhalefet, imparatordan liberal, sosyal ve parlamenter bir rejim kurulmasını istedi. İhtilal Petersburg'da 22 Ocak 1905'te (Kanlı Pazar) işçilerin ve bazı askerlerin ayaklanmalarıyla başladı. Olaylar kanlı bir şekilde bastırılınca Bolşevikler kendiliğinden başlayan bu ayaklanmanın yönetimini ele geçirmeyi denediler. Petersburg'da Merkezi

İşçi Sovyeti kuruldu. Genel grev tehdidi karşısında Çar, 30 Ekim tarihli bildirisiyle bir Duma (meclis) seçilmesine izin verdi. İhtilal bastırılmıştı ama Troçki'nin bir "genel prova", Lenin'in de "halkın yeni bir iktidarı denemesi" diye adlandırdığı olay gerçekleşmişti. Gerçekten de asıl amacı genel bir prova niteliği taşıyan 1905 Hareketinden devrimi gerçekleştirecek olanlar gereğince yararlandılar.

Schiff'in faaliyetleri I. Dünya Savaşı sırasında meyvelerini verdi. İhtilalci olanlar, cephede savaşanların morallerini bozmak ve cephe gerisindeki hoşnutsuzlukları kışkırtmak suretiyle Rus şehirlerinin banliyölerinde karışıklıklar çıkarmayı başardılar. Propagandaları ihtiyat askerleri arasında da iyi sonuçlar verdi; ihtiyat askerlerinden meydana gelen bir alay cepheye gitmemek için isyan etti. Bu isyan çarlık rejiminin yıkılmasına yol açacaktı. Başkent halkı, 4 Mart'ta fırınları yağmaladı. 7 Mart'ta kısmen grev başladı ve 9 Mart'ta işçilerin de katılmasıyla siyasi bir nitelik kazandı. Savaşın bitirilmesi ve hükümetin değişmesi isteniyordu. 8 Mart'ta grev genelleşti. Hareketin bu kadar çabuk yayılması karşısında şaşıran sosyalist liderler işçilerden ihtiyatlı olmalarını istediler. Fakat 11 Mart'ta askeri birlikler de ayaklanınca başarı elde edilmiş oldu. İmparatorluk hükümeti de 12 Mart 1917'de istifa etti.

Çarlık'tan Bolşevik Rejim'e Geçiş Aşaması: "Kerensky Hükümeti Locası"

1917 yılının Şubat ayında Rusya'da, "Şubat Devrimi" gerçekleşti. Rusya'nın değişik yerlerinde, başta Redrozrad olmak üzere, ayaklanmalar başladı. Sonunda 16 Mart'ta Romanov hanedanının son Çarı II. Nikola tahttan çekildi.

Bunun üzerine, Ekim'de gerçekleşecek olan Bolşevik devrimine kadar, Kerensky önderliğinde bir sosyalist geçiş hükümeti kuruldu. Kerensky hükümetinin en büyük icraatı ise, o dönemde çoğu hapiste ya da sürgünde olan komünistleri serbest bırakmak, komünist liderlere zemin hazırlamak oldu. *Başlangıçtan Bugüne Kadar Dünya Casusluk Tarihi*'nde Kerensky hakkında şunlar yazıyor:

Kerensky Sosyal Demokrat olarak bilinirdi. Ama komünist bir hükümete geçiş için basamak oldu. Kerensky komünistler ve diğer ihtilalciler için ülkede genel af ilan etmişti. Bu aftan yararlananların çoğu 1905'deki başarısız "Kızıl İhtilal"den sonra sınırdışı edilen komünist ihtilalcilerdi. Bu aftan sonra 250 bin ihtilalci görevlerinin başına iade edilmiş oldu.

Kerensky, Lenin ekibinin ihanet suçuyla tutuklanmasını ya da sınıra sürülmesini önledi.

Kerensky hükümetinin başa geldiğinde ilk işi, Yahudiler için faaliyet gösteren Troçki ve Lenin gibi ihtilalcilerin serbest bırakılması için af çıkartmak, ardından da 16 Mart 1917'de, Çarlık döneminden beri süregelen, Yahudiler hakkındaki bütün kısıtlamaları kaldırmak oldu. Bundan üç gün sonra ihtilalin en büyük destekçisi Yahudi banker Jacob Schiff'in Kerensky hükümetine teşekkür mektubu gönderdiğini *The New York Times*'dan öğreniyoruz:

Dindaşlarımızı acımasızca takip edip, onlara zulmeden baskıcı otokrasinin barışmaz düşmanı olarak, Rus halkını, parlak bir şekilde başardığı işten dolayı kutlamama ve, size ve hükümetteki arkadaşlarınıza sonsuz başarılar dilememe müsadenizi rica ederim...

Kerensky'nin Yahudiler yararına bolşeviklere verdiği bu üstü kapalı desteğin nedenini anlamak zor değildir. Sosyalist Kerensky, üst dereceli bir masondur.[38] Kerensky'nin ekibi de masonlardan oluşmaktadır. Masonluk hakkında yazılmış ünlü kitaplardan olan *The Brotherhood'*da bu konuda yeralan bilgiler şöyledir:

1917 yılında Rusya'da ihtilal patlak verince, Londra ve Paris'te 400 kadar Rus masonu 40'a yakın gizli dernek kurarak Rusya Halkları Mason Merkez Locası ilkeleri doğrultusunda birleştiler. 1917'de geçici hükümetin başında Kerensky vardı. Bu hükümetin çoğunluğunu masonlar oluşturmaktaydı.

Kerensky hükümetlerinin sağladığı geçiş dönemi boyunca Rusya'nın dört bir yanında güçlenen komünist işçi birlikleri "Sovyet"ler 1917 Ekim'inde Bolşevik ihtilalini gerçekleştirdiler. Petrograd'daki kışlık saraya saldıran Bolşevikler hükümeti istifa ettirdiler ve Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Parti iktidarı ele geçirmiş oldu. Bu arada üzerinde durulması gereken bir kişi de, devrimin Lenin'den sonra ikinci lideri olan Leon Troçki (Trotsky) idi.

Leon Troçki

Türk yahudilerinin yayınladığı Şalom adlı gazetede Troçki'den şöyle söz edilir:

"Ekim Devrimi'nden evvel Şubat 1905 ve 1917'deki ayaklanmalarda "Silahlı Peygamber" adı verilen Leon Troçki Bronstein çok büyük rol oynamıştır."

Rus ihtilalinin tek lideri genelde Lenin olarak tanıtılsa da gayet iyi bilinir ki, devrimi Lenin ile birlikte götürmüş olan ikinci kilit isim Leon Troçki'dir.

Encyclopædia Judaica Troçki'yi şöyle anlatılıyor:

Troçki, Ukrayna'da lvanouka'lı bir Yahudi çiftçinin oğluydu. Odessa Üniversitesi'nde matematik okumuş, fakat kendisini devrimci çalışmalara adamak için öğrenimini bırakıp 1896'da yasadışı Sosyal Demokrat Parti'ye katılmıştı.

Troçki'nin yetişmesinde en önemli rolü ise ünlü Yahudi Parvus oynamıştı:

Troçki, Helphand (Parvus)'un etkisi altında "sürekli devrim" teorisini oluşturdu. Rusya'daki burjuvazi rejimine göre, Batıdaki sosyalist devrimden evvel sosyalist sahneye yol gösterdi.

Troçki, 1917 Şubat Devriminin patlak vermesinden kısa bir süre sonra Rusya'ya döndü ve Petrograd işçileri tarafından müthiş bir sevgiyle karşılandı. Lenin'le işbirliği yaptı. Kerensky'nin geçici hükümeti onu yakaladı, fakat kısa bir süre sonra serbest bıraktı. Hapishanedeyken Bolşevik Merkezi Komitesi'ne seçildi. Aynı zamanda Petrograd Sovyetinin ve onun Askeri Devrim Komitesi'nin başına geldi.

Troçki, daha önceki başarısız devrim deneyinden sonra yurt dışına kaçmıştı. Ekim devrimi için Rusya'ya dönerken büyük bir sorun çıktı. Bu sorunu halleden de

Amerika'daki Yahudi finans lobisi olduğunu Gary Allen ve Eustace Mullins araştırmalarında şöyle bildiriyorlar:

Troçki'nin Rusya'ya gitmek üzere 27 Mart 1917'de, beraberindeki 275 ihtilalci ile New York'u terk ettikten sonraki ilk uğrak yeri, Kanada'daki Halifax kenti oldu... Burada yakasını ele veren Troçki bir Kanada hapishanesine atıldı. Ne var ki bir hafta yatmadan, İngiltere ve Amerika'nın baskılarıyla serbest bırakıldı. Amerika ve İngiltere'yi böyle bir müdahaleye itenler, bu iki ülkedeki dev kuruluşların milyarder sahipleriydi.

Leon Troçki 1917'de New York'tayken Rusya'da Bolşevikler'in hakimiyetini sağlamakla görevlendirildi. Rockefellerlar bu yolculuğu için kendisine 10.000 dolar verdi. Başkan Woodrow Wilson'dan özel bir pasaport alındı ve Lincoln Stffens koruması olarak gönderildi. Troçki'nin gemisi Halifax'a yanaştığında Kanada Gizli Servisi onu tutukladı ve Nova Scotia'da hapsetti. Başbakan Lloyd George Londra'dan telgraf çekerek Troçki'nin serbest bırakılmasını istedi, fakat gizli servis bunu umursamadı. Sonradan Mackenzie King anlaşmaya dahil oldu ve Troçki'nin özgür kalmasını sağladı. Wall Street avukatı Thomas D. Thacher'ın yardımıyla King, Kızılordu'yu kurdu. Troçki'yi tutuklayan ajanlar kovuldu.

Troçki, devrimde Lenin'le birlikte en büyük rolü oynadı. Devrim sonrasında ise Troçki'nin emrine Kızılordu verildiğini *Encyclopædia Judaica* anlatıyor:

Troçki, Mart 1918'de askeri ilişkilerin halk yöneticisi olmuş, Kızılordu'yu organize etmiş ve iç savaş cephelerinde askeri operasyonları yönetmiştir. Lenin'in yaşadığı dönemdeki parti içi tartışmalarda terör devriminin meşruluğuna karşı olan rejimlere sert solcu haliyle yaklaşmıştır.

Rus Yahudileri de Troçki kumandasındaki Kızılordu'yu benimsemişlerdi:

Büyük sayıda Yahudi genci Kızılordu'ya katıldı.

Troçki, Yahudi kökenli olmasının kendisi için politik bir engel oluşturduğunun farkındaydı. 7 Kasım 1917 zaferinin ardından Lenin kendisine ilk Sovyet hükümetinin başına geçmesini teklif ettiğinde, Troçki reddederek "sence düşmanlarımızın eline benim Yahudi olmam gibi bir silah vermek akıllıca olur mu?" demişti. Troçki, antisemitizm konusunda da şunları söylüyordu: "Çürümüş burjuva cemiyeti yaşadıkça barbar antisemitizm her yere yayılacaktır."

Lenin'in "Kapitalist" Dostları!

Radikal hareketler, büyük parasal ve dış destek olmadıkça gerçekleştirilemezler, 20. yüzyılın büyük tarihçisi Oswald Spengler, solun, düşman görünen büyük sermaye sahiplerinin kontrollerinde geliştiğini gören bilim adamalarından biridir. Ünlü eseri *Batı'nın Çöküşü*'nde şöyle der:

Sermayenin yönlendirmediği hiçbir proleterya hareketi, hatta bir komünist hareketi şimdiye kadar görülmemiştir. Bu hareketler, idealist liderleri, arasında böyle bir şüphe dahi uyandırmaksızın sermayece yönlendirilmiştir.

Marks'ın en büyük öğrencisi Lenin, ondan "kapitalizmle gizli birliktelik" mirasının da almıştı. Yaptığı ihtilalin finansmanını büyük sermayedarlardan bulan Lenin, ihtilalin ardından da aynı çevrelerden destek gördü. Eustace Mullins'ın bu konu hakkındaki notları:

Lenin, Beyaz Saray'daki güçlü arkadaşından, Wilson'dan yardım istedi. Wilson, Kuhn & Loeb Co. avukatlarından ve eski dışişleri bakanı Elihu Root'u Özel Savaş Fonu'ndan 20 milyon doları Bolşeviklere vermesi için Rusya'ya yolladı. Cömertlikte Wilson'dan geri kalmayan J. P. Morgan & Co. kuşatma altındaki Lenin ekibine finansal yardım sağladı.

The Unknown War With Russia adlı kitabında Robert S. Maddox: Rusya'daki Mart İhtilali, Wilson'un hayal ettiği savaş sonrası dünya ortamını yaratacaktı. ABD'nin geçici hükümeti ilk olarak tanımasını sağladı. "Maddox"un belirttiğine göre Versay Antlaşması'nın 6. maddesine göre "Rusya kendi belirlediği kurumlarla devam edecekti." Ve böylece Bolşevik rejiminin geleceği garanti altına alınmıştı. Wilson'un politik yardımcısı Albay House kendi sekreteri Kenneth Durant'ı Rusya'ya gönderdi ve 1920'de Sovyet Bürosunda sekreter olarak çalışmaya başladı.

Ingersoll Rond'ın Başkanı ve New York Federal Reserve Bankası'nı Başkan Vekili William Laurence Sanders, 17 Ekim 1918'de Wilson'a yazdığı mektupta: "Rus halkı için, Sovyet formu hükümet en uygunudur ve ben de bu sistemi desteklemekteyim" diyordu. 1914'ten beri New York Federal Reserve'in Başkan Vekili olan George Foster Peabody, Rockefeller'lar için (General Education Board) Genel Eğitim Kurulu'nu kurmuştu ve Bolşevikler'in devlet tekelini desteklediğini belirtti. Böylece New York Federal Reserve'in en ünlü üç görevlisi Sanders, Peabody ve William Boyce Thompson Bolşevizmi destekliyordu. Thompson daha sonra ABD'de Bolşevikler'in propagandası için bir milyon dolar verdi. New York Federal Reserve Bankası, N. M. Rothschild ve oğullarının sahip olduğu beş New York Bankası tarafından yönetiliyordu. Anlaşılıyor ki bu üç adam sadece işverenlerin isteklerini gerçekleştiriyordu.

Tarihteki en ilginç göçe William Boyce Thompson başkanlık etti. 15 meşhur Wall Street avukatı ve finansörü Rusya'ya giderek sendeleyen Bolşevik rejimini kurtardı. J. P. Morgan, Thompson'a Petrograd'daki National City Bank şubesinden bir milyon dolar gönderdi. Bu banka Bolşevik rejiminin saldırısına uğramayan tek bankaydı.

2 Şubat 1918 *Washington Post*'ta şöyle bir haber yayınlanıyordu: Kasım'a kadar Petrograd'da kalan William Boyce Thompson Bolşevikler'e doktrinlerini Almanya ve Avusturya'da yaymaları için bir milyon dolarlık yardım yapmıştır. Thompson'un bu görevinde Amerikan Kızıl Haç Başkanı Henry P. Davison; Thomas Thatcher ve Harold Swift vardı ve bunlar tümü CFR üyesiydi. National City Bank, Rusya'ya 50 milyon dolar borç vermişti ve Morgan Guaranty Trust Sovyetlerin Amerika'daki finansal çıkarlarını gözetiyordu. 1922 Ocak'ta Ticaret Sekreteri Herbert Hoover, Guaranty Trust'ın Moskova'daki Devlet Bankası'yla ilişkilerine izin verdi. Şimdi Guaranty Trust Başkan Yardımcısı olan Alman bankacı Max May 1923'de Ruskombank'ın dışilişkiler başkanı

oldu, bu Sovyetler'in ilk uluslararası bankasıydı. *Who's Who*'ya göre Max May 1883'te ABD'ye geldi, 1888'de vatandaşlığa geçti ve 1904-18 Guaranty Trust başkan yardımcısı, 1922-25 Rus Ticaret Bankası Kurulu üyesi ve idarecisi J. P. Morgan ve Guaranty Trust, Sovyet hükümetinin ABD'deki mali ajanlarıydı. Çar'ın altınları Guaranty Trust'a yatırıldı.

Bu operasyonlarını örtbas etmek için Guaranty Trust'ın bazı görevlileri ve Otto Kahn bir "anti-komünist grup" kurdu. Bu "United American" grubu anti-Yahudi ve anti-komünist propaganda yapıyordu. Örgüt, komünizme karşı olanları etkisiz hale getirmek amacıyla kurulmuştu...

Öyle ki, bolşevik hareketin dünya karargahı Wall Street'teydi. 1922'de Chase National Bank, Rus hükümetini tanımak ve ticareti geliştirmek için Amerikan-Rus Ticaret odasını kurdu.

Lenin'in programı büyük zenginlerin programıdır. Çünkü o, bütün özel mülkiyeti kaldırır ve devlet kontrolü altına koyar. Devlet ise, büyük zenginler tarafından kontrol edilir. İşte dünya düzeni!

Lenin'in kapitalist dostlarının, ilginç olarak, çoğunlukla Yahudi sermayedarlar ya da masonik kompleksten örgütler —CFR gibi— olduğunu görüyoruz. Peki bu kişi ve örgütlerin Lenin'i desteklemelerindeki amaç neydi? Kimileri, Lenin ve arkadaşlarına yapılan maddi desteğin, Almanya tarafından geldiğini, bunun da Almanya'nın savaşmakta olduğu Rus Çarlığı'nın yıkılmasını istemesiyle ilgili olduğunu söyler. Ama, Bolşevikleri destekleyenler yalnızca Alman "kapitalist"leri değildir. Gary Allen'ın sözleriyle:

Max Warburg'un Lenin'i desteklemesini Alman yurtseverliğine bağlarsak —ki öyle değildir— ya Schiff, Morgan, Rockefeller ve Milner'ın finansmanlarını nasıl açıklayacağız?

Bolşevik İhtilali dünyanın en zengin ve güçlü kimselerince desteklenen bir harekettir. Hareketin görünürdeki amacı—Rothschild'ler, Rockefeller'lar, Schiff'ler, Warburg'lar, Morgan'lar ve Milner'lar gibi—servet sahiplerinin mallarının ellerinden alınarak devletleştirilmesi anlayışına yönelik görünüyordu. Fakat görünürde olan şuydu ki, bu kişiler, komünizmden hiç korkmuyorlardı! Bu hareketi finanse eden ve böylece onu kontrol altında tutan sermayenin ondan ondan korkması için bir neden de yoktu... Rothschild ve ekibinin, bir buçuk asırdır, aynı klasik yöntemle boğuşma içinde olan iki düşman grubu aynı anda desteklediklerini unutmamak gerekiyor.

Söz konusu "kapitalist"lerin neden Lenin ekibini desteklediklери sorusuna çok değişik cevaplar bulunabilir, ama Lenin'in Yahudi toplumu adına yaptıkları, bu noktada gözden kaçırılmaması gereken bir gerekçe olarak gözüküyor. *Encyclopædia Judaica* Lenin'in Yahudilere olan "zayıflığını" anlatıyor:

Lenin başa gelir gelmez Yahudileri koruyan birçok kanun çıkardı. Bununla beraber, Yahudilerin haklarını koruyan partiye bağlı bir örgüt de kurdu.

Lenin, Rus İhtilali'nden sonra güç kazanınca Yahudiler için özel bölümler açılmasını sağladı. Lenin, siyonizmi destekliyor, İbranice'nin Yahudilerin arasında kullanılmasını benimsiyordu.

Bununla birlikte, Lenin Çarlık döneminde siyonist faaliyetler göstermekten dolayı tutuklanmış olan bir çok Yahudiyi serbest bıraktı: "Lenin, bir çok siyasi suçu bulunan haham ve siyonistlerin tutuksuz kalmalarını sağladı ve bunların Filistin'e gitmelerine yardım etti."

Lenin'in Yahudilik konusundaki hassasiyeti her açıdan belliydi:

1917 Devrimi sonrası Lenin Rusya'da başa geçince hem Komünist Parti'de, hem de Joseph Stalin'in başkanlığındaki bölümlerde Yahudi ilişkileri için özel departmanlar kurdurdu. Ve, İbranice'nin Yahudilerin ulusal dili olarak tanınmasına karşı çıkmadı.

Bütün bunların yanında Lenin antisemitizme (Yahudi aleyhtarlığı) karşı da büyük faaliyet gösterdi. "Lenin de diğer devrimciler gibi antisemitizm üzerine büyük bir samimiyet ve canlılıkla gitti. Lenin antisemitizmi sosyo-politik bir şeytan olarak gördü."

Lenin'in bu düşüncesi, bütün "yoldaşları" tarafından paylaşılmaktadır: "Antisemitizm komünistler tarafından karşı devrimci bir ideoloji olarak kabul edilmekteydi."

Bolşeviklerin antisemitizm gibi şoven bir ideolojiye karşı olmaları elbette yanlış bir şey değildi.. Fakat "rejim muhalifi" olarak gördüğü çevrelere inanılmaz baskılar uygulayan katı Sovyet rejiminin neden Yahudileri olağanüstü sempati ile davrandığı da ister istemez akla takılıyor. Lenin iktidarda olduğu 7 yıl boyunca aynı politikayı büyük bir ısrarla sürdürmüştür. Komünizmin aleyhindeki en ufak bir hareketin ölümle cezalandırıldığı, her türlü dini inancın (Yahudilik hariç) şiddetle ezildiği, milyonların katledildiği bu dönem, Yahudiler için oldukça olumlu geçmiş, Lenin Yahudi taraftarı tutumunu sürekli korumuştur:

Lenin Yahudilere karşı her zaman sempatik bir tutum sergilemiş ve bu tutumunda kararlı olmuştur.

Lenin hastalık dönemlerinde ve hayatının son zamanlarında bile Yahudiliğin haklarının savunuculuğunu yaptı.[64]

Lenin'in Batılı finansman çevreleri tarafından desteklenmesinde kişisel özelliklerinin de etkisi vardı sanırız. Lenin'in, komünistlerin "burjuvazi örgütü" olarak nitelendirdiği mason localarına kayıtlı olması oldukça ilginçti. Söz konusu bilgiyi masonlar tarafından hazırlanan *Mason Sözlüğü*'nde buluyoruz: "Lenin Vladimir Oulianof: 1914 öncesi Paris'teki Fransız Büyük Doğusu'na bağlı Union de Beleville Locası'na kayıtlıydı."

Bu aslında bize, aradığımız sosyalizm-kapitalizm ilişkisi konusunda önemli bir bakış açısı sunuyor. Bu iki karşıt blok arasında var olduğu söylenen ittifak, herhalde en iyi masonluk gibi gizli örgütlenmeler sayesinde sağlanabilirdi. Lenin, bahsettiğimiz çevrelerin çok önem verdiği "soy" yönünden de aranan özelliklere sahipti. Türkiyeli

Yahudilerin çıkardı *Şalom* gazetesinde "şimdi de Lenin'de Yahudi Kanı" başlıklı yazıda Lenin hakkında verilen önemli bazı bilgiler şöyle:

Yıllardan beri sadece antisemitler tarafından iddia edilen Lenin'in Yahudi kökenli olduğu tezini, son günlerde daha geniş kitleler de kabul etmeye başladı. Olayın ilginç bir başka yönü ise, her türlü eşitliğin savunulduğu ve şu anda tarihe karışmış olan SSCB'de Stalin'in bu gerçeği bilmesine rağmen açıklanmasını defalarca engellemiş olmasıdır. Son olarak, demokratik hareketlerin sadık bir destekçisi olan ve antisemitizm ile suçlanması mümkün olmayan Moscow News gazetesi de, geçen gün yayımladığı bu yazısında, Lenin'in büyükbabasının (anne tarafından) dönme bir Yahudi olduğu haberini verdi. *Moscow News* muhabirlerinden Matolyo Davidova'nın, merhum Sovyet Komünist Partisi'nin arşivlerinden derleyerek hazırladığı habere göre, Lenin'in ölümünden sonra ablası Anna Ulyonova-Yelizarova, Sovyet diktatör Josef Stalin tarafından, kardeşinin hayatını konu alan bir kitap için bilgi toplamakla görevlendirildi.

Ailenin tarihçesi hakkında geniş ve derinlemesine bir araştırma yapan Ulyanova, 1929'da Stalin'e yazdığı mektupta Lenin henüz bebekken ölen büyükbabası Alexander Blank'ın bir zamanlar Yahudi olduğunu açıklayabilmek için izin istedi... Ancak Stalin kendisine yazdığı acele cevapta, Ulyanov ailesinin Yahudi geçmişinin açıklanmasını "şimdi zamanı değil" diyerek engelledi. Öte yandan Davido da, büyük Sovyet liderinin Yahudi kökleri ile ilgili hikayesi, kendisine hatırlatıldığında şöyle cevap verdi: "Benim için önemli olan, Lenin'in büyükbabasının Yahudi olması değil, bunu bilen ve açıklamak isteyen kızkardeşinin Stalin tarafından engellenmiş olmasıdır." Bu tarihin saklanmış önemli parçalarından biridir ve ben de bunun mümkün olduğunca çok insan tarafından bilinmesini istiyorum.

Lenin'in Yahudi dinine karşı da ilginç bir yakınlığı vardır. Özellikle ibadetleri uygulama konusunda çok hassastır:

Birgün, Yitzhak Steinberg (İhtilal kadrosundaki Yahudilerden biri) asillerin eski kız yatılı okulu Institute Smolny'de Lenin ve arkadaşlarıyla birlikte toplantıya katılır. Lenin aniden dönerek: "Yitzhak minhayı söyledin mi? Git hemen duanı yap yoksa çok geç olacak" der.

Yahudilere karşı bu denli "sevecen" olan Lenin, aslında diğer insanlara karşı son derece sert ve acımasızdı. İktidarda bulunduğu dönemde milyonlarca insanı ölüme gönderen Lenin hakkında, ünlü Rus yazarı Soljenitsin, *Time* dergisine verdiği demeçte şu yorumu yapıyor:

Lenin tam bir zalimdi. Kimseye acımazdı. Halka yaklaşımında en küçük bir insani taraf yoktu. Kitlelere de, kendisini takip etmediğini sandığı tek tek kişilere karşı da zalimdi.

Lenin'in ölümü de oldukça anlamlıydı. Milyonlarca insanı Yahudi hedeflerine uygun olarak ölüme, anarşiye, dinsizliğe sürükleyen Lenin; büyük acılar içinde kıvranarak ve tanınmaz bir halde öldü. Le Figaro dergisinin bildirdiğine göre Lenin, cinsel ilişkiyle ve özellikle fahişelerden bulaşan Frengi hastalığı nedeniyle felç ve hafıza

kaybına uğrayarak öldü. Uzaktaki evlerden bile duyulan çığlıklar atarken ağzından dökülen şu sözler oldukça ilgi çekici: "İnsanlar... bana yardım edin... devrim.... şeytan burada, burada."

Stalin Ne Kadar Antisemit?

Stalin, 20. yüzyılın en korkunç adamı... Onmilyonların katili... Truman'la birlikte "soğuk savaş"ın mimarı, batı düşmanı... Sosyalizmi köylüleştiren, basitleştiren, soğuklaştıran adam... Ve fanatik bir Yahudi düşmanı.

Bu tablonun ne kadarı gerçeğe uygun, incelemeye çalışalım. Stalin'in uyguladığı vahşete, baskı politikasına kuşku yok ama "Batı"yla ilişkileri ve paranoid antisemitizmi biraz bulanık görünüyor. "Dünya Düzeni"nin yazarı Mullins, Stalin'in bilinmeyen bir görüntüsünü ve sosyalizm-kapitalizm bağlantısının bir başka örneğini şöyle anlatıyor:

1935'te Stalin Rusya'da bir çok yabancı yatırımı kamulaştırdı. Fakat Standard Oil mallarına dokunulmadı. 5 yıl planları (1928-32, 1933-37, 1938-42) hep uluslararası bankalar tarafından finanse edildi. 1920'lerde, Rusya'yla iş yapan başlıca firmalar Vacuum Oil, International Harvester, Guaranty Trust ve New York Life idi. Bütün bu şirketler Morgan-Rockefeller yatırımları ile kontrol ediliyordu.

Stalin'in Yahudi düşmanı görüntüsü ise "misyon"unun asıl önemli yanını oluşturuyordu. Bu görüntünün gerçekliğini incelemeden önce, Stalin'in, Yahudiler açısından çok önemli olan "soy" özelliklerine bir bakalım:

Sovyet generalleri de kabul ediyorlar ki, Stalin Yahudi asıllıdır.

Stalin'i yani Djugashvili'yi küçüklüğünden beri tanırım. Babası bir eskici, büyük babası ise Yahudi bir tenekeci idi, eskicilik de yapardı.

...Stalin'in ailesi eski paçavra ve teneke satışı ile geçinen, Yahudi'den dönme bir aile idi.

...Hepimiz Djugashvili'nin Yahudi olduğunu bilirdik.

Fakat, Stalin tüm dünyada koyu bir Yahudi düşmanı olarak tanınır. Olayı incelediğimizde, bu görüntünün, Stalin döneminde Rusya'ya oynanmış olan bir senaryonun gereği olduğu düşüncesi doğuyor. Stalin'in Yahudilere yani kendi soydaşlarına karşı izlediği politika oldukça ilginçtir. İktidarının ilk yıllarında, Lenin'in tavrını aynen devam ettiren ve Yahudilere karşı olağanüstü olumlu bir politika izleyen Stalin, daha sonraları yavaş yavaş tutumunu değiştirir, 1930-40 yılları arasında süren değişim özellikle II. Dünya Savaşı yıllarında büyük bir Yahudi düşmanlığına (!) dönüşür.

Encyclopædia Judaica, Stalin'in Yahudi politikasını şöyle anlatıyor:

Lenin antisemitizme karşı bir politika uygulamış, ve politikasını verdiği ifadelerle ortaya koymuştur. Sovyetlerdeki bu durum Stalin'in diktatörlüğünün yoğunlaştığı 1920'lerin sonuna doğru devam etmiştir.

Stalin, 1930'ların ilk yıllarına kadar, Lenin'in izlediği Yahudi taraftarı politikayı aynen devam ettirir. 1931'de *Jewish Telegraph Agency*'e verdiği demeçte

"antisemitizmin şovenist ırkçılığın çok aşırı bir kolu ve yamyamlığın çok tehlikeli bir yöntemi" olduğunu ifade eder.

Fakat bu tarihten sonra Stalin değişecektir!

Dönüş noktası 1930'larda başladı. Sovyet yönetim antisemitik ifadeleri cezalandırmayı veya engellemeyi bıraktı. Bu sıralarda hükümet Yahudi kurumları ve önemli figürleri sistematik olarak ortadan kaldırmaya başladı.

Stalin, 1930'lardan sonra gittikçe artan bir antisemitik politika izlemeye başlar. Bu yıllar, aynı zamanda Stalin'in ülke içinde milyonları "halk düşmanı", "karşı devrimci" gibi suç(!)larla katletmeye başladığı yıllardır. Stalin'in Yahudi aleyhtarlığı (?) gittikçe artan bir şekilde devam eder. II. Dünya Savaşı'nda doruğuna ulaşan bu politika ölümüne kadar sürer:

1948-53 Rus Yahudileri için "kara yıllar", Ülkenin en üst hükümet kademesinde tam bir Yahudi karşıtı hareket aktif bir politika olarak uygulanmaya başladı... Sovyet gazete ve dergileri anti-Yahudi bir kampanya başlattılar... Yahudi yazarlar, halk liderleri yakalanıp idam ediliyordu... Binlerce Yahudi işten çıkarıldı.

Ölümüne kadar Stalin, Yahudilere karşı düşmanca bir tutum sergilemiştir.

Bütün bunlarla birlikte, Stalin döneminde kurulan İsrail devletine ve siyonist harekete karşı da aleyhte propaganda yapılır;

İsrail devletinin ve Siyonist hareketin anti-Sovyet Amerikan casusluk yöntemi olarak tasvir edilmesi "kara yıllarda" uygulanan antisemitik programın bir bölümüydü.

Bütün bu Yahudi aleyhtarı politika acaba gerçek miydi? Yahudi düşmanlığını ilk başta "şovenist ırkçılığın tehlikeli bir kolu" olarak nitelendiren Stalin'in birden ateşli bir Yahudi düşmanı (!) olmasının nedeni neydi?

Çok ilginç, Stalin, Rusya sınırları içinde antisemitizm uygularken, İsrail'i ve siyonizmi lanetlerken, dışarıda İsrail'in kurulmasını var gücüyle desteklemiştir:

1948'de İsrail'in kurulması fikrini Sovyet Rusya desteklemiştir.

Stalin'le birlikte Yalta'da yedikleri bir yemek sırasında, Roosevelt, Stalin'e siyonizmi destekleyip desteklemediğini sorunca, Stalin "evet" cevabını verir.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler, Filistin'deki Yahudi yerleşimini desteklemişlerdir.

Gerçekte, İsrail'i diplomatik olarak ilk tanıyan ülke Sovyetler Birliği oldu.

Hatta Stalin, I

Savaşı'nda İsrail'e Çekoslovakya üzerinden silah yardımı yapar.

Bu tablo biraz garip değil mi? Sovyet Yahudilerine haksız biçimde büyük baskılar uygulayan Stalin'in İsrail'i var gücüyle desteklemesi nasıl açıklanabilir? Stalin'in kullandığı kadroları da Yahudilerden seçmeye özen göstermesi bir başka açıklaması zor olay:

Macaristan'da II. Dünya Savaşından sonraki yönetimde Yahudi dönmeleri önemli rol oynadılar. Stalin özellikle onları politbüroya soktu. Çünkü onlara normal Macarlardan çok daha fazla güveniyordu.

Stalin'in Yahudilerle olan ilişkisi oldukça kapsamlıydı:

Stalin, Londra'dayken odasını Walhoch adlı bir Polonya Yahudisiyle paylaşıyordu. Bu Yahudi Maxim Litvinov diye de bilinir, ve ileride birgün Stalin'in Dışişleri Bakanı olacaktır.

Mekhlis, Stalin'in özel sekreteriydi. Kızılordunun politik kanadının başına II. Dünya savaşı sırasında geçmiştir. Ve bir Yahudidir.[87]

Bu tablo, Yahudi Stalin'in neden Yahudi düşmanı (!) olduğunu anlamak açısından oldukça önemli. Stalin'in gerçekte, hiçbir zaman Yahudi düşmanı olmadığını anlamak zor değil. Onun uyguladığı program, yalnızca Filistin'de kurulan İsrail devleti için gerekli olan Yahudi nüfusu oraya göndermek içindi. Yahudiler tarafından finanse edilip başa getirilen Nazilerin yapay Yahudi düşmanlıkları nasıl Almanya'daki göçe isteksiz Yahudileri "ikna" ettiyse, Rusya'da da oldukça kalabalık olan Yahudi nüfusu da Stalin'in yöntemleriyle ikna oldu.

1948'de kurulmasından sonra İsrail için herşeyden önemli olan ihtiyaç Yahudilerdi. En geniş potansiyel ise Stalin'in kontrol ettiği sınırlar arasında bulunuyordu.

Göçe razı olmayan Yahudilerin bu yöntemle ikna edilmeleri kararı 1930'larda kesinleştiği için, Stalin bu yıllarda antisemitik politikaya başladı. Nazi hareketinin gittikçe dozunu arttırdığı Yahudi düşmanlığının Stalin'le aynı periyodlara uygun gelmesi bunun açık delillerinden biri. Nitekim, bu politika hedefine ulaştı, Rusya'da İsrail'e büyük çapta Yahudi göçleri oldu. Stalin'in gittikçe yoğunlaşan ve İsrail'in kurulmasıyla doruğuna ulaşan antisemitizm politikası beklenen sonucu vermişti:

İsrail bağımsızlığını kazandıktan sonraki dönemde, II. Dünya Savaşından sonraki ilk 3 yılda, Yahudiler Rusya'dan göç etmeye başladılar. Yüzlerce göçmen Romanya, Bulgaristan, Macaristan gibi demirperde gerisi ülkelerden göçe başladı. Bütün bu kaçış uğraşıları Yahudileri Rus kontrolünden kurtarmak yolundaydı. Bu sırada göçü organize etmek için Mossad Aliyah Bet adında bir organizasyon kurdu.

Stalin'in Yahudi düşmanı gözükmesinin diğer bir nedeni de dünya çapında yaptığı propagandadır. 40 milyon insanı acımasızca öldüren ve dünya tarihinin en büyük katillerinden biri olan Stalin'in Yahudi düşmanı olarak tanıtılması şüphesiz en çok Yahudi liderlerin işine yaradı. Naziler örneğinde de Yahudi liderler, psikopat insan kasaplarını, "rejim düşmanlarına" yani sivil halkın üstüne, ve siyonizme karşı çıkan Yahudilere karşı kullandılar. Ve bunun yanında, soykırım masalı sayesinde bütün dünyada hala kullandıkları bir mazlumluk imajı kazandılar. Stalin'in yöntemi de aynı oldu, dünyanın en kanlı diktatörü ve dolayısıyla "zavallı Yahudilerin düşmanı" olarak tanındı.

Komünizm'in Temel İşlevi: Din Aleyhtarlığı

Komünizmin temelini oluşturan Marks'ın din hakkındaki görüşleri, onun dine olan bakış açısını da göstermektedir aslında: "Din halkın afyonudur... Halkın aldatıcı

mutluluğu olarak, dinin ortadan kaldırılması halkın gerçek mutluluğunun beyan ettiği taleptir." Lenin ise dine olan bakış açısını şu sözlerle belli etmektedir: "Bir Marksist materyalist olmalıdır, yani din düşmanı."

Dünya düzeninin gerçekte komünizmden beklediği en büyük sonuç, dinin yok edilmesidir. Dini inançların, ahlak anlayışının yok edildiği, insanların komünist liderlere tapındığı bir toplum, Yahudiliğin dünya yönetimi hedefinde oldukça büyük bir zemin hazırlar. Aslında, dindışı her sistem dinin yok edilmesini hedefler. Faşizmde bu sonuç dinin yerine ırkçı hislerin aşılanması ve liderin ilahlaştırılmasıyla elde edilir. Kapitalizmde yeryüzü cenneti sunulur insanlara, gerçek cennet yerine. Komünizm ise, dine karşı doğrudan bir düşmanlık uygular. Dine karşı açık bir baskı ve aleyhte propaganda kullanılır. Bunun yanısıra faşist rejimlerde görülen "ilah liderler", komünist sisteminde kullandığı etkili bir yöntemdir. Materyalist dünya anlayışı söz konusu sistemlerin ortak özelliğidir.

Burada ilginç bir biçimde "İsrailoğulları" faktörüne bir kez daha rastlıyoruz. *Meydan Larousse*, Yahudilerin materyalizmi yaymak için gösterdikleri çabayı şöyle ifade ediyor:

İslam felsefesinde bağımsız bir felsefe akımı niteliğini kazanan maddeciliğin kaynağı, ilkçağ atomcu görüşüdür. Bu görüş, Hıristiyanlıktan sonra Suriye, Mısır, Irak gibi arap ülkelerinde, Yahudi düşünürler aracılığıyla yayıldı. Kısa bir sürede birçok Anadolu ve İran düşünürünce benimsenen maddecilik, eski puta tapıcı inançlarla da beslendi. Bu görüş evrenin dışında yaratıcı tanrısal bir güç olmadığını ortaya attı. Gerçek varlık, duyularımıza verilen, bedenimizi etkileyen, yaşadığımız ortamda bizimle yanyana olan belli nitelikleri, nicelikleri bulunan ve yer kaplayan varlıktır. Evrenin dışında başka bir evren başka bir hayat yoktur. Herşey maddedir. Ayrıca insan, düşünen, davranan, beslenen, çoğalan bir varlık olarak maddeyle sınırlıdır.

Bunun yanısıra, Fransız İhtilali'nin ardından gelen materyalizm dalgasının savunucuları da Yahudilerdir. 19. yüzyılda pozitivizm olarak ortaya çıkan maddeciliğin temsilcilerini ise yine Yahudiler oluşturur. Freud, Spinoza, Durkheim, mason Auguste Comte gibi Yahudi felsefeciler materyalizmin önderliğini yapmışlardır. Komünizm ise, bu "dinsiz toplum" yaratma hedefinin en önemli yöntemlerinden biri oldu. Marks'la başlayan din düşmanlığı, bütün komünist rejimlerin ortak özelliğidir. Marks, aldığı Tevrat ve Talmud eğitiminin hakkını iyi verdi. Dinin tanımını şöyle yapıyordu:

Dinsel sıkıntı bir yandan gerçek sıkıntının ifadesi, bir yandan da gerçek sıkıntıya karşı protestodur. Din, aklın içinden atıldığı toplumsal koşulların ruhu olduğu gibi, ezilmiş yaratığın iç çekişidir, taş yürekli bir dünyanın ruhudur da. Din halkın afyonudur... Halkın aldatıcı mutluluğu olarak, dinin ortadan kaldırılması halkın gerçek mutluluğunun beyan ettiği taleptir.

Lenin ise dini şöyle tanımlıyordu:

Başkaları hesabına çalışmaktan, yerine getirilemeyen isteklerden ve yalnız bırakılmaktan yılmış halk kitleleri üzerine her yerde büyük ağırlıkla yüklenen ruhsal

baskı biçimlerinden biri dindir... Böylelikle din halkı uyutmak için afyon niteliğindedir. Din, sermaye kölelerinin insancıl düşlerini, insana daha yaraşan bir yaşam isteklerini içinde boğdukları bir çeşit ruhsal içkidir.

Dini böyle tanımlayan komünist felsefe, din karşısında alınması gereken tavrı da şöyle açıklıyordu:

Marksizm bir materyalizmdir. Bu niteliğiyle 17. yüzyıl ansiklopedicilerinin materyalizmi ya da Feuerbach'ın materyalizmi kadar alabildiğine din düşmanıdır. Bu yalanlanamayacak bir şey. Ancak, Marks ve Engels'in materyalizmi, materyalist felsefeyi tarih alanına ve toplumsal bilimler alanına uygulamada ansiklopedicilerden ve Feuerbach'tan daha ilerilere gitmiştir. Dine karşı koymalıyız; bu materyalizmin, dolayısıyla da Marksizmin abecesidir. Ama Marksizm abeceyle yetinip kalan bir materyalizm değildir. Marksizm daha ileri gider. Der ki: Dine karşı savaşmayı bilmek gerek; bunun için de yığınların inancını ve dinlerin kaynağını materyalist bir biçimde açıklamak gerek.

Marksist, bir materyalist olmalıdır, yani dinin düşmanı olmalıdır, ama diyalektik bir materyalist olmalıdır, yani dine karşı savaşını birtakım, dayanır bir biçimde (spekülatif), hiç değişmeyen, tekdüze bir propagandanın soyut ve salt teorik zemini üzerinde değil, somut bir biçimde, kişileri herşeyden daha çok ve herşeyden daha iyi eğiten gerçekten, yürürlükte olan sınıf savaşını zemini üzerinde düşünmelidir. Marksist somut durumu, olduğu gibi, tümüyle hesaba katmayı bilmelidir.

Dine karşı savaşım devrimci burjuvazinin tarihsel görevidir ve batıda, burjuva demokrasisi, kendi devrimleri ya da feodalizme ve Ortaçağ uygulamalarına karşı saldırıları döneminde bu görevi geniş ölçüde yerine getirmiştir (ya da getirme çabasındadır). Almanya'da olduğu gibi Fransa'da da, sosyalizmden çok önce dine karşı bir burjuva savaşı geleneği olmuştur.

Bizde ise Ekim İhtilali yasası ile bunlar sonuna dek çözümlenmiştir. Dine karşı gerçek olarak savaştık ve savaşıyoruz.

Aynı felsefe bütün komünist rejimlerinde görülür., Çin Komünist Partisi Birleşik Cephe Faaliyetleri Şubesi'nden: Çang Çi, Yi'nin sözleri şu şekildedir:

Hiç şüphesiz, biz komünistler, kelimenin gerçek manasıyla Allahsızız. Hiçbir dine inanmayız. Bizim dünya görüşümüz diyalektik materyalizmin ve tarihi materyalizmin görüşüdür.

Komünistler bu din düşmanlığını uygulama konusunda çok titizdirler. Sistemli ve temkinli bir propaganda sayesinde, yavaş yavaş dinin yokedilmesi gerektiğini, ani manevraların ters tepki yaratabileceğini söylemektedirler. Marx- Engels-Lenin-Stalin'in toplu eserlerinde şöyle denir:

Dinsel yasalara karşı savaşırken son derece dikkatli ilerlenmelidir, bu savaşımda dinsel duyguları yaralayan kimse, büyük zararlara yol açar. Savaşım, propaganda ve aydınlatma yoluyla yürütülmelidir. Savaşımı sert yöntemlerle yürütürsek, yığınları kendimize karşı kışkırtabiliriz; böyle bir savaşım yığınların ağırlığını din ilkesine göre

derinleştirir, oysa bizim kuvvetimiz birliktedir. Dinsel önyargıların en derin kaynakları yoksulluk ve bilgisizliktir, bu hastalıklarla savaşmalıyız.

Lenin'in sözleri de dikat çekicidir:

Aşırı baskı temeline oturan ve işçilerin eğitilmediği bir toplumda, dinsel önyargıların sadece propaganda yöntemleriyle yok edilebileceğini sanmak budalalık olur... Bizim açımızdan ezilen sınıfın bu dünyada bir cennet yaratmak adına gerçek devrimci mücadelede birleşmesi öteki dünya cenneti konusunda proleteryanın görüş birliğine gelmesinden daha önemlidir. İşte bu nedenle programımızda ateist olduğumuzu belirtmiyoruz ve böyle davranmak zorundayız. İşte bu nedenle eski önyargılarını henüz sürdüren proleterlerin partimize katılmalarını engellemiyoruz ve engellememek zorundayız.

Dinin savunduğu sosyal adalet gibi bazı değerlerin sahte savunuculuğunu yapıp, bunun için de din düşmanlığını temel hedef belirlemek, işte komünizm!

Vazgeçilemeyen İçgüdü: Vahşet

Lenin: "Bazı kimseler bizi zalimliğimiz sebebiyle ayıpladıkları zaman, bu kişilerin en basit Marksist prensipleri dahi nasıl unutabildiklerine hayret etmekteyiz."

Siyonist dünya anlayışının bazı temel prensipleri vardır. Bu prensipler, her uygun ortamda her fırsatta hayata geçirilir. Bu ideolojinin temsilcilerinin geliştirdikleri sistemler ise bir yandan da bu prensipleri uygulayabilme amacını gütmektedir. Bu temel prensiplerin belki de en önemlisi siyonizmin en korkunç yüzüdür: Vahşet. Muharref Tevrat'ın üzerinde ısrarla durduğu bu büyük "misyon" dünya üzerindeki pek çok karışıklık, savaş, zulüm, işkence ve katliamda kendini gösterir:

Ve Allah'ın Rab onları senin önünde ele vereceği, ve sen onları vuracağın zaman, onları tamamen yok edeceksin, onlarla ahdetmeyeceksin, ve onlara acımayacaksın. (Tesniye, 7/2)

Fermanı ilan edeceğim, Rab bana dedi, Sen benim oğlumsun, Ben seni bugün tevlit ettim. İşte benden ve miras olarak sana milletleri, mülkün olarak yeryüzünün uçlarını da vereceğim. Onları demir çomakla kıracaksın, bir çömlekçi kabı gibi onları parçalayacaksın. (Mezmurlar, 2/7-8-9)

Ancak Allah'ın Rabbin miras olarak sana vermekte olduğu, bu kavimlerin şehirlerinden nefes alan kimseyi sağ bırakmayacaksın. (Tesniye, 20/16)

Tevrat'ta yüzlerce benzeri bulunan yukarıdaki ayetler ona bağlı olanlara açık bir emir vermektedir: Yahudi olmayanların her türlü şekilde yok edilerek, katliama tabii tutulmaları. Komünizmin, fanatik Yahudi felsefesine "soy" ve düşünce yapısı olarak bağlı olan Marks, Lenin, Stalin gibi liderler tarafından bir vahşet makinası olarak yorumlanması acaba bir tesadüf mü?

Ne olursa olsun, komünizm, 1917'den bu yana 150 milyona yakın insanın ölümüne yol açtı ...

Katliam ve şiddet, komünizmin teorisinde vardır:

Marks ve Engels, devrimin her zaman kuvvet zoruyla olacağını savunurlar. Devrimcilerin, hakim güce karşı şiddet kullanmak zorunda oldukları konusunda ısrarlıdırlar ve her zaman terörizme verdikleri desteği açıkça belirtmişlerdir.

Terörü prensip olarak hiç reddetmedik ve hiçbir zaman da reddetmeyiz.

Propagandacılar her grubu basit bomba formülleriyle donatmalılar. Onlara işin mahiyeti hakkında açıklamalar yapmalı ve gerisini onlara bırakmalılar. Gruplar, derhal askeri eğitimlerine, operasyonlara katılarak başlamalılar. Bazıları bir casusun öldürülme işini veya bir polis karakolu bombalama görevini üstlenmeli. Bir kısmı ise banka soymalı...

Biz politik öldürülmelere kesinlikle karşı değiliz, ancak devrimci taktikler açısından bireysel saldırılar uygun değildir ve zararlıdır. Sadece geniş halk kitleleriyle yapılanlar zekice bir politik mücadele olarak kabul edilebilir. Sadece geniş halk kitleleriyle doğrudan bağlantılı olan bireysel terörist hareketler değer taşırlar.

Stalin Sonrası Sovyetler

II. Dünya Savaşının ardından, ABD'nin Yahudi ve mason başkanı Truman'ın "özel gayretleriyle" soğuk savaş dönemi başlamıştı. ABD, tüm dünyadaki anti-komünist hareketlerin destekçisi olduğunu ilan etti. Doğu ve batı birbirinden demir perde ile ayrıldı. ABD, dünyayı "komünizm canavarı"ndan kurtarmak için Marshall Yardımı ile başlayan bir programı uygulamaya koydu. Pek çok ülke de ABD'nin koruyucu kanatları —ya da hegemonyası— altına girdi.

Evet görünüm böyleydi. Ama ya gerçek? Eustace Mullins anlatıyor:

Sovyet Rusya'nın II. Dünya Savaşı'ndan galipler arasında çıkmasına izin verilmişti. Çünkü gelişmiş batı'nın yeni bir "Haçlı Seferi" başlatmasını sağlayacak ikinci "Şeytan İmparatorluğu"na ihtiyacı vardı. Rusya iflas etmişti ve savaşta 40 milyon, 1917 Bolşevik ihtilali'nden beri de 60 milyon vatandaşı ölmüştü, kendini besleyemiyordu; böylece bir kere daha "Dünya Düzeni" devreye girdi ve "düşman gücü"nü oluşturmak için Amerika'dan çok büyük miktarda yiyecek ve malzeme yardımı sağladı. 1916'nın Belçika tazminat komisyonu, 1948'in Marshall Planı'na dönüştü. Bir kere daha müttefikler için yardımlar Amerika'dan Avrupa'ya gemilerle taşındı, oradan da Sovyetlere yöneldi. Asıl amaç ise Sovyet Bloku'nu güçlendirmekti.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra Dean Acheson Sovyetler Birliği'ne 300 milyon dolar borç verilmesi için lobi faaliyetinde bulundu. Frederic A. Delano'nun üvey kardeşi Ed Burling, Counting and Burling; şirketini kurdu ve buna Acheson, Donald Hiss ortaktı. Acheson'un lobiciliği başarısız olunca CFR alternatif olarak Marshall Planı'nı öne sürdü. CFR'nin yayın organı *Foreign Affairs*'de George Kennan tarafından "ihtiva planı"nı açıklandı. 1947'den beri ABD'nin Sovyetlere karşı dış politikası bu doğrultuda belirlenmiştir. ABD, yalnızca Rusya'nın sınırlarını değil, ayrıca askeri güçle elinde tuttuğu "tutsak ülkeleri" de garantilemiştir... Kennan, Rusya'da Bolşevik İhtilali'nden önce Jacob Schiff için Marksist ajan olarak çalışan George Kennan'ın kuzeniydi.

Sovyet-ABD kutuplaşması nasıl gerçek olabilirdi ki? Her iki güç de siyonizm ile içiçeydi. Stalin ve Truman gibi iki "soydaş" liderin düşmanlıkları, aslında Eustace Mullins'in deyimiyle Dünya Düzeni'nin bir gereğiydi... 1953'te Stalin'in ölümünden sonra da Rusya'daki Yahudi gücü devam etti. Bu etkinlik dışarı yansıtılmadı. Stalin'in ünlü antisemit politikası, daha sonra da kısmen sürdürülerek, "Yahudi düşmanı komünizm" imajı devam ettirildi.

Stalin'in yerine iktidara gelen Kruşçev, İsrail'in nüfusa olan acil ihtiyacının azalmasına paralel olarak, Yahudi aleyhtarı propagandayı kısmen yumuşatarak devam ettirdi. *Encyclopædia Judaica,* Kruşçev dönemindeki antisemitizmi şöyle anlatıyor:

Kruşçev'in antisemitik politikası, Stalin'in politikasına göre daha ortalı idi. Kruşçev sadece Yahudilerin Nazi politikası sırasında katledildiğini gizlemekle kalmayıp Yahudileri "ekonomik suçlar" karşısındaki kampanyada örnek olarak gösteriyordu. Bu kampanya gizli servis tarafından, Mayıs 1961'den Kruşçev'in 1964'te ofisten ayrılmasına kadar devam etti.[109]

Fakat, bu politikanın ardında Rusya'nın batılı sermaye ile olan yakın bağlantısı ısrarla sürdürüldü. Kruşçev ile Amerikalı Yahudi finansör Rockefeller'ın ilişkisi bunun açık bir örneği:

David Rockefeller, 1964'te ilk kez karşılaştığı Kruşçev ile Kremlin'deki odasında yaptığı görüşmeden sonra, merakla sonucu bekleyenlere dönüp: "Bugüne değin yaptığım en yoğun ve verimli görüşme idi. Bizler, birbirimizi uzun süredir tanıyoruz. Uzun yılların verdiği birlikte çalışma alışkanlıklarına sahibiz" demişti.

Kruşçev'den sonraki Brejnev döneminde de Sovyet çizgisi değişmedi. Soğuk savaş görünümü altında oldukça "sıcak" ilişkiler vardı. ABD'nin Yahudi stratejisti Henry Kissinger, Sovyet sisteminin gizli destekçisi oldu:

Kissinger'i gösteren Amiral Zumwalt bu konuda şöyle demektedir: "Sovyet gücünün genişlemesinde baş rolü Kissinger ve onun şahsında cisimleşen yumuşama politikası oynamıştır."

Brejnev döneminde Rusya, yapay antisemitik tutumunu daha da azalttı. Bu dönemde Yahudiliğe yapılan en büyük desteklerden biri, Sovyetlerin, Yahudilerin en önemli propaganda aracı olan "soykırım" masalını kabul etmesi ve bu konuda propaganda yaptırması oldu. *Encyclopædia Judaica*'dan öğreniyoruz:

Ekim 1964'de Kruşçev'in rütbesi indirilerek kollektif liderliğin başına Alexer Kosigin geldiğinde ve Leonid Brejnev gruba girdiğinde Sovyet Yahudilerine karşı davranışlarda önemsiz bir ilerleme görülmüştür. Sovyet topraklarında Yahudiler, Nazi Holocaust'unun kurbanları olarak görülüyordu. Ve bir seferinde Başbakan Kosigin yaptığı konuşmada antisemitizm için cemiyetin şeytanı demiştir. Ve 1965'de önde gelen gazetelerde bu doğrultuda makaleler yazılmaya başlandı.[112]

Fakat 1967'deki Altı Gün Savaşı, beraberinde yeni bir politika getirdi. Arap-İsrail savaşlarında Rusya'ya Arapları destekleme görevi verilmişti. Mısır'ın mason diktatörü Nasır'ın ordularının sahte 1967 savaşında İsrail'e saldırırken kullandığı silahları

Sovyetler "hediye" etmişti. Sonuçta özgürlük ülkesi ABD'nin desteğini alan İsrail'in, komünistlerin desteklediği Arap'ları yendiği propagandası yapıldı. Brejnev döneminde Rusya dış politikasının gerçek mimarı ise ABD'nin Yahudi "harika adamı" Kissinger idi. Brejnev, bu gerçeği ilginç bir şekilde dile getirmişti. Eustace Mullins'den öğreniyoruz:

Rus diktatörü Brejnev'e, Rusya'nın neden Ortadoğu görüşmelerinde bir rol almadığı sorulmuştu. O da şöyle cevap verdi. "Bizim temsile ihtiyacımız yok. Kissinger bizim Ortadoğu'daki adamımızdır.

Amerika'nın ünlü iş adamları ve politik liderleri, örneğin W. Averill Harriman, Sovyet yanlısı faaliyetlerini saklamaya gerek duymamaktadır. Rus Büyükelçisi Dobrynin, Henry Kissinger'in ikili rolü için: "Ben gülümseyerek olduğum yerde oturuyorum. Kissinger bizim için görüşüyor" diyordu.

ABD-Sovyetler kutuplaşmasının ardında ilginç ekonomik ilişkiler sürdürülüyordu:

Soğuk Savaş başladıktan sonra finansörler Sovyetler'i desteklemeye devam etti. 1967'de *New York Times*'in haberine göre Rusya'yla ticareti geliştirmek için yeni bir konsorsiyum oluşturulmuştu. Buna Cyrus Eaton'un Tower Corp.'u, Rockefeller'in International Basic Economy Co. ve Londra'dan N. M. Rothschild and Sons dahildi. Eaton, Komünizm sisteminin Sovyetler Birliği halkını memnun ettiğini söyledi. Eaton 1939'daki Stalin-Hitler Paktı'nın da ilk destekçilerindendi.

Bolşevik İhtilali, New York Federal Reserve Bankası'nın üç yöneticisi tarafından ortaya çıkartılmıştır. Bunlar William Boyce Thompson, George Foster Peabody ve William Woodward'du. Federal Reserve Sistemi desteklerini sürdürmektedir, Sovyet Merkez Bankası Gosbank'ya yakın ilişkileri vardır. Gosbank, Sovyetler Birliği'nin Komünist Partisi'ni kontrol etmektedir. Gosbank'ın 5.000 çalışanı vardır, fakat emirleri başka bir kuruluştan aldığından pasif bir bankadır. Gosbank-Federal Rezerv Sistemi'nin işbirliği, İsviçre'deki Bank For International Settlements aracılığıyla sürdürülmektedir.

Brejnev döneminin ardından gelen Andropov, Çernenko ve Gromiko yönetimlerindeki kısmi açıklık politikası Sovyetler'in İsrail'le olan yakınlığını zaman zaman gizlemeye ihtiyaç görmeden ortaya koymasına yol açtı. 1985'de Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanı Andrey Gromiko aşağıdaki açıklamayı yapmakta bir sakınca görmüyordu. *Hürriyet*'e haber konusu olan konuşma:

Arap dünyasında İsrail'i yıkmak isteyen aşırı görüşlere karşıyız. Sovyetler Birliği İsrail'e hiçbir şekilde düşman değildir, tam tersine İsrail'in barış ve güvenlik içinde, bağımsız ve egemen olarak yaşamasını isteriz.

Ve bu dönemin ardından Gorbaçov ve kapitalistleşen Rusya geldi…

Marksistler ve Kapitalistler

Komünizm, kendi iddiasına göre, sermaye sahipleri tarafından ezilen ve sömürülen sınıfların özgürlüklerini kazanma ve adil bir sistem oluşturma mücadelesini tarif eder. Ve bu anlamda, bazı komünistler tarafından Yahudi sermayedarlara ve burjuvazinin bir örgütü olan masonluğa karşı açılmış bir savaş olarak tanımlanır. Onlara göre

kapitalizm, Yahudi sermayesinin, masonluğun kısaca burjuvazinin sömürü sistemidir ve komünizm de bu sistemin karşı rejimidir. Komünist teorisyenler de genellikle Yahudi aleyhtarlığı ile tanınırlar. Marks'ın Yahudi sermayesi aleyhinde yazılan kitapları buna delil gösterilir.

Fakat, pek çok komünistin körü körüne inandırıldığı bu düşünce tamamen yanlıştır ve büyük bir senaryoya dayanır. Kapitalizm, gerçekten de Yahudi sermayesinin, masonluk ve türevi olan örgütlerin, komünistlerin deyimiyle "burjuvazi"nin sömürü aracıdır. Ama işin şaşırtıcı tarafı komünizmin de bu güçler tarafından yaratılmış ve geliştirilmiş bir ideoloji olmasıdır. Kapitalizme karşı oluşan haklı tepki ve adalet isteği, Yahudi kapitalistler tarafından oluşturulan bu sahte karşı rejimle kontrol altına alınmıştır. Bir yandan "Para Yahudinin ilahıdır" diyen Marks'ın öte yandan devrin en büyük Yahudi sermayedarı Rothschild tarafından finanse edilmesinin nedeni de bu olsa gerek. Zaten büyük vaadlerle ortaya çıkan komünizmin de uygulama aşamasında sömürüyü ortadan kaldırma gibi bir fonksiyonu hiçbir zaman olmadı. Marks tarafından ortaya atılan ve asla oluşmayacak bir ütopya uğruna yüz milyonlar ölürken, komünist ülkelerde sömürü bütün şiddetiyle devam etti.

Bu nedenle, Gorbaçov'un başlattığı ve Sovyetler Birliği'nin ortadan kaldırılması ile sonuçlanan sürecin de bu gücün çıkar, hedef ve yöntemleri göz önünde tutularak yorumlanması gerekir. Rusya'da bugün ulaşılan sonuç, pek çok insana "komünizm yıkıldı, özgür dünya kazandı" gibi kabul ettirilse de, olayda gelişen manevralar ve varılan nokta çok farklıdır.

Rusya, çok kısa bir sürede, ilginç politik ve sosyal gelişmeler sonucunda, "komünist Rusya"dan "kapitalist Rusya"ya dönüşme yoluna girmiştir. Bu önemli değişimin nedenini anlamak için, komünizmin ne amaçla, hangi şekilde kullanıldığını çok iyi bilmek gerekiyor. Komünizm, Yahudi sermayesinin —ya da komünistlerin deyimiyle burjuvazinin— oluşturduğu kontrollü bir "karşı rejimdir". Yahudi sermayesinin gerçekten dünya üzerinde uyguladığı büyük sömürüye karşı oluşan haklı tepki ve sosyal adalet ihtiyacı, aynı sermayedarlar tarafından oluşturulan bu karşı rejimle kontrol altında tutulmuştur.

Komünizmin dünya düzenine getirdiği diğer büyük kazancın dini yoketmek olduğunu unutmamak gerek. Komünizm, dini yoketmenin, insanı maddeye yöneltmenin bir yöntemidir. Aynı sonuca kapitalizmle, ya da faşizmle de ulaşılabilinir. Bir ülke için hangi yöntemin deneneceğini ise, o ülkenin sosyolojik yapısı belirler.

Komünizm bir disiplin ve baskı rejimidir. Marks'ın teorileri bütün Avrupa'da yayılmaya çalışılmışsa da en büyük etkiyi şüphesiz Rusya'da yaratmıştır. Bunun nedeni ise Rusya'nın doğu kültürüne sahip, baskı ile yönetilmeye alışık halkının bu rejimi kabullenmeye çok daha uygun olmasıdır. Batı Avrupa'da ve Amerika'da ise ulaşılması gereken toplum modelini komünizm yöntemiyle getirmeye çalışmak, toplumdan karşı tepki toplamaktan başka bir işe yaramaz. Batı'da aynı sonuca kapitalist ahlak sistemiyle ulaşılmıştır. Sovyetler Birliği'nde yapılan değişim ise aslında yalnızca bir yöntem

değişimidir. Gelişen dünya şartlarının oluşturduğu kültür, Sovyet toplumunu da etkilemiştir. Komünist sisteme halkın göstermeye başladığı tepki, artan ekonomik problemlerle birlikte rejimi zora sokmuştur.

ABD'nin "şahin"lerinden, Trilateral'in Başkanı Yahudi stratejist Brzezinski, Markizm'in "iman"a karşı olan misyonunu ve bu sayede istenen "insan" modelinin yaratılmasındaki katkısını bakın nasıl övüyor:

1950'li yıllar yeni mandaterizmin düşünceden örgütlenmeye daha akıllıca yaygınlaşmaya başladığı dönemdir. Bu gizli örgütün, Trilateral'in tepe noktasında ABD (Wall Street), taban noktalarında ise Japonya ve Avrupa'da bulunan mason üçgeni, bir başka deyişle Tokyo Borsası ve Londra kenti bulunur.

Masonik kompleksten ajanları da bünyesinde toplayarak gelişen bu örgütün düşünürlerinden Brzezinski: "Marksizm, aklın iman üzerinde bir zaferi, insanın evrenselci vizyonunun olgunlaşmasında hayati ve yaratıcı bir aşamadır" diyordu; gene aynı kuruluşun Amerika'daki sözcülerinden C. Smith, buna şunu eklemektedir: "Her durumda Trilateral hiçbir şekilde anti-komünist olmamalıdır". Ayrıca gene Carter'ın, danışmanı olduğu dönemde Brzezinski: "Olasıdır ki, yakın bir gelecekte savaş ve barış sorunları, II. Dünya Savaşından beri uluslararası ilişkilere egemen olmuş Doğu ve Batı arasındaki askeri güvenlik sorunlarından çok, Kuzey ve Güney arasındaki ekonomik ve sosyal sorunlardan kaynaklanacaktır" diyordu.

Konunun başından beri incelendiği gibi, aslında kapitalizm ve komünizm hiç de sanıldığı gibi birbirine karşıt iki rejim değil. ABD'nin ve sisteminin aradığı "Şeytan İmparatorluğu" olma görevini yüklenen Sovyetler'in senaryonun bir parçası, Charles Levinson'un deyimiyle "Votka-Cola İmparatorluğu"nun bir uzantısı olduğu ortada.

Bu durumda, bu iki gizli müttefiğin oynadıkları "düşmancılık" oyununun 1980'lerin son yıllarında neden sona erdirildiği, iki kutuplu dünya modeline neden son —ya da ara — verildiği sorusu gündeme geliyor. Acaba, Brzezinski'nin çok "takdir" ettiği "Marksizmin iman üzerindeki zaferi"nin artık sona ermeye başlamış olması, 1980'lerde tüm dünyada yükselen İslami hareketlerin tehlikeli boyutlara ulaşması bunda bir etken mi? Üçüncü bir kutup oluşmaya başlarken, eski —sözde— iki kutbun birleşmesi, en azından çatışmayı bırakması bir şeylerin göstergesi değil mi? Gerçek "tehlike" ortaya çıkmaya başlayınca, danışıklı dövüşlere son verilmesinin, hatta Amerika'nın "şeytan imparatorluğu" olarak kimi müslüman ülkeleri seçmeye başlamasının oldukça önemli göstergeler olduğuna şüphe yok.

85'lerden sonra Rusya'da başlayan dine yöneliş de, komünist yöntemin değiştirilmesi gerektiği konusunda önemli sinyaller verdi. Yıllardır dinin "halkın afyonu" olduğuna inandırılan Sovyet vatandaşları, 1917'den beri süren "Allahsızlık Evleri", "Allahsızlık Enstitülerinden" bıkmaya başladılar. Özellikle Orta Asya'daki dini uyanış Sovyet yetkililerinde panik yaratmıştı. Ve çözüm geldi; Komünizm yerini kapitalizme devredecekti. Yapılan, yalnızca değişik şartlara göre farklı yöntemler kullanmaktı. Brzezinski Soyvetlerin dağılacağını çok daha önceleri bildirmişti...

Gorbaçov, Perestroyka ve Glastnost

Bu değişim için Yahudi çevreleriyle yakın ilişkiler içinde olan, "İsrail dostu" Gorbaçov ilk lider olarak seçildi. Gorbaçov'un başlattığı reformlar bilindiği gibi ilk defa Rus toplumunun kapitalist rejimle yakınlaşmasını sağladı. Gorbaçov döneminde gelişen reformların Yahudilere getirdiği kazançları *Şalom* gazetesi şöyle ifade ediyordu:

Perestroyka gerçekleştirildiği takdirde, sosyal kademelerde yükselmeler olacağı ve Yahudilerin bundan yararlanacağı doğaldır... Sovyet Yahudileri Gorbaçov'u diğerlerinden fazla destekleyecektir.

Gorbaçov döneminin bir özelliği de Sovyet-Yahudi bağlantısını artık açık bir şekilde sergilemekten kaçınmaması oldu. 1991'de Birleşmiş Milletler'de Siyonizm hakkında yapılan oylamada, Sovyet Dışişleri Bakanı Boris Pankin "Siyonizmi ırkçılık sayan düşüncenin buzul çağından kalma olduğunu" söylüyordu.

Bu dönemde Sovyet-Yahudi ilişkilerinde, Mossad'da önemli bir yer tutuyordu. Mossad Ajanı Maxwell'e Sovyetlerin yaptığı yardım açığa çıktı. Buna karşılık Maxwell de KGB'ye bilgi sağlıyordu:

İngiliz basın imparatoru Robert Maxwell'in KGB'ye bilgi akışı sağladığını anlatan Soloviev, önemli noktalara gelmiş, şüphe çekmeyecek isimleri kullanmanın örgütün en önemli felsefesi olduğunu kaydetti.

KGB'de görev alan Levchenko gibi Yahudiler de bu bağlantının bir göstergesiydi.

Gorbaçov'un Perestroyka'sı ise ilk kez Kapitalizm'in esintilerini Rusya'ya getirdi:

Suçun perestroykası... Sovyetler Birliği'nde son yıllarda yaşanan olaylar karşısında, Sovyet vatandaşlarının önemli bir bölümü eski günleri, hatta Stalin dönemini özlemle anma noktasındalar. Yaygın kanıya göre o günlerde, Mafya Kremlin'deydi, şimdi ise sokaklarda. Gorbaçov'la birlikte Sovyet toplumuna bugüne dek görülmemiş bir serbestliğin, özgürlüğün geldiği kesin. Ama, madalyonun bir de öteki yüzü var. Yalnızca 1988'de, bir yıl öncesine kıyasla suç oranındaki artış % 40. Kaçakçılık, uyuşturucu ticareti, soygunlar giderek yaygınlaşıyor ve daha da kötüsü kanıksanıyor. Bir bakıma, Sovyet toplumu giderek "Batılılaşıyor."

Gorbaçov, iktidarda bulunduğu süre boyunca Yahudi Lobileri'yle yakın bağlantı içinde olmuştu. Moskova'da açılmasını desteklediği B'nai B'rith Locası kısa sürede Gorbaçov'la olan ilişkilerini oldukça geliştirmişti. Gorbaçov'un, aralarında Kissinger, Rockefeller gibi Yahudi Lobileri'nin kilit isimlerinin de bulunduğu Trilateral heyetleriyle yaptığı görüşmeler de bunun bir göstergesiydi:

Ocak 1989'da aniden B'nai B'rith Moskova'da bir loca açtı. B'nai B'rith, Gorbaçov ve arkadaşlarıyla samimi bir ilişkiye girerek de ikinci büyük başarısını kazandı. Acaba hepsi bir tesadüf müydü? 20 Ocak 1989 sayılı Humanité, Moskova'da bir Trilateral Komisyonu'yla, Sovyet liderlerinin karşılaşmasını yazar. Bu görüşmeye katılanlar Trilateral'den Rockefeller, Berthoin, Okowara, Giscard d'Estaing, Kissinger, Hyloand,

Nakasone; Sovyetler Birliği'nden Gorbaçov, Yakovlev, Medvedev, Faline, Akhromeiev, Dobrynine, Tchernalev, Arbatov, Primakov.

Gorbaçov'un bağlantıları Rockefeller, Kissinger, Brzezinski gibi Yahudi Lobisi'nin önemli simlerine ve Trilateral ve CFR gibi iki büyük Yahudi Lobisi'ne uzanıyordu.

David Rockefeller ve Kissinger, Sovyet Lideri Mihail Gorbaçov'u yakından eğitiyorlar ve kolaylıkla bağlantı kuruyorlar. Onun son politikalarından ise övgüyle bahsediyorlar. Gorbaçov kurtulmak için ABD'den, 100 milyar dolarlık bir hediyeye ihtiyacı olduğunu belirtti. Uzun zamandır Trilateralist olan ve dünya amacına bağlı olan Bush, Amerikalılar için hayır diyebilirdi; ancak Gorbaçov uygun hareket ederse 20 milyar dolar verebileceğini belirtti. Ama sadece 1.5 milyar dolar borç verebileceğini daha sonraki Bilderberg toplantısında açıkladı.

Dünyayı izleyenler Sovyet Diktatörü Mihail Gorbaçov'un perestroika ve glasnost gibi barış yanlısı hareketlerine ya da Doğu Avrupa'da olan gelişmelere şaşmamışlardır. Bütün bunlar aslında Komünist patronlarla onların iş ortakları Lawrence ve David Rockefeller ile bunların Trilateral Komisyonu'ndaki bağlantıları sayesinde gerçekleşmiştir.

Barışa yönelik yeteri kadar hareket olmalıdır ki, Amerikalılar büyük miktarda yardım yaparak, Demir Perde ülkeleri ile ekonomik olarak bağlantı kurabilsinler. Yeterli miktarda savaş korkusu kalmalı ki askeri-endüstri ve özellikle stratejik savunma alanları kar edebilir halde kalsın.

Trilateral'in amacı Sovyetler Birliği'ni ve komünist Doğu Bloku ülkelerini "dünya ekonomisinin ortakları" yapmak, bunu sağlamak için de Amerika'nın 3. Dünya Ülkelerine yaptığı yardımların kanalı olan Dünya Bankası ile IMF'ye üyeliği gerekmektedir.

Rockefeller 1989 Ocak'ta Moskova'ya bir Trilateral Delegasyonu'yla beraber gitti ve Gorbaçov'la uzun bir toplantı yaptı. Burada Sovyet hükümetine dünya ekonomisine ortak olmak için ısrar etti ve Dünya Bankası ile IMF'le üyelik önerdi. Şubat'ta Rockefeller, CFR'den bir delegasyonla Varşova'ya gitti ve aynı teklifleri Polonya'ya yaptı. 17 Nisan 1980 tarihli *Christian Science Monitor* dergisinde Jeremiah Novak: "Sovyetler Birliği'yle sürekli gelişen ilişkiler sayesinde Trilateral, ilerki bir tarihte Sovyetler'le birleşmeyi umut ediyor".

Brzezinski: "Kalkınmış ülkelerden oluşan ve Atlantik devletlerini, Avrupa Komünist ülkelerini ve Japonya'yı kapsayacak çalışmalar yapılmalıdır" diyor.

Komünizm-kapitalizm yakınlaşmasının önemli isimleri hep ilginç kişilerdi. Henry Coston anlatıyor:

Moskova'da B'nai B'rith Locası'nın açılmasına 12-19 Ekim 1988'deki toplantıda karar verildi. B'nai B'rith delegasyonu Seymour Reich tarafından yönetiliyordu. Seymour Reich delegasyonun dünya çapında başkanı Morris Abram'ın yerine 1987 yılında geçti.

Kapitalizmle uluslararası komünizmin kucaklaşması öyle birdenbire olmadı. Bunun ön görüşmeleri 80'li yıllarda başlamıştı. Bu yakınlaşma için çalışan sadece Amerikan petrolcüsü Yahudi Armand Hammer değildi. Onun gibi bir Rus Yahudisi olan Edgar Bronfman da eski Yahudi ve bolşevik üyelerle aynı amaçta çalışıyordu. Dünya Yahudi Kongresi'nin Başkanı olan Edgar Bronfman'ın ilk başarısı Budapeşte'de gerçekleşti. Kongre'nin Budapeşte'deki toplantısında Moskova Başhahamıyla görüşmüştü.

Edgar Bronfman büyük bir patron, uluslararası alkol sanayisinin patronu (ünlü Seagram şirketinin patronu) şampanya ve kanyak piyasasını elinde tutuyor... Bu bolşevik-kapitalist yakınlaşmasında Armand Hammer'in bir milyarder arkadaşı da buluyoruz: Carlo de Benedetti. Benedetti İtalyan Yahudi cemaatinin en önemli üyesi. Ayrıca besin sanayisinin de en önemli simalarından. Benedetti IBM'den sonra dünya micro-information piyasasında en önemli kuruluşun başında.

Gorbaçov döneminde ülkeye resmen giren bir başka lobi ise, Rotary Kulüpleri oldu:

Kremlinli Rotaryenler... Rotary Kulübü, yakın zamana kadar Sovyetler'de kapitalizmin simgesi olarak görülüyordu. Ama ne olduysa Stockholm'de oldu ve Sovyet yetkilileriyle, Rotary yetkilileri ufaktan flört etmeye başladılar. Sonunda, aşk izdivaca dönüştü ve kulübün Kremlin'de de kurulmasına karar verildi. İlk üyeler de oldukça kalburüstü isimlerden oluşuyor: Ekonomist Popov, kozmonot Sevastianov, tarihçi Afanasiev ve daha bir çok etkili ve yetkili kişi.

Fakat, ülkede esmeye başlayan kapitalizm rüzgarlarına muhafazakar kanattan gelen tepki üzerine, Gorbaçov ve ekibi tasviye edilecek, göstermelik bir darbe ile yerine daha da uygun bir isim getirilecekti.

Gorbaçov ise, görevi sona erdikten sonra da "Yahudilerin gerçek dostu" olarak kalmaya devam etti. Bu sıfat, İsrail'e yaptığı ziyarette kendisine verildi. *Şalom*'daki habere göz atarsak:

"Gorbaçov İsrail'deydi." Mihail Gorbaçov, İsrail'e yaptığı 4 günlük ziyaret esnasında gerek verdiği demeçler, gerekse takındığı tavırlarla İsrailliler tarafından "Yahudilerin gerçek dostu" olarak ağırlandı. Haifa Politeknik Enstitüsü'nün davetlisi olarak İsrail'e ilk kez giden Gorbaçov ve eşi Raisa, ilk olarak Nazereth ve Tiberiya'da ki dinsel yerleri gezdi.

İsrail Başbakanı Yitzhak Şamir ve İşçi Partisi Lideri Yitzhak Rabin ise görüştükleri Gorbaçov'a, Soyvet Yahudilerini özgürlüğe kavuşturduğu için kendisine teşekkür etti. Gorbaçov, İsrail'de yaşayan Arapların liderleri ile görüşme yapmak istemedi, ayrıca Yahudi Devleti'ni kuranları saygıyla andı ve de Golan Tepeleri'nde kurulan Yahudi yerleşim merkezlerinin İsrail için vazgeçilmez derecede önemli olduğunu vurguladı.

Bu ziyaret sırasında ilginç bir gelişme daha olmuş, bir İsrail Üniversitesi Gorbaçov'u "hizmetlerinden dolayı" kutlayarak, kendisine 35.000 Dolarlık bir ödül verildiğini *Jewish Chronicle* haber konusu yapmış:

Mihail Gorbaçov, eski Sovyet lideri, İsrail'e ilk ziyaretini Haziran'da İsrail'in teknoloji enstitüsü olan ünlü Technion'dan Hawwey Prize'ı aldığında yaptı. Profesör Zehev Tadmor, Technion başkanı, bu ödülü İngiliz Technion Grubunun liderleri ve destekçilerini Londra'da ziyaret ettiği sırada ilan etti. Profesör Tadman bu 35.000 dolarlık ödülün Gorbaçov'a Ortadoğu'da barış reklamının yapılması için verildiğini söyledi.

Bu ödül için, Profesör Tadmor'un davetiyesi Dışişleri Bakanı David Levy bir Moskova ziyareti sırasında Gorbaçov'a ulaştırdı. Cevapta Gorbaçov, Profesör'e ödül için çok müteşekkir olduğunu yazdı.

Bu arada, Kudüs ziyareti sırasında Gorbaçov'un mason olduğu söylentileri yayıldı: "Gorbaçov Kudüs'te New Age'in ekonomik amaçlı toplantılarına katıldı. Burada pek çok kişi orun mason olduğunu söylüyordu."

Gorbaçov, İsrail'e yaptığı ziyarette Rabin'le arasındaki diyaloğu, İsrail'e yakınlaşma çabalarını ve bu çabalarının Rusya'da bazı kesimlerde nasıl yorumlandığını şöyle anlatıyor:

Rabin ile zaman faktörü üzerinde de durduk. İsrail ile Araplar arasında anlaşmaya varılması uzun ve karmaşık çabaları gerektirebilir. Bu yüzden Rabin'e "umarım Hazreti Musa'nın Yahudi kavmini çölden çıkarmasından daha fazla vakit almaz" dedim. Hatırlıyorum, ilk kez 1989'daki Politbüro toplantısında İsrail'le diplomatik ilişki kuramamış olmamızın eksikliğine ve anormalliğine işaret etmiştim. İsrail'le ilişkileri normalleştirme kararı, Polit Büro'nun liderlik rolünün ortadan kalkmasıyla verildi. Bu kararı, demokratikleşme sürecimiz çerçevesinde, Devlet Başkanı sıfatıyla ben verdim. Ve "Yahudi-Mason komplosundan" söz ederek feveran edenlerin dışında halkın büyük çoğunluğu, olumlu tepki gösterdi.

Ne dersiniz, sizce "Yahudi-Mason komplosundan söz ederek feveran edenler" haklı mıydı?

Bir Garip Darbe

19 Ağustos 1991'de gerçekleşen ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla sonuçlanan darbe oldukça ilginç gelişmelere sahne oldu. KGB üyelerinin çoğunlukta olduğu muhafazakar kanat, Gorbaçov'u indirerek yönetime el koydu. Fakat darbe yönetiminin ömrü çok kısa oldu. Üç gün süren darbenin getirdiği sonuç, yıpranmış bir isim olan Gorbaçov'un yerine Boris Yeltsin'in getirilmesi ve Sovyetler Birliği'nin sona ermesiydi.

Fakat darbenin gelişimi "işin içinde bir iş" olduğu izlenimi veriyordu. Türk basınında yer alan haberler:

Darbe haberi yayılmaya başladığı sırada Devlet Başkanı Gorbaçov, Kırım Yarımadası'ndaki Foros'ta bulunan villasında tatildeydi... Yazov'un emriyle Moskova'ya gönderilen askerler, bazı önemli binaları kordon altına almaya başladığında saat 09:00 olmuştu. Bu sırada, darbeye kafa tutabilecek tek kişi, Rusya Federasyonu Başkanı Boris Yeltsin, çoktan kalkmış, yardımcılarıyla birlikte nasıl bir tutum takınılması gerektiğini

konuşuyordu. Rusya, Sovyetler Birliği'ni oluşturan 15 cumhuriyetin temel taşı, Yeltsin halk tarafından en çok sevilen liderdi. İnanılması güç ama, darbeye tepki gösterebilecek, halkı ayaklandırabilecek tek kişi elini kolunu sallayarak, evinden çıkıyor ve arkadaşlarıyla yine hiçbir engellemeyle karşılaşmadan, Rusya parlamentosu binasına geliyordu...

Körfez Savaşı'yla ününe ün katan CNN, hemen Moskova'dan canlı darbe yayınına geçmişti bile. CNN'i izleyenlerin, Moskovalıların, kahramanca darbeye direnmeye başladığını sanmasına karşın, Yeltsin, saat 11:34'te parlamento binasından çıkarak bir tanka yöneldiğinde, çevredekilerin sayısı en fazla 150 kişiydi. Darbecilerin gönderdiği bir tankın üzerine çıkan Rusya lideri, yasal Devlet Başkanı Gorbaçov'un, "ağcı bir darbe"yle iktidardan uzaklaştırıldığını söylüyor ve halkı ODK'yı (darbe komitesi) protesto etmeye çağırıyordu. Yeltsin'in bu çağrısı, darbeciler için sonun başlangıcı oldu. CNN'in ileri sürdüğü gibi yüz binlerce kişi olmasa da, küçük ama kararlı bir kalabalık, Rusya parlamento binası önünde toplanmaya başladı. 21 Ağustos günü, saat 13:21'de Yeltsin, darbecilerin kaçmaya çalıştığını açıkladığında herkes rahat bir soluk aldı.

19 Ağustos sabahı, Sovyetler Birliği'nde yönetime elkoyan Olağanüstü Durum Komitesi'nin (ODK) üyeleri, sanki sözleşmişcesine, bir darbenin başarıya ulaşmaması için ne gerekiyorsa yaptı.

Gorbaçov, komploya karışmış olabilir ya da çok pasif kalarak bunu kolaylaştırmış olabilir... Sovyet resmi haber ajansı TASS'ın da Gorbaçov'un görevden uzaklaştırılacağından, olay öncesinde haberdar olduğu ileri sürüldü... Sovyet Nesavisimaya gazetesinin, dün telefaksla dağıtılan olağanüstü sayısında, yönetime el koyan Olağanüstü Hal Devlet Komitesi'nin, Devlet Başkanı Gorbaçov'un görevden alındığına ilişkin bildirisinin metninin, resmi haber ajansı TASS'a, olaydan iki gece önce verildiği savunuldu.

İşte bu garip darbe, Gorbaçov'u indirirken yerine Yeltsin'i getirdi. Yeltsin'in özelliği ise, kapitalizmi Rusya'ya daha çabuk getirebilecek olmasıydı:

Gorbaçov'un darbeyi tezgahlayan adam olduğu iddia edildi. Bu iddialar, darbeden sonra büyük ölçüde gözden düşürülen Sovyet liderinin yerine en Amerikancı kişinin, örneğin Yeltsin ya da benzeri birinin getirilmesini amaçlıyor.

Bu göstermelik darbenin perde arkasında ise CIA olduğu bildirildi:

Darbenin arkasında CIA vardı. ABD'deki 20 bin üyeli Komünist Partisi lideri Gus Hall Soyvet Lideri Mihail Gorbaçov'a karşı düzenlenen darbe girişiminin ardında sanıldığı gibi Komünist Parti'nin değil, CIA'nın bulunduğunu öne sürdü.

CIA'nın bu göstermelik darbedeki rolü, darbenin bir hafta öncesinde İsrail Dışişleri Bakanı Peres ile dört üst düzey Rus yetkilisinin yaptığı gizli görüşme de göz önünde bulundurulursa oldukça ilginç bir tablo ortaya çıkıyor: Darbe, yeni düzenin patronlarının çıkarlarına uygun olarak geliştirilmiş bir senaryo. Nitekim darbe sonrasında başa geçen Yeltsin ve izlediği yöntemler de bunu doğruluyor...

Boris Yeltsin'in Misyonu

Darbe sonucunda Gorbaçov siyasi gücünü yitirirken yerine, darbe sayesinde kahraman olan bir isim geçti: Boris Yeltsin. Yeltsin, Gorbaçov'un başlattığı kapitalistleşme sürecini daha da hızlandırdı. Başa gelirken verdiği en büyük söz "tüm Rus halkını kapitalist yapmaktı": Yeltsin bu iş için biçilmiş kaftandı. En önemli özelliğini, CNN'e verdiği bir demeçte şöyle açıklıyordu: "Ben Allahsızım."

Yeltsin, gerçekten de kendisinden beklenenleri yerine getiren biri. Amerikan hükümetinin her isteğini yerine getiren, yeni dünya düzenine katkıda bulunan bir lider:

Boris Yeltsin Kremlin'e geldiğinden beri, Rusya, ABD ile iyi bir dost olmaktan da öte bir ilişki kurdu. Konu ne olursa olsun, silahsızlanmadan, Yıldız Savaşları'ndan Yugoslavya'ya, Yeltsin ve batı taraftarı Dışişleri bakanı Andrei Kozyrev, Bush hükümetinin isteklerini yerine getirmeye hazırdırlar. Bu müsamaha Bush'un kampanyasında "soğuk savaşı biz kazandık" demeciyle sergilenmiş oldu.

Yeltsin'i başa getiren ve destekleyenler ise, daha önce de olduğu gibi yine Yahudiler. *Jewish Chronicle*, Yeltsin'i kimin finanse ettiğini şöyle bildiriyor: "Bugün Rusya'nın en zengin adamlarından biri olan 44 yaşındaki Yahudi Mr. Borovoi, Boris Yeltsin'in "demokratik Rusya" hareketinin finansörü."

Yeltsin'in yardımcısı Rutskoi'n da yine bir Yahudi olduğunu *Jewish Chronicle*'dan öğreniyoruz:

Yahudi Servis Başkanı Simcha Dinitz, eski Sovyetler Birliği'nden yeni Yahudi göçleriyle ilgili haber vererek geldi. Sovyetler Birliği turunda Rusya Başkan yardımcısı Aleksandr Rutskoi ile Kremlin ofisinde buluştu. Rutskoi annesinin Yahudi olduğunu açıkladı.

Rutskoi, eğer Yeltsin iktidardan indirilirse, onun yerine geçecek en güçlü isim olarak görülüyor... "Yeltsin'in Dışişleri Bakanı Andrei Kozirev'in de Yahudi asıllı olduğu söyleniyor."

Ülke içinde Yahudi Lobileri'nden bu derecede büyük bir yardım alan Yeltsin, dışarıdan da aynı lobilerin denetiminde çalışan gizli servislerden destek gördüğünü *Sabah* bildiriyor:

Amerikan Merkezi Haberalma teşkilatı CIA'nın Başkanı Robert Gates, son yaptığı açıklamada, ülkesinde muhalefet ile başı hayli dertte olan Boris Yeltsin'e destek mesajı gönderdi. Emekli gizli servis elemanları tarafından kurulan derneğin yıllık toplantısına katılan CIA Başkanı Gates, konuşması sırasında, Rusya Devlet Başkanı Boris Yeltsin'in kendisini demokratik reformlara adadığına inandığını ve kısa dönemde Yeltsin'in varlığının Rusya'nın ilerlemesi için "şart" olduğunu vurguladı.

Gates konuşmasında "bence başkan Yeltsin'in kendisini ülkesinin ilerlemesine ve demokratik reformların uygulanmasına adadığı konusunda kuşkuya gerek yok. Reformlar için Yeltsin şart" dedi. CIA'nın patronu Yeltsin'e bir şey olması halinde reform uygulamalarının çok ciddi kesintilere uğrayabileceğini de kaydetti.

Bu desteğin bir uygulaması görünümündeki ilginç bir olay da kısa süre önce gerçekleşti. "CIA ajanı" şüphesi yaratan "kapitalizm öğretmenleri" Rusya'ya geldi:

Piyasa ekonomisinin dinamizmine ayak uyduramayan Ruslara kapitalizmin inceliklerini öğretmek amacıyla 102 seçkin hür teşebbüs erbabı dün Moskova'ya uçtu. Ruslara kapitalizm dersi verecek gönüllülerden 60 kadarı da geçen hafta Ukrayna'ya gitmişti. Yıl sonuna kadar Ermenistan, Özbekistan, Kazakistan ve Kırgızistan'a da kapitalizm üstadları gönderilecek. Estonya, Litvanya, ve Letonya'da ise halen 43 gönüllü faaliyetlerini sürdürüyor. Önceki günkü brifingte Rus yetkili Kolosovski, "gönüllülerin özellikle bürokratlardan sert tepki görebileceklerine dikkat çekerek kendilerine yönetilecek CIA ajanı suçlamasından etkilenmemelerini istedi."

Yeltsin hakkındaki en ilginç yorumlardan birini de Rus halkı yaptı:

Açlık Moskova halkını konuşturdu: Yeltsin Siyonizmin uşağı... Önceki gün gösteri yapan Rusya Federasyonu sınırları içindeki halk, Yeltsin aleyhinde attıkları sloganlarda onun bir siyonist uşağı olduğunu öne sürdüler. Kahire'de yayınlanan yarı resmi El Ahram gazetesinin haberine göre, Moskova'da Kızıl Meydan'da gösteri yapan Rus halkı, fiyatların yükseltilmesini, ücretlerin aynı oranda arttırılmamasını protesto etti ve Moskova'nın yaşadığı bu kötü durumdan sadece burjuvazi sınıfının istifade edeceğini ileri sürdü. Yeltsin'i siyonizmin uşağı olarak değerlendiren halk yığınları, gıda maddelerinde giderek artan kıtlıktan dolayı genel grev çağrısında da bulundu.

Yeltsin, arkasındaki önemli destekler sayesinde iktidarını korudu. Hem ülkesini "sistem içi" tutmakta gösterdiği başarı, hem de Rusya'nın "yakın çevre"sinde oynadığı ve Çeçenistan işgali ile sembolleşen anti-İslami misyonu, onun Amerika ve İsrail tarafından Moskova'daki en gözde adam olarak kalmasını sağlıyordu çünkü

Masonların Doğu Fethi

Sovyetler'de yıllar boyu yürütülmüş olan göstermelik Yahudi aleyhtarı politikanın uzantısı olarak, masonluğa da sahte bir düşmanlık politikası uygulandı. "Totaliter rejimler, diktatörler masonluğa karşıdır" imajının verilmesi için, Sovyetler'deki localar Troçki dönemlerinden itibaren resmen kapatılmaya başladılar. "Resmen" demek gerek, çünkü Yahudi güdümündeki Sovyetler'de gerçekte masonik faaliyetler bütün hızıyla sürdürülmüştü.

Rusya'nın kapitalizmle tanışmasıyla birlikte mason locaları faaliyetlerini çok daha açık bir biçimde yürütmeye başladılar. Ardı ardına kurulan localar, tüm Rusya çapında üye arttırımı için propagandaya başladılar. Fransız *L'Express* dergisi "Doğu'nun Masonlarca Fethi" başlıklı sayısında Rusya'daki masonik faaliyetleri şöyle anlatıyor:

28 Nisan 1991'de kesin bir gizlilik içinde Kuzey Yıldızı Locası ilk toplantısını gerçekleştirdi. Nerede mi? Moskova civarında, ahşap bir evde. Daha sonra sessiz bir şekilde Novikov Locası kuruldu. GLF (Fransız Büyük Locası) kendi duvarları arasında Pouchkine adlı bir slav locasını barındırmaktadır. 18 Ağustos 1991'de Pouchkine Locasının Üstad-ı azamı ve 6 arkadaşı Moskova'ya geldiler. Üstad doğduğu kent olan

Odessa'yı 1922 yılında terketmişti. Bagajlarında tören malzemeleri vardı: kılıçlar, gönyeler, önlükler... Daha sonra da ilginç bir bilgi veriliyor. Gorbaçov'u indiren göstermelik darbe masonların gelişinin ertesi günü gerçekleşiyor: 19'unda da darbe oldu.

Kuzey Yıldızı Locası bütün Rusya'da propaganda yoluyla yeni masonlar arıyor:

Kuzey Yıldızı Locası'nın üstad-ı azamı şöyle diyor: "Büyük bir kendini yenileme çabamız var. Reklamlar aracılığıyla..." Geçen sene Rusça yayın yapan Liberty Radyosu 2 saatini masonluğa ayırdı. Fransa Büyük Locası'ndan cevap olarak pek çok mektup geldi. Vilnius'dan, Bakü'den, Kiev'den "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" gibi kelimelerle dolu Fransızca mektuplar. Adaylar hakkında Fransız Büyük Locası cevap olarak "onları temasa geçirin" der. Sonra dosyaları "Kuzey Yıldızı"na yeniden yollarlar. Eski imparatorluğa doğru.[148]

Masonların gücü ise oldukça büyük. Rus gazetelerinin bildirdiğine göre bu güç devlet adamlarını hatta Yeltsin'i kontrol edebilecek durumda:

Moskova gazeteleri (*La Resurrection Russe, Le Jour, La Voix de Touchino*), Saint Petersburg gazeteleri (*Affaire Russe, Les Terres Russe*) sesleniyorlar: Masonların etki alanları Yeltsin'i, Gavril Popov'u (Moskova Belediye Başkanı), Iakoklev'i (Gorbaçov'un danışmanı) de içine alıyor. P2 teröristleri geri döndüler.

Rus Kapitalizminin Garip Sosyetesi...

Rusya'da gittikçe gelişen bir mutlu azınlık sınıfı var. Bunların kazandığı olağanüstü serveti ise, bir Rus sosyoloğu Amerikalı Yahudi banker ailesi Rockefeller'e benzetiyor:

Rusya, giderek iki ayrı ülkeye, iki ayrı topluma bölünüyor. Bir yanda geçiş dönemi ekonomisinden büyük vurgunlar vuran Mercedes-Benz'li, BMW'li küçük bir azınlık, diğer yanda sabah akşam patates yiyen, bir strip-tease kulübünün üyelik aidatı olan 40 bin rubleyi bir yılda ancak kazanan çoğunluk. Bir Sovyet sosyoloğunun dediğine göre, bu, Amerika'nın 20. yüzyılın başlarındaki durumunu andırıyor: "Sermaye birikimine giden her yol mübah..."

Bir sosyolog olan Mihail Gavlin, Rusya'nın içinde bulunduğu ekonomik durumu *Herald Tribune* gazetesine şöyle değerlendiriyor: Bugün Rusya'da yaşadığımız şey sermaye birikimine giden her yol mübah görülür. Biraz Amerika'nın 20. yüzyılın başlarındaki durumunu andırıyor. Rockefeller ailesinin de dişinden tırnağından arttırarak, ter dökerek para kazandığını sanmıyorum...

Gerçekten de Rusya'nın sosyetesi Rockefeller'lara çok benziyor. Moskova sosyetesinin, İsrail'in kuruluşunu anmak için düzenlediği kutlama bu zenginler zümresinin kimliği hakkında ilginç bilgiler veriyor. *Şalom*'dan öğreniyoruz:

İsrail'in Moskova'daki temsilcisi Arye Levin 10 Mayıs günü Moskova'nın en lüks otellerinden birinde İsrail'in kuruluşunun kırk birinci yıldönümünü kutlama daveti düzenledi. Ardından 600 kadar Yahudinin katıldığı Moskova'daki yeni Yahudi Kültür

Merkezi'nde yaptığı konuşmasında heyecan verici bir gün yaşadıklarını ifade etti. Otel'in salonunda tertiplenen davete pek çok yarı resmi ve üst düzey Sovyet makamları ile Moskova sosyetesinden birçok tanınmış şahsiyetin davete katıldığı dikkati çekti. Yabancı elçilerin ve alt düzey Rus diplomatik erkanın katıldığı davetlileri Levin "Moskova sosyetesinin kreması" olarak niteledi.

Rusya'daki, Yahudi finansörlerin kontrolü açıkça ortaya çıkıyor. Yeltsin'in ekonomik danışmanlığını da yapan bu Yahudi kapitalistler, Rusya'nın istenen çizgiye gelmesinde önemli rol oynuyorlar:

Moskova'nın yeni finans liderleri Yegeny Kissin'in, Rus Döviz Bankası'nın başkanı olarak atanması, ülkenin ekonomik ve politik yeniden yapılanmasında genç Yahudilerin önde bir rol oynamaya başlamasının en son örneği. 30 yaşında bir maliyeci olan Kissin, Sovyetler Birliği'nin ve Sovyet Yabancı (yurtdışı) Döviz Bankasının çökmesinin ardından, yabancı döviz piyasasındaki bir boşluğu bekledikten sonra bankadaki görevini aldı. Kendisi de bir Yahudi olan Lev Wemberg ülkenin önde gelen işadamlarından biri olma pozisyonunu güçlendirerek, Rus İmalatçılar Birliğinin başkanı olarak seçildi. Hem Wemberg hem de önemli bir işadamı olan Konstantin Bozovay, Başkan Yeltsin'in ekonomik danışmanları olarak görev yapıyorlar. Uzun süreden beri ilk kez bir Yahudi, Moskova'nın yönetiminde baskın bir role sahip oldu. Bu kişi 36 yaşındaki, Demokratik Parti lideri ve Moskova Valisi baş asistanı olan İlya Zoslovsky'dir. Zoslovsky, Moskova'nın ilçelerinden birine, 1986'da Belediye Başkanı olarak demokratik yolla seçilen ilk Yahudidir. Kendisi Yahudi Komünal Kurumları ile yakın ilişkiler içindedir.

"Stepne Rejim", İslam'a Karşı El Altında...

Bütün bunlar, Leninist-Stalinist yöntemlerin rafa kaldırıldığı anlamına gelmiyor tabii. Kapitalizmin alternatifi, sistem-içi muhalefeti olarak oluşturulan bu ideoloji, belli bir amaç doğrultusunda gündemde tutulmaya devam ediyor. Kendisine gerçekten tehlike olabilecek herhangi bir sistemin güçlenmemesi için siyonizm, bu yapay rejimi insanlara çözüm olarak sunmaya devam ediyor.

Bunun açık örneklerinden biri Rusya'da. Yeltsin'in "reform"ları halkın önemli bir bölümünden tepki görüyor. Yeltsin'in Rusya'yı "ahlaksızlaştırdığını", "emperyalizmin güdümüne soktuğunu" düşünen, Yeltsin'i "siyonizm'in uşağı" olarak nitelendiren Rus halkının bu bölümü de yine hemen sistem-içi muhalefetin içine alınıyor. Yahudi Lobileri'nin, CIA'nın finanse edip desteklediği Yeltsin'in karşısında yine, benzer odaklardan güç alan komünist muhalefet yer alıyor. Böylece kontrol dışı bir tepkinin gelişmesi önlenmiş durumda.

Komünizm en büyük görevini İslam'a karşı uyguluyor. Sosyal adalet, eşitlik gibi yalnızca din ile elde edilebilecek insancıl değerlerin sözde savunuculuğunu yapan bu yapay rejim, İslam'ın güçlenmesi tehlikesine karşı gündemde tutuluyor. Tacikistan bunun bir örneğiydi. Kapitalist yapıyı kabul etmeyen buradaki toplum için İslam yerine yapay anti-kapitalist rejim uygun görüldü. Ve zorla da olsa kabul ettirildi! "Üçüncü

dünya", komünizmin en çok gündemde tutulduğu bölge. Burada doğal olarak "emperyalizm"e tepki duyan toplumlara çözüm olarak yine bu sistem-içi muhalefet rejimi sunuldu. Böylece bu ülkelerin halkları da emperyalizmin, Yahudi sömürüsünün dışına çıkamıyorlar. Bu ülkelerin önemli bir bölümünde yerleşebilecek potansiyeli olan İslam ahlakı ise bu şekilde durdurulmak isteniyor. Bu, sistem dışı bir muhalefet çünkü.

Arap dünyasında da İslam'a alternatif olarak sosyalizm-komünizm körüklendi. İsrail'in gizli müttefiği Nasır ve benzerleri, İsrail yayılmacılığına karşı Araplara, sosyalist-ırkçı bir ideoloji önerdiler. Bununla ne sonuç elde ettikleri de ortada...

Ya Türkiye? Türkiye'de de durum pek farklı değildi. ABD, kendi oluşturduğu "kızıl tehlike"ye karşı Türkiye'yi "koruyucu kanatlarının" altına almaya kalkıyordu. "Uzman" bakış açısıyla Mahir Kaynak bu gerçeği şöyle dile getiriyor:

Halkın sola ihtiyacı yoktu. Türkiye'de sol hareket, hakim zümreler tarafından başlatıldı. Türkiye'nin tarihsel gelişimi, halkın davranışları, müslümanlığı komünizme kapalıdır. Türkiye'yi komünist yapmak mümkün değildir. Türkiye'de ancak tepede birkaç aydını operasyonel amaçlarla komünist yapabiliyorlar. Onu da Ruslar yapmıyor. Batılılar yapıyor. Mesela 1970'ten sonra Türkiye'deki komünistleri Amerika yönlendirdi.

Türkiye ile ilgili bir başka ilginç bilgiyi de *Şalom*'un yaptığı ropörtajda *Milliyet* yazarı Ali Sirmen veriyor:

Türkiye'de sosyalist hareketi başlatanlar Yahudilerdir... 68'de Türkiye'deki sosyalist hareketin temelinde Yahudilere rastlarız. Türkiye Komünist Partisi'nde de Yahudi var. İsimlerini vermek istemiyorum.

Ve komünizm, bir "stepne rejim" olarak dünyanın hemen her yerinde el altında bulunduruluyor. Komünizme inanmış olan milyonlar ise farkında olmadan, onların deyimiyle "burjuvazi"nin kendilerine hazırladığı sistemin içinde kalıyorlar. Kilit noktadaki bazı liderlerden başka çoğu "emperyalizmle", siyonizmle, masonlukla, sömürüyle savaştığını zannediyor, kimi zaman bunun için masum insanları öldürüyorlar. Ve aslında halkın "afyonu" değil, çaresi olan tek sistemle, dinle savaştırılıyorlar. Siyonizmin komünizmi kullanmak için elde tuttuğu değişik kanallar var. Bunlardan biri komünistlerin "burjuvazinin ordusu" olarak gördüğü CIA. Garip ama gerçek, CIA komünist gazeteleri finanse ediyor: "New York komünist gazetesi, The Daily Worker'a CIA yıllar boyunca para yardımında bulunmuştur. Worker'da çalışanların ise bu yardımdan haberi yoktur."

CIA'nın 68 yılıyla özdeşleşmiş sosyalist hareket içindeki rolü de ilginç. Hareketin Yahudi asıllı lideri Herbert Marcuse, CIA ajanı olarak biliniyordu:

...Marcuse Frankfurt Okulu'nu Amerika'ya taşımış ve başlangıçta Amerikan Askeri İstihbaratı adına, daha sonra da CIA adına bilimsel çalışmalarını sürdürmüş ve *Tek Boyutlu Adam*, *Marksizm ve İhtilal* vb. yapıtlarda bireysel terörizmi kutsamıştır. Marcuse'un önerileri dünya gençliğini etkiledi ve onların eyleme itilmesinde etken oldu. Nitekim 1969'da Paris'te ayaklanan gençlik 3 M'den oluşan pankartlar taşıyordu:

Marks, Mao, Marcuse... Yani sol iki kuramcı ve uygulamacının yanında bir de CIA ajanı, sol kuramcı olarak benimsenmişti.

Bu konuda bir başka ilginç bağlantıyı ise, yine ilginç bir kaynak açıklıyor:

İtalya'da reklamcılık ve özel televizyonculuk dalında faaliyet yürüten büyük Yahudi şirketleri, İtalyan Komünist Partisi (İKP) yöneticileri ile çok yakın ilişki içinde. Türk istihbarat teşkilatları CIA'dan aldıkları bilgileri de değerlendirerek, bu faaliyetin Mossad'ın bir çabası olduğunu saptadı.

Marks'dan, Rus devriminden bu yana komünizmin finansörleri olan Yahudi sermayedarlar yine bu yapay rejimi ayakta tutmaya devam ediyorlar. Komünistlerin belki de en büyük düşman, burjuvazinin simgesi olarak gördükleri ABD'li Yahudi sermayedar Rockefeller, gerçekte bu kontrollü muhalefet rejimini destekleyenlerden: "Bir çok Amerikalı, Rockefeller kuruluşlarının dünyanın bir çok yerinde kendini çekinmeden komünist organizasyonları finanse etmeye adamasına anlam veremez."

Hal böyle olunca, sömürüye, adaletsizliğe karşı aranan çözümün, ancak "sistem"in dışından, çok ayrı bir kaynaktan geleceğini anlamak zor değil, öyle değil mi? Sahte cennetler, onları ortaya atanları değil, onlara inananları kandırıyor.

...Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka
bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen,
herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
Bakara Suresi, 32

Bölüm Notları

Giriş

1 Ernest Renan, “What is a Nation?”, H. Bhabha, Nation and Narration, ss. 8-22.
2 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 243.
3 Masonluk ile Yahudi siyasi gücü ve Yahudi sermayesi arasındaki ilişkinin tarihsel, felsefi ve stratejik boyutları hakkında bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen: Dünyanın 500 Yıllık Gerçek Tarihi ve Dünya Düzeni'nin Gizli Yöneticileri,* 2.b. İstanbul: Vural Yayıncılık, Mart 1997.

İsrail'in Uluslararası Cinayet Şebekesi: Mossad

1 Mehmet Eymür, *Analiz*, ss. 170-171.
2 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince,* s. 16.
3 *Ibid.,* ss. 207-208.
4 *Ibid.,* s. 182.
5 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni,* s. 229.
6 *Foreign Report*, 16 Haziran 1994, s. 26.
7 *Milliyet*, 5 Mayıs 1997.
8 *2000'e Doğru,* 8 Nisan 1990.
9 Richard Deacon, *The Israeli Secret Service*, s. 303.
10 Uri Dan, *Entebbe Havaalanı'nda 90 Dakika*, ss. 68-69.
11 *Ibid.,*, s. 6.
12 Richard Deacon, *The Israeli Secret Service*, s. 301.
13 Uri Dan, *Entebbe Havaalanı'nda 90 Dakika*, s. 93.
14 *Ibid.,* s. 109.
15 *Ibid.,* s. 110.
16 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince*, ss. 153, 217.
17 Uri Dan, *Entebbe Havaalanı'nda 90 Dakika*, s. 59.
18 *Şalom*, 23 Mayıs 1990.
19 Vincent Monteil, *Dossier Secret Sur Israel: Le Terrorisme*, s. 86.
20 *L'Express*, 11-17 Eylül 1972.
21 *Le Monde*, 9 Eylül 1972.
22 Vincent Monteil, *Dossier Secret Sur Israel: Le Terrorisme*, s. 88.
23 Dan Raviv, Yossi Melman*, Every Spy a Prince*, ss. 66-74.

24 *Hayat*, 5 Ocak 1981.

25 *Milliyet,* 27 Kasım 1986.

26 *Hayat*, 5 Ocak 1981.

27 *Nokta*, 7-13 Mart 1983.

28 Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem*, s. 219.

29 *Şalom*, 23 Mayıs 1990.

30 Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem*, s. 28.

31 *Ibid.,* s. 33.

32 *Ibid.,* s. 58.

33 *Ibid.,* ss. 56-57.

34 *Ibid.,* s. 54.

35 *Ibid.,* ss. 58-60.

36 *Jewish Chronicle*, 7 Şubat 1992.

37 *Newsweek*, 2 Aralık 1991.

38 *Ibid.*

39 Michael Collins Piper, *Final Judgement*.

40 Paul Findly, “In Kennedy Assassination, Anyone but Mossad is Fair Game for US Media”,

The Washington Report on Middle East Affairs, Mart 1992.

41 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, ss. 41-51.

42 Jacques Derogy, *Israel Connection: La Mafia En Israel*, s. 71.

43 David Wallechinsky, Irwing Wallace, *People’s Almanac #3*, s. 15.

44 *US News and World Report*, 17 Ağustos 1992.

45 Marquis, *Who’s Who in America, 1974-1975, Cilt 2,* 38.b., s. 3218.

46 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 19.

47 Wilbur Crane Eveland, *Ropes of Sand*, s. 95.

48 Marquis, *Who’s Who in America, 1982-1983, Cilt 1*, s. 1121.

49 Georges Virebeau, *Mais Qui Gouverne L’Amerique*, s. 19.

50 Yann Moncomble, *La Trilaterale et Les Secrets du Mondialism*, s. 171.

51 Marquis, *Who’s Who in America, 1974-1975, Cilt 2,* 38.b., s. 2670.

52 Marquis, *Who’s Who in America, 1982-1983, Cilt 1*, s. 667.

53 *Hürriyet,* 6 Şubat 1993.

54 Victor Ostrovsky, *The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad’s*

Secret Agenda, ss. 227-282.

55 *Sabah*, 13 Kasım 1991.

56 *Meydan*, 16 Kasım 1991.

57 Shalom Cohen, *Liberation*, 8 Ağustos 1992.

58 Hüseyin Bağcı, *Demokrat Parti Dönemi Dış Politikas*ı, s. 43.

59 Amikam Nachmani, *Israel, Turkey and Greece, Uneasy Relations in the East Mediterranean*, ss. 6-7.

60 Samuel Katz, *Soldier Spies*, s. 141.

61 Cüneyt Arcayürek, *Darbeler ve Gizli Servisler*, ss. 51-52.

62 Ian Black, Benny Morris, *Israel's Secret Wars*, s. 163.

63 Ronald Payne, *Israel's Most Secret Service*, s. 180.

64 Nezih Tavlaş, *Avrasya Dosyası (İsrail Özel),* Cilt 1, Sayı 3, Sonbahar 1994, s. 12.

65 *Nokta*, 14 Haziran 1987.

66 Ufuk Güldemir, *Çevik Kuvvet'in Gölgesinde*, s. 16.

67 Fehmi Koru, Terör ve Güneydoğu Sorunu, s. 87.

68 Yonca Özkaya, *Milliyet,* 18 Mart 1993.

69 Ufuk Güldemir, *Çevik Kuvvet'in Gölgesinde*, s. 205.

70 Ufuk Güldemir, *Kanat Operasyonu*, s. 69.

71 Ahmet Kekeç, *CIA ve 12 Eylül*, s. 83.

72 Ufuk Güldemir, *Kanat Operasyonu*, s. 9.

73 Ufuk Güldemir, *Çevik Kuvvet'in Gölgesinde*, s. 49.

74 Şebnem Atiyas, *Cumhuriyet*, 25 Ekim 1989.

75 Mehmet Eymür, *Analiz*, ss. 154-156.

76 *Ibid.*, s. 157.

77 *Ibid.,* s. 165.

78 Türkiye'de ve Dünyada Yılın Olayları, *Nokta*, 1989.

79 *2000'e Doğru,* 20 Ağustos 1989.

80 Talat Turhan, *Kontrgerilla Cumhuriyeti*, s. 36; *Cumhuriyet*, 2 Ağustos 1989.

81 Soner Yalçın, *Aydınlık*, 14 Mayıs 1993.

82 Nur Batur, *Milliyet,* 1 Nisan 1993.

83 Ferit İlsever, *Aydınlık*, 14 Mayıs 1993.

84 Ernest Volkman, *Casuslar*, s. 39.

85 John Barron, *KGB The Hidden Hand*, s. 50.

86 *Ibid.,* ss. 182, 194.

87 Ernest Volkman, *Casuslar*, s. 8.

88 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 96.

89 *Ibid.,* s. 103.

90 *Newsweek*, 11 Kasım 1991.

91 *The Middle East International*, Eylül 1981.

92 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince*, s. 57.

93 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 26.

94 *Wiener*, 2 Şubat 1991.

95 Seymour M. Hersh, *The Sampson's Option*, s. 321.

96 Jacques Derogy, Hesi Carmel, *Israel Ultra Secret*, s. 73.
97 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 302.
98 *Ibid.*
99 Jacques Derogy, Hesi Carmel, *Israel Ultra Secret*, s. 283.
100 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince*, s. 92.
101 *Cambio*, No. 804, 27 Nisan 1987, s. 50.
102 Richard Deacon, *The Chinese Secret Service*, s. 168.
103 *Ibid.,* s. 185.
104 *Ibid.,* s. 190.
105 *Ibid.,* s. 157.
106 *Ibid.,* s. 428.
107 *Ibid.,* s. 174.
108 *Ibid.,* s. 176.
109 *Ibid.,* s. 174.
110 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 27.
111 Richard Deacon, *The Chinese Secret Service*, ss. 370-371.
112 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince*, ss. 153-154.
113 Livia Rokach, *Israel's Sacred Terrorism*, Son Söz, s. VII.
114 Mehmet Eymür, *Analiz*, ss. 170-171.
115 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni,* s. 34.
116 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison*, s. 41.
117 Jacques Derogy, Hesi Carmel, *Israel Ultra Secret*, s. 154.
118 Wolf Blitzer, *Between Washington and Jerusalem*, s. 15.
119 *Hayat*, 12 Ocak 1981.
120 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 90.
121 Georges Virebeau, *Mais Qui Gouverne L'Amerique*, s. 10.
122 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 90.
123 Paul Findly, *They Dare To Speak Out*, s. 146.
124 Jacques Derogy, Hesi Carmel, *Israel Ultra Secret*, s. 168.
125 *Ibid.,* s. 156.
126 *Ibid.,* s. 282.
127 *Ibid.,* s. 281.
128 *Ibid.,* s. 154.
129 *Ibid.,* s. 157.
130 Paul Findly, *They Dare To Speak Out*, s. 149.
131 *Ibid.,* s. 143.
132 *Ibid.,* s. 149.
133 *Ibid.,*, s. 144.
134 Wolf Blitzer, *Between Washington and Jerusalem*, s. 96.
135 *Ibid.,* s. 95.

136 *The Middle East International*, 10 Temmuz 1986.
137 *Milliyet,* 20 Temmuz 1980.
138 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 30.
139 *L'Histoire*, Eylül 1984, s. 70.
140 *Hürriyet,* 22 Aralık 1985.
141 *Nokta*, 4 Mayıs 1986.
142 *Cumhuriyet*, 18 Mart 1985.
143 Charles W. Kegley, Eugene R. Wittkopf, *American Foreign Policy*, s. 110.
144 *The Spotlight*, 1 Şubat 1993.
145 *Ibid.*
146 Seymour M. Hersh, *The Sampson's Option*, s. 14.
147 *Ibid.,* ss. 11-12.
148 *Ibid.,* s. 24.
149 Wolf Blitzer, *Between Washington and Jerusalem*, ss. 83-84.
150 *Ibid.,* s. 85.
151 *Ibid.,* ss. 86-88.
152 *Newsweek*, 1 Haziran 1992.
153 *New Amerikan View*, Sayı 8, 15 Nisan 1993.
154 *The Spotlight*, 1 Şubat 1993.
155 *2000'e Doğru,* 22 Eylül 1991.
156 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison*, s. 246.
157 Noam Chomsky, Edward S. Herman, *The Washington Connection and Third World Fascisme*, s. 291.
158 *The Middle East International*, Ağustos 1987.
159 *Hayat,* 12 Ocak 1981.
160 Noam Chomsky, *Kader Üçgeni,* s. 559.
161 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection,* s. 85.
162 *Ibid.,* s. 103.
163 *Ibid.,* s. 77.
164 *Ibid.,* s. 78.

Vatikan, Mason Papalar, Masonluğa Ters Düşen Papalar ve Ağca Olayı

1 Cyril M. Batham, *Ars Quator Coronatorum, Transactions of Quatuor Coronati Lodge*, No: 2076, s. 2.
2 Stephen Knight, *The Brotherhood*, s. 247

3 Yann Moncomble, *La Trilaterale et Les Secrets du Mondialism*, s. 138.

4 Cyril M. Batham, *Ars Quator Coronatorum, Transactions of Quatuor Coronati Lodge*, No: 2076, s. 5.

5 *Ibid.*

6 *Ibid.,* s. 17.

7 Pinchas Lapide, *Los Tres Ultimos Papas y Los Judios*, ss. 142, 149.

8 *The Spotlight*, 4 Ocak 1993

9 Yann Moncomble, *Les Professionnels de L'Antirascisme*, s. 262.

10 Joseph Roddy, *Look*, Cilt 30, No: 2, 25 Ocak 1966.

11 Yann Moncomble, *Les Professionnels de L'Antirascisme*, s. 270.

12 *Ibid.*

13 *Ibid.,* s. 272.

14 *Ibid.,* s. 274.

15 *Ibid.,* s. 277.

16 *Ibid.,* s. 279.

17 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism,* s. 111.

18 International Catholic-Jewish Liaison Committee, *Fifteen Years of Catholic-Jewish Dialogue,*

1970-1985, Libreria Editrice Vaticane, 1988, s. 2.

19 David A. Yallop, *Im Namen Gottes*, s. 130.

20 *Ibid.,*, s. 137.

21 *Ibid.,*, s. 181.

22 *Ibid.,*, s. 230.

23 *Ibid.,*, s. 125.

24 *Ibid.,*, s. 13.

25 *Ibid.,*, s. 59.

26 *Ibid.,*, s. 172.

27 *Ibid.,*, s. 151.

28 *Ibid.,*, s. 242.

29 *Ibid.,*, ss. 245-246.

30 *Ibid.,*, s. 291.

31 *Ibid.,*, s. 300.

32 *Ibid.,*, s. 352.

33 *Ibid.,*, s. 364.

34 *Milliyet,* 8 Temmuz 1994

35 Frere Yohanan, *Juifs et Chretiens D'Hier a Demain*, s. 70.

36 *The Washington Post*, 1 Şubat 1982

37 *2000'e Doğru,* 18 Ağustos 1991.

38 *Hürriyet,* 9 Aralık 1992.

39 *L’Evenement Du Jeudi*, 3-9 Aralık 1992.
40 *L’Evenement Du Jeudi*, 14 Ocak 1993.
41 *Aydınlık*, 22 Aralık 1996.
42.*Le Monde*, 3 Eylül 1987.
43 *Tercüman*, 4 Ağustos 1992.
44 *Lectures Françaises*, Ekim 1992, s. 40.
45 Nilgün Cerrahoğlu, *Sabah*, 2 Ocak 1994.

Yeni Dünya Düzeni

1 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 19.
2 *Ibid.,* ss. 19-22.
3 *Ibid.,* s. 90.
4 Jacques Derogy, *Israel Connection: La Mafia En Israel*, s. 67.
5 *Ibid.,* ss. 68-69.
6 *Ibid.,* s. 72.
7 *Ibid.,* s. 77.
8 *Ibid.,* s. 19.
9 *Aktüel*, 13-19 Ağustos 1992.
10 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 111.
11 Charles Levinson, *Votca-Cola*, s. 170.
12 *Ibid.,* s. 171.
13 Charles Levinson, *Votca-Cola*, s. 113.
14 *Ibid.,* s. 114.
15 *Ibid.,* s. 121.
16 Executive Intelligence Review, *The Ugly Truth About the ADL*, s. 3.
17 *Ibid.,* s. 32.
18 *Ibid.,* s. 42.
19 *Ibid.,* s. 43.
20 *Ibid.,* s. 54.
21 *Ibid.,* ss. 41, 47.
22 *Ibid.,* s. 71.
23 *Ibid.,* s. 81.
24 İsmail Yediler, *Zaman*, 10 Haziran 1993.
25 *Hürriyet*'in Show Eki, 21 Şubat 1993.
26 *Aktüel*, 21-27 Mayıs 1992.
27 *Aktüel*, 13-19 Ağustos 1992.
28 *Aktüel*, 21-27 Mayıs 1992.
29 *M5*, Sayı 4, 1984.
30 Henry Coston, *Le Veau D'or Esa Toujours Debout*, s. 245.

P2'nin Hikayesi

1 Uğur Mumcu, *Papa Mafya Ağca*, s. 246.
2 Henry Coston, Les Financiers Qui Menent Le Monde, s. 406.
3 *Tercüman*, 27 Mayıs 1981.

4 *Günaydın*, 19 Aralık 1981.
5 David A. Yallop, *Im Namen Gottes*, s. 159.
6 *Ibid.,* s. 160.
7 *Ibid.,* s. 388.
8 *Ibid.,* s. 401.
9 *The Middle East International*, Temmuz 1981.
10 Uğur Mumcu, *Papa Mafya Ağca*, s. 247.
11 Werner Raith, *Yeni Mafya Karteli*, ss. 56-62.
12 *Hürriyet,* 4 Şubat 1989.
13 *Sabah*, 13 Nisan 1993.
14 Charles Levinson, *Votka-Cola*, s. 154.
15 *Ibid.,* s. 157.
16 *L'Espresso,* 6 Ocak 1991.
17 Executive Intelligence Review, *The Ugly Truth About the ADL*, s. 60.
18 *Ibid.,* s. 91.
19 *Ibid.,* s. 92.
20 *Ibid.,* s. 98.
21 *Ibid.,* s. 35.
22 David A. Yallop, *Im Namen Gottes*, s. 439.
23 *Günaydın*, 4 Ocak 1993.
24 *Panaroma*, 3 Ocak 1993.
25 *Hürriyet,* 3 Kasım 1992.
26 *Europeo*, 23 Ağustos 1993.
27 *Ibid.*
28 *La Republica*, 8 Aralık 1992.
29 Werner Raith, *Yeni Mafya Karteli*, s. 55.
30 Nilgün Cerrahoğlu, *Sabah*, 7 Şubat 1993.
31 *Günaydın*, 5 Şubat 1993.
32 *L'Evenement Du Jeudi*, 23-29 Ocak 1992.
33 Stephen Knight, *The Brotherhood*, s. 50.
34 *Ibid.,* s. 169.
35 *Ibid.,* s. 188.
36 *Günaydın*, 14 Temmuz 1992.
37 *Ibid.*
38 *L'Evenement Du Jeudi*, 6-12 Ağustos 1992.
39 *L'Espresso,* 23 Ağustos 1992.
40 *Le Point*, 30 Mayıs-5 Haziran 1992.
41 *Le Point*, 29 Haziran-5 Temmuz 1991.
42 *The Middle East International*, 15 Ocak 1982.
43 *Panaroma*, 20 Ocak 1991.

44 *Panaroma*, 6 Ocak 1991.
45 *Ibid.*
46 *Panaroma*, 13 Ekim 1991.
47 *Panaroma*, 6 Ocak 1991.
48 Werner Raith, *Yeni Mafya Karteli*, ss. 64-65.
49 *Panaroma*, 15 Kasım 1992.
50 *Avvenimenti*, 18 Kasım 1992.
51 *2000'e Doğru,* 16 Ağustos 1992.

NATO ve Gladio

1 Jean Monnet, *Memoires*, s. 419.
2 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 21.
3 Yesevizade, *Bilderberg Group*, s. 117.
4 *Ibid.,* s. 115.
5 *Historia Hors Serie*, No: 30, 1973.
6 İlhami Soysal, *Dünya'da ve Türkiye'de Masonlar ve Masonluk*, s. 138.
7 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 315.
8 *Ibid.,* s. 27.
9 Stephen Knight, *The Brotherhood*, s. 41.
10 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 65.
11 Yesevizade, *Bilderberg Group*, s. 15.
12 *Günaydın*, 26 Nisan 1993.
13 *EP*, 31 Ocak-7 Şubat 1993.
14 "Menderes Özel", *Milliyet,* 15 Kasım 1996.
15 *EP*, 31 Ocak-7 Şubat 1993.
16 *Milliyet,* 12 Kasım 1990.
17 Werner Raith, *Yeni Mafya Karteli*, s. 52.
18 *Ibid.,* s. 54.
19 *Yüzyıl*, 11 Kasım 1990.
20 Leo A. Müller, *Gladio*, s. 39.
21 *Ibid.,* s. 45.
22 "Gladio Yazı Dizisi", *Milliyet,* 24 Aralık 1996.
23 "Gladio Yazı Dizisi", *Milliyet,* 27 Aralık 1996.
24 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 261.
25 *Time*, 22 Mayıs 1987.
26 *Hürriyet,* 4 Şubat 1989.
27 *Hürriyet,* 14 Kasım 1991.

28 Leo A. Müller, *Gladio*, s. 33.
29 *Ibid.,* s. 35.
30 *Time*, 27 Mart 1978.
31 *Nokta*, 8 Şubat 1987.
32 Yonah Alexander, Charles K. Ebinger, *Political Terrorism and Energy*, ss. 49-50.
33 *2000'e Doğru,* 10 Ocak 1993.
34 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 263.
35 *Newsweek*, 13 Ekim 1975.
36 "Gladio Yazı Dizisi", *Milliyet,* 24 Aralık 1996.
37 *Sabah*, 29 Mart 1993.
38 *Milliyet,* 29 Mart 1993.
39 *Hürriyet,* 29 Mart 1993.
40 *Hürriyet,* 31 Mart 1993.
41 *Hürriyet,* 1 Nisan 1993.
42 Nilgün Cerrahoğlu, *Aktüel*, 29 Nisan-5 Mayıs 1993.
43 *Milliyet,* 16 Nisan 1993.
44 Nilgün Cerrahoğlu, *Aktüel*, 8-14 Nisan 1993.
45 *Tercüman*, 29 Mart 1993.
46 Nilgün Cerrahoğlu, *Sabah*, 1 Nisan 1993.
47 *Ibid.*
48 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 111.
49 Charles W. Kegley, Eugene Wittkopf, *American Foreign Policy*, s. 109.
50 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 77.
51 *Ibid.,* ss. 79-80.
52 *Ibid.,* s. 82.
53 *Ibid.,* s. 83.
54 *Der Spiegel*, Sayı 11, 1974, s. 103.
55 Reha Erus, *Hürriyet,* 6 Mayıs 1993.
56 *Günaydın*, 1 Ekim 1979.
57 *Zaman,* 7 Kasım 1991.
58 *Meydan Larousse*, Cilt 8, s. 376.
59 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 23.
60 Edward S. Herman, *The Real Terror Network*, s. 23.
61 *Ibid.,* s. 25.
62 *Ibid.,* s. 58.
63 David A. Yallop, *Die Verschworung Der Lugner.*
64 Gonzales Mata, *Les Vrais Maitres du Monde*, s. 132.
65 Victor Marchetti, John D. Marks, *CIA, The Cult of Intelligence*, s. 141.

66 *Ibid.,* s. 164.

67 *Ibid.,* s. 165.

68 *Ibid.,* s. 166.

69 *Ibid.,* ss. 167-168.

70 *Ibid.,* s. 173.

71 *Ibid.,* s. 188.

72 David A. Yallop, Die Verschworung der Lugner, s. 532.

73 Philip Agee, *CIA Diary*, s. 91.

74 Claude Julian, *L'Empire Americaine*, s. 301.

75 *Ibid.,* s. 302.

76 *Ibid.,* s. 305.

77 Georges Virebeau, *Mais Qui Gouverne L'Amerique*, s. 41.

78 Victor Marchetti, John D. Marks, *CIA, The Cult of Intelligence*, s. 349.

79 Holy Sklar, *Trilateralism, The Trilateral Commission and Elite Planning For World Management*,

s. 39.

80 David A. Yallop, *Die Worschworung Der Lunger*, s. 537

81 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 115.

82 Emin Değer, *CIA, Kontrgerilla ve Türkiye*, ss. 92-95.

83 David Welsh, G. Morris, *CIA, Vietnam'da Pasifikasyon ve Dünya İşçi Hareketleri*, s. 40.

84 *Ibid.,* s. 151.

85 Talat Turhan, *Kontrgerilla Cumhuriyeti*, s. 35.

86 David Welsh, G. Morris, *CIA, Vietnam'da Pasifikasyon ve Dünya İşçi Hareketleri*, s. 155.

87 Noam Chomsky, *ABD Terörü*, ss. 88-89.

88 *Gerçek*, 16 Ocak 1993.

89 *2000'e Doğru,* 18 Ağustos 1991.

98 Halid Özkul, *Yeni Dünya Düzeni.*

91 Rockefellar Vakfı'nın Raporu, "Prospects of America", *Amerikan Harp Doktrinleri*, s. 271.

92 *Ibid.,* ss. 356-357.

93 *Ibid.,* s. 298.

94 Emin Değer, *CIA, Kontrgerilla ve Türkiye*, s. 125.

95 Süleyman Genç, *Bıçağın Sırtındaki Türkiye*, s. 20.

96 Fehmi Koru, *Türkiye'de Laiklik ve Fikir Özgürlüğü*, s. 178.

97 Talat Turhan, *Kontrgerilla Cumhuriyeti*, s. 24.

98 *Ibid.,* s. 56.

99 James Lemoyne, *New York Times*, 16 Şubat 1987; 5-7 Nisan 1987.

100 Philip Agee, *CIA Günlüğü*, ss. 760-766.
101 Noam Chomsky, *ABD Terörü*, s. 148.
102 *Ibid.,* s. 162.
103 “Reagan Versus the Sandinistas”, *WP*, 8 Mayıs 1983.
104 Talat Turhan, *Doruk Operasyonu*, s. 84.
105 Sami Kohen, *Milliyet,* 25 Şubat 1993.
106 Halid Özkul, *Yeni Dünya Düzeni*, s. 87.
107 *Ana Britannica*, s. 864.
108 Robert Payne, *The Life and Death of Adolf Hitler.*
109 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 4, s. 714.
110 Talat Turhan, Özel Savaş, *Terör ve Kontrgerilla*, s. 54.
111 “Menderes Özel”, *Milliyet,* 16 Kasım 1996.
112 Talat Turhan, *Kontrgerilla Cumhuriyeti*, s. 173.
113 “Yeni Nazizm Dosyası”, *Politika*, 2 Şubat 1978.
114 Talat Turhan, Özel Savaş, *Terör ve Kontrgerilla*, s. 55.
115 Noam Chomsky, *ABD Terörü*, s. 207.
116 *İzlenim*, Mayıs 1993.
117 *New American View*, 15 Nisan 1993, s. 8.
118 The Sunday Times Savaş Muhabirleri, *Yom Kippur*, Cilt 2, s. 391.
119 *Cumhuriyet*, 23 Nisan 1987.
120 M. Ahmet Varol, *Bilinmeyen İslam Dünyasından Kesitler, Cilt 2*, s. 8.
121 *The Chribtian Science Monitor*, 17 Ocak 1991.
122 *US News and Report*, 30 Haziran 1986.
123 Ufuk Güldemir, *Çevik Kuvvetin Gölgesinde Türkiye*, s. 84.
124 Talat Turhan, Özel Savaş, *Terör ve Kontrgerilla*, 69.
125 Noam Chomsky, *ABD Terörü*, s. 202.
126 Mehmet Yale, *Zaman*, 24 Temmuz 1992.
127 *Sabah*, 7 Mart 1993.
128 Ali Bulaç, *Ortadoğu Gerçeği*, s. 30.
129 Mehmet Ali Birand, *Sabah*, 13 Mart 1993.
130 Fehmi Koru, *Yeni Dünya Düzeni*, s. 31.
131 *Özgür Gündem*, 19 Mayıs 1993.
132 M. Ahmet Varol, *Bilinmeyen İslam Dünyasından Kesitler, Cilt 2*, s. 8.
133 *Newsweek*, 15 Mart 1993.
134 Sabahattin Zaim, *Türk ve İslam Dünyası’nın Yeniden Yapılanması*, s. 117.
135 Talat Turhan, *Kontrgerilla Cumhuriyeti*, s. 42.
136 *Tercüman*, 26 Ağustos 1992.
137 *The Spotlight*, 1 Şubat 1993.
138 *2000’e Doğru,* 13 Aralık 1992.
139 *2000’e Doğru,* 17 Ocak 1993.

140 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince*, ss. 155-156.
141 Ahmet Davudoğlu., *İzlenim*, Mart 1993.
142 *Milliyet,* 13 Mart 1993.
143 Nuri Yurdusev, *Yeni Yüzyıl*, 24 Mart 1995.
144 *Nokta*, 7 Haziran 1992.
145 *US News and World Report*, 8 Ekim 1990.
146 *Sabah*, 3 Mayıs 1989.
147 *Der Spiegel*, 8 Şubat 1993.

“Antisemit” Terör

1 *Şalom,* 27 Ocak 1993.
2 Anikam Nachmani, *Greece, Turkey and Zionizm*, s. 55.
3 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası*, s. 118.
4 *Ibid.,* s. 119.
5 *Ibid.,.* s. 120.
6 Siyonizmin Gizli Tarihi, Ralph Schoenman, s. 49
7 Stephen Green, *Taking Sides: America’s Secret Relations with a Militant Israel*, s. 50.
8 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası*, s. 154; Türkkaya Ataöv, *Siyonizm ve Irkçılık*, s. 54.
9 *The Day New York*, 15 Mayıs 1950; Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası*, s. 152.
10 Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası*, s. 156.
11 Türkkaya Ataöv, *Siyonizm ve Irkçılık*, s. 57.
12 *Council News American Council for Judaism*, Şubat 1965; *Jerusalem Post,* 21 Temmuz 1964.
13 *Nokta,* 23 Kasım 1986.
14 *Şalom,* 22 Nisan 1992.
15 Andrew J. Hurley, *Israel and the New World Order*, s. 28.
16 *Şalom,* 31 Ekim 1990.
17 *Şalom,* 16 Mayıs 1990.
18 Executive Intelligence Review, *The Ugly Truth about the ADL*, s. 86
19 *Şalom,* 7 Şubat 1990.
20 Dan Raviv, Yossi Melman, *Every Spy a Prince,* ss. 38-39.
21 *Şalom,* 20 Nisan 1988.
22 *Şalom,* 11 Mayıs 1988.
23 *Interview Mensuel d’Informations Generales*, Ekim 1992.
24 *Ibid.*
25 *Hürriyet,* 5 Şubat 1986.
26 David A Yallop, *Die Verschworung Der Lugner*, s. 613.
27 *Ibid.,.* s. 245.
28 Patrick Seale, “Abu Nidal A Gun For A Hire”, *Jewish Chronicle,* 14 Eylül 1992.
29 David A. Yallop, *Die Verschworung Der Lugner*, s. 244.
30 *Ibid.,* s. 248
31 *Ibid.,* s. 9.
32 *Ibid.*
33 *Ibid.,* s. 35.
34 *Ibid.,* s. 51.
35 *Ibid.,* s. 73.

36 *Ibid.,* s. 641.
37 Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem*, s. 8.
38 *Jewish Chronicle*, No: 6504, 17 Aralık 1993.
39 *Jewish Chronicle*, No: 6505, 24 Aralık 1993.
40 *Pazar Postası*, 25 Aralık 1993.
41 *Cumhuriyet*, 14 Ağustos 1942.
42 *Cumhuriyet*, 29 Ağustos 1942.
43 *Cumhuriyet*, 31 Ağustos 1942.
44 *Cumhuriyet*, 31 Eylül 1942.
45 İlhami Soysal, *Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar.*
46 Rıdvan Akar, *Varlık Vergisi*, s. 83.
47 *Ekonomik Panorama,* 5 Nisan 1992.
48 Rıdvan Akar, *Varlık Vergisi*, s. 46.
49 *Ekonomik Panaroma*, 10 Aralık 1989.
50 *Ekonomik Panorama,* 5 Nisan 1992.
51 Rıdvan Akar, *Varlık Vergisi*, s. 105.
52 *Ibid.,* s. 101.
53 *Milliyet,* 7 Eylül 1986.
54 *Nokta,* 14 Haziran 1987.
55 *Ibid.*
56 *Ibid.*
57 *Ibid.*
58 *Nokta,* 21 Eylül 1986.
59 *Yeni Gündem*, 14-20 Eylül 1986.

Faşizm

1 Michael Howard, The Occult Conspiracy, s. 130.
2 *Ibid.,* s. 85.
3 Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, Cilt 4, s. 1474.
4 *Ibid.*
5 Maria Macciocchi, *Faşizmin Analizi*, s. 117.
6 *Ibid.*
7 Louis Roya, *Histoire de Mussolini*, 1926.
8 George L. Mosse, *Nationalism and Sexuality: Respectability and Abnormal Sexuality in Modern Europe*, s. 42.
9 Eva Cantarella, *Bisexuality in the Ancient World*, s. 72.
10 *Ibid.,* s. 7.

11 Benedict Friedlander, “Memoirs for the Friends and Contributors of the Scientific

Humanitarian Committee in the Name of the Succession of the Scientific Humamtarian

Committee”, *Journal of Homosexuality*, January-February 1991, s. 259.

12 James D. Steakley, *The Homosexual Emancination Movement in Germany*, s. 43.

13 Scott Lively, Kevin Abrams. *The Pink Swastika*, s. 22.

14 *Ibid.,* ss. 27-31

15 *Ibid.,* s. 28

16 G. S. Graber, *The History of the SS: A Chilling Look at the Most Terrifying Arm of*

the Nazi War Machine, s. 33.

17 *Ibid.*

18 William Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich*, s. 64.

19 *Ana Britannica*, Cilt 18, s. 564.

20 Frank Rector, *The Nazi Extermination of Homosexual*, s. 69.

21 Thomas Fuchs, *The Hitler Fact Book*, s. 48.

22 Adolf Hitler, *Mein Kampf*, s. 504.

23 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 4, s. 714.

24 A. L. Rowse, *Homosexuals in History: Ambivalence in Society, Literature and the Arts*, s. 214.

25 Frank Rector, *The Nazi Extermination of Homosexual*, s. 56.

26 Louis L. Snyder, *Encyclopedia of the Third Reich*, s. 55.

27 Robert G. L. Waite, *The Psychopathic God Adolf Hitler*, s. 112.

28 Samuel Igra, *Germany’s National Vice*, s. 18.

29 Rosemary Agonito, *History of Ideas on Women: A Source Book*, s. 265.

30 Ben Macintyre, *Forgotten Fatherland: The Search for Elisabeth Nietzsche*, s. 91.

31 Harry Oosterhuis, Hubert Kennedy, *Homosexuality and Male Bonding in Pre-Nazi Gemany:*

The Youth Movement, the Gay Movement and Male Bonding Before Hitler’s Rise: Original

Transcripts from der Eigene, the First Gay Journal in the World, s. 86.

32 Walter C. Langer, *The Mind of Adolf Hitler*, s. 175.

33 Walter C. Langer, *Hitler Melek Mi, Şeytan Mı?*, s. 172.

34 Walter C. Langer, *The Mind of Adolf Hitler*, s. 179.

35 Walter C. Langer, *Hitler Melek Mi, Şeytan Mı?*, s. 164.

36 Richard Grunberger, *The 12-Year Reich: A Social History of Nazi Germany 1933-1945*, s. 70.

37 Thomas Fuchs, *The Hitler Fact Book*, s. 160.

38 Robert G. L. Waite, *The Psychopathic God Adolf Hitler*, s. 283.

39 Frank Rector, *The Nazi Extermination of Homosexual*, s. 57.

40 William L. Shirer, *Nazi İmparatorluğu, Cilt 1*, ss. 497-554.

41 *Washington City Paper*, 4 Nisan 1995.

42 Edouard Calic, *Reinhard Heydrich: The Chilling Story of the Man Who Masterminded the Nazi*

Death Camp's, s. 64.

43 Louis Crompton, "Gay Genocide: from Leviticus to Hitler", *The Gay Academic*, s. 79.

44 Samuel Igra, *Germany's National Vice*, s. 82.

45 Irwin J. Haeberle, "Swastika, Pink Triangle, and Yellow Star: The Destruction of Sexology

and the Persecution of Homosexuals in Nazi Germany", *Hidden From History: Reclaiming the Gay*

and Lesbian Past, s. 369.

46 Michael Burleigh, *Wipperman Burleigh, Wolfgang. The Racial State: Germany 1933-1945*, s. 189.

47 *Ibid.,* s. 251.

48 John Costello, *Mask of Treachery: Spies, Lies, Buggery and Betrayal*, s. 315.

49 *Ibid.,* s. 300.

50 John Lauritsen, David Thorstad, *The Early Homosexual Rights Movement: 1864-1935*, s. 69.

51 Jonathan Katz, *Gay American History*, ss. 388-392.

52 Scott Lively, Kevin Abrams. *The Pink Swastika*, ss. 143-175.

53 Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, *The Messianic Legacy*, s. 199.

54 Judy Grahn, *Another Mother Tongue*, s. 129.

55 George Grant, Mark Horne, *Legislating Immorality*, s. 24.

56 Warren Johansson, "Pink Triangles.", *Encyclopedia of Homosexuality*, s. 816.

57 Richard Mills, "The German Youth Movement", *Gay Roots: Twenty Years of Gay Sunshine:*

An Anthology of Gay History, Sex, Politics, and Culture, s. 152.

58 François de Fontette, *Irkçılık*, s. 52.

59 *Ibid.,* s. 60.

60 *Ibid.,* s. 67.

61 Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*, s. 59

62 *The Middle East International,* 15 Ocak 1982.

63 Livia Rokach, *İsrail'in Kutsal Terörü,* s. 9.

64 Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection*, s. 76.

65 *Ibid.,* s. 78.

66 *Ibid.,* s. 184.
67 *Ibid.,* s. 219.
68 *Ibid.,* s. 220.
69 *Ibid.,* s. 222.
70 *Ibid.,* s. 243.
71 *Ibid.,* s. 248.
72 *Ibid.,* s. 240.

Komünizm ya da Ismarlama Anti-Kapitalizm

1 Mehmet Ali Birand, *Sabah*, 13 Mart 1993.
2 B. Russel, *The History of Western Philosophy*.
3 Alia İzzetbegoviç, *Doğu ve Batı arasında İslam*, s. 277.
4 Bryan Magee, *Karl Popper'in Bilim Felsefesi ve Siyaset Kuramı*, s. 137
5 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 11, ss. 1071-1074.
6 *Jewish Chronicle*, 10 Nisan 1992.
7 Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, s. 200.
8 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 48.
9 Jacques Bordiot, *Le Pouvoir Occulte, Fourrier du Communisme*, ss. 102, 103.
10 *Ibid.,* ss. 120,131.
11 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 15, s. 26.
12 Frederic Engels, Londra, 19 Nisan 1890; Otto Heller, *La Fin du Judaisme*, s. 136.
13 *Meydan Larousse*, Cilt 10, s. 349.
14 *Le Nouvel Observateur*, 30 Ocak-5 Şubat 1987; *Le Crapouillot*, Yeni Dizi, No. 49, 1979.
15 Proudhon, *Mülkiyet Nedir?* Kronoloji Bölümü, s. 10.
16 Daniel Ligou, *Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie*, s. 102.
17 Masonluk Üzerine, s. 10
18 *Grand Encyclopedia*, Cilt 16, s. 9925.
19 *Ibid.*
20 Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, *The Messianic Legacy*, s. 187.
21 A. P. Mendel, *Michael Bakunin: The Roots of Apocalyps*, s. 372.
22 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, ss. 64, 65
23 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 5, s. 792.
24 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 5, s. 797.

25 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 4, s. 1501.
26 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 5, s. 796.
27 Gary Allen, *Sermaye ve Sosyalizm*, ss. 96-97.
28 Henry Coston, *Lectures Françaises*, Numero Special, Nisan 1963.
29 Arsene de Goulevitch, *Zarism and the Revolution*, s. 10
30 Gary Allen, *Sermaye ve Sosyalizm*, ss. 90-91.
31 *Ibid.,* ss. 92-93.
32 Executive Intelligence Review, *The Ugly Truth About the ADL*, s. 27.
33 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 5, s. 794.
34 *Ibid.*
35 Gary Allen, *None dare Call it Conspriacy*, s. 92.
36 *Başlangıçtan Bugüne Kadar Dünya Casusluk Tarihi*, Cilt 1, ss. 90-91.
37 *The New York Times*, 10 Nisan 1917.
38 Stephen Knight, *The Brotherhood*, s. 33.
39 Daniel Ligou, *Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie*, s. 1064.
40 *Şalom,* 16 Aralık 1987.
41 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 15, s. 1404.
42 *Ibid.*
43 Gary Allen, *Sermaye ve Sosyalizm*, ss. 90-91.
44 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 76.
45 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 15, s. 1405.
46 *Şalom,* 16 Aralık 1987.
47 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 1, s. 1406.
48 Gary Allen, *Sermaye ve Sosyalizm,* s. 88.
49 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 68.
50 *Ibid.,* s. 73.
51 *Ibid.*
52 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, ss. 74-75.
53 *Ibid.,* s. 78.
54 *Ibid.,* s. 45.
55 Gary Allen, *Sermaye ve Sosyalizm,* s. 96.
56 *Ibid.,* s. 99
57 *Encyclopædia Judaica* Cilt 11, s. 13.
58 *Ibid.*
59 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 11, s. 14.
60 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 11, s. 13.
61 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 3, s. 148.

62 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 5, s. 798.
63 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 5, s. 794.
64 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 11, s. 14
65 Daniel Ligou, *Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie*, s. 693.
66 *Şalom,* 3 Mayıs 1992.
67 *Şalom,* 16 Aralık 1987.
68 *Tercüman*, 2 Ağustos 1989.
69 Yeni Asya, 27 Şubat 1992.
70 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, 54
71 *Los Angeles Jewish B'nai Brith Messenger*, 3 Mart 1950.
72 Eugen Viladimir Gredjinsky, *The Life of Stalin, İmam Raguza*, s. 14.
73 *Soviet Staff Officer*, 1951, s. 8.
74 *Ibid.,* s. 8.
75 *Encyclopædia Judaica,* Cilt 3, s. 148.
76 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 5, s. 800.
77 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 3, s. 148.
78 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 3, s. 149.
79 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 15, s. 327.
80 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 3, s. 149.
81 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 5, s. 807.
82 Peter Grose, *Israel in the Mind of America*, s. 151.
83 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 5, s. 793.
84 Richard Deacon, *The Israeli Secret Service,* s. 39.
85 *Newsweek*, 7 Mayıs 1990.
86 Alex De Jonge, *Stalin*, s. 68.
87 *Ibid.,* s. 68.
88 Andrew Cockburn, Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison,* s. 22.
89 *Ibid.,* s. 22.
90 Karl Marx, F. Engels, *Din üzerine*, s. 38.
91 V. I. Lenin, *Toplu Eserler Cilt 35,* s. 121.
92 *Meydan Larousse*, Cilt 8.
93 Karl Marx, F. Engels, *Din Üzerine*, s. 38.
94 Karl Marx, *Hegel'in Hak Felsefesini Tenkit*, ss. 262-263
95 Marx, Engels, *Lenin, Anarşizm ve Anarko Sendikalizm*, s. 282.
96 *Ibid.,* s. 285.
97 *Ibid.,* s. 286.
98 Marx-Engels-Lenin-Stalin, *Kadın ve Marksizm*, s. 225.
99 Çang Çi, Yi, *Çin Komünist Partisi Birleşik Cephe Faaliyetleri Şubesi Md. Yard,* 4 Nisan 1962.
100 Marx- Engels-Lenin-Stalin, *Kadın ve Aile*, s. 220.

101 Lenin, *Din Üzerine*, s. 115.
102 *Pravda*, 26 Ekim 1918.
103 Samuel T. Francis, *Sovyet Strategy of Terror*, s. 54.
104 Lenin, *Collected Works*, s. 19.
105 *Ibid.,* Cilt 9, s. 346.
106 *Ibid.,* Cilt 35, s. 238.
107 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 43.
108 *Ibid.,* s. 81.
109 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 3, s. 150.
110 Charles Levinson, *Votka-Cola*, s. 319.
111 *Günaydın*,13 Haziran 1976.
112 *Encyclopædia Judaica*, Cilt 3, s. 158.
113 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 57
114 *Ibid.,* s. 84
115 *Ibid.,* s. 79
116 *Ibid.,* s. 82
117 *Hürriyet,* 25 Temmuz 1985
118 Memduh Eren, *Sorun BSD*, Haziran 1991.
119 *Şalom,* 9 Mart 1988.
120 *Günaydın*, 26 Eylül 1991.
121 *Sabah*, 1 Şubat 1992.
122 *Nokta,* 17 Mayıs 1989.
123 Georges Virebeau, *Mais Qui Gouverne L'Amerique*, ss. 60-61.
124 *The Spotlight Reprint*, Eylül 1991.
125 *The Spotlight Reprint*, Kasım 1992.
126 Henry Coston, *Les Financiers qui menent le Monde*, s. 434.
127 *Ibid.,* s. 435.
128 *Ibid.,* s. 436
129 *Nokta,* 11 Haziran 1989.
130 *Şalom,* 24 Haziran 1992.
131 *Jewish Chronicle*, 28 Şubat 1992.
132 *Lectures Françaises*, Ekim 1992.
133 *Hürriyet,* 2 Temmuz 1992.
134 *Milliyet,* 19 Ağustos 1992.
135 *Milliyet,* 20 Ağustos 1992.
136 *Cumhuriyet*, 22 Ağustos 1991
137 *2000'e Doğru,* 1 Eylül 1991
138 *Hürriyet,* 1 Eylül 1991; *Cumhuriyet*, 22 Ağustos 1991.

139 *Meydan*, 29 Aralık 1992.

140 *US News and World Report*, 28 Eylül 1992.

141 *Jewish Chronicle*, 28 Şubat 1992.

142 *Jewish Chronicle*, 15 Mayıs 1992.

143 Mustafa Özcan, *Zaman*, 20 Mart 1993.

144 *Sabah*, 17 Kasım 1992.

145 *Hürriyet,* 21 Kasım 1992.

146 *Zaman*, 24 Aralık 1991.

147 *L'Express,* 17 Ocak 1992.

148 *Ibid.*

149 *Ibid.*

150 *Panorama*, 18 Ekim 1992.

151 *Şalom,* 24 Mayıs 1989.

152 *Jewish Chronicle*, 7 Şubat 1992.

153 *Milliyet,* 21 Eylül 1986.

154 *Şalom,* 27 Ocak 1993.

155 Victor Marchetti, John D. Marks, *CIA, The Cult of Intelligence*, s. 167.

156 Talat Turhan, *Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla*, s. 132.

157 *2000'e Doğru,* 10 Ocak 1993

158 Eustace Mullins, *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism*, s. 51.

Bibliyografya

Adams, James. *The Unnatural Alliance: Israel and South Africa.* 1.b. London: Quartet Books, 1984.

Agee, Philip. *Inside the Company: CIA Diary.* London: Allen Lane, 1975.

Agonito, Rosemary. *History of Ideas on Women: A Source Book.* New York: G. P. Putnam & Sons, 1977.

Akar, Rıdvan. *Varlık Vergisi Kanunu: Tek Parti Rejiminde Azınlık Karşıtı Politika Örneği.* 1.b. İstanbul: Belge Yayınları, Ocak 1992.

Allen, Garry. Sermaye ve Sosyalizm. Çev. Mevlüt Turan. Oymak Yayınları.

Amin, Samir, Andre Gunder Frank, Noam Chomsky. *Düşük Yoğunluklu Demokrasi: Yeni Dünya Düzeni ve Yeni Politik Güçler.* Çev. Ahmet Fethi. 1.b. İstanbul: Alan Yayıncılık, Ekim 1994.

Anderson, Benedict. *Hayali Cemaatler: Milliyetçiliğin Kökenleri ve Yayılması.* Çev. İskender Savaşır. 1.b. İstanbul: Metis Yayınları, Ağustos 1993.

Andrew, Christopher, Oleg Gordievsky. *KGB The Inside Story of its Foreign Operations from Lenin to Gorbachev.* 1.b. London: Hodder and Stoughton, 1988.

Arcayürek, Cüneyt. *Darbeler ve Gizli Servisler 1950-1988.* 5.b. Ankara: Bilgi Yayınevi, Mayıs 1990.

Arendt, Hannah. *Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil.* New York: The Viking Press, 1963.

________. *The Origins of Totalitarianism.* 7.b. Cleveland: The World Publishing Company, Eylül 1962.

Armstrong, Herbert W. *The United States and Britain in Prophecy.* California: Worldwide Church of God, 1980.

Armstrong, Karen. *Holy War: The Crusades and Their Impact on Today's World.* London: MacMillan, 1988.

Ataöv, Türkkaya. *Amerika, NATO ve Türkiye.* 1.b. Ankara: Aydınlık Yayınevi, 1969.

________. *Siyonizm ve Irkçılık.* 2.b. Ankara: Birey ve Toplum Yayınları, Mart 1985.

Atsız, Yağmur. *Yeni Dünya Düzeni: Amerika'nın Dış Müdaheleler Tarihçesi.* İstanbul: Çağdaş Yayıncılık, 1992.

Bağcı, Hüseyin. *Demokrat Parti Dönemi Dış Politikası.* Ankara: İmge Kitabevi, Kasım 1990.

Bahbah, Bishara, Linda Butler. *Israel and Latin America: The Military Connection.* New York: St. Martin's Press, 1986.

Baigent, Michael, Richard Leigh. *The Temple and the Lodge.* London: Corgi Books, 1990.

Baigent, Michael, Richard Leigh, Henry Lincoln. *Messianic Legacy.* London: Corgi Books, 1991.

Barron, John. *KGB Today: The Hidden Hand.* New York: Reader's Digest Press, 1983.

Batham, Cyril N. *Ars Quatuor Coronatorum: Transactions of Quator Coronati Lodge No. 2076 Volume 95 for the Year 1982.* Hertfordshire: The Garden City Limited, Kasım 1983.

Beit-Hallahmi, Benjamin. *The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why.* 1.b. New York: Pantheon Books, 1987.

Belth, Nathan C. *A Promise to Keep: A Narrative of the American Encounter with Anti-Semitism.* New York: Times Book, 1979.

Bettelheim, Charles. *Nazizm Döneminde Alman Ekonomisi.* Çev. Kenan Somer. 1.b. Savaş Yayınları, Kasım 1982.

Bilim Araştırma Grubu. *Şeytan'ın Dini Masonluk.* 1.b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Ocak 1993.

________. *Masonluk ve Kapitalizm.* 2.b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, 1992.

________. *Yehova'nın Oğulları ve Masonlar: Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları.* 1.b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Eylül 1993.

Black, Ian, Benny Morris. *Israel's Secret Wars: A History of Israel's Intelligence Services.* London: Futura Publications, 1991.

Blitzer, Wolf. *Between Washington and Jerusalem: A Reporter's Notebook.* Oxford : Oxford University Press, 1985.

Blum, William. *The CIA: A Forgotten History: US Global Interventions Since World War II.* 4.b. London: Zed Books, 1991.

Bora, Tanıl. *Bosna Hersek Yeni Dünya Düzeninin Av Sahası.* 1.b. İstanbul: Birikim Yayınları, Mart 1994.

________. *Yugoslavya-Milliyetçiliğin Provokasyonu.* 1.b. İstanbul: Birikim Yayınları, 1991.

Bordiot, Jacques. *Le Gouvernement Invisible.* Paris: Avalon, 1976.

Borosage, Robert, Morton H. Halprin, Kristian Marvik. *Kanunsuz Devlet: ABD İstihbarat Örgütleri CIA, FBI, NSA, IRS.* Çev. Burhan Başak. 1.b. Şafak Yayınları, Haziran 1993.

Bower, Tom. *Maxwell: The Outsider.* London: A Mandarin Paperback, 1991.

Brenner, Lenni. *Jews in America Today.* Lyle Stuart, 1986.

________. *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir.* London: Zed Books, 1984.

________. *Zionism in the Age of the Dictators.* Chicago: Lawrence Hill Books, 1983.

Brzezinski, Zbigniew. *Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era.* New York: The Viking Press, 1970.

Bulloch, John. *M.I.5: The Origin and History of the British Counter-Espionage Service.* London: Arthur Barker, Nisan 1963.

Burleigh, Michael, Wolfgang Wipperman. *The Racial State: Germany 1933-1945.* New York: Cambridge University Press. 1993.

Butz, Arthur R. *The Hoax of the Twentieth Century: The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry.* 2.b. Sussex: Historical Review Press, 1977

Calic, Edouard. *Reinhard Heydrich: The Chilling Story of the Man Who Masterminded the Nazi Death Camp's*. New York: Military Heritage Press, William Morrow and Company, 1982.

Chomsky, Noam. *ABD Terörü: Terrörizm Kültürü.* Çev. Taha Cevdet. 1.b. İstanbul: Pınar Yayınları, Mart 1991.

________. *American Power and the New Mandarins.* 2.b. New York: Pantheon Books, 1969.

________. *Demokrasi: Gerçek ve Hayal.* Çev. Cevdet Cerit. 1.b. İstanbul: Pınar Yayınları, Mayıs 1995.

________. *Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler.* Çev. Bahadır Sina Şener. 1.b. İstanbul: İletişim Yayınları, Ocak 1993.

________. *Medya Denetimi: Immediast Bildirgesi.* Çev. Şen Süer. 1.b. İstanbul: Tümzamanlar Yayıncılık, Ekim 1993.

________. *Medya Gerçeği.* Çev. Abdullah Yılmaz. 1.b. İstanbul: Tümzamanlar Yayıncılık, Ağustos 1993.

________. *On Power and Ideology: The Managua Lectures.* Boston: South End Press, 1987.

________. *The Culture of Terrorism.* Boston: South End Press, 1988.

________. *Turning the Tide: US Intervention in Central America and the Struggle for Peace.* 6.b. Boston: South End Press, 1985.

________. *Year 501: The Conquest Continues.* Boston: South End Press, 1993.

Cockburn, Andrew, Leslie Cockburn. *Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship.* New York: Harper Collins Publishers, 1991.

Coston, Henry. *La Fortune Anonyme et Vegabonde.* Paris: Publications H. C., 1984.

________. *Le Veau d'or est Toujours Debout.* Paris: Publications H. C., 1987.

________. *Les Financiers qui Menent le Monde.* Paris: Publications H. C., 1989.

Curtiss, Richard H. *Stealth PAC's: Lobbying Congress for Control of US Middle East Policy.* 3.b. Washington D.C.: American Educational Trust, Ekim 1991.

Dan, Uri. *Entebbe Havaalanında 90 Dakika.* Çev. Murat Garay. Dokar Yayınları, 1976.

Darwish, Adel, Gregory Alexander. *Unholy Babylon: The Secret History of Saddam's War.* 2.b. London: Victor Gollancz, Ocak 1991.

Davies, Nicholas. *The Unknown Maxwell: The Disgraced Tycoon's Secret Lives—Revealed by His Aide and Close Companion.* 1.b. London: Pan Books, 1992.

Deacon, Richard. *British Secret Service: The Classic History—Thoroughly Revised and Up—Dated.* London: Grafton Books, 1991.

________. *The Chinese Secret Service.* London: Grafton Books, 1989.

________. *The Israeli Secret Service.* 4.b. London: Sphere Books Limited, 1983.

Demaris, Ovid. *Kirli İşler İmparatorlukları.* Çev. Lale Burak. 1.b. İstanbul: Koza Yayınları, Şubat 1976.

Denslow, William R. *10.000 Famous Freemasons Vol. I-II-III-IV.* Richmond: Macoy Publishing & Masonic Supply Co., 1957.

Derogy, Jacques, Hesi Carmel. *Israel Connection: La Mafia en Israel. La Premiere Enquete sur la Mafia d'Israel.* Paris: Plon, 1980.

________. *Israel Ultra-Secret.* Paris: Robert Laffont, 1989.

Dewar, James. *The Unlocked Secret: Freemasonry Examined. Inside the World's Largest Secret Society.* London: Corgi Books, 1990.

Değer, M. Emin. *CIA, Kontr-Gerilla ve Türkiye.* 3.b. Ankara: Çark Matbaası, Ağustos 1977.

Değer, M. Emin. *Oltadaki Balık Türkiye.* 1.b. İstanbul: Çınar Yayınları, Eylül 1993.

Eco, Umberto. *Foucault Sarkacı.* Çev. Şadan Karadeniz. 2.b. İstanbul: Can Yayınları, 1992.

Eisenberg, Dennis, Eli Landau, Uri Dan. *Mossad Les Services Secrets Israeliens.* Ottawa: Stanke, 1977.

Eveland, Wilbur Crane. *Ropes of Sand: America's Failure in the Middle East.* London: W. W. Norton & Company, 1980.

Evron, Yair. *Israel's Nuclear Dilemma.* 1.b. London: Routledge, 1994.

Executive Intelligence Review. *Dope, Inc.: The Book That Drove Henry Kissinger Crazy.* Washington DC: Executive Intelligence Review, 1992.

________. *The Ugly Truth About The Anti-Defamation League.* Washington DC: Executive Intelligence Review, 1992.

Eymür, Mehmet. *Analiz: Bir MİT Mensubunun Anıları.* 1.b. İstanbul: Milliyet Yayınları, Ağustos 1991.

Faurisson, Robert. *Memoire En Defense.* Paris: La Vieile Taupe, 1980.

Şen, Sabahattin. *Yeni Dünya Düzeni ve Türkiye.* 2.b. Bağlam Yayıncılık, Temmuz 1992.

Findley, Paul. *Deliberate Deceptions: Facing the FACTS about the US-Israeli Relationship.* 1.b. New York: Lawrence Hill Books, 1993.

Findley, Paul. *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby.* Chicago: Lawrence Hill Books, 1989.

Fisher, Paul A. *Behind the Lodge Door: Church, State and Freemasonry in America.* Washington, D.C.: Shield Publishers.

Fleming, D. F. *The Cold War and Its Origins: 1917-1960.* New York: Doubleday, 1961.

Fontette, François de. *Irkçılık.* Çev. Haldun Karyol. 1.b. İstanbul: İletişim Yayınları, Eylül 1991.

Friedman, Alan. *Spider's Web: Bush, Saddam, Thatcher and The Decade of Deceit.* 3.b. London: Faber and Faber, 1993.

Friedman, Isaisah. *German, Turkey and Zionism 1897-1918.* Oxford: Oxford University Press, 1977.

Fuchs, Thomas. *The Hitler Fact Book.* New York: Fountain Books, 1990.

Gabler, Neal. *An Empire of Their Own: How the Jews Invented Hollywood.* 1.b. London: WH Allen, 1989

Garaudy, Roger. *Siyonizm Dosyası.* Çev. Nezih Uzel. 1.b. İstanbul: Pınar Yayınları, Ekim 1983.

Genç, Süleyman. *Bıçağın Sırtındaki Türkiye: CIA-MİT Kontr-Gerilla*. İstanbul: Der Yayınları, 1978.

Graber, G. S. *The History of the SS: A Chilling Look at the Most Terrifying Arm of the Nazi War Machine.* New York: Charter Books, 1978.

Grahn, Judy. *Another Mother Tongue.* Boston: Beacon Press, 1984.

Grose, Peter. *Israel in the Mind of America: The Untold Story of America's 150-Year Fascination with the Idea of a Jewish State, and of the Complex Role Played by This Country and Its Leader in the Creation of Modern Israel.* 1.b. New York: Alfred A. Knopf Inc.,1983.

Grunberger, Richard. *The 12 Year Reich: A Social History of Nazi Germany 1933-1945.* New York: Ballantine Books, 1971.

Güldemir, Ufuk. *Çevik Kuvvetin Gölgesinde Türkiye 1980-1984.* 2.b. İstanbul: Tekin Yayınevi, Nisan 1987.

________. *Kanat Operasyonu.* 2.b. İstanbul: Tekin Yayınevi, Mart 1986.

________. *Texas Malatya.* 1.b. İstanbul: Tekin Yayınevi, 1992.

Güllapoğlu, Fatih. *Tanksız Topsuz Harekat: Psikolojik Harekat.* 1.b. Tekin Yayınları, 1991.

Herman, Edward S. *The Real Terror Network: Terrorism in Fact and Propaganda.* 1.b. Boston: South End Press, 1982.

Hersh, Seymour M. *Samson'un Tercihi: İsrail, Amerika ve Bomba.* Çev. Belma Aksun. İstanbul: Beyan Yayınları, 1992.

________. *The Price of Power: Kissinger in the Nixon White House.* 1.b. New York: Summit Books, 1983.

Hitler, Adolf. *Mein Kampf.* Boston: Sentry, 1943.

Hopkirk, Peter. *On Secret Service East of Constantinople. The Plot to Bring Down the British Empire.* 1.b. London: John Murray, 1994.

Howard, Michael. *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies.* 1.b. London: Rider, 1989.

Hurley, Andrew J. *Israel and the New World Order.* Santa Barbara: Fithian Press and the Foundation for a New World Order, 1991.

Igra, Samuel. *Germany's National Vice.* London: Quality Press Ltd., 1945.

International Catholic-Jewish Liaison Committee. *Fifteen Years of Catholic-Jewish Dialogue 1970-1985.* Libreria Editrice Vaticane, 1988.

İzzetbegoviç, Ali. *Doğu ve Batı Arasında İslam.* Çev. Salih Şaban. 2.b. İstanbul: Nehir Yayınları, 1992.

Johansson, Warren, "Pink Triangles." Dynes, Wayne. *Encyclopedia of Homosexuality.* New York: Garland Publishing, 1990.

Johnson, Loch K. *America's Secret Power: The CIA in a Democratic Society.* 1.b. New York: Oxford University Press, 1989.

Katz, Jonathan. *Gay American History.* New York: Thomas Y. Crowell Company, 1976.

Katz, Samuel. *Soldier Spies.* California: Presido Press, 1994.

Kekeç, Ahmet. *CIA ve 12 Eylül: Bir İhtilalin Romanı.* İstanbul: Emre Yayınları, Ocak 1993.

Knight, Stephen. *The Brotherhood: The Secret World of the Freemasons.* 1.b. New York: Dorset Press, 1984.

Knightley, Phillip. *Asrın Casusu: Philby.* Çev. Gönül Suveren. 1.b. İstanbul: Altın Kitaplar Yayınevi, Mart 1990.

Koru, Fehmi. *Terör ve Güneydoğu Sorunu.* İstanbul: Beyan Yayıncılık.

________. *Türkiye'de Laiklik ve Fikir Özgürlüğü.* İstanbul: Beyan Yayınları, 1991.

________. *Yeni Dünya Düzeni.* İstanbul: Beyan Yayınları, 1991.

Langer, Walter C. *Ruhsal Çözümlemelerle Hitler Melek Mi, Şeytan Mı?* Çev. Zeki Çakılalan, Kemal Bek. 1.b. İstanbul: Yılmaz Yayınları, Kasım 1990.

Lapide, Pinchas E. *Los Tres Ultimos Papas y los Judios.* Madrid: Taurus, 1967.

Laqueur, Walter. *A World of Secrets: The Uses and Limits of Intelligence.* New York: Basic Books, 1985.

Lauritsen, John, David Thorstad. *The Early Homosexual Rights Movement: 1864-1935.* New York: Times Change Press, 1974.

Lee, Geoffrey. *Defence Terminology: An A-Z of Military Abbreviations, Acronyms & Special-Purpose Words.* London: Brassey's, 1991.

Lenin, Vladimir Ilyich. *Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği.* Çev. Muzaffer Ardos. 5.b. Ankara: Sol Yayınları, Kasım 1977.

________. *Din Üzerine.* Çev. Seçkin Selvi Cılızoğlu. 2.b. Ser Yayınları, Şubat 1989.

Levinson, Charles. *Votka-Cola.* Çev. Yaver Zeytinoğlu. 1.b. İstanbul: Hürriyet Yayınları, Mayıs 1979.

Lewis, Jon E. *World Famous Elite Forces: SAS.* 1.b. London: Magpie Books, 1994.

Ligou, Daniel. *Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie.* 1.b. Paris: Presses Universitaires de France, 1987.

Lively, Scott, Kevin Abrams. *The Pink Swastika: Homosexuality in the Nazi Party.* Oregon: Founders Publishing Corporation, July 1995.

Lukacs, John. *A History of the Cold War.* New York: Doubleday, 1961.

Macciocchi, Maria. *Faşizmin Analizi.* Çev. Cemal Süreya. 2.b. Payel Yayınevi, Aralık 1979.

Magee, Bryan. *Karl Popper'in Bilim Felsefesi ve Siyaset Kuramı.* Çev. Mete Tunçay. 1.b. İstanbul: Remzi Kitabevi, 1982.

Marchetti, Victor, John D. Marks. *CIA, The Cult of Intelligence.* 3.b. London: Jonathan Cape, Haziran 1974.

Martin, Malachi. *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West.* New York: Simon & Schuster, 1990.

Marx, Karl, F. Engels. *Din Üzerine.* Çev. Kaya Güvenç. 1.b. Ankara: Sol Yayınları.

Marx, Karl, F. Engels, V. I. Lenin. *Anarşizm ve Anarko Sendikalizm.* Çev. Sevim Belli. 1.b. Ankara: Sol Yayınları, Mart 1979.

Marx, Karl, F. Engels, V. I. Lenin. *Kadın ve Aile.* Çev. Öner Ünalan. 1.b. Ankara: Sol Yayınları.

Marx, Karl, F. Engels, V. I. Lenin, J. Stalin. *Kadın ve Marksizm.* 6.b. Öncü Kitabevi, 1979.

Mata, Gonzales. *Les Vrais Maitres du Monde.* Paris: Bernard Grasset, 1979.

Mendel, A. P. *Michael Bakunin: The Roots of Apocalypse.* New York: 1981.

Miller, Nathan. *Spying for America: The Hidden History of US Intelligence.* 1.b. New York: Paragon House, 1989.

Moncomble, Yann. *La Trilaterale et les Secrets du Mondialisme.* 3.b. Paris: Faits et Documents, 1980.

________. *Les Professionnels de l'Anti-Racisme.* Paris: Faits et Documents, 1987.

Monus, Aron. *Les Secrets de l'Empire Nietzscheen.* Paris: Interseas, 1992.

Mullins, Eustace. *The Secrets of the Federal Reserve: The London Connection.* Staunton: Bankers Research Institute, 1991.

________. *The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism.* 1.b. Staunton: Ezra Pound Institute of Civilization, 1985.

________. *The World Order: Our Secret Rulers.* 2.b. Staunton: Ezra Pound Institute of Civilization, 1992.

Nachmani, Amikam. *Israel, Turkey, and Greece: Uneasy Relations in the East Mediterranean.* London: Frank Cass, 1987.

O'Ballance, Edgar. *Terrorism in the 1980s.* London: Arms and Armour Press, 1989.

Olgaçay, İsmail Berduk. *Tasmalı Çekirge.* İstanbul: Milliyet Yayınları.

Ostrovsky, Victor. *The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda.* New York: Harper Collins Publishers, 1994.

Ostrovsky, Victor, Claire Hoy. *Hile Yolu Mossad.* Çev. Sibel Özbudun. 2.b. E Yayınları, Kasım 1990.

________. *By Way of Deception: An Insider's Devastating Exposé of the Mossad.* London: Arrow Books, 1991.

Özkul, Halid. *Yeni Dünya Düzeni.* İstanbul: Anahtar Kitaplar Yayınevi, Kasım 1992.

Payne, Ronald. Mossad: *Israel's Most Secret Service.* London: Corgi Books, 1991.

Piper, Michael Collins. *Final Judgement.* Washington DC: Wolfe Press, 1993.

Posner, Steve. *Israel Undercover: Secret Warfare and Hidden Diplomacy in the Middle East.* 1.b. Syracuse: Syracuse University Press, 1987.

Raith, Werner. *Yeni Mafya Karteli: Uluslararası Mafya Sermayesi Doğu Avrupa ve BDT'yi Nasıl Ele Geçirdi.* Çev. Kaan Ökten. İstanbul: Sarmal Yayınevi, Ekim 1995.

Rassinier, Paul. *The Real Eichmann Trial or The Incorrigible Victors.* 3.b. California: Institute for Historical Review, Ekim 1983.

Rauschning, Hermann. *Hitler Bana Dedi ki: Cihanın Fethi Hakkındaki Planına Dair Führer'in İfşaatı.* Çev. Ali Naci Karacan. İstanbul: Semih Lütfi Kitabevi,1940.

Raviv, Dan, Yossi Melman. *Every Spy a Prince: The Complete Story of Israel's Intelligence Community.* Boston: Houghton Mifflin Company, 1991.

Roberts, Allen E. *Brother Truman: The Masonic Life and Philosophy of Harry S. Truman.* Virginia: Anchor Communications, 1985.

Rokach, Livia. *İsrail'in Kutsal Terörü: Moshe Sharett'in Özel Güncesi Üzerine Bir İnceleme.* Çev. Zeynep Neşef. 1.b. İstanbul: Belge Yayınları, Şubat 1984.

Rowse, A. L. *Homosexuals in History: Ambivalence in Society, Literature and the Arts.* New York: Macmillan Publishing Company, 1977.

Roya, Louis. *Histoire de Mussolini.* 1.b. Paris: Sagittaire, 1926.

Sacidi, Ahmet. *Dünya Casusluk Teşkilatı.* 1.b. İstanbul: Dünya Yayıncılık, Şubat 1992.

Schoenman, Ralph. *Siyonizmin Gizli Tarihi.* Çev. Aydın Pesen. İstanbul: Kardelen Yayınları, 1992.

Seale, Patrick. *Abu Nidal.* New York: Random Hause, 1992.

Sedov, Sergei. *Zionism: Counts on Terror.* New York: Novosti Press Agency Publishing House, 1984.

Seton-Watson, V. W. *The Rise of Nationality in the Balkans.* New York: Howard Ferting Press, 1966.

Sezgin, Ferruh. *Sistemle Satranç-II: Türkiye'nin Dış Politikası: 1992.* 1.b. Ankara: AORT, Haziran 1993.

Sheftel, Yoram. *The Demjanjuk Affair: The Rise and Fall of a Show-Trial.* 1.b. London: Victor Gollancz, 1994.

Shirer, William L. *The Rise and Fall of the Third Reich.* London: The Hamlyn Publishing Group Limited, 1987.

Short, Martin. *Inside the Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons.* London: Grafton Books, 1989.

Sklar, Holly. *Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management.* Boston: South End Press, 1980.

Smith, James A. *The Idea Brokers: Think Tanks and the Rise of the New Policy Elite.* New York: The Free Press, 1991.

Smoot, Dan. *The Invisible Government.* Belmont: The Americanist Library, 1965.

Snyder, Louis L. *Encyclopedia of the Third Reich.* New York: Paragon House, 1989.

Soysal, İlhami. *Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar.* 4.b. İstanbul: Der Yayınları, 1988.

Steakley, James D. *The Homosexual Emancipation Movement in Germany.* New York: Arno Press, 1975.

Sterling, Claire. *The Secret War of International Terrorism.* New York: Reader's Digest Press, 1981.

Steven, S. *The Spy Master of Israel.* New York: Macmillan, 1980.

Strawson, John. *A History of the SAS Regiment.* London: Guild Publishing, 1985.

Synder, Louis L. *Hitler's Elite: Biographical Sketches of Nazis Who Shaped the Third Reich.* 1.b. London: David & Charles, 1990.

The Sunday Times Savaş Muhabirleri. *Yom Kippur I-II.* 2.b. İstanbul: Kastaş, 1985.

Tivnan, Edward. *The Lobby: Jewish Political Power and American Foreign Policy.* New York: Simon & Schuster, 1987.

Tokatlı, Atilla. *Gizli Örgütler: Eski Büyücülerden Çağdaş Darbecilere.* 1.b. İstanbul: Hürriyet Yayınları, Ocak 1979.

Tucker, Robert W., David C. Hendrickson. *The Imperial Temptation: The New World Order and America's Purpose.* New York: Council on Foreign Relations Press, 1992.

Tunalı, Kaan. *1909-1989 Türkiye'de 80 Yılda Mason Locaları: Kısa Tarih-İsimler-İstatistikler.* İstanbul: Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası Yayını; Yenilik Basımevi, 1990.

Tunçkanat, Haydar. *Amerika, Emperyalizm ve CIA.* 1.b. İstanbul: Tekin Yayınevi, 1987.

Turgay, Ahmed. *Türkiye'de Çok Partili Politikanın Açıklamalı Kronolijisi.* Ankara: Bilgi Yayınevi, 1976.

Turhan, Talat. *Doruk Operasyonu.* 1.b. İstanbul: Sorun Yayınları, Ağustos 1989.

________. *Kontrgerilla Cumhuriyeti: Açıklamalar Belgeler Gerçekler.* 1.b. İstanbul: Tümzamanlar Yayıncılık, Mart 1993.

________. *Özel Savaş, Terör ve Kontrgerilla.* 1.b. İstanbul: Tümzamanlar Yayıncılık, Mart 1992.

Uras, Ufuk. *İdeolojilerin Sonu Mu?* İstanbul: Sarmal Yayınevi, Mart 1993.

Uribe, Armando. *Şili'de Amerikan Darbesi.* Çev. Nabi Dinçer. 1.b. Ankara: Bilgi Yayınevi, Nisan 1975.

Varol, M. Ahmet. *İslam Dünyasından Kesitler 3 Cilt.* İstanbul: Seha Neşriyat, 1992.

Virion, Pierre. *Bientot un Gouvernement Mondial? Une Super et Contre Eglise.* Paris: Saint-Michel, 1976.

Volcker, Paul, Toyoo Gyohten. *Changing Fortunes: The World's Money and the Threat to American Leadership.* 1.b. New York: Times Books, 1992.

Volkman, Ernest. *Casuslar: Kara Sanatın Ustaları.* Çev. Fatoş Dilber. 1.b. İstanbul: Sabah Kitapları, Nisan 1996.

Waite, Robert G. L. *The Psychopathic God Adolf Hitler.* New York: Signet Books, 1977.

Wallechisky, David, Irving Wallace. *The People's Almanac # 3.* 1.b. New York: William Morrow and Company, 1981.

Wallerstein, Immanuel. *Jeopolitik ve Jeokültür: Değişmekte Olan Dünya-Sistem Üzerine Denemeler.* Çev. Mustafa Özel. İstanbul: İz Yayıncılık, 1993.

Walsh, Michael. *The Secret World of Opus Dei: An Investigation into the Controversial Sect at the Heart of the Roman Catholic Church.* London: Grafton Books, 1989.

Welsh, David, George Morris. *CIA: Vietnam'da Pasifikasyon ve Dünya İşçi Hareketleri.* Çev. Ali Rüzgar. 1.b. Ankara: Sol Yayınları, Ocak 1969.

Wise, David, B. Ross. *Görünmeyen Hükümet CIA.* Çev. Alaattin Bilgi. 2.b. Ankara: Onur Yayınları, Haziran 1976.

Woodward, Bob. *Peçe: CIA ve Gizli Savaşları.* Çev. Gönül Suveren. 1.b. İstanbul: Kelebek Yayınları, Ocak 1988.

Wright, Peter. *Spycatcher: The Candid Autobiography of a Senior Intelligence Officer.* New York: Dell Book, 1988.

Yahya, Harun. *'Gizli El' Bosna'da: Sırpların Arkasındaki Anti-İslami Enternasyonal'in Bilinmeyen Hikayesi.* İstanbul: Vural Yayıncılık, Şubat 1997.

________. *Soykırım Yalanı: Siyonist-Nazi İşbirliğinin Gizli Tarihi ve "Yahudi Soykırımı" Yalanının İçyüzü.* İstanbul: Alem Yayıncılık, Aralık 1995.

________. *Türkiye İçin Milli Strateji: Türk Dış Politikasına 'Osmanlı Vizyonu' İle Yeni Bir Bakış.* İstanbul: Vural Yayıncılık, Kasım 1996.

________. *Yahudilik ve Masonluk.* 10.b. İstanbul: Sezgin Neşriyat, Aralık 1996.

Yallop, David A. *Die Verschwörung der Lügner.* München: Droemer Knaur, 1993.

Yallop, David A. *Im Namen Gottes? Der mysteriöse Tod des 33-Tage-Papstes Johannes Paul I. Tatsachen und Hintergründe.* Germany: Knaur, 1984.

Yavuz, Turan. *ABD'nin Kürt Kartı.* 1.b. İstanbul: Milliyet Yayınları, Nisan 1993.

Yergin, Daniel. *The Prize: The Epic Quest for Oil, Money and Power.* 1.b. New York: Pocket Books, 1991.

Yesevizade. *Bilderberg Group.* 1.b. Kayıhan Yayınları. Haziran 1979.

İndeks

C

E

F

I

İ

J

K

N